Національна академія наук України

Інститут історії України НАН України

Головна редакційна колегія науково-документальної серії книг “Реабілітовані історією”

Служба безпеки України

Всеукраїнська спілка краєзнавців

Українське культурно-просвітницьке товариство “Меморіал” імені В. Стуса

Чернівецька обласна державна адміністрація

Чернівецька обласна рада

Чернівецьке обласне відділення пошуково-видавничого агентства “Книга Пам’яті України»

РЕАБІЛІТОВАНІ ІСТОРІЄЮ

Науково-документальна серія книг

Чернівці – 2010

РЕАБІЛІТОВАНІ ІСТОРІЄЮ

У ДВАДЦЯТИ СЕМИ ТОМАХ

ЧЕРНІВЦІ
2010

РЕАБІЛІТОВАНІ ІСТОРІЄЮ

ЧЕРНІВЕЦЬКА ОБЛАСТЬ

Книга друга

Чернівецьке обласне відділення
пошуково-видавничого агентства
"Книга Пам'яті України"
2010

ББК 63.3(4Укр-4Чен)
К 53

Чернівецьке обласне відділення пошуково-видавничого агентства “Книга Пам’яті України” випускає в світ Книгу другу із серії науково-документальних книг “Реабілітовані історією. Чернівецька область”. В ній опубліковано 7 наукових статей, 14 архівних документів, 10 нарисів про репресованих визначних політичних, громадських та культурних діячів Чернівецької області, 17 спогадів учасників національно-визвольної боротьби та авторських розповідей про репресованих і полеглих у боротьбі за українську волю.

В книзі подано іменні списки розстріляних і репресованих громадян Заставнівського, Кельменецького, Кіцманського та Новоселицького районів. Книга розрахована на науковців, студентів вищих навчальних закладів, учителів та учнів середніх шкіл, письменників, журналістів, краєзнавців, усіх, хто цікавиться трагічними сторінками нашої недавно минулої історії.

Р е ц е н з е н т и:

Макар Ю.І. – доктор історичних наук,
професор, завідувач кафедрою міжнародних відносин
Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича

Михайлина П.В. – доктор історичних наук,
професор Чернівецького національного
університету імені Юрія Федьковича

Н а у к о в і   р е д а к т о р и:

Ботушанський В.М. – доктор історичних наук,
професор Чернівецького національного
університету імені Юрія Федьковича

Брицький П.П. – доктор історичних наук,
професор Чернівецького національного
університету імені Юрія Федьковича

ISBN 5-88500-041-7

ПЕРЕДМОВА

ЧЕРНІВЕЦЬКА обласна редколегія, обласне відділення пошуково-видавничого агентства “Книга Пам’яті України” разом з Головною редакційною колегією серії науково-документальних книг “Реабілітовані історією” видає Другу книгу “Реабілітовані історією. Чернівецька область”. Вона присвячена політичним репресіям, які проводилися радянською владою в Заставнівському, Кельменецькому, Кіцманському та Новоселицькому районах. Книга складається з чотирьох основних розділів. До першого розділу ввійшли наукові статті. Читач за змістом може побачити, яким саме темам вони присвячені. Але коротко скажемо, що в них значну увагу приділено репресіям проти заможного селянства, політичних партій, національно-культурних товариств, проти Організації українських націоналістів (ОУН) та Української повстанської армії (УПА).

Важливим у книзі є другий, документальний розділ. У ньому опубліковано чотири обвинувальних висновки на членів ОУН Заставнівщини, репресованих у 1941 році. Впевнені, що нікого не залишать байдужим списки громадян області, розстріляних 28-30 червня та 1-3 липня 1941 року в Чернівецькій тюрмі № 1. В цих списках читачі знайдуть імена жертв кривавої розправи мало не з усіх районів області та міста Чернівців.

Особливий інтерес, сподіваємось, в істориків викличуть суспільно-політичні звіти та огляди організаційно-політичної роботи провідників ОУН Буковини 1944–1950-го років – Артемізії Галицької – “Мотрі” та Василя Савчака – “Сталя”, знайдені Іваном Фостієм та Володимиром Підлубним у фондах Галузевого державного архіву СБУ в Києві. В них без прикрас показано той, не вельми бажаний для загального розголосу, морально-політичний та організаційно-вишкільний стан боївок, чот, сотень та куреня УПА Буковини того періоду. Вони показують, якою важкою, складною і жертовною була ця боротьба. Як до неї спочатку масово йшли добровольці, а потім масово ж і відходили, або й тікали з УПА так звані “солом’яні підпільники”, яких уміло перехоплювали енкадебісти і змушували працювати на себе. Ці документи досі ніде не публікувалися і ми першими передаємо їх на суд громадськості.

На сторінках цієї книги вперше оприлюднюємо матеріали агітаційно-пропагандистського змісту окружного проводу ОУН, зокрема “Вістки з-під румунської окупації” від вересня 1943 р., “Кущевим і станичним провідникам до виконання”, виготовлені друкарським способом “Вісті за час від дня 1 січня до 30 квітня 1949 року”, “Радіовісті за місяць липень 1949 року”, “Поляки, що живете в Україні!”. Тим, хто сьогодні намагається реабілітувати радянську владу в її злочинах, можливо, не сподобається “Докладная записка о некоторых случаях нарушений советской законности и искривления классовой линии в районах Черновицкой области” від 24 лютого 1948 року, надіслана начальником Чернівецького обласного управління МВС Михайлом Наумовим першому секретарю Чернівецького обкому КП(б)У Д. Гапію, в якій викладається антизаконна грабіжницько-злодійська практика представників влади в різних селах області. Але від правди, як кажуть, не втечеш.

Третій розділ книги складають нариси і публіцистичні розповіді про окремих діячів культури і науки області, учасників національно-визвольного руху, репресованих радянською владою. Читачі дізнаються про скалічені долі керівника українського народного театру Івана Йосиповича

Дудича, про акторів цього ж театру Ганну Пилипівну Колянко, Василя Антоновича Дячука та прекрасного оперного соліста Хризанта Івановича Кудринського, про освітянина, письменника і публіциста Іларія Івановича Карбулицького, про науковця Чернівецького державного університету Никанора Антоновича Чернюка, про втечу до Радянського Союзу тоді ще юного, нині покійного, відомого всій Україні письменника Михайла Григоровича Івасюка та чотового УПА Святослава Васильовича Мельничука.

У четвертому розділі подаються спогади репресованих та їхніх рідних, а також розповіді про героїв національно-визвольної боротьби, які загинули в полум'ї боїв. Пам'ять про них живе і повинна жити не тільки в серцях родичів і друзів, але і в книгах, які входять до серії "Реабілітованих історією", в мемуарній, краєзнавчій, науковій та художній літературі.

Друга Книга, як і попередня Перша, сформована за усталеними принципами. Назви районів, а в районах назви населених пунктів, прізвища репресованих і реабілітованих громадян подаємо в алфавітному порядку.

Як і в кожній науково-документальній книзі, вкінці ми подаємо іменний та географічний покажчики, які допоможуть читачам орієнтуватися в матеріалах.

Звертаємося до живих жертв політичних репресій, до родичів тих, кого вже немає серед нас, написати свої відгуки на цю книгу. Будемо вельми вдячні, якщо Ви наші розповіді та відомості доповните своїми, можливо ширшими і цікавішими від наших.

На завершення наукові редактори відділення звертаються до жителів Путильського, Сокирянського, Сторожинецького та Хотинського районів і міста Чернівців, у сім'ях яких були політично репресовані, або загиблі в боях вояки УПА, зайдіть до нас у відділення, перевірте, чи є Ваші рідні в іменних списках, які ми готуємо до публікації в Книзі третій і останній з науково-документальної серії "Реабілітовані історією".

У зв'язку з підготовкою Книги третьої, присвяченої чотирьом вищезгаданим районам і місту Чернівці, ми звертаємось до читачів цих районів і обласного центру з уклінним проханням приносити нам фотографії, листи, спогади, розповіді, публікації про репресованих Ваших родичів, їхніх товаришів чи друзів, з якими вони переживали бойові епізоди та жахи сталінсько-берїівських тюрем і таборів. Разом ми зможемо написати найбільш правдиву і найбільш повну історію страждань, мук і трагедій нашого народу, які довелося пережити в страшні роки тоталітаризму і національно-визвольної боротьби, щоб наші сучасники і їхні нащадки не забували героїв цієї боротьби і тих жахів, які довелося нашим пращурам пережити, щоб вони пильно берегли, зміцнювали і надійно охороняли нашу незалежність, нашу державу Україну.

Наша адреса: вул. Руська, 20
м. Чернівці,
58002
Тел.: 0-372-52-27-35
0-372-52-49-38

Іван ФОСТІЙ,
заступник голови обласної редколегії, керівник, головний редактор Чернівецького обласного відділення пошуково-видавничого агентства "Книга Пам'яті України", кандидат історичних наук

м. Чернівці
14.04.2009 р.

Іван ФОСТІЙ

НЕ ЗАБУДЬ, УКРАЇНО!

Не забудь, хто тебе розпинав, Україно! Ніколи!
Не забудь, хто синів твоїх нищив на протязі довгих віків!
Хто тебе грабував, закривав академії й школи,
Хто тебе в дике рабство духовне в залізних кайданах привів!

Піднімись і воскресни! Стань у діях своїх монолітом,
Буревієм, який оце рабство ганебне змете!
І нехай загримить весняними громами над світом
Наше прагнення горде, незборимe, як вічність, святе!

Не забудь, Україно, і тих, що тебе захищали!
Що на смертні бої, як звитяжні спартанці, ішли!
Що за волю твою, як за щастя найвище, вмирали,
Й стяг свободи до цілі, до святої мети донесли!

Хай манкурти вовтузяться в кодлах своїх, мов гадюки!
Хай сичать проти тебе й тенета липучі плетуть!
В твоїх гордих синів від кайданів звільнилися руки
І готові взять меч, яким гаддя жахне посічуть!

Не забудь, Україно, і тих, що померли в Сибірі,
Чи в глухій Воркуті, чи в слизьких рудниках Колими!
Умираючи там, не втрачали в серцях вони віри,
Що ідею Свободи в реальність утілимо ми!

О, кохана моя! У борні, у звитягах здобута,
Ти стоїш на розпутті і гнів у душі клекотить!
Це тобою, мов крамом, торгують безчесні манкурти.
Кожен з них, як Гобсек, хоче тут капітал заробить.

А народ хай у злиднях, в жебрацтві смердючім вмирає,
Лиш би їм, паразитам, жири розпирали живіт.
Зграя злих хижаків, що, як гусінь, усе пожирає,
Об'їдає, мов яблуню, кору і листя, і цвіт.

Зупини цю трагедію, горда моя Україно!
Підійми свій народ від колиски до сивих борід!
Припини розпродаж, розкрадання, жорстоку руїну!
Захисти свою честь і державність, і свій родовід!

Я тебе закликаю, Вітчизно моя, не коритись!
Розігнать шахраїв, хижаків ненаситних орду!
Перед ворогом нашим ніколи й ніде не хилитись,
Стійко честь боронить і Свободи красу молоду!

Хай ніхто не посміє на наші поля зазіхнути!
Хай ніхто не посміє в неволі ярмо нас впрягти!
Нині ми будь-кого в постоли можем ликові взути
І мішок гамівний будь на кого в ту ж мить натягти!

Боронімо свій край і словами, і ділом, панове!
Боронімо народ від падлючих, тупих найтмитів!
Хай звучить, як набат, всенародної вимоги слово:
– Час в клоаку змести шахраїв, душогубів, катів!

Повернути народу багатства держави і вклади!
Повернуть справедливість, якої сьогодні нема!
Ловкачів, шахраїв і злодіїв позбавити влади!
Гнів народний опудала ці хай із крісел м'яких позніма!

Не забудь, Україно, захистити зруйновані села!
Не забудь, Україно, захистити ліси і поля,
Щоби творчості в них розквітала палітра весела,
Щоби тішила серце народу родюча вкраїнська земля.

Не забудь, Україно, здійснити оці заповіти!
Тих, хто зрадив тебе, до суворої кари веди,
Як того Кочубея, що тебе мав звести з цього світу,
Зіштовхнути у прірву, де горе шукало біди.

Поклади все на ваги правдивості, совісті й честі!
На державців своїх зором чистим, ясним подивись:
Хто за службу свою зміг тобі щось достойне принести,
Хто, як мужній Геракл, ради честі твоєї трудивсь.

Ну а хто набивав широченні кишені і банки,
Хто у сейфи нагріб, де як міг і коли, й скільки міг;
Хто дурив нас усіх гірше цигана й гірше циганки,
Ні на мить не пускай на високий державний поріг.

Не забудь, Україно, того, що батьки говорили,
Коли ти ще маленьким, тендітним дівчатком була,
Як нас всіх обкрадали, як нас голодом люто морили,
І як смерть ненаситна брела від села до села.

Не забудь оцих бід, щоб їх ще раз сюди не пустити!
Не забудь і того, хто ці біди так люто творив.
Бо забудеш, то ще раз прийдеться цей жах пережити,
Стати жертвою лютих, жахних, ніби смерть, упирів.

м. Чернівці
17.02.2003 р.

Розділ I

КРИВАВІ СТОРІНКИ ЛЮДСЬКИХ ТРАГЕДІЙ ГРОМАДЯН ЧЕРНІВЕЦЬКОЇ ОБЛАСТІ У 1941-1952 РОКАХ

Копия

СОВ.СЕКРЕТНО/

ЗАПИСКА ПО "ВЧ"

НКВД УССР-Комиссару Госбезопасности 3-го ранга

тов. РЯСНОМУ

На месте действует чекистско-войсковая группа.

/ТКАЧЕНКО/

3-го ноября 1944 г.

Ірина Мусієнко

ПОЛІТИЧНІ РЕПРЕСІЇ НА ПІВНІЧНІЙ БУКОВИНІ ТА ХОТИНЩИНІ У 1940–1941 РОКАХ

Ірина Володимирівна Мусієнко

ПРИЄДНАННЯ 28 червня 1940 р. до СРСР Північної Буковини та Хотинщини, незважаючи на обставини, за яких воно здійснювалося, стало актом історичної справедливості і докорінно змінило суспільно-політичну та економічну ситуацію на цих теренах. Основним завданням нової влади в утвореній 7 серпня 1940 р. Чернівецькій області була організація радянської суспільної системи – тобто економічної, політичної та соціальної структур, які становили основу державного ладу СРСР. "Радянізація" області, яка проводилася в стислі строки, супроводжувалася й позитивними моментами: вживалися заходи до ліквідації безробіття, найбідніше селянство наділялося землею, поліпшувалося медичне обслуговування населення, розпочалася українізація, розвивалася система освіти та культури.

Але форсовані диктаторські методи механічного, без урахування місцевої специфіки і потреб населення, перенесення сюди радянської моделі "казармового" соціалізму призвели до багатьох соціально-економічних пограбувань населення і масових політичних репресій. Все, що не вкладалося в радянську суспільну модель чи становило якусь загрозу для її існування, було поставлено поза законом і підлягало знищенню. Ліквідації підлягали всі некомуністичні, нерадянські ідеології, політичні та економічні структури, культурні та національні течії, а також їх носії.

Найбільше в такий короткий проміжок часу влада досягла у формуванні політичної системи радянського зразка. Було встановлено однопартійність, монополію комуністичної партії на державну владу, вибудовувалася партійно-радянська ієрархія. Для цього знищено політичну систему, всі політичні партії і рухи, які існували в часи румунського правління. Радянські органи державної безпеки з перших же днів взяли їх під свій особливий контроль [1].

У червні 1941 р., за повідомленням начальника УНКДБ по Чернівецькій області капітана держбезпеки В.М. Трубнікова, на території області проживало 1553 сім'ї колишніх активних членів "антирадянських політпартій" з кількістю членів сімей 5115 осіб [2]. Більшість керівників цих партій перед приходом Червоної армії емігрували до Румунії, тому органи НКДБ-НКВС полювали переважно за рядовими їх членами. Багатьом заарештованим іноді просто приписували членство в тій чи іншій "буржуазній партії", хоча насправді вони не мали до них жодного стосунку. Щоб потрапити за грати, досить було відвідати якесь масове зібрання партії, читати партійну літературу, або просто голосувати за членів цієї партії на виборах у 20-30-х роках.

Органи влади з недовірою ставилися не лише до членів "буржуазних контрреволюційних партій", а й до колишніх членів компартії Румунії. В постанові бюро Чернівецького обкому КП(б)У від 19 листопада 1940 р. "Про факти неправильного ставлення до колишніх членів КП Румунії" зазначалося, що *"деякі керівні партійні і радянські працівники огульно не довіряють, безпідставно відмовляють у прийомі на роботу, недостатньо залучають до громадської діяльності місцевих комуністів"* [3].

До членів "буржуазних партій" застосовували різні види покарання: засудження до ув'язнення у виправно-трудових таборах, висилку, а в деяких випадках і вищу міру покарання. Так,

2 жовтня 1940 р. обласний суд засудив до розстрілу Олега Васильовича Руссо, 1915 р.н., з Хотина, якого звинувачували в тому, що він брав участь у "контрреволюційній партії" кузистів і видавав радянських активістів [4].

Соціально небезпечними елементами оголошувались всі колишні румунські службовці. Служба в державних органах Румунії була визнана злочином і прирівнювалась до зради батьківщини, хоча ці особи, будучи громадянами Румунії, просто виконували покладені на них обов'язки, за що вони отримували платню. До того ж, для всіх румунських службовців було обов'язковим членство в партії "Фронт національного відродження". Таким чином, згідно з радянським правосуддям всі вони несли подвійний тягар "вини" – і як державні службовці Румунії, і як члени "контрреволюційної партії". Один із таких службовців, інкасатор примарії м. Хотина Петро Васильович Раєвський, якого звинувачували в приналежності до цієї партії, намагався довести на суді, що він не міг не вступити до партії "Фронт національного відродження", бо інакше його звільнили б з роботи. Не довів. Його засудили за ст. 54-4 КК УРСР до 7 років виправно-трудових таборів [5].

Особлива увага приділялася особам, які служили у поліції, жандармерії, примаріях. Федір Якович Бабій, який у 1927–1940 рр. служив у поліції постовим сержантом, отримав за ст. 54-2 КК УРСР 7 років виправно-трудових таборів [6]. Високу ціну заплатив за те, що у 1938–1940 рр. був примарем у с. Рідківці Новоселицького району Василь Тодорович Михайлюк. Його засудили до 4 років виправно-трудових таборів, де він і помер 12 лютого 1943 р. [7]. 9 січня 1941 р. був розстріляний Олександр Вікторович Ракоча за те, що працював директором центральної в'язниці м. Чернівці [8].

Швидке проведення "радянізації" Чернівецької області супроводжувалося посиленою організацією каральних органів на кшталт загальносоюзних. На 2 грудня 1940 р. в Чернівецькій та Ізмаїльській областях утворено 2 обласних управління, 3 міських та 14 районних відділів НКВС [9]. На 1 січня 1941 р. ці органи були укомплектовані на 83%. В них служило 1067 осіб, з яких 400 набрали з числа звільнених у запас червоноармійців Чернівецького гарнізону [10]. Наказами НКВС СРСР № 00128 від 7 вересня 1940 р. та № 00146 від 20 вересня 1940 р. в області утворено 4 в'язниці – в Чернівцях № 1 та № 2 і по одній у Хотині та Сторожинці, розрахованих на 1180 в'язнів зі штатом 297 працівників [11].

На Буковині використовувалися різноманітні методи репресивного тиску, невід'ємною складовою якого було тотальне стеження та контроль за населенням. Широко застосовувалось таке звинувачення, як "за недонесення". Зокрема, 4 роки відбула у виправно-трудових таборах Цихон Марія Матвіївна з Горечі, яка знала про намір односельчан перейти кордон і не повідомила про це органи влади [12]. Масові арешти, депортації, конфіскації, примусові роботи діяли на населення приголомшливо, були випробуваним методом залякування і примусу.

Наказом НКВС СРСР від 25 листопада 1940 р. для ефективнішої організації контролю за населенням в області було паспортизовано 183456 громадян [13]. Ця акція проходила не без опору населення. Так, в 7,5-кілометровій прикордонній смузі планувалося паспортизувати 52457 осіб, а паспортизовано на 10 січня 1941 р. лише 15846 [14], причому населення намагалося уникнути цього заходу.

10-11 січня 1941 р. в області відбулися вибори до Верховних Рад СРСР та УРСР. Вони теж сприяли зміцненню системи контролю над населенням і не мали нічого спільного з вільним волевиявленням народу. Кожен прояв невдоволення фіксувався, а "грішники" потрапляли у чорні списки. Серед них опинився і вчитель с. Довжок Спатар, який агітував проти виборів, заявляючи, що *"це суцільна дурість і обман, які робляться тільки для закордону. Вони ж самі виставляють своїх кандидатів, а ті потім з успіхом душать народ. Хіба народ виставляє кого він хоче?! Ні, змушують голосувати за тих, за кого скажуть"*[15]. Не тільки ради, а й всі новостворені громадські організації (профспілки, комсомол) слугували засобами контро-

лю над громадянами. Вони були повністю підзвітні, підконтрольні компартії і очолювались комуністами. Профспілки, які існували до приєднання Буковини, у зв'язку з тим, що в них великий вплив мали соціал-демократи, були оголошені реакційними і розпущені [16].

Зміна державної підпорядкованості краю означала включення його до господарського комплексу СРСР. Відбувалась форсована зміна економічного ладу – перехід від системи вільного господарювання до державної планової директивної економіки. Перетворення призвели до ліквідації приватної та встановлення державної власності на засоби виробництва. Були націоналізовані земля з її надрами, лісами і водами, банки, транспорт, засоби зв'язку, промислові підприємства, навчальні, культурні та спортивні заклади, готелі й великі домоволодіння. Тисячі колишніх власників залишилися без свого майна, не отримавши жодної компенсації. Різкі зміни в системі форм власності, власне, нічим не прикрите пограбування частини населення, не могли реалізуватися без опори на каральні органи і без застосування широкомасштабних репресій.

До січня 1941 р. було націоналізовано 74 банки, 266 промислових та 804 торговельних підприємств [17]. Зазначені дані дозволяють уявити приблизну кількість репресованих їх власників, не забуваючи при цьому про членів їх сімей. За попередніми підрахунками їх число сягає 1,5 тис. осіб.

Репресивні заходи різко змінили соціальну структуру населення краю. У 1940–1941 рр. "вищий" і "середній" класи в області були майже повністю ліквідовані. Дехто встиг виїхати за кордон, хтось, залишившись без власності, розчинився в масі міського пролетаріату і сільської бідноти, але більшість представників цих двох класів були депортовані і засуджені. Дехто, приховавши своє минуле, намагався пристосуватися до нових реалій і влаштуватися на роботу в радянські установи та підприємства, але це не завжди вдавалося, їх викривали і як "класово ворожий елемент" звільняли з посад. Так, на жовтень 1940 р. тільки у Сталінському районі м. Чернівців було виявлено 29 таких осіб, у Кельменецькому – 25 [18].

23 жовтня 1940 р. на засіданні бюро Чернівецького обкому КП(б)У підкреслювалось, що *"особливо незадовільно проходить очищення Рад, господарського апарату від ворожих елементів. Так, у Міськхарчторзі працює директором заводу газованих вод Вайсберг, у минулому власник цього заводу. Велика засміченість соціально-чужими людьми була в апараті Головлісзбуту. З 34-х прийнятих на роботу – 18 у минулому були фабрикантами, заводчиками".* Бюро зобов'язувало секретарів РК КП(б)У систематично перевіряти і "очищати" ради і господарський апарат від "ворожих елементів" [19].

Незважаючи на те, що саме представники заможних класів становили основну масу серйозних спеціалістів з вищою освітою європейського зразка, їх до керівних посад не допускали. Кадрову проблему влада вирішувала у два способи: сільські ради та низові ланки на підприємствах формувалися в основному з місцевих висуванців, а обласна і районні ради та інженерно-директорський корпус підприємств – з приїжджих. Так, на 24 січня 1941 р. із 178 членів районних та міських виконавчих комітетів тільки 38 (21 %)були місцеві [20]. Приїжджі працівники погано орієнтувалися в місцевих умовах – їм бракувало знання мови, історії, традицій буковинців та бессарабців. Тому основними методами керівництва промисловістю були адміністрування та жорстка централізація.

Політика змішування населення, його переміщення не тільки вирішувала економічні та кадрові проблеми, але мала ще одну мету – попереджувальну, тобто не дати можливості організуватись для опору репресивним заходам нової влади. Частину громадян найбільш активного віку намагались відправити за межі області шляхом оргнабору в промисловість. 1 грудня 1940 р. Чернівецька область мала план оргнабору для роботи у чорній металургії, нафтовій та вугільній промисловості і будівництві 23000 осіб, який вона виконала на 62,8%, тобто було набрано 14440 осіб [21]. Так буковинці розсівалися по всій території СРСР, русифікувалися і проходили "політичну перековку".

Яскравим проявом адміністрування стало також прийняття Указу Президії Верховної Ради СРСР "Про перехід на восьмигодинний робочий день, на семиденний робочий тиждень і про заборону самовільного залишення робітниками і службовцями підприємств і установ". Робочий час збільшився на 33 години на місяць, прогули без поважних причин каралися примусовими роботами за місцем служби строком до 6 місяців і утриманням 25% заробітної платні. Робітники не мали права за власним бажанням звільнятися з підприємства, а самовільне його залишення каралося тюремним ув'язненням строком від 2 до 4 місяців. Реалізація цього указу мала характер "кампанії". Всі 26 дільниць народних судів Чернівецької області були завалені справами, відкритими за цим указом. У листопаді 1940 р. вони розглянули 445 таких справ із загального числа 1968, а в грудні – 454 з 1840 [22]. Широке застосування указу призвело до загострення морально-психологічної обстановки у трудових колективах. Адміністрація намагалася за його допомогою звести рахунки з працівниками; засуджені озлоблювались на нову владу, що не додавало їй авторитету.

Значна увага приділялась аграрному сектору – провідній галузі економіки Буковини. Перетворення у сільському господарстві вирішували одночасно два завдання – ліквідацію поміщицького, церковного та "куркульського" землеволодіння і об'єднання одноосібників у колективні господарства. Всі, хто заважав реалізації цієї політики, не хотів віддавати землю і вступати до колгоспів, підлягали ізоляції та знищенню. Так, поміщик Опря Михайло Георгійович із с. Маморниця за те, що мав 170 га землі та експлуатував найману робочу силу 12 лютого 1941 р. за вироком Чернівецького обласного суду був розстріляний [23]. Така ж доля спіткала і Черкез-Шнеєр Віру Михайлівну з Хотинщини [24]. Всього в області нараховувалось 3229 поміщицьких та "куркульських" господарств. До 1 вересня 1940 р. розподілили 99,6% поміщицької землі, а до 20 листопада ліквідували все церковне землеволодіння [25].

Однак багато землі ще залишалось у власності заможних т.зв. "куркульських" селянських родин. Їх висилали на підставі постанов опертрійки УНКДБ Чернівецької області. Так, до Актюбінської області вислали "куркульську" родину Бойчук Євдокії Василівни з Дихтинця, яка володіла 24 га землі. Спочатку був заарештований глава сім'ї – Бойчук Іван Васильович, колишній примар села, а за ним – дружина і 6 дітей 1926–1938 рр. народження, наймолодшою була дворічна Василина. Всі вони, крім дочки Параски, протягом 1941–1946 рр. померли на засланні від голоду [26].

Партійні органи поставили під свій жорсткий контроль усі сфери суспільного життя Буковини, в тому числі й ідеологію та культуру. Тут же почав діяти старий радянський сценарій – знищувалось усе "чуже", "шкідливе" і насаджувалось нове, "комуністичне". До 1940 р. на Буковині видавалось 15 газет і 4 журнали загальним тиражем 25-30 тис. примірників [27]. Всі вони були закриті. Особливо переслідувалась українська газета "Час", яку вважали "націоналістичною". Замість цих газет були засновані нові, офіційні – "Радянська Буковина", "Комсомолець Буковини", молдавськомовна "Адеверул большевик"[1] [28] та ін., які мали стати рупорами нової влади. Час від часу на засіданнях бюро обкому КП(б)У слухались інформації "Про вилучення шкідливої літератури", після яких списки такої літератури передавалися облітом до бібліотек та книготорговельної мережі й вилучалися [29].

Надзвичайно наполегливо насаджувалася повсюдно радянська символіка, організовувалося вивчення комуністичної ідеології. Жоден виступ і публікація не обходилися без згадки імені "великого вождя" Сталіна, наведення цитат з його виступів і творів. У цьому служінні "батькові всіх народів" окремі представники каральних органів доходили до абсурду. Так, до 5 років виправно-трудових таборів і 2 років поразки в правах був засуджений головний бухгал-

[1] "Більшовицька правда".

тер Красноїльського деревообробного комбінату Попов Олексій Сергійович за те, що, будучи в нетверезому стані, випадково розбив скло на портреті Сталіна, що висів у їдальні комбінату [30]. Будь-які прояви інакодумства оголошувалися антирадянською агітацією і суворо карались. 9 червня 1941 р. Чернівецький облсуд засудив Муху Василя Тодоровича із с. Череш за "контрреволюційну" агітацію проти радянської влади до розстрілу і 22 червня 1941 р. цей вирок було виконано [31].

"Українізація" області, яка розпочалася одразу ж після її приєднання, мала суперечливий характер і йшла одночасно з процесом русифікації. Українська мова була введена як обов'язкова в освітніх, культурних та державних закладах, але ті кадрові зміни, які сталися на Буковині, не могли сприяти її поширенню і закріпленню. Адже більшість обласних і районних керівників, нової інтелігенції, спеціалістів, викладачів були російськомовними. Вивчати українську мову вони не мали ні бажання, ні часу. Діловодство майже повсюди велося російською мовою. Щоб зробити кар'єру, треба було добре її знати.

Партійно-державне керівництво СРСР всі національні процеси в країні тримало під жорстким контролем. Політичних переслідувань зазнали всі національно-культурні товариства, національна преса. У Чернівцях був закритий Український народний дім. Багато активістів національних товариств були засуджені. Так, в 1940 р. викрили організацію з 10 громадян польської національності, яких звинуватили у шпигунстві на користь Румунії. Двох з них – Ковальського Яна Петровича та Хащинського Збігнєва-Романа Тадеушовича 21 квітня 1941 р. розстріляли, інших засудили до різних строків ув'язнення у виправно-трудових таборах НКВС [32]. Але, як з'ясувалося пізніше, ця польська організація була створена восени 1939 р. у Чернівцях для допомоги полякам, які втікали від німецької окупації до Франції, де формувався польський легіон. Члени організації надавали матеріальну допомогу втікачам і організовували їх переправу через кордон. Ніяких доказів шпигунської діяльності проти СРСР в справі не було, тому всіх несправедливо засуджених 3 березня 1993 р. Чернівецька обласна прокуратура реабілітувала.

Двічі – у 1940 і 1948 рр. – був засуджений як керівник сіоністської організації "Ухуд" та міського комітету зі збирання сіоністських фондів Фельдман Моісей Давидович із Хотина, адвокат, людина високої культури та інтелекту [33].

Не було "обійдено увагою" нової влади і церкву: Буковинську митрополію ліквідували, її Чернівецьку резиденцію перетворили на музей, церковні землі націоналізовували, священиків обклали надмірно високими податками, а декого заарештували і вислали у віддалені райони СРСР.

У зв'язку з тим, що репресії проводилися форсованими темпами, у масових масштабах, організованих активних форм опору репресіям в області не було. Переважали пасивні форми опору – намагання виїхати легальним або нелегальним способом за кордон, сховатися від переслідувань. Багато етнічних румунів, наприклад, подавали заяви до виконкомів з проханням дозволити їм виїзд до Румунії для возз'єднання з сім'ями або як службовцям румунської армії чи державних установ. Перші декілька місяців після приєднання такі заяви приймали і задовольняли, а згодом ця робота була загальмована, хоча залишилося ще понад 1000 заяв [34]. Місцеві органи не знали, що робити з цими людьми. 2 лютого 1941 р. до Чернівців надійшла вказівка наркома внутрішніх справ СРСР Л.П. Берії, якою він дозволяв виїзд особам, родичі яких дійсно проживали за кордоном за умови, що на них немає компромату [35]. На 6 червня 1941 р. в області ще проживало 926 сімей (1971 особа), родичі яких мешкали в Румунії [36].

Інший легальний спосіб виїзду був пов'язаний з роботою німецької репатріаційної комісії, яка займалась евакуацією з області громадян німецької національності. Всього було евакуйовано 44577 осіб [37]. Чимало українців і румунів намагалися записатися німцями і виїхати з

країни. У такий спосіб виїхало, за різними підрахунками, 2 тис. родин або 4 тис. осіб – в основному представників буковинської інтелігенції [38].

Ті буковинці, на яких існував “компромат” і яким було відмовлено у від’їзді, рятуючись від майбутніх переслідувань, вдавалися до нелегального переходу кордону. З 1940-го по 6 червня 1941 р. вдалося втекти за кордон 1192 сім’ям чисельністю 3302 особи [39]. У доповідній записці начальника УНКВС по Чернівецькій області капітана держбезпеки О.М. Мартинова на ім’я секретаря Чернівецького обкому КП(б)У І.С. Грушецького повідомлялося, що 28 січня 1941 р. був організований груповий перехід через кордон жителів сіл Гарячий Урбан, Гарячий Монастир, Бояни, Остриця, Магала. На відстані 3-х км до кордону вони були перехоплені кавалерійським загоном прикордонної застави та оперативними працівниками УНКВС. При проведенні цієї “операції” було вбито 12 осіб, затримано 53 і лише 2 пощастило перейти кордон [40].

1 квітня 1941 р. близько 2 тис. селян Глибоцького району з хрестами і хоругвами прибули в Глибоку, де вимагали від органів радянської влади прийняти від них заяви на виїзд до Румунії, погрожуючи в разі відмови самовільно перейти кордон. На кордоні цю групу людей після застосування зброї зупинили [41]. 24 особи було застрелено, в селах проведено масові арешти. Так, 7 жителів с. Верхні Петрівці за участь у цій акції були заарештовані і вислані в Сєвураллаг Свердловської області, де 6 з них померли від виснаження [42].

Єдиною силою, що була спроможна завдати активного опору тоталітарному режиму, була ОУН, яка на той час діяла в глибокому підпіллі. За її членами каральні органи полювали особливо ретельно. 4 листопада 1940 р. був заарештований крайовий провідник ОУН Кулишір Віктор Тодорович, студент 3-го курсу юрфаку і секретар Чернівецького університету. 11 листопада 1941 р. його без суду розстріляли, як *“ворога народу в період військових дій на території України”* [43]. У березні–травні 1941 р. УНКДБ по Чернівецькій області викрило і ліквідувало декілька груп членів ОУН у Заставнівському районі, які нараховували близько 80 осіб [44].

Після часткової “чистки” буковинського суспільства від “класово ворожих” та “соціально небезпечних елементів” перед каральними органами було поставлене нове масштабне завдання – вивезти за межі області всіх неблагонадійних. Депортації проходили в два етапи – перший відбувся 23 травня, другий – 13 червня 1941 р. У травні вивозилися в основному так звані “зрадники батьківщини”, яких було засуджено Особливою нарадою при НКВС СРСР. До цієї категорії належали ті, хто бажав виїхати за кордон чи робив спроби перейти кордон нелегально. Основна маса депортованих була з Садгірського, Чернівецького сільського, Глибоцького, Герцаївського та Сторожинецького районів. Депортації підлягала 181 родина з числом дорослих 306 осіб і неповнолітніх – 210 [45]. В 36 вагонах їх відправили до Комі АРСР, Красноярського краю та Кіровської області.

За планом ця “операція” мала початись 23 травня 1941 р. о 4 годині 30 хвилин і закінчитись о 10.00. У проведенні акції взяли участь 724 оперпрацівники та партійно-радянські активісти. Згідно з “Пам’яткою по виселенню членів сімей зрадників батьківщини”, група оперпрацівників разом з представниками місцевих органів влади заходила в дім “зрадника батьківщини” і оголошувала всім членам родини рішення Особливої наради. Після цього пропонувалося зібрати речі – не більше 500 кг на одну родину [46]. До кожного району були призначені відповідальні за проведення операції, які не пізніше 21 травня мали виїхати на місця. Вони складали оперативні плани, в яких передбачалася мобілізація необхідної кількості гужового транспорту, оперативного і рядового складу УНКВС, партійно-комсомольського і радянського активу. Виселенці з Садгірського та Глибоцького районів, яких вантажили у вагони на станціях Садагура та Тереблече, переправлялися у Чернівці на малу станцію, де їх розподіляли по вагонах відповідно з місцем призначення.

Травнева депортація стала репетицією для масштабнішої – червневої. 8 червня 1941 р. об'єднане засідання бюро обкому КП(б)У та облвиконкому ухвалило постанову "Питання проведення (13.06.41 р.) виселення у віддалені місцевості Радянського Союзу сімей зрадників батьківщини, поміщиків, фабрикантів, активних діячів контрреволюційних партій, крупних торговців та інших контрреволюційних та кримінальних елементів по Чернівецькій області". Зазначалось, що обком КП(б)У та облвиконком надають питанням виселення з області контрреволюційних елементів великого значення і тому вимагають від секретарів райкомів і міськкомів КП(б)У та голів виконкомів взяти під свій особистий контроль підготовку і проведення виселення [47].

Для забезпечення проведення виселення, крім оперативного складу НКДБ, було виділено 3 тис. комуністів і комсомольців та 121 представника місцевого активу [48], проведено інструктивні наради партактиву, мобілізовано 269 автомашин, 2803 підводи та необхідна кількість залізничних вагонів. В результаті червневої акції було виселено 2279 сімей (7720 осіб). З них, за визначенням органів НКДБ, 2340 осіб – активні члени контрреволюційних партій та їхні близькі родичі, 2766 – члени сімей зрадників батьківщини, 1518 – колишні поміщики, фабриканти, торговці, чиновники та члени їх сімей, решта – колишні поліцейські, офіцери румунської, польської та білої армій і члени їх сімей [49].

За спогадами вчителя с. Купка Плевана В.Р., уранці 13 червня 1941 р. представник сільської ради та кілька військових обходили будинки, давали 30 хв. на збори і під конвоєм, як злочинців, відправляли людей на станцію. Найстаршому було 80 років, найменшому – кілька місяців. Багато злочинів чинили представники місцевої влади. За платню деякі сім'ї викреслювались зі списків і замість них забирали інших. З 92 осіб, виселених із цього села, протягом 4-х років 40 померли в Казахстані [50].

Депортації підлягали також ті, хто порушував паспортний режим, всі соціально небезпечні та підозрілі особи. Коли заходили в якусь хату, заарештовували всіх, навіть тих, хто ніякого відношення до сімей господарів не мав. Так, одна з працівниць по найму була депортована разом із родиною господаря, у якого вона ночувала [51]. 5 осіб із сім'ї Митрика Захара Тодоровича із с. Красноїльськ були вислані до Актюбінської області без будь-якої причини [52].

У зв'язку з тим, що строк проведення операції двічі змінювався – з 11 на 12, а потім на 13 червня, 54 сім'ї, довідавшись про намічену операцію, втекли і сховалися, але вже до 18 червня 37 з них були знайдені [53]. Таким чином, ця "чистка" області за кілька днів до війни була ґрунтовною і всебічною. Тому не можна погодитися з твердженням дослідника Є.Тирчинського, що в 1941 р. висилались тільки заможні єврейські родини [54] – адже висилались представники всіх націй та соціальних груп, які проживали на території області. Ніякого опору цій акції населення не чинило. Під час її проведення стався лише один випадок збройного опору – був убитий оперпрацівник Київського УНКДБ Давиденко. Вбивство у с. Банилів Вашковецького району скоїв оунівець-нелегал Колотило, що ховався на квартирі члена "антирадянської партії" Котовчинського, якого Давиденко прийшов заарештовувати [55].

Каральні органи пильно стежили за реакцією населення на цю акцію. На зібраннях виступали спеціально підібрані і добре проінструктовані "активісти", які в своїх промовах схвалювали висилку "буржуїв" і "куркулів", представляли цю акцію втіленням волі всього народу, заявляючи, що "вони давно чекали моменту розрахуватися зі своїми гнобителями" [56]. Одночасно органи НКВС-НКДБ ретельно відстежували і "нещадно викорчовували" прояви "наклепницької пропаганди контрреволюційних елементів". Так була зафіксована заява Зонда Якова із с. Петрівці Глибоцького району про те, що *"...народ прагнув до комунізму, зараз минуло близько року, як існує Радянська влада. За цей час совєти багатьох арештували і вислали, тепер народ не хоче комуністів"* [57].

Над жителями області важкою хмарою нависли жах та невпевненість. Люди шукали порятунку у будь-який спосіб. За ці дні було подано 210 заяв про вступ до існуючих колгоспів та створено 73 ініціативні групи для створення нових колгоспів, до яких надійшло 1442 заяви бажаючих об'єднатися в колективні господарства [58]. В інформації секретаря обкому КП(б)У І.С. Грушецького підсумки виселення оцінювалися так: *"Проведені заходи по очищенню області від ворожих антирадянських елементів укріпили наші позиції на селі, підняли продуктивність праці на підприємствах області, а також морально-політичні настрої бідняцько-середняцьких прошарків селянства, викликали серед них тягу до колгоспів і подачу заяв до колгоспів, які організовуються"* [59].

Долі буковинців і бессарабців, репресованих у 1940–1941 рр., здебільшого трагічні. Їх перебування на засланні або у виправно-трудових таборах припали на роки воєнного лихоліття. До в'язнів ставилися за законами воєнного часу. Життя багатьох обірвали розстріли у в'язницях перших днів війни. Країна жила під гаслом "Все для фронту, все для перемоги", тому їжі й одягу для "ворогів народу" не вистачало. Так, 18 березня 1942 р. у Богословському виправно-трудовому таборі Свердловської області помер Гривул Петро Тодорович, засуджений у Чернівцях [60]. 11 жовтня 1943 р. в Караганді обірвалося життя Олійника Никифора Феодосійовича з Хотина [61]. Туберкульоз легенів і авітаміноз стали причиною смерті 1 липня 1942 р. у Сєвураллазі Ніколаєвича Герасима Миколайовича з Верхніх Петрівців Сторожинецького району [62].

В останні місяці перед нападом Німеччини на СРСР в області почалася мобілізація чоловіків до Червоної армії. В травні 1941 р. на військовому обліку перебувало 27212 осіб [63]. Але далеко не всіх збиралися відправляти до армії. І не тільки за висновками медичної комісії. Була ще одна важлива причина – "вивчення призовників за соціальною ознакою" та з політико-моральних міркувань. На 10 червня 1941 р. таке "вивчення" пройшли 21633 особи. 6187 синів поміщиків, "куркулів", торговців, офіцерів румунської армії, румунських державних службовців, членів "буржуазних партій", репресованих, таких, що мають зв'язки із закордоном, планувалося відправити не в армію, а в робочі батальйони [64], однак здійснити це не встигли.

Тим, хто з перших днів був направлений у діючу армію, довелося пережити немало. Їм, як вихідцям з недавно приєднаних до СРСР областей, командування не довіряло, за ними постійно стежили, кожне їхнє слово фіксувалося. Будь-який схвальний відгук про румунську армію чи життя при румунській владі сприймалися як "антирадянська фашистська агітація". Саме за таку провину були засуджені до 10 років виправно-трудових таборів Кебич Василь Андрійович з Оршівців, червоноармієць гарматної батареї 91-го кавалерійського полку 17-ї кавалерійської дивізії [65], Бронштейн Ісаак Рувимович із Сокирян, червоноармієць військової частини 1125 [66], а червоноармієць 651-го гірського стрілецького полку 96-ї стрілецької дивізії 18-ї армії Вилущак Петро Іванович із Чорнівки 9 вересня 1941 р. був розстріляний перед строєм [67].

Згідно з Директивою наркомату оборони від 20 липня 1941 р., у серпні – жовтні буковинців, як "сумнівних" людей та "зрадників" [68], призваних із західних областей, зняли з фронту і передали на роботу в промисловість, у так звану "трудармію", де чимало з них загинуло від важкої праці, голоду і холоду, або ж були заарештовані і засуджені у багатьох випадках до вищої міри.

На другий день війни, 23 червня 1941 р. із Москви від заступника наркома внутрішніх справ НКВС СРСР комдива В.В. Чернишова на ім'я наркома внутрішніх справ УРСР старшого майора держбезпеки В.Т. Сергієнка надійшла телеграма про негайну евакуацію в'язнів із тюрем НКДБ та НКВС західних областей УРСР. 2385 ув'язнених у тюрмах Чернівецької області еваку-

ювали в Нижню Туру Свердловської області та Соль-Ілецьк Оренбурзької області [69]. 222 особи, засуджені за ст. 54 до вищої міри покарання, були розстріляні у Чернівцях [70].

Таким чином, за попередніми підрахунками, в 1940–1941 рр. на території Північної Буковини та Хотинщини було репресовано з політичних мотивів близько 11 тис. осіб, з яких понад 1400 розстріляні, загинули у тюрмах, таборах та на спецпоселенні. Репресії та масові депортації населення мали жахливі наслідки для краю. Важке матеріальне становище, залякування та невпевненість у майбутньому призвели до погіршення основних демографічних показників області. Значних змін зазнав соціальний склад населення – знищувались поміщики, підприємці, заможні селяни, була ліквідована й економічна база існування цих суспільних прошарків – приватна власність на землю і засоби виробництва. Іншою стала і національна структура населення Буковини. Зменшилась чисельність основних національних груп. Велика кількість українців була або вислана з області, або виїхала по оргнабору, німці були репатрійовані, багато румунів та євреїв емігрували за кордон або ж були депортовані. Водночас збільшилася кількість росіян і представників інших національностей СРСР за рахунок мігрантів.

Буковина перетворилась на територію, де переслідувалися всі інші ідеологічні, політичні, національні та релігійні групи і партії, несумісні з комуністичною, де громадян жорстоко карали за будь-який критичний вислів про радянську владу, вождів партії, колгоспний лад тощо. Тому для населення, яке сприйняло спочатку приєднання Північної Буковини і Хотинщини до УРСР та СРСР у цілому схвально, в червні 1941 р. вже були характерні зовсім інші настрої. Цим частково пояснюються факти масових розправ над радянськими активістами в перші дні після відступу Червоної армії, а також влаштування урочистих зустрічей румунським військам в окремих населених пунктах. У масових репресіях 1940–1941 рр. треба шукати й коріння росту національно-визвольної боротьби цих і наступних років.

Джерела та література

1. Державний архів Чернівецької області (далі – ДАЧО). – Ф. 615. – Оп. 1. – Спр. 17. – Арк. 17–18.
2. Там само. – Ф. 1. – Оп. 1. – Спр. 118–155. – Арк. 14.
3. Там само. – Спр. 14. – Арк. 14–15.
4. Державний архів Служби безпеки України в Чернівецькій області (далі – ДА СБУ ЧО). – Спр. 4995.
5. Там само. – Спр. П–7568.
6. Там само. – Спр. П–6991.
7. Там само. – Спр. П–5239.
8. Там само. – Спр. П–5499.
9. Білас І.Г. Репресивно-каральна система в Україні. – К., 1994. – Т. 1. – С. 120.
10. ДАЧО. – Ф. 1. – Оп. 1. – Спр. 139. – Арк. 1.
11. Білас І.Г. Репресивно-каральна система в Україні. – Т. 1. – С. 127.
12. ДА СБУ ЧО. – Спр. П–6163.
13. Білас І.Г. Репресивно-каральна система в Україні. – Т. 1. – С. 124.
14. ДАЧО. – Ф. 1. – Оп. 1. – Спр. 139. – Арк. 9.
15. Там само. – Спр. 51. – Арк. 8.
16. Там само. – Ф. 615. – Оп. 1. – Спр. 18. – Арк. 5–6.
17. Радянська Буковина. 1940–1945. Документи і матеріали. – К., 1967. – С. 54, 128.
18. ДАЧО. – Ф. 1. – Оп. 1. – Спр. 10. – Арк. 64.

19. Там само.
20. Там само. – Ф. Р – 3. – Оп. 1. – Спр. 36. – Арк. 39.
21. Там само. – Спр. 29. – Арк. 25.
22. Там само. – Ф. 1. – Оп. 1. – Спр. 159. – Арк. 5–6.
23. ДА СБУ ЧО. – Спр. П–5989.
24. Там само. – Спр. П–5849.
25. Радянська Буковина. 1940–1945. – С. 53.
26. Державний архів Міністерства внутрішніх справ у Чернівецькій області (далі – ДА МВС ЧО). – Спр. ФО–2288.
27. ДАЧО. – Ф. 615. – Оп. 1. – Спр. 13. – Арк. 4.
28. Буковина: історичний нарис. Відп. ред. Ботушанський В.М. – Чернівці: Зелена Буковина, 1998. – С. 257.
29. ДАЧО. – Ф. 1. – Оп. 1. – Спр. 85. – Арк. 6.
30. ДА СБУ ЧО. – Спр. П–7496. – Арк. 13.
31. Там само. – Спр. П–6947.
32. Там само. – Спр. П–6879.
33. Там само. – Спр. П–6944.
34. ДАЧО. – Ф. 1. – Оп. 1. – Спр. 133. – Арк. 2–3.
35. Там само.
36. Там само. – Спр. 118. – Арк. 13.
37. Там само. – Спр. 49. – Арк. 25.
38. Tyrczynski E. Geschichte der Bukowina in der Neuzeit. – Wisbaden, 1993. – S. 233; Буковина, її минуле і сучасне / Під ред. Д. Квітковського, Т. Бриндзана, А. Жуковського. – Париж; Філадельфія; Детройт: Зелена Буковина, 1956. – С. 399.
39. ДАЧО. – Ф. 1. – Оп. 1. – Спр. 118. – Арк. 13.
40. Там само. – Спр. 138–139. – Арк. 5–6.
41. ДА СБУ ЧО. – Спр. П–7500. – Арк. 13.
42. Там само.
43. Там само. – Спр. П–4421.
44. Там само. – Спр. П–3237, П–3252, П–3284.
45. ДАЧО. – Ф. 1. – Оп. 8. – Спр. 11а. – Арк. 18–19.
46. Там само. – Арк. 23.
47. Там само. – Спр. 138. – Арк. 4.
48. Там само. – Арк. 5.
49. Там само. – Спр. 118, 155. – Арк. 12.
50. Архів Чернівецького обласного відділення Пошуково-видавничого агентства "Книга Пам'яті України" (далі – АЧОВПВАКПУ). – Спр. 6. – Арк. 14.
51. ДА МВС ЧО. – Спр. ФО–382.
52. Там само. – Спр. Р–244.
53. ДАЧО. – Ф. 1. – Оп. 1. – Спр. 118. – Арк. 7.
54. Tyrczynski E. Geschichte der Bukovina in der Neuzeit. – S. 234.
55. Убивство Іваном Яковичем Колотилом старшого лейтенанта упраління НКДБ Київської області Івана Миколайовича Давиденка, як з'ясувалося пізніше, відбулося не в квартирі Котовчинського, а в хаті Андрич Анни Іванівни, 1886 р.н. та Андрич Анастасії Миколаївни, 1922 р.н. у с. Банилів, тоді Вашковецького р-ну. Андрич А.І. та Андрич А.М. розстріляні у Чернівецькій тюрмі № 1 28 червня 1941 р. // ГДА СБУ. – Ф. 5. – Спр. 6. – Арк. – 4, 7; ДА СБУ ЧО. – Спр. П–3297 на Чорнокожого М.І., Шандро С.Т. та ін.

56. Там само. – Арк. 8.
57. Там само. – Арк. 9.
58. Там само. – Арк. 11.
59. Там само.
60. ДА СБУ ЧО. – Спр. П–7357.
61. Там само. – Спр. П–7841.
62. Там само. – Спр. П–7500.
63. ДАЧО. – Ф. 1. – Оп. 8. – Спр. 32. – Арк. 23.
64. Там само. – Арк. 24.
65. ДА СБУ ЧО. – Спр. П–6554.
66. Там само. – Спр. П–6612.
67. Там само. – Спр. П–6557.
68. Директива НКО СРСР військовим радам фронтів, армій, округів, начальникам політорганів, військовим комісарам дивізій і полків про завдання військових комісарів і політпрацівників в умовах наступу німецько-фашистських військ // Укр. іст. журн. – 1990. – № 5. – С. 100.
69. Білас І.Г. Репресивно-каральна система в Україні. – К., 1994. – Т. 2. – С. 224, 269.
70. Кулаковський П. Розстріляні на початку війни // З архівів ВУЧК-ГПУ-НКВД-КГБ. – 1994. – № 1. – С. 191.

м. Чернівці
16.06.2000 р.

Іван Фостій

РЕПРЕСІЇ КОМУНІСТИЧНОЇ ВЛАДИ ПРОТИ ЗАМОЖНОГО БУКОВИНСЬКОГО СЕЛЯНСТВА У 1940–1947 РОКИ

Іван Петрович Фостій

В обідню пору 28 червня 1940 р. на територію Північної Буковини і Бессарабії, що 22 роки перебували під окупацією королівської Румунії, вступила Червона армія. Цього дня тут було встановлено так звану радянську владу, яка насправді була жорстокою комуністичною диктатурою Всесоюзної Комуністичної партії (більшовиків) – абревіатурно ВКП(б).

Своє утвердження в новій радянській області – Чернівецькій – у 1940 р. вона розпочала, зокрема, з пограбування заможних верств населення, в тому числі й селян. Для цього повсюдно і досить широко використовувалися натуральні і грошові податки, які селяни не завжди могли сплатити, і тоді влада підключала судові органи. Здача хліба розписувалася на кілька обов'язкових строків, недотримання яких тягло за собою судові кари.

Іван Теодорович Гуцуляк 1902 року народження із села Луковиця тодішнього Чернівецького р-ну мав здати державі 1354 кг хліба, а він не здавав. Стан справ доручили перевірити старшому оперуповноваженому Чернівецького райвідділу НКВС сержанту міліції Гуляєву. Він встановив, що у Гуцуляка І.Т. був батько Теодор Григорович 87 років, який казав синові, щоб віз хліб, а той не хотів, кричав на батька. Гуляєв охарактеризував Івана як неписьменного куркуля, який злісно не хоче виконувати доведених завдань по хлібоздачі.

Іван Теодорович на суді себе винним не визнав. Заявив, що не виконав поставки тому, що не було намолоченого хліба. Слідчий же зазначив, що в нього ще з урожаю 1939 р. було 25 ц кукурудзи, отже мав що везти на заготпункт.

Гуцуляк своє запізнення із хлібоздачею наївно пояснював тим, що треба здавати все разом, а не частинами. Кукурудза 1939 року була потрібна йому для годівлі худоби. Він же хотів найняти чоловіка, щоб намолотив жита та пшениці, але ніхто не брався молотити.

Голова сільради Олександр Іванович Олексюк заявив на суді, що сільська бригада неодноразово ходила до Гуцуляка, нагадувала про хлібоздачу, але він ні разу не приходив до сільради, а посилав батька, який не може ходити.

20 грудня 1940 року народний суд Чернівецького р-ну у складі Трофимчука, Драгомирецької і Власія за злісне невиконання зобов'язань по хлібоздачі засудив Гуцуляка Івана Теодоровича до 5 років позбавлення волі в далеких ВТТ НКВС СРСР без обмеження в політичних правах. І.Т. Гуцуляк назвав вирок несправедливим і подав апеляцію. Але перегляд справи нічого не дав. Кримінальна колегія обласного суду в складі голови Калинюка, членів суду Янковського та Денисенка за участю прокурора Зарубіна вирок нарсуду залишила в силі.

У Івана Теодоровича та його 87-літнього батька було конфісковано 2 корови, 1 бика, 3 телиці, 2 коней, віялку, січкарню, віз і 2 саней. Заможне господарство перестало існувати [1].

Прокіп Степанович Гуралюк 1911 року народження, румун, із села Волока у 1940 р. мав здати 6 центнерів 85 кг хліба державі, а здав на 14 грудня 1940 р. лише 142 кг. Його потягли до суду. В обвинувальній частині судового вироку, читаємо таке:

"Будучи міцним господарством, маючи всі можливості для виконання хлібопоставки державі, злісно ухилявся від виконання у перший термін у вересні місяці 1940 року. Замість 199 кг

здав державі лише 142 кг, а в другий термін в жовтні місяці з належних 685 кг здав лише 142 кг, не здав державі 543 кг, в силу чого сільська рада села вимушена була зняти хліб в гр. Гуралюка Прокопа Степановича в безспірному порядку. Причому під час зняття хліба Гуралюк П.С. на воза накидав шульків кукурудзи, які на собі не мали навіть 50 % зерна. Вдруге накидав на воза прілої, цвілої кукурудзи, мотивуючи це тим, що у нього кращої немає” [2].

Суд Чернівецького сільського р-ну під головуванням судді Трофимчука, народних засідателів Власія і Поповича засудив 23 грудня 1941 року Гуралюка Прокопа Степановича до одного року позбавлення волі в загальних місцях без обмеження політичних прав [2]. Зауважимо, що Гуралюку П.С. пощастило. Багатьом таким “антирадянщикам” кара була значно суворішою.

Всі вищенаведені факти свідчать, що радянська влада за 23 роки свого існування, які минали у 1940 р., не помудрішала і не подобрішала. Вона залишалась такою ж грабіжницькою, жорстокою і нещадною до будь-якого опору, до будь-якої незгоди та їхніх носіїв, навіть на тільки-но “придбаних” територіях.

Таким чином, заможне буковинське селянство зазнавало жорстокого розорення. Великі земельні володіння були націоналізовані. В заможних селян влада відібрала значну частину землі. Вважаючи багатих селян своїми непримиренними противниками, вона ввела в дію випробуваний метод їх розорення – обкладання непосильними податками. Поряд з цим застосовувала до них політичні репресії як до контрреволюційного і антирадянського елементу. Тільки 13-15 червня 1941 р. з області у виправно-трудові табори НКВС СРСР та віддалені райони країни було депортовано 1518 колишніх поміщиків, куркулів, фабрикантів, торговців та членів їх сімей [3, арк. 12].

Але перший раз радянська влада в області проіснувала рік і 5 днів. Війна перервала її грабіжницько-руйнівну політику. Не всі заможні селяни були репресовані і вислані у віддалені райони СРСР. Не вистачило часу. Громадяни області, які залишилися в своїх оселях, раділи, що грабіжники зникли з горизонту. Та через неповних 3 роки, у березні–вересні 1944 р. вони повернулися в область і продовжили політику розорення селянських господарств. Найефективнішим способом у цій ганебній справі було, як і в 1940–1941 рр., обкладання селян непосильними податками.

Варто підкреслити, що воєнне і повоєнне село Чернівецької області, як і всієї України, позбавлене в значній мірі чоловічих рук, тяглової сили і механізмів, за роки війни значно захиріло. Поля удобрювалися і оброблялися погано. І все ж у воєнні роки, незважаючи на всі грабежі і реквізиції, Північна Буковина і Хотинщина не голодували. А тут на другий рік після війни – голод. Та ще й який. У Сокирянському р-ні вимерло 2702 людей [4, с. 768–792], у Кельменецькому – 1871 [5, с. 571–642], у Хотинському – 1566 осіб [6, с. 833–879], лише в одному Рукшині вимерло 222 людини [7, с. 797–801]. А всього по області – близько 17 тисяч [8]. Звідки ж узявся такий нещадний голод? Відомо, що в 1946 році була велика посуха і вона стала причиною голоду. За всю весну і літо не було жодного дощу. Картопля вродила мізерна. Жито і пшениця були низькорослі, з маленькими колосочками. Інші культури теж зародили нещедро. А держава вимагала своєчасної, а то й дострокової хлібоздачі. Україна мала здати державі 340 мільйонів пудів зерна (5,44 млн. т), а Чернівецька область – 435760 центнерів. І саме це стало найважливішою причиною голоду 1946–1947 років.

Хлібоздача 1946 року була й справді особливо жорстокою.

Постанова № 1184-61 Ради Міністрів УРСР і Центрального Комітету КП(б)У від 4 липня 1946 р., правда, відстрочила до урожаю 1947 р. погашення колгоспами республіки заборгованості по обов’язкових поставках 15000 пудів і по натуроплаті за роботи МТС 2200 тисяч пудів і по поверненню позичок 4349 тисяч пудів і до урожаю 1948 року заборгованість по обов’язкових поставках 15134 тисячі пудів і по натуроплаті за роботи МТС 2244 тисячі пудів. Однак це становища не врятувало, бо урожай усіх культур був мізерний і виконання доведених планів не забезпечував.

Одночасно з цими відстрочками постанова дозволяла облвиконкомам і обкомам КП(б)У західних областей України підвищувати, починаючи з 1946 р., порайонні норми обов'язкових поставок зерна державі колгоспами і селянськими господарствами з тим, щоб встановлений цією постановою план зерноздачі по цих областях був повністю збережений.

Чернівецькій області вищезгаданою постановою було знижено на 16 тисяч пудів обов'язкову поставку зерна державі колгоспами з урожаю 1946 р. З колгоспників не знімали нічого. Влада всі свої сили спрямовувала на те, щоб обезкровити заможні селянські господарства, так званих "куркулів", підірвати основу селянської незалежності і одним махом загнати селян у колгоспи. Тому на заможні господарства накладались такі натуральні податки, яких вони здебільшого не могли сплатити в установлені строки. Їх за це судили і на 5-10 років відправляли у виправно-трудові табори НКВС СРСР у віддалені райони Радянського Союзу.

У Шубранці, наприклад, жила Домна Олексіївна Радиш 1899 р.н. Їй довели план у 1946 році здати державі 2083 кілограми збіжжя. Вона ж на 1 вересня змогла здати лише 362 кілограми. До того ж у неї були борги по грошових податках 135 крб. і по страховці 127 крб.

– Хліб я не ховала і не саботувала здачі, – заявила Домна Олексіївна на засіданні Чернівецького обласного суду. *– Всього в мене було знайдено 170 кілограмів зерна. Я до цього возила його на приймальний пункт, але збіжжя не прийняли, бо було сире…*

Пояснення не допомогло. 20 вересня 1946 року за ст. 58 ч. ІІ КК УРСР (ухиляння від хлібоздачі) облсуд засудив Д.О. Радиш до 10 років позбавлення волі з відбуттям кари в далеких місцях СРСР, конфіскацією всього майна та поразкою в правах на п'ять років після відбуття покарання. За рішенням суду з підсудної було стягнуто вартість зерна в сумі 16620 крб. і, крім того, штраф, що вкладався в двократну вартість зерна – 33240 крб. [9]. Як такі суми сплатити? Все господарство з молотка пішло на торги, а його господиня на 10 років у ВТТ.

Петро Михайлович Іордатій 1890 р.н. з цього ж села не зміг здати 637 кг хліба. З нього стягли штраф по 15 крб. за кілограм і 21 жовтня 1946 р. засудили до 10 років позбавлення волі у виправно-трудових таборах НКВС СРСР в далеких місцях Радянського Союзу з конфіскацією всього майна та поразкою в правах на п'ять років [10].

Семен Миколайович Нескромний 1884 р.н. із села Бояни мав сім'ю з 6 осіб, з них п'ятеро дітей. Числився середняком. Не здав державі зерна, бо не було урожаю. 26 вересня 1946 року обласний суд засудив його до 5 років позбавлення волі з поразкою в правах на 3 роки і конфіскацією майна [11].

Дмитро Михайлович Пампуш 1910 р.н., "куркуль" з цього ж села, мав здати у 1946 р. 1946 кг хліба, а в 1947 р. – 1135 кг зерна, 300 кг картоплі і 126 кг сіна, які, як сказано в рішенні суду, злісно не здав. Пояснював тим, що в 1946 році була велика засуха і хліб не вродив, тому й не здав. А в 1947 р. теж не здав, бо був хворий і не мав засіяного поля. Із 5,66 га засіяв лише 1 га. Мав тільки 1 центнер кукурудзи. Пояснення не допомогло. 18 грудня 1947 р. суддя М.П. Устенко, народні засідателі Китан та Радиш засудили Пампуша Д.М. до 5 років позбавлення волі з відбуттям кари у ВТТ без поразки в правах [12].

Іларій Олександрович Романюк 1898 р.н. із Шубранця у 1947 році мав здати 3450 кг збіжжя, з них до 1 серпня – 690 кг, до 1 вересня – 1553 кг. А він до 17 вересня здав лише 692 кг. Голова сільради Мінтянський і секретар ради Тумак писали, що Романюк злісно ухиляється від виконання здачі хліба державі. Він мав 9,61 га землі, 1 га лісу, хату, стодолу, пару коней, одне лоша і молотарку. Як видно, заможний був селянин. Він посіяв 1,5 га пшениці, 0,30 га жита, 0,30 га ячменю, 0,50 га картоплі, 2,5 га кукурудзи, 0,5 га соняшнику і 1 га цукрового буряку.

Романюк писав у ті дні покаянного листа у Садгірський районний суд. Пояснював, що не виконав хлібопоставок через недорід озимини. Тому здав тільки 700 кг. *"А решту, я запевняю радянську владу, що виконаю після збору кукурудзи".*

Судді на цю заяву не звернули уваги. 22 жовтня 1947 року відбулося засідання Садгірського районного суду. Романюка Іларія Олександровича засудили до 9 років позбавлення волі з відбуттям кари у ВТТ з конфіскацією майна та поразкою у виборчих правах на 5 років після відбуття покарання [13].

Юрій Олексійович Кокош 1890 р.н. з хутора Майдан Нижньолуковецької сільради Вижницького р-ну у 1947 р. повинен був здати державі 4346 кг хліба, але здав лише 114 кг. Не виконав він і зобов'язань по здачі молока, м'яса, хоч, на думку суду, мав усі можливості, щоб виконати їх.

Юрій Олексійович вину свою визнав, але сказав, що йому не давали можливості змолотити хліб, а до того у нього не все поле було засіяне. Молока теж не міг здати, бо корова була ялова. Вижницький районний суд на підставі ст. 58 ч. ІІ КК УРСР засудив Кокоша Ю.О. до 8 років ВТТ і позбавлення політичних прав на 5 років з конфіскацією майна [14].

Євгенію Казимирівну Вишневську 1900 р.н. з цього ж села звинуватили в тому, що вона не виконала в установлений строк хлібоздачі. Маючи 4,73 га землі, вона мала здати державі 4129 кг зерна, 75 кг м'яса та 420 літрів молока, здала ж значно менше і заявила, що більше не здаватиме, бо немає що здавати.

Суд констатував, що вона вчинила опір у виконанні державних поставок. На 17 серпня заборгувала державі 2915 кг зерна і 177 літрів молока. Своєї вини підсудна не визнала.

Вижницький районний суд 17 серпня 1947 р. на підставі ст. 58 ч. ІІ КК УРСР засудив Вишневську Євгенію Казимирівну до 5 років позбавлення волі у ВТТ з поразкою в правах на 3 роки. Вижила вона у тих таборах чи ні, відомостей не маємо [15].

Не уник суворої кари і Петро Васильович Шкрета 1917 р.н. із Шубранця. У 1947 році йому принесли зобов'язання на здачу державі 5325 кг хліба. В тім числі до 1 серпня він мав здати 1065 кг, а здав лише 150 кг. Після попередження та вимоги сільради здав ще 200 кг. Отож його потягли до суду як злісного невиконавця хлібоздачі. На суді він пояснював, що йому довели велике завдання. Що в нього не 8 гектарів землі, які числяться у сільраді, а тільки 4. Решта належить матері, яка живе з ним в одній хаті. До того ж хліб не вродив, то й немає що здавати. Судді не взяли до уваги пояснень Шкрети.

В господарстві кожного, кого мали судити, слідчі проводили перевірку засіків та інших схованок. У Шкрети, зокрема, знайшли 6 центнерів закопаної пшениці. Він пояснив, що купив їх за гроші, виручені від продажу корови. Пояснення не допомогли. 14 серпня Шкрету Петра Васильовича ув'язнили. Суд над ним відбувся тільки 6 грудня 1947 року. Засудили його до 10 років позбавлення волі у виправно-трудових таборах НКВС СРСР з конфіскацією всього майна та поразкою виборчих прав на 5 років [16].

Іван Григорович Лупул 1895 року народження із села Раранча тодішнього Садгірського р-ну мав здати у 1947 р. 5738 кг зерна, з яких 1148 кг – до 1 серпня 1947 р. Здав же на той час лише 234 кг. Залишилось до 1.08 не зданих 914 кг. Отже, і його чекала сувора кара.

Влада навмисне встановлювала строк до 1 серпня, коли люди ще не встигали обмолотити урожай, подекуди він ще не був навіть зібраний. Але органам влади саме це й треба було, щоб мати підстави господарів засудити, а господарство знищити.

В рішенні суду сказано, що Лупул свідомо став на шлях саботажу, як куркульське господарство, і приховав хліб. При обшуку у нього було знайдено 60 кг зерна в конюшні, а 120 кг у хаті, які також не були відвезені на заготпункт.

Лупул пояснював, що він мав намір цей хліб відвезти в "Заготзерно", але не встиг. Суд визнав пояснення безпідставними і засудив хлібороба до 10 років позбавлення волі з відбуттям їх у виправно-трудових таборах НКВС СРСР у віддалених місцях країни з конфіскацією всього майна та позбавленням виборчих прав на 5 років після відбуття кари.

Іван Григорович Лупул мав на своєму утриманні дружину і двох дітей 10-12 років. Він подав касаційну скаргу в Чернівецький обласний суд. Її розглядали голова суду Лютий і члени суду Максименко та Платко. Вони залишили вирок Садгірського народного суду без змін. Ще одне міцне господарство і його господар були знищені [17].

В пошуках дармового хліба влада залазила в найвужчі і найглибші щілини та намагалася вигребти з них все, що тільки можна. У Топорівцях жив Іван Васильович Волощук 1890 р.н., уродженець с. Стара Жадова Сторожинецького р-ну. Мав у своїй сім'ї дружину, двох синів – Рудольфа 1921-го і Фрідріха 1938 років народження та двох доньок – Ольгу 1924-го і Павліну 1939 років народження. В 1941–1944 роках він жив у Старій Жучці, працював механіком на фабриці "Тіва", а потім переїхав у Топорівці, купив там водяного млина і почав мірошникувати.

З другим приходом радянської влади в березні–квітні 1944 року уже виникла необхідність віддавати державі мірчук, який мірошник брав за помел – по 19 кілограмів борошна з центнера помелу.

15 вересня 1945 р. у млин завітав слідчий Садгірської прокуратури, юрист 3-го класу Бордюгов і встановив, що Волощук І.В. за період з 1 січня по 25 липня 1945 року зібрав з помельців 162 кг пшеничного мірчука, 1377 кг житнього, 39 кг ячмінного, 2712 кг кукурудзяного. А всього 4290 кг. Весь цей мірчук Волощук мав здати державі, а він здав лише 540 кг. Решту мірчука, за твердженням господаря, він потратив на купівлю матеріалу та на ремонт млина, який давно не ремонтувався і міг стати непридатним для роботи. Тоді б користі не було ні йому, ні державі.

Пояснення господаря судом не були враховані. Івана Васильовича Волощука за ст. 99 КК УРСР народний суд Садгірського р-ну під головуванням Устенка М.П. за участю народних засідателів Демчука та Гарчинської при секретарі Никифорюк О.О. в присутності прокурора Богданова В.М. та адвоката Брейтмана засудив до 6 років позбавлення волі у ВТТ в далеких місцевостях Радянського Союзу та поразки в правах на 3 роки. Підсудний мав право оскаржити рішення суду протягом 48 годин. Оскаржив, але безрезультатно [18].

За період хлібозаготівель 1947 р. в народні суди області за позовами уповмінзагу надійшло 409 справ. Розглянуто було 320 справ. По них були винесені обвинувальні вироки. До різних термінів ув'язнення засуджено 122 особи. Найбільше їх було в Заставнівському – 22, в Сокирянському – 16, в Хотинському – 14, в Кіцманському – 10, по 8 справ – у Чернівецькому, Садгірському, Глибоцькому та Сторожинецькому р-нах.

Судили громадян на 5-10 років. Для 50 відсотків засуджених "куркульських елементів" покарання було визначене 10 роками позбавлення волі з відбуттям покарання у віддалених областях Радянського Союзу, з поразкою виборчих прав на 5 років і конфіскацією майна всього селянського двору.

Так нарсудом Сторожинецького р-ну до 10 років позбавлення волі був засуджений Павлюк М.І., який мав 7 гектарів землі і користувався, за твердженням суду, найманою працею. За липень 1947 р. не здав 1056 кг зерна. Хліб сховав під сіном і замазав у пічурці, а ще й підробив квитанцію про здачу хліба державі на 500 кг.

Народний суд Глибоцького р-ну на такий же строк засудив "куркуля" Самушка, який мав 12 га землі, теж використовував найману працю. Мав здати 88 центнерів хліба, але зобов'язання не прийняв і здав державі лише 300 кг зерна.

Окрім цих строків ув'язнення, вони позбавлялися виборчих прав. Їхнє майно конфісковувалося повністю.

Так радянська влада Чернівецької області позбавляла людей приватної власності, яка потім знищувалась або ж руйнувалась сама собою без належного догляду і ремонту. А господарі, які цією власністю володіли і приносили людям і суспільству користь, гинули в енкаведистських таборах від знущань, голоду, холоду, непосильної праці і хвороб.

Комуністичні погроми буковинського селянства продовжувались до тих пір, поки його не колективізували, поки не зробили хліборобів сільськими пролетарями, які ставали постійними наймитами колгоспної системи, що визискувала із селян якнайбільше, залишаючи їм якнайменше.

І все ж, оцінюючи сьогоднішню ситуацію на селі, треба сказати, що в останні роки існування Української РСР колгоспи були перетворені в потужні сільськогосподарські підприємства, які забезпечували вирощування по тонні зерна на кожну людину, виробляли по 1000 і більше центнерів молока на кожну сотню гектарів угідь, по 200-300 центнерів м'яса на 100 гектарів ріллі. На поля і ферми прийшла стовідсоткова механізація.

Колгоспи були забезпечені дитячими яслами і дитсадками. Зросла оплата праці. В селі не було безробітних. Кожен був певен, що при бажанні він зможе заробити собі і на хліб, і до хліба. Сьогодні всеочевидніше стає, що руйнація колгоспів була злочинно передчасною. Невеликі реформи в розподілі прибутків і оплаті праці могли б дати колгоспам новий поштовх до їхнього розквіту і зростання, до дальшого окультурення і благоустрою наших сіл, до кращого продуктивнішого використання усіх багатств українського села.

Аналізуючи згадані тут і не згадані судові рішення, які нещадно нищили кращих сільських хліборобів, хочу нагадати найвищим органам державної і судової влади незалежної України, що ці жертви комуністичного тоталітаризму досі не реабілітовані. Це величезна ганебна несправедливість. Її треба негайно виправити. Судові органи зобов'язані переглянути ці справи і компенсувати жертвам владної несправедливості чи їхнім дітям моральні та фізичні збитки і вартість конфіскованого майна.

Сьогодні ціни на продовольчі товари скачуть неймовірно високо. І це в Україні, яка володіє найкращими у світі чорноземами і чи не найсприятливішими кліматичними умовами. Але ж пройдьте областями, районами і селами нашої держави, подивіться скільки тисяч гектарів чорноземів стоять під багаторічними засушеними бур'янами, не зорані і не засіяні. Де, коли, у які роки і віки український селянин так недбало ставився до обробітку рідної землі. Що ми робимо? В ім'я чого? Де та влада, що буде не продавати надбане нашими дідами і батьками, а примножувати? Хто забезпечить село механізмами, добривами, елітним насінням, спеціалістами? Хто розробить і здійснить таку програму розвитку українського села, яка б забезпечила народ України достатком високоякісних продовольчих товарів власного виробництва? Хто?..

Джерела та література

1. ДАЧО. – Ф. Р–69. – Оп. 1. – Спр. 11.
2. Там само. – Спр. 7.
3. Там само. – Ф. Р–1. – Оп. 1. – Спр. 118.
4. Підрахунок автора на підставі списків, зданих Сокирянською районною держадміністрацією до "Національної книги пам'яті жертв голодоморів 1932–1933, 1946–1947 років в Україні. Чернівецька область". – Чернівці: Книга Пам'яті України, 2008. – 1080 с.
5. Підрахунок автора на підставі списків, зданих Кельменецькою районною держадміністрацією до "Національної книги пам'яті".
6. Підрахунок автора на підставі списків, зданих Хотинською районною держадміністрацією до "Національної книги пам'яті".
7. Гайсенюк Я.С. Спогад про голод 1946–1947 рр. у с. Рукшин Хотинського району // АЧОВПВАКПУ.

8. Холодницький В. Буковинський край у голодоморному вирі 1946–1947 років // Голод 1946–1947 років в Україні: Причини і наслідки: Міжнародна наукова конференція. Київ, 27 травня 1997 р. Матеріали. – Київ; Нью-Йорк: Вид-во М.П. Коць, 1998. – С. 145.
9. ДАЧО. – Ф. Р–196. – Оп. 1. – Спр. 43.
10. Там само. – Ф. Р–136. – Оп. 1. – Спр. 25.
11. Там само. – Спр. 37.
12. Там само. – Спр. 124.
13. Там само. – Спр. 125.
14. Там само. – Ф. Р–55. – Оп. 1. – Спр. 133.
15. Там само. – Спр. 122.
16. Там само. – Ф. Р–136. – Оп. 1. – Спр. 149.
17. Там само. – Спр. 87.
18. Там само. – Спр. 3.

м. Чернівці
6.06.2008 р.

Іван Фостій

КОМУНІСТИЧНІ РЕПРЕСІЇ ПРОТИ ПОЛІТИЧНИХ ПАРТІЙ, НАЦІОНАЛЬНО-КУЛЬТУРНИХ ТОВАРИСТВ ТА ЇХ ЧЛЕНІВ У ЧЕРНІВЕЦЬКІЙ ОБЛАСТІ В 1940–1941 РОКАХ

КОРОЛІВСЬКА Румунія, загарбавши у листопаді 1918 р. Буковину, 10 років тримала на окупованих територіях стан облоги і всіма способами душила українське економічне, політичне і культурне життя. Але не могла задушити. Воно і в жорстоких драконівських умовах, не втрачаючи свого національного колориту, продовжувало жити.

До 30 березня 1938 р. з різним рівнем активності тут діяло чимало політичних партій і національно-культурних, спортивних та робітничих товариств.

Творці і видавці книги "Буковина, її минуле і сучасне", аналізуючи стан політичного і культурного життя буковинських українців, розділили його на чотири фрагменти:

1. Лівий, соціалістичний табір, в якому найлівіше крило виявляло комуністичні тенденції.
2. Група колабораціоністів, що послугувалась румунській окупаційній владі.
3. Легалістичний табір, що намагався продовжувати народовську політику австрійських часів.
4. Український націоналістичний табір [1, с. 328].

А яким політичним змістом було наповнене життя румунів? 15 вересня 1919 р. була утворена Демократична партія об'єднана, головою якої став Й.Я. Ністор. 21 січня 1923 р. вона увійшла до складу Національно-ліберальної партії І. Бретіану. А в березні 1923 р. були утворені Ліга Національно-християнського захисту, очолювана А. Кузою, і Національно-аграрна партія. В лютому 1923 р. на політичній арені з'являється Цараністська партія Буковини, створена за ініціативою В. Боднареску. У 1923 р. до неї приєдналась українська секція на чолі з Костем Кракалією та Григорієм Андріящуком, які вийшли з Української соціал-демократичної партії. У грудні 1926 р. Цараністська партія Буковини увійшла до складу Націонал-цараністської партії Румунії. У 1925 р. була утворена Національна партія Ніколає Йорги. 14 липня 1935 р. утворилася Національно-християнська партія А. Кузи та О. Гоги, партійним знаком якої була свастика. У грудні 1937 р. О. Гога сформував румунський уряд, але діяв він недовго [2].

Всі ці партії до 1938 р. жили у вирі постійної боротьби за владні і парламентські місця. Критикували одна одну як хотіли і як уміли, особливо у періоди виборчих кампаній. Ми не будемо простежувати конгломерат урядових і парламентських змін, державницької політики цих партій. Оскільки тема нашої статті інша – комуністичні репресії проти усіх політичних партій Румунії та їхніх членів у 1940–1941 рр. Називаємо ці партії, щоб показати читачам, яка велика різниця існувала між політичним життям капіталістичної Румунії і соціалістичного Радянського Союзу, де будь-яке протестне слово чи дія закінчувались розстрілами або багатолітніми термінами виправно-трудових таборів НКВС СРСР та спецпоселень.

Із суто українських партій найчисленнішими були Українська національна партія (УНП), очолювана довгочасним головою Володимиром Залозецьким, Українська соціал-демократична партія (УСДП), яку в різні роки очолювали Михайло Ганєк, Василь Руснак, Тео Козак, Юліан Мірош та Семен Галицький. Третьою за чисельністю була Українська народна партія Антона Лукашевича і Лева Когута, яка видавала у 1925–1926 рр. газету "Земля", котру редагував адвокат Василь Дутчак, у 1926 р. – газету "Народ", яку редагували Л. Когут, Іван Андрич та В. Руснак, а в 1926–1930 рр. – газету "Рідний Край", у 1932–1934 рр. – газету "Народна Сила", яку редагував Юрій Сербинюк. За народниками можна поставити Хліборобську партію

Буковини, очолювану Костем Кракалією та Григорієм Андріящуком, яка видавала газети "Хліборобське Слово", а після її закриття – "Хліборобську Правду" [1, с. 339–355].

Із політичних партій, які існували на Буковині, тільки комуністична була заборонена і мусила працювати в підпіллі. Але, незважаючи на це, вона, використовуючи різні легальні можливості, часто під фірмою Української соціал-демократичної партії, працювала в різних робітничих товариствах, зокрема, "Праця", "Воля", у 1929–1930 рр. через Партію українських працюючих Румунії "Визволення" та унітарні профспілки забезпечувала собі майже легальну діяльність.

Досить сказати, що секретар ЦК КПБ Сергій Канюк з 7 серпня 1919 р. по 3 червня 1920 р. редагував газету УСДП "Воля Народа", останнє число якої вийшло 30 грудня 1920 р., після чого газету було перейменовано на "Робітник", перше число якої вийшло 6 січня 1921 р. Канюк же 17 березня 1921 р. почав легально видавати газету "Громада", яку іменував народним часописом. Насправді ж вона була органом Компартії Буковини. Вийшло 13 номерів, останній – 16 червня 1921 р.

Коли 11 квітня 1921 р. "Робітник" був на 3 місяці заборонений, українські соціал-демократи почали видавати газету "Вперед", перший номер якої появився 28 квітня. З 13 липня знову почав виходити "Робітник".

Українська народна партія у 1925–1926 рр. видавала газети "Земля" і "Народ", власником яких був Василь Дутчак, редакторами Лев Когут, М. Атаманюк та Юрій Гливка.

8 листопада 1925 р. почала виходити газета "Боротьба", яку до 28 листопада 1928 р. редагували Іван Стасюк, Василь Руснак, Семен Галицький та Юліан Мірош. Своє існування газета припинила влітку 1930 р.

19 червня 1927 р. вийшло перше число "Землі і Волі" – газети для працюючих міста і села. Це була газета буковинських комуністів. Вийшло всього троє чисел. Редагували їх І.Д. Стасюк, С.Г. Галицький та В.Г. Готинчан.

Щоб закінчити розмову про діяльність Компартії Буковини та її керівників, скажемо, що ця партія, оскільки вона уособлювала в собі представницю ВКП(б), яка перебувала при владі в Радянському Союзі, мала певний вплив серед робітників і селян Буковини, які вірили, що саме звідти прийде визволення з-під румунського боярського гніту. Та хоч КПБ діяла під прикриттям легальних організацій і товариств, румунська сигуранца, поліція і жандармерія швидко знаходили авторів революційних листівок і антирумунських газетних статей, арештовувала їх, судила і кидала на певні строки у тюрми.

Саме уникаючи судових покарань, у Радянський Союз у 1922 році емігрували Сергій Канюк, уродженець с. Хлівище, у 1926-му – Володимир Гаврилюк із Хрещатика, Євдокія Басараба з Ленківців, Михайло Панчик із Дорошівців, Осип Семенович Букшований із с. Жаб'є, що в Галичині, в 1930-му – Семен Галицький із Нової Жучки. В 1925 році, після закінчення Віденського університету в Радянський Союз, зокрема в м. Харків, тодішню столицю України, прибув член КПБ з 1920 р. Семен Гуцуляк із Нижніх Станівців. Всі вони одержали в Україні поважні посади і сумлінно працювали, поки в Україні не почалися репресивні кампанії проти Української військової організації ("УВО"), Польської організації військової ("ПОВ"). Всі вищеназвані члени Компартії Буковини були в 1934–1937 роках репресовані, і в різний час розстріляні або замордовані в сталінсько-беріївських таборах НКВС.

Після відбуття Семена Галицького в 1931 р. в СРСР для роботи в Комінтерні, до керівництва Буковинським крайовим комітетом КПР прийшли в основному представники місцевого єврейства. На той час у ВКП(б) розгорнулася боротьба з троцькізмом і троцькістами. Вона захопила й Компартію Румунії. Внутрішньопартійні чвари почалися і на Буковині. Цим скористалася румунська сигуранца, багато комуністів та їх прихильників було заарештовано і кинуто в тюрми.

В Москві при Комінтерні діяла партшкола, в якій проходили навчання закордонні комуністи, в тім числі й буковинські, зокрема Бернгард Кац, Карл Терлецький, Василь Волощук. НКВС використовувало їх як свою агентуру і в школі, і за кордоном. Тут процвітало донощицтво. Зокрема, жертвою політичного доносу в лютому 1937 року став Семен Галицький, якого звинуватили у зв'язках із сигуранцою. У Чернівцях, уже після приєднання Північної Буковини до України, жертвою брехливих доносів Юліана Міроша і Бернгарда Каца став Василь Георгійович Готинчан, один із активних діячів робітничо-селянського руху на Буковині. Десятиліттями радянська влада тримала в чорному тілі Василя Васильовича Волощука, який при допитах у Німеччині зізнався, що навчався у партійній школі Комінтерну в Москві. Окремі комуністи-євреї, зокрема Міхель Шор та його рідна сестра Беті з Кіцманя, внаслідок доносів у 1940 році були арештовані НКДБ і їхня доля до цього часу не з'ясована. Денис Парафтейович та Іван Михайлович Грекули із Шипинців запопадливими однопартійцями теж були звинувачені в троцькізмі і до кінця своїх днів не могли відмитися від цих "чорних плям", але померли вони своєю смертю.

2 жовтня 1928 р. вийшло перше число "Часу", незалежного, безпартійного часопису, як він себе іменував. Видавцем був інженер Максим Глинський. Газета виходила щоденно перед полуднем. 4 грудня "Рідний Край" та "Час" об'єдналися в щоденник " Час".

31 березня 1929 р. Партія українських працюючих Румунії "Визволення" почала видавати газету "Борець". Вийшло 35 номерів. У 1929 р. – 31 число, в 1930 р. – 4. Редагував видання І.Д. Стасюк.

1 січня 1931 р. вийшов перший номер місячника "Самостійна Думка", редакторами і активними співробітниками якої були Сильвестр Никорович, Орест Зибачинський, Денис Квітковський, Любомир Гузар, Петро та Іван Григоровичі.

4 січня 1931 р. українські соціал-демократи почали видавати тижневик "Нове Життя" на 8 сторінок формату 4-А.

16 жовтня 1932 р. під час виборів почав виходити незалежний часопис соціал-демократичного напрямку "Клич до бою". Вийшло 5 чисел.

1 січня 1934 р. почав виходити тижневик "Самостійність", який пропагував ідеї української державності. Редагували його Денис Квітковський, Іван Григорович та Любомир Гузар. Навколо нього групувались члени молодої ОУН.

Коли "Самостійність" на 5 номері 28 січня 1934 року була заборонена поліцією до 7 лютого 1934 р., а після двох відновлених номерів 22 лютого її знову заборонили до 10 березня, видавці зареєстрували і почали видавати тижневик "Молода Буковина". Коли ж поліція заборонила після кількох номерів і цю газету, почала знову виходити "Самостійність". Вона радувала читачів своїми матеріалами до кінця березня 1937 року.

Від січня 1934-го по лютий 1938 рр. Юрій Гливка і спілка видавали тижневик "Рада". Редагував його той же Юрій Сербинюк. Виходили й сатирично-гумористичні часописи – "Щипавка" (1922) та "Жало" (1926).

Ми не будемо характеризувати політичних напрямків цих газет. Хочемо просто показати скільки їх було тільки в Чернівцях.

Всі вищеназвані газети хоча й видавалися під постійним наглядом сигуранци, але легально. Недовговічними були тільки комуністичні часописи, бо, проповідуючи класову боротьбу, антиокупаційні та антирумунські настрої їхніх редакторів – С.І. Канюка, І.Д. Стасюка, В.Т. Руснака, С.Г. Галицького, сигуранца неодноразово арештовувала, кидала на невеликі терміни до в'язниць, а газети закривала. Але після виходу редакторів з-під арешту чи з тюрем, вони знову бралися за роботу і видавали газети під новими назвами.

Таким же репресіям піддавались і газети Української народної партії – "Час", "Зоря", "Земля", "Народний Голос", "Народ", "Народна Сила", "Рада" і їхні редактори Сильвестр

Никорович, Юрій Сербинюк, Лев Когут, редаговані ними газети "Самостійність", "Час", "Рідний Край" та журнал "Самостійна Думка" молодого націоналістичного табору.

Скажемо, що заборонивши 30 березня 1938 р. політичні партії і товариства, румунська окупаційна влада нікого з них у тюрму не кинула. Вона залишила одну єдину проурядову партію "Фронт національного відродження", до якої змушувала вступати всіх, хто працював на державній службі.

Крім політичних партій у краї діяли різні товариства: громадські – "Руська Рада", студентські – "Союз", "Січ", "Молода Україна", конфесійна студентська організація "Православна Академія", трохи пізніше – українські академічні товариства "Запороже", "Чорноморе", "Залізняк", жіночі – "Жіноча Громада", "Мироносиці", культурно-освітні – "Українська Школа", Музичне товариство "Буковинський Кобзар", "Український Театр", "Українська Народна Книгозбірня", "Український Музей Народовідання" та спортивні – "Довбуш", "Мазепа", "Союз Українських Студентських Організацій в Румунії" (СУСОР). У селах також діяли народні доми або читальні [1, с. 364–365].

Працювали видавництва "Рідний Край", "Самостійна Думка", "Українська видавнича спілка" та ряд інших. Назви згаданих товариств, видавництв і спілок яскраво засвідчують, наскільки високо зросла національна свідомість українців у роки румунської окупації. Якщо комуністична партія мала під своїм впливом лише робітничі товариства "Воля" та "Праця", то національні партії мали близько 15 різних товариств, які особливо широко розгорнули свою діяльність після зняття у грудні 1928 р. стану облоги.

Але окупаційна влада і після зняття військового стану суворо стежила за діяльністю цих товариств і шукала будь-якого приводу до їх закриття. У 1937 р., наприклад, таким приводом став не зовсім продуманий, може навіть хуліганський вчинок українських націоналістів – освистання румунського гімну на Шевченківському концерті 26 березня, яке призвело до розпуску і закриття мало не всіх українських організацій і товариств. 30 березня 1938 р., як ми вже згадували, король Кароль II своїм декретом заборонив існування і діяльність будь-яких політичних партій і національно-культурних товариств, окрім новоутвореної єдиної проурядової партії "Фронт національного відродження". Це було затишшя перед бурею, яка мала ось-ось настати. І вона настала 28 червня 1940 р.

Політичні партії, припинивши свою діяльність після королівського декрету, майже всі, окрім ОУН та УНП, саморозпустилися. Українська національна партія, зокрема, робила певні спроби, щоб перейти в підпілля і об'єднатися з ОУН. Можливо, це і відбулося б, якби не радянська інвазія, що завершилась приєднанням Північної Буковини і Хотинського, Ізмаїльського та Акерманського повітів Бессарабії до Української РСР [3, с. 33].

Ультиматум Радянського Уряду Румунському Уряду від 26 червня 1940 р. змусив усіх більш-менш відомих політичних діячів українського національного табору емігрувати за кордон – в Німеччину, Чехословаччину та Румунію. Але не всі могли емігрувати. В політичних партіях, окрім провідників, було немало і рядового складу, який нікуди не хотів виїжджати, та й не мав такої змоги. Саме він і став масовою жертвою комуністичного терору у 1940–1941 рр. При цьому слідчі НКДБ-НКВС не гребували звичайними наклепами не вельми моральних доносителів. Дуже часто арештовували і кидали в тюрми тих, хто вже давно забув, що він певний час був членом якоїсь партії, чи голосував колись за її кандидатів на виборах. Всі румунські партії, окрім комуністичної, їхні колишні члени, які не емігрували за кордон, за радянськими мірками вважалися буржуазними, ворожими СРСР, а тому підлягали негайній ізоляції від суспільства.

Так, наприклад, Стефан Танасович Шандро 1899 р.н. із с. Руський Банилів Вашковецького р-ну до 1930 р. був царaністом, тобто членом румунської землеробської партії, а з 1930-го по 1935 рр. – членом і головою сільської організації Української національної партії, вів агіта-

цію за Самостійну Соборну Українську Державу, читав українські книжки і газети, зокрема "Рідний Край", "Нове Життя", "Час", "Нова Рада". З весни 1938 р. був безпартійним.

Почуття національної гідності з новою силою зазвучало в душі Стефана Танасовича 1940 р., коли в селі була встановлена радянська влада, яка відразу ж зарахувала його до "куркулів" і призначила кандидатом на спецвиселення. С.Т. Шандро мав дружину Василину Назарівну 34 років і трьох синів – Танасія 15 років, Степана 11 і Назарія 9 років. Володів 14-ма га землі, з яких 10 га ріллі, а 4 лісу. Мав три корови, двоє коней, двох кабанів, п'ять овець, домашню птицю. 6 га землі у нього відразу відібрали і розділили між бідняцькими господарствами. До всього його вважали експлуататором, бо він використовував найману робочу силу – 4-5 чоловік для стрижки овець і збирання урожаю [4, арк. 32–38].

Після встановлення радянської влади С.Т. Шандро ніякого зв'язку з УНП не мав, бо її керівники Володимир Залозецький і Юрій Сербинюк перед приходом Червоної армії емігрували в Румунію, а Лева Когута арештували працівники Чернівецького обласного управління НКДБ. Отже, зв'язуватись нібито не було з ким.

Правда, С.Т. Шандро поза політичним життям не залишився. В жовтні 1940 р. за порадою односельчанина, його давнього колеги по УНП, Івана Миколайовича Стринадка, він вступив до сільської підпільної організації ОУН. В село кілька разів приходила представниця обласного проводу ОУН "Хмара" – Ліда Василівна Кіндзірська, проводила з членами організації заняття, говорила про залучення нових членів, придбання зброї, дотримання конспірації, збирала відомості про проведену роботу, а 13 червня 1941 р. в село прибула група енкаведистів та партійно-радянських працівників у складі 7 осіб, яка мала організувати виселення із села у віддалені краї СРСР так званого "контрреволюційного елементу".

Ця операція закінчилась трагічно. Провідник районної боївки Іван Якович Колотило в нічному двобої убив старшого лейтенанта Київського обласного управління НКДБ Івана Миколайовича Давиденка 1907 р.н., який прибув сюди з цією місією [4, арк. 32, 66, 256].

Арештовані 13 червня окремі громадяни села потрапили в Чернівецьку тюрму. А 16 червня в селі розпочалися повальні арешти. 15 членів організації були арештовані, серед них і Шандро Стефан Танасович. 14 членів організації, які встигли перейти на нелегальне становище, слідчі 27 червня виділили в окрему справу. На арештованих старший слідчий слідчастини УНКДБ молодший лейтенант держбезпеки Рижанов написав обвинувальний висновок, який 27 червня затвердили заступник начальника слідчої частини УНКДБ сержант держбезпеки Савельєв та начальник управління капітан держбезпеки Трубніков, після якого всі 15 арештованих увійшли у розстрільний список № 5 на 60 осіб. Крім Шандра С.Т., до нього увійшли Чорнокожий Михайло Ілліч, 1915 р.н., Стринадко Іван Миколайович, 1897 р.н., Колотило Василь Олексійович, 1903 р.н., Кузь Василь Іванович, 1917 р.н., Чорногуз Григорій Макарович, 1907 р.н., Мойсюк Григорій Іванович, 1904 р.н., Андрюк Григорій Васильович, 1903 р.н., Никула Василь Прокопович, 1909 р.н., Мельничук Іван Михайлович, 1898 р.н., Осташек Михайло Семенович, 1906 р.н., Синятович Йосип Омелянович, 1911 р.н., Андрич Анна Іванівна, 1886 р.н., Андрюк Микола Демидович, 1910 р.н. [5, арк. 27–28]. До розстрілу він був підписаний 28 червня 1941 р. – в річницю "славного" прилучення Північної Буковини до Української РСР. Що й казати, гарним подарунком ознаменувала радянська влада цю пам'ятну дату, навіки заливши її безвинною кров'ю [5, арк. 27].

Списки репресованих членів політичних партій занадто великі. В них числиться 222 особи. Звинувачення у них однотипні: був активним членом партії, вихваляв Німеччину, паплюжив СРСР. Зокрема, Георгій Олександрович Моцок 1911 р.н. в енкадебістських списках числився активним учасником кузистської партії і організатором антирадянської волинки [5, арк. 15]. Василь Іордатійович Кошман 1910 р.н. був нібито активним членом політичної партії гардистів,

систематично проводив антирадянську агітацію, вихваляв фашизм [5, арк. 49]. Стефан Костянтинович Тодорюк 1876 р.н. був примарем у с. Мілієве і активним членом ліберальної партії, мав тісний зв'язок з жандармом Васильком і знущався над селянами [5, арк. 9]. Його мали евакуювати у східні райони Радянського Союзу в першу чергу [5, арк. 55].

Микола Костянтинович Ткачук 1910 р.н. теж активний член партії гардистів. Агітуючи за цю партію, вихваляв фашистську Німеччину і зводив наклепи на Радянський Союз. Коли то було? А з початком війни вів контрреволюційну агітацію проти заходів, які проводили комуністична партія і радянська влада [5, арк. 11].

Іван Георгійович Андрос 1875 р.н. був членом ліберальної партії, потім нібито був організатором гардистської партії, а його син нелегально перейшов у Румунію [5, арк. 15].

Василь Федорович Назарій 1888 р.н. теж був арештований як активний учасник ліберальної партії. З початком воєнних дій проводив контрреволюційну поразницьку агітацію і вихваляв державний лад Румунії [5, арк. 45].

Дмитро Олександрович Кейван 1910 р.н. поплатився за те, що був у минулому кузистом, до того ж нібито проводив антирадянську агітацію [5, арк. 48].

Йозеф Петрович Герлах 1904 р.н. у минулому теж належав до цієї партії, брав участь у погромах єврейського населення, а з початком війни "почав" різко висловлювати свої контрреволюційні погляди щодо СРСР і вихваляти фашистську Німеччину [5, арк. 13].

Микола Тодорович Кучеряну 1897 р.н. був схоплений як активний член кузистської партії. З початком воєнних дій взявся вести поразницьку агітацію і групуватись з антирадянським елементом. У цю ж категорію "злочинців" потрапив і Георгій Флорович Гіцул 1885 р.н. В минулому він належав до партії кузистів, а 1 квітня 1941 р. взяв участь у спробі масового нелегального переходу еміграційно налаштованих громадян румунської національності з Радянського Союзу в Румунію [5, арк. 44].

Белінську Францішку-Ольгу Гнатівну 1911 р.н. заарештували як учасницю польської націоналістичної організації, назви якої не зазначено [5, арк. 47].

Адольф Вільгельмович Баумгартен 1902 р.н. був нібито активним членом фашистської організації і проводив шпигунську діяльність на користь Німеччини [5, арк. 43].

Аврора Іванівна Курвіна 1894 р.н. теж була заарештована, як активний член гардистської партії, неодноразово *"висловлювала* (так у тексті. – І.Ф.) *контрреволюційну агітацію".* Через італійське посольство у Москві вимагала виїзду в Італію [5, арк. 43].

Василь Ілліч Волошнюк 1911 р.н., колишній гардист, з початком війни розповсюджував поразницькі чутки і висловлював терористичні наміри на випадок приходу німецьких військ на Буковину [5, арк. 42]. Не зрозуміло проти кого він мав ці наміри. Проти німців чи що?

Степан Тодорович Мартинюк 1903 р.н. з Чернівців, у минулому гардист, нібито був зв'язаний із резидентом німецької розвідки Володимиром Слимаком і був ним завербований у фашистську п'яту колону [5, арк. 42].

Михайло Васильович Дронь 1899 р.н., колишній цараніст, депутат окружного комітету, займався експлуатацією населення і висловлював антирадянські настрої [5, арк. 40].

А ось Мирослав Іванович Станкевич 1911 р.н., теж в минулому цараніст, співвласник поміщицького маєтку, з початком війни хотів утекти в Румунію, а потрапив у список № 7 арештованих під час війни, на кого заведені слідчі справи і одержано санкції на арешт [5, арк. 35].

Якщо гардисти, кузисти, ліберали, польські та угорські націоналісти, німецькі фашисти трапляються у справах і списках вряди-годи, то члени ОУН ідуть широким потоком. Причому, до багатолітнього ув'язнення чи розстрілу судять не тільки конкретних винуватців, а й їхніх батьків, матерів, братів та сестер. Так, наприклад, мати члена ОУН, студента Чернівецького університету Олександра Порембського – Олена Володимирівна Порембська 1903 р.н., жи-

телька Чернівців, була арештована і засуджена до 10 років ВТТ, як *“мати визначного діяча ОУН, який перебував на нелегальному становищі”* [5, арк. 48].

Онуфрія Григоровича Гнідевича 1885 р.н. з Чернівців, відомого в місті садівника і квітникаря, 22 червня арештували, а 28-го розстріляли тільки за те, що його донька Олександра 1922 р.н. була активним членом ОУН, підтримувала зв’язок з обласним проводом, переховувала спочатку в себе на квартирі, а потім у сараї представників крайового проводу ОУН “Зайця” – Василя Петровича Григорчука, Романа Гошовського та резидента німецької розвідки “Гартмана” – Петра Войновського, зберігала в спеціально обладнаних схованках вогнепальну зброю, націоналістичну літературу та розмножувальну техніку і, вчинивши під час арешту збройний опір, була убита енкадебістами 22 червня 1941 р., в перший день німецько-радянської війни [5, арк. 11].

А були й такі, як, наприклад, Петро Васильович Терещенко 1888 р.н., в минулому солдат чи офіцер Української народної армії, який у документі названий учасником петлюрівської банди, ще в 1920 р. утік з України і висловлював антирадянські настрої. Його занесли в список № 7 під № 13 [5, арк. 36].

В чорні списки смертників занесли і сина Терещенка – Костянтина Петровича 1919 р.н. саме за те, що його батько арештований, а син нібито проводив поразницьку агітацію [5, арк. 36].

А ось Едвард Михайлович Гуменюк 1906 р.н., в минулому гардист, заарештований і розстріляний за зв’язки з керівництвом організації і шефом жандармів, що видавав революційно-налаштованих громадян репресивним органам румунської влади, вороже ставився до заходів радянської влади і комуністичної партії [5, арк. 36]. Незважаючи на війну, працівники НКДБ уважно дослухалися, хто що говорив і поповнювали тюремні камери “підозрілими” особами.

Михайло Костянтинович Прокопович 1886 р.н., за визначенням укладачів списків, в минулому великий куркуль, член партії лібералів, антирадянськи налаштований. 22 і 23 червня 1941 р. розповсюджував поразницькі настрої, ідеалізував фашистський державний лад Німеччини [5, арк. 36].

Серед смертників опинилася і Раїса Никанорівна Захарко 1922 р.н. з Хотина як учасниця ОУН, що проводила антирадянську агітацію, Михайло Григорович Луник 1899 р.н. із Кадубівців, колишній примар і керівник ліберальної партії, який при виселенні сховався, Мойсей Пейсахович Шрайбер 1886 р.н. як колишній меншовик, агент сигуранци, який переховував у своїй квартирі румунських шпигунів [5, арк. 37]. Імена можна продовжувати.

Погоня за членами румунських “буржуазних партій” і українських національних товариств та організацій була своєрідною гонитвою за відьмами і єретиками в епоху жорстокого середньовіччя. Сотні людей безвинно потерпіли тільки тому, що, живучи в іншій країні, як добропорядні громадяни, прилаштовувалися до тих соціально-економічних і політичних умов, у яких їм доводилося жити, брали, коли активну, коли пасивну участь у діяльності політичних партій та національних товариств, в громадсько-політичному житті взагалі. Та цього слідчі НКДБ-НКВС до уваги не брали. “Очистка” області від “контрреволюційного елементу” велась без оглядки на закони тієї держави, в якій громадяни жили до приєднання Північної Буковини і Хотинського, Акерманського та Ізмаїльського повітів Бессарабії до Української РСР.

Глибоке вивчення кримінально-слідчих справ і розстрільних списків дає підстави твердити, що жорстока розправа над громадянами області, які за румунської королівської влади належали до якихось політичних партій чи національно-культурних товариств та організацій, за їхні критичні вислови на адресу ВКП(б) і радянської влади – є непростимим злочином каральних органів СРСР і управління НКДБ в Чернівецькій області 1941 року.

Після 17 квітня 1991 р. – дня прийняття Закону Української Радянської Соціалістичної Республіки "Про реабілітацію жертв політичних репресій на Україні" ці громадяни були реабілітовані як безпідставно арештовані і засуджені. Але майже всі вони, на жаль, або були розстріляні в Чернівецьких тюрмах, або вимерли у виправно-трудових таборах НКВС СРСР в перші 2-3 роки перебування у них. Отже, є каяття, та немає вороття.

Джерела та література

1. Буковина, її минуле і сучасне / Під ред. Д. Квітковського, Т. Бриндзана, А. Жуковського. – Париж; Філадельфія; Детройт: Зелена Буковина, 1956. – 965 с.
2. Бельцан О. Румунські політичні партії Буковини 20–30-х років XX ст. // Питання історії України. Збірник наукових статей. – Чернівці: Зелена Буковина, 2007. – С. 241–245.
3. Закон про включення північної частини Буковини і Хотинського, Акерманського та Ізмаїльського повітів Бессарабії до складу Української РСР // Радянська Буковина 1940–1945. Документи і матеріали. – К.: Наукова думка, 1967. – 402 с.
4. ДА СБУ ЧО. – Спр. П–3297.
5. Галузевий державний архів Служби безпеки України (далі – ГДА СБУ). – Ф. 5. – Спр. 6. – Арк. 1–99.

м. Чернівці
2.02.2009 р.

Іван Фостій

УКРАЇНСЬКА ПОВСТАНСЬКА АРМІЯ – ЖЕРТОВНА ЗАХИСНИЦЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

МУДРІ голови шукають миру! Нерозумні – шукають війни. Ми хотіли б, щоб усі дорослі освічені люди, які пережили і минулу війну, і трагедію комуністичного деспотизму, були мудрими і шукали миру, взаєморозуміння, дружби. Досить уже роздмухувати ворожнечу, досить зневажати тих, хто в жорстоких умовах комуністичного терору виконував свій синівський обов'язок перед власним народом.

Україна – сьогодні є першорядною європейською і світовою державою з могутнім економічним та інтелектуальним потенціалом, який, на жаль, за останні 18 років внаслідок недолугого, антиукраїнського, безчесного і безсовісного керівництва, грабежів і руйнації належно не використовувався, не примножувався.

18 минулих років владні клани потратили не на піднесення економіки, культури, військової могутності України, а на її розграбування. Все робилося для того, щоб посіяти зневіру в душах громадян, переконати їх у тому, що Україна без Росії не виживе. Що тільки під крилом Росії у складі Радянського Союзу Україна зможе існувати. Дехто ще й сьогодні керується словами Леніна, що тільки при єдиній дії пролетарів великоруських і українських вільна Україна можлива, а без такої єдності про неї не може бути й мови [1, с. 125].

Чому не може бути мови про вільну Україну без такої єдності? Чому можуть бути незалежними і вільними 4-10-мільйонні Фінляндія, Данія, Австрія, Чехія, Словаччина, а то й зовсім маленькі Люксембург, Ліхтенштейн, Андорра, а Україна з 46-мільйонним народом – не може бути вільною?

Зрозуміло, що Володимир Ілліч тут добряче "загнув". Хоча він був комуністом-інтернаціоналістом і визнавав право усіх народів на вільне самовизначення, та коли справа дійшла до конкретного діла, щоб надати повний суверенітет Україні, він перетворився в звичайнісінького імперського колонізатора. Оголосив їй 48-годинний ультиматум. А згодом Червона армія пішла у наступ, розв'язала громадянську війну в Україні, і три роки плюндрувала Україну, а потім зробила її колонією нового псевдодержавного утворення СРСР, побудованого на засадах неймовірного національного гніту і жорстокого політичного терору.

Кожен з нас знає, що Україна почала боротьбу за свою незалежність не вчора і не сьогодні. Якщо глянемо в глибінь віків, то там побачимо героїчні постаті не тільки княгині Ольги, князів Ігоря Святославовича, Володимира Мономаха, а й почуємо дзвін окривавлених вражою кров'ю шабель Байди Вишневецького, Петра Сагайдачного, Івана Богуна, Богдана Хмельницького, Івана Мазепи, Івана Виговського, Івана Гонти, Максима Залізняка і багатьох інших славних синів народу, які самовіддано і мужньо боролися за волю України.

Україна була ласим шматком земної кулі для багатьох, особливо ж для сусідів – турків, татар, поляків, московитів... Досить сказати, що шестилітня війна Богдана Хмельницького проти колонізаторських посягань польської шляхти в 1648–1654 роках до краю виснажила і Правобережжя, і Лівобережжя Дніпра. Вони прагнули перепочинку. Гетьман хотів знайти вірного союзника, який би допоміг у скрутний час, виручив, не привласнюючи, звичайно, чужого за своє.

Так з'явилася Переяславська домовленість, яку згодом назвали Переяславською радою. Богдан Хмельницький тоді ще не розумів, у яке страшне ярмо він суне свою голову і голову всього українського народу. По суті, з 8 січня 1654 року Україна сама себе віддала в колоніальне володіння Московського царства. І якщо за царя Олексія Михайловича з Москвою ще мож-

на було домовитись, то при Петрі І Москва дивилась на Україну, як на власну вотчину, і не допускала вільнодумства, закривала українські школи, семінарії та академії. Українську православну церкву приєднала до Московської. В містах були виставлені військові гарнізони, які мало рахувалися з інтересами українського населення. На міста і села накладались важкі податки, а згодом було заведено й кріпацтво.

Спроба Івана Мазепи вирватися з допомогою шведського короля Карла XII з московського іга закінчилась трагічно тільки тому, що серед української козацької старшини не було єдності. Не всі підтримали Мазепу в його патріотичному державницькому прагненні. Та й Карл XII переоцінив і свою хоробрість, і стратегічну мудрість шведських полководців, а тому зовсім похлоп'ячому повів себе на полі бою. Коли поранили ногу, не зміг належним чином керувати військами і програв битву під Полтавою.

Відомо, що князь Олександр Меншиков, якого в історії називають Меньщиковим, неймовірно жорстоко розправився з Батурином – столицею Івана Мазепи, – яка була спалена і зруйнована дотла, а всі батуринці вирізані і трупи їх сотнями пливли, розп'яті на хрестах і порубані на плахах, по Сейму. Цього жахливого злочину Україна не забула і ніколи не забуде.

Після полтавської поразки Україна довго вмивалася власною кров'ю. Та ідея визволення з-під московського ярма не вмирала. Нові гетьмани з різною силою наполегливості пробували розірвати ці кайдани. Не можна не згадати перемоги війська Івана Виговського над російською армією Т. Ромодановського і О. Трубецького під Конотопом. Та сили були не рівні.

Царський двір вирішив угамувати Україну з допомогою підкупу козацької старшини, якій надавалися і дворянські привілеї, і значні майнові та земельні наділи. А одночасно з цим велась нещадна війна проти української писемності, культури, навіть історії. Чого був вартий лише Емський указ царя Олександра II про заборону українських книжок, газет, журналів, навіть нот.

Так колонізована російськими царями і боярами Україна дожила до весни 1917 року. Імперія, знесилена Першою світовою війною, клекотала революційним штормом. У Києві було створено Українську Центральну Раду на чолі з визначним істориком Михайлом Грушевським. Рада видала 4 універсали, в останньому з яких проголосила Україну незалежною Народною Республікою [2, с. 244–252].

Ленін спочатку ніби й визнав це право України, а потім оголосив їй війну, яка переросла в громадянську, що тривала близько чотирьох років. Українська революція була задушена. В цьому значну роль відіграли не тільки московські більшовицькі війська, а й українські більшовики-інтернаціоналісти – Юрій Михайлович Коцюбинський [3, с. 37], Василь Назарович Боженко [3, с. 40–42], Микола Олександрович Щорс, Тимофій Вікторович Черняк [3, с. 32–42], Віталій Маркович Примаков [3, с. 36–40], Іван Наумович Дубовий [4, с. 246], які згодом були таємно знищені у 1917–1920-х рр., або розстріляні сталінськими чекістами у 1937–1938 рр., як вороги народу чи агенти іноземних розвідок.

Двадцять років, які довелося пережити Україні після встановлення радянської влади перед Другою світовою війною, були роками жорстокого терору і неймовірних знущань над українським народом.

Злочинні сталінські експерименти з селянством, релігією, художньою, науковою та технічною інтелігенцією стали епохою жорстокої комуністичної інквізиції, яку не порівняти з релігійною інквізицією середньовіччя. Непростимо, що протягом одного десятиріччя було влаштовано два найжахливіші у світі голодомори, внаслідок яких вимерло тільки в Україні 16-20 мільйонів громадян [5]. А що робили ЧК, ГПУ, НКВС, продзагони, комнезами, розкуркулюючи заможних селян, на плечах яких, по суті, й тримався хлібний достаток держави і її монопольна торгівля на хліб, вишукуючи буржуазних націоналістів та інших ворогів радянської влади.

Назвемо тільки деякі цифри. У 1937–1938 рр. чекістами Вінницької області, яких у той час очолював майор державної безпеки І.М. Корабльов, було репресовано 19981 громадянина, з яких по першій категорії було покарано, тобто розстріляно, 11841 громадянина (59 %) [6, с. 183–227]. Чекістами Полтавської області, яких тоді очолював капітан, згодом майор держбезпеки О.О. Волков, було репресовано 8675 громадян, з яких розстріляно 5673 особи (65 %) [7, с. 129–178]. В цілому ж по Україні за політичними статтями Карного кодексу УРСР тільки в 1937 році було арештовано 159708 громадян. Серед репресованих 84670 чоловік, або 53 відсотки, становили українці, 30463, або 19,1 відсотка, – поляки і 12331, або 7,7 відсотка – росіяни [8, с. 103–112].

ГПУ та НКВС перестріляли або замордували в тюрмах і виправно-трудових таборах найкращий цвіт української інтелігенції –письменників, художників, журналістів, науковців. Під сталінсько-єжовсько-беріївську сокиру потрапили й провідники комуністичного руху Буковини 1918–1940 рр. – Сергій Канюк [9], Володимир Гаврилюк [10], Семен Гуцуляк [11], Василь Мороз [12], Михайло Панчик [13], Ганна Яворська [14], Філарет Альбота [15], визначний художник Микола Івасюк [16], поет Дмитро Загул [17], учасники Хотинського повстання і громадянської війни Костянтин Шинкаренко з Хотина [18], Никифір Адажій зі Ставчан Хотинського р-ну, Микола Щербатий із Романківців Сокирянського р-ну і сотні менш відомих буковинців та бессарабців. Чи враховуємо ми ці велетенські інтелектуальні людські втрати, коли захищаємо від нищівної критики Леніна, Сталіна, комуністичну ідеологію, Радянський Союз і Велику Вітчизняну війну?

Відомо, що всі політичні партії, які діяли в Україні до так званої Жовтневої революції і недовгий час після неї, згодом були фізично винищені, навіть і ті, які сповідували комуністичну ідеологію. Не пожаліла сталінська сокира навіть і найбільш активних членів КП(б)У, таких як Володимир Затонський [19, с. 204], Станіслав Косіор [20, с. 275–277], Панас Любченко [21, с. 307], Всеволод Балицький [22, с. 435–437] та ряд інших. Сталінська коса нещадно зрізала увесь пласт української комуністичної інтелігенції і партійної еліти. Червона армія теж не уникла цієї жорстокої чистки. 47 тисяч кращих командирів було знищено. Томуто в перші місяці німецько-радянської війни Червона армія виявилась небоєздатною і змушена була відступати до Москви, Сталінграда і передгір'їв Кавказу, віддавши на поталу ворогові Литву, Латвію, Естонію, Білорусію, Україну, Молдавію і значну частину Росії.

Варто пам'ятати, що наповнення тюрем і таборів у Радянському Союзі йшло за прямими вказівками Сталіна. Російський публіцист Ігор Бунич у книзі "П'ятисотлітня війна в Росії" наводить цікавий епізод із життя "вождя усіх народів" і його вірного наркома Л.П. Берії. Генеральний секретар ЦК ВКП(б) захотів у листопаді 1940 року дізнатися про те, скільки в таборах ГУТАБу перебуває в'язнів. Берія довго не міг відповісти на це питання, що обурило Йосипа Віссаріоновича, і він натякнув Лаврентію Павловичу, що може його відправити у відрядження у табори, щоб він сам порахував їх кількість. І тоді Берія дав Сталіну таку довідку:

"Гулаг: наличие на 1.XI.1940 г. – 3729258 человек,
спецлагеря НКВД: наличие на 1.XI.1940 г. – 4475504 человека.
Итого: 8,2 миллиона человек.

В ожидании приговоров находится примерно 2,8 млн. чел., согласно Вашему указанию по разнарядке на 1941 год" [23, с. 212].

Як бачимо, наповнення тюрем і таборів було плановим. Відома сталінська теза: жодного дня без розстрілів – виконувалася безоглядно.

Отже, той, хто намагаючись обілити кривавого ката Сталіна, говорить, що він нічого не знав, що мільйонні вбивства в СРСР чинилися без відома грізного Йосифа, руками жорстоких енкадебістів, глибоко помиляється.

Наведені вище цифри і факти показують, що в листопаді 1940 року у в'язницях і таборах перебувало 11 мільйонів громадян СРСР і зарубіжних країн. Скільки з них там померло, наука і світ поки що не знають. А після 1940 року ще ж було 15 років безупинного винищення людей різними способами. Серед них були вже й буковинці та бессарабці, котрих сталінська феміда зарахувала до "українсько-німецьких буржуазних націоналістів", "ворогів народу", "зрадників батьківщини" чи "контрреволюційних елементів".

Аналізуючи діяльність Політбюро ЦК ВКП(б) та Ради Народних Комісарів СРСР, можна зробити висновок, що вони діяли за принципом: сильному все можна. Вони провадили в життя свою політику пролетаризації, незважаючи ні на які юридичні, моральні чи етичні норми.

На 22 червня 1941 року світ тремтів перед Радянським Союзом і його 5-мільйонною армією. Лише Гітлер казав, що це колос на глиняних ногах. Сталін, звичайно, сподівався, що Гітлер знесилиться у війні з Англією та Францією, і Червона армія пройде переможним маршем від Західного Бугу до Ла-Маншу і Гібралтару [24].

Слід підкреслити, що західні українці, білоруси, буковинці, латиші, латвійці, естонці, молдавани за рік свого перебування в обіймах СРСР, побачили, яка це жорстока, несправедлива, грабіжницька влада, і в перші ж дні війни взялися за зброю, сподіваючись, що з допомогою Гітлера чи Антонеску їм удасться вирватися з комуністичної неволі і відновити свою державну незалежність.

В Україні національно-визвольну боротьбу очолила ОУН, створена 28 січня – 3 лютого 1929 року на Першому конгресі українців у Відні. Очолив її колишній командир корпусу січових стрільців УНР полковник Євген Коновалець [25, с. 95–96]. На початок німецько-радянської війни ОУН мала свою розгалужену мережу не тільки в Україні, але й за її межами. Провід ОУН знав, що Німеччина готується до нападу на Радянський Союз. І сподівався з допомогою вермахту після розгрому більшовиків взяти в Україні владу в свої руки.

Тому боївки ОУН з перших днів війни розгорнули збройну боротьбу з радянською владою, репресивними органами і Червоною армією. А 30 червня 1941 року у Львові було проголошено відновлення Української Держави [26, с. 504–505]. Та Гітлеру і його команді цей акт не сподобався. Верховоди Німеччини і не думали віддавати Україну українцям. Вони мали зробити з неї свою продовольчу базу, населення скоротити до мінімуму і перетворити в послушних рабів.

Провід ОУН дав команду своїм боївкам переходити в підпілля і вести збройну боротьбу проти німецької армії і її окупаційної адміністрації. Українській поліції належало йти в ліси і формуватися в Українську народно-революційну армію (УНРА), яка ранньою весною 1943 р. була перейменована в Українську повстанську армію (УПА) [27, с. 10]. Організації ОУН у 1941–1943 рр. діяли по всій Україні. Про це ще у вересні 1942 р. нарком внутрішніх справ УРСР Савченко, перебуваючи у м. Енгельсі на Поволжі, інформував секретаря ЦК КП(б)У М.С. Хрущова [28, с. 6].

Перші загони УПА з'явилися навесні 1943 року, як "збройні відділи ОУН-Бандери" на Волині й Поліссі, хоча бандерівське крило ОУН днем постання цієї збройної сили вважає 14 жовтня 1942 року. Але ж на Волині задовго до цієї дати діяла УПА "Поліська Січ" отамана Бульби-Боровця. Отже, ця дата підлягає уточненню.

Оскільки комуністична пропаганда з перших днів постання УПА звинувачувала її в співпраці з Гітлером, хочемо навести "Відозву до українців" від 20 травня 1943 року:

"Українці!

Вже два роки палає на наших землях кровава війна, яку ведуть між собою московський та німецький імперіалізми за те, щоб панувати в Україні, за те, [*щоб*] *безконтрольно грабувати та визискувати її багатства, за те, щоб по своїй вподобі використовувати її людські сили.*

І один імперіалізм – большовицької Москви, а другий – гітлерівської Німеччини несуть нашому народові ярмо, знищення, руїну і загладу.

Як донедавна большевицьке НКВС, так тепер німецьке гестапо – мордує, палить, нищить тисячі кращих синів українського народу з їх дорібком, ловить в новий ясир молодь, та засилає її на каторжні роботи до Німеччини, де вона з холоду, голоду, хвороб та знущання німецьких посіпак – гине.

Та Українська Нація невмируща!

Як колись за козацьких часів, встане тепер знову весь український народ на захист свого права до своєї землі, як і колись несе всім ворогам України помсту і кару, а рідньому крайові – визволення.

Український народ висилає в боротьбу за Українську Самостійну Соборну Державу (УССД) – перші лави бійців – Українську Повстанчу Армію (УПА), яка об'єднує під одною командою усіх чесних українців, що готові в потребі віддати свій труд, своє вміння, своє майно, свою кров і своє життя для здобуття УССД.

Бо тільки в УССД українець буде господарем своєї землі!

Українці!

Вступайте в ряди УПА, допомагайте їй в боротьбі з наїздниками!

Викривайте та знищуйте агентів большевицького та німецького імперіалізмів, що творенням диких, ніби, партизанських, відділів, намагаються ослабити Всеукраїнський Революційний Фронт боротьби за УССД під проводом УПА!

Женіть від себе різних атаманчиків-анархістів та недобитків всяких політичних груп і партій, що хочуть з наказу НКВС чи гестапо розбити Український Революційний Фронт!

Вступайте в лави УПА, помагайте УПА, якої відділи діють по всій Україні та до якої вільний вступ кожному чесному українцеві, що бореться за самостійність своєї Нації!

Геть з німецьким та московським імперіалізмом!

Смерть наїздникам та їхнім агентам!

Хай живе Українська Повстанча Армія!

Головна Команда
Української Повстанчої Армії" [29, с. 3–4].

У Відозві Головної Команди УПА недвозначно сказано проти яких ворогів українського народу вона бореться.

На Буковині УПА організувалася в квітні–червні 1944 року. Біля її витоків стояли Артемізія Георгіївна Галицька – "Мотря", сестра відомого комуністичного діяча Семена Галицького, Василь Миронович Шумка – "Луговий", учитель зі Стрілецького Кута, Марко Скоропадюк – "Ступа", "Сагайдачний" із Виженки, Микола Іванович Дарій – "Дуб", пізніше "Крук", Іван Михайлович Токар – "Чайка" з Берегомета Вижницького району та ряд інших [30, с. 136–195].

Комуністична пропаганда, Президія Верховної Ради, Рада Народних Комісарів УРСР, ЦК КП(б)У у своїх зверненнях і різного роду постановах зневажливо називали УПА "бандою головорізів", "німецькими прислужниками" та іншими ганебними епітетами, намагаючись представити її зграєю гвалтівників і убивць, підірвати довіру народу до неї [31, с. 104–116].

А що ж це насправді було – банда чи все-таки армія? Бандою у нас називають невелику озброєну групу людей, яка займається вбивствами і грабежами з метою власної наживи.

А що робила УПА? Яку мету вона ставила перед собою? Давайте почитаємо, що про це каже III Надзвичайний великий Збір ОУН, що відбувся в серпні 1943 року. В постанові "За що бореться Українська Повстанська Армія (УПА)", сказано так:

"Українська Повстанча Армія бореться за Українську Самостійну Соборну Державу і за те, щоб кожна нація жила вільним життям у своїй власній, самостійній державі. Зни-

щення національного поневолення та експлуатації нації нацією, система вільних народів у власних, самостійних державах – це єдиний лад, який дасть справедливу розв'язку національного і соціального питання в цілому світі.

УПА бореться проти імперіялістів і імперій, бо в них один пануючий народ поневолює культурно і політично та визискує економічно інші народи. Тому УПА бореться проти СССР і проти німецької "нової Європи".

УПА з усією рішучістю бореться проти інтернаціоналістичних і фашистсько-націонал-соціалістичних програм та політичних концепцій, бо вони є знаряддям завойовницької політики імперіялістів. Тому ми проти російського комуно-большевизму і проти німецького націонал-соціялізму.

УПА проти того, щоб один народ, здійснюючи імперіялістичні цілі, "визволяв", "брав під охорону", "під опіку" інші народи, бо за цими лукавими словами криється огидний зміст – поневолення, насильство, грабунок. Тому Упа бореться проти російсько-большевицьких і німецьких загарбників, поки не очистить Україну від усіх "опікунів" і "визволителів", поки не здобуде Української Самостійної Соборної Держави, в якій селянин, робітник і інтелігент могтиме вільно, заможно і культурно жити та розвиватися.

УПА за повне визволення українського народу з-під московсько-большевицького ярма, за побудову УССД без поміщиків, капіталістів та без большевицьких комісарів, енкаведистів і партійних паразитів"[32, с. 198–200].

Виходячи саме із цих настанов, окремі підрозділи Української повстанської армії і діяли на Буковині, хоча і не завжди послідовно їх дотримувалися.

Тепер огляньмо територію, на якій загони УПА вели боротьбу. Це вся Західна Україна, Буковина, Закарпаття, Вінницька, Житомирська, Хмельницька, Київська, Кіровоградська, навіть Одеська області... Пів-України.

А як із кількісним складом? Є різні цифри. Одні кажуть, що УПА нараховувала 100, інші – 200, треті – 400 тисяч вояків. Де ж правда?

Давайте почитаємо "Довідку про ліквідацію бандитів і бандпособницької бази за період з початку операцій (лютий 1944 року) по 14 липня 1946 року" начальника управління МВС УРСР по боротьбі з бандитизмом полковника державної безпеки Романа Сараєва від 16 липня 1946 року [33, с. 156].

Енкавеесівець свідчить, що за цей час – а це 2 роки і 4,5 місяця – було убито 111832 вояки УПА, затримано 125267, явилося з повинною – 52452, арештовано – 29362. Таким чином – 318913 воїнів. Це, вважаймо, 33 дивізії десятитисячного складу. А ще ж було затримано 31628 бандпособників, 96325 дезертирів і ухильників від призову в ЧА, а також 62357 осіб, які з'явилися з повинною. Це ще 190310 осіб, яких можна було вважати резервом УПА. Всього – 509223 особи. Більше, як півмільйона. Так це ж ми показали втрати УПА тільки за 2,5 роки. Тільки тих, що на 14 липня 1946 року потрапили до рук МВС-МДБ. А скільки їх загинуло до лютого 1944 року? Скільки ще залишилося в куренях, сотнях і боївках після 14 липня 1946 р.? Адже боротьба тривала на Буковині до травня 1952 року, а в інших областях до серпня 1959 року.

Ось довідка відділу ЦК КП(б)У з роботи західних, Ізмаїльської та Закарпатської областей про хід боротьби з формуваннями УПА і підпіллям ОУН за станом на 1 вересня 1946 року [34, с. 201–206]. В ній читаємо, що на території західних областей УРСР діє 14 окружних і 35 надрайонних проводів ОУН, які нараховують 469, за комуністичним жаргоном, банд і антирадянських груп, які об'єднують 3779 бандитів. На 1 квітня цього року їх числилося 479 з 3735 бійцями. Якщо кількість бойових формувань зменшилась за цей час на 10 одиниць, то число бойовиків зросло на 44 особи.

В цій же довідці вичитуємо, що по західних областях у квітні було 150 бандпроявів, у травні – 216, у червні – 148, у липні – 225, у серпні – 278, а всього за 5 місяців – 1017 бандпроявів. Найбільше їх було в Станіславській (279), Тернопільській (173) і Волинській (128) областях.

Вояки УПА за цей час убили або взяли в полон 1589 військовослужбовців військ МВС і Червоної армії, бійців винищувальних батальйонів, партійно-радянського активу і місцевих жителів, в основному сексотів.

Про те, що УПА не сиділа склавши руки, свідчать наступні абзаци довідки. Подаємо в оригіналі:

"В апреле и мае с. г. особенно была активизирована деятельность бандитов против бойцов истребительных батальонов. В приказе, захваченном в апреле с. г. в Дрогобычской области, указывается:

"Приказываем всем украинским повстанцам беспощадно уничтожать и стрелять всех участников так называемых истребительных батальонов без различия, где бы они ни были встречены. Если будут или уже имеется в каком селе созданный батальон – ликвидировать".

Выполняя эти указания, бандитами с апреля по сентябрь с. г. убито 219 бойцов истребительных батальонов, захвачено – 96, ранено – 65 и разоружено 90 истребительных батальонов.

При нападении на истребительные батальоны бандитами захвачено: 47 пулеметов, 77 автоматов, 1101 винтовка, 7811 штук патронов.

Массовое разоружение истребительных батальонов происходило вследствие прямого предательства со стороны отдельных бойцов, пробравшихся в батальоны по заданию ОУН, а, также, вследствие слабо поставленной организационной, политико-воспитательной и боевой выучки личного состава.

К операциям бойцы истребительных батальонов и по настоящее время привлекаются недостаточно, а зачастую уклонялись от боевых столкновений с бандами. Начальник Бурштынского РО МВД Станиславской области тов. Лихашва, не желая руководить истребительными батальонами, в июне с. г. распустил 14 истребительных батальонов и в ответ на директиву УМВД, во исполнение решения ЦК КП(б)У от 23.VII-1946 года, в начале сентября с. г. ответил: "Считаю организацию истребительных батальонов в Бурштынском районе нецелесообразной". Вместе с тем, в этом районе действуют 2 бандгруппы, насчитывающие 9 бандитов. С апреля по сентябрь совершено 8 бандпроявлений.

В селах Лучинцы и Бабухов этого же района бандиты Белецкий Дмитрий и Грыцев Петро по заданию ОУН вступили в комсомол и без проверки на практической работе были избраны секретарями сельских комсомольских организаций, а затем назначены командирами истребительных батальонов. Добившись доверия у районных организаций, Белецкий и Грыцев приступили к выполнению своей вражеской деятельности, организовали в истребительных батальонах заговоры, убили участкового уполномоченного милиции тов. Рыщенко, разоружили остальных бойцов и ушли в лес" [33, с. 202–203].

Автор довідки заступник секретаря ЦК КП(б)У О. Стоянцев зазначав, що органи МВС, МДБ, внутрішні і прикордонні війська до цього часу не перебудували своєї роботи – від активних військових операцій не перейшли до глибокої агентурної розробки оунівського підпілля. Більшість бандпроявів залишається не розкритою, відповідні заходи не організуються, і бандити зникають безкарно.

Командири частин військ МВС самоусунулись від керівництва військами, які здебільшого діють наосліп.

Оперативні війська використовуються не за призначенням. Так, в 447-му полку із корисних 1400 багнетів в операціях по ліквідації боївок бере участь всього 13%.

"Органы МВД-МГБ, внутренние и пограничные войска за последнее время совершенно перестали проводить рекомендованные ЦК КП(б)У методы – "приманки" и массовые вызовы населения, которые были и остаются эффективными в борьбе с бандами. Проводимые засады организуются крайне плохо, а зачастую даже преступно. Так, в селе Сварчево[1] Рожнятовского района выставленная засада из 5 бойцов 215 стрелкового полка (командир полка Комаринец) разделась и легла спать, а при подходе банды обнаружила себя, и 5 бандитов безнаказанно ушли.

Руководители Черновицкого областного Управления МВД борьбой с бандами не занимались, секретно-осведомительный аппарат надлежащим образом не использовался. Бывший начальник УМВД Руденко и даже обком КП(б)У информировали ЦК КП(б)У, что в области банды почти ликвидированы. Проверкой установлено, что в области числится 10 оуновских проводов, 8 бандбоевок, в которых насчитывается 85 участников, не считая бандитов-одиночек, а обком КП(б)У и УМВД продолжительное время информировали, что в области имеется только 1 бандбоевка, состоящая из 11 бандитов. С I.IV по I.IX с. г. бандитами совершено 69 бандпроявлений, из них только в августе 25. Из общего количества бандпроявлений только 8 частично раскрыты. Ответные мероприятия на бандпроявления организуются крайне неудовлетворительно.

В Вижницком районе Черновицкой области бандитами совершено 11 бандпроявлений, а ответные меры проведены только по двум, в ходе которых убито 2 бандита и задержано 6 бандпособников.

В Сторожинецком районе начальник РО МВД тов. Храмов на 6 бандпроявлений террористического и диверсионного характера ни одной ответной операции не организовал. В этом районе за 4 месяца с. г. задержано всего лишь 2 бандита.

В Вашковецком районе в 1946 году совершено 16 бандпроявлений, из них 10 террористических актов, 6 случаев разоружения истребительных батальонов и 2 случая увода советских граждан.

Органами МВД-МГБ Черновицкой области убито бандитов: в мае – 1, июне – 2, июле – 2, августе – 6, а наши потери по области составляют только в августе с. г. 16 человек" [34, с. 204].

В довідці підкреслювалося, що перевірка Станіславської, Львівської і Дрогобицької областей встановила, що робота з агентурою значно ослабла. МВС та МДБ, видавши ряд наказів і директив про посилення агентурно-оперативної роботи, недостатньо контролюють хід їх виконання, не повністю використовують наявні війська, погано готуються до проведення чекістських операцій, а при зіткненні з бандитами не переслідують їх до повного знищення, проявляючи в окремих випадках боягузтво і нерішучість. Це самооцінка керівників, а не вигадки противників.

Тут варто зазначити, що крім боягузтва і нерішучості, окремі командири внутрішніх військ, оперуповноважені НКВС-МВС, НКДБ-МДБ, не церемонились із місцевим населенням, застосовуючи терор і розстріли до зовсім безвинних людей, про що прокуратура України неодноразово інформувала заступника голови Раднаркому УРСР Л.Р. Корнійця, представника ЦК КП(б)У Богомолова та інші інстанції. В інформації в. о. прокурора УРСР державного радника юстиції 3 класу С. Шагурова на ім'я Л.Р. Корнійця від 7 лютого 1946 р., зокрема, зазначалось, що за неповними даними в 1945 р. органами прокуратури в Ізмаїльській, Чернівецькій, Рівненській і Волинській областях за рік, а в Станіславській і Дрогобицькій – за 2 останніх місяці року

[1] Мається на увазі с. Сваричів.

викрито 1109 порушень закону. В тому числі вбивств – 77, підпалів і знищення майна – 75, незаконного вилучення майна – 378, нанесення побоїв – 213, незаконних арештів – 46, інших порушень – 261. У ці цифри не входить близько 1500 арештів, проведених міліцією Львівської області без санкцій прокуратури, понад 60 відсотків яких виявилися безпідставними.

Порушниками радянської законності були: працівники райпарторганізацій – 89 осіб, працівники районних адмінорганів – 133, працівники сільських організацій – 109, працівники НКВС, НКДБ, міліції – 237, бійці винищувальних загонів – 197, працівники суду і прокуратури – 18, військовослужбовці – 262, інші особи – 42.

Прокуратурою по п'яти областях було заведено 259 кримінальних справ і передано в прокуратури НКВС і військові, а також в особливу інспекцію – 347 справ[35, с. 70–79].

Розповідаючи, що творилося конкретно в кожній області, С. Шагуров не обминув і Буковини. Подаємо за оригіналом:

"... 9. Оперуполномоченный Вышковского района[1] *Черновицкой области Аброскин А.Е. систематически злоупотреблял своим служебным положением, производил незаконные обыски и аресты, расстрелял несколько граждан. Он предан суду Военного Трибунала, приговорен к высшей мере наказания.*

10. Начальник штаба Вышковского истребительного батальона Андреев Н.П. систематически избивал граждан и совершил убийство председателя сельсовета. Судом Военного Трибунала он приговорен к 10 годам лишения свободы.

11. Участковый уполномоченный милиции Черновицкой области Шкурюк Д.А. совершил убийство председателя сельсовета с. Ровное. Военным Трибуналом он приговорен к 7 годам лишения свободы.

12. 6 октября 1945 года лейтенант офицерской школы в Черновицах Треник В.С. совместно с бойцами, вооруженными автоматами, совершили в с. Говорочица[2] *того же района убийство гр-на Козана* (очевидно Козака. – І.Ф.) *Ивана за то, что последний не допускал их к изъятию сена, принадлежащего его соседу Кенорию Г.И. Убийцы задержаны и переданы военному прокурору Прикарпатского военного округа.*

13. В Глубокском районе Черновицкой области председатель сельсовета с. Волчинская (очевидно с. Волока. – І.Ф.) *Лищук Д.Г. вызвал в сельсовет гр-на Самушко Г.О., 65 лет, завел его в соседнюю темную комнату и с помощью бойцов истребительного батальона повалил его на пол лицом вниз, заложил за спину руки и навалил на него два мешка с зерном, требуя признаться в несвоевременной сдаче сахарной свеклы. Такому же наказанию он подверг гр. Воробца Н.В., Остафийчука Й.Н., Рошкульца А.М. Ему в этом помогали служившие раньше в немецко-румынской армии заместитель председателя сельсовета Ионеску С.А., Куделька П.Г. и Гаврилюк Н.Н. (бойцы истребительного отряда).*

Произведенным расследованием установлены также и другие факты издевательства над гражданами со стороны этих лиц. Так, по распоряжению Лищука и Ионеску были водворены в течение 6 часов в холодный подвал граждане Топалла, Кузик и Гуцуляк за невыполнение распоряжения Лищука. Все участники избиений и издевательств над гражданами осуждены к лишению свободы на срок от 6 до 8 лет.

14. В Хотинском районе Черновицкой области председатель Анадаевского (правильно Анадольського. – І.Ф.) *сельсовета Мельницкий в пьяном виде, вооруженный винтовкой, ночью обходил квартиры граждан, производил стрельбу из винтовки и избивал граждан Иваненко, Гаврилюк Феодосью, Горбанюк Ольгу, Яцук Докию и Анастасюк Татьяну, обвиняя их*

[1] Так у тексті. Правильно Вашковецький р-н.

[2] Так у тексті.

в несдаче хлебопоставок, после чего повел их в одном нижнем белье в сельсовет и продержал там до утра. Гр-ку Рыжак Ирину избил и стрелял в нее из винтовки. Мельницкий привлечен к уголовной ответственности” [35, с. 75–76].

ЦК ВКП(б) тим часом натискав на ЦК КП(б)У. В свою чергу, ЦК КП(б)У – на обкоми партії з вимогою швидше покінчити із “залишками оунівських банд”. Чернівецький обком партії, щоб підірвати економічно-продовольчу базу УПА, 20 жовтня 1947 року рішив провести масштабну операцію по виселенню сімей учасників ОУН у віддалені райони СРСР. Для цього було мобілізовано 381 особу оперативного складу МДБ та МВС, 630 чоловік військового складу, 600 бійців винищувальних батальйонів і 600 партійних активістів із Чернівців та райцентрів області. Було створено спеціальний штаб, який затвердив по області до виселення 773 сім'ї із 802 поданих.

Керівники області мали намір провести цю операцію за один день. Але випав великий сніг і робота розтяглася на 4 дні – 20-23 жовтня. Було виселено 616 сімей – всього 1635 осіб. Найбільше було вивезено із:

Вижницького р-ну – 199 сімей, 530 осіб,
Вашковецького р-ну – 151 сім'я, 403 особи,
Заставнівського р-ну – 108 сімей, 277 осіб,
Путильського р-ну – 89 сімей, 266 осіб,
Кіцманського р-ну – 20 сімей, 51 особа,
Садгірського р-ну – 21 сім'я, 46 осіб,
Чернівецького р-ну – 20 сімей, 40 осіб,
м. Чернівці – 8 сімей, 22 особи.

Серед виселених: 480 сімей засуджених членів ОУН, 104 сім'ї убитих і тільки 32 сім'ї тих, що перебували в боївках.

За соціальним складом вони розподілялися так: сімей куркулів – 49, середняків – 304, бідняків – 255, службовців – 1, без визначених занять – 7. Серед них 269 чоловіків, 751 жінка і 615 дітей до 15 років [36, с. 439–442]. Як бачимо, представники так званого куркульства в складі виселенців становили 1/12. Решта були бідняки і середняки.

Наведені цифри переконливо показують, з ким воювала радянська влада в 1947 році.

Секретар обкому КП(б)У В. Вовк пояснював секретарю ЦК КП(б)У Лазарю Мойсейовичу Кагановичу причини виселення так:

“Подавляющее количество семей были выселены из населенных пунктов, наиболее пораженных наличием активных связей с действующими в районах этих сел бандитами ОУН.

Так, например, в Путиловском районе выселения были произведены из сел Сергии, Дихтинец, Усть-Путила и Долгополье, среди жителей которых имелось значительное количество пособников банды, руководимой надрайонным руководителем ОУН “Черемшиной” (Миколою Пилиповичем Кричуном. – І.Ф.). *В каждом из этих сел подверглись выселению от 10 до 20 семей.*

В Вижницком районе по 20 и более семей выселено из сел Испас, Берегомет, Мигово, Баена[1]*, Розтоки, Мариничи, в которых имелась база пособников банд ОУН.*

В остальных районах, менее пораженных бандитизмом, к выселению были подвергнуты семьи, которые имели связи с остатками подполья ОУН и бандитами-одиночками.

После выселения семей бандитов и активных членов ОУН во всех селах и райцентрах были проведены собрания крестьян и колхозников с вопросом “Украинско-немецкие националисты и их агентура – злейшие враги советского народа”.

---

[1] Імовірно, хутір Багна.

Как положительный результат операции следует отметить проявление здоровых настроений среди населения сел, из которых произведено выселение семей ОУН, а также повышение его активности в проводимых политических и хозяйственных мероприятиях на селе.

Так, например, в Заставнянском, Садгорском и ряде других районов на следующие дни после проведения операции во многих селах, где население было запугано бандитами, отмечается массовое вступление в колхозы, и селах, где до этого времени не было колхозов, сейчас создаются.

В селе Топоривцы Садгорского района на следующий день после проведения операции в результате проведенной массово-политической работы вступило в колхоз 411 семей. В селе Шубранец этого же района подали заявление о вступлении в колхоз более 60 семей.

В Заставнянском районе вновь организовано 5 колхозов в селах, из которых выселены семьи ОУН: Кучерив-Малый – 2 колхоза по 170 хозяйств, Самушино – 1 колхоз – 130 хозяйств, Добринивцы – 33 хозяйства и Хрещатик – 40 хозяйств” [36, с. 440–441].

Як бачимо, застосовуючи до населення такі жорстокі заходи як виселення на спецпоселення, влада під впливом страху вирішувала ще одне стратегічне завдання – масову колективізацію буковинських сіл, яка до цього йшла дуже повільно. Колгоспи то створювалися, то розпадалися. Тепер же організовувалися нові і трималися більш-менш стабільно.

Поряд з виселенням ненадійних для радянської влади людей, велася наполеглива робота по остаточному розгрому боївок УПА. Тільки за три місяці осені 1947 року органами МВС-МДБ було вбито 219 вояків УПА. Серед них кущовий керівник ОУН Романович Іларій Олександрович – “Богдан”, 1916 року народження, референт СБ Кутського р-ну Станіславської області Яремчук Василь Степанович – “Мох”, 1921 року народження, керівник ОУН Вашковецького р-ну Церенюк Іван Іванович – “Ярема”, 1919 року народження, кущовий керівник ОУН Дмитрюк Микола Васильович – “Скорий”, 1924 року народження, та станичний ОУН Колотило Микола Євгенович – “Запорожець”, 1914 року народження.

Серед арештованих опинилися кущовий керівник ОУН Молдаван Георгій Омелянович – “Дорошенко”, 1915 року народження, станичні ОУН Маковійчук Василь Михайлович – “Рак”, “Часопис”, 1914 року народження, Мельниченко Георгій Васильович – “Юрко”, “Сміливий”, 1914 року народження, Заводський Олексій Григорович, 1899 року народження, Іпатій Ілля Тодорович – “Єдиця”, 1911 року народження та інші.

Органи МВС-МДБ за цей час захопили: кулеметів – 2, автоматів – 10, гвинтівок – 8, пістолетів – 9, гранат – 17, патронів – 1096 шт., біноклів – 2, друкарських машинок – 1, прапорів ОУН – 3, зруйнували 3 схрони [37, с. 491–493].

Тут, як бачимо, не дуже грають числа. Якщо було ліквідовано 219 “бандитів”, то чому так мало захоплено зброї – всього 29 одиниць? Чи то бандити були ліквідовані? Це запитання залишається без відповіді.

Отож, давайте підсумуємо боротьбу влади з УПА по всьому західному регіону. За період з 10 листопада по 20 грудня, тобто тільки за 40 днів 1947 року, бандпроявів було – 130, убито вояків УПА – 421, арештовано – 1077, втрати владних охоронців склали всього 190 осіб [38, с. 501–504].

Якщо добре порахувати, скільки жертв і крові на чиїх руках, то ми побачимо, що їх значно більше на руках органів МВС-МДБ, окремих з’єднань Червоної армії і влади в цілому.

А тепер до вас, шановний читачу, питання: проти радянської влади воювала банда чи все-таки армія? Чи не настає час відмовитися від старих комуністичних, піввікової давності, стереотипів і широко відкритими очима, чесно глянути на цю проблему, яку недруги України заганяють у глухий кут і використовують її, як “страшилку”, в критичні хвилини нашого життя.

Вояки УПА були єдиною збройною силою в Україні, що виступила проти перманентно організованого комуністичного терору, який глушив і нищив все національно чисте і чесне, прагнув перетворити українців в асимільовану безнаціональну масу послушних рабів. УПА показала, що в українського народу є сили, які знають своє коріння і не допустять, щоб Україна була денаціоналізована і стала будь-чиєю колонією.

Для того, щоб наші читачі уявили справжні масштаби комуністичної бойні проти українського народу, який ленінсько-сталінським вождям ніколи не був дорогим і любим, проти якого комуністична влада воювала жорстоко і нещадно з перших днів свого існування, намагаючись витравити з нього прагнення до самостійного державного життя, поділити його класовими антагонізмами, експропріаціями, розкуркулюванням і відкрито людиноненависницькою пропагандою, наведемо загальні цифри втрат УПА за 1944–1952 роки.

В західних областях за цей час було репресовано різними методами, включаючи розстріли та повішання, майже 500000 осіб. У тому числі убито, розстріляно і повішано понад 153000. Заарештовано понад 134000. Вислано на довічне спецпоселення понад 203000 осіб. При цьому вилучено один літак, дві бронемашини, 61 артилерійську гармату, 595 мінометів, 77 вогнеметів, 358 протитанкових рушниць, 844 станкових і 8327 ручних кулеметів, близько 26000 автоматів, понад 72000 гвинтівок, 22000 пістолетів, понад 100000 гранат, 80000 мін і снарядів, понад 12 мільйонів патронів, а ще – більше 100 друкарень з друкарською технікою, понад 300 радіопередавачів, 18 автомобілів і мотоциклів, значну кількість харчових складів та сховищ націоналістичної літератури. Українське підпілля вчинило 14500 диверсій і терористичних актів, в яких загинуло не менш як 30 тисяч представників комуністичного режиму, військовослужбовців та таємної агентури НКВС-НКДБ, МВС-МДБ [39, с. 40].

Тепер можна порівняти втрати убитими протиборствуючих сторін. Вони співвідносяться 1 до 5. Про те, скільки із 500000 репресованих загинуло в таборах, тюрмах, на допитах і на спецпоселенні – ми поки що не знаємо. Але невдовзі будемо знати, якщо й нинішня влада не приховає цього злочину перед народом.

Реально оцінюючи події, можна сказати, що в Україні 15 років точилася колоніальна, керована Москвою, антиукраїнська, антинародна війна. І хоч комуністична влада, володіючи значно потужнішою збройною силою, в 40–50-х роках минулого століття перемогла УПА, 153 тисячі її героїчних бійців розстріляла або повісила, а десятки тисяч замордувала в тюрмах і таборах, та національно-визвольних ідей перемогти не змогла. Вони знову відродилися і забуяли буйним цвітом, як висушений український літній степ після тривалої теплої грози.

У 1991 році ці ідеї здобули перемогу над закостенілими комуністичними догмами. Була проголошена українська державна незалежність. Всі сподівались на розквіт і буяння. Але до влади прийшли приховані і явні вороги української державності, які 18 років мордували Україну і її народ, вони не хотіли, щоб у державі запанувало примирення, спокій і дружба. Повели проти УПА злобну, брехливу, наклепницьку кампанію, залучивши до неї ветеранів із числа офіцерів і генералів Червоної армії, МВС та КДБ, які у свій час воювали з УПА, застосовуючи найжорстокіші методи, яким українська незалежність, як кістка у горлі. А президент Кучма окремим організаторам такого антиупівського наступу навіть звання Героя України присвоїв. Тому УПА досі не визнана воюючою стороною.

Новий вибух антиупівської, антинаціональної істерії продемонстрував пленум ради Організації ветеранів України, що відбувся 15 березня 2005 р. Незважаючи на те, що Президент України В.А. Ющенко виступив на ньому із закликом знайти дорогу до порозуміння і прощення, тодішній голова ради цієї організації генерал армії Герасимов І.О. знову зажадав *"каяття керівників ОУН-УПА (або їх нащадків) за вчинені злочини проти свого народу"*. Він за старими комуністичними шаблонами називав ОУН-УПА *"преступными организациями"* і прямо

твердив, що *“примирение между Организацией украинских националистов и Организацией ветеранов Украины невозможно”* [40].

4 червня Герасимов 2008 року помер. Але 28 листопада 2005 року він встиг по суті підпорядкувати ОВУ Комуністичній партії України. Всупереч статті 6 Статуту ОВУ, яка проголошувала ОВУ незалежною в усій її діяльності від будь-яких політичних партій і рухів, III пленум Ради заявив, що “підтримує передвиборну програму лівих сил, очолюваних Комуністичною партією України, як єдину можливу, що відповідає інтересам трудового народу, ветеранів, пенсіонерів, спрямовану на відновлення народовладдя процвітаючої України, умов для гідного життя людей” [41].

Це фарисейське “гідне життя” за 70 років радянської влади ми побачили у трьох голодоморах, які забрали близько 20 мільйонів громадян, у чотирьох великих війнах, які забрали близько 50 мільйонів громадян, у жорстоких політичних репресіях, розкуркулюваннях і націоналізаціях, які забрали близько 20 мільйонів людей, у постійних злиднях і нестерпному ідеологічному терорі, який не припинявся ні на мить. У цей концтабір, у цю політичну каторгу, в московську неволю нас знову хочуть повернути секретар ЦК КПУ Петро Симоненко та його підспівувачі із керівництва нинішньої Ради ОВУ.

Герасимова на посаді голови президії ОВУ на недовгий час замінив генерал-лейтенант Анастасієв. Він продовжував політику розбрату, оббріхування та паплюження патріотичної діяльності ОУН та УПА. У 2009 р. Раду ОВУ очолив депутат Верховної Ради України українець Цибенко П.С., який продовжує українофобську політику Герасимова та Анастасієва.

Ветерани війни і праці Чернівецької області в своєму листі, опублікованому у газеті “Українське слово” 8-14 березня 2006 року, просили Президента України, Прем’єр-міністра України, міністра оборони, голову СБУ, міністра внутрішніх справ вжити рішучих заходів проти знахабнілої групи великоімперських шовіністів, які, розперезавшись, штовхають Україну до братовбивчої війни! Відомо, що на божевільних, щоб вони не наробили лиха, одягають гамівні сорочки. Станом на січень 2009 року в Україні залишилося ще немало великоімперських шовіністів, які, підхопивши прапор великоімперського колоніалізму в Україні, продовжують серед ветеранів антиукраїнську і антидержавну колотнечу, паплюжать ОУН та УПА і навіть Президента України В.А. Ющенка. Вони на догоду вказівкам із Москви хочуть штовхнути український народ у вир громадянської війни! Отож, ми просимо СБУ в найближчий час опублікувати списки колишніх спецгруп НКВС-НКДБ та їхніх командирів і вчинені ними злочинні операції, усіх сексотів, які були закинуті в боївки і сотні УПА, де вони займалися провокаціями, зрадництвом і вбивствами. Діяльність цих боївок розглянути на відкритих судових процесах і таким чином покласти край шельмуванню УПА, начіплюванню на неї тих злочинів, яких вона не творила.

Торжество закону і справедливості в цій справі, по-перше, оздоровить політичну атмосферу в суспільстві; по-друге, покаже справжніх злочинців братовбивчої війни; по-третє, буде великим уроком на майбутнє для тих, хто привик жити в брехні і провокаціях, хто на українофобії і антидержавних колотнечах хоче нажити політичний капітал захисника народу, будучи насправді його найлютішим ворогом. Після цих процесів кожен громадянин знатиме, що ніякі злочини безкарно не минають. За них обов’язково доведеться розплачуватись. Віра в силу закону, в справедливість влади сягне тих висот, які потрібні будь-якому цивілізованому суспільству.

Ветерани Чернівецької області закликали і закликають усіх патріотів України згуртувати свої лави навколо Президента Віктора Андрійовича Ющенка, навколо всіх патріотичних сил України і дати рішучу відсіч шовіністичним, великоімперським, антиукраїнським замірам генералів і полковників з ОВУ в Києві та інших містах і селах України, де тільки вони про себе заявили.

На фоні масштабних антиукраїнських діянь Президії Ради ОВУ стає зрозумілим, що це комуно-більшовицьке утворення, не здатне осягнути і зрозуміти еволюційні та революційні процеси, що відбулися на всьому пострадянському просторі і в Україні зокрема. Члени цього утворення були і залишилися українoненависниками, ворогами незалежної України. Ми не повинні дозволяти їм шельмувати героїчну діяльність ОУН-УПА, сіяти ненависть і розбрат в українському суспільстві. Всі українські патріотичні сили покликані поставити заслін шовіністично-імперським наклепам верховодів ОВУ та їхніх поплічників, притягти їх за шельмування ОУН-УПА до кримінальної відповідальності, виконати вимогу ветеранів про позбавлення генеральських звань усіх антидержавників та українoненависників, які відкрито це демонструють в комуністичних газетах, а Українську повстанську армію поставити на всенародний постамент честі й слави, як вірну захисницю українського народу, як хороброго, самовідданого і мужнього борця за Українську Державність.

Нерозумному, антидержавному протистоянню ветеранських організацій треба покласти край. Усунути від керівництва ветеранським рухом антиукраїнський, великоімперський, шовіністичний, контрреволюційний офіцерський клан колишніх офіцерів КДБ, МВС та Червоної армії. Усіх ветеранів війни і праці слід згуртувати в єдиному Всеукраїнському ветеранському об'єднанні, яке очолює Герой України, академік Ігор Рафаїлович Юхновський.

На політичній арені України довгі роки билися дві ідеології – національна і антинаціональна, або імперсько-колоніальна. Національна здобула перемогу, інтернаціонально-комуністична потерпіла поразку. Помаранчева революція 2004 року підтвердила невмирущість національної української ідеї. Сьогодні і завтра всі ми, живучи на цій землі, серед українського народу, повинні дбати про те, щоб наша держава зростала й міцніла, а між нами усіма панувала братерська дружба, взаєморозуміння, взаємодопомога, мир і спокій. Тільки така політика приведе нас до добра і щастя.

Джерела та література

1. Ленін В.І. Критичні замітки з національного питання // Повне зібрання творів. – К.: Політвидав України, 1972. – Т. 24. – 550 с.

2. Винниченко В. Відродження нації. У трьох частинах. – Київ; Відень, 1920. – Ч. ІІ. – 328 с.

3. Історія міст і сіл Української РСР. У 25 томах. Чернігівська область. Голова головної редколегії П.Т. Тронько. – К.: Головна редакція Української радянської енциклопедії Академії наук УРСР, 1972. – 778 с.

4. Дубовой Иван Наумович // Военный энциклопедический словарь. – М.: Воениздат, 1984. – 864 с.

5. Голод – геноцид 1933 року в Україні: історико-політологічний аналіз соціально-демократичних та морально-психологічних наслідків. До 65-річчя голодомору. Міжнародна науково-теоретична конференція. Київ, 28 листопада 1998 р. Матеріали. – Київ; Нью-Йорк: Вид-во М.П. Коць, 2000. – 536 с.; Веселова О.М., Марочко В.І., Мовчан О.М. Голодомори в Україні 1921–1923, 1932–1933, 1946–1947: Злочини проти народу. Видання друге, доповнене. – Київ; Нью-Йорк: Вид-во М.П. Коць, 2000. – 274 с.

6. Лошицький О. "Лабораторія". Нові документи і свідчення про масові репресії 1937–38 років на Вінниччині // З архівів ВУЧК, ГПУ, НКВД, КГБ. – 1998. – № 1/2. – 432 с.

7. Лошицький О. "Лабораторія – 2": Полтава. Документальні матеріали про масові репресії в Полтавській області у 1937–1938 рр. // З архівів… – 2000. – № 2/4. – 552 с.

8. Нікольський В. Статистика політичних репресій 1937 р. в Українській РСР // Там само.

9. Державний архів Служби безпеки України в Харківській області (далі – ДА СБУ ХО). Архівно-слідча справа № 57092 на Канюка С.І.

10. Там само. Архівно-слідча справа № 45193 на Гаврилюка В.В.

11. ДА СБУ в Кіровоградській області. Архівно-слідча справа № П–55929 на Гуцуляка С.Ю. у 2-х томах.

12. ДА СБУ ХО. Архівно-слідча справа № 250167 ФП на Мороза В.Б.

13. ДА СБУ в Одеській області. Архівно-слідча справа № 14542 на Панчика М.Д.

14. ДА СБУ ХО. Архівно-слідча справа № 8716 на Альботу Ф.І.

15. Державний архів Служби безпеки України (далі – ДА СБУ). Архівно-слідча справа № 58426 ФП на Яворську Г.М.

16. Там само. Архівно-слідча справа № 58204 ФП на Івасюка М.І.

17. Центральний державний архів громадських об'єднань України (далі – ЦДАГОУ). – Ф. 263. – Оп. 1. – Архівно-слідча справа № 43063 на Загула Д.Ю.

18. Центральний архів Міністерства безпеки Російської Федерації. Довідка № 10/АН–456 від 13.09.1994 р. по архівно-слідчій справі № Р–5053 на Шинкаренка К.Ю.

19. Затонський Володимир Петрович // Українська Радянська Енциклопедія (далі – УРЕ) у 16 т. – К.: Головна редакція УРЕ. – 1961. – Т. 5. – 560 с.

20. Косіор Станіслав Вікентійович // УРЕ. – 1962. – Т. 7. – 576 с.

21. Любченко Панас Петрович // УРЕ. – Т. 8. – 576 с.

22. Балицький Всеволод Аполлонович // Шаповал Ю., Пристайко В., Золотарьов В. ЧК-ГПУ-НКВД в Україні: особи, факти, документи. – К.: Абрис, 1997. – 608 с.

23. Бунич И. Пятисотлетняя война в России. – СПБ: Облик, 1997. – Кн. 3.

24. Суворов В. Ледокол. День "М". – М.: Аст, 1997. – 576 с.

25. Книш З. Становлення ОУН. – К.: Видавництво ім. Олени Теліги, 1994. – 128 с.

26. Акт відновлення Української Держави // Косик В. Україна і Німеччина у Другій світовій війні. – Париж; Нью-Йорк; Львів, 1993. – 660 с.

27. Літопис УПА. Нова серія. Волинь і Полісся: УПА та запілля 1943–1944. Документи і матеріали. – Київ; Торонто: Літопис УПА, 1999. – Т. 2. – 724 с.

28. Сергійчук В. ОУН-УПА в роки війни. Нові документи і матеріали. – К.: Дніпро, 1996. – 496 с.

29. Відозва до українців. 20 травня 1943 р. // Літопис УПА. Нова серія. – Т. 2. – 724 с.

30. Фостій І.П. діяльність ОУН-УПА на Буковині та боротьба з ними радянських репресивних органів у 1944–1952 рр. // Книга Пам'яті України. Чернівецька область. – Чернівці: Чернівецьке обласне відділення Пошуково-видавничого агентства "Книга Пам'яті України", 1999. – Т. 3. – 527 с.

31. Звернення Президії Верховної Ради, Ради Народних Комісарів УРСР та ЦК КП(б)У "До населення західних областей України". 27 листопада 1944 р. // Літопис УПА. Нова серія. Боротьба проти УПА і націоналістичного підпілля: директивні документи ЦК Компартії України 1943–1959. – Київ; Торонто: Літопис УПА, 2001. – Т. 3. – 652 с.

32. Постанова III Надзвичайного Великого Збору ОУН "За що бореться Українська Повстанча Армія (УПА)". Серпень 1943 р. // Літопис нескореної України. Документи, матеріали, спогади. – Львів: Просвіта, 1993. – Кн. 1. – 800 с.

33. Довідка про ліквідацію бандитів і бандпособницької бази за період з початку операції (лютий 1944 року) по 14 липня 1946 року // Літопис УПА. Нова серія. Боротьба проти УПА і націоналістичного підпілля: інформаційні документи ЦК КП(б)У, обкомів партії, НКВС-МВС, МДБ-КДБ 1943–1959. – Київ; Торонто: Літопис УПА, 2002. – Т. 5. – Кн. 2. – 574 с.

34. Довідка відділу ЦК КП(б)У з роботи західних, Ізмаїльської та Закарпатської областей про хід боротьби з формуваннями УПА і підпіллям ОУН за станом на 1 вересня 1946 р. 14 вересня 1946 р. // Там само. – С. 201–206.

35. Інформація прокуратури України заступнику голови Раднаркому УРСР Л. Корнійцю про незадовільний стан дотримання радянської законності у західних областях України та наглядову роботу органів прокуратури щодо усунення існуючих порушень. 7 лютого 1946 р. // Там само. – С. 70–79.

36. Інформація Чернівецького обкому партії ЦК КП(б)У про виселення сімей активних учасників ОУН і УПА з території області. 31 жовтня 1947 р. // Там само. – С. 439–442.

37. Звіт Чернівецького обкому партії ЦК КП(б)У про хід виконання постанови ЦК КП(б)У і Ради Міністрів України від 20 червня 1947 р. "Про поліпшення політичної і господарської роботи в західних областях УРСР" на території області за період з 1 вересня по 1 грудня 1947 р. 8 грудня 1947 р. // Там само. – С. 491–493.

38. Інформація Управління з перевірки партійних органів ЦК КП(б)У про хід боротьби з формуваннями УПА і підпіллям ОУН за листопад–грудень 1947 р. 26 грудня 1947 р. // Там само. – С. 501–504.

39. Шаповал Ю. Війна після війни // Літопис УПА. Нова серія. – Т. 3. – 652 с.

40. Герасимов И.О. Год минул. Грядут выборы // Ветеран України. – 2005. – Грудень. – № 24.

41. Герасимов І.О., Буряков М.С. Постанова пленуму ради Організації ветеранів України "Про участь організації ветеранів України у наступних виборах народних депутатів України, депутатів місцевих рад, сільських, селищних, міських голів" // Ветеран України. – 2005. – Грудень. – № 23.

м. Чернівці
23.01.2009 р.

Іван Фостій

ШАНУЙМО ІМЕНА І ПАМ'ЯТЬ РОЗСТРІЛЯНИХ
З історії ОУН Заставнівщини

БОРОТЬБА за Самостійну Соборну Українську Державу точилася віками. Після зруйнування Київської Руси ордами хана Батия у 1240–1242 роках, князівська міжусобна боротьба не давала можливості нашим пращурам знову з'єднатися в могутню державу і вдруге заявити на весь світ про своє існування. Минали століття міжусобних воєн, внаслідок яких окремі шматки, а то й усі українські землі ставали володіннями сильніших, організованіших сусідів – турків, литовців, росіян, румунів та угорців.

Дев'ятнадцяте століття устами геніального поета українського народу, кріпацького сина, який став великим поетом і великим художником, Тараса Григоровича Шевченка на весь світ заявило, що у світі є волелюбний і щиросердний, трудолюбивий і талановитий, мужній, хоробрий і красивий український народ, є Україна, яку століттями терзають то польські королі, то московські царі, вона ніяк не збереться, щоб стати могутньою європейською і світовою державою. Що їй заважало? Відсутність цементуючої єдності у народі. Богдан Хмельницький ніби й завоював право України на свою державність, але йому не вистачило розуму і волі на те, щоб закріпити цю державність на віки. Він повірив тим, кому не мав вірити, і добровільно віддав Україну у московське ярмо на 337 років. Вирватись із цього ярма хотів багатолітній гетьман України Іван Степанович Мазепа. Знайшов навіть союзника в особі шведського короля Карла ХІІ, який виявився дещо легковажним, а значна частина українських полковників піддалась брехливій московській пропаганді. А дехто через власні амбіції не підтримав гетьмана у його святій боротьбі, перебіг до Петра І, і Полтавська битва замість перемоги принесла жахливу поразку і Карлу ХІІ, і гетьману Мазепі, і всьому українському народові. Україна на довгі роки стала колонією Російської імперії. Їй дали назву Малоросія. Ця Малоросія з гнівом і ненавистю дивилася на грабіжництво і сваволю нового хижого і жорстокого окупанта, інколи піднімалась на повстання, але не підтримана усім населенням, замордована і знесилена, залишалась у московській кабалі.

Сонце свободи, здавалось, засіяло в лютому–березні 1917 року. Знесилена Першою світовою війною, Російська імперія з допомогою більшовицьких агентів почала розсипатися. 22 січня 1918 року Україна проголосила себе Незалежною Народною Республікою. Та знову на горизонті з'явилася чорна сила ще страшніших і ще жорстокіших грабіжників, очолюваних зграєю антиукраїнських кримінальних злочинців на чолі з Володимиром Ульяновим, який прибрав собі псевдонім Ленін.

З осені 1917 року більшовицькі банди, що звалися то Червоною гвардією, то Червоною армією, заливали кров'ю кращих синів українського народу міста і села молодої незалежної держави. Більшовицька камарилья рішила економічно задушити Україну. З Москви, з Петрограда, з інших міст Росії в Україну поряд з військами були послані тисячі продзагонщиків, які буквально вигрібали із селянських засіків зерно, забирали худобу, сало і м'ясо, цукор і метал, вугілля і одяг та вивозили в Росію. Водночас радянська влада з винятковим азартом руйнувала і розграбовувала заможні селянські господарства, що й призвело до першого радянського Голодомору 1921–1922 років, який забрав близько 5-8 мільйонів українських селян та їхніх дітей. Українська Народна Республіка не могла вистояти перед оскаженілою, озброєною до зубів московською навалою більшовицьких грабіжників і в жовтні 1920 року перестала існувати.

Почалося так зване соціалістичне будівництво. Воно супроводжувалось неймовірним політичним терором і безмежними економічними грабежами українських селян. Намагаючись якнайшвидше колективізувати село, ЦК ВКП(б) у січні 1930 року приймає постанову про ліквідацію куркульства як класу, руйнує заможні господарства, а їхніх господарів висилає на Соловки, в Сибір, на Урал, у Вологодську та Владимирську області. Награбований хліб тисячами тонн вивозить за кордон, зокрема в Англію та Німеччину, а українських селян, робітників та інтелігенцію прирікає на голод. 8-10 мільйонів громадян Української Радянської Соціалістичної Республіки вмирають голодною смертю, мільйони так званих куркулів знову репресують і вивозять у віддалені райони СРСР уже не на 3 роки, як у 1921–1922 роках, а на 5-10, а то й на вічне поселення, багатьох звинувачують у контрреволюційній або антирадянській діяльності і розстрілюють…

Українські села зруйновані, колгоспи ледве животіють. Усуспільнена худоба і птиця здихає з голоду. Москва розпочинає проти свого народу "великий терор" 1937–1938 років. Хапають, судять, кидають у тюрми і концентраційні табори, розстрілюють мільйони людей. Буйним квітом розцвітає донощицтво. НКВС і НКДБ вербують до своїх лав мільйони так званих сексотів. У кожній установі, на промислових підприємствах, у будівельних і транспортних організаціях вони буквально сиділи один на одному. Всі разом оберігають ВКП(б) від контрреволюційних та ворожих елементів.

Радянському Союзу заважала спокійно жити Польща, яка в 1919–1920 роках відхопила значну частину українських земель і господарювала на них як хотіла, час від часу влаштовуючи над українським населенням так звану пацифікацію. В пригоді Йосифу Сталіну у цій делікатній справі став фюрер фашистської Німеччини Адольф Гітлер. В'ячеслав Молотов і Йозеф фон Ріббентроп у серпні 1938 року уклали таємний договір про розподіл центральноєвропейських зон і ліквідацію Польщі як держави. 1 вересня 1939 року війська вермахту напали на Польщу із заходу, а радянські війська 17 вересня – зі сходу. 20 вересня Польська держава перестала існувати. До Української та Білоруської РСР були приєднані повіти і воєводства, заселені українцями та білорусами.

Тим часом ленінська ідея всесвітньої соціалістичної революції ще не вмерла. ЦК ВКП(б) і Раднарком СРСР дбають про розширення СРСР. Одинадцять союзних республік – це мало. Треба більше. Першою жертвою більшовицького нападу стає Фінляндія. 26 листопада 1939 р. на радянсько-фінському кордоні радянською стороною провокується воєнний конфлікт. 30 листопада Радянський Союз оголошує Фінляндії війну. Зазнає у цій війні поразки, але все ж таки шматок Карельського перешийку з містом Виборгом вдалося відхопити [1, с. 20–23].

Світ не відреагував на агресію Радянського Союзу проти Фінляндії. Апетити його росли. Черговими жертвами стали Естонія, Латвія і Литва. Їх перетворюють у радянські соціалістичні республіки. Усі громадяни, які не вписувалися в комуністичні характеристики робітників і селян, а також "буржуазні інтелігенти" цих республік були репресовані і вивезені в Сибір, Архангельську область та інші віддалені місця СРСР.

Нарешті підійшло 28 червня 1940 року. Червона армія вступила на територію Північної Буковини і Бессарабії. Вони були приєднані до Радянського Союзу, територія України зросла до 590,9 квадратних кілометрів, а населення на 1 червня 1941 року становило 41657 тисяч осіб [2, с. 478].

Далі ми відходимо від загального огляду до конкретних буковинських справ.

Вступ Червоної армії і загонів НКВС на територію Північної Буковини і Хотинського повіту Бессарабії, окрім певної радості в перші дні, приніс із собою велику насторогу і навіть страх, який невдовзі підтвердився масовими арештами громадян різних соціальних груп, націоналізацією заводів, фабрик, майстерень, банків, великих домо- і землеволодінь тощо…

Далі пішла спроба загнати всіх селян у колгоспи. Заради цього робилося тут все те, що радянська влада творила у Радянському Союзі в 1920–1930 роках. Заможних людей почали обкладати великими натуральними податками, яких вони не могли виконати. Людей судили і висилали у віддалені райони СРСР, де вони помирали від непосильної праці, голоду та холоду.

Протест, який згодом переріс у жорстоку ненависть і навіть у збройний опір, наростав. Його очолила Організація українських націоналістів, яка одна з усіх політичних партій і культурних та спортивних організацій, що діяли за часів румунської окупації, перебуваючи в підпіллі, вирішила збройно виступити проти тоталітарної комуністичної московської влади.

Незважаючи на жорстокий терор НКВС-НКДБ, якому піддалася ця організація у 1940–1941 роках, прості люди, здебільшого селяни, сільські та міські інтелігенти, гуртувалися навколо неї з твердою вірою, що жорстокий більшовицький режим проіснує недовго, що Німеччина, яка вже завоювала мало не всю Європу, розгромить Радянський Союз і допоможе Україні стати незалежною державою.

Саме такі ідеї-надії проповідувалися провідниками ОУН напередодні Другої світової війни.

Треба сказати, що на Буковині чи не найбільшою у 1940–1941 роках була Заставнівська повітова організація українських націоналістів. Це сталося тому, що починаючи з осені 1939 року тут над створенням сільських осередків ОУН, а потім кущових, підрайонних, районних і надрайонних або повітових організацій працювали паралельно і Буковинський провід ОУН на чолі з Орестом Зибачинським, і Українська національна партія, очолювана Володимиром Залозецьким та Юрієм Сербинюком, провід якої виношував думку про об’єднання з ОУН [3]. Росту організацій сприяла також активна конкретна допомога Крайової Екзекутиви ОУН на західноукраїнських землях (КЕ ОУН на ЗУЗ), утвореної в лютому 1939 року на чолі з М. Турашем (Грабовським), яка почала посилати на Буковину своїх емісарів. Вони проводили тут значну організаційну, організаторську, пропагандистську і виховну роботу [4].

На 10 грудня 1940 року в Заставнівському районі уже діяв повітовий провід спочатку з центром у селі Брідок, а з кінця січня 1941 року – з центром у Чунькові. Брідоцький провід до кінця січня 1941 року очолював Василь Малик – “Клим”. Заступником у нього був учитель із Чунькова Григорій Маник – “Максим”, якого в кінці січня 1941 року призначили повітовим провідником і дали йому псевдо “Поганий”. Заступником у нього став Василь Пелешатий із Борівців [5, арк. 28–36]. На зв’язок до них із Галичини у різний час у ці роки приходили “Сивий”, “Василь”, “Рись”, “Бурий”. Вони вимагали від буковинських провідників активної роботи, більшого залучення жителів сіл до ОУН.

Крім повітового проводу, на Заставнівщині діяли чотири районних проводи: Заставнівський, Веренчанський, Самушинський і Брідоцький. До Заставнівського району входили Заставна, Дорошівці, Василів, Вікно, Чорний Потік, Товтри і Погорілівка. Районовим був призначений адвокат і мировий суддя Заставни, уродженець Дорошівців Павчук Михайло Миколайович, 1893 року народження.

До Веренчанського району входили Веренчанка, Кадубівці, Борівці, Чуньків, Прилипче. Районовим було призначено Княгницького Дмитра Олександровича.

До Самушинського району входили села Самушин, Онут, Мосорівка. Районовим був призначений Турецький Іван Степанович, що мав псевдо “Їжак”.

У Брідоцький район входили Брідок, Боянчук, Вербівці. Районовим був призначений листоноша із Заставни Василь Васильович Лахманюк, що мав псевдо “Пес”.

Слід сказати, що з грудня 1938-го до початку 1941 року Михайло Миколайович Павчук разом з адвокатом Еммануїлом Буриком та Іллею Ткачем організував у Дорошівцях осередок ОУН із 15 осіб, у Василеві він сам залучив до ОУН 3-х, а Бурик 2-х, у Вікні – по четверо, у Товтрах і Погорілівці – по троє, у Заставні разом з Еммануїлом Буриком залучив до ОУН 14 осіб. Всього – 45 душ [6, арк. 194–222–226].

Та в жовтні–листопаді в Чернівцях почалися масові арешти провідників і активістів ОУН Буковини. До рук слідчих потрапили: дружина Ореста Зибачинського – Марта Данилівна Зибачинська-Мойсюк [7], Захар Миколайович Бідняк, адвокат за освітою, бухгалтер Кіцманського районного відділу народної освіти [8], провідник ОУН Буковини Віктор Тодорович Кулишір [9].

Від останнього слідчі НКДБ дізналися про активну діяльність оунівців Заставнівщини, зокрема Василя Пелешатого у Борівцях, Василя Малика в Брідку, Григорія Маника в Чунькові та інших. 23 січня 1941 року таємно були заарештовані господарі Василь Петрович Пелешатий та Георгій Іванович Пугач, секретар Киселівської сільради Георгій Васильович Цебрик і бухгалтер сільського споживчого товариства Михайло Дмитрович Савчук – всі з Борівців [5]. Почалися допити, і вся організація Заставнівщини посипалась, як пшоно з решета.

Потрапивши в цупкі руки слідчих, арештовані спочатку заперечували свою причетність до ОУН, але після кількаденної фізичної і психологічної обробки чистосердечно розкривали свої карти, сподіваючись, очевидно, на пом’якшення кари, а то й на прощення гріхів.

Ось як проходила розмова між Миколою Юрійовичем Осадчуком, 1909 року народження, з Добринівців, який був арештований таємно 14 квітня 1941 року слідчим обласного управління НКДБ сержантом держбезпеки Борисом. Слідчий знайшов, що Осадчук Микола Юрійович є учасником контрреволюційної української націоналістичної організації, яка ставила своїм завданням збройне повстання проти радянської влади і встановлення буржуазної держави [10].

Крім того, слідчий стверджував, що Осадчук М.Ю. завербував у контрреволюційну українську націоналістичну організацію Гаврилюка Юрія Васильовича і дав йому завдання –здійснити терористичний акт над головою сільради Іваном Миколайовичем Кременецьким.

На підставі цих звинувачень Осадчука М.Ю. арештували і провели обшук, який ніяких речових доказів не дав.

Цього ж таки дня почалися й допити. Вів їх лейтенант держбезпеки Залєський. Із протоколу дізнаємось, що М.Ю. Осадчук зростав у заможній сім’ї. Його батько мав 24,5 гектара землі, але в 1938 році помер. Мати виділила синові 8 гектарів, а собі лишила 16,3. Радянська влада з перших днів свого панування приступила до переділу усіх багатств. У Миколи Осадчука відібрали 3,25 га землі, а в матері – 13,8 га. Одним махом із заможних зробила їх середняками. Та цим справа не обмежилась. Микола Юрійович, маючи чотирикласну освіту, будучи хліборобом, не стояв осторонь політичних подій, які відбувалися в Румунії. У 1937 році він вступив у партію націонал-царaністів і був у ній кілька місяців до заборони усіх політичних партій королем Карольом II декретом від 30 березня 1938 року. Вся його політична діяльність полягала в тому, що в день комунальних чи парламентських виборів він мав голосувати за кандидатів цієї партії. Не знав Микола Юрійович, що його коротке перебування в націонал-царaністичній партії гірко йому відгукнеться уже за іншої, за радянської влади.

З перших днів свого утвердження на Буковині радянська влада повела нещадну боротьбу з так званими “куркулями” і великими землевласниками. Адже хотіли підготувати населення до колективізації. Земля завжди була найбільшим багатством селянина. Чим її більше, тим він багатший. А багата людина – це незалежна людина. Радянській владі незалежні люди не були потрібні. Вона їх боялася. Оббираючи заможних селян, націоналізуючи великі землеволодіння, фабрики, заводи, банки, домоволодіння, електростанції, нова влада будила у їх власників ворожі настрої до себе. На боротьбу з цими настроями і були націлені органи НКВС та НКДБ.

Вислухавши біографічні відомості Осадчука, Залєський попросив Миколу Юрійовича розповісти про його участь в українському націоналістичному русі.

“Відповідь: В українському націоналістичному русі я ніякої участі не брав і не беру.

Слідчий: Ви член контрреволюційної організації, дайте правдиві зізнання.

Відповідь: Ні в якій контрреволюційній організації я участі не брав, контрреволюційної діяльності не проводив.

Слідчий: В яких стосунках ви з жителем Добринівців Гаврилюком Юрієм Васильовичем?

Відповідь: Знаю його як односельчанина. Він заходив до мене слухати радіопередачі. Останнім часом, боячись наклепів, я відмовився від колективних радіослухань. Не дозволяв нікому слухати радіо, в тому числі й Гаврилюку Ю.В.

Слідчий: Коли ви бачились із Гаврилюком?

Відповідь: Останній раз я бачив Гаврилюка в суботу 5 квітня цього року біля своєї хати, де він показував свою силу. Жартома боровся з жителем села Шикером Іваном. У понеділок 7 квітня Шикер Іван приходив до мене за буряковим насінням, оскільки я є уповноваженим Хрещатицького цукрозаводу. В той час, як він був у мене, до хати зайшов і Юрій Гаврилюк. Нічого мені не сказав і разом із Шикером вийшов. Гаврилюк Юрій Васильович відомий у селі п'яниця і бандитський елемент. Від Дарійчука Георгія Олександровича мені стало відомо, що Гаврилюк Юрій у неділю в приміщенні сільради сварився з головою сільради Кременецьким Іваном. У вівторок до мене прийшов за насінням цукрового буряка Василь Чорний і зі слів Георгія Гордія розповів, що Гаврилюк Юрій у хаті Івана Кременецького зізнавався, що його підговорили убити Кременецького. І що голова сільради підозрює в цьому Георгія Гордія та Івана Шикера (його зятя), що вони є спільниками, оскільки разом із Гаврилюком Юрієм були у кузистській партії. А в середу мене через сільраду викликали в Заставну в міліцію, де я був затриманий. Із Гаврилюком Юрієм Васильовичем ніяких зв'язків не мав, ніякої контрреволюційної роботи не проводив” [10].

Не знаємо, яку роботу слідчі проводили із заарештованим, але 28 квітня о 15.45 М.Ю. Осадчук уже розповідав, що в кінці лютого 1941 року до нього прийшов незнайомий чоловік, назвався “Влучком”, і сказав, що його послав “Крук”, який пропонував господарю вступити в ОУН. Осадчук йому точної відповіді на цю пропозицію нібито не дав. На другому сеансі допиту цього ж дня він знову заперечував свою причетність до ОУН:

“Ніким я в ОУН залучений не був, – говорив. – *Мене вербували в цю організацію, але я тоді своєї згоди не дав. А другий раз до мене ніхто не приходив. Перший раз я питав “Влучка”, що таке ОУН? Він сказав, що сам того добре не знає. Йому тільки відомо, що вона бореться за Самостійну Україну”* [10].

Минуло 10 днів. 9 травня 1941 року на допиті Микола Юрійович Осадчук нарешті зізнався, що в січні 1941 р. посланцю “Крука” він дав свою згоду бути членом ОУН, прийняв присягу і одержав псевдо “Гербась”. *“Після цього,* – продовжував свої зізнання, – *він доручив мені вербувати нових членів. Я залучив до організації Чорного Іллю Олексійовича, Гаврилюка Юрія Васильовича, Остафійчука Танасія Миколайовича, Максимчука Юрія Васильовича, від яких прийняв присягу і дав їм клички. Більше в організацію нікого не вербував”* [10, арк. 149].

У ході допиту Микола Юрійович розкрив ще одну важливу таємницю:

“Не пам'ятаю числа, але у лютому до мене прийшов “Влучко” і приніс штафетку, в якій було написано, що до мене йде чоловік “Бурий” для навчання членів організації. Приблизно через 4-5 днів уночі до мене приїхав чоловік із Чорного Потоку і привіз “Бурого”, який був у мене 4 дні і провів 2 чи 3 заняття. Він ознайомив мене з історією українського народу. Основний наголос робив на збройному повстанні і відриві України від СРСР, тобто на створенні Самостійної України, говорив про конспірацію. А потім було заняття з військової справи. На занятті були я, Чорний Ілля Олексійович, Гаврилюк Юрій Васильович, Остафій-

чук Танасій Миколайович, Максимчук Юрій Васильович, Дробот Василь Танасійович і Дробот Василь Васильович. Дроботів завербував Чорний” [10, арк. 149].

А хто ж такий був Гаврилюк Юрій Васильович (дехто його називав Георгієм)? Маємо на нього дві характеристики, які майже тотожні. Ось що відповів на питання слідчого Осадчук М.Ю. 30 квітня 1941 р.

“Запитання: Ви знаєте Гаврилюка Георгія Васильовича?

Відповідь: Знаю як односельчанина, як людину, яка ніколи не працювала, займалася крадіжками. За це він кілька разів був заарештований. А після того, як одружився, відкрив невеликий магазин і торгував. Був у партії кузистів. Запеклий антисеміт. З приходом Червоної армії магазин у нього забрали, і він почав займатися різними дрібними комбінаціями... Приблизно в грудні 1940-го або в січні 1941 року він прийшов до мене і почав говорити, що йому відомо, що по селах існують організації українських націоналістів. Я запитав, звідки він це знає. Гаврилюк відповів: коли працював у лісі, то чув від людей. Більше на цю тему я з ним не говорив” [10, арк. 147].

А ось характеристика, яку 14 квітня 1941 року на допиті дав Гаврилюку голова Добринівської сільської ради Іван Миколайович Кременецький:

“У 1939 році Гаврилюк сильно побив єврея Боруха Кернера. А при допиті на жандармському постерунку, побив румунського жандарма, за що 8 місяців сидів у тюрмі. До 1930 року чинив великі збройні пограбування. Коли його жандарми вели на пост, пробував утекти і був прострілений у плече. Розійшовся з дружиною, не хотів їй платити аліменти. Казав, що уб’є, якщо вона подасть на суд” [10].

6 квітня 1941 року свавільний Гаврилюк прийшов у Добринівську сільську раду, де, окрім голови, застав уповноваженого райкому партії завідуючого районним земельним відділом Заставнівського райвиконкому Кузьму Харитоновича Міщенка, 1897 року народження, уродженця села Великі Копані Миколаївської нині Херсонської області і близько 250 громадян села, які зібралися на збори.

Голова сільради рішив скористатися присутністю районного начальника та громадян села і присоромити Гаврилюка за те, що він не виконує його розпоряджень. *“Я запитав Гаврилюка,* – продовжував викладати свої свідчення про цю особу І.М. Кременецький, – *коли він буде возити камінь на дорогу?” Він відповів: “Тоді, коли ти зі своєю жінкою будеш заготовляти”. При цьому він підніс свої руки і сказав: “Подивись на мої руки! Я ніколи ними нічого не робив і робити не буду! Все, що ти змушуєш нас робити, не йде від вищих органів, це ти сам придумуєш. До всього цього я не здатний працювати. Якби всі були такої думки, як я, ніхто не виконував би ніяких, навіть державних постанов і наказів. У нас є своя сильна партія”. З цими словами він підійшов до мене, відірвав з рукава клапоть матерії і порвав на дрібні шматочки, сказавши: “Отак і ми тебе порвемо на такі шматки з твоєю комуністичною партією. Я тебе добре пам’ятаю ще з 1938 року, коли ти мене навертав у комуністичну партію”. Гаврилюк при цій розмові заявив, що в нього є револьвер, а потім додав: “Сьогодні ти мене бачив, але більше бачити не будеш. А я тебе бачив і ще побачу. Тепер тобі кінець”* [10, арк. 175].

Такі рішучі слова розгніваного Гаврилюка не на жарт налякали голову сільради. Про це він розповідав слідчому так:

“Я бачив, що він може мене убити, швиденько вибіг у коридор і на ключ зсередини закрився в кімнаті секретаря сільради. Гаврилюк прибіг, бив у двері ногами, але я мовчав. Він вибіг із коридору і почав світити сірниками у вікна кімнати, в якій я знаходився. Я продовжував сидіти тихо. Гаврилюк знову приходив і бив ногами у двері. Потім він побіг до мене на квартиру, думаючи, що я дома, що втік через вікно. Після цього він ще разів два чи

три бігав сюди-туди. Із сільради я не виходив до четвертої години ранку. Потім перейшов до сусіда, а о 7.00 прийшов додому. Міщенко сказав мені, що до мене вночі чотири рази приходив Гаврилюк. В кінці розмови він заявив, що має завдання убити мене і Міщенка” [10].

Ось ця заява, як видно, і лягла в основу звинувачення М.Ю. Осадчука в підготовці терористичного акту проти голови сільради.

Зауважимо, що ці свідчення Кременецький І.М. давав 14 квітня, арешти ж у селах району, почалися значно раніше. Де ж причина такого страшного провалу?

Вище ми говорили, кого із провідників ОУН Заставнівського району назвав на допитах Віктор Кулишір. Слідчі НКДБ уже в грудні 1940 року мали кілька прізвищ провідників ОУН різного рівня, яких негайно почали розробляти. 23 січня 1941 року був арештований заступник керівника повітового проводу ОУН, житель с. Борівці Василь Петрович Пелешатий. 3 лютого він почав давати щирі свідчення про те, коли вступив до ОУН, з ким, де, коли і які зв’язки мав. Назвав багато відомих йому імен. Зокрема, він розповів, що Заставнівський район за оунівським адміністративно-територіальним поділом є повітом, який ділиться на три райони. У кожному районі по 7-9 сіл. Він зізнався, що повітову організацію очолює Малик Василь із Брідка, а його заступниками є Григорій Маник, учитель із Чунькова, і він – Василь Пелешатий [5].

Полюючи за місцевими націоналістами, органи НКДБ особливо цікавились і представниками крайового (Львівського) проводу ОУН, які працювали на Буковині. 29 березня 1941 р. представник крайового проводу “Бурий”, він же “Микола”, “Микита”, а насправді Петро Іванович Запотічний, 1920 року народження, уродженець с. Біла Білобожницького р-ну Тернопільської області потрапив у розставлений енкадебістами капкан і теж розповів слідчим багато цікавого: як і коли став націоналістом, коли і за чиїм дорученням прибув на Буковину, де встиг побувати, що встиг зробити, і, головне, назвав багато людей, з якими зустрічався, вів теоретичні і практичні військові заняття.

Отож, у лютому–квітні 1941 року Чернівецьке обласне управління НКДБ мало, як на долоні, всю оунівську мережу Заставнівщини, в тому числі і кущ, провідником якого в січні 1941 року був призначений секретар сільради с. Чорний Потік Іван Онуфрійович Паліброда, 1915 р.н. До його куща входило 9 сіл, які мали свої псевдоніми: Товтри – “Скала”, Дорошівці – “Болото”, Вікно – “Ярмарок”, Брідок – “Рінь”, Митків – “Пісок”, Мосорівка – “Вода”, Самушин – “Перевіз”, Онут – “Кордон”, Чорний Потік – “Довге” [10, арк. 37].

9 квітня були заарештовані уже згадуваний нами Микола Юрійович Осадчук, 1909 року народження, господар із Добринівців – “Гербась” та Василь Григорович Нуцуляк, 1896 р.н., небагатий господар із Вікна – “Старик”; 25 квітня – Іван Онуфрійович Паліброда, 1915 р.н., – “Крук” і Василь Миколайович Запаранюк, 1921 р.н., – “Остап”; 26 квітня – заступник районного провідника Василь Манолійович Паліброда 1920 р.н., – “Влучко” – всі з Чорного Потоку, а також Манолій Іванович Манчуленко, 1902 р.н., заможний селянин із Миткова – “Смерека” та Василь Георгійович Бейко, 1910 р.н., відомий у Миткові чоботар і добрий господар. 29 квітня в камері попереднього ув’язнення Заставнівського РВ НКВС опинилася відома в Дорошівцях господиня Василина Іванівна Мацкуляк, 1901 р.н., що мала псевдонім “Хитра” [10].

Слідчі Чернівецького обласного управління НКДБ Ларкін, Борис та Прищепа старанно допитували і протоколювали зізнання арештованих, з яких видно, що ОУН перебувала на стадії організації і революційних розмов. Бойові дружини не були сформовані. Жодного терористичного акту оунівці повіту не здійснили, бо не мали чим. Зброя і вибухівка були лише в декого. Розгром настиг борців за волю України на стадії організації і ознайомлення з програмою ОУН-революційної, тобто бандерівської.

Звичайно, до ОУН вступали ті, хто сподівався і вірив, що Самостійну Соборну Українську Державу, за розповідями “Бурого” та “Мартина”, неважко буде здобути, оскільки Німеччи-

на, яка вже завоювала всю Європу, невдовзі нападе на Радянський Союз і допоможе українцям у справі визволення. Та цим сподіванням не судилося збутися. Тим більше їх не могли дочекатися ті, що потрапили до рук працівників УНКДБ і сиділи в Чернівецькій в'язниці № 1, не знаючи, що з ними буде завтра чи післязавтра.

Арештовували членів ОУН Заставнівської повітової організації тихо, без зайвого шуму, щоб не налякати тих, хто був причетний до ОУН. Усіх одночасно загребти не могли. Отож, слідом за Василем Пелешатим, Михайлом Савчуком та іншими борівчанами та киселівчанами, були арештовані: 23 березня – Молдован Манолій Миколайович, 1913 року народження, – "Марко" з Брідка; 25-го – Маник Григорій Михайлович, 1909 р.н., повітовий Заставнівщини з Чунькова; 26-го – Дмитро Іванович Мельниченко, 1907 р.н., та Ілля Іванович Хмелівський, 1897 р.н., а 30 квітня – Василь Іванович Ковчак, 1909 р.н., – всі троє жителі с. Кадубівці [3].

До цієї групи був приєднаний по справі і посланець КЕ ОУН на ЗУЗ Петро Іванович Запотічний (він же "Маменко", "Матенко", "Пританко Микола Миколайович"), 1920 року народження. Спочатку він стверджував, що є уродженцем села Косів Білобожницького району Тернопільської області. Із селян-бідняків. Мав 6 класів освіти. Його перехопили енкадебісти 29 березня 1941 року, коли він із "Дубом" – Лавренюком Василем Олександровичем йшов із Кадубівців у Веренчанку для проведення занять. На умовному місці вони зустрілися зі Свищем. Запотічний попрощався з "Дубом" і з новим провідником продовжив свій шлях до Веренчанки. Свищ розповідав про склад селян, про їх участь у політичних партіях. Пройшли з півкілометра, як їх зустріли працівники НКВС. Свищ кинувся тікати і, очевидно, втік, а Запотічного схопили, обшукали. Вилучили в нього револьвер "Стеєр" № 5937, заряджений з курком на бойовому зводі і 15 патронів із запасною обоймою до нього, пакетик з молотим червоним перцем [3].

У сумці Запотічного була виявлена значна кількість оунівської літератури. Зокрема, "Вишкіл" – оунівська організація" на 7 сторінках, пісня "Зродились ми" на 1 аркуші, "10 заповідей члена ОУН", "Постанова конгресу українських націоналістів" на 2 сторінках, звернення "Український народе!" на 1 аркуші, листівка "За що борються українські націоналісти, проти кого і яким способом" на 2 аркушах. Всього близько 40 виготовлених друкарським способом документів.

Цим же числом було оформлено арешт, і слідчий слідчастини УНКДБ у Чернівецькій області сержант держбезпеки Савельєв розпочав допит.

Запотічний не впирався. Спокійно розповідав, що в січні 1941 року за завданням оунівського центру прибув на Буковину для налагодження роботи ОУН, проведення військових занять і підготовки членів організації до збройного повстання проти радянської влади. Він сам був залучений до ОУН Миколою Самилом – "Мартином", 1908 року народження, жителем села Калинівщина Білобожницького району Тернопільської області, з яким він у перших числах січня прийшов у Василів до заступника голови сільради "Скали" і в його хаті обговорили завдання ОУН. Він зв'язав гостей із "Дубом" у Кадубівцях, а "Дуб" – із Пелешатим у Борівцях.

"Я всіх їх інструктував, дав вказівки по вихованню кадрів, – зізнавався далі Запотічний. *– Після чого знову зайшов до "Скали", а з ним пішов у Кадубівці, де ми зустрілися з "Дубом", обмінялися думками про роботу і я з "Дубом" пішов у Веренчанку"* [3, арк. 25].

Далі Запотічний розповів, де, в яких селах, у кого конкретно вони з Миколою Самилом побували у січні–березні 1941 року, які заходи провели. Сказав, між іншим, що "Скала" має обріз і 10 патронів, "Дуб" – наган іноземного зразка, "Зірка" (Дмитро Звізда) – пістолет, "Мартин" – наган і 15 патронів до нього.

Управління НКДБ у Чернівецькій області зверталося в Чортківський міський відділ НКДБ з уточненнями відносно Запотічного і одержало цікаву відповідь. Виявилось, що насправді він

народився не в Косові, а в селі Біла у родині селян-бідняків. Його сестра Юлія Іванівна засуджена в 1940 році до 8 років ВТТ як активний член ОУН. У селі Біла на той час жили його батько Іван Пантелійович і мати, ім'я якої не названо. В справі, на яку посилався сержант держбезпеки Мірошниченко, знаходилась підписка Запотічного П.І. без дати, в якій він зобов'язувався разом з органами вести боротьбу з ворогами радянської влади.

"Вступаючи в групу сприяння, – писав він, – *буду чесно і правдиво допомагати органам.*

Про свій зв'язок з органами НКВС зобов'язуюсь нікому ні за яких обставин не розголошувати – ні своїм рідним, ні близько знайомим.

Я як керівник групи сприяння НКВС у с. Залісся буду чесно допомагати органам радянської влади і керуватись у своїй роботі вказівками органів НКВС.

В чому й розписуюсь

Запотічний Петро"

У цій справі зберігалися такі ж "зобов'язання" Михайла Васильовича Буката і Антона Петровича Слободяна із с. Залісся [3, арк. 14–21].

Як видно, патріотичні поривання юнака перемогли не дуже приємні думки про свою ганебну роль донощика. І він, щоб бути подалі від гріха, дав згоду працювати в підпіллі ОУН на Буковині. Працював самовіддано і чесно, незважаючи на щоденну і щогодинну небезпеку. Правда, потрапивши в тюрму, на допитах, очевидно сподіваючись на помилування чи пом'якшення кари, розповів усе, що знав про діяльність осередків ОУН на Заставнівщині й Тернопіллі. Внаслідок цього, майже всі названі ним люди були заарештовані як на Буковині, так і в Тернопільській області. Але це не врятувало Петра Івановича Запотічного і всіх, кого він назвав на допитах, від жорстокої енкадебістської кари.

Справа на Пелешатого В.П. та його однодумців була завершена 9 червня 1941 року, за 12 днів до початку війни. Обвинувальний висновок підписав начальник управління НКДБ у Чернівецькій області капітан держбезпеки Трубніков. Справу Пелешатого, Савчука і Цебрика за ст. ст. 54-2 і 54-11 КК УРСР, а Пугача за ст. ст. 19, 54-2 і 54-11 КК УРСР було вирішено направити у військовий трибунал 12-ї армії [5, арк. 127]. Однак справа туди не дійшла. 22 червня Німеччина і Румунія напали на Радянський Союз. Через день війну СРСР оголосила Угорщина, а за нею Фінляндія. Отже, проти СРСР сформувався фронт від Баренцового моря на півночі до Чорного на півдні.

Червона армія, незважаючи на оптимістичні пісні "И на вражьей земле мы врага разобьем малой кровью, но крепким ударом", з великими втратами відкочувалася на схід. Тисячі червоноармійців гинули у фронтових боях, мільйони потрапляли в полон. Фронтові бої підкочувалися все ближче до Чернівців. Німецькі й румунські бомби майже щодня падали на обласний центр. У тюрмах Чернівців, Хотина і Сторожинця на 10 червня 1941 року чекало на вирішення своєї долі 2310 в'язнів [11]. З початком війни туди було кинуто ще 553 особи [12]. Отже разом 2863 в'язні [13]. Ситуація з арештованими складалась критична. Її спростив нарком держбезпеки СРСР Всеволод Меркулов. Не без погодження зі Сталіним, 23 червня він надіслав вказівку за № 2445/М про розвантаження тюрем України, Білорусії, Литви, Латвії, Петрозаводська, Мурманська та Ленінграда. В ній, зокрема, говорилось (подаємо за оригіналом):

"Предлагаю Вам:

1. Проработать вопрос о вывозе подавляющего числа арестованных, числящихся за НКГБ, НКВД, судом и прокуратурой.

Сообщите общее количество имеющихся у Вас арестованных, с указанием – сколько, за какими органами числится и какое количество арестованных, по Вашему, следует вывезти.

Арестованные будут вывезены в центральные и восточные районы СССР.

Учтите, что вместе с арестованными будет направлено некоторое количество Ваших работников для ведения следствия по делам арестованных по новому месту их нахождения.

2. Примите меры к отбору из числа архивных дел наиболее важных, которые также должны быть Вами направлены в Москву, в адрес 1-го спец. отдела НКВД СССР.

3. Рассмотрите дела на всех имеющихся у Вас арестованных органами НКГБ и составьте списки на тех, которых Вы считаете целесообразным расстрелять. В списках укажите имя, отчество, фамилию, год рождения, последнюю должность или место работы перед арестом, а также краткое содержание обвинения, с указанием сознался ли арестованный.

Указанные списки вышлите не позднее 23 июля.

Меркулов" [14].

Як зазначалось вище, це був час, коли по всьому фронту від Баренцового моря на півночі до Чорного на півдні гриміла війна. Наркомат держбезпеки Української РСР очолював уродженець м. Конотопа П.Я. Мешик. Він розіслав в усі західні області своїх представників, які мали завдання організувати вивіз і розстріл в'язнів тюрем. У Чернівці уже 25 червня прибув заступник начальника політвідділу тюремного управління НКВС УРСР лейтенант державної безпеки Лазаренко і негайно передав виконуючому обов'язки начальника обласного управління НКВС капітану держбезпеки Шашкову і начальникам тюрем Чернівців вказівки тюремного управління про евакуацію в'язниць. По дорозі до Чернівців лейтенант Лазаренко заїхав у Хотин і дав вказівку начальнику міської тюрми сержанту держбезпеки Кисельову вивозити в'язнів у Кам'янець-Подільську в'язницю, про що доповів капітану Шашкову, і він погодився. 178 в'язнів машинами, надісланими з Чернівців, під керівництвом Олепущенка були перевезені в Кам'янець-Подільську тюрму [15].

Лейтенант Лазаренко одночасно запропонував в.о. начальника облуправління НКВС вивезти в'язнів Сторожинецької тюрми в Чернівці до одержання вагонів для евакуації. 30 червня в'язні Сторожинецької тюрми машинами були перевезені в Чернівці. Цього ж дня надійшли належним чином обладнані вагони і 1 липня 405 в'язнів було відправлено за призначенням.

Після 30 червня залізнична станція Чернівці вагонів для евакуації в'язнів не одержувала, а фронт наближався до обласного центру. 3 липня з чернівецьких тюрем № 1 та № 2 під конвоєм 154-го окремого конвойного батальйону і сприянні наглядачів тюрем на Кам'янець-Подільський пішки відправили 877 невільників.

В'язнів, які сиділи в чернівецьких та інших тюрмах за побутові злочини із залишком терміну до 1 року, а також всі ті, що були засуджені на підставі Указу Президії Верховної Ради СРСР від 26 червня 1941 року "Про перехід на восьмигодинний робочий день, на семиденний робочий тиждень і про заборону самовільного звільнення робітників і службовців із підприємств та установ", старі чоловіки і жінки та жінки з дітьми, окрім засуджених за контрреволюційні вчинки, були з-під охорони звільнені. Всі ж засуджені до вищої міри покарання – розстрілу і не засуджені, але звинувачені в контрреволюційних злочинах НКДБ були розстріляні, але вже не за наказом Меркулова, а за наказом наркома держбезпеки УРСР П.Я. Мешика [15].

Існує 7 розстрільних списків. 6 із них іменуються однотипно: "Список на оуновцев, диверсантов, шпионов, террористов и повстанцев, подлежащих расстрелу в военное время, согласно распоряжения наркома НКГБ УССР тов. Мешика" [16].

Із киселівських і борівецьких в'язнів Чернівецької тюрми не потрапили під енкадебістські кулі у червні 1941 року лише секретар Киселівської сільської ради Георгій Васильович Цебрик, 1896 р.н., та селянин із Борівців Георгій Іванович Пугач, 1912 р.н. Вони були відправлені в Сєвєроуральський виправно-трудовий табір,де й померли – Пугач 6 листопада 1941 року, а Цебрик 2 січня 1942 року [5, арк. 128].

У перший розстрільний список із заставнівців потрапили: Кривохижа Сильвестр Григорович, 1909 року народження, учитель із Чунькова, Габура Андрій Васильович, 1911 року народження, Георгіца Михайло Онуфрійович, 1908 року народження, та Анака Василь Іванович, 1907 р.н., – всі троє хлібороби з Дорошівців. Дата розстрілу на списку не зазначена, але це відбулося не пізніше 28 червня, бо список № 2 уже позначений цим числом. У ньому під № 45 значиться Семенюк Михайло Васильович, 1907 року народження, далі ідуть Королик Михайло Іванович, 1911 р.н., Бурик Георгій Іванович, 1913 р.н., – хлібороби, Сливка Іван Дмитрович, 1912 р.н., учитель із Василева, Щербанович Степан Антонович, 1903 р.н., із Чунькова, Пазюк Іван Васильович, 1920 р.н., Ковалик Андрій Іванович, 1908 р.н., хлібороб із Заставни, Павчук Михайло Миколайович, 1893 р.н., адвокат із Дорошівців, Лахманюк Василь Васильович, 1906 р.н., Гладій Петро Танасійович, 1915 р.н., – всі хлібороби з Кадубівців, Сірий Дмитро Михайлович, 1921 р.н., листоноша з цього ж села.

На 9 арештованих членів ОУН – чотирьох із Василева, чотирьох із Заставни і одного з Чунькова, – слідчо-кримінальна справа була закінчена 27 червня 1941 року. Слідчі облуправління НКДБ Дорогань та сержант Савельєв пропонували направити у військовий трибунал 12 армії. Та цього трибуналу на території області вже не було. Прокурор у спецсправах Любич та його заступник, прізвище якого в документах повністю не прочитується, з обвинувальним висновком погодились і 27 червня підписали постанову про направлення справи в обласний суд. Та вона туди не потрапила, бо згадана юридична інстанція уже теж була в дорозі у глибокий тил. Отож, їх усіх включили у розстрільний список № 2, доповнивши його Козарійчуком Захарієм Васильовичем, 1906 р.н., хліборобом із Хрещатика, Маником Григорієм Михайловичем, 1909 р.н., учителем Чуньківської школи, повітовим провідником ОУН, Хмелівським Іллею Івановичем, 1897 р.н., теслярем із Кадубівців, районним провідником ОУН, Молдованом Манолієм Миколайовичем, 1913 р.н., хліборобом із Брідка, Мельниченком Дмитром Івановичем, 1907 р.н., і Ковчаком Василем Івановичем, 1909 р.н., хліборобами с. Кадубівці, активними членами ОУН.

Всього в цьому списку 100 жертв кривавого розстрілу. Складали цей розстрільний список, як і попередній та всі наступні, начальник слідчої частини УНКДБ капітан держбезпеки Антонов, заступник начальника відділу 2 управління НКДБ старший лейтенант держбезпеки Казін. З ними погодились заступник начальника УНКДБ по Чернівецькій області старший лейтенант держбезпеки Галунов. Затвердив цей список, як і попередній, начальник УНКДБ по Чернівецькій області капітан держбезпеки Трубніков. З його рішенням погодились помічник військового прокурора Київського особливого військового округу воєнюрист 3 рангу Москаленко та заступник прокурора Чернівецької області по спецсправах Литвиненко, які підписали цей кривавий документ 28 червня 1941 року [16, арк. 3–12].

Про незгаданих у цій статті ми розповімо в книзі, присвяченій м. Чернівці, Путильському Сторожинецькому та Хотинському районах.

У списку № 5 60 жертв. Його відкриває Іван Онуфрійович Паліброда, 1915 р.н., секретар Чорнопотоцької сільради – провідник ОУН, який мав псевдо “Крук”. За ним ідуть Паліброда Василь Манолійович, 1920 р.н., – “Влучко”, підрайонний провідник ОУН на Чорний Потік, Онут і Самушин [10, арк. 38]; Георгій Васильович Василинчук, 1908 р.н., – “Микита” і Василь Миколайович Запаранюк, 1921 р.н., – “Остап” – всі з Чорного Потоку; Микола Юрійович Осадчук, 1909 р.н., – “Гербась”, хлібороб із Добринівців; Степан Іванович Нагірний, 1908 р.н., – “Філя”, хлібороб, районний керівник ОУН; Василь Григорович Нуцуляк, 1896 р.н., – “Старик”, хлібороб села Вікно; Василь Григорович Бейко, 1910 р.н., – “Залізняк” із Брідка, підрайонний провідник ОУН; Манолій Іванович Манчуленко, 1902 р.н., – “Смерека”, ланковий ОУН у с. Митків; Манолій Степанович Халатурник, 1920 р.н., – “Яструб”, хлібороб

із Брідка, член ОУН; Василина Іванівна Мацкуляк, 1901 р.н., – "Хитра", утримувачка конспіративної квартири в селі Дорошівці, селянка-хліборобка.

25 червня 1941 року, на четвертий день війни, начальник управління НКДБ у Чернівецькій області затвердив обвинувальний висновок на всіх перелічених у попередньому абзаці, які з 25 червня перебували в тюрмі № 1. Того висновку розглядати вже не було коли і не було кому. Заставнівських борців за волю в тюрмі № 1 було 40. Усіх їх розстріляли без розгляду в судових інстанціях за наказом все тих же Меркулова, Мешика, Трубнікова, Галунова, Антонова, Казіна, Москаленка та Литвиненка.

В цій статті ми назвали поіменно усіх тих перших, самовідданих і чесних заставнівців, що в жорстокі роки радянської окупації піднялись на боротьбу з антинародною владою, яка грабувала багатих і заможних, а нищила усіх, хто думав не по-комуністичному, хто не хотів підкорятися грабіжникам і насильству, яке вони чинили над народом.

Підсумовуючи перший етап боротьби за українську волю Заставнівської повітової організації ОУН, мусимо сказати, що він виявився у 1941 році надміру трагічним. Органам НКДБ-НКВС вдалося розкрити всю повітову мережу ОУН, багатьох заарештувати, в тім числі повітового Г.М. Маника, представника КЕ ОУН на ЗУЗ П.І. Запотічного, районових В.П. Пелешатого, І.І. Хмелівського, В.І. Нагірного, підрайонних В.М. Палібродy, В.Г. Бейка та інших, і без суду розстріляти, значну частину членів ОУН направити у виправно-трудові табори, де вони невдовзі повмирали, а їхні сім'ї виселити на спецпоселення у віддалені райони СРСР.

Головними причинами цього неймовірного провалу стало кілька факторів. Перший із них – це легковажне ставлення членів ОУН і їхніх провідників до конспірації. Не всі новоприйняті в ОУН суворо дотримувались її, що й призвело до швидкого і майже повного розкриття всіх організацій району. Другим фактором була недостатньо висока стійкість арештованих членів ОУН на допитах. Одні зізнавались під тортурами, інші без тортур розповідали про ОУН все, що знали, чим, звичайно, завдавали непоправного удару по організації. Третім фактором була віра в обіцяну доброту слідчих і радянських судів, які нібито за щирі зізнання зменшували кару, а то й прощали всі гріхи. Четвертим фактором було прагнення органів НКДБ-НКВС витягти з арештованого все, що він знав про ОУН, а потім завербувати його в свою агентуру і випустити на волю уже таємним співробітником того чи іншого наркомату. Таких випадків теж було немало.

Та, незважаючи на такий великий погром, не всі сільські, кущові і районні організації ОУН Заставнівського повіту були розгромлені, не всіх членів ОУН енкадебістам та енкавеесівцям вдалося виловити. Значна їх кількість, заздалегідь розгадавши наміри репресивних органів, пішла в підпілля і врятувалась від арештів, чим дала населенню повіту певність, що боротьба за українську волю не припинилась. Вона буде продовжуватись.

5-7 липня 1941 року Північну Буковину і Бессарабію знову, вдруге в 20-му столітті, окупували румунські війська з невеликою домішкою німецьких. В основному це були каральні зондеркоманди, які займалися розстрілами євреїв, комуністів та прихильників і активістів радянської влади.

Користуючись безвладдям, яке виникло після відступу радянських військ і евакуації радянських і партійних органів, Організація українських націоналістів-мельниківців у містах і селах всієї Буковини взяла владу в свої руки. Але ненадовго. 11 липня румунська окупаційна влада заборонила будь-яку діяльність ОУН, розігнала щойно створені громадські ради та двірників, зірвала синьо-жовті прапори із сільських та міських управ і встановила суворий військово-окупаційний режим, дозволивши за домовленістю з проводом ОУН-М, безперешкодно вивести усіх націоналістів із Буковини у Велику Україну, без права повертатися в Румунію, оскільки кожен, хто відходив, позбавлявся права на румунське громадянство [18, с. 193–194].

Отже, одні окупанти перед відходом розстріляли усіх, кого вони вважали контрреволюціонерами, ворогами радянської влади, і кого їм вдалося зловити. Румунські окупанти виявилися людянішими. Вони запропонували членам ОУН відмовитися від румунського громадянства і назавжди покинути Буковину. Але покинули рідний край не всі українські націоналісти. Значна їх нерозшифрована частина продовжувала діяти і в період з 7 липня 1941 року по 29 березня 1944-го. Вони не змирилися з вимогами окупаційної влади і продовжували самовіддану, жертовну боротьбу за свою громадянську і національну свободу, за Самостійну Соборну Українську Державу. Але то вже був другий етап цієї боротьби з іншим окупантом. Як діяли уцілілі і новостворені осередки ОУН у період румунської окупації в окремих районах і селах, яку чисельність мали, що встигли зробити і чим закінчилась їхня підпільна боротьба, ми розповімо в інших статтях.

В цій же статті редакція серії науково-документальних книг "Реабілітовані історією" закликає усіх буковинців, у чиїх сім'ях були і є жертви сталінсько-беріївських репресій, зажадати від владних органів, у першу чергу від Президента України, Верховної Ради України, Кабінету Міністрів України усіх розстріляних і замордованих у радянських тюрмах і виправно-трудових таборах українців, всіх уже померлих після відбуття тюремно-табірних і спецпоселенських строків, а також ще живих учасників національно-визвольної боротьби – визнати борцями і мучениками за волю України, встановити дітям розстріляних, замордованих і замучених голодом державні пенсії, імена замучених героїв присвоїти вулицям, школам, шкільним юнацьким і художнім колективам, клубам і бібліотекам, пароплавам, літакам і потягам.

У річницю цієї жорстокої трагедії, яка щороку припадає на 26 червня – 3 липня організувати всенародні траурні походи, громадські реквієми. В усіх містах і селах області на місцях розстрілів і поховань встановити надмогильні пам'ятники. Україна, кожен населений пункт, кожна українська родина і кожна українська душа повинні пам'ятати цю жорстоку трагедію, пам'ятати, ким і в ім'я чого вона була вчинена жорстокими вождями ВКП(б) та їхніми опричниками. Хай ця гірка і болюча пам'ять ніколи не згасає в наших серцях, не дозволяє нашим душам спати, бути байдужими, коли мова йде про долю України, про долю полеглих і про долю живих! Не дозволяймо більше ніколи і нікому глумитись над нашим народом!

Сини і дочки України! Я, автор цієї неймовірно болючої і жорстокої, але правдивої і чесної статті, закликаю вас у цей тривожний час бути чесними і мужніми перед своєю совістю і своїм народом, бути відданими йому, пильно стояти на сторожі нашої незалежності, не дозволяти нікому і ніколи топтати нашу національну гідність, глумитися над пам'яттю наших героїв, усіх тих, хто виборював нашу державну незалежність і поліг у цій боротьбі. Честь їм і слава!

Слава Україні!

Джерела та література

1. Гаращенко Г. Суворі випробування // Книга Пам'яті України. Полягли в снігах Суомі. – К.: ПВА " Книга Пам'яті України", 2004. – 968 с.
2. Нариси історії Комуністичної партії України. – К.: Політвидав України, 1977. – 762 с.
3. ДА СБУ ЧО. – Спр. П–3284 на Запотічного П.І. та ін.
4. Веденєєв Д., Єгоров В. Меч і тризуб. Нотатки до історії служби безпеки Організації Українських Націоналістів // З архівів ВУЧК-ГПУ-НКВД-КГБ. – 1998. – № 1–2. – С. 365–389.
5. ДА СБУ ЧО. – Спр. П–3230 на Пелешатого В.П. та ін.
6. Там само. – Спр. П–3252 на Семенюка М.В. та ін.
7. Там само. – Спр. П–2232 на Зибачинську-Мойсюк М.Д.

8.Там само. – Спр. П–7067 на Бідняка З.М.
9.Там само. – Спр. П–4421 на Кулишіра В.Т.
10. Там само. – Спр. П–3237 на Паліброду І.О. та ін.
11. Государственный архив Российской Федерации (далее – ГАРФ). – Ф. 9413. – Оп. 1. – Д. 6. – Л. 189.
12. ДАЧО. – Ф. 1. – Спр. 138. – Арк. 16.
13. Підрахунки автора.
14. Кулаковський П. Розстріляні на початку війни. Документи свідчать // З архівів ВУЧК-ГПУ-НКВД-КГБ. – 1994. – № 1. – С. 192.
15. Доповідна записка заступника начальника політвідділу тюремного управління НКВС УРСР начальникові цього управління про евакуацію тюрем міст Хотина, Сторожинця і Чернівців. 9 липня 1941 р. // Романів О., Федущак І. Західноукраїнська трагедія 1941. – Львів; Нью-Йорк, 2002. – С. 363–364.
16. ГДА СБУ. – Ф. 5. – Спр. 6. – Арк. 1–99.
17. Фостій І. Північна Буковина і Хотинщина у Другій світовій війні 1939–1945 рр. – Чернівці: Обласне відділення пошуково-видавничого агентства “Книга Пам’яті України”, 2005. – 376 с.

м. Чернівці
24.03.2009 р.

Володимир Підлубний

СЕЛО ОНУТ У БОРОТЬБІ ЗА НЕЗАЛЕЖНІСТЬ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ (1940–1950 РОКИ)

НАУКОВІ розвідки про національно-визвольний рух у Північній Буковині і Західній Україні ведуться поки що в глобальному плані. Тому безпосередні творці цього руху – окремі громадяни і населені пункти часто не потрапляють в орбіту досліджень. Між тим, саме в народних низах таїться багатий, майже не вивчений і не проаналізований матеріал про національно-визвольну боротьбу та її героїчних учасників і про людські трагедії, які цю боротьбу супроводжували.

Володимир Миколайович Підлубний

Правда, за останні 5 років увага до висвітлення конкретної участі буковинців у національно-визвольній боротьбі посилилася. Вийшли книги учасників національно-визвольної боротьби та краєзнавців: М.Д. Чокалюка із Старої Жадови Сторожинецького р-ну [1], І.І. Стринадка із Карапчева Вижницького р-ну [2], І.О. Каленчука із Зеленева Кіцманського р-ну [3], М.М. Черешнюка з Мосорівки Заставнівського р-ну [4].

Ці книги не рівнозначні за своїм тематичним спрямуванням і фактичним навантаженням. У деяких із них національно-визвольна боротьба висвітлюється побіжно, неглибоко, без належного аналізу причин і обставин, які спонукали буковинців братися за зброю, щоб відстояти свою честь і свободу. Але вже те, що вони не замовчували теми національно-визвольної боротьби, є вельми значущим фактом.

Серед названих вище книг місцевих авторів грунтовним, масштабним підходом відзначаються праці Іллі Стринадка та Миколи Черешнюка, в яких опубліковано іменні списки загиблих воїнів УПА та репресованих у першому випадку громадян с. Карапчів Вижницького р-ну, у другому – громадян Заставнівського р-ну. Обидві книги непогано ілюстровані. Однак вони не вирішують проблеми правдивого і повного висвітлення участі кожного населеного пункту Буковинського краю в боротьбі за свободу і незалежність України. Історикам і краєзнавцям варто ґрунтовно попрацювати над кожним населеним пунктом області, показати участь його громадян у цій жорстокій, але справедливій боротьбі, яка заслуговує честі і шани у нинішніх і майбутніх поколінь.

Саме виходячи з цього кардинального завдання, автор статті на перший раз узяв для висвітлення село Онут Заставнівського р-ну, щоб детальніше, конкретніше розповісти про його вояків УПА і учасників націоналістичного підпілля, серйозних матеріалів про яких поки що в нашій історичній науці і публіцистиці не було.

Подамо про село коротеньку історичну довідку. Розташоване воно на правому березі Дністра при впаданні в нього р. Онут, за 28 кілометрів на схід від районного центру. До найближчої залізничної станції Вікно – 7 км. З усіма населеними пунктами району село зв'язане шосейними дорогами. Населення на 1 січня 2006 року складало 614 осіб. Околиці села багаті археологічними пам'ятками трипільської, ранньослов'янської, черняхівської культур та древньоруських часів. Село згадується в Галицько-Волинському літописі 1213 р. [5, с. 275].

28 червня 1940 року, після 143-річного перебування в складі Австро-Угорщини і 22-літніх мук під румунською окупацією, Північна Буковина, а з нею й с. Онут стали невід'ємною час-

тиною Української РСР. Можна було б радіти, бо ж здійснилися споконвічні мрії буковинських українців про возз'єднання зі своїми братами з Великої України. І в перші дні, особливо коли червоноармійці на конях і на танках вступили на Буковину, в містах і селах їх вітали, як братів. Та після перших арештів багатьох громадян, яких нова влада зачислила до антирадянщиків, ситуація в новоутвореній області докорінно змінилася. Радість поступилася настороженості й страху. Кожен громадянин, лягаючи спати, не знав, чи вночі за ним не прилетить "чорний ворон", як називали в народі енкаведистські "емки". Чутки про арешти котилися хвилями від села до села і вселяли у людських душах страх, настороженість, недовіру, а то й ворожість до нової влади.

Багатьох почали відразу ж вербувати в Тулу, на шахти. Зокрема, туди нібито добровільно поїхали Надія Андріївна Божик-Кривохижа, 1919 року народження [6] та Михайло Арсенійович Герасимчук, 1920 р.н., який згодом опинився аж у м. Солікамську на засланні, де й помер [7], а Божик Н.А., замість Тули, потрапила разом зі своїм молодшим братом Іваном, 1923 р.н., в Мордовську АРСР, де він і пропав [8].

Особливо ж несподіваною бідою впав на буковинців день 10 червня 1941 року. За 12 днів до початку німецько-радянської війни з Онута на світанку за постановою районної "трійки" НКВС арештувало селянина Степана Романовича Васильчука, 1909 р.н., як члена партії гардистів та його молоду дружину Василину, 1919 р.н., і відправило на спецпоселення в Приуральський район Тюменської області [9]. З інших сіл було вивезено значно більше людей, а всього 10-13 червня з області було депортовано близько 8 тисяч осіб [10]. Це породило в душах буковинців і образу, і гнів, і жадобу помсти.

Проте радянська влада в Онуті, як і по всій Чернівецькій області, проіснувала лише рік і 5 днів. Не встигла показати себе у всій "красі і силі". Не встигла розгорнутися належним чином і ОУН Буковини, яка діяла в підпіллі. Але кілька невеликих боївок вона все ж таки організувала і 13 днів, з дня початку війни 22 червня і до відступу Червоної армії з Буковини 5 липня, вони то там, то сям трошки лоскотали терористичними актами самолюбство нової влади, з якими вона вже нічого рішучого не могла вдіяти, бо треба було забиратись геть. Слідом за відступаючими радянськими військовими частинами на терени Чернівецької області вступали румунські війська.

Період другої румунської окупації північної частини Буковини ОУН використала в значній мірі для підготовки кадрів у спеціальних школах, що діяли в Галичині, для зміцнення сільських, кущових і районних організацій ОУН, створення при них бойових груп. Керівництвом до дії тут були настанови III Надзвичайного Великого Збору ОУН, що відбувся в серпні 1943 р. [11], а також "Відозва УПА до українців" від 20 травня 1943 р. [12].

На звернення УПА і рішення III Надзвичайного Великого Збору ОУН гаряче відгукнулися буковинські села й міста. Не стояли осторонь і онутчани. Бойовим штабом села стала хата Дарії Василівни Сороцької, 1896 року народження. Ця 48-літня жінка залишившись у 1939 році вдовою, з двома синами Іваном, 1926 р.н. і Манолієм, 1930 р.н., вирішила присвятити себе і їх боротьбі за визволення з-під комуністичного гніту, за Самостійну Соборну Українську Державу. Вона мала лише трикласну освіту, але в грудях билося гаряче серце патріотки і вона була призначена крайовим провідником ОУН Мирославом Васильовичем Кіндзірським станичною с. Онут.

Дарії Сороцькій дали псевдонім "Ластівка" – провісниця весни. Вона підпорядковувалась безпосередньо підрайонному провідникові ОУН Василю Зоряну, уродженцю с. Самушин. Навколо Дарії Василівни сформувалася боївка із юнаків і чоловіків Онута і сусідніх сіл – Самушина, Добринівців, Дорошівців, Товтрів та Чорного Потоку. Боївку очолив Василь Іванович Зорян "Крук", до неї входили – Леся Іванівна Думенко "Марта", Іван Васильович Кос-

тюк, Іван Григорович Лаба “Соловей”, Василь Дмитрович Олійник “Кармелюк”, Василь Васильович Руснак “Тур” із Самушина, Іван Софронович Дарійчук “Лис” із Добринівців, Ілля Олексійович Буга “Ворон”, Георгій Васильович Костенюк “Байда”, Манолій Дмитрович Кулаш “Скеля”. Активними помічниками станичної були її сини. Розвідницями “Ластівки” і боївки були Домка Смоляк та Ольга Кугаєвська [13].

Діяльність боївок не була легкою справою. До них ішли не романтики чи авантюристи, а справжні борці за українську волю. Уже в травні 1944 року боївка мала втрати. У сутичці із загонами НКВС загинув вояк УПА Степан Петрович Єлендюк, 1921 р.н. [14, с. 228–229], а 8 липня енкадебістська куля обірвала життя Миколи Степановича Панчука, 1916 р.н. [14, с. 229]. Пізньої осені 1944 р. у бою з внутрішніми військами НКВС загинув вояк УПА, поляк за національністю Еміль Чеховський [14, с. 229]. Доречно сказати, що до складу боївки входив секретар Онутської сільради Михайло Федорович Костинюк, 1896 р.н., який знав, які каральні чи розвідувальні сили направляються в село, і боївка влаштовувала їм гідну зустріч.

Заставнівський райвідділ НКДБ, який у той час очолював старший лейтенант Корнієнко, теж не дрімав. Виконуючи вказівки ЦК КП(б)У, намагався завербувати якомога більше таємних агентів і заслати їх у боївки УПА. Селяни на такі авантюри рідко коли погоджувалися. Кожен знав, що шила в мішку не сховаєш. Все таємне згодом стає явним. А накликати на себе ненависть, зневагу і презирство односельчан, а то й фізичну кару мало хто хотів. Якщо хтось і йшов у сексоти, то хіба під страшним примусом, за яким стояв відомий енкадебістам гріх того, кого вербували. А без інформацій таємної агентури відділ був глухий і сліпий. У 1945 році йому вдалося залучити трьох онутчан, які намагалися уникнути мобілізації в Червону армію – Івана Миколайовича Середюка, Дмитра Харитоновича Котика та Манолія Миколайовича Настюка. Та чи не того ж дня ця операція райвідділу стала відома Лабі Івану Григоровичу, який на той час виконував обов’язки провідника боївки.

У зв’язку з цим на початку лютого 1945 р. Лаба скликав у хаті Дарини Сороцької своїх підлеглих і дав завдання пильно стежити за появою в селі невідомих людей, під личиною яких можуть бути агенти НКВС-НКДБ, а також міліціонери, солдати з підрозділів внутрішніх військ НКВС та Червоної армії. Тут же він роздав зброю, набої та гранати і присвоїв деяким бійцям псевдоніми: Буга Іван відтепер називався “Стрілою”, Манолій Кулаш – “Скелею”, Георгій Костенюк – “Байдою” [15].

Прихильники ОУН стежили також за тим, хто куди і з ким виходив чи виїжджав із села, кого викликали до сільради і для чого, а кого у військкомат чи районний відділ НКВС.

У середині лютого до Івана Григоровича Лаби прийшов Манолій Миколайович Настюк і сказав, що у Середюка Івана Миколайовича ночує двоє невідомих. Лаба зібрав у хаті станичної Георгія Костенюка, Манолія Настюка, Манолія Кулаша, Івана Сороцького та інших і сказав, що всі вони йдуть на операцію. Попросив бути уважними, бо в Івана Середюка в хаті є двоє агентів НКВС, яких необхідно ліквідувати.

Коли прийшли до хати Середюка, Лаба доручив Бузі, Кулашу і Олійнику стежити за вікнами. А він сам з Костенюком, Середюком, Котиком і Настюком рушили відкривати двері.

Середюк постукав у вікно, попросив гостей впустити його до хати. Гості мовчали. Він почав ламати двері. З вікон вискочило двоє невідомих. Одного зловив Ілля Буга, другого – Василь Олійник. Це, як з’ясувалося на допитах, були працівники НКВС Мельников і Коржос.

Обшук їхніх кишень нічого не дав. Ні зброї, ні документів.

– *Хто, звідки?* – запитав Лаба.

Бранці відмовчувались, тамуючи переляк.

– Ви полонені Української повстанської армії, – заявив Лаба затриманим. *– Зізнавайтесь хто ви? Чого прибули в село? За чиїм завданням? Оголошую вам, що ми – боївка УПА, ведемо боротьбу за Самостійну Соборну Українську Державу. Хто воює проти нас – наш ворог. Його ми знищуємо…*

Бранці мовчали. Вони бачили, що серед повстанців стоїть з гвинтівкою в руках і господар хати, в якій вони збиралися ночувати. У райвідділі НКВС говорили, що їх посилають на надійну явку, а тут вийшов повний провал. Зрада… Вони не знали, що командир боївки був точно поінформований, хто саме збирався ночувати в Івана Середюка. Самого ж Івана райвідділ НКВС на початку 1945 р. завербував у свою агентуру. Під час розмови він дав згоду працювати проти УПА, та поки дійшов від Заставни до Онута – передумав. Не міг продавати тих, з ким ріс, ходив до школи, сусідів і друзів, котрі борються за вільну, самостійну Україну. Одного вечора він прийшов до Лаби і розшифрувався. Це ж зробив і Дмитро Васильович Котик, 1920 року народження, батько якого у 1944 р. був головою сільради. Очевидно, не дуже рахувався з бажаннями селян і сина. Василя Івановича Котика, 1895 р.н., 13 листопада 1944 р. разом з дружиною Анастасією Онуфріївною повстанці утопили в Дністрі [14, с. 229–230]. І, незважаючи на цю величезну моральну і родинну травму, син Василя Івановича – двадцятип'ятилітній Дмитро, якому дали псевдонім "Лис", не пішов проти свого народу, а став у лави борців за його волю. Та у райвідділі НКДБ цього ще не знали й послали на вірну загибель двох своїх таємних співробітників.

Через годину Мельникова і Коржоса вивели з хати Дарини Сороцької і повели до Дністра. Спускаючись до берега, Буга підсковзнувся, впав, вивихнув ногу і відстав. Всі інші пішли до річки. Невдовзі прогриміли два постріли, а через кілька хвилин група підібрала Бугу і вернулася до хати станичної. Всі були мовчазні і суворі. Розправа над двома агентами НКВС гнітюче подіяла на присутніх!

– Вороги змушують нас бути жорстокими з ними! Вони теж нас не щадять. Убивають на кожному кроці, – ніби виправдовуючись, сказав Лаба. *– Боротьба йде не на життя, а на смерть. Ніхто не знає, що буде з нами завтра. Поки живі, борімось! Захищаймось! Виборюймо свободу собі й Україні!*

Провідник боївки ніби у воду дивився. У квітні 1945 року, коли тільки почали квітнути дерева, Іван Григорович Лаба загинув у сутичці із загонами НКВС, поховали його на сільському цвинтарі [14, с. 229]. А над селом нависла гроза жорстокої кари. Манолія Васильовича Кочманюка, 1900 р.н., за недонесення органам НКВС на сусідів, яких відвідували члени ОУН, 15 травня арештували, а 14 серпня 1945 р. військовий трибунал військ НКВС Чернівецької області засудив до 10 років позбавлення волі у виправно-трудових таборах і 3 років позбавлення політичних прав. Звільнили його з неволі тільки 21 листопада 1954 р. Але жити йому залишалося недовго. У 1958 р. він помер у рідному селі, де й похований [16].

10 квітня 1945 року в холодні Уральські степи були виселені за полеглого сина Степана, вояка УПА, шестидесятилітня Ганна Тодорівна та її шестидесятивосьмирічний чоловік Петро Михайлович Єлендюки. Їхнє майно конфіскували, а самих, старих і немічних, відправили в Ухтинський район Комі АРСР, де вони того ж року й повмирали [17].

Іллю Олексійовича Бугу, Георгія Васильовича Костенюка, Івана Миколайовича Ковалюка та Дмитра Партемійовича Ковалюка слідчі Чернівецького обласного управління НКДБ і Заставнівського райвідділу НКДБ капітани Колісник та Синіцин арештували 14 травня 1945 р. Провели слідство і приєднали до їхньої справи ще Дмитра Васильовича Котика, Івана Миколайовича Середюка, Манолія Дмитровича Кулаша та Марію Миколаївну Крисько [18].

З протоколів допитів довідуємось, що онутська боївка була складовою частиною боївки СБ "Юрася" – Костянтина Дмитровича Майданського із села Рогізна, що під Чернівцями, яка

в 1944–1945 рр. діяла на території Заставнівського, Кіцманського, Садгірського, Новоселицького та Хотинського районів. Онутські вояки УПА були в ній активними бійцями.

У травні 1944 р., коли почалася мобілізація чоловіків у Червону армію, саме Микола Панчук, Степан Єлендюк та Іван Лаба закликали військовозобов'язаних села не йти в Червону армію, а залишатися дома і готуватися до боїв за ССУД. І тоді багато чоловіків поховалося, а Костенюк Г.В. та Буга І.О. втекли в Тернопільську область в с. Горошова.

Слідчі встановили, що І.О. Буга, 1925 р.н., перебував дома, в с. Вікно, був хворий на тиф. Спротив не чинив, але, щоб не втік, його взяли під охорону. Він з 1943 року був членом ОУН. Уникаючи румунських переслідувань, перейшов на нелегальне становище, а після вигнання німців і румунів із території Заставнівського р-ну вів активну боротьбу проти радянської влади. 18 лютого 1945-го особисто взяв участь у вбивстві помічника прокурора Заставнівського р-ну Платона Євстафійовича Будника, уродженця с. Червона Слобода Черкаського р-ну Черкаської області [14, с. 223].

В ході слідства у своїх діях зізнавались всі арештовані. А Кароліна Мільківна та Ольга Антонівна Кугаєвські 19 липня 1945 р. з'явилися у Заставнівський РВ НКДБ з повинною і теж зізналися в тому, що вони робили, чим допомагали УПА. Все це, щоб вимолити прощення за вчинені "злочини". Звичайно ж, назвали імена всіх тих, хто входив до сільської організації ОУН, хто до УПА, які зв'язки були з іншими селами. Мати й дочка були звільнені від покарання [19].

За боївкою, окрім цих двох терористичних актів числився ще й третій – убивство голови сільської ради Василя Івановича Котика, 1895 р.н., та його дружини Анастасії Онуфріївни, 1897 р.н., яке було вчинено ще 13 листопада 1944 р. Воно на той час лишалося нерозкритим.

Тут, мабуть, доречним буде українське прислів'я: бий свій свого, щоб чужий і духу боявся. На відстані років усі ці вбивства здаються і злочинними, і безглуздими. А в ті роки, коли влада розпалювала так звану "класову боротьбу", нацьковувала бідних на багатих, комуністів на націоналістів, що ще й зараз роблять окремі задубілі архікомуністи, в цій злочинній міжусобній боротьбі, яку організовувала і розпалювала ВКП(б), захищаючи свою ідеологію і вибудовану на людських кістках і крові "першу в світі державу робітників і селян" та високі посади членів ЦК і членів Політбюро ВКП(б), простий люд, одурений брехливою пропагандою, впираючись, поступово потрапляв у величезну мишоловку, яка називалася соціалізмом, першою фазою комуністичного майбуття, і не хотів розуміти, а дехто ще й зараз не хоче розуміти, що УПА боролася за велику і високу ідею української незалежності, вона вказувала і прокладала дорогу до української державності, до того, щоб над українською нацією ніхто не глумився, не знущався, ніхто її не пригнічував і не експлуатував. Вона мала стати самодостатньою, високосвідомою, високоморальною, високоінтелектуальною, багатою, щедрою, мудрою, шанованою в усьому світі державою.

Національно-визвольна боротьба завжди жорстока, кривава, багата на жертви з обох боків. Патріоти нищать гнобителів і колонізаторів, їх прислужників і холуїв, але й самі гинуть дуже часто у нерівній боротьбі. Хто перемагає, той чинить розправу над переможеними, яку вважає необхідною.

Розгром боївки "Юрася" відбувся 19 березня 1945 року в сутичці із внутрішніми військами НКВС у Добринівцях. Уцілілі члени онутської боївки, яка входила до складу боївки "Юрася", розійшлися по домівках, де їх половили. Почалися дні слідства, яке вели капітани Колісник і Синіцин, слідчий Заставнівського РВ НКДБ Ключников і начальник цього відділу старший лейтенант Корнієнко. 18 серпня 1945 р. військовий трибунал військ НКВС Чернівецької області розглянув справу № 824 по звинуваченню в злочинах, передбачених ст. ст. 54-1 "а" та 54-11 КК УРСР, по якій проходили Буга Ілля Олексійович, 1925 р.н., Ковалюк Іван Миколайович, 1898 р.н., Котик Дмитро Васильович, 1920 р.н., Костенюк Георгій Васильович, 1908 р.н.,

Ковалюк Дмитро Партемійович, 1911 р.н., Середюк Іван Миколайович, 1918 р.н., Кулаш Манолій Дмитрович, 1927 р.н., Крисько Марія Миколаївна, 1921 р.н.

Бугу Іллю Олексійовича та Костенюка Георгія Васильовича трибунал засудив до вищої міри покарання – розстрілу з конфіскацією належного їм майна. Котика Дмитра Васильовича, Середюка Івана Миколайовича і Кулаша Манолія Дмитровича – до 20 років каторжних робіт з поразкою в правах на 5 років і конфіскацією майна; Ковалюка Івана Миколайовича, Ковалюка Дмитра Партемійовича і Крисько Марію Миколаївну – до 10 років виправно-трудових таборів з поразкою в правах на 5 років і конфіскацією майна [20].

Та цим трагедія села не закінчилась. Після владної розправи над основними фігурантами національно-визвольної боротьби почалося “очищення” Онута від їхніх родичів. 23 лютого 1946 р. були вислані на спецпоселення в Архангельську область дружина Івана Олексійовича Буги Домка Василівна Буга, 1923 р.н., і його теща Марія Танасіївна Запаранюк, 1896 р.н. У жовтні 1947 р. в Пермську область вивезли родину Іллі Олексійовича Буги – дружину Марію Василівну, 1927 р.н., сина Василя, 1945 р.н., матір Марію Миколаївну, 1899 р.н., тещу Зою Йосипівну Середюк, 1889 р.н., братів Василя Олексійовича, 1931 р.н., Манолія Олексійовича, 1920 р.н., сестру Ольгу Олексіївну, 1936 р.н. Не пощадила влада ні старих, ні малих. Мати і брат Манолій померли на спецпоселенні в 1950 р. у м. Нижня Губаха [21].

30 травня 1946 р. цей же військовий трибунал розглянув справи інших учасників національно-визвольної боротьби села Онут. Зокрема, станичної Дарії Василівни Сороцької, яку Заставнівський райвідділ МДБ арештував 16 лютого 1946 р. як члена ОУН. Її засудили до 10 років позбавлення волі у виправно-трудових таборах з конфіскацією майна і поразкою в правах на 3 роки. Відбувала вона цю кару в Іркутську, звільнена 15 липня 1954 р.

1 вересня 1947 р. був арештований Петро Арсенійович Герасимчук, 1923 р.н., звичайний селянин з п’ятикласною освітою. Його звинуватили в тому, що в 1947 р. підтримував зв’язок з ОУН, переховував у себе вояків УПА, годував їх, приносив їм листівки. За все це йому дали 10 років ВТТ, конфіскували майно і на 5 років позбавили політичних прав. Перебуваючи на “Дальстрої” П.А. Герасимчук ще раз “провинився” перед МДБ і 17-24 січня 1953 р. (до смерті Сталіна) військовий трибунал військ МДБ при “Дальстрої” засудив його до 25 років позбавлення волі і 5 років позбавлення політичних прав. Але цього страшного терміну Петро Арсенійович не відбував, бо після смерті “вождя народів” почався процес реабілітації політв’язнів, і 30 березня 1956 р. військовий трибунал Далекосхідного військового округу знизив міру покарання до 5 років позбавлення волі без поразки в правах. Відсидів П.А. Герасимчук 8 років, 7 місяців і 17 днів у Сєввостлазі Магаданської області тільки за те, що любив Україну, хотів їй волі і добра. Чернівецька обласна прокуратура 7 лютого 1992 р. реабілітувала його як засудженого безпідставно [23].

За зв’язок з ОУН до 25 років ВТТ і 5 років позбавлення політичних прав 31 березня 1949 р. військовим трибуналом військ МВС Чернівецької області був засуджений Микола Васильович Головацький, 1906 р.н. [24]. На такий же термін за таку ж саму вину був засуджений 6 квітня 1949 р. тим же військовим трибуналом Созонтій Костянтинович Головацький, 1913 р.н., і відправлений у Західний виправно-трудовий табір Магаданської області, тобто на Колиму, звідки вирвався лише 7 січня 1955 року, оскільки військовий трибунал Прикарпатського військового округу 5 листопада 1954 р. переглянув справу і знизив міру покарання до 5 років [25].

Безкраї сибірські простори щороку поповнювалися дармовими українськими, в тім числі й онутськими робітниками-невільниками. Дарію Петрівну Давидюк, 1880 р.н., неписьменну, в жовтні 1947 р. вислали в Пермську область у м. Губаху за дочку Марію, 1918 р.н., учасницю ОУН [26].

Перелік імен репресованих громадян села Онут можна продовжувати. Арештовували і відправляли на спецпоселення або у виправно-трудові табори матерів і батьків, братів і сес-

тер, тестів і тещ, свекрів і свекрух членів ОУН та вояків УПА, хоча усім був відомий сталінський афоризм, що син за дії батька не відповідає. Каральні органи робили відповідальними за дії батька чи сина, дочки чи матері усю родину.

Троє громадян села, які в 1939 році поспішали в СРСР будувати соціалізм, за ст. 80 КК УРСР були засуджені до 3 років ВТТ. Це Іван Андрійович Кривохижа, 1919 р.н., Іван Васильович Костинюк, 1920 р.н., [27] та Степан Линюк, 1911 р.н., які відбували покарання в Сєвжелдорлазі і Печлазі, звідки останній із них не повернувся [28].

Зробимо деякі висновки. У боротьбі з радянською владою за Самостійну Соборну Українську Державу брали участь мало не всі громадяни с. Онут. Пропали невідомо де і коли члени ОУН Манолій Миколайович Піковський, 1918 р.н., Яків Петрович Головацький, 1913 р.н., Павло Васильович Василинчук, 1915 р.н. та Дмитро Харитонович Котик, 1914 р.н. [4, с. 377]. Із сільської боївки, яка була утворена весною 1944 р. і діяла до 1949 р., 8 воїнів полягло в боях із внутрішніми військами НКВС, 3 були розстріляні за рішеннями військових трибуналів. Серед убитих, крім уже згаданих, були Божик Георгій Данилович, 1919 р.н., який воював у лавах УПА з весни 1944 р., діяв на терені Галичини і в 1944 р. загинув у селі Горошова Борщівського р-ну Тернопільської обл. [4, с. 375]; Палíброда Володимир Тодорович, 1921 р.н., який діяв на Заставнівщині і Тернопіллі й загинув восени 1945 р.; Настюк Манолій Миколайович, 1914 р.н., в УПА з весни 1944 р., загинув 19 березня 1945 р. у Добринівцях [4, с. 375–376].

За участь у національно-визвольному русі, пряму чи непряму його підтримку в селі Онут у 1944–1949 роках було репресовано 56 осіб: 6 із них засуджені до 25 років каторжних робіт, 3 – до 20, 10 – до 10 років виправно-трудових таборів, 48 – до виселення на спецпоселення у віддалених районах СРСР, в основному на Уралі, в Казахстані, Тюменській та Іркутській областях.

Із 70 репресованих померло в тюрмах 3 особи, на спецпоселеннях – 6 осіб. Всього ж у національно-визвольній боротьбі загинуло 24 особи.

Дорого заплатили жителі села Онут за святе бажання волі і незалежності. 42 роки після цих жорстоких і, в значній мірі, героїчних щодо УПА подій, громадяни села не мали права навіть згадувати імена тих, хто поліг у нерівній боротьбі. А ті, хто повернувся з таборів і спецпоселень, жили під постійним наглядом органів МВС, МДБ чи КДБ. Тільки після 1991 року, коли було проголошено українську державну незалежність, колишні повстанці, члени ОУН та їхні симпатики порушили своє багатолітнє мовчання і почали розповідати про героїку і трагізм минулих літ.

Нині імена полеглих увічнені у "Книзі Скорботи України. Чернівецька область". Про них пишуть у газетах і журналах, видають книги. Слава борців за волю України не загинула. Пам'ять у народі про них живе і житиме у віках. І немає тієї сили, яка б змогла затоптати цю пам'ять! Святий обов'язок науковців, журналістів, письменників розповісти правду про національно-визвольну боротьбу усіх її учасників, поставити на постамент честі і слави кожного вояка УПА, який віддав своє життя чи пролив свою кров за волю України.

Джерела та література

1. Чокалюк М.Д. Хресна дорога до незалежності. – Чернівці: Книга Пам'яті України, 2002. – 192 с.

2. Стринадко І.І. Карапчів над Черемошем. – Вижниця: Черемош, 2003. – 256 с.

3. Каленчук І.О. Хроніка зеленівських трагедій. У 2 книгах. – Чернівці, 2001. – Кн. 1. – 168 с.; 2002. – Кн. 2. – 235 с.

4. Черешнюк М.М. Сповідь на світанку. – Чернівці, 2005. – 444 с.
5. Онут // Історія міст і сіл Української РСР. У 26 томах. Чернівецька область. – К.: Головна редакція УРЕ АН УРСР, 1969. – 704 с.
6. Картотека "Реабілітованих історією" Чернівецького обласного відділення Пошуково-видавничого агентства "Книга Пам'яті України". Статистична картка Божик-Кривохижі Н.А.
7. Там само. Статистична картка Герасимчука М.А.
8. Там само. Статистична картка Божика І.А.
9. ДА МВС ЧО. – Спр. ФО–1409.
10. ДАЧО. – Ф. 1. – Оп. 1. – Спр. 118. – Арк. 6–7.
11. Постанова III Надзвичайного Великого Збору ОУН "За що бореться Українська Повстанча Армія (УПА)". Серпень 1943 р. // Літопис нескореної України. Документи, матеріали, спогади. – Львів: Просвіта, 1993. – Кн. 1. – 800 с.
12. Відозва до українців. 20 травня 1943 р. // Літопис УПА. Нова серія. Волинь і Полісся: УПА та запілля 1943–1944. Документи і матеріали. – Київ; Торонто, 1999. – Т. 2. – 724 с.
13. ДА СБУ ЧО. – Спр. 1670.
14. Книга Скорботи України. Чернівецька область. – Чернівці: Чернівецьке обласне відділення пошуково-видавничого агентства "Книга Пам'яті України", 2005. – 992 с.
15. ДА СБУ ЧО. – Спр. 7440.
16. ДА СБУ ЧО. – Спр. П–6433.
17. ДА МВС ЧО. – Спр. СО–67.
18. ДА СБУ ЧО. – Спр. 7440.
19. ДА СБУ ЧО. – Спр. 1670-оф.
20. Там само. – Спр. 7440.
21. ДА МВС ЧО. – Спр. СО–405, СО–740.
22. ДА СБУ ЧО. – Спр. П–5673.
23. Там само. – Спр. П–5530.
24. Там само. – Спр. Р–3388.
25. Там само. – Спр. П–5629.
26. ДА МВС ЧО. – Спр. ФО– 1192.
27. ДАЧО. – Ф. Р–2838. – Оп. 3. – Спр. 459.
28. Там само. – Спр. 1607.

с. Онут – м. Чернівці
18.12.2008 р.

Володимир Підлубний

ОЛЬГА ЗАХАРІВНА ГУЗАР – ВИЗНАЧНА ДІЯЧКА ЖІНОЧОГО РУХУ БУКОВИНИ (1888–22.05.1945)

Ї затримали 1 грудня 1944 р., як тільки вона ступила на буковинську землю, повертаючись із румунської тюрми, де сиділа з 7 лютого 1942 р. до 22 липня 1944 р. разом зі своїм наймолодшим сином Ростиславом.

Після виходу з тюрми жила під наглядом поліції в Бухаресті. Двічі на місяць ходила туди відмічатися. Тільки після приєднання Румунії до антигітлерівської коаліції, з дозволу коменданта Бухареста, Ользі Захарівні Гузар дозволили покинути столицю Румунії. Вона це зробила в останні листопадові дні і 1 грудня 1944 р. прибула в Чернівці. Відразу ж була затримана органами НКДБ.

А 10 грудня в облуправлінні НКДБ появилась така довідка:

“**Справка**

В связи с тем, что Гузар Ольга Захаровна только что приехала, постоянного местожительства не имеет, а поэтому и обыска квартирного у нее не проводилось.

10.XII.1944 г. ***Зам. начальника 10 отделения 2 отдела ст. лейтенант госбезопасности Розенберг”*** [1, арк. 5].

Заступник начальника 10 відділення 2 відділу УНКДБ у Чернівецькій області старший лейтенант держбезпеки Розенберг 16 грудня підготував постанову на арешт, вона звучала так: *“Гузар Ольга Захаровна, 1888 года рождения, уроженка г. Черновцы, украинка, из служащих, проживает по ул. Федьковича, 9.*

Гузар Ольга является активной украинской националисткой. Ее квартира являлась явочной квартирой для националистов, где проводились собрания, печатались листовки националистического характера.

В 1942 году Гузар Ольга румынскими властями была арестована как украинская националистка совместно со своим сыном.

Преступная деятельность Гузар Ольги подтверждается показаниями ее мужа Гузара Владимира, сына Ростислава и другими оперативными материалами, а поэтому на основании изложенного п о с т а н о в и л:

Гузар Ольгу Захаровну подвергнуть обыску и аресту” [1, арк. 2].

Зі змістом постанови погодились начальник 2 відділення УНКДБ у Чернівецькій області майор держбезпеки Григоренко та начальник слідвідділу УНКДБ майор держбезпеки Носков. Постанову на арешт підписав цього ж дня начальник обласного управління НКДБ полковник держбезпеки Микола Решетов. Санкціонував арешт помічник військового прокурора Львівського військового округу по слідчих справах капітан юстиції Степаненко.

Того ж дня було підписано ордер № 402, на звороті якого Ольга Захарівна розписалася, що ознайомилась із його змістом.

То хто ж така Ольга Захарівна Гузар, чим вона завинила перед радянською владою, що її, як небезпечного злочинця, не пустили навіть до рідної хати, а транзитом з однієї в’язниці – румунської, посадили в другу – радянську, з якої їй вийти живою не судилось?

Ольга Захарівна Гузар народилась 1888 року не в Чернівцях, як зазначено в постанові на арешт, а в столиці Австрії Відні в родині Захара Гнатовича та Августини Йосипівни Павлюхів. Батько був суддею одного з австрійських піхотних полків, мати – домогосподаркою.

У 1896 р. Ольга вступила до Віденської народної школи, де провчилась один рік, а потім переїхала у Львів до свого дідуся Гната Дмитровича Павлюха і продовжувала навчання в українській народній школі. У 1898 р. батька, який був уже у званні майора, перевели на службу у м. Перемишль, куди переїхала і вся родина. Тут вони прожили 7 років. У 1906 році повертаються до Відня. Ольга вступає до жіночої гімназії, де закінчує три курси і поступає на дворічні бухгалтерські курси, які закінчує у 1908 році.

В цей час вона знайомиться з випускником Віденської медичної академії, львів'янином Володимиром Євгеновичем Гузаром і в 1909 році одружується з ним. Молоде подружжя цього ж року переїздить до Львова, а звідти – в Чернівці. Тут Володимир Євгенович працює терапевтом міської лікарні, а Ольга Захарівна, будучи домогосподаркою, починає займатися громадською діяльністю. Вона вступає в товариство "Жіноча громада", головою якого у той час був відомий в Австрійській імперії науковець і громадський діяч Степан Смаль-Стоцький.

У газетах появляються статті Ольги Гузар на захист українських жінок і дітей, української освіти і культури. У 1925 р. вона була учасницею жіночого конгресу, який скликала принцеса Олександра Конта-Кузино як делегатка від українських жінок Буковини, де від їхнього імені виголосила меморандум, у якому гостро критикувалися гоніння румунської влади щодо українців. На той час українські школи на Буковині були закриті, українцям заборонялося говорити рідною мовою у громадських місцях, їх звільняли з роботи, не брали на державну службу.

Цей виступ зробив ім'я О.З. Гузар відомим не тільки на Буковині, а й у Галичині, в Бухаресті, Варшаві і Празі.

"Після цього, – зізнавалася Ольга Захарівна слідчому НКДБ Іонову, – *моє прізвище стало популярним не тільки в Румунії, але й в інших країнах, оскільки про мій виступ було написано в пресі багатьох країн. На моє ім'я почало надходити багато листів… Особливо збільшилась кількість листів після мого виступу у 1929 р. на вечорі, присвяченому 40-літтю літературної діяльності Ольги Кобилянської"* [1, арк. 11, 12].

До 1930 р. Ольга Захарівна була рядовим членом "Жіночої громади", а далі її обирають головою цього товариства.

В газеті "Час" за 29 січня 1931 р. на 3-й сторінці читаємо оголошення: *"Ольга Гузарева – голова і касієрка фонду товариства "Жіноча громада" на Буковині, Ірина Григорій – секретар".*

4 лютого в цій же газеті читаємо, що при "Жіночій громаді" відкриваються курси діловодства, які ведуть Ольга Гузар та Ірина Григорій.

7 лютого газета повідомляє, що в неділю 22 лютого товариство організовує "Свято Лесі Українки" з нагоди 60-річчя її народження.

15 березня 1931 р. в "Часі" ч. 719 читаємо повідомлення, що товариство "Жіноча громада" зібрало на фонд "Український сирота" 1100 леїв. Оголошення підписують Ольга Гузарева та Ірина Григорій. Такі повідомлення в "Часі" появлялися досить часто.

Ольга Гузар була красивою, висококультурною, чутливою до людського горя, відважною і мужньою жінкою. Ще після виступу на конгресі в Бухаресті з нею мав розмову тодішній редактор газети "Час" Лев Когут і пропонував їй приєднатися до політичної течії, яку він очолював. Ця течія, за словами Ольги Захарівни, орієнтувалась на Англію і намагалась з її допомогою встановити в Україні гетьманську владу на чолі з гетьманом Розумовським. Але вона відмовилась. Другу пропозицію їй зробив гетьманець Шемет, організація якого хотіла встановити в Україні владу гетьмана Павла Скоропадського. Ольга Захарівна знову відмовилась, бо не бачила за цими пропозиціями тих політичних сил, які б могли здійснити ці плани.

Запрошувала Ольгу Гузар до своїх лав і Українська національна партія (УНП) Володимира Залозецького, але вона не прийняла і цієї пропозиції. Що ж до ОУН, то заявила слідчому НКДБ таке:

“Про існування ОУН я дізналася в 1935–1936 рр. із газет “Самостійність” та “Діло”, оскільки в них друкувалися процеси оунівців у Галичині. До цього я про ОУН нічого не знала” [1, арк. 12].

Далі ми наведемо невеликий діалог слідчого Іонова з О.З. Гузар, який тривав 7 годин – з 10.00 до 17.00 26 грудня 1944 р.

“Запитання: Які і коли ви мали зустрічі з Левом Когутом?

Відповідь: З Когутом я мала зустрічі по спільній роботі в газеті “Час”, де я редагувала жіночий відділ. Він був головним редактором цієї газети.

Запитання: Коли ви почали працювати в “Часі”?

Відповідь: В “Часі” я працювала з перших днів появи цієї газети – з 1929 по 1935 рік.

Запитання: Кого ви відвідували у Львові, коли перебували там?

Відповідь: У Львові я відвідувала митрополита Шептицького і мала з ним дружні розмови. Зустрічалась з Міленою Рудницькою, членом УНДО і Польського сейму; з Кисилівською Оленою, членом УНДО і послом Варшавського сенату; знала члена УНДО і Польського сейму Дмитра Левицького.

Запитання: Про що ви з ними розмовляли?

Відповідь: З митрополитом Шептицьким розмовляла про церковні справи. Політичних розмов між нами не було. З Міленою Рудницькою і Кисилівською Оленою я говорила про “Жіночу громаду” і її роботу серед населення. Вони ж розповідали про роботу УНДО і радили мені в деяких моментах перейняти досвід УНДО, вірніше “Союзу українок”, який очолювала Мілена Рудницька” [1, арк. 12].

Старший лейтенант держбезпеки Іонов хотів знати про все, що відбувалося з Ольгою Захарівною ще задовго до встановлення радянської влади на Буковині. Він шукав у її діях крамолу.

Наступний допит відбувся 18 січня 1945 р. Почався він увечері – о 20.00, а закінчився пізно вночі – о 3.00. Що ж цікавило слідчого:

“Запитання: Хто із членів ОУН відвідував вашу квартиру?

Відповідь: Хто із відвідувачів нашої квартири був членом ОУН, я не знаю.

Запитання: Хто із ваших відвідувачів проводив з вами бесіди на націоналістичні теми?

Відповідь: Я таких розмов не пам’ятаю.

Запитання: З якою метою вашу квартиру відвідував Джуліба?

Відповідь: Причин не знаю. Пригадую випадок, коли він звернувся до мене з проханням передрукувати для нього некролог із газети “Наш прапор” з приводу вбивства бандерівцями в Житомирі Миколи Сціборського і його товариша Омеляна Сеника [2, с. 191]. Цю просьбу я виконала. Передала йому кілька примірників передрукованого некрологу. Джуліба шкодував, що між українцями немає згоди.

Запитання: Що вам відомо про націоналістичну діяльність Джуліби?

Відповідь: Про націоналістичну діяльність Джуліби мені нічого не відомо. Знаю, що він закінчив сільськогосподарську академію в Празі, а потім працював у Чернівцях агрономом. Імені і по батькові його не знаю. Він приходив не до мене, а до чоловіка.

Запитання: Які ще роботи ви виконували для Джуліби?

Відповідь: Інших робіт, зв’язаних з ОУН, я не виконувала. З подібними просьбами до мене не звертались.

Запитання: А які листівки ви друкували для Войновського?

Відповідь: Оунівських листівок для Войновського не друкувала.

Запитання: Що ви знаєте про Василашко-Тимінську?

Відповідь: Василашко-Тимінську знаю як члена "Жіночої громади" при Українському Народному Домі. Вона була членом громади, коли я була головою у 1930–1931 роках. Василашко-Тиминська організувала жіночий хор, керувала ним, виступала в різних місцях на ювілейних вечорах. Вона грала на піаніно і керувала хором. Про націоналістичну діяльність нічого не знаю".

26 лютого 1945 року Іонов допитував О.З. Гузар з 10.00 до 17.00.

"Слідчий: Проти вас висунуто звинувачення в злочинах, передбачених статтями 54-1 "а" та 54-11 КК УРСР. У висунутих звинуваченнях винною себе визнаєте?

Гузар: У висунутих проти мене звинуваченнях, передбачених статтями 54-1 "а" та 54-11 КК УРСР, винною себе не визнаю, оскільки членом Організації українських націоналістів ніколи не була. Ніякої керівної ролі в цій організації не мала. Націоналістичних листівок не друкувала і не розповсюджувала. Ніяких зібрань націоналістів у мене на квартирі не було.

Слідчий: Слідство пропонує вам правдиво розповісти про свою націоналістичну діяльність.

Гузар: Ніякою націоналістичною діяльністю я не займалася.

Слідчий: Киселицю ви знаєте?

Гузар: Киселицю Аделію я знаю. Вона жителька Вижницького району. Дружина лікаря. Член "Жіночої громади". Я з нею підтримувала близькі стосунки. Інколи вона приходила до мене на квартиру. Про її належність до ОУН нічого не знаю.

Слідчий: Вам зачитуються свідчення вашого чоловіка Гузара Володимира Євгеновича від 23.09.1944 р. про приналежність до ОУН ваших знайомих, в тім числі й Киселиці. Розповідайте правду.

Гузар: Свідчення свого чоловіка Гузара Володимира Євгеновича заперечую, оскільки вони не відповідають дійсності. Киселиця ніколи до ОУН не належала. Оунівських зібрань у нас на квартирі не було.

Слідчий: Ким числився Джуліба в ОУН?

Гузар: Становища Джуліби в ОУН я не знаю. Джуліба був знайомим мого чоловіка. До нас заходив часто. Останній раз був у грудні 1941 р., під Новий рік, а потім він виїхав у Бухарест, але куди саме, не знаю.

Слідчий: Ви продовжуєте приховувати правду. Вам зачитуються свідчення вашого сина Ростислава Володимировича Гузара від 24.10.1944 р. про ваш зв'язок з Джулібою. Слідство вимагає правдивих зізнань.

Гузар: Свідчення сина я заперечую. Ніколи в ОУН я не була. Що ж до Джуліби, то я не знаю чи був він в ОУН, чи ні. Єдине, що я для нього зробила – передрукувала некролог з приводу вбивства бандерівцями двох членів ОУН мельниківського напрямку.

Слідчий: За що був арештований ваш син Гузар Ростислав Володимирович?

Гузар: 27 січня 1942 р. румунські жандарми за участь в ОУН арештували мого сина Гузара Ростислава Володимировича, а 7 лютого 1942 р. арештували мене. При обшуку була вилучена література, в тому числі націоналістична. Якісь листівки. Жандарми звинуватили мене в приналежності до ОУН і в друкуванні листівок" [1, арк. 18–19].

Далі Ольга Захарівна розповіла слідчому, що в процесі допитів їй влаштували очну ставку з сином, який звинувачував матір у зв'язках з ОУН і друкуванні листівок. На очній ставці вона свідчення сина підтвердила, а у військовій поліції від своїх зізнань відмовилась. До цього її спонукала поведінка сина, бо його свідчення були не вірні.

Слідчий запитав Ольгу Захарівну, в чому полягав її зв'язок з Іваном Григоровичем. На що вона відповіла так:

“Григорович Іван працював диктором у Бухаресті на румунській радіостанції. Інколи приїздив у Чернівці і заходив до нас. Я з ним була знайома. Юрій Фурман, який навчався у Яссах, був товаришем моїх дітей – Ростислава і Любомира. Будучи в Бухаресті, Григорович написав на моє ім’я листа, щоб українці протестували проти наміру румунів переселити нас в інші області. Цей лист Григорович передав Фурману з проханням передати мені. Але він не зміг передати, бо поліція його арештувала і знайшла в нього лист Григоровича.

Слідчий: Отже Григорович вас знав, як прибічницю ОУН, яка зможе організувати виступ проти румунів?

Гузар: Григорович несерйозна людина і міг написати все, що йому захотілося. Я нічого спільного з Григоровичем у політичній діяльності не мала” [1, арк. 21].

Як бачимо, Ольга Захарівна стійко і переконливо заперечувала свою причетність до ОУН, категорично не погодилася зі свідченнями чоловіка і сина, які прихильність дружини і матері до українського національно-визвольного руху витрактували як приналежність до ОУН.

Треба зазначити, що до дня арешту Ольги Захарівни слідчі НКДБ допитали 23 вересня 1944 р. її чоловіка, а 24 жовтня і сина Ростислава. Обидва, на превеликий жаль, чи то з переляку, чи з надією на помилування заявили, що їхня дружина і мати була засуджена румунським судом за націоналістичну діяльність як член ОУН. Володимир Євгенович прямо заявив, що його дружина Гузар Ольга в період 1940–1942 років (до арешту) була керівником підпільної української націоналістичної організації в Північній Буковині. *“У нас на квартирі збирались члени ОУН. Дехто приїздив до неї здалека, навіть з Бухареста. Вона мала машинку, на якій друкувала листівки. Ростислав теж був членом ОУН, – заявив на допиті батько, – і допомагав у нелегальній роботі матері. Він зараз арештований. Вони одночасно арештовані румунською сигуранцою. При арешті були знайдені на квартирі листівки і націоналістична література. Я не був і не є членом ОУН, але співчував цій організації. Знаючи, що син і жінка члени ОУН – приховав це від радянської влади. Членом ОУН я не був, – ще раз підкреслив В.Є. Гузар, – але їхні погляди поділяв, солідаризувався з ними. По суті, теж був націоналістом по своїх політичних переконаннях і в ряді випадків провадив націоналістичну агітацію серед людей, які мене оточували, за що двічі був арештований румунською сигуранцою у 1943 році”* [1, арк. 26].

Ці щирі зізнання Володимира Євгеновича свідчать про те, що він був надто чесною людиною і не міг кривити душею перед судом. А може його до цього спонукали якісь інші мотиви.

На цьому ж допиті Володимир Євгенович зізнався, що в 1942 р. їхню квартиру відвідувала Аделія Киселиця, 27 років, з Берегомета та її чоловік Зибачинський, колишній студент Чернівецького університету, а також студент університету Антонюк – друг Любомира. Уточнив, що батько Киселиці – учитель-пенсіонер, живе в Берегометі, працював у лісовому господарстві.

Можна зрозуміти вкрай скрутне становище, в яке Ольгу Захарівну поставили її чоловік та син. Але вона не здавалась, хоча здоров’я давало про себе знати. 19 січня 1945 р. фельдшер внутрішньої тюрми НКДБ Александрова при обстеженні арештованої встановила у неї “субкомпенсований порок серця” і на слідство виводити не дозволила. Справу судочинством було припинено до 19 лютого, а потім знову почалися допити.

У справі є документ від 3 квітня 1945 р., в якому читаємо:

“Справка

Заключенная Гузар Ольга Захаровна 1888 года рождения. При осмотре найдено старческую дряхлость. Годна к легкому труду. Этапом следовать может.

Фельдшер в[нутренней] тюрьмы УНКГБ ***Александрова”*** [1, арк. 38].

Ольга Захарівна Гузар

Отже, керівники облуправління НКДБ готувались до відправки О.З. Гузар у далекі виправно-трудові табори (ВТТ) Радянського Союзу.

Далі йде “Постановление о приобщении вещдоков” від 31.03.45 г. Воно варте того, щоб наве*сти повністю:*

“Я, старший следователь УНКГБ по Черновицкой области, старший лейтенант госбезопасности Ионов, рассмотрев материалы следдела № 467 по обвинению Гузар Ольги Захаровны нашел:

Имеющиеся в деле журналы “Жіноча доля” с юбилейной статьей о съезде женского общества и портретом Ольги Гузар, а также антисоветская националистическая газета “Час”, в которой имеется редактируемый ею женский отдел, учитывая, что указанные документы имеют существенное значение в разоблачении преступной деятельности Гузар, и поэтому постановил: указанные документы приобщить к следственному делу № 467, как вещественные доказательства” [1, арк. 40].

7 квітня 1945 р. чернівецькі енкадебісти написали по її справі обвинувальний висновок. У ньому читаємо:

“16 декабря 1944 года Управлением НКДБ Черновицкой области за принадлежность к ОУН была арестована и привлечена к следствию Гузар Ольга Захаровна.

Произведенным по делу расследованием установлено: Гузар в 1909 г. вступила в члены общества “Жіноча громада” при Черновицком Украинском Народном Доме, затем с 1930-го по 1931 г. являлась председателем этого общества, которое ставило своей целью воспитание украинского населения в националистическом духе.

В 1925 году Гузар О.З. являлась представителем от украинских женщин Буковины на конференции национальных меньшинств в Бухаресте. С 1925 по 1935 год Гузар сотрудничала в антисоветской националистической газете “Час”, являлась редактором женского отдела этой газеты” [1, арк. 22–24].

2 червня 1945 р. справа № 467 була надіслана в 1-й спецвідділ НКВС СРСР полковнику держбезпеки Кузнєцову для розгляду на засіданні Особливої наради при НКВС СРСР. Та розглядати цю справу Особливій нараді не довелося. Поки канцелярія оформляла справу, Ольга Захарівна Гузар, замордована допитами і тим, що її єдину доньку Дарину у грудні 1941 р. розстріляли німці у Києві, молодшого сина Ростислава військовий трибунал військ НКВС Чернівецької області засудив до 20 років каторжних робіт, а чоловік власноручно обірвав своє життя, коли його прийшли арештовувати енкадебісти, 22 травня померла у внутрішній тюрмі Чернівецького обласного управління НКДБ.

15 червня 1945 р. у 1-й спецвідділ НКВС СРСР надійшла з Чернівецького УНКДБ просьба повернути справу Гузар О.З. назад, оскільки жертва юридичної сваволі померла [1, арк. 26].

В акті про смерть О.З. Гузар від 22 травня 1945 року причиною смерті значиться “декомпенсований порок серця”. Набряклість рук, ніг та обличчя, ціаноз губ і кінчика носа. Смерть ненасильницька [1, арк. 47].

Акт про смерть підписали начальник внутрішньої тюрми молодший лейтенант Тихоненко та фельдшер Александрова [1, арк. 47]. Слідство було припинене у зв’язку зі смертю арештованої.

Автор цих рядків стверджує, що Ольга Захарівна Гузар була люблячою матір’ю і вірною дружиною, гарячою українською патріоткою і високоморальною громадянкою. Її любили і

глибоко поважали усі, хто знав. Вона, звичайно, симпатизувала ОУН, але її членом не була. До неї люди йшли, як до відомої діячки жіночого руху, як до журналістки, яка відгукувалася на всі болючі проблеми суспільства і окремих громадян.

Як румунські, так і радянські репресивні органи вчинили щодо Ольги Захарівни Гузар злочинну несправедливість. Але якщо румунські владні органи тримали її у в'язниці близько двох років і випустили на волю живою, то радянські правоборці загнали 57-літню жінку на той світ за 6 місяців і 6 днів.

Головною провиною перед радянською владою енкадебістські службісти порахували її участь у "Жіночій громаді", короткочасне головування в цьому товаристві, участь у жіночому конгресі національних меншин у Бухаресті в 1925 році. Все це відбувалося тоді, коли радянською владою на Буковині ще й не пахло. У ті роки не тільки Буковина, а й Галичина, Закарпаття, Львів, Варшава, Берлін, Відень і Прага – весь світ пишався Ольгою Захарівною Гузар як самовідданим борцем за громадянські і політичні права жінок усіх національностей. У Радянському Союзі з жінки-патріотки зробили злочинця і нещадно замордували у в'язниці. Не пошкодували вони і її сина Ростислава, якого в 1941 р. завербували у свою агентуру, а 28 листопада 1944-го військовий трибунал військ НКВС Чернівецької області засудив юнака до 20 років позбавлення волі у виправно-трудових таборах НКВС СРСР, де він і помер 10 вересня 1945 року в Сєввостлазі Російської Федерації [3]. Вони ж штовхнули на самогубство чоловіка Ольги Захарівни – відомого у Чернівцях лікаря Володимира Євгеновича Гузара. Так нещадно була знищена прекрасна, високопатріотична українська родина.

Чернівецька обласна прокуратура 17 квітня 1991 р. реабілітувала Ольгу Захарівну Гузар за відсутністю у діях складу злочину, а 17 липня 1991 р. реабілітовано і її сина Ростислава Володимировича Гузара, 1921 року народження. Але прокуратура не винесла свого рішення щодо тих злочинців, які глумилися над ними, звели їх в могилу. Ми в цій статті назвали імена творців цього непростимого злочину. Хай над ними відбудеться хоч наш людський суд, якщо нинішня українська юстиція така сліпа, глуха, бездушна і недієздатна щодо злочинців, які безкарно тисячами і мільйонами зводили чесних і гордих, сміливих і мужніх захисників українського народу в могили. Подумаймо над цим, шановний читачу!

Джерела та література

1. ДА СБУ ЧО. – Спр. П–1615.

2. Як з'ясовано значно пізніше, убивство Миколи Сціборського і Омеляна Сеника-Грибівського вчинили не бандерівці, а провокатор НКДБ Кіндрат Полуведько, який прикривався документами Степана Козія // Іванишин П. Олег Ольжич – герольд нескореного покоління. – Дрогобич: Відродження, 1996. – С. 191.

3. ДА СБУ ЧО. – Спр. П–5078. – Арк. 54–61.

м. Чернівці
8.07.2008 р.

Розділ II

СВІДЧЕННЯ АРХІВНИХ ДОКУМЕНТІВ

(Всі архівні документи даного розділу подані згідно з оригіналами, зі збереженням їхньої орфографії і пунктуації)

СМЕРТЬ БОР-
ЖУЯМ ТА ПА-
НАМ .С,С,С,Р
КОТОРЙ ЗАГ-
НАЛИ БАСАР-
АБИЮ У ЯРМО.

Василь Миколайович Савчак – “Сталь”

ОБВИНУВАЛЬНІ ВИСНОВКИ В СПРАВАХ РЕПРЕСОВАНИХ

№ 1

По следделу № 54400

“УТВЕРЖДАЮ”
Начальник управления НКГБ
капитан госбезопасности
/Трубников/
“9” июня 1941 года.

ОБВИНИТЕЛЬНОЕ ЗАКЛЮЧЕНИЕ
по обвинению:

1. ПЕЛЕШАТОГО Василия Петровича
2. САВЧУКА Михаила Дмитриевича
3. ЦЕБРИКА Георгия Васильевича
   по ст. ст. 54-2 и 54-11 УК УССР
4. ПУГАЧА Георгия Ивановича
   по ст. ст. 19, 54-2 и 54-11 УК УССР

Черновицким управлением НКГБ была вскрыта и ликвидирована контрреволюционная буржуазно-националистическая организация украинских националистов – ОУН, существовавшая в районах Черновицкой области.

Активные участники к-р ОУН ПЕЛЕШАТЫЙ Василий Петрович, САВЧУК Михаил Дмитриевич, ЦЕБРИК Георгий Васильевич и ПУГАЧ Георгий Иванович были арестованы и привлечены к уголовной ответственности.

Произведенным по делу следствием установлено:

Летом 1936 года ПЕЛЕШАТЫЙ В.П. был завербован участником к-р ОУН, а позже, будучи заместителем руководителя оуновских организаций Буковины, ПЕЛЕШАТЫЙ проводил активную к-р деятельность, распространял националистическую литературу с целью расширить влияние оуновских организаций на украинское население, воспитывая его в антисоветском националистическом духе, вовлекал в оуновскую организацию антисоветский элемент.

/л.д. 29, 30, 34–38, 40, 50, 53, 68–70/

С восстановлением советской власти на территории Северной Буковины ПЕЛЕШАТЫЙ активизировал организационную деятельность ОУН на Буковине путем расстановки своих кадров в селах Заставнянского района и установлением связи с руководством оуновских организаций Западной Украины.

/л.д. 42–45–47, 50–55, 56–58–59, 61–63–68–70–71/

Для этой цели ПЕЛЕШАТЫЙ ознакомил им завербованных САВЧУКА М.Д., ГОРБАШЕВСКОГО, ИЛЬЮКА и других с новыми задачами организации и предложил последним развернуть активную к-р националистическую деятельность в селах.

У содержателя явочной квартиры ПУГАЧА Г.И. и в селе Сарафинец Станиславской области ПЕЛЕШАТЫЙ для установления связи с руководством оуновских организаций Западной Украины – неоднократно встречался с эмиссаром оуновской организации Западной Украины КУРГАНЕВИЧЕМ, получал от последнего националистическую литературу и распространял ее среди оуновских организаций Буковины.

/л.д. 46–48, 54–59, 61–68–70–71/

САВЧУК М.Д. по заданию ПЕЛЕШАТОГО занимался вербовкой новых членов в организацию украинских националистов и путем ряда бесед к-р националистического характера вовлек группу лиц в количестве 7 чел. в оуновскую организацию и лично руководил ею.

САВЧУК проводил нелегальные совещания этой организации, причем на первом из этих совещаний все участники организации приняли присягу о верности ОУН.

/л.д. 51, 52, 71–74–76–78–79–80–85–88, 91–110/

САВЧУКОМ был завербован активный член организации украинских националистов ЦЕБРИК Г.В., который систематически посещал нелегальные совещания и хранил у себя револьвер с целью принять участие в вооруженном восстании против советской власти.

/л.д. 79–86, 91–93–112/

ПЕЛЕШАТЫЙ, САВЧУК и ЦЕБРИК, будучи активными участниками ОУН, своей задачей ставили создание фашистского государства на базе объединения всего украинского народа.

/л.д. 62–63, 64–68–71, 82, 88–91/

ПУГАЧ Г.И. являлся содержателем явочной квартиры, куда приходили эмиссары оуновских организаций Западной Украины для установления связей с оуновскими организациями Буковины.

/л.д. 46, 70–99, 100, 101, 102, 103, 106, 107, 111/

На основании изложенного ОБВИНЯЮТСЯ:

1. ПЕЛЕШАТЫЙ Василий Петрович, 1909 г. рождения, уроженец и житель с. Боривцы Заставнянского района Черновицкой области, из крестьян-середняков, украинец, гражд. СССР, грамотный, женат, солдат румынской армии, б/п, занимался сельским хозяйством, в 1936 г. судим.

2. САВЧУК Михаил Дмитриевич, 1918 г. рождения, уроженец и житель с. Боривцы Заставнянского района Черновицкой области, из крестьян-середняков, украинец, гражд. СССР, окончил 5 классов гимназии, холост, работал бухгалтером в кооперативе, б/п, со слов не судим.

3. ЦЕБРИК Георгий Васильевич, 1896 г. рождения, уроженец и житель с. Кисилив Заставнянского района Черновицкой области, из крестьян-бедняков, украинец, гражд. СССР, грамотный, работал секретарем Кисиливского сельсовета, б/п, со слов не судим,

в том, что они являются активными участниками ОУН, проводили активную к-р повстанческую деятельность в направлении создания фашистского государства на базе объединения всего украинского народа, т.е. в преступлении, предусмотренном ст. ст. 54-2 и 54-11 УК УССР.

4. ПУГАЧ Георгий Иванович, 1912 г. рождения, уроженец и житель с. Боривцы Заставнянского района Черновицкой области, из крестьян-кулаков, украинец, гражд. СССР, грамотный, женат, работал в своем сельском хозяйстве, б/п, со слов не судим,

в том, что он являлся содержателем явочной квартиры, куда приходили эмиссары оуновских организаций Западной Украины для установления связи с оуновцами Буковины, т.е. в преступлении, предусмотренном ст. ст. 19, 54-2 и 54-11 УК УССР.

На основании изложенного и руководствуясь ст. 204 УПК УССР,

ПОЛАГАЛ БЫ:

Следственное дело № 54400 по обвинению ПЕЛЕШАТОГО В.П., САВЧУКА М.Д., ЦЕБРИКА Г.В. и ПУГАЧА Г.И. направить на рассмотрение ВОЕННОГО ТРИБУНАЛА.

Арестованных ПЕЛЕШАТОГО В.П., САВЧУКА М.Д., ЦЕБРИКА Г.В. и ПУГАЧА Г.И. с сего числа перечислить содержанием под стражей за облпрокурором.

Ст. следователь следчасти УНКГБ
интендант 3 ранга /ПАСЕЧНИК/

СОГЛАСЕН:
Зам. нач. следчасти УНКГБ
сержант госбезопасности /САВЕЛЬЕВ/

СПРАВКА

Арестованные ПЕЛЕШАТЫЙ В.П., САВЧУК М.Д., ЦЕБРИК Г.В., ПУГАЧ Г.И. содержатся под стражей в тюрьме № 1 гор. Черновицы.

Ст. следователь следчасти УНКГБ /ПАСЕЧНИК/

ДА СБУ ЧО. – Спр. П–3230. – Арк. 127–129.

№ 2

По следделу № 55219

"УТВЕРЖДАЮ"
Начальник управления НКГБ
капитан госбезопасности
/Трубников/
"25" июня 1941 года.

ОБВИНИТЕЛЬНОЕ ЗАКЛЮЧЕНИЕ
по обвинению:

1. ПОЛИБРОДЫ Ивана Онуфриевича
2. ПОЛИБРОДЫ Василия Манольевича
3. ВАСИЛИНЧУКА Георгия Васильевича
4. ЗАПАРАНЮКА Василия Николаевича
5. ОСАДЧУКА Николая Юрьевича
6. НУЦУЛЯКА Василия Григорьевича
7. БЕЙКО Василия Георгиевича
8. МАНЧУЛЕНКО Манолия Ивановича
9. ХАЛАТУРНИКА Манолия Степановича
10. МАЦКУЛЯК Василины Ивановны
11. НАГИРНОГО Степана Ивановича
по ст. ст. 54-2, 54-11 УК УССР

Черновицким областным управлением государственной безопасности вскрыта и ликвидирована контрреволюционная повстанческая организация, ставившая своей целью совершение вооруженного восстания против советской власти в момент войны капиталистических стран с Советским Союзом.

Активными участниками контрреволюционной организации украинских националистов – ОУН в Заставнянском районе являются:

ПОЛИБРОДА Иван Онуфриевич, кличка "КРУК", завербован в ОУН еще при румынской власти и после установления соввласти в Северной Буковине стал руководителем районной организации украинских националистов. Кроме того, проводил вербовочную деятельность в эту организацию новых лиц, в частности им был завербован ПОЛИБРОДА Василий Манольевич, в чем лично сознался. Арестованные ПОЛИБРОДА и ВАСИЛИНЧУК показания полностью подтвердили.

По заданию ПОЛИБРОДЫ Ивана, ПОЛИБРОДА Василий проводил вербовочную деятельность в ОУН и им был завербован ОСАДЧУК Николай Юрьевич, кличка которого "ГЕРБАСЬ".

Арестованный по данному делу НАГИРНЫЙ показал, что он был завербован в ОУН ЗАПАРАНЮКОМ Иваном, по заданию которого также проводил вербовочную деятельность и являлся звеньевым в ОУН.

/л.д. ____

НАГИРНЫЙ, подыскивая явочную квартиру для инструкторов ОУН, привлек в эту организацию НУЦУЛЯКА Василия, который перепрятывал у себя руководителя ОУН ЗВЕЗДУ Дмитрия, кличка "ОРЛИК", впоследствии которым был назначен подрайонным руководителем ОУН и проводил активную националистическую деятельность. НУЦУЛЯК, кличка "СТА-

РИК", имел связь с подрайонным руководителем ОУН БЕЙКО Василием и по заданию руководителя этой организации доставлял ему националистическую оуновскую литературу.

/л.д. ____

Арестованный БЕЙКО Василий показал, что в оуновскую организацию он был вовлечен МАЛЫКОМ – "КЛИМОМ", которым назначен подрайонным руководителем ОУН и имел связь с звеньевым организации МАНЧУЛЕНКО Манолием, кличка "СМЕРЕКА", ХАЛАТУРНИКОМ Манолием – кличка "ЯСТРЕБ". МАНЧУЛЕНКО являлся звеньевым руководителем ОУН, также проводил вербовочную деятельность и привлек в организацию МОСКАЛЮКА Пантелея, БАЛАЦКОГО Василия и МЕГЕРУ Василия.

/л.д. ____

Указанные участники оуновской организации вели антисоветскую деятельность, всячески клеветали на советскую власть.

/л.д. ____

Связной в организации украинских националистов являлась МАЦКУЛЯК Василина – кличка "ХИТРАЯ", [дом] которой был явочной квартирой, в которой находились на нелегальном положении руководители ОУН по кличке "РЫСЬ", "БУРЫЙ" и другие.

На основании изложенного ОБВИНЯЮТСЯ:

1. ПОЛИБРОДА Иван Онуфриевич, 1915 года рождения, уроженец и житель с. Черный Поток Заставнянского района Черновицкой области, из крестьян-бедняков, б/п, украинец, гражд. СССР, работал секретарем сельсовета, кличка "КРУК".

2. ПОЛИБРОДА Василий Манольевич, 1920 года рождения, уроженец и житель с. Черный Поток Заставнянского района Черновицкой области, из крестьян-середняков, б/п, украинец, гражд. СССР, работал в своем сельском хозяйстве, кличка "ВЛУЧКО".

3. ВАСИЛИНЧУК Георгий Васильевич, 1908 года рождения, уроженец и житель с. Черный Поток Заставнянского района Черновицкой области, из крестьян середняков, б/п, украинец, гражд. СССР, кличка "МИКИТА".

4. ЗАПАРАНЮК Василий Николаевич, 1921 года рождения, уроженец и житель с. Черный Поток Заставнянского района Черновицкой области, из крестьян-середняков, б/п, украинец, гражд. СССР, кличка "ОСТАП".

5. ОСАДЧУК Николай Юрьевич, 1909 года рождения, уроженец и житель с. Добриневцы Заставнянского района Черновицкой области, из крестьян-кулаков, б/п, украинец, гражд. СССР, работал в своем сельском хозяйстве, кличка "ГЕРБАСЬ".

6. НАГИРНЫЙ Степан Иванович, 1908 года рождения, уроженец и житель с. Викно Заставнянского района Черновицкой области, из крестьян-бедняков, б/п, украинец, гражд. СССР, работал в своем сельском хозяйстве, кличка "ФИЛЯ".

7. НУЦУЛЯК Василий Григорьевич, 1896 года рождения, уроженец и житель с. Викно Заставнянского района Черновицкой области, из крестьян-бедняков, б/п, украинец, гражд. СССР, работал в своем сельском хозяйстве, кличка "СТАРИК".

8. БЕЙКО Василий Георгиевич, 1910 года рождения, уроженец с. Митков, житель с. Бри-

док Заставнянского района Черновицкой области, из крестьян-середняков, б/п, украинец, гражд. СССР, сапожник, работал кустарем на дому, кличка "ЗАЛИЗНЯК".

9. МАНЧУЛЕНКО Манолий (Эммануил) Иванович, 1902 года рождения, уроженец и житель с. Митков Заставнянского района Черновицкой области, крестьянин-кулак, б/п, украинец, гражд. СССР, кличка "СМЕРЕКА".

10. ХАЛАТУРНИК Манолий Степанович, 1920 года рождения, уроженец и житель с. Бридок Заставнянского района Черновицкой области, крестьянин-середняк, б/п, украинец, гражд. СССР, кличка "ЯСТРЕБ".

11. МАЦКУЛЯК Василина Ивановна, 1901 года рождения, уроженка и жительница с. Дорошивцы Заставнянского района Черновицкой области, крестьянка-беднячка, б/п, украинка, гражд. СССР, кличка "ХИТРАЯ",

в том, что являются участниками контрреволюционной организации украинских националистов – ОУН, ставившей своей целью совершить вооруженное восстание против советской власти и создать буржуазное государство – "самостийну Украину", т.е. совершили преступление, предусмотренное ст. ст. 54-2 и 54-11 УК УССР.

Руководствуясь ст. 204 УПК УССР,

ПОЛАГАЛ БЫ:

Следственное дело № 55219 по обвинению ПОЛИБРОДЫ Василия Манольевича, ВАСИЛИНЧУКА Георгия Васильевича, ПОЛИБРОДЫ Ивана Онуфриевича, ЗАПАРАНЮКА Василия Николаевича, ОСАДЧУКА Николая Юрьевича, НАГИРНОГО Степана Ивановича, НУЦУЛЯКА Василия Григорьевича, БЕЙКО Василия Георгиевича, МАНЧУЛЕНКО Манолия (Эммануила) Ивановича, ХАЛАТУРНИКА Манолия Степановича, МАЦКУЛЯК Василины Ивановны по ст. ст. 54-2 и 54-11 УК УССР направить через прокурора для предания обвиняемых суду.

Арестованные с сего числа содержанием под стражей перечисляются за облпрокурором.

Ст. следователь следчасти УНКГБ
сержант госбезопасности /БОРИС/

СОГЛАСЕН:
Зам. нач. следчасти УНКГБ
сержант госбезопасности /САВЕЛЬЕВ/

СПРАВКА

Обвиняемые содержатся в тюрьме № 1 гор. Черновицы. Вещдоков по делу нет.

Ст. следователь следчасти УНКГБ
сержант госбезопасности /БОРИС/

ДА СБУ ЧО. – Спр. П–3237. – Арк. 389–393.

№ 3

По следделу № 55106

"УТВЕРЖДАЮ"
Начальник управления НКГБ
капитан госбезопасности
/Трубников/
"27" июня 1941 года.

ОБВИНИТЕЛЬНОЕ ЗАКЛЮЧЕНИЕ
по обвинению:

1. СЕМЕНЮКА Михаила Васильевича
2. КОРОЛИКА Михаила Ивановича
3. БУРЫКА Георгия Ивановича
4. ЩЕРБАНОВИЧА Степана Антоновича
5. СЛИВКИ Ивана Дмитриевича
6. ПАЗЮКА Ивана Васильевича
7. КОВАЛИКА Андрея Ивановича
8. ЛАХМАНЮКА Василия Васильевича
9. ПАВЧУКА Михаила Николаевича
по ст. ст. 54-2 и 54-11 УК УССР

Черновицкому областному управлению НКГБ стало известно, что СЕМЕНЮК Михаил Васильевич, КОРОЛИК Михаил Иванович, БУРЫК Георгий Иванович, ЩЕРБАНОВИЧ Степан Антонович, СЛИВКА Иван Дмитриевич, ПАЗЮК Иван Васильевич, КОВАЛИК Андрей Иванович, ЛАХМАНЮК Василий Васильевич и ПАВЧУК Михаил Николаевич являются активными участниками контрреволюционной украинской националистической организации – ОУН, проводящей активную деятельность по подготовке вооруженного восстания на территории СССР с целью создания "самостоятельного" буржуазного фашистско-националистического государства.

На основании этих данных вышеперечисленные лица были арестованы и привлечены к уголовной ответственности.

Произведенным по делу следствием установлено, что:

СЕМЕНЮК Михаил Васильевич, КОРОЛИК Михаил Иванович, БУРЫК Георгий Иванович, ЩЕРБАНОВИЧ Степан Антонович, СЛИВКА Иван Дмитриевич, ПАЗЮК Иван Васильевич, КОВАЛИК Андрей Иванович, ЛАХМАНЮК Василий Васильевич и ПАВЧУК Михаил Николаевич являются активными участниками контрреволюционной организации украинских националистов, производили вербовку новых лиц в эту организацию и занимались сбором оружия для повстанческих целей, рассчитывая на поддержку со стороны Германии (см. л.д. 18–24, 35–46, 48–50, 60–64, 173, 174, 191, 82–87, 89–93, 102–107, 130–140, 164–168, 213–224).

Привлеченные по настоящему делу лица в предъявленном им обвинении признали себя виновными, за исключением ЛАХМАНЮКА, однако и последний изобличается показаниями обвиняемого ПАВЧУКА и очной ставкой между ними (см. л.д. 24, 44–46, 49, 63, 174, 191, 136–168, 213–224).

На основании изложенного ОБВИНЯЮТСЯ:

1. СЕМЕНЮК Михаил Васильевич, 1907 г. рожд., уроженец и житель с. Василив Заставнянского р-на Черновицкой области, украинец, гр-во СССР, грамотный, из крестьян-кулаков.

2. КОРОЛИК Михаил Иванович, 1911 г. рожд., уроженец и житель с. Василив Заставнянского р-на Черновицкой области, по национальности украинец, гр-во СССР, грамотный, из крестьян, до ареста работал бухгалтером в кооперативе.

3. БУРЫК Георгий Иванович, 1913 г. рожд., уроженец и житель с. Василив Заставнянского р-на Черновицкой области, украинец, гр-во СССР, из крестьян, до ареста занимался сельским хозяйством, женат.

4. ЩЕРБАНОВИЧ Степан Антонович, 1903 г. рожд., уроженец с. Чуньков Заставнянского р-на Черновицкой области, грамотный, украинец, гр-во СССР, из крестьян-бедняков, до ареста занимался сельским хозяйством.

5. СЛИВКА Иван Дмитриевич, 1918 г. рожд., уроженец м. Заставна Черновицкой области, житель с. Василив Заставнянского р-на Черновицкой области, украинец, гр-во СССР, грамотный, из крестьян-середняков, по профессии учитель, холост.

6. ПАЗЮК Иван Васильевич, 1921 г. рожд., уроженец и житель м. Заставна Черновицкой области, украинец, гр-во СССР, грамотный, из крестьян-середняков, работал в сельском хозяйстве.

7. КОВАЛИК Андрей Иванович, 1908 г. рожд., уроженец и житель м. Заставна Черновицкой области, украинец, гр-во СССР, грамотный, из крестьян-бедняков, в прошлом кузист, имел террористические намерения, до ареста находился на нелегальном положении.

8. ЛАХМАНЮК Василий Васильевич, 1906 г. рожд., уроженец и житель м. Заставна Черновицкой области, украинец, гр-во СССР, грамотный, из крестьян-бедняков, до ареста работал почтальоном, не судим, женат.

9. ПАВЧУК Михаил Николаевич, 1893 г. рожд., уроженец и житель м. Заставна Черновицкой области, украинец, гр-во СССР, образование высшее, при рум. власти работал адвокатом в м. Заставна, женат,

в том, что они являлись активными участниками контрреволюционной националистической организации, готовившей вооруженное восстание против СССР, т.е. в преступлениях, предусмотренных ст. ст. 54-2, 54-11 УК УССР.

Руководствуясь ст. 204 УПК УССР,

ПОЛАГАЛ БЫ:

Следдело по обвинению:

1. СЕМЕНЮКА Михаила Васильевича
2. КОРОЛИКА Михаила Ивановича

3. БУРЫКА Георгия Ивановича
4. ЩЕРБАНОВИЧА Степана Антоновича
5. СЛИВКИ Ивана Дмитриевича
6. ПАЗЮКА Ивана Васильевича
7. КОВАЛИКА Андрея Ивановича
8. ЛАХМАНЮКА Василия Васильевича
9. ПАВЧУКА Михаила Николаевича
направить через прокурора на рассмотрение Военного Трибунала.

Ст. следователь следчасти УНКГБ
сержант госбезопасности / ДОРОГАНЬ/

СОГЛАСЕН:
Зам. нач. следчасти УНКГБ
сержант госбезопасности /САВЕЛЬЕВ/

СПРАВКА

1. Вещдоки см. в пакетах дела.

2. Обвиняемые СЕМЕНЮК М.В., КОРОЛИК М.И., БУРЫК Г.И., ЩЕРБАНОВИЧ С.А., СЛИВКА И.Д., ПАЗЮК И.В., КОВАЛИК А.И., ЛАХМАНЮК В.В. и ПАВЧУК М.Н. содержатся во внутренней тюрьме УНКГБ г. Черновицы.

ДА СБУ ЧО. – Спр. П–3252. – Арк. 239–241.

№ 4

По следделу № 55106

"УТВЕРЖДАЮ"
Начальник управления НКГБ
капитан госбезопасности
/Трубников/
"27" июня 1941 года.

ОБВИНИТЕЛЬНОЕ ЗАКЛЮЧЕНИЕ
по обвинению:

1.ЗАПОТИЧНОГО (он же ПРИТАНКО) Петра Ивановича
2. МАНЫКА Григория Михайловича
3. ХМЕЛЕВСКОГО Ильи Ивановича
4. КОВЧАКА Василия Ивановича
5. МЕЛЬНИЧЕНКА Дмитрия Ивановича
6. МОЛДОВАНА Манолия Николаевича
по ст. ст. 54-2, 54-11 УК УССР

Черновицким УНКГБ была вскрыта и ликвидирована контрреволюционная организация украинских националистов – ОУН, ставившая своей целью создание "самостійної України" путем вооруженного восстания и отторжения Советской Украины от СССР.

По делу арестованы активные участники организации украинских националистов ЗАПОТИЧНЫЙ (он же ПРИТАНКО, он же МАМЕНКО, он же МАТЕНКО) Петр Иванович, по кличке "БУРЫЙ", МАНЫК Григорий Михайлович, по кличке "МАКСИМ", ХМЕЛЕВСКИЙ Илья Иванович, по кличке "ВИННИЧЕНКО", КОВЧАК Василий Иванович, по кличке "КЛЕН", МЕЛЬНИЧЕНКО Дмитрий Иванович, по кличке "ХОЛОД", МОЛДОВАН Манолий Николаевич, по кличке "МАРКО" и привлечены к ответственности в качестве обвиняемых.

Произведенным по делу следствием установлено, что в начале 1941 года по заданию оуновского центра Западной Украины на Буковину для организации контрреволюционной работы среди оуновского подполья прибыл ЗАПОТИЧНЫЙ (он же ПРИТАНКО) по кличке "БУРЫЙ".

Прибыв на Буковину, ЗАПОТИЧНЫЙ связался с активным участником ОУН МАНЫКОМ Григорием Михайловичем, по кличке "МАКСИМ", которого впоследствии назначил уездным руководителем оуновской организации, через которого и стал проводить свою контрреволюционную деятельность.

ЗАПОТИЧНЫЙ – "БУРЫЙ" на Буковине проводил вербовочную работу новых членов в ОУН, воспитывая их в националистическом антисоветском духе, создавая новые районные организации, а также проводил инструктивные совещания по вопросам практической деятельности контрреволюционной организации, кроме того ЗАПОТИЧНЫЙ с руководителями организации проводил военные занятия, подготавливая их к вооруженному восстанию против СССР.

/л.д. 40–49/

На проводимых ЗАПОТИЧНЫМ совещаниях и военных занятиях присутствовали МАНЫК Григорий Михайлович, КОВЧАК Василий Иванович, МЕЛЬНИЧЕНКО Дмитрий Иванович, МОЛДОВАН Манолий Николаевич и ХМЕЛЕВСКИЙ Илья Иванович, через которых ЗАПОТИЧНЫЙ и проводил свою контрреволюционную националистическую деятельность.

/л.д. 40–49/

Это обстоятельство на следствии подтвердили арестованные активные участники оуновской организации МАНЫК Григорий Михайлович, КОВЧАК Василий Иванович, МЕЛЬНИЧЕНКО Дмитрий Иванович, ХМЕЛЕВСКИЙ Илья Иванович.

МАНЫК на следствии показал, что в организацию украинских националистов он был завербован активными участниками этой организации – ЗЫБАЧИНСКИМ Орестом и ЯРЕМЧУКОМ еще в 1939 году.

/л.д. 104–107/

По заданию ЗЫБАЧИНСКОГО и ЯРЕМЧУКА МАНЫК в ряде сел Заставнянского района Черновицкой области создал организацию украинских националистов – ОУН, лично проводил вербовочную деятельность в эту организацию, а также ими руководил.

В своей практической деятельности МАНЫК был связан с ОУН Западной Украины, откуда получал необходимую контрреволюционную литературу, которую и распространял среди членов организации.

/л.д. 106–113/

В январе 1941 года МАНЫК связался с прибывшим из Западной Украины инструктором оуновского центра "БУРЫМ" (ЗАПОТИЧНЫМ Петром Ивановичем), которому передал сведения о численности оуновской организации, от которого получил задание немедленно принять меры к активизации работы организации, увеличению количественного состава организации, приобретению оружия и сбора денег для нужд этой организации.

/л.д. 109,110/

Тогда же "БУРЫЙ" назначил МАНЫКА повитовым руководителем оуновской организации, изменил кличку с "МАКСИМА" на "ПОГАНЫЙ" и предложил ему перестроить работу оуновской организации.

/л.д. 110/

Указание "БУРОГО" МАНЫК принял к неуклонному исполнению, в соответствии с чем и инструктировал своих районных руководителей, кроме того, МАНЫК давал указания об усилении работы организации по подготовке вооруженного восстания против СССР.

Обвиняемый ХМЕЛЕВСКИЙ Илья Иванович дал показание о том, что в организацию украинских националистов он был завербован еще в 1939 году и по заданию этой организации проводил работу.

С приходом Красной Армии в Северную Буковину ХМЕЛЕВСКИЙ по контрреволюционной деятельности был связан непосредственно с МАНЫКОМ – "ПОГАНЫМ", перед которым и отчитывался о своей практической контрреволюционной деятельности. В 1941 году по заданию МАНЫКА ХМЕЛЕВСКИЙ связался с оуновской организацией Западной Украины, откуда получал необходимые указания о практической деятельности ОУН и все это передавал МАНЫКУ.

/л.д. 149, 150/

ХМЕЛЕВСКИЙ по контрреволюционной деятельности был также связан с активным участником ОУН КОВЧАКОМ Василием Ивановичем, который в целях конспирации изменил ХМЕЛЕВСКОМУ кличку с “ВИННИЧЕНКО” на “ЖУК”.

/л.д. 150/

Это обстоятельство КОВЧАК Василий Иванович на следствии подтвердил, показал о том, что в организацию украинских националистов он был завербован в 1939 году и по заданию организации до дня ареста проводил активную контрреволюционную деятельность, направленную на подготовку вооруженного восстания против СССР с целью отторжения Советской Украины от Советского Союза.

/л.д. 168, 174/

Активный участник контрреволюционной ОУН МЕЛЬНИЧЕНКО Дмитрий Иванович показал, что в эту организацию он был завербован еще в 1940 году ХМЕЛЕВСКИМ Ильей Ивановичем.

/л.д. 196, 197/

По заданию руководителей ОУН МЕЛЬНИЧЕНКО проводил вербовочную деятельность новых членов в организацию, был связан с “БУРЫМ”, а также укрывал его у себя на квартире.

/л.д. 198, 199/

Арестованный МОЛДОВАН Манолий Николаевич подтвердил свою принадлежность к к-р организации украинских националистов, в которую он был завербован в 1940 году, по заданию этой организации проводил вербовочную деятельность, а также был связан с активными украинскими националистами, прибывшими из Западной Украины, “БУРЫМ” и “РЫСЬЮ”, скрывал их у себя на квартире.

/л.д. 210/

В предъявленном обвинении виновными себя признали полностью.

На основании изложенного ОБВИНЯЮТСЯ:

1.ЗАПОТИЧНЫЙ (он же ПРИТАНКО) Петр Иванович, 1920 года рождения, уроженец с. Белая Белобожницкого района Тернопольской области, украинец, гражд. СССР, по профессии учитель, с августа 1940 г. на нелегальном положении, холост.

2. МАНЫК Григорий Михайлович, 1909 года рождения, уроженец и житель с. Чуньков Заставнянского района Черновицкой области, из крестьян-середняков, украинец, гражд. СССР, грамотный, по профессии учитель, холост.

3. ХМЕЛЕВСКИЙ Илья Иванович, 1897 года рождения, уроженец с. Василив, житель с. Кадубовцы Заставнянского района, из крестьян, украинец, гражд. СССР, грамотный, плотник, женат.

4. КОВЧАК Василий Иванович, 1909 года рождения, уроженец и житель с. Кадубовцы Заставнянского района, из крестьян, украинец, гражд. СССР, грамотный, со слов не судим, женат.

5. МЕЛЬНИЧЕНКО Дмитрий Иванович, 1907 года рождения, уроженец и житель с. Кадубовцы Заставнянского района, из крестьян, украинец, гражд. СССР, грамотный, занимался сельским хозяйством, женат.

6. МОЛДОВАН Манолий Николаевич, 1913 года рождения, уроженец и житель с. Бридок Заставнянского района, из крестьян-бедняков, украинец, гражд. СССР, грамотный, в рум. армии служил рядовым, работал в своем сельском хозяйстве, со слов не судим, женат,

в том, что они, являлись активными участниками контрреволюционной организации украинских националистов, подготавливали вооруженное восстание против СССР, т.е. совершили преступление, предусмотренное ст. ст. 54-2 и 54-11 УК УССР.

Руководствуясь ст. 204 УПК УССР,

ПОЛАГАЛ БЫ:

Следдело № 55106 по обвинению ЗАПОТИЧНОГО Петра Ивановича, МАНЫКА Григория Михайловича, ХМЕЛЕВСКОГО Ильи Ивановича, КОВЧАКА Василия Ивановича, МЕЛЬНИЧЕНКО Дмитрия Ивановича и МОЛДОВАНА Манолия Николаевича по ст. ст. 54-2 и 54-11 УК УССР через прокурора направить по подсудности.

Обвиняемые с сего числа содержанием под стражей перечисляются за прокурором.

Следователь УНКГБ
сержант госбезопасности /САВЕЛЬЕВ/

СОГЛАСЕН:
Начальник следчасти УНКГБ
капитан госбезопасности /АНТОНОВ/

СПРАВКА

Обвиняемые содержатся под стражей в тюрьме гор. Черновицы. Вещдоки хранятся в особом пакете при деле.

Следователь УНКГБ /САВЕЛЬЕВ/

ДА СБУ ЧО. – Спр. П–3284. – Арк. 217–222.

№ 5

СПИСКИ РОЗСТРІЛЯНИХ У ЧЕРНІВЕЦЬКИХ ТЮРМАХ 28 ЧЕРВНЯ - 3 ЛИПНЯ 1941 РОКУ

СПИСОК № 1

на оуновцев, диверсантов, шпионов, террористов и повстанцев, подлежащих расстрелу в военное время, согласно распоряжения наркома НКГБ УССР тов. МЕШИКА

от « » июня 1941 г.

№ п/п	Фамилия, имя и отчество	Год рож-дения	Последняя должность или место работы	Компрометирующие материалы и краткое содержание обвинения	Сознался или не сознался
1	2	3	4	5	6
1.	ГРИГОРЧУК Василий Павлович	1919	На нелег. положении	Являлся руководителем к-р организации украинских национа-листов в г. Снятине, с апреля 1940 года находился на нелегальном положении	Сознался
2.	ДАНИЛЯК Дмитрий Григорьевич	1897	Хлебороб	В прошлом национал царанист, в последнее время участник ОУН, лично вербовал новых участников	Сознался частично
3.	АНДРЮК Георгий Амбросович	1911	Хлебороб	Участник ОУН	Не сознался
4.	РОСТОЦКИЙ Иван Васильевич	1887	Хлебороб	Активный украинский националист	Не сознался
5.	КРИВОХИЖА Сильвестр Григорьевич	1909	Хлебороб	Участник ОУН	Не сознался
6.	ГАБУРА Андрей Васильевич	1911	Хлебороб	Активный украинский националист, участник а/с	Не сознался
7.	БУКОВИЦКИЙ Константин Александрович	1910	Хлебороб	Участник к-р националистической организации	Не сознался
8.	СИДОР Иосиф Федорович	1901	Служащий	Участник а/с шпионской организации, бывший железногвардеец	Не сознался
9.	МАРКОВИЧ Аркадий-Арпат Францевич	1911	Без определен. занятий	Бывший владелец крупного магазина, проводил а/с агитацию, подозревается в шпионской деятельности	Не сознался
10.	КОВАЛИК Петр Николаевич	1919	Хлебороб	Участник ОУН	Не сознался
11.	РУСНАК Константин Денисович	1898	Хлебороб	Участник ОУН	Не сознался
12.	КУРЧАК Денис Иванович	1920	Студент	Участник ОУН	Не сознался

Продовження таблиці

1	2	3	4	5	6
13.	ОСАТЮК Юрий Андреевич	1907	Хлебороб	Участник ОУН, был связан с Колотилом	Не сознался
14.	РЕНДИГЕВИЧ Лев Степанович	1919	Хлебороб	Участник ОУН, был связан с Гафийчуком	Не сознался
15.	ТАРКО Максим Федорович	1897	Зав. снабжением университета	Участник ОУН, имел кличку «Богдан»	Не сознался
16.	ВОЛИК Мария Васильевна	1916	Хлебороб	Участница ОУН, имела связь с нелегалом Звездой, получала националистическую литературу	Не созналась
17.	ШАНДРО Георгий Семенович	1896	Хлебороб	Участник а/с националистической организации	Не сознался
18.	ГЕОРГИЦА Михаил Онуфриевич	1908	Хлебороб	Участник ОУН	Не сознался
19.	АНАКА Василий Иванович		Хлебороб	Участник а/с националистической организации	Не сознался

Начальник следчасти УНКГБ
капитан госбезопасности — Антонов
Зам. нач. отдела 2 управления НКГБ
ст. лейтенант госбезопасности — Казин

"Согласен": Зам. нач. УНКГБ по Черновицкой обл.
ст. лейтенант госбезопасности — Галунов

"Утверждаю": Начальник УНКГБ по Черновицкой обл.
капитан госбезопасности — Трубников

"Согласны": Пом. военного прокурора КОВО
военюрист 3 ранга — Москаленко
Зам. обл. прокурора по спецделам — Литвиненко

СПИСОК № 2

от 28 июня 1941 г.

№ п/п	Фамилия, имя и отчество	Год рождени	Последняя должность или место	Компрометирующие материалы и краткое содержание обвинения	Сознался или не сознался
1	2	3	4	5	6
1.	ГУШУЛЬ Николай Михайлович	1906	Без определенных занятий	Агент румынской разведки, по заданию которой прибыл из Румынии в СССР для организации вооруженного перехода госграницы, что им частично было осуществлено	Сознался

Продовження таблиці

1	2	3	4	5	6
2.	КУЛЮК Николай Андреевич	1907	Без определенных занятий	Агент румынской разведки, по заданию которой прибыл на территорию СССР, организовав вооруженный переход границы	Сознался
3.	БАЛУСЯК Парафтемий Петрович	1887	Хлебороб	Активный гардист, являлся руководителем изменческой группы, пытавшейся вооруженным путем прорваться через границу из СССР в Румынию	Сознался
4.	КАЧУЛЯК Василий Георгиевич	1920	Хлебороб	Активный гардист, являлся руководителем изменческой группы, пытавшейся вооруженным путем прорваться через границу из СССР в Румынию	Сознался
5.	БЕЛОУС Степан Михайлович	1910	Хлебороб	Организатор изменческой группы, пытавшейся нелегально уйти из СССР в Румынию	Сознался
6.	БЕЛОУС Танасий	1921	Хлебороб	Организатор изменческой группы, пытавшейся нелегально уйти из СССР	Сознался
7.	ЖИРЯДА Аурелиан Васильевич	1916	Хлебороб	Организатор изменческой группы, пытавшейся нелегально вооруженным путем уйти из СССР в Румынию	Сознался
8.	БЕЛОУС Георгий Леонтьевич	1911	Хлебороб	Активный участник изменческой группы, пытавшейся нелегально вооруженным путем уйти из СССР в Румынию	Сознался
9.	ВОЛОЩУК Иван Маркович	1905	Хлебороб	Активный участник изменческой группы, пытавшейся нелегально вооруженным путем уйти из СССР в Румынию	Сознался
10.	САВЧУК Георгий Николаевич	1909	Хлебороб	Активный участник изменческой группы, пытавшейся нелегально	Не сознался
11.	БЕЛОУС Николай Тодорович	1906	Хлебороб	Активный участник изменческой группы, пытавшейся нелегально	Сознался
12.	ЧЕРМАК Степан Васильевич	1914	Хлебороб	Активный участник изменческой группы, пытавшейся нелегально вооруженным путем уйти из СССР в Румынию	Сознался
13.	РУБАНЕЦ Николай Михайлович	1909	Хлебороб	Активный участник изменческой группы, пытавшейся нелегально вооруженным путем уйти из СССР в Румынию	Сознался
14.	ДАБЕК Николай Михайлович	1909	Хлебороб	Активный участник изменческой группы, пытавшейся нелегально вооруженным путем уйти из СССР в Румынию	Сознался

Продовження таблиці

1	2	3	4	5	6
15.	БЕЛЕВИЧ Василий Григорьевич	1907	Хлебороб	Активный участник изменческой группы, пытавшейся нелегально вооруженным путем уйти из СССР в Румынию	Сознался
16.	ЗАГАРЮК Марк Дмитриевич	1909	Хлебороб	Активный участник изменческой группы, пытавшейся нелегально вооруженным путем уйти из СССР в Румынию	Сознался
17.	ВАХНЮК Прокопий Михайлович	1917	Хлебороб	Активный участник изменческой группы, пытавшейся нелегально вооруженным путем уйти из СССР в Румынию	Сознался
18.	РЕПЧУК Михаил Дмитриевич	1891	Хлебороб	Скрывал у себя на квартире румынского агента, бандита – Чечула	Сознался
19.	АНДРОНИК Гаврил Николаевич	1917	Солдат рум. армии	Агент румынской разведки	Сознался
20.	ЯКОБЕЦ Михаил Георгиевич	1899	Хлебороб	Участник вооруженной группы, пытавшейся вооруженным путем уйти из СССР в Румынию	Сознался
21.	ГАМБЛЕК Елена Дарьевна	1891	Хлебороб	Агент румынской разведки, дважды приходила из Румынии на территорию СССР для сбора шпионских данных	Сознался
22.	МУСТЯЦ Иван Ильич	1896	Без определен-ных занятий	Руководитель вооруженной группы, пытавшейся нелегально уйти из СССР в Румынию	Сознался
23.	ГОЛУНГ Константин Николаевич	1914	Солдат рум. армии	Руководитель вооруженной группы, пытавшейся нелегально уйти из СССР в Румынию	Сознался
24.	БАРБИР Михаил Васильевич	1919	Без определенны х занятий	Активный участник изменческой группы, пытавшейся нелегально уйти из СССР в Румынию	Сознался
25.	ЯМНИЦКИЙ Василий Иванович	1885	Хлебороб	Дважды нарушал границу. У себя в квартире скрывал румагентов	Сознался
26.	КОВАЛИН Николай Михайлович	1895	Служащий	Секретный агент сигуранции и румразведки	Частично сознался
27.	ЛАЗАРЬ Илья Дмитриевич	1904	Конюх	Сержант румполиции. Пытался не-легально уйти из СССР в Румынию	Сознался
28.	КИТЛЕР Георгий Гаврилович	1907	Хлебороб	Агент румразведки. Пытался нелегально уйти из СССР в Румынию	Сознался
29.	КИТЛЕР Анна Ивановна	1914	Домохозяйка	У себя в квартире скрывала агентов румразведки и пыталась нелегально уйти в Румынию	Созналась

Продовження таблиці

1	2	3	4	5	6
30.	ХАРЮК Иван Игнатьевич	1905	Хлебороб	У себя в квартире скрывала агентов румразведки, снабжая их советской литературой	Сознался
31.	ЛОГОШ Никита Юрьевич	1911	Хлебороб	У себя в квартире скрывала агентов румразведки, снабжая их советской литературой	Сознался
32.	ДУБЬЯК Петр Иванович	1912	Хлебороб	У себя в квартире скрывала агентов румразведки, снабжая их советской литературой	Сознался
33.	ЯМНИЦКИЙ Дмитрий Иванович	1916	Хлебороб	У себя в квартире скрывала агентов румразведки, поддерживая с ними контакт в работе	Не сознался
34.	БОФГАРЬ Гаврил Степанович	1904	Хлебороб	Нелегально ходил из СССР в Румынию, находясь в связи с румагентами	Сознался
35.	УШАКОВ Олег Федорович	1923	Бывший студент	Организатор контрреволюционной группировки, пытавшийся в декабре 1937 г. нелегальным путем уйти в Румынию. Совершил переход границы, сообщив румразведке сведения шпионского характера	Сознался
36.	ГРЕСЬ Станислав Янович	1919	Служащий ОСО Авиахима	Являлся участником к-р группировки и пытался нелегально уйти из СССР в Румынию	Сознался
37.	ГУЦУЛ Владимир Иванович	1921	Бывший студент	Являлся участником к-р группировки, совместно с которой пытался нелегально уйти из СССР в Румынию	Сознался
38.	РОРОСКИЙ Иван-Андрей Иванович	1904	Дворник	Являлся участником к-р организации украинских националистов и имел террористические намерения по отношению к руководителям соворганов	Частично сознался
39.	ЗЕГРЯ Николай Онуфриевич	1919	Хлебороб	Являлся организатором массового вооруженного перехода из СССР в Румынию	Частично сознался
40.	СИДОРЯК Петр Ильич	1914	Хлебороб	Участник массового вооруженного перехода из СССР в Румынию	Сознался
41.	АНТОФИЙ Дмитрий Игнатьевич	1902	Без определенных занятий	Пытался нелегальным путем уйти из СССР в Румынию	Сознался
42.	ГЕБА Семен Иванович	1878	Хлебороб	Агент-вербовщик румразведки	Сознался

Продовження таблиці

1	2	3	4	5	6
43.	МЕЛЬНИЧУК Илья Иванович	1903	Хлебороб	Активный участник изменческой группы, пытался нелегальным путем уйти в Румынию	Сознался
44.	ЯНКО Стефан Карлович	1913	Без определенных занятий	Агент румразведки	Сознался
45.	СЕМЕНЮК Михаил Васильевич	1907	Хлебороб	Активный участник к-р организации украинских националистов	Сознался
46.	КОРОЛИК Михаил Иванович	1911	Хлебороб	Активный участник к-р организации украинских националистов	Сознался
47.	БУРЫК Георгий Иванович	1913	Хлебороб	Активный участник к-р организации украинских националистов	Сознался
48.	ЩЕРБАНОВИЧ Степан Антонович	1903	Хлебороб	Активный участник к-р организации украинских националистов	Сознался
49.	СЛИВКА Иван Дмитриевич	1918	Учитель	Активный участник к-р организации украинских националистов	Сознался
50.	ПАЗЮК Иван Васильевич	1921	Хлебороб	Активный участник к-р организации украинских националистов	Сознался
51.	КОВАЛИК Андрей Иванович	1908	Хлебороб	Активный участник к-р организации украинских националистов	Сознался
52.	ПАВЧУК Михай Николаевич	1893	Адвокат	Участник к-р украинской националистической организации	Сознался
53.	ЛОХМАНЮК Василий Васильевич	1906	Почтальон	Участник к-р украинской националистической организации	Не сознался
54.	ИСАПЕЛ Василий Ильич	1924	Хлебороб	Изменник родине	Сознался
55.	БРУЖА Василий Манолиевич	1923	Хлебороб	Изменник родине	Сознался
56.	МОРАРУ Дмитрий Петрович	1908	Хлебороб	Пытался нелегально уйти из СССР в Румынию	Сознался
57.	ПЕТРОВИЧ Михаил Дмитриевич	1922	Хлебороб	Пытался нелегально уйти из СССР в Румынию	Сознался
58.	КУЧУРЯН Георгий Константинович	1888	Без определен. занятий	Кулак, принимал активное участие в вооруженной антисоветской волынке	Сознался
59.	КУЧУРЯН Илларион Георгиевич	1920	Хлебороб	Сын кулака. Принимал активное участие в вооруженной а-с волынке. Способствовал в побеге нелегала Сорочина от конвоя	Сознался частично
60.	ЗЕГРЯ Георгий Онуфриевич	1904	Хлебороб	В прошлом активный участник кузистской партии. Организатор а-с вооруженной волынки	Не сознался
61.	ШКРАБЕНЕЦ Илья Тодорович	1906	Хлебороб	Бывший активный член кузистской партии. Проводил активную а-с агитацию и участвовал в а-с волынке	Не сознался

Продовження таблиці

1	2	3	4	5	6
62.	МАМАЛЫЦКАЯ Елена Емельяновна	1897	Хлебороб	агент румразведки, неоднократно переходившая из Румынии на территорию СССР, собирала военные информации по заданию румразведки	Созналась
63.	КОВЧАК Степан Иванович	1912	Хлебороб	Являлся руководителем к-р оуновской группировки	Сознался
64.	МЕЛЬНИЧЕНКО Иван Саввич	1916	Хлебороб	Активный участник оуновской организации	Сознался
65.	СЕРЫЙ Дмитрий Михайлович	1921	Письмо-носец	Активный участник оуновской организации	Сознался
66.	ПЕТРЮК Иван Петрович	1920	Хлебороб	Являлся активным участником оуновской организации	Сознался
67.	ГЛАДИЙ Петр Танасиевич	1915	Хлебороб	Являлся активным участником оуновской организации	Сознался
68.	КОЗАРИЙЧУК Захарий Васильевич	1906	Хлебороб	Являлся участником оуновской организации	Не сознался
69.	ЦУРКАН Назарий Дмитриевич	1912	Хлебороб	Шеф куйба железногвардейцев, активный участник массово-вооруженного перехода госграницы	Частично сознался
70.	ЦИКАЛ Назарий Иванович	1913	Хлебороб	Бывший член царанистской партии, участник а-с волынки	Сознался
71.	ДЯЧУК Назарий Георгиевич	1905	Хлебороб	Бывший член царанистской партии, а затем гардист, принимал активное участие в подготовке вооруженного перехода из СССР в Румынию	Сознался
72.	ДРЕБУТ Иван Дмитриевич	1923	Хлебороб	Организатор подготавливаемого массового вооруженного нелегального ухода из СССР в Румынию	Сознался
73.	САВЧУК Николай Иванович	1911	Хлебороб	Участник по подготовке вооруженного перехода границы из СССР в Румынию	Не сознался
74.	ВАРВАРИЧ Дмитрий Иванович	1919	Хлебороб	Являлся участником подготавливаемого массового вооруженного перехода из СССР в Румынию, имел оружие	Сознался
75.	КИРИЛЯК Василий Георгиевич	1912	Хлебороб	Являлся организатором подготавливаемого массового вооруженного перехода границы на румсторону	Сознался
76.	ГРАПИНЯК Дмитрий Иванович	1916	Хлебороб	Активный участник подготавливаемого массово-вооруженного перехода границы на румсторону, имел оружие	Сознался

Продовження таблиці

1	2	3	4	5	6
77.	ГАЛУС Георгий Алексеевич	1910	Хлебороб	Организатор подготавливаемого массового вооруженного перехода границы на румсторону	Не сознался
78.	ГЕОРГИЯН Петр Иванович	1909	Учитель	Участник а-с изменческой группы, пытавшийся уйти из СССР в Румынию	Не сознался
79.	ПАВЛЕНКО Иван Георгиевич	1913	Хлебороб	Пытался нелегально уйти из СССР в Румынию	Сознался
80.	КРАВЧУК Иван Васильевич	1912	Хлебороб	Пытался нелегально уйти из СССР в Румынию	Сознался
81.	ДУЩАК Прокопий Иванович	1905	Кустарь-кузнец	Пытался нелегально уйти из СССР в Румынию	Не сознался
82.	САМРАКИ Рудольф Николаевич	1888	Слесарь психиатр. больницы	Немецкий шпион. Во время войны имел задание выявить местонахождение хранилищ горючего	Сознался
83.	ПАСАЙЛЮК Юрий Иванович	1911	Рабочий	Пытался нелегально уйти из СССР в Румынию для передачи сведений шпионского характера	Сознался частично
84.	ИОНЕСИ Ион Константинович	1910	Рабочий	Пытался нелегально уйти из СССР в Румынию для передачи сведений шпионского характера	Не сознался
85.	ГОДЖА Василий Иванович	1914	Без определенных занятий	Руководитель подготавливаемого массового вооруженного перехода границы на румсторону	Сознался
86.	МИХАЙЛЮК Григорий Иванович	1998	Хлебороб	Агент румразведки и организатор подготавливаемого вооруженного массового перехода границы на румсторону	Сознался частично
87.	ГАЛАС Михаил Юрьевич	1912	Служащий	Агент румразведки по заданию которой организовал группу лиц для нелегального ухода в Румынию	Сознался
88.	ГОЯН Иван Николаевич	1900	Хлебороб	Кузист, примарь, издевался над крестьянами. В декабре 1940 г. нелегальным путем пытался перейти на румсторону	Сознался
89.	МОСКАЛЬ Корнелия Дмитриевна	1911	Домохозяйка	Нелегально пыталась уйти из СССР в Румынию	Созналась
90.	ПОКЛИТАРЬ Тодор Танасиевич	1913	Хлебороб	Шпион немецкой разведки, в прошлом капрал румармии	Не сознался
91.	ГНИДЕВИЧ Онуфрий Григорьевич	1885	Огородник	В прошлом видный украинский националист, скрывал резидента немецкой разведки «Гартмана», хранил огнестрельное оружие, литературу и множительные аппараты	Не сознался

Продовження таблиці

1	2	3	4	5	6
92.	МАНЫК Григорий Михайлович	1909	Учитель	Являлся уездным руководителем ОУН	Сознался
93.	ХМЕЛЕВСКИЙ Илья Иванович	1897	Плотник	Являлся районным руководителем ОУН, проводивший подготовку к вооруженному восстанию против совласти	Сознался
94.	МОЛДАВАН Манолий Николаевич	1913	Хлебороб-кулак	Являлся активным участником ОУН	Сознался
95.	МЕЛЬНИЧЕНКО Дмитрий Иванович	1907	Хлебороб	Являлся активным участником ОУН	Сознался
96.	КОВЧАК Василий Иванович	1909	Хлебороб	Являлся активным участником ОУН	Сознался
97.	АНДРИЧ Анастасия Николаевна	1922	Хлебороб	Являлась активной участницей ОУН	Созналась
98.	ДОЛГАНЮК Василий Иванович	1909	Пожарник	Являлся организатором и руководителем кузистской группировки, поддерживал связь с жандармерией, преследовал и арестовывал коммунистов	Сознался частично
99.	КАСАРЬ Николай Максимович	1916	Хлебороб-кулак	Агент румразведки	Сознался

Начальник следственной части УНКГБ
капитан госбезопасности — Антонов
Зам. нач. отдела 2 управления НКГБ
ст. лейтенант госбезопасности — Казин

"Согласен": Зам. начальника УНКГБ по ЧО
ст. лейтенант госбезопасности — Галунов
"Утверждаю": Начальник УНКГБ по Черновицкой области
капитан государственной безопасности — Трубников

28.VI.1041 г.
г. Черновцы

"Согласны": Пом. военного прокурора КОВО
военный юрист 3 ранга — Москаленко
Зам. прокурора Черновицкой области
по спецделам — Литвиненко

СПИСОК № 3

от 30 июня 1941 г.

№ п/п	Фамилия, имя и отчество	Год рож-дени	Последняя должность или место	Компрометирующие материалы и краткое содержание обвинения	Сознался или не сознался
1	2	3	4	5	6
1.	БУРДЫГА Василий Степанович	1910	Работал в сельском хозяйстве	Являлся активным участником контрреволюционной организации украинских националистов ОУН. Имел оружие	Сознался
2.	БРОДОВСКАЯ Виктория Каролевна	1893	Домо-хозяйка	Являлась причастной к иностранной разведке, принимала и укрывала у себя на квартире агентов иностранной разведки – Ковальского (расстрелян), Адась Романа и др.	Созналась
3.	КАЛЫНЯК Владимир Софронович	1920	Техник-гидролог гидрологической станции г. Черновцы	Резко а/с настроен, имел связь с активными оуновцами, проводил пораженческую агитацию против соввлаасти, восхваляя Германию	Не сознался
4.	КОСТРУБЯК Иван Иосифович	1919	Техник-гидролог гидрологической станции г. Черновцы	Украинский националист, резко а/с настроен, проводил а/с агитацию, направленную против мероприятия соввласти	Не сознался
5.	ОЕС Зольтан Александрович	1909	По профессии учитель, работает в горбольнице черно-рабочим	Являлся уполномоченным военного атташе Венгрии в Москве Фараго по организации и оформлению выезда венгров в Венгрию по заданию Фараго, организовал нелегальный комитет Красного Креста с целью шпионажа	Частично сознался
6.	ФОРКАШ Артур Мартынович	1908	Работает в утильсырье мыловаром	Сын торговца, являлся секретарем нелегального комитета Красного Креста, созданного по заданию генерала Фараго, распространял эмиграционное настроение среди венгров и уроженцев Венгрии	Частично сознался
7.	ВАЙЦНЕР Бруно Натанович	1894	Механик-шофер облавто-треста	Активный член венгерской шпионской организации, предоставлял свою квартиру руководителю этой организации Оесу для приема генерала Фараго, неоднократно посещал германское консульство	Частично сознался

Продовження таблиці

1	2	3	4	5	6
8.	ЗИЛЬБЕРМАН Юнас Альбертович	1905	Без определенных занятий	Активный участник шпионской организации, распространял эмиграционные настроения	Частично сознался
9.	ОСТАФИЙ Георгий Васильевич	1900	Кустарь	Активный участник националистической организации, резко антисоветски настроен, высказывает пораженческие настроения по адресу СССР, при этом восхваляет Германию	Частично сознался
10.	ГРИНЬКУ Мигай Дмитриевич	1891	Работает на водоканале охранником	Резко а/с настроен, среди населения ведет пораженческую агитацию против СССР, при этом восхваляет фашистскую Германию	Не сознался
11.	САФЕНЮК Николай Петрович	1892	Работает в с/хоз	Состоял в к-р партии царанистов, является одним из активных участников к-р организации, систематически проводил а/с агитацию	Не сознался
12.	МОЛОТЮК Михаил Георгиевич	1897	Инвалид	Являлся одним из активных участников к-р организации, систематически проводил пораженческую агитацию против СССР, при этом восхвалял фашистскую Германию	Не сознался
13.	ЯКОБЕЦ Константин Васильевич	1896	Работал в с/хозяйстве	Являлся одним из активных участников к-р организации, систематически проводил пораженческую агитацию против СССР, при этом восхвалял фашистскую Германию	Не сознался

Начальник следчасти УНКГБ
капитан госбезопасности — Антонов
Зам. нач. отдела 2 управления НКГБ
ст. лейтенант госбезопасности — Казин

"Согласен": Зам. нач. УНКГБ по Черновицкой обл.
ст. лейтенант госбезопасности — Галунов
"Утверждаю": Начальник УНКГБ по Черновицкой обл.
капитан государственной безопасности — Трубников
"Согласны": Пом. военного прокурора КОВО
военюрист 3 ранга — Москаленко

Зам. обл. прокурора по спецделам — Литвиненко

СПИСОК № 4

от 29 июня 1941 г.

№ п/п	Фамилия, имя и отчество	Год рож- дени	Последняя должность или место	Компрометирующие материалы и краткое содержание обвинения	Сознался или не сознался
1	2	3	4	5	6
1.	ПАВЛЕНКО Адам Леонтьевич	1913	Хлебороб	Кулак, в прошлом комендант куйбы «Железной гвардии», принимал участие в подготовке нелегального вооруженного перехода госграницы в Румынию	Сознался
2.	ДАБЕКА Николай Семенович	1908	Хлебороб	В прошлом участник «Железной гвардии», принимал участие в подготовке организованного нелегального вооруженного перехода в Румынию	Сознался
3.	ПОПОВИЧ Михаил Георгиевич	1912	Хлебороб	Участник группы, подготовлявшей организованный вооруженный переход границы в Румынию	Сознался
4.	УРЕНЮК Георгий Васильевич	1922	Хлебороб	Участник группы, подготовлявшей организованный вооруженный переход границы в Румынию	Сознался
5.	НИКОЛАЕНКУ Лазарь Петрович	1914	Хлебороб	Участник группы, подготовлявшей организованный вооруженный переход границы в Румынию	Сознался
6.	СТАНИЦКИЙ Лазарь Петрович	1914	Хлебороб	Участник группы, подготовлявшей организованный вооруженный переход границы в Румынию	Созналась
7.	ГАФИЙЧУК Владимир Константинович	1922	Студент университета	Участник ОУН, был связан с руководителем Порембским, ныне находящемся на нелегальном положении, хранил у себя оуновскую националистическую литературу	Сознался
8.	БАБИЙ Василий Антонович	1915	Студент университета	Участник ОУН, завербован Порембским, был связан с Гафийчуком	Сознался
9.	БИНЯВСКИЙ Иосиф Михайлович	1919	Матрос ОСВОДа	Участник ОУН, завербован Витяркушем, ныне находящимся на нелегальном положении	Сознался
10.	ИВАСЮК Василий Григорьевич	1913	Хлебороб	Участник ОУН, завербован Гафийчуком	Созналась
11.	МОШУК Корней Иванович	1921	Слесарь колбасн. фабрики	Участник ОУН, завербован Сидором Стефаном, участвовал в нелегальных сборищах организации	Сознался
12.	МОРГОЧ Иван Васильевич	1921	Студент университета	Участник ОУН, завербован Порембским, ныне находящемся на нелегальном положении	Сознался

Продовження таблиці

1	2	3	4	5	6
13.	СЛИМАК Владимир Онуфриевич	1904	Секретарь средней школы	Агент германской разведки, собирал шпионско-разведывательные данные о Красной армии и принимал меры к созданию фашистской «пятой колоны»	Не сознался
14.	АУФЛЕГЕР Арон Давидович	1922	Без определенных занятий	Сын торговца, агент румразведки, прибыл на территорию СССР с целью сбора шпионских данных о Советском Союзе	Сознался
15.	ГОРБАН Иван Семенович	1883	Хлебороб	Кулак, состоял в партии либералов, имел связь с жандармерией, проводил антисоветскую агитацию	Сознался частично
16.	ТАРЬЯН Берталанд Виссарионович	1894	Врач, работал в 3-й больнице	В прошлом владелец санатория, в августе 1940 г. неоднократно встречался с Германским консулом в Черновицах – Шельгорном и приезжавшем в Черновицы военным атташе Венгрии генерал-майором Фараго, проводил шпионскую деятельность	Сознался частично
17.	КОБЕЛЬ Николай Константинович	1923	Хлебороб	Принимал участие в подготовке организованного вооруженного перехода группы лиц в Румынию, а также знал всех организаторов и о наличии у них оружия	Сознался
18.	КРУКОВСКИЙ Василий Яковлевич	1897	Плотник	В прошлом участник петлюровской банды, являлся агентом румынской разведки, выдавал ей членов подпольной коммунистической организации. В 1919 г. участвовал в подавлении Хотинского революционного восстания	Сознался частично
19.	БАЛАН Мария Иордатьевна	1914	Хлебороб	Жена организатора нелегального перехода в Румынию. 7.II. 1941 г. пыталась нелегально бежать в Румынию	Созналась
20.	СТРИНАДКО Николай Яковлевич	1896	Хлебороб	Бывший член партии национал-царанистов, являлся активным участником ОУН, имел кличку «Вудвуд»	Сознался
21.	ИВАНКИВ Василий Михайлович	1919	Телефонист почты	Участник повстанческой армии ОУН, завербован Ковчаком, имел кличку «Смик», вербовал новых участников организации	Сознался
22.	БРОДОВСКИЙ Фердинанд Карлович	1885	Работал в горкомхозе	В прошлом участник либеральной партии, участник польской националистической организации, предоставлял свою квартиру шпионам и курьерам организации, приходившим из Бухареста в Львов. В его квартире проводились собрания участников организации	Сознался частично

Продовження таблиці

1	2	3	4	5	6
23.	БРОДОВСКАЯ Елена Фердинандовна	1922	Без определенных занятий	Участница польской националистической шпионской организации	Созналась частично
24.	САСС Кароль Николаевич	1898	Слесарь сахзавода	Участник польской националистической шпионской организации	Сознался
25.	АСКРИПКАРИЦА Дмитрий Григорьевич	1912	Без определенных занятий	Агент румразведки, прибыл на территорию СССР с целью сбора шпионско-разведывательных данных	Сознался
26.	ФЕДОР Иван Степанович	1924	Без определенных занятий	Бывший доброволец румармии, прибыл на территорию СССР с целью сбора шпионско-разведывательных данных	Сознался
27.	ЛЮБКА Николай Гаврилович	1913	Хлебороб	Участник ОУН, завербован Ковчаком, имел кличку «Когут», участвовал в нелегальных сборищах организации, где обсуждались вопросы повстанческой деятельности	Сознался
28.	СКРИПНИК Сильвестр Григорьевич	1911	Хлебороб	Бывший секретарь примарии, участник повстанческой ОУН, завербован Ивасюком	Сознался
29.	ГРАБОВСКИЙ Петр Карлович	1895	Заготовитель «Скототкормтреста»	В марте 1941 г. привлечен к шпионской деятельности в пользу Румынии, его квартиру дважды посещали румынские агенты	Сознался
30.	ПЕЛЕШАТЫЙ Василий Петрович	1909	Хлебороб	Руководящий участник повстанческой ОУН, лично вербовал новых участников	Сознался

Начальник следственной части УНКГБ
капитан госбезопасности — Антонов
Зам. начальника отдела 2 управления
ст. лейтенант госбезопасности — Казин

"Согласен": Зам. нач. УНКГБ по ЧО
ст. лейтенант госбезопасности — Галунов
"Утверждаю": Начальник УНКГБ по Черновицкой области
капитан государственной безопасности — Трубников
"Согласны": Пом. военного прокурора КОВО
военный юрист 3 ранга — Москаленко

Зам. прокурора Черновицкой области
по спецделам — Литвиненко

СПИСОК № 5

от 28 июня 1941 г.

№ п/п	Фамилия, имя и отчество	Год рож-дени	Последняя должность или место	Компрометирующие материалы и краткое содержание обвинения	Сознался или не сознался
1	2	3	4	5	6
1.	ПОЛИБРОДА Иван Онуфриевич	1915	Секретарь сельсовета	Руководящий участник оуновской организации, имел кличку «Крук», лично вербовал в организацию новых участников	Сознался
2.	ПОЛИБРОДА Василий Манолиевич	1920	Хлебороб	Участник ОУН, был связан с нелегалом «Рысь» и другими. В организации имел кличку «Влучко»	Созналась
3.	ВАСИЛИНЧУК Георгий Васильевич	1908	Хлебороб	Участник ОУН, имел кличку «Микита», вербовал в организацию новых участников	Сознался
4.	ЗАПАРАНЮК Василий Николаевич	1921	Хлебороб	Участник ОУН, имел кличку «Остап», был связан с руководством ОУН	Сознался
5.	ОСАДЧУК Николай Юрьевич	1909	Хлебороб	Крестьянин-кулак, участник ОУН, имел кличку «Гербась», был связан с руководством организации	Сознался
6.	НАГИРНЫЙ Степан Иванович	1908	Хлебороб	Участник ОУН, имел кличку «Филя», в последнее время являлся районным руководителем организации, скрывал у себя нелегала Звезду Дмитрия и других	Созналась
7.	НУЦУЛЯК Василий Григорьевич	1896	Хлебороб	Участник ОУН, имел кличку «Старик», был связан с районным и уездным руководством организации, доставлял националистическую литературу	Сознался
8.	БЕЙКО Василий Георгиевич	1910	Сапожник	Участник ОУН, имел кличку «Зализняк», в последнее время был подрайонным руководителем организации, лично вербовал новых участников	Сознался
9.	МАНЧУЛЕНКО Манолий (Эммануил) Иванович	1902	Хлебороб	Крестьянин-кулак, участник ОУН, имел кличку «Смерека», руководил звеном организации, лично вербовал новых участников	Сознался
10.	ХАЛАТУРНИК Манолий Степанович	1920	Хлебороб	Участник ОУН, имел кличку «Ястреб», был связан с руководством организации	Сознался

Продовження таблиці

1	2	3	4	5	6
11.	МАЦКУЛЯК Василина Ивановна	1901	Хлебороб	Являлась содержательницей конспиративной квартиры ОУН, имела кличку «Хитрая», в ее квартире скрывались руководители ОУН – нелегалы кличка «Рысь», «Бурый» и др.	Созналась
12.	ЧЕРНОКОЖИЙ Михаил Ильич	1915	Хлебороб	Сержант румармии, являлся подрайонным руководителем ОУН, был связан с находящимся на нелегальном положении руководителем ОУН – Колотило, лично вербовал новых участников	Сознался
13.	ШАНДРО Степан Танасьевич	1899	Хлебороб	Крестьянин-кулак, участник ОУН, руководил звеном организации, лично вербовал новых участников	Сознался
14.	СТРИНАДКО Иван Николаевич	1897	Хлебороб	Участник оуновской организации, завербован лично Колотило, руководил звеном организации, лично вербовал новых участников	Сознался
15.	КОЛОТИЛО Василий Алексеевич	1903	Хлебороб	Участник ОУН, имел кличку «Рыболов», был связан с руководящими участниками организации, находящимися на нелегальном положении	Сознался
16.	КУЗЬ Василий Иванович	1917	Хлебороб	Сын кулака, участник ОУН, завербован Колотило, имел кличку «Тимош», руководил звеном организации с 3 человек	Сознался
17.	ЧЕРНОГУЗ Григорий Макарович	1907	Хлебороб	В 1931 г. судим как уголовник, участник ОУН, был связан с Колотило и по его заданиям следил за партийно-советскими работниками	Сознался
18.	МОЙСЮК Георгий Иванович	1904	Хлебороб	Участник ОУН, имел кличку «Смерть», подготавливал вооруженное восстание против советской власти	Сознался
19.	АНДРЮК Григорий Васильевич	1905	Хлебороб	Участник ОУН, руководил звеном организации, лично вербовал новых участников	Сознался
20.	НИКУЛА Василий Прокопович	1909	Хлебороб	Участник ОУН, имел кличку «Чайка», руководил звеном организации, лично вербовал новых участников	Сознался
21.	МЕЛЬНИЧУК Иван Михайлович	1898	Хлебороб	Участник ОУН, завербован лично Колотило, во время войны имел задание руководить повстанцами в количестве 50 чел.	Сознался

Продовження таблиці

1	2	3	4	5	6
22.	ОСТАШЕК Михаил Семенович	1906	Хлебороб	Участник ОУН, имел кличку «Залемо», предоставлял свою квартиру для нелегальных сборищ участников организации, где обговаривались вопросы подготовки восстания	Сознался
23.	ОСТАШЕК Дмитрий Семенович	1911	Хлебороб	Участник ОУН, завербован лично Колотило, принимал активное участие в подготовке восстания	Сознался
24.	СИНЯТОВИЧ Иосиф Емельянович	1911	Хлебороб	Участник ОУН, завербован лично Стринадко, принимал участие в нелегальных сборищах и в подготовке восстания	Сознался
25.	АНДРИЧ Анна Ивановна	1886	Хлебороб	Участница ОУН, укрывала у себя находящегося на нелегальном положении руководителя ОУН Колотило и др. Ее муж также участник организации	Созналась
26.	АНДРЮК Николай Диомидович	1910	Хлебороб	Участник ОУН, принимал участие в нелегальных сборищах организации и в подготовке восстания	Сознался
27.	ГЕРМАН Георгий Васильевич	1919	Хлебороб	Явкосодержатель румынского агента Исопела, неоднократно посещавшего территорию СССР в шпионских целях	Сознался
28.	ГЕРМАН Василий Иванович	1880	Хлебороб	Бывший активный царанист, явкосодержатель, в его квартире скрывался румынский агент Исопела, неоднократно посещавший территорию СССР. Герман помогал Исопелу собирать шпионские данные	Сознался
29.	ПОРАЙКО Валерьян Николаевич	1911	Сын купца, без определенных занятий	Бывший участник партий национал-царанистской, а затем гардистской. В августе 1940 г. нелегально бежал в Румынию, где привлечен к работе против СССР и с шпионско-разведывательными заданиями направлен в Советский Союз	Сознался
30.	ЖИРЯДА Иван Ильич	1917	Хлебороб	Лично организовал группу румын в 17 чел., которых намеревался увести в Румынию. Имел оружие для оказания сопротивления пограничным войскам при переходе границы	Сознался

Продовження таблиці

1	2	3	4	5	6
31.	АНДРЕЙЧУК Сильвестр Григорьевич	1914	Без определенных занятий	Сержант румармии, 14.II.1941 г. нелегально прибыл из Румынии на территорию СССР с целью сбора шпионско-разведывательных данных	Сознался
32.	ПАЛАГНЮК Иван Андреевич	1909	Без определенных занятий	Агент румразведки, имел задание посетить западные области Украины, собрать шпионские данные и доставить в Румынию	Сознался
33.	МИРОНЕСКУ Георгий Антонович	1914	Без определенных занятий	Агент румразведки, переброшен на территорию СССР для сбора шпионско-разведывательных данных	Сознался
34.	КОСАРЬ Петр Максимович	1920	Хлебороб	Сын кулака, румынский агент, собирал шпионско-разведывательные данные о Советском Союзе и передавал Чечулу – резиденту румразведки, нелегально приходившему в СССР	Сознался
35.	КОСАРЬ Василий Максимович	1917	Хлебороб	Кулак, румынский агент, собирал шпионско-разведывательные данные о Советском Союзе и передавал Чечулу – резиденту румразведки, нелегально приходившему в СССР	Сознался
36.	КЕРА Федор Гаврилович	1878	Хлебороб	Кулак, румынский агент, собирал шпионско-разведывательные данные о Советском Союзе и передавал Чечулу – резиденту румразведки, нелегально приходившему в СССР	Сознался
37.	ДЗЮБ Петр Васильевич	1913	Хлебороб	Кулак, румынский агент, собирал шпионско-разведывательные данные о Советском Союзе и передавал Чечулу – резиденту румразведки, нелегально приходившему в СССР	Сознался
38.	ИГНАТЮК Василий Петрович	1911	Хлебороб	Румынский агент, собирал шпионско-разведывательные данные о Советском Союзе и передавал Чечулу – резиденту румразведки, нелегально приходившему в СССР	Сознался
39.	ЧУЧКО Пантелей Иванович	1914	Хлебороб	Румынский агент, собирал шпионско-разведывательные данные о Советском Союзе и передавал Чечулу – резиденту румразведки, нелегально приходившему в СССР	Не сознался

Продовження таблиці

1	2	3	4	5	6
40.	КУЛАШ Юрий Калинович	1890	Хлебороб	Кулак, румынский агент, собирал шпионско-разведывательные данные о Советском Союзе и передавал Чечулу – резиденту румразведки, нелегально приходившему в СССР	Сознался частично
41.	ГАРАС Михаил Юрьевич	1912	Секретарь сельсовета	Бывший кузист, дважды посещал Румынию, организатор нелегального перехода в Румынию, намеревался унести с собой штамп и печать сельсовета	Сознался
42.	ЗАГАРЮК Онуфрий Михайлович	1912	Хлебороб	Участник и организатор антисоветской волынки, организовал нелегальный переход румын через границу, собирал оружие для оказания вооруженного сопротивления пограничникам	Сознался
43.	ЗАПОТЫЧНЫЙ (он же ПРИТАНКО) Петр Иванович	1920	Без определенных занятий	Руководитель, долгое время находился на нелегальном положении, имел кличку «Бурый»	Сознался
44.	АДРИЧ Анастасия Ивановна	1922	Хлебороб	Участница ОУН, завербована своим мужем. В ее квартире скрывался видный руководитель ОУН – Колотило, совершивший террористический акт над сотрудником НКГБ.	Созналась
45.	КАРП Василий Федорович	1918	Бригадир узкоколейной жел. дороги	Капрал румармии, нелегально прибыл в СССР, вел антисоветскую агитацию, работая на ж-д транспорте, пытался совершить диверсионный акт	Сознался
46.	ПИНДЕРЯК Тодор Васильевич	1882	Занимался сельским хозяйством	Скрывал у себя румынского агента Урсу Георгия и передавал ему сведения шпионского характера	Сознался
47.	МАНИСАЛИ Иван Васильевич	1888	Без определенных занятий	Бывший активный деятель либеральной партии, резидент румразведки	Сознался частично
48.	СОРОКОВИЧ Стефанида Пантелеймоновна	1924	Без определенных занятий	28.IV нелегально прибыла из Румынии с целью сбора сведений шпионского разведывательного характера	Созналась
49.	ГЕМБЛЮК Елена Дарьевна	1891	Без определенных занятий	Неоднократно переходила госграницу в Румынию и обратно. При последней ходке завербована румынской разведкой и с заданиями шпионско-разведывательного характера переброшена на территорию СССР	Созналась

1	2	3	4	5	6
50.	ГУЦУЛ Василий Иванович	1904	Хлебороб	В прошлом активный кузист, руководил организацией в группе сел, в марте 1941 г. подготавливал совершение террористического акта над председателем сельсовета – Будзалой Нестером	Сознался
51.	НЕСТЕРЮК Прасковья Федоровна	1908	Хлебороб	Была связана с видным румынским агентом – Полек Георгием и его братом – Полек Николаем, через которых передала в Румынию 20 тыс. лей и намеревалась нелегально уйти в Румынию	Созналась
52.	ИЛИЩУК Уласий Юрьевич	1909	Хлебороб	Состоял в партии кузистов, был связан с румынскими агентами – Полек Георгием и Полек Николаем, скрывал их у себя на квартире и вызывал для них ряд жителей своего села, от которых Полек получал шпионские данные	Сознался
53.	ФОШКА Михаил Васильевич	1891	Хлебороб	Поддерживал связь с лицами, нелегально посещающими территорию Советского Союза, скупал у них контрабандные товары	Сознался
54.	НЕСТЕРЮК Алексей Иванович	1913	Без определенных занятий	Имел связь с агентами румынской разведки, посещавшими территорию СССР, собирал и передавал им румынские леи	Сознался
55.	КРОЙТОР Георгий Николаевич	1913	Хлебороб	Служил в жандармском полку румармии, организовал население с. Бояны к вооруженному переходу госграницы в Румынию	Сознался
56.	РОМЕНКО-РУССУ Иван Дмитриевич	1898	Хлебороб	Бывший участник национал-царанистской партии, организатор нелегального вооруженного перехода жителей с. Баяны в Румынию	Сознался
57.	ВАЙПАН Андрей Иванович	1896	Хлебороб	Организовал население с. Баяны к нелегальному вооруженному переходу госграницы в Румынию. При этом проводил антисоветскую агитацию	Сознался
58.	ТОКА Иван Штефанович	1920	Хлебороб	Принимал участие в подготовке к нелегальному вооруженному уходу в Румынию жителей с. Бояны до 300 человек. Был связан с Кройтором, Вайпаном и др.	Сознался

Продовження таблиці

1	2	3	4	5	6
59.	ФЕДОРЯК Николай Константинович	1912	Хлебороб	В 1933 г. судим за хулиганство, принимал участие в подготовке нелегального вооруженного перехода госграницы в Румынию до 300 человек жителей с. Бояны	Сознался
60.	ВАЙПАН Петр Ильич	1920	Хлебороб	Крестьянин-кулак, принимал активное участие в подготовке нелегального вооруженного перехода в Румынию до 300 человек жителей с. Бояны	Сознался

Начальник следственной части УНКГБ
капитан госбезопасности — Антонов

Зам. начальника отдела 2 управления
ст. лейтенант госбезопасности — Казин

"Согласен": Зам. начальника УНКГБ по ЧО
ст. лейтенант госбезопасности — Галунов

"Утверждаю": Начальник УНКГБ по Черновицкой области
капитан государственной безопасности — Трубников

"Согласны": Пом. военного прокурора КОВО
военный юрист 3 ранга — Москаленко

Зам. прокурора Черновицкой области
по спецделам — Литвиненко

СПИСОК № 6

По состоянию на «   » июля 1941 г.

№ п/п	Фамилия, имя и отчество	Год рож-дени	Место работы	Компроматериал	Сознался или не сознался
1.	САВЧУК Михаил Дмитриевич	1918	Бухгалтер сельпо	Активный участник к-р организации украинских националистов – «ОУН», готовившей вооруженное восстание против соввласти	Сознался

Начальник следчасти УНКГБ
капитан госбезопасности Антонов

Зам. нач. отдела 2 управления НКГБ
ст. лейтенант госбезопасности Казин

"Согласен": Зам. нач. УНКГБ по Черновицкой Области
ст. лейтенант госбезопасности Галунов

"Утверждаю": Начальник УНКГБ по Черновицкой области
капитан госбезопасности Трубников

"Согласны": Пом. военного прокурора КОВО
военюрист 3 ранга Москаленко

ГДА СБУ. - Ф. 5. - Спр. 6. - Арк. 1-2, 7-34.

№ 6
ВІСТКИ З-ПІД РУМУНСЬКОЇ ОКУПАЦІЇ

Румуни щораз сильніше відчувають подвійний натиск – з одного боку німці, з другого – англійці. Ці останні повели довкруги Румунії т.зв. війну неврів, що міцна зокрема в політично-пропагандивній площині і то зі зовні, як і через свої агентури внутрі Румунії. Фізичний натиск виявився в більшому воздушному налеті на Румунію з міцним бомбленням Букарешту та нафтових теренів, зокрема Плоешті, що ще до сьогодні горять. Напад і бомблення відбулися по часі, який був назначений Англією в ультиматумі про зірвання Румунії з Німеччиною. Після налету Румунія одержала другий ультимат, що його час минає 1 вересня ц.р. Про налет загально відомо. Проте слід про нього ще дещо сказати. Він не був так аж дуже великий (всього 125 літаків), але румуни зробили з цього приводу великий крик, щоб витворити певну атмосферу – "нас б'ють англійці", "ми змушені щось зробити, боронитися" (у висліді не йти на східний фронт). З другого боку, цей крик мав дати населенню заспокоєння, мовляв, нам німців нічого боятися, як теж большевиків, бо англійці вже близько. Під оглядом морально-психічним і пропагандивним англійці добилися тим налетом повних успіхів. Летунів зі збитих англійських літаків (20) румунські солдати приняли більш по приятельськи, включно до цього, що носили їх на руках і, що цікавіше, про це писала поширено румунська преса.

Упадок Італії викликав у Румунії велике враження. Часто тепер порівнюється доля Італії й Румунії, натякаючи, що приходить черга на Румунію. Ходили чутки, що після уступлення Мусоліні Антонеску їздив інкогніто до італійського короля.

Англійці творять південний фронт і через це наближаються до Румунії.

Дипломатично-політичний і пропагандивний натиск на Румунію спричинив це, що Румунія не вислала й не думає вислати на східний фронт своєї одномільйонової армії, якої домагався Гітлер в Антонеску ще в квітні 1943 року.

Чим раз то виразніший англійсько-большевицький конфлікт та слабкість совітів заспокоюють румунів перед приходом червоних.

Гостріший курс Англії проти Мадярщини, а в останньому часі, зокрема, проти Болгарії. Витворює в Румунії надії на те, що Англія буде супроти них ласкавою.

Певний і недалекий програш німців, в що всі румуни непохитно вірять і говорять, відганяє від румунів цей великий донедавний жах перед німецькою окупацією. Коли б до цього навіть дійшло, то вірять румуни – тільки на дуже короткий час.

Все це впливає на те, що в Румунії зарисовується щораз ясніше політична лінія. Але події котяться інертно. Румуни намагаються опиратись німецьким зазіханням і вимогам та ждати єдиноспасаючого для румунів приходу англійців. Кажуть, що теперішний час для них переходовий, мовляв, війни вже не ведемо, а з німцями поки що йдемо, бо "наше географічне положення не дозволяє вже цього змінити" (пише румунська преса). Румунія жде англійців. Що буде потім мало їх займає. Все ж таки деякі боряться й говорять про англійську окупацію і повну господарську експлуатацію Румунії.

Переходовий час хотіли румуни використати для: а) підготовки до порахунків з сусідами, головно мадярами, б) закріплення румунськости Бесарабії і Буковини, в) переведення повного грабунку Наддністрянщини під оглядом матеряльним і фізичним (вивіз фахівців).

Все це впливає на те, що в нутрі Румунії відчувається повний застій в площині виявів невдоволення та протестів. Бракує більшість демонстранцій. Залізна Гвардія рівно жде подій зі зовні, в своїй пропаганді потреби змін в Румунії вяже з майбутніми подіями, мовляв, Англія скоро прийде і нам допоможе. Ждуть теж допомоги від турків. До послаблення гострих виявів невдоволення спричинилася й постава теперішнього уряду, що чується більш вільним від німців і йде на певні уступки населенню і на домагання німців ставить своє "Ні". Румунів вдо-

волила, зокрема, відмова висилки армії на схід. В загальному населення Румунії в тривозі, з певними надіями на щось краще жде майбутніх днів.

Румуни критикують пакт трьох. Недавно сильно вдарили по Японії. В зв'язку зі змінами в Італії, займаються питанням демоліберального ладу. Що другий день румунські офіцьози (Універсул, Курентул) друкують статті (гострі) проти мадярів.

2.IX. ц.р. перший раз заговорили високі румунські урядовці про уступлення Антонеску та що всю владу перебрав король Михайло I. Заповідають на днях незвичайні події в Румунії і в Одесі.

Румунська політика до українців є різна на різних землях. Бесарабії й Буковині терор значно загострився й там в приспішеному темпі проводиться акцію т. зв. румунізації, що позначається, в першу чергу, кольонізацією українських земель румунами.

На Наддністрянщині під оглядом політичним без змін. Румунська адміністрація на селах зменшилась до одної третьої частини. Те ж саме із жандармерією. Армію, що тут стояла, демобілізують і засилають в Румунію. Частину однак залишили, а частину переставили для вивозки хліба й майна з Наддністрянщини. На підводах, тут змобілізованих і присланих з Румунії, вивозять весь хліб – "під мітлу" – незалишаючи селянам нічогісень. Одним словом, все, що має якунебудь вартість, вивозять приспішеним темпом, залишаючи тільки дещо молдованам.

Забирають теж трактористів і комбайнерів разом з машинами: останньо списують всіх спеців і наказують приготовити собі документи на румунській мові.

Натиску на українців Наддністрянщини покищо немає, руских теж вже не авансують. Комуністів перереєстровують наново – мабуть будуть їх арештувати.

В Жеринці арештували 400 чоловік, ніби за комунізм і англійську розвідку. Арешти перевело гештапо й сіґуранца.

Індивідуально всі румуни говорять про те, що тут буде Українська Держава, а не Росія (це їхнє побожне бажання).

Що певний час румуни подають термін свойого від'їзду з "Трансністрії".

I.IX проголошено мобілізацію бувших русских офіцерів-емігрантів. Це спричинило нову паніку. Всі дуже бояться мобілізації.

Румунська жандармерія розпочала льоальні арешти українців в зв'язку з появою листівок "Український Народе" і "УПА".

По селах румунська жандармерія знущається і б'є селян.

Настрій селян вцілости протирумунський (кажуть "надоїли"), але також і протинімецький. Приходу німців дуже бояться. Хоч румунів всі ненавидять (навіть молдовани), визнають, однак, що з румунами ще можна жити, бо з німцями вже ніяк. Большевиків бояться й не хочуть їхнього повороту, все ж таки ждуть на них, як на щось неминучого. Багато говорять про можливість десанту в Одесі англійців, а навіть турків.

Комуністична пропаганда обмежується головно до шептаної пропаганди, в якій подається вістки з фронту. Забріханість цієї пропаганди б'є по ній самій, зокрема по селах. Гірше є в Одесі. Самі комуністи нарікають на Англію і з цього приводу опускають свого носа долів.

Не бажаючи ні румунів, ні німців, ні большевиків, а навіть дивлячись скептично на англійців (це теж імперіалісти), населення стоїть перед мертвою точкою – а що. Про УССД думають, але одиниці й гуртки, загал знає мало. Про УПА доходять тут скромні вістки. Наша масова пропаганда, до якої ми прийшли по проломанні більших трудів, знаходить в масах зацікавлення, симпатії і скорий розголос. Акція румунів (арешти, ревізії) нам тільки сприяє.

3 вересня 1943 р.

ГДА СБУ. – Ф. 13. – Спр. 376. – Т. 32. – Арк. 135–136.

№ 7

Буковина **13.VII.1945 р.**

СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНИЙ ЗВІТ

Черновецька область під адміністративним оглядом поділяється на 14 р-нів. В тому числі 9 р-нів буковинських, а саме: Кіцманський, Заставнянський, Садагурський (між Прутом а Дністром), Черновецький, Вашківський, Сторожинецький (терен Підкарпаття), Вижницький, Путилівський (гірські), а п'ять бесарабських, а саме: Хотинський, Сокирянський Кельменецький, Герцаївський і Новоселицький.

До з'ясування відносин в бесарабських р-нах приступлю на окремому місці тому, що цей терен під кожним оглядом становить окрему цілість особливу.

Населення Буковини під оглядом національної свідомости зрізничковане, надзвичайно. В першу чергу треба відрізнити гірське населення, яке назагал низько свідоме. Дуже часто тут можна почути, що він є русин, гуцул, або навіть "місцевий". Щоправда в останньому часі, тобто в 1944 р., національна свідомість почала скорим темпом зростати і в наслідок впливу нашого руху. Населення підкарпатського і подільського теренів краще розвинене, а зокрема тут треба відзначити терен між Прутом а Дністром, де великий вплив на розвиток національної свідомости мав наш рух, який на цьому терені був уже популярний в часі першої большевицької окупації.

Під оглядом господарським населення досить багате, за виїмком населення гірського. Стан матеріяльного забезпечення відограв велику ролю в формуванні політичної свідомости населення, зокрема той чинник відограв рішаючу ролю в останньому періоді. Населення Поділля большевики своєю господарською політикою, податкими і т.п. в загальному настроїли проти себе. Зато гірське населення большевики потрактували дещо відмінно. Підкинули туди збіжжя, бараболі і взагалі пішли на поліпшення матеріяльного стану населення і це в великій мірі допомогло їм позискати симпатії населення до тої міри, що воно часто йде добровільно на співпрацю з НКВД.

Дуже шкідливий вплив на політичне життя Буковини має майже хворобливий нахил до еміграції. На весні 1944 р. майже вся інтелігенція (дослівно розуміти) покинули терен Буковини. Крім інтелігенції емігрувало з Регат дуже багато людей політичносвідомих і активних, які стояли в якім небудь відношенні до нашого руху. Зараз інтелігенція Черновеччини (маю на увазі учителів і священників) – це переважно люди висилані соввладою зі східних областей. Передовсім учительство несе активну допомогу сільській адміністрації. Це люди звичайно молоді комсомольці. Але були випадки, що і серед них стрічались наші симпатики. Нпр., на весні 1944 р. большевики заарештували кілька учителів за активну допомогу ОУН. Учительки з Чорного Потока (Содогурщина) не випустили і досі. Учителі, хоч часто мають мильний погляд на наш рух, то все ж таки цікавляться нами і дуже радо розмовляють з представниками ОУН. Є можливий додатний вплив на тих людей, якщо була б відповідна література і т.п. Місцеві учителі – це люди назагал політично вироблені і пасивні, елемент майже безвартісний.

Православний релігійний обряд уможливив большевикам поширити свої впливи на церкву. В зимі 1945 р. прислано на терен Черновеччини багато духовників зі східних областей і вони становлять основну більшість місцевого священства. Політично вони не активні. Місцеве священство, що залишилося, ставиться до нас назагал позитивно. Нашу роботу схвалюють, але допомоги не дають. Літературу читають дуже радо.

Румунське населення живе в північній Буковині, головне в р-нах: Черновецькому, Сторожинецькому і Глібицькому, особливо в р-ні Глібицькому є великі значення румунів. До

большевиків ставляться ворожо. З нашим рухом симпатизують, радо й активно допомагають. Були випадки, що наша боївка, підчас весняних акцій не могла перебувати серед українців через донощицтво, а перебувала в румунських селах. На агентурну роботу румуни йдуть добровільно рідко. Рівно ж були випадки, що румуни передержують наших хворих. Крім цього добровільно давали харчі і гроші. Наш рух розглядають румуни як рух виключно антисовєтський. Час від часу з румунського середовища виходять політичні сплетні. Нпр., до Черновець приїхав український уряд і перебирає владу, 20 червня мають заняти Буковину румунські війська, на границі над Серетом вже йдуть бої і т.д. Населення сприймає ці вістки з великим задоволенням. В його пам'яті ще досить свіжий спомин матеріяльного стану за часів румунської влади.

Зараз через Чернівці переїжджає дуже велика кількість жидів з т.зв. Трансдністрії – бувших румунських громадян. В Чернівцях місцеві жиди творять високий процентовий відсоток. Вони звичайно працюють в торгівлі і в совєтській адміністрації. В районних осередках їх майже не має. Також немає жидів по селах. Вони стараються дістати завжди таку працю, яка не вимагала б поїздок в терен, з уваги на особисту небезпеку.

Особливе місце в житті Буковини мають люди, які мусіли зійти в підпілля через поневолення деяких прогріхів у відношенні до соввлади. Багато людей молодих під час мобілізації до ЧА не пішло. Ці люди силою обставин мусіли стати на протисовєтську позицію. Були села, що мали по 300, а то і більше таких “підпільників”. “Підпільники” найбільш поширені були на Підкарпаттю і в Карпатах. Осінню 1944 р. і зимою 1945 р. багато з них самочинно організувались в банди, які діяли в одному чи двох селах. Вони почали виступати щораз частіше і надуживати назви УПА і ОУН. Таких банд було досить багато: нпр., Білого, Ката, Тараса і т.д. Складались вони переважно з елементу мало морального, хоч часами були серед них бувші члени ОУН. Вони переводили саботажні акції, а крім того ліквідаційні, хоч часто безпідставно. Це “підпілля” і їх витвір – озброєні групи симпатизували з нами і допомагали до березня 1945 р. Коли НКВД в березні 1945 р. розпочало свій наступ на нас і почались удари, вони в 90 % зголосились “з повинною”. НКВД використало їх до формування “істебітельних баталіонів”. Звичайно ці люди знали багато справ, зв'язаних з ОУН і це уможливило їм успішність боротьби.

В місяці травні НКВД розпочало вимішування “істебітельних” баталіонів, перекидаючи буковинців на Бесарабію, а бесарабців на Буковину. Фактично “істребітельні” баталіони були створені в лютому і березні. Але тут замітна вже тактика поодиноких райцентрів НКВД. Між опануванням р-нів “істребітельними” баталіонами є велика різниця. Нпр., в р-нах Вашківському, Вижницькому і Путилівському “істребітельні” баталіони є дослівно в кожному селі. Чисельність їх звичайно 20–40 “стрибків” в селі, хоча буває і більше, нпр., Мігова – 70, Дихтинець – 50, Яблониця – 50 і т.п. В р-ні Черновецькім, Садогурськім, Кіцманськім є “стрибки” майже в кожному селі, але чисельно менше. На станицю припадає 6–15 чол. В р-нах Глібовецькому, Сторожинецькому, Заставнянському “істребітельні баталіони” є в райцентрах і в деяких селах, в 4–5 селах на р-н. В селах, де наш рух проявляється активно, “істребітельні баталіони” майже постійно роблять засідки, труси і нічні патрулі. Час-від-часу кількох “істебітельних баталіонів” (200–300 чол.) переводять на деякі села облави і труси, та основні перешуки лісу. Протягом травня у Вашківському р-ні провели 4 великі акції. В с. Драчинці облава тривала 14 днів силою 200 “стрибків”, Станівці Малі – 5 днів, силою 150 “стрибків”, Острий Кілок, Кобин – 3 дні, силою 200 “стрибків”.

В прикордонній полосі на терені р-нів Глібіцького, Сторожинецького і Путилівського розташовані гарнізони пограничників: Яловічера – 200–300, Селятин – 150, Давиди – 60, Будинні – 40, і Ропче – 40. Завданням пограничників є також вести боротьбу з ОУН. Р-нне НКВД

Путилівського і Сторожинецького р-нів постійно використовують погранзастави до облав. Крім цього погранзастави контролюють сусідні села та переводять арешти і труси. В райцентрах великих військ залог немає, крім працівників НКВД. В кожному р-ні було 30 бійців "внутренних войск". Крім цього в терені діє кілька груп (5-6) в числі 100 бійців та 150 бійців внутрішних військ, які діяли в поодиноких селах довше як по одному місяцеві (Банилів, Драчинці, Вікно і т.п.). Вони переводили акції на терені вище згаданих сіл, а крім цього робили випади в інші села. Така група сидить в селі до цього часу, доки не доб'ється конкретних успіхів. Щойно після успішного викінчення роботи відходить. Вони докладно простудіовують місцеві відносини та організують сексотів, влаштовують мітинги. В час прибуття такої групи найкраще таке село опустити. Тактика привикання досить успішна, нпр., в сс. Баниловi і Драчинцях зголосилося багато "підпільників", а також і деякі боєвики. Стрільці з боївки чи членів ОУН до "стрибків" не приймають, а й не репресують.

Досить сильно в терені поширена сітка сексотів, нпр. в Заставнянському р-ні виявлено сітку сексотів, яка досить широко розгалужена. До цієї роботи звичайно вживають людей, які були арештовані, або допомагали нам матеріяльно, крім цього використовують в цій площині воєннозобов'язаних, які прибули з румунської армії. Цих людей не мобілізують, ані не арештують, але заставляють до донощицтва. Крім цих елементів, досить активно діють донощики родини "стрибків". Ці люди діють добровільно з власного почину.

Досить сильно діють провокатори. В провокаторській роботі переважно використані бувші кур'єри та організовані дівчата. Вони майже постійно заглядають на старі зв'язки і допитують за людьми, які до сьогодні уникнули з рук НКВД. Бували випадки, що провокаторка діставала завдання відшукати тільки одного з провідників і вказати його місце перебування, або заманути на засідку. Такі провокатори були вислані до д. Аскольда (пов. пров.), до д. Оксани і д. Скригуна, до д. Голуба і т.д. Провокатори звичайно користуються старими знакомствами з нашими симпатиками.

Всипи: Замітним явищем серед членства, а навіть провідних людей в ОУН в Черновеччині є масові всипи під час арештів. Слід зазначити, що випадки моральної стійкости під час арештувань були одиничні. Назагал ніхто навіть не чує обов'язку додержувати організаційних тайн. Масові всипи поодиноких стрільців з боївок, членів і деяких провідників, як районова Пчілка, комендант боївки Сокіл, Федір надзвичайно деморалізуючо вплинули на українську суспільність. Акти всип стали загально відомими, тим більше, що большевики репресували багато родин, які матеріяльно допомагали ОУН. Серед населення витворився нездоровий погляд, що до українських повстанців, їх бояться, якщо хто допомагає, то звичайно пригадує кількакратно, бо ж пізніше до нього не приводити большевиків. Таке ставлення до ОУН надзвичайно утруднює організаційну роботу, а треба признати, що ставлення населення до членів ОУН з недовір'ям є загальне.

Сільська адміністрація рекрутується переважно з людей, які цілковито віддані СССР. Голова сільради – це немов кнут на село. Рідкісні випадки, щоб в адміністрації були люди, які з нами симпатизували б. Якщо давніше такі голови і секретарі були, то в наслідок масових всип, а часами навіть нагаєм гонять до праці в радгоспі (такі факти мали місце в селах: Ширівці, Панці, і Ропче).

На терені Буковини майже з всіх бувших маєтків румунських панів потворено радгоспи. Поле в радгоспах звичайно обробляють безплатно дівчата, які мали бути вивезені на Донбас. Крім цього використовують в радгоспах до роботи кінську тяглову силу. Населення з цього надзвичайно не задоволене. Працівники большевицької р-нної адміністрації поширюються зараз по терені досить свобідно. Особливо досить активно діють фінагенти (слід зазначити, що позику зібрали о половину призначеного строку скоріше і з надвишкою).

Совєтська преса доходить в усі села і має досить великий вплив на населення. Особливу увагу р-нні пропагандивні осередки звертають на масове розповсюдження видань райкомів партії. Крім газетної пропаганди влаштовують ще мітинги. Мітинги переводить хтось з р-ну, а крім цього дуже часто виступають люди, що зголосилися "з повинною". Звичайно змальовуючи життя підпільника в жахливих красках. Такі мітинги в червні і липні відбувалися в селах: Панка, Бобівці, Вашківці, Кобин, Стронівці Великі, Жадова, Мега і т.п. Спосіб самооплювання надзвичайно впливає на населення.

Бесарабські райони: Населення назагал низько свідоме. Пересічний бесарабський інтелігент з гордістю заявляє, що він є бесарабської нації. Бесарабці матеріяльно ситуовані добре. До використування їх державою непризвичаєні. В большевицькій дійсности зустрілись чимсь нетерпимим. Большевики особливо в страшній спосіб стягають там контингенти, збіжжя. Зимою в січні вже в багатьох бесарабців не стало хліба. Крім цього надзвичайно дошкулюють їм масові вивози дівчат на роботи на Донбас. Справа вивозу в Донбас і контингенти на це вічно актуальна тема розмов пересічних бесарабців. Наші ліквідаційні акції витають з задоволенням тому, що вони звичайно спрямовані проти людей, які експлуатують населення.

В терені Бесарабії організаційна робота, як така, зараз неактуальна, тому, що нема на кім її оперти. Потрібних кадрів немає, достатньо ані на терені Буковини, тим більше на терені Бесарабії, куди впливи ОУН не сягали. Це надзвичайно актуальна є справа боєво-пропагандивного рейду хочби малого ділу. Це мало б в політично-пропагандивній площині гарні результати. Можливо в найближчому часі в цьому напрямі щось дастся зробити.

ГДА СБУ. – Ф. 13. – Спр. 376. – Т. 71. – Арк. 315–317.

№ 8

Букувина **20.VIII.1945 р.**

СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНИЙ ЗВІТ ЗА ЧАС ВІД 1-30.VII.1945 р.

Суспільно-політичні події в терені в період звітного місяця проходили під знаком посилених репресій органів НКВД. Посилення репресій стояло в зв'язку з 20-им липня. Слід признати, що і цим разом вдалося органам НКВД обдурити деяких організованих людей, але цим разом походи "з повинною" не набрали масового характеру, а обмежились на декілька одиниць. Нижче наведу конкретні факти. В деяких селах застосували вивіз на Сибір родин підпільників, які не живуть, або зараз перебувають в тюрмі. Рівно ж родини, які помагали матеріяльно нашому рухові. Після 20-ого липня особливо активну репресійну діяльність почали розвивати відділи погран і внутрішніх військ, що перед тим квартирували й обмежували свої акції до поодиноких сіл. Облави почали проводити по селах, полях, лісах, а зокрема почали широко примінювати засідки на окремих переходових пунктах, як при вході в ліс, на кладках, стежках, коло хат поодиноких підпільників.

1. В с. Брочин (р-н Вишківці) постійно перебуває коло 100 бійців військ НКВД. В липні вони почали систематично рейдувати по селах: Глиниця, Кабин, Костинці, Бабівці і Бростівці.

2. В с. Банилів Руський (р-н Вишківці) перебувало 50 солдатів, які постійно робили випади на слідуючі села: Воловче, Замістя, Карабчів, Слобода, Бережниця, Міліїв і Майдан. До помочі уживають "стрибків", які докладно орієнтуються в терені. Крім цього час-до-часу переводять перешук лісного масиву, що положений між цими селами.

3. В с. Сталів (р-н Вишківці) перебувало 70 солдатів, звідкіля робили випади на слідуючі села: Станівці Великі, Станівці Малі, Калинівці, Барбівці й Острий Кілок.

4. В Слободі-Комарівській (Сторожинеччина) заквартирувало 200 солдатів, що робили випади на села: Жадова, Давиди, Панка і Комарівці.

5. В с. Банилів Волоський (Сторожинеччина) квартирувало 150 солдатів, які робили випади на села: Гільче, Струшіл, Кошіївка, Стопки і Мігова.

6. В с. Вікно (Застовнянщина) кватирувало 80 солдатів, що робили випади на слідуючі села: Чорний Потік, Товтри, Дорошівці і Василів.

1.VII.45 р. в с. Гільче (Сторожинеччина) наша боївка спалила державний тартак і склад будівельного дерева на дошки.

2.VII.45 р. в с. Гільче прибуло 40 солдатів, які довший час патролювали попід ліс і обстрілювали ліс з кулеметів.

4.VII.45 р. в с. Банилів Волоський (Сторожинеччина) закватирувало 500 большевиків, які розпочали сильні перешуки сусідніх лісних масивів.

5.VII.45 р. в с. Іспаський Майдан (Віжниччина) зліквідовано одного сексота, а саме Іллю Токара.

8.VII.45 р. большевицький відділ роблячи обшук комарівського ліса, наткнувся на групу наших підпільників. Підпільники відступили щасливо.

8.VII.45 р. в с. Слобода Комарівська (Стор.) 3 боєвики зліквідували одного пограничника. Після короткої перестрілки з більшою групою большевиків, відступили щасливо в ліс.

9.VII.45 р. большевики переводили облаву на Костинський і Кобинський ліси.

11.VII.45 р. НКВД в с. Лукавець (Вижн.) вивезло понад 15 родин. З Черновець всіх відпущено до дому "на основі нової амнестії".

14.VII.45 р. військо з Банилова Руського переводило перешук місцевого ліса.

19.VII.45 р. в с. Банилів Волоський (Сторож.) оскаженілі енкаведисти тяжко побили двох старших жінок.

20.VII.45 р. в с. Банилів Волоський (Сторож.) большевики арештували двох людей як підозрілих за зв'язки з нашим рухом.

21.VII.45 р. в с. Кобин большевики застрілили одного старшого чоловіка при праці в полі.

21.VII.45 р. в с. Драчинці підчас грабунку солдати внутрішніх військ застрілили господаря.

22.VII.45 р. в с. Міліїв (Вижн.) НКВД арештувало бувшого рай. СБ Помсту, перед тим зголосився "з повинною".

24.VII.45 р. в с. Коробців большевики вивезли 9 родин.

24.VII.45 р. в м. Вишківці большевики арештували одну родину, а майно сконфіскували.

24.VII.45 р. в с. Коробчів большевики вислали 4 "стрибків" в місцевий ліс для провокативної роботи.

24.VII.45 р. НКВД роззброїло на терені Сторожинеччини стрибків-поляків в с. Банилів Волоський – 11, в с. Давиди – 4, Жадовій – 1-го.

25.VII.45 р. в с. Серафинець (Вишківщина) зловили большевики на засідці тяжко пораненого нашого стрільця. На другий день група большевиків в числі 100 чол. перевела докладний обшук села і поробили засідки на всіх бродах Черемоша між Важницею, а Вашківцями.

26.VII.45 р. зліквідовано банду Тараса, що довший час грасувала в терені, виконуючи цілий ряд компромітуючих вчинків. Команданта банди розстріляно.

На протязі звітнього місяця НКВД почало обмежувати сваволю місцевих "стрибків". Занотовано цілий ряд серед "стрибків", зв'язаних з грабунками, нпр., в с. Костенці арештовано 4 "стрибків", у Вилавчу одного. В с. Драчинці арештовано і засуджено кілька літ в'язниці ст. л-нта – команданта "стрибків", а рядовий склад вимішано.

Протягом цілого місяця шосейною дорогою Снятин–Чернівці–Заліщики проїжджали великі військові транспорти. В селах: Леньківці, Мамаївці, Старі і Нові Ревка, Стрілецький Кут, Веренчанка, Лукани, Шипитинці постійно кватирували великі з'єднання червоноармійців. В останніх днях перед назначеним большевиками речинцем зголошень "з повинною", а саме в часі між 10 а 20-им липня на цілому терені зголосилося кільканадцять людей. В Сторожинеччині зголосилися бувші боєвики: Кіс, Ріг, Ручка, Явір, в с. Глинниця зголосилися боєвики: Вихор, Славута, в Заставнянщині в с. Василів зголосився боєвик Голуб. В Садагурщині – боєвик Ворон. Останні спричинили великі всипи, що з початком серпня викликали поважні облави у Василеві, Дорошівцях, Товтрах, Чомкаві, Кадовбицях і Самушині, де впало багато людей. Особливу увагу присвятила большевицька адміністрація стяганню збіжевих контингентів. В усіх селах представники району влаштовували мітинги спеціяльно присвячені цій справі. Вони недвозначно заявляють: "Якщо не маєш, то позич і дай, бо інакше поїдеш на Сибір". Контингент призначений дуже високий; від 1 га загальної посівної площі без огляду на засів призначено 2 цнт. твердого зерна.

ГДА СБУ. – Ф. 13. – Спр. 376. – Т. 71. – Арк. 320–321.

№ 9

Чернівеччина **1.X.1945 р.**

СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНИЙ ЗВІТ ЗА ЧАС ВІД І.ІХ. ДО 30.ІХ.1945 р.

В останньому часі місцеві відносини почали повільно змінятися для нас на позитивно. На зміну відносин вплинув цілий ряд чинників, а зокрема слідуючі:

1. зменшення органами НКГБ кількісного стану істребітельного баталіону,
2. наложення на населення великого збіжевого контингенту,
3. вивіз молодих людей на роботи в промислові райони Росії та використовування населення на безплатних державних роботах.

Починаючи з місяця липня, органи НКГБ почали переводити різнородні експерименти з істребітельними баталіонами. Часто ці експерименти дивні, а навіть собі суперечні, як наприклад, з одної сторони розформовують і демобілізують істребітельні баталіони, в інших місцевостях організують нові. Перш за все НКГБ поважно скоротило права істребітелів і їхню сваволю. Багато істребітелів виарештувано за грабунки, які давніше НКГБ свідомо толерувало. Випадки арештувань істребітелів мали місце в слідуючих селах: Чорногузи, Спас, Карапчів, Вилавче, Станівці Долішні, Михальче і т.д. Велику частину істребітелів здемобілізовано, наприклад у місті Вашківці розформовано районний істребітельний баталіон, всіх істребітелів відпущено додому. Крім цього частинно здемобілізовано істребітельні баталіони в слідуючих селах: Слобода Банилівська, Зеленів, Жадова і т.д. Але бувають випадки, що організують нові істребітельні баталіони, або поповняють новими людьми, особливо з річників 25-26-27-28, наприклад: Драчинці, Вилавче, Спас. Для кращого висвітлення цієї справи, роблю зіставлення чисельних даних кількісного стану істребітельного баталіону колись, а тепер, наприклад: в с. Станівці Долішні було 70 істребітелів, залишилось 12, Замістя – 28, залишилось 6, Карапчів – 32, залишилось 14, Стрілецький Кут – 10, залишилося 2, Жадова – 24, залишилося 14, Кабин – 16, залишилось 6.

Другим чинником, що поважно вплинув на зміну місцевої ситуації, це наложення на населення великого збіжевого контингенту. Особливо різких форм стягання контингенту, набрало в підкарпатських і лісних селах. У цих районах урожай збіжевих культур був поганий, а зате наложений контингент високий. Зараз в багатьох підгірських селах заіснував такий стан, що численні сім'ї після здачі збіжевого контингенту, залишились без дальших середників до життя, зокрема в таких селах як: Багна, Черешенька, Майдани, Лукавці (Вижницького р-ну), Жадова, Гільче, Банилів Волоський (Сторожинецького р-ну), Бережниця, ОстрийКівок, Вивіз (Вашківського р-ну). Зараз більшовики докінчують стягання третього додаткового контінгенту. Хлібоздачу переводять вони при помочі місцевих істребітельних баталіонів, які населення тероризують. За найменші недотягнення у повному виконанні хлібоздачі, суворо карають – конфіскатою збіжжя, майна, а часто і тюрмою. Населення навіть здає рештки збіжжя, щоб тільки уникнути репресій. Велика переміна наступила у настроях гірського населення. Великі контингенти вовни, молочних продуктів і м'яса, населення протверезили.

Третім чинником, що вплинув на зміну настроїв серед населення, це примусові державні безплатні роботи і вивіз в промислові осередки Росії. Багато мужчин заставили більшовики працювати при лісорубці, особливо в гірських районах. При кінці серпня місцева адміністрація почала новий набір робітників на Донбас, наприклад: с. Іспас має дати 75 робітників, Бобівці 50, Барбівці 40, Висилів 40, Ленківці 50 і т.д. Тому, що призначені на роботи особи не хотять виїжджати, більшовики улаштовують на них спеціяльні ловлі. Опір населення в цьому відношенні триває.

Надзвичайно цікавою є політика НКГБ і комсомолу на відтинку трактування бувших стрільців УПА і симпатиків ОУН, що зголосилися з повинною. Особливо дивна вона у гірських районах, зокрема у Вижницькому, наприклад: багато бувших стрільців одержали в радянській адміністрації надзвичайно відповідальні становища. Бувший сотенний бунчужний Іскра, зараз занимає відповідальне становище у фінвідділі, (районний інспектор, зарплата 450 рублів). Бувший чотовий Чумак, зараз працює секретарем у районнім суді, зарплата 400 карбованців. Ці випадки далеко непоодинокі. Деяких бувших підпільників вже втягнено в члени комсомолу, наприклад: Оксана б. санітарка у місяці липні прийнята в члени комсомолу, б. чотовий Чумак в початках місяця вересня прийнятий в ряди комсомолу і т.д.

В місяці вересні більшовики посилили свої арештування. Більших облав перевели тільки дві. Одну в Вашківському р-ні на кабинські, костинські, станівські і слобідські ліси. Облаву переводили 4 полки червоноармійців (артилерійські полки по 500 людей). Другу більшу облаву перевели в Заставнянському р-ні відділами Рубахи в кількости по-над 500 бійців на села: Василів, Дорошів, Брідок, Товтри. В другій половині місяця почали виїжджати на зимові кватири вглиб Росії артилерійні полки, що кватирували довший час на терені Садигірського і Чернівецького р-нів. Тут їх було розташованих…5. Більша частина вже виїхала.

1.IX.45 р. в с. Дехтинець (Путилівського р-ну) органи НКГБ заарештували слідуючих громадян: Триннажору Григорія, Шпанюка Пантелеймона і Кочергана Козьму. Вище перелічених громадян арештувало НКВД під замітом приналежности до ОУН.

1.1X.45 р. в с. Кадубівцях (Заставнянського р-ну) НКГБ арештувало слідуючих громадян: Любко Яків – 60 років, Любко Марія – 18 років, Гуменюк Марія – 36 років, Ткачук Анастазія – 18 років. Арештованих підозрівають в зв'язках з нашим рухом.

2.IX.45 р. в с. Устє-Путилів (Вижницького р-ну) НКГБ арештувало Параску Молитко, після 7-ох днів її звільнено.

3.IX.45 р. в с. Веренчанка (Заставнянського р-ну) НКГБ арештувало Кушнірук Катерину – 24 роки. Вище згадану особу арештовано за зв'язки з нашим рухом.

3.IX.45 р. в с. Киселиці (Путилівського р-ну) НКГБ арештувало дві сім'ї, а саме: 1. Продана Корайко – 65 років і його жінку, 2. Майжук Калину, її невістку і троє малих дітей. Арештовані сім'ї вивезено на Сибір.

3.IX.45 р. в с. Дехтинець (Путилівського р-ну) НКВД арештувало і вислало на Сибір дві сім'ї, а саме: 1. Крачун Олену 71 рік, 2. Василя і Михайла Крачунів та двоє малолітніх дітей. Їхнє майно сконфісковано.

3.IX.45 р. в с. Мариничі (Вижницького р-ну) вивезено на Сибір слідуючих людей: Тусака Федора – 48 років і його жінку, Болінського Петра 52 роки. Їхнє майно сконфісковано.

4.IX.45 р. в с.Товтри (Заставнянського р-ну) НКГБ арештувало Бойчук Танасію – 20 років під замітом зв'язків з нашим рухом.

5.1X.45 р. в с. Мосорівка (Заставнянського р-ну) НКГБ арештувало Федюк Василину під замітом держання зв'язків з нашим рухом.

7.IX.45 р. в с. Борівці (Кіцманського р-ну) НКГБ арештувало Скорайко Наталину – 45 років і Скорайко Марію – 35 років. Їх арештовано за нездачу зерневого контингенту.

7.IX.45 р. в с. Бабин (Заставнянського р-ну) НКГБ арештувало Горбачевську Анастазію – 35 років під замітом держання зв'язків з нашим рухом.

8.IX.45 р. в с. Ставчани (Кіцманського району) НКГБ арештувало Олексявича Дмитра за нездачу контингенту. Арештованого покарано 3-літньою тюрмою.

9.IX.45 р. в с. Дорошівці (Заставнянського р-ну) НКГБ арештувало Боцінську Марію – 50 років під замітом співпраці з нашим рухом.

14.IX.45 р. в с. Веренчанка (Заставнянського р-ну) НКВД сконфіскувало майно слідуючим господарям: 1. Воскон Катерина, 2. Ільчук Катерина. Вище згадані сім'ї залишилися без середників до життя. Майно сконфісковано за те, що їхні сім'ї живуть нелегально.

15.IX.45 р. в с. Розтоки (Вижницького р-ну) НКГБ арештувало б. голову сільради Хімчинського Степана за зловживання, зроблені під час виконування обов'язків голови сільради.

16.IX.45 р. в с. Станівці Долішні (Вашківського р-ну) відділ НКВД в невідомій кількості перевів облаву.

16.IX.45 р. в с. Слобода Банилівська (Вашківського р-ну) НКВД розброїло та здемобілізувало істребітельний баталіон.

17.IX.45 р. в с. Станівці Долішні (Вашківського р-ну) червоноармійці з робочого баталіону ограбили місцеву кооперативу.

17.IX.45 р. в с. Станівці Долішні (Вашківського р-ну) червоноармійці з робочого баталіону ограбили Фрозину Коча.

17.IX.45 р. до с. Берегомід (Вижницького р-ну) прибуло 500 червоноармійців, вони підготовляють в цьому селі для себе зимові кватири.

17.IX.45 р. в с. Станівці Долішні істребітелі ограбили Шевчука Олексу. Грабунок перевели під маскою бандерівців.

18.IX.45 р. в с. Стрілецький Кут (Чернівецького р-ну) наша боївка залапала одного червоноармійця, який відлучився від своєї частини. Його нагодовано і відпущено.

18.IX.45 р. в м. Вашківці районне НКВД зробило тривогу, яка тривала цілу ніч. Хтось поширив в місті вістку, що бандерівці готують цеї ночі напад на приміщення НКВД.

19.IX.45 р. в с. Серафинці (Вашківського р-ну) група більшовиків в кількости 50 бійців перевела облаву і залапала трьох червоноармійців дезертирів.

20.IX.45 р. в с. Станівці Долішні (Вашківського р-ну) НКГБ арештувало Гунка Іллю, голову кооперативи за девфрадацію кооперативних грошей.

20.IX.45 р. до с. Станівці Долішні прибуло 250 червоноармійців. Вони закватирували в селі.

20.IX.45 р. в с. Кліводин (Кіцманського р-ну) більшовики засудили на 10 років тюрми Одейську Марію, за те, що під час здачі контингенту вложила в міх збіжжя 9 каменів.

21.IX.45 р. в с. Рівня наша боївка зліквідувала голову сільради і лейтенанта НКГБ.

23.IX.45 р. в с. Мариничі (Вижницького р-ну) НКВД сконфіскувало майно в Туркевич Евдокії через те, що її син живе нелегально.

23.IX.45 р. в с. Мариничі НКВД сконфіскувало майно у селянки Мартиміш Марії, якої муж арештований під замітом приналежності до ОУН.

23.IX.45 р. в с. Розтоки (Вижницького р-ну) в кількости 60 бійців перевела облави на слідуючі присілки: Рошішний, Ракова, Бочків і Бісків.

23.IX.45 р. по-над 2 тисячі червоноармійців з артилерійних полків перевели облаву на костинські, слобідські і станівські ліси Вашківського р-ну.

26.IX.45 р. істребітелі з Слободи Комарівької ограбили в Станівцях Долішних громадянина Костащука Миколу і Лакусту Василя.

27.IX.45 р. в с. Петраші (Вижницького р-ну) НКВД сконфіскувало майно у Стабчука Михайла через те, що він живе нелегально.

27.IX.45 р. в с. Дорошівці НКВД в кількости 100 бійців перевело на село облаву.

27.IX.45 р. в с. Драчинці НКВД поповнило місцевий істребітельний баталіон хлопцями 26-27-28 річника.

29.IX.45 р.в с. Дехтинець НКВД сконфіскувало майно в Дути Ілії, через те, що він живе нелегально.

29.IX.45 р. Вижницький районний воєнкомат перевів бранку хлопців з трьохрічників 26-27-28. Новобранці після двох тижнів повернули з Києва назад.

14.IX.45 р. більша кількість військ Рубахи перевела облави на слідуючі села: Василів, Дорошівці, Брідок, Товтри. Облави і труси не дали жодних результатів.

24.IX.45 р. відділ більшовиків в силі по-над 500 солдатів перевів облаву на слідуючі села: Василів, Дорошівці, Товтри Заставнянського р-ну. Під час облави в с. Дорошівці заарештовано біля 20 людей, яких НКВД-исти тяжко побили, нпр. Будзинську Марію побили в такий звірський спосіб, що вона два дні лежала непритомна.

Серед воєнно-полонених німців, що працюють на лісових роботах в Вижницькому р-ні, надзвичайно поширився черевний тиф, на який вмирає багато полонених.

Протягом місяця вересня з лагеря у м. Берегомет здезертирувало по-над 200 військово-полонених німців. Вони повертають назад до Німеччини. Дизерція триває.

30.IX.45 р. відділ більшовиків в кількости 300 бійців перевів облаву на сторожинецькі ліси.

8.VIII.45 р. в с. Репужинці (Заставнянського р-ну) наша боївка спалила місцевий радгосп і спіртзавод.

19.VIII.45 р. в с. Кадубівці (Заставнянського р-ну) наша боївка знищила місцеву молочарню.

15.VIII.45 р. в с. Мосорівка (Заставнянського р-ну) наша боївка зліквідувала голову сільради і його заступника.

18.VIII.45 р. в с. Дорошівці (Заставнянського р-ну) зліквідовано одного комуніста.

16. VIII.45 р. в с. Чорногузи (Вижницького р-ну) зліквідовано комуніста Матейчука Тому.

5.IX.45 р. в с. Розтоки (Вижницького р-ну) зліквідовано одного сексота.

10.IX.45 р. в с. Борівці (Кіцманського р-ну) наша боївка знищила молочарню.

27.IX.45 р. в с. Банилів (Вашківського р-ну) наша боївка зліквідувала істребітеля Радула Михайла.

ГДА СБУ. – Ф. 13. – Спр. 376. – Т. 71. – Арк. 332–335.

№ 10

Черновеччина **Строго секретно**
31.12.1945.

ОГЛЯД ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПОЛІТИЧНОЇ РОБОТИ

Приступаючи до висвітлення історії революційної боротьби ОУН на терені Північної Буковини за період другої більшовицької окупації, слід зробити короткий огляд політичних подій, що відбулися тут у 1943 році. Тодішний провід Буковини, узгляднюючи розвиток воєнно-політичних подій на міжнародному терені, приступив до намонтовування організаційної сітки швидкісними темпами. Широко та неконспіративно ставлена ор-ганізаційна робота дозволила румунській поліції в скорому часі впасти на слід ОУН. Трикратні масові арештування членів та симпатиків новозмонтованої сітки привели до її цілковитої ліквідації. Деякі підпільники як "Федір", "Жук" та "Черемшина", яким вдалося зберегтись після третіх арештувань, жодної діяльности не проявляли.

Напередодні приходу ЧА сільську і міську інтелігенцію запаморочила еміграційна горячка. Емігрував кожний хто брав будь-яку діяльність в громадському чи політичному житті підчас румунської окупації. Коли взяти під увагу, що це третя з черги масова еміграційна хвиля за час воєнної хуртовини (перша – перед приходом ЧА 1940 р., друга – 1941, похід т.зв. Буковинського куреня на СУЗ), то можна ясно собі відобразити жалюгідний стан нашого політичного активу, з яким довелось Буковині зустрічати тверду більшовицьку дійсність.

Безпосередньо перед приходом ЧА прибула на Буковину "Мотря". Після першої зустрічі "Мотрі" з "Федором" почалося суперництво на відтинку правного провідництва. Від цього часу починається на Буковині історія ганебного двоєвладдя та постійних міжусобиць.

"Мотря" зразу розпочала гарячково організувати боївки. Одною з боївок, які зорганізувала "Мотря", керував "Луговий" – бувший командир військової жандармерії Косівського повіту. Підчас переходу фронту боївка постійно квартирувала в гірському селі Стайки. Фронт так устабілізувався, що боївка опинилась між фронтовими лініями. В такому стані перебувала вона два тижні. В цьому часі "Луговий" зв'язався з представниками німецької військової розвідки. Справою "Лугового" керував старший лейтенант розвідки Відман пс. "Мазепа", пізніше "Фріц". В короткому часі "Луговий" попав в цілковиту залежність від нього. Зв'язків з ОУН ані з УПА в цей час "Луговий" не мав. Він одержував завдання і накази від німецького командування. Наприклад, поширити свій відділ щонайменше до куреня, держати гірський фронтовий відтинок довжиною около 20 км, переводити в більшовицькому запіллі диверсійні та розвідувальні акції. За виконання перелічених завдань він одержував від німців матеріяльну підтримку, в формі зброї, амуніції і харчевих продуктів. В місяці червні перейшов фронт і потрапив до табору "Лугового" "Федір". Після довгих спорів йому вдалося при кінці липня виділити понад сотку кращих стрільців і відійти з ними в глибоко гірські терени. "Луговий" і на дальше залишився на услугах німців. Щойно в перших днях вересня, коли розпочалася осіння більшовицька офензива, "Луговий" в страху перед відповідальністю за порушення нашої політичної лінії з т.зв. своїм штабом і кількома десятками стрільців виїхав в глиб Німеччини. Основна частина його відділу (який дорівнював куреневі) розбіглася. Кількадесять стрільців перейшло до сформованого "Федором" відділу УПА. Кількакратний наказ застрілити зрадника "Лугового" "Федір", мимо моїх настирливих домагань, не здійснив.

Фронт поділив терен Буковини на дві части: на гірську і прикарпатську. Під більшовицькою окупацією залишилась "Мотря", а в гірських районах перебрав керівництво "Федір". З "Федором" я нав'язався щойно в місяці серпні.

В цьому часі в Прикарпатському і Подільському теренах діяла "Мотря", розгортаючи роботу в двох основних напрямках:

1. формування боївок;
2. монтування організаційної сітки.

Основну свою увагу вона зосередила на формуванні боївок.

В місяці травні коли більшовики розпочали мобілізацію з Городенського і Снятинського повітів перейшло багато озброєних груп організованих членів на терен Буковини (в Вашківщину) тому, що тут є більші ліси. Рівночасно перейшло в підпілля богато місцевих людей. "Мотря" скористалась цею нагодою і сформувала три боївки: "Іскри", "Наливайка" і "Чорноти", під загальним військовим керівництвом поручника "Кармелюка".

Треба сказати, що це все відбувалось в умовах прифронтової дійсности. До двох тижнів всі боївки були розгромлені підчас облав відділами ЧА. "Іскра" втік на Галичину, а "Кармелюк" і "Наливайко" перейшли через фронт в німецьке запілля. Після цих випадків "Мотря" щоправда робила ще деякі спроби формування нових боївок, але більше уваги почала присвячувати монтуванню організаційної сітки. Сітку побудувала вона в основному на жіночому елементі. В постановці організаційної роботи "Мотря" керувалася засадами, на яких була побудована сітка на Галичині, копіюючи невільно всі її форми. Масовість сітки і ціла широка мережа внутрішніх зв'язків з плеядою курієрок допомогли більшовикам при перших арештуваннях в місяці липні в Вашківському районі сітку розгромити. А цей район становив для "Мотрі" випадну базу на інші терени. Після арештувань в Вашківщині вона починає діяти в Заставнянському і Садгірському районах, які опановує тільки частинно. При такому стані терену вона залишає в свойому заступстві "Оксану", а сама відходить до проводу і повертає щойно в половині жовтня (а пішла в серпні). Після повороту від проводу зустрічається вона з другом "Степаном" і "Федором". "Степан" це бувший член проводу Буковини, обласний пропагандист на СУЗ – повернув на Буковину в серпні 1944. Я беручи під увагу його гарне політичне вироблення, великий авторитет та популярність на Буковині призначую його провідником Буковини, підпорядковую йому "Федора" і даю писемне доручення підпорядкувати собі "Мотрю". Після того як 9 вересня розпочалася більшовицька офензива "Степан" залишив в горах повітового "Черемшину" на Путилівський і Віжницький райони, бере зі собою одну чоту УПА і разом з "Федором" відходять в рейд на Поділля. По дорозі чота умиснево відлучується від проводу і повертає в гори. В місяці жовтні "Степан" контактується з "Мотрею" і повідомляє мене: "Мотря" повернула з КП, і має доручення перебрати організаційно-політичне керівництво в свої руки". Рівночасно просить мене, щоб я вияснив ситуацію, бо стан двоєвладдя на Буковині дуже шкідливий, крім цього зазначує, що він готовий підпорядкуватись "Мотрі".

"Мотря" написала до мене записку, де каже, що Буковина становить окрему організаційно-адміністративну одиницю і підпорядкована КП. Я даю "Степанові" наказ підпорядкуватись "Мотрі" і автоматично резигную з деяких прав у відношенню керівництва цим тереном.

У місяці жовтні сформувався на Буковині новий провід у слідуючому складі: "Мотря" – провідник, "Степан" – заступник, "Федір" – військовий референт, "Скригун" – боєвий референт.

Від часу, коли "Степан" і "Федір" пішли в рейд в прикарпатські і подільські райони зв'язок з сотнею УПА і гірськими районами перервався.

Досить цікавою і особливою є постановка організаційно-політичної роботи. Основну увагу звертається на формування боївок, та на ведення боєво-пропагандивних виступів. В місяці грудні існувало вже п'ять боївок а саме: у Вашківщині – "Когута" і "Сагайдачного", в Сторожинеччині – "Сокола", в Садгірщині – "Юрася", а в Заставнянщині – "Вусатого". Кожна з них у кількости від 20-30 боєвиків. Боївки в основній своїй части складалися з випадкового елементу. Вартісних морально боєвиків було відносно мало.

Найактивніші боївки були “Когута” і “Юрася”. На свойому рахунку вони мають досить богато успішних виступів. Завдання боївок – переводити диверсійні та ліквідаційні акції. Щоб улекшити діяльність боївок та забезпечити успішність їхніх дій була покликана до життя інформативна сітка. В цій сітці було досить богато гарного елементу, але поряд з ним діяли тут люди безвартісні, а зокрема неморальні дівчата. Ця сітка була розбудована в слідуючих районах: Вашківському, Садгірському і Заставнянському районах. Крім збирання інформацій для боївок вона занималася збиранням харчів і підшукуванням час від часу квартир для боївок. Робота велася неконспіративно. А в декотрих селах, як Драчинці, Щубранець і Васловиці були створені своєрідні республики. Тут про конспірацію не було і мови. НКГБ зразу заняло вичікуюче становище, мимо того що зразу розпоряджало досить богатими інформативними матерялами. На дії боївок своїми протидіями не відповідали не вчисляючи поодиноких випадків.

Переломовим днем в житті місцевої ОУН був день 29.12.1944 р., коли підчас облави в Васловицях, яку перевів спецвідділ НКВД в числі 300 солдатів, згинув друг “Степан” а “Мотря” і “Федір” попали в руки живими. Так як до цього часу дії боївок стояли під знаком успіху так від тоді почались чимраз частіше траплятись невдачі. Крім цього зачався повільний але постепенний розклад в боївках і в сітці. Після Васловицького трагічного випадку почався період анархії і боротьби за провідництво. 2.І.1945 року “Петренко” проголошує себе святочно на могилі “Степана” тимчасовим провідником. Він занимає становище провідника до 14.І.1945. Після скандалу який відбувся в селі Мусорівка де “Оксана” намагалась його роззброїти він цілковито усунувся від політичного життя. Провідництво тимчасово перебирає “Олег”, на якого має надзвичайно великий вплив “Оксана”. Знаменита двійка занимає керівне становище до 13.3.45. “Олег” побачивши що це усе неухильно прямує до цілковитого розвалу використовує дрібний конфлікт з “Кирилом” та зрікається свойого становища і в цей критичний час відходить за зв’язками до проводу, залишаючи організацію напризволяще.

За час трьох місяців анархії командири боївок поробилися самовільними отаманами нікому не підчинялись і робили те, що вважали за доцільне. При боївках зібралось велике число дівчат-розвідчиць. Боївки жили скрайно неморально. Після відходу “Олега” “Кирило” перебирає ініціятиву в свої руки, з’єднує три боївки і починає рейд. 20.3.1945 р. в с. Добринівці більший відділ НКВД в бою розбиває цю групу[1]. З цим днем ОУН на терені Буковини перестає діяти. “Оксана” відходить на Галичину а “Кирило” і “Петренко” криються приватно.

Оцінюючи роботу “Мотрі” і “Степана” з перспективи сьогоднішнього дня слід признати, що дії боївок під їхнім спільним керівництвом в великій мірі причинилися до спопуляризування нашого руху на теренах Буковини. Їхня боротьба була розчислена на коротку мету. Творення інформативної сітки виказалось наскрізь непрактичним і шкідливим. Основною хибою їхнього керівництва організаційно-політичною роботою є провізоричність всіх їхніх творів, як боївок так інформативної сітки. Вони навіть не пробували створити щось трівкого, що моглоб перетривати довший час. Постановка організаційно-політичної роботи випливала з неправильного розуміння воєнно-політичного положення.

УПА – перший відділ УПА був сформований в місяці липні після того, як “Федір” насильно відлучив частину стрілецтва з відділу “Лугового”. В цьомуж місяці новосформований відділ УПА поповнено новобранцями і укомплєтовано сотню “Криги”. В місяці серпні німці почали сотню переслідувати і вона була змушена перейти на Гуцульщину Коломийської округи.

20.9.1944 р. “Степан” і “Федір” забрали зі собою чоту “Наливайка” і пішли в прикарпатські райони.

---

[1] Так у документі. Насправді це відбулося 19.03.1945 р.

В осінному періоді 1944 р. почали творитися масово самооборонні кущеві відділи величиною від 40-50 стрільців. У місяці жовтні сотня "Криги" зросла до 200 стрільців. Повітовий провідник "Черемшина" бачучи, він не зусильний особисто належно розв'язати всі справи а контакт з "Степаном" і "Федором" втратив звертається з проханням до другу "Тура", щоб останній допоміг йому. Узгляднюючи потреби гірських районів Буковини я рішився виділити друга "Тура" для тимчасового керівництва відділами УПА і сіткою в гірських районах Буковини.

Компетенцій друга "Тура" в проводі Буковини я зразу не визначував. Це важливе питання я хотів розв'язати спільно зі "Степаном" і "Мотреєю". Роботу "Тура" особливо в військовій площині ціхував розмах. Починаючи з місяця листопада "Тур" почав швидкими темпами помножувати відділи УПА. Вже в половині грудня на Буковині було сформовано три сотні а четверта формувалась: а саме "Криги", "Борисенка", "Боєвіра" і "Яструба". Кожна сотня налічувала від 70-80 стрільців. Старшинський і підстаршинський склад крім сотенних – поганий. Кулеметне узброєння недостатне (3-до п'ять на сотню. Військовий перевишкіл перейшла тільки сотня "Криги", а всі інші сотні, що були сформовані з самооборонних кущів вишколу взагалі не переходили. "Тур" стояв на становищі, що вишколу партизанські відділи не потребують. Вони вишколюються і гартуються в боєвих рейдах. Згідно з цією теорією "Тур" зорганізував боєво-пропагандивний рейд в Прикарпаття двома сотнями під військовим керівництвом курінного "Перебийноса". Треба зазначити, що в рейді брало участь понад 50 неузброєних стрільців (мовляв у рейді озброяться). Рейд почався 20 листопада і трівав майже місяць, але випав досить невдало. В селі Станівці на відділ несподівано наскочили більшовики і цілковито розгромили чоту "Берези", одну з найкращих, сам "Береза" згинув. Крім дрібних диверсійних акцій як нищення мосів, палення сільрад та радгоспів, відділ більших акцій не переводив.

В цей час коли рейдував відділ в прикарпатських селах шалів п'ятнистий тиф. В грудні повернув відділ в гори але вже затифознений. Серед стрілецтва появляються перші захворіння на тиф. Медичної опіки не має жодної. В половині січня тиф так поширився, що відділи перестали існувати. В кожній сотні було 70-80 % хорих на тиф, так, що зі сотень залишились неповні чоти а то і рої. В січні появляється "Звернення"[1] якраз в цей час більшовики починають переводити досить широкі облави при помочі пограничників. Майже всі сотенні і більша частина чотових хорі. Зв'язків між відділами і військовим керівництвом не має. Залишки відділів гонені більшовиками цілковито деморалізуються. Становище трагічне. При кінці січня голоситься з повинною ціла чота "Боярина". Чотовий "Микита" іде з чотою голоситися з повиною в с. Розтоки. Чоту "Грека" більшовики розгромлюють, залишається тільки п'ять стрільців. Сотенний "Палій", що перебрав рештки сотні "Криги" стрілецтво розпускає а сам умирає на тиф. Деморалізація дійшла до того, що його власні стрільці трупа роздягають а тіло прикидають ріщам. Сотенного "Борисенка" більшовики хорого лапають живим. Сотенного "Кригу" важко раненого забирають до Віжниці. Чотовий "Меч" в розпуці, що не може вдержати чоти, бо постійно кожного дня хтось дезертирує хорий стріляється. При кінці січня залишається біля 20 стрільців при куріному "Перебийносі" і біля 30 стрільців при сотенному "Боєвірі", з тим, що і серед цих решток трапляються захворіння на тиф.

В перших днях лютого стрічаюся в селі Ферескулі з другом "Туром". При першій зустрічі з "Перебийносом" раджу йому розбитки відділів зібрати до купи і перенестись на Галичину. Що він дуже радо робить тому, що на Галичині відносно спокійно.

Після того, як богато стрільців зголосились з повиною більшовики відноходять майже всі магазини зі зброєю.

---

[1] Мається на увазі "Звернення Президії Верховної Ради, Ради Народних Комісарів УРСР та ЦК КП(б)У "До населення західних областей України" від 27 листопада 1944 р."

Велика частина стрільців які зголосилися з повиною зразу опинилася в істребітельних бандах. Були випадки де цілі рої а навіть цілі чоти в повному складі перетворювались в істребітельні банди. 9 березня гине в галицьких горах сотенний "Боєвір", чотовий "Грек" і разом з ними сім стрільців. Після цього бою залишилось ще біля 20 стрільців яких курінний "Перебийніс" долучив до куреня "Недобитого". Підчас квітневих облав і ці рештки розбіглися.

Рівночасно з процесом розкладу у відділах УПА проходив розклад і в організаційній сітці. Наприклад в Путилівському районі від 15 січня до 1 березня сітка, була цілковито розгромлена. Одних більшовики виарештували підчас облав а інші зголосились з повиною. Наприклад 1.3 на район залишився лише один станичний.

В Вижницькому районі ситуація представлялася дещо краще, але і тут сітка майже цілковито була розгромлена.

23 лютого я зібрав місцевий повітовий провід в складі: "Черемшина", "Берія", "Марина" і "Чорна". Ми вирішили спільно що після того як пройдуть облави місцевий провід забереться до творення нової сітки але зовсім на нових засадах. Треба признати, що в гірських районах ані УПА ані організаційна сітка, що фактично становила апровізаційний апарат перших більшовицьких ударів не видержала. Причин повного розвалу УПА і організаційної сітки слід дошукуватись в допущених помилках підчас його творення. Це були великі будівлі але з дешевого матеріялу. Особливо великі помилки пороблено при творенні відділів УПА. Занадто розбудовано відділи при чому не узгляднено великий брак підстаршинського і старшинського складу. Відсутність військового перевишколу та мала кількість кулеметного узброєння. Крім цього елемент в відділах цілковито політично не грамотний.

При кінці березня переходжу на Прикарпаття. Зі мною переходить друг "Галаган". По дорозі стрічаю ще в деяких збігців з Буковини, як "Скригун", "Василь" і "Павленко". Вони після розгрому боївок і сітки на Поділлю втікли на Галичину. Вище перелічені люди повертати на Буковину охоти не мають і про це мені заявляють відкрито. На Прикарпаттю ситуація зовсім подібна як в горах якщо не гірша.

Війська НКВД розгромивши в гірських районах відділи УПА та організаційну сітку перетягнулись на Прикарпаття і з початком березня почали облави. Особливо строгі репресії були примінювані в Вашківщині. Тут вони зосередили велику кількість війська так що малими групами від 30 до 40 стрільців опанували всі села. Ані ОУН ані боївки до того не були підготовані. Коли узгляднити, що цілим мотором нашого політичного життя були боївки, то можна собі уявити, який вплив мав розгром боївок на т.зв. сітку і на населення. Велике число боєвиків більшовики залапали підчас облав а ще більша кількість зголосилась з повиною. Почались всипи і масові арештування. Населення здеморалізувалось.

Окреме місце у звіті треба присвятити т.зв. солом'яним підпільникам. Вони зійшли в підпілля тільки тому, що не хотіли іти в червону армію. Особливо на Прикарпаттю цієї голоти було дуже богато. Наводжу чисельні дані з деяких сіл. Банилів – 150, Драчинці біля 200, Іспас біля 300 і т.д. Майже не має села де таких підпільників не булоб зо два три десятки. Після того як у березні всі поголовно поголосились з повинною багато з них було завербовано до істребітельних банд. При кінці березня НКВД зуміло зорганізувати майже в кожнім селі істребітельні банди і то досить чисельні від 20-70 істребітелів. Наводжу чисельні дані: Станівці – 70, Замістя – 32, Банилів – 50, Карабчів – 25 і т.д. Істребітелі поводяться з населенням грубо. Часто навіть допускаються знущань з людей які передше їх переховували і харчували. Цей злочинний елемент робить для НКГБ всякі прислуги, щоб вибілити свої попередні прогріхи.

Поряд з поширенням мережі істребітельних банд по селах значно зростає сітка сексотів. Кожна сім'я істребітеля а густо часто ціла родина стають добровільними доноcщиками.

Після березневих репресій де поява навіть малої групи підпільників викликалаб репресій на господарів, де кватирувалось.

Маси стероризовані з одної сторони більшовиками, з другої сторони переслідувані цілими зграями сексотів та своїх односельчан істребітелів бувших т.зв. повстанців починають відноситись до нашого руху дуже обережно. Найгірше те, що маси крім добрих сторін організації побачили її слабість і чорні сторінки-зголошування з повиною, всипи, перехід до істребітелів і т.д.

Ці всі наглядні факти поважно обнизили вартість нашого руху в очах місцевого населення. Для блищого відзеркалення цеї справи наведу деякі факти взяті безпосередно з життя. Наприклад: щоб дістатися до хати то в численних випадках треба виломлювали двері, навіть добре знакомим людям. Вони за це не гніваються а навіть заспокоєні, бо вони нас до хати не впускали а ми ввійшли самі. Коли доводилося збирати харчі, то часто ви зустрічалися з відповіддю: *"Беріть самі, я не даю".* Або в кращому випадку а це майже завжди: *"Я вам даю їсти але, щоб ви пізніше сараки більшовиків не водили."* Страх і недовір'я ціхували відношення мас до нашого руху.

Після березневого розгрому в терені залишилась досить мала кількість підпільників-боєвиків. Це люди часто малограмотні а то і неграмотні. Рівень їхнього політичного вироблення досить низький. Досвіду в організаційній роботі з них не мав ніхто. У відношенні організаційного вироблення не можна навіть вирізнити повітових, як "Аскольд" чи "Кирило". Наприклад, "Аскольд" попереднью ніколи не мав нічого спільного з ОУН а призначення на повітового провідника одержав тільки тому, що мав середню освіту.

На мій запит підчас нашої першої зустрічі, які він має зв'язки в терені то він зовсім спокійно заявив, що не має нікого і нічого. Жодних проти заходів не робив бо не знає як. Ця характеристика відноситься рівнож і до "Кирила".

Зустрінувшись з такою чорною дійсністю я зразу не забирався до роботи, але приступив до студіювання умов. Бачу, що можливости постановки організаційної роботи надзвичайно вузкі. Її основа – людські кадри – тут і якісно і кількісно незавидні. Де немовби уложив на людину рамки в яких вона силою обставин мусить порушатися. Враховуючи численні практики і досвід моїх попередників маю намір творити вузку організаційну сітку. Жодних боївок творити не думаю але практична робота мої пляни дещо зміняє. Щоб віднайти залишки підпільників, які в той час поводилися дуже конспіративно треба було себе спопуляризувати і показати, що діє якась організована сила. А одиноким засобом до цього могли послужити тільки боєво пропагандивні виступи. З повною свідомістю, що роблю неминуче зло формую дві боївки, кількістю по 10 стрільців і розпочинаю боєво-пропагандивні акції. Кожна наша акція, а то тільки і поява викликають зі сторони більшовиків гідну протидію. Наприклад: Наша поява в Банилові над Черемошем викликає зі сторони більшовиків п'ятьденні облави і труси в селі. Переводять її понад 60 більшовиків і 200 стрибків. Наша поява в с. Драчинцях викликає тритижневі облави і сильні труси в селі. Участь в облавах бере 100 більшовиків і біля 150 стрибітелів. Акція в с. Кабин підчас якої зліквідовано другого секретаря райкомсомолу викликає зі сторони більшовиків докладну прочиску Станівського Костинського і Кабинського лісів. Органи НКГБ намагаються за всяку ціну початки руху вбити в зародку. Рівночасно з виступами боївки розпочинаю при помочі "Мартина" "Василя" і "Скригуна" розшуки за місцевими підпільниками. Вишукування проходить повільно і надзвичайно затяжно. Але цим разом є вже деякі результати. Після трох тижнів мені вдалось віднайти кільканадцять підпільників.

Приступаю да творення організаційної сітки на слідуючих засадах.

1.У виду того, що жіноцтво в великій частині терену скомпромітоване своєю попередною неморальною поведінкою при боївках масовими всипами підчас арештувань та провокацій-

ною діяльністю (НКВД випустило спеціяльну групу курієрок провокаторів), рішаюсь жіноцтво відсепарувати цілковито від нашого руху (залишаючи тільки декілька дівчат з якими є контакт але до роботи не ангажуються).

2. В свідомості, що в боївках є богато безвартісного і випадкового елементу, боївки цілковито відділюю від організаційної сітки. Ця провізорична інституція діє окремо за докладними вказівками надрайонного.

3. Обмежую до можливого мінімуму кількісний стан курієрів, а радше існує кілька пар теренознавців які використовуються як провідники по терені.

4. Роботу будується на системі стріч. З огляду на традиційні масові всипи за всяку ціну стараюся покищо виключити з нашої роботи хати-зв'язки.

5. Забороняється всякі писемні форми порозуміння.

6. Зв'язок між кущем і низами (симпатиками і прихильниками односторовий, від куща в гору двоторовий).

7. Починаючи від районного в гору всі провідники знаходяться постійно в терені. Осередків покищо організовувати не дозволяється (з огляду на безпеку).

8. У підборі людей на обсаду кущевих і районних постів поручаю руководитися засадою якісного добору.

9. Строго забороняється переводити будь-які збірки.

Починаючи від районних в долину підхід мусів бути до низів надзвичайно тактовний. Про наказування (в формі: це мусить бути) високу каральність не було і мови. Тут на кожному кроці треба було вчити, вчити і ще раз учити. Аж щойно шляхом повільного виховання вводити їх в атмосферу організаційної дисципліни.

Всупереч організаційним інструкціям кущеві і районні залишились в своїх рідних сторонах. З огляду на те, що вони знають в свойому терені людей і терен. Ця інституція в своїх початках надзвичайно мало була подібна до організації-ордену, але іншої розв'язки не було. (Слід зазначити, що в деяких районах підпільників по селах не має, там прихильники і симпатики вербуються з людей на легальному становищі). З початком червня одну боївку частинно розпускається, а вводиться нову форму боївки кількох людей. Від кінця червня починається повільна і не вцілому терені рівномірна кристалізація організації.

Великим недоліком в роботі є цілковитий брак кадрів місцевої інтелігенції. Цифра у нас зараз заангажованих інтелігентів прямо сміхотворна п'ять (5) людей. Молода тількищо створена організація вже з місяця червня починає переходити важку пробу. Майове "звернення" майстерно підтримане на практиці системою репресій і відповідною агітацією кинуло новозорганізований твір в період кризи. Наприклад тільки в одному Вашківському районі більшовики створили кілька випадових баз для відділів ВВ НКВД. А саме: Банилів, Карабчів, Станівці і Драчинці. В кожному з сіл діяли групи від 70-100 солдатів впродовж 1-3 місяці. Крім цього в сусідстві цього району в с. Слобода Комарівська (Сторожинеччина) підтягнули погранзаставу в кількости 200 солдатів. В інших районах репресії були дещо слабші.

Наприклад в Заставнянщині атакували вони спецяльно слідуючі села: Товтри, Дорошівці, Василів і Горошівці. Ці села турбували вони постійними облавами, які переводили рівночасно на всі перелічені села. Звичайно ці всі більшовицькі заходи викликали для нас видимі шкідливі наслідки. Моральний стан боєвиків надзвичайно погіршився і якраз поміж них богато зголосилося. Наводжу циферні дані: Банилів – 7, Драчинці – 5, Василів – 4, Топорівці – 2, Шубранець – 2, Жадова – 2, Раранче – 2, Товтри – 3.

Ширшого масштабу набрали зголошення у Віжниччині, з якою в той час контакту не було. Тут зголошуються з повиною рештки УПА між ними чотові: "Дзвін", "Фрам", "Чумак", "Хміль", роєвий "Бандура" районсбіст "Грім", "Помста".

З новоствореної організаційної сітки зголосилось в цілому терені кущевий “Ворон” з Щубранця і декілька симпатиків.

В цьому часі гинуть: надрайонний “Мартин”, організаційний надрайонний “Максим”, надр.орг. “Василь”, окр. пропагандист “Олег”, рай. “Сербієнко”, пропагандистка “Марина”, райесбіст “Хміль”, спецкурієр “Соловій” стріляється спецкурієр “Гамалія”, спецкурієр “Звізда”, живими попадають в руки НКВД кущевий “Недобитий”, “Грушка”, чл. надр. проводу “Чорна”. Ці всі удари надзвичайно поменшили наші провідні кадри та обмежили кількісний стан низів.

Щоправда період зголошування з повиною мав для нас і той малий позитив, що дозволив організації очиститися від маловартісного елементу. Хоч як великі труднощі довелось пережити молодій організації, але перші удари ворога вона видержала. Після 20 липня починається в житті організації новий розвоєвий етап.

Перш за все починають змінятися настрої мас для нас на позитивно. На зміну настроїв впливають слідуючі чинники:

1. Живий контакт підпілля з населенням, та наші диверсійні і ліквідаційні акції.

2. Стягання більшовицькою адміністрацією великого грошового податку та збіжевого контингенту.

3. Вивози молодих людей в промислові центри Росії.

У деяких районах наш рух знову здобув собі популярність.

Населення добровільно дає матеряльну допомогу. Крім цього надзвичайно схвалює розгроми істребітельних банд. Тому що останні грабують а то і допускаються знущань з населення.

Надзвичайною перешкодою у розгортанні роботи були істребітельні батальйони які досить активно включалися в боротьбу з нашим рухом. Це складне колись питання допомогло нам частинно розв’язати саме НКГБ яке в місяцях серпні–вересні на тілі істребітельних баталіонів перевело цілу чергу дивовижних експериментів: як арештування істребітелів за грабунки, що попередньо свідомо було толероване, звільнювання з служби, заміна старших істребітелів молодими з 26 і 27 рр. нар.

А вже цілковито допоміг розв’язати це питання рейд сотні “Сурма”. Кілька дошкульних ударів по істребітельних бандах нанесло на них пострах і ввело деморалізацію. Багато істребітельних банд зложило добровільно зброю. Особливо у Вашківському і Черновецькому районах, де удари сотні доповнено ударами підпільників внесли в ряди істребітелів повний розклад. Зараз органи НКГБ в цілій області розпочали формування нових істребітельних баталіонів. Велику надію покладають вони на демобілізованих з ЧА. В численних селах НКГБ уряджує спеціяльні ловлі на мущин від 18-50 років і насильно вербують їх в істребітелі. Бувають випадки, що за спосіб вербовки служить арештування і кількаденна тюрма. Такий спосіб примінило НКГБ в с. Нова Жадова у Сторожинеччині. Звичайно моральна і боєва вартість таких стрибків низька. Вони використовують кожну нагоду, щоб розбігтись. В гірських районах стрибки добровільно голосяться до лісорубок. Подекуди (Розтоки) адміністрація погрожує населенню, що мовляв, як не підеш у ліс до роботи то заберемо в стрибки а бандери спалять хату.

Організація в післялипневому періоді якостево зміцніла. Особливо в низах. Останнє звернення Рясного у формі наказу нам уже не пошкодить. Якщо будуть випадки зголошення то одиничні і серед симпатиків. До сьогоднішного дня трапився тільки один випадок. В другій половині грудня переведено цілу чергу пересунень кущевих. Досить поважною втратою для місцевої організації є смерть окружного організаційного “Назара” – “Петренка”, кущевого “Кобзи”, який згинув в сутичці з більшовиками і кущевого “Щаблі”, який окружений більшовиками спалив свій архів і застрілився.

Ці факти в моральному відношенні говорять самі про себе. Треба признати, що моральний стан сітки покращав, хоча не можна його ще уважати задовільним. Зараз звертаємо увагу на підвищення організаційної дисципліни. В останньому часі введено високу каральність. Наприклад за грубі порушення внутрішнього організаційного порядку покарано смертю двох людей. Боєвика "Співака" і командира районної боївки "Кармелюка". Членство за малими виїмками присуд приняло одобрююче.

Хочу коротко переглянути ті чинники які складаються на Буковинські особливості. Найзамітнішим чинником і найбільш шкідливим що постійно відігравав свою чорну ролю в орга-нізаційному житті Буковини це низька особиста, суспільна і організаційна мораль. Підхід буковинця до нашої боротьби наскрізь спекулятивний. Для нього ОУН має таке значення як для бездомного міського елементу нічлігарні. Він звик розглядати справи загальні в світлі своїх особистих потреб і інтересів. Якраз в цій неморальності криються головні причини, що стимулювали масові зголошування з повиною провокації і всипи, тут і одна з основних причин численних цілковитих розвалів організаційної сітки. Пригляньмося блище до життя: в весняному періоді на 40 арештованих не всипало всього чотирьох. Цікаво, що між тими, які зголосилися з повиною є богато людей що підчас участі в нашій боротьбі втратили все (сім'ю, майно і т.д.). Наприклад "Циган" з Банилова якому мати померла на Сибірі а жінка сидить в тюрмі – зголосився з повиною. "Стріла" (ціла сім'я на Сибірі), "Береза" (батьків вивезли, жінка в тюрмі а майно спалили), "Грізний" (все спалене а ціла сім'я розстріляна), "Наливайко" (якому батька і сестру спалили в огні живцем, матір замордували в криївці, майно спалили) – провокатор, "Задорожний" (батька спалили живцем в огні а мати криється) сам він довголітній член ОУН і підпільник-провокатор; це тільки деякі зразки, а подібного можнаб навести богато більше. Ця моральна гангрина, що роз'їдає місцеве суспільство, це дар ромунського окупанта.

Суспільству притаманний нахил до донощицтва. Наприклад: чота УПА заквартировує на підлісному присілку. Вранці приходить молода жінка якої муж недавно згинув в бою з більшовиками. Звичайно повстанці її відпускають. Вона повертає до хати бере малу дитину і біжить в сільраду зголосити, що бачила повстанців. Мимо того, що вона знає що кари за донощицтво надзвичайно строгі.

Цю властивість дуже широко використовують органи НКГБ НКВД для боротьби з нашим рухом.

Другою чертою Буковини це брак здорової інтелігенції. Фактично наша боротьба тут опирається на сільській молоді. В минулому році брало участь в нашому русі всього 17 інтелігентів. Під сьогоднішну пору осталось тільки 5. Обсада провідних місць складається зараз з галичан і наддніпрянців.

Найпекучішою організаційною проблемою є кадри (провідні). Абсолютний брак людей яких би можна шляхом виховання підготовляти на вищі провідні місця. У цьому відношенні всі можливості сьогодні вже використані. Тут можна числитися вже тільки з убутком а приплив…

Слава Україні – Героям слава!

Ад. Сталь.

ГДА СБУ. – Ф. 13. – Спр. 376. – Т. 7. – Арк. 360–368.

№ 11

Чернівеччина

СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНИЙ ЗВІТ ЗА М. ЧЕРВЕНЬ 1946 Р.

В м. червні рад. адміністрація основну увагу присвятила сільськогосподарським справам, як: молокопоставка, м’ясопоставка, приготовання до хлібоздачі. В зв’язку з переліченими завданнями, в цілому терені пройшла хвиля мітінгів, на яких широко обговорювалися згадані справи. Щоб приспішити молокопоставку, райвиконкоми почали репресувати населення, широко трактуючи спосіб грошевих покарань, та в поодиноких випадках вжили навіть строгіших засобів впливу, як тюремного ув’язнення.

Щоб забезпечити успішну організацію здачі хліба державі, адміністрація приготовляється цього року, хоча в більшій частині влаштували обмолот збіжжя на полях, при сільськогосподарських машинах, що правда, цих машин в розпорядженні місцевої адміністрації незвичайно обмаль.

В цьому місяці переведено широкі роботи над ремонтом шляхів. Ці примусові роботи, надзвичайно дошкулили населенню гірських районів, як Огорожинський, Вижнецький і Путилівський.

НКВД і НКГБ якихось замітніших операцій не переводило. Вночі 29/30.06.46 р. майже всі “істребітельні” баталійони робили засідки. Крім того робили посилені стежі. В окремі терени з області і з районів робили засідки на деяких наших розконспірованих вузлових переходах. Всеж таки завдання розповсюдження листівок, майже в цілому терені було виконане бездоганно. НКВД вдалось піймати тільки 2 цивільних людей з листівками, одного в Чернівцях, а другого в с. Ревна, Чернівецького району. Замітним фактом є відплив війська з терену області. Нпр. на протязі місяця від’їхав з терену артилерійський полк з с. Станівці і саперний полк із с. Дорошівці. Крім цього від’їхали військові частини з міста Бергомет, які були використані до лісових робіт.

По райвоєнкоматах від 20.6.46 р. провадиться пожвавлена робота. Воєнкомати зажадали від с/рад вичерпних списків всіх боєздатних людей. Списки мали бути виготовлені до 1.5.46 р. Зараз воєнкомати покликують всіх інвалідів третьої і другої групи. Дуже часто інвалідів другої групи переводять на третю групу, а інвалідів третьої групи переводять на “строєвих”. Райвоєнкомати приготовляють мобілізацію працездатних людей до робіт в промисловости.

В останньому часі в терені кружляють дивоглядні чутки, які відображають живуче прагнення народу визбутися “великодушних сталінських опікунів”. Для прикладу наведу деякі з них: 1) до 17… 46. Сталін повинен стягнути всі свої війська з України, а в противному разі війною виженуть його англо-американці, 2) у Польщу вже замарширували англійські війська і скоро вже будуть тут, 3) найбільший доказ, кажуть люди, що большевики заберуться від нас, це те, що вони безперестанно вивозять меблі та харчові продукти вантажними машинами та поїздами, а в районах наставляють місцеву адміністрацію на пости осіб із східних областей:

28.5.46 р. в с. Карапчів (Вашківщина) начальник “істрібітельного” баталійона Кейван Константин проводив голову с/ради Карпа Александра і по дорозі його застрілив. Вернувши на станніцю “істребітелів”, сказав, що на них напали повстанці, голову вбили, а він утік. На другий день в зв’язку з цією подією прибула група НКВД. В наслідок проведення слідства Кийван Константин був викритий і арештований. У вечорі його відправили під конвоєм до р-ну.

30.5. в с. Карапчів (Вашківщина) НКВД арештувало гром. Юрія Щербака в зв’язку з грабунками, що відбулися в цій місцевости.

30.5. до с. Станівці Долішні (Вашківщина) зліквідовано Руснака Миколу, р. 42., техноруба Станиславівського лісопильного заводу. Забрано: автомат ППШ і 5 дисків з набоями.

1.6. в с. Зеленів (Вашківщина) переїжджала автомашиною група в числі 20 солдатів, які випадково запримітили 2 ч-армійців з артилерійського полку в Станівцях і намагалися їх арештувати, вважаючи їх за повстанців. Тому, що останні почали втікати бб-істам після довгої гонетви вдалося їх спіймати. Підчас ловлі розлючені бб-істи важко побили громадян: Захарія Василя, Вакарюка Теодора, Митя Івана і його вагітну дружину.

1.6. в м. Вашківщині в приміщенні райклубу відбулась сутичка між групою моряків і місцевими НКВД-истами. Обидві сторони вжили пальної зброї. В наслідок сутички моряки постріляли з пістолів заст. рай. НКВД Кулаковського і 8 НКВД-истів. По стороні моряків був 1 вбитий. Після довгих зусиль НКВД вдалося приборкати і арештувати моряків.

1.6. В Карабчівському лісі (Вижниччина) появилася група людей в числі 12 чол. у військових уніформах. Карабчівські (істребітелі) 1 з них впіймали і примкнули в підвалі, звідки він утік. Це мабуть була провокативна група НКВД, яка в цій місцевості, як правило, систематично проводить провокаційні операції вже на протязі довшого часу.

1.6. В ок. с. Мариничі (Путильщина) оперувала група пограничників в числі 40 чол., підкріплена групою "істребітелів" в числі 50 чол. Вони робили засідки на головних переходах гірських та перевіряли присілок Бісків. Вони прибули сюди у зв'язку з акцією на Устє-Путилів. Населення розповсюднило чутку, що, мовляв цю акцію робила сотня з Галичини.

1.6. В с. Ляшківка (Кізманеччина) нарсуд оштрафував гр..: Копацину Рахилю за невиконання молокопоставки на 920 крб. та передав її справу до прокуратури для притягнення її до кримінальної відповідальності, а гр. Лочука Івана на 1952 крб. за невиконання м'ясо і молокопоставки.

1.6. В с. Шипивці (Кізманеччина) нарсуд оштрафував слідуючих громадян за несвоєчасне виконання молокопоставки по 460 крб.: Яремчука П., Тащука Б., Соколюка М. і Ілюка В.

2.6. В с. Карабчів (Вашківщина) місцевий "істребітель" Ротопан Мик. переводив трус у Хомчаковського Мик. Підчас трусу знайшов в яблоні гранату і літературу (мабуть, дещо з наших видань). В зв'язку з цим Ротопан був приарештований, а після кількох годин звільнений.

2.6. В с. Василів (Заставнеччина) приїхало 8 солдатів на 4 автомашинах. Вони почали ісценувати облаву, намагаючись викликати паніку. Після кількох годин в'їхали до села (цей особливий тактичний …., це знахідка заст. рай. НКГБ Синиці). Він розрахований на витворення в районі постійної атмосфери напруження – це в моральній площині, а крім цього при таких експерементах існує можливість викрити при помочі паніки будь-кого з підпільників. Бували випадки, що цей експерементатор зі своєю рейдуючою групою 8–14 чол. робив подібні інсценізації одного і того ж дня в кількох селах. Для прикладу наводжу один рейд: група Синиці в кількости 11 чол. на 3 т вантажних автомашинах заінсценізувала облаву в слідуючих селах: Василів, Товтри, Брідок, Мусорівка, Самушин, Заставнянського р-ну.

2.6. В с. Товтри (Заставнеччина) НКВД арештувало 2 "істребітелів": Луця Івана ур. 1921 р. і Мякоту Вас. ур. 1911 р. Вище згадані особи НКВД підозріває в співпраці з повстанцями.

3.6. В с. Мариниці (Вижнеччина) НКВД арештувало Григорюка Мик., р. 47, за те, що підчас нападу повстанців на приміщення "істребітельного" баталійону, від нього забрали повстанці більшу кількість масла. Мовляв, чому нарочно, ти скорше не відтранспортував масла в р-н.

3.6. В с. Мага (Вижнеччина) ч-армійці, які працюють тут на лісових роботах, ограбили кооперативу. Серед населення розповсюднили чутку, то, мовляв, забрали повстанці.

4.6. В с. Слобода Венелівська (Вашківщина) невідомі люди розброїли 2 "істребітелів". Після цього НКВД цих "істребітелів" заарештувало, і щойно після 10-денного тюремного ув'язнення їх звільнено.

5.6. В с. Мага (Вижнеччина) НКВД арештувало Онуфрійчука Івана вартового кооперативи за те, що підчас його служби вже в дві ночі була ограблена його кооператива.

5.6. В с. Серафинец (Снятинщина) “істребітелі” з с. Залуча переводили …… лугу і провокували людей. Жертвою провокації стала Маценко Олена р. 25, яка в розмові з “істребітелями” вказала їм, що зв’язок до кущевого Недолі може подати їм Маценко Катерина р. 16.

5.6. Сільська адміністрація на терені Путилівського р-ну поновила тиск на населення в зв’язку з виконуванням державних робіт, як нпр, лісорубка, лісосплавство і відбудова доріг. За неявку на роботу карають тюремним ув’язненням.

5.6. В с. Лопушна, …… (Вижниччина) група пограничників дала довшу перестрілку з місцевими “істребітелями”, уважаючи їх за українських повстанців. Ця група пограничників посилила свої дії в долині Серету в зв’язку з чуткою, що мовляв, в цьому напрямі йде рейдуюча сотня УПА.

5.6. В с. Товтри (Заставнеччина) відбувся т.зв. “народний суд” над місцевим головою с/ради Дорожним Василем, який на досвітках потурбував декілька хлопців і дівчат. Суд засудив його на 1 рік тюрми.

6.6. В с. Драчинці Старі зліквідовано Дарика Сильвестра “Річку” б. роєвого в боївці “Сокола”, який минулого року зголосився з повинною.

7.6. В с. Канобівці (Заставнеччина) у вечері нар. суддя Бондаренко в товаристві 2 “істребітєлів” напав на дім Марусик Параски. Коли дівчата відмовились відчинити йому двері, він повибивав вікна і силоміць вломився до хати. В хаті намагався знасилувати дівчат, але це йому не вдалося.

7.6. В с. Серафинець (Снятинщина) “істребітєлі” із Залуча заарештували Маценко Катерину і Олену. Їх відправлено до Снятина на енкаведе щойно по 10 днях. Після тюремного ув’язнення їх випущено і завербовано до співпраці.

9.6. В с. Зеленів (Вашківщина) повстанці розброїли 4 “істребітелів”. Забрали 2 автомати свт і 2 кріси. Після того НКВД заарештувало “істребітелів” і 20.6. їх звільнили, тільки під умовою, що надалі служитимуть в “істребітелях”.

9.6. В с. Калинівцях (Вашківщина) повстанці заарештували с/о Слотаря Александра. При спробі втечі його застрілено.

10.6. В с. Калинівцях НКВД заарештувало гр. Малинчук Захарія р. 37 і його дружину Катерину, підозріваючи їх, що вони передали в руки повстанців с/о Слотаря.

11.6. В с. Банилів (Вашківщина) група НКВД в числі 45 чол. перевела прочистку причеремошського лугу і труси в підозрілих хатах.

11.6. В с. Банилів нарсуд покарав грошеовою гривною в розмірі 3 тис. крб. за невиконання молокопоставки і зобов’язав до 2 днів здати 200 л. молока кількох громадян.

12.6. В с. Станівці Гор. (Вашківщина) прибула група бб в кількости 25 чол. та робили засідки на вузловому переході на Перерваному Горбі.

12.6. В с. Давидівці (………) відбувся суд над слідуючими громадянами за невиконання молокопоставки та оштрафовано грошевою гривною: Кавнюк Марію 9 тис. крб., Хащовий Юрко – 8000 крб., Андрусяк Марія – 900 крб., Федорак Степан – 600 крб. і Кожман Марія – 1200 крб.

14.6. В с. Банилів Волоський (Сторожинеччина) пропали 4 “істребітелі”.

14.6. В с. Лопушна (Вижнеччина) НКВД арештувало ось таких людей: Гаранюк Юрій с. Олекси р. 45, Козачук Дмитро с. Палія р. 18, Берла Марія р. 37. Вище згадані особи підчас переходу фронту співпрацювали з нім. розвідкою під керівництвом ст. лейт. Відмана (Мазепа).

16.6. В с. Глинниця (Вашківщина) зліквідовано с/о Верстюка Теодозія р. 49, за активну співпрацю з НКВД. Здобуто 1 кріс.

16.6. В с. Барбівці (Вашківщина) в наслідок всипи станичного “Стріли” органи обл. НКВД арештували слідуючих людей: Гриндей Івана, с. Михайла, Продана Миколу, Назаровича, Семеновича Івана, Семенович Єлисавету, Даниляк Василя і Марію. Після 10-денного арешту Даниляк Єлисавету відпущено додому.

17.6. В с. Станівці Дол. (Вашківщина) відійшов піхотний полк, який стояв тут вже на протязі цілого року. Залишилася тільки частина танкістів зі 40 танками.

18.6. В с. Слобода Баниліуська (Вашківщина) повстанці розброїли “істребітеля” Проскуряка Константина, забираючи від нього автомат свт. НКВД за це його арештувало, а по двох днях звільнено і дано другу свт. і припоручено організувати “істребітельний” баталіон. Цього ж таки самого дня повстанці його вдруге розброїли, за що НКВД його знова приарештувало.

17.6. В с. Дорошівці (Заставнеччина) ч-армійці саперного полка ограбили гр. Горгіца Онуфрія. Вартість ограблених речей становить приблизно 16 тис. крб.

19.6. В с. Станівці Горішні (Вашківщина) місцеві “істребітелі” зайшли до гр. Царик Марії і почали її провокувати. Вона побігла до с/ради і зголосила, що в неї є повстанці. З с/ради пішла друга група “істребітелів”, оточила хату і відкрила вогонь, але внедовзі порозумілися і відійшли.

19.6. В с. Мега (Вижнеччина) наново зорганізовано “істребітелів” в чис. 8 чол.

19.6. В с. Чортория (Вашківщина) НКВД арештувало Бевщик Анну, підозріваючи її в зв’язку з повстанцями.

19.6. В с. Рівця (Віжниччина) боївка Залізняка зліквідувала 2 сексотів і спалила їх хату. Другого дня в село прибула група бб, які влаштувують засідки по перехідних дорогах.

20.6. В с. Шипинці (Кіцманеччина) нарсуд засудив гр. Андрійчука Мик. за невиконання молокопоставки. До 4 років позбавлення волі висланням на далекопівнічні табори та конфіскату майна.

21.6. В с. Жадева Стара (Огороженеччина) місцеві “істребітелі” робили засідки між сс.: Жадова Огара і Лукавець.

21.6. В с. Калинівцях (Вашківщина) на хуторі “Ляшинська” спалено господарство Колипчука Юрія і Козволя Івана за те, що їхні сини “істребітелі” знущаються над населенням.

22.6. На хутір Торлої (Огороженеччина) приїхало автомашиною з Віжниці 30 “істребітелів”, які переводили основні труси у всіх хатах.

22.6. На хутір Спаска-Глиниці (Вашківщина) за активну співпрацю з НКВД зліквідовано слідующих сексотів: Савчук Марію 52 р., Олексюк Калину 42 р., Ришітник Єлисавету 26 р.

22.6. До м. Вижниці прибув ешелон з переселенцями з Лемківщини. Одну частину відправлено на Галичину, а другу розташували в дооколишних селах р-ну.

24.6. В м. Чернівці на передмісті Горяча, підчас масового ярмарку, на якому була велика кількість людей, банда “чорна кошка” влаштувала грабіжницький налет. Погром був заздалегіть рефтельно приготований. Біля базарної площі на шосе стояло кілька вантажних автомашин, біля яких стояли в ч-армійських уніформах погромники. Крім цього дуже багато подібних осіб вешталося по базарі. Раптом серед базару зчинилася стрілянина і несамовиті панічні вигуки “наступають бандеровці”. Залякана товпа людей рвонула в розтіч, залишаючи на базарних столах ввесь крам і продукти. Грабіжники скористали з догідного сприятливого моменту. Наповненими машинами вщерть награбованим майном і негаючись від’їхали. Підчас погрому згинуло дуже багато людей, в тому числі перший застрілений був ч-армійський офіцер. Було також багато ранених. Подібні погроми залишилися підряд тільки в менших розмірах. Слід відмітити, що місцеве населення наскрізь говорить, що в Чернівцях була революція.

24.6. Начальник ронкаведе Заставнеччини на зібранню “істребітелів” з цілого р-ну видав наказ кожного вечора робити засідки, бо в противному випадкові він буде змушений вжити найгостріших заходів впливу. Зараз після того “істребітелі” поширили свою діяльність.

25.6. В с. Станівці Дол. (Вашківщина) на хуторі Вишнева група НКВД в числі 35 чол. робила біля хатів засідки.

26.6. В с. Лукавець (Вижнеччина) енкаведисти зловили б. кущевого “Тигра” (Романюка Іллю), який довший час крився індивідуально. Під конвоєм відправлено його в р-н.

27.6. В с. Дихтинець (Путилівщина) НКВД арештувало Зурака Василя р. 19, за неявку в праці лісоплаву. Його засудили на 1 місяць тюрми.

23.6. В с. Кусилівці (Путилівщина) НКВД арештувало Гасюка Василя с. Гаврила, за неявку до праці до лісосплаву і засудили на 4 місяці.

28.6. В с. Устє-Путилів (Путилівщина) НКВД арештувало Комарецу Теодора р. 35 підозріваючи його в співпраці з повстанцями.

28.6. В сс. Самущин, Мусерівка, Митків (Заставнеччина) другий секретар ВЛКСМ Боднарюк Василь та НКВДист Михайлов насильно вербували молодь в ряди ВЛКСМ-у.

29.6. З м. Огороженець виїхало в терен 3 автомашинами спецгрупа НКВД і влаштувала цього вечора цілий ряд засідок на хуторі Поляни (Жадова Нова), на хуторі Крушник (с. Станівці Горішні), біля лісопильного заводу в Станівцях Долішніх і декількох місцях на шосе Станівці Долішні і Жадова Стара. З цією групою співдіяла рай. група спец НКВД – Сашківці. Ці протизаходи поробило НКВД в зв’язку із святом “30 червня”.

29.6. У вечорі до с. Задубрівка (Садгірщина) прибув нач. міліції Крюков і 18 міліціонерів. Він наказав негайно зібрати “істребітелів”. “Істребітелям” він сказав, що із Станиславова перейшли сюди бандерівські банди і треба зорганізувати самооборону села. Після цього відправив їх на засідки від сторони лісу. Цього ж вечора рівно ж і в с. Ширівці 2 ст. лейтенанти зробили в селі з місцевими “істребітелями” ряд засідок. Подібна процедура відбувалася також в с. Васловівці.

29.6. З с. Станівці Дол. (Вашківщина) вибрались останні залишки військового ч-армійського гарнізону, забравши зі собою навіть вікна від хат де кватерували.

30.6. В с. Щиріуці (Садгірщина) “істребітелі” знову робили засідки на тих місцях, де 29.6.

30.6. В с. Станівці Дол. (Вашківщина) бб-істи силоміць брали в людей харчові продукти.

30.6. На терені майже цілої Буковини були розповсюджені наші листівки з нагоди 5-ої річниці проголошення УССД.

С л а в а У к р а ї н і !

Постій, 7.7.46.

ГДА СБУ. – Ф. 13. – Спр. 376. – Т. 72. – Арк. 27–31.

№ 12
КУЩЕВИМ І СТАНИЧНИМ ПРОВІДНИКАМ ДО ВИКОНАННЯ

Живемо в країні найбільшого терору, насильства, шантажу і брехні. Боремося проти найбільшого садизму і безправ'я. Несемо в світ і в життя найпередовіші ідеї. Творемо для майбутніх нових поколінь краще життя.

Одначе знаємо, що не все українське громадянство і не весь світ пізнав правдиве обличчя нашого ворога, і ворога всього людства – большевизму. Ворог видає міліардові суми на те, щоб своєю брехливою пропагандою засліпити очі як українцям так і іншим народам.

Щоб улегшити собі боротьбу, ми мусемо змобілізувати проти большевизму не тільки ввесь український народ, а ввесь світ. Ми мусимо народам світу показати дійсне обличчя большевизму. Це завдання належить українському народові тому, що українці найкраще пізнали большевизм і тому, що українці є найпередовішим народом у боротьбі з тою тиранією.

Для того, щоб наша освідомляюча і роз'яснювальна робота в нутрі і за кордоном мала належні успіхи, треба нам якнайбільше правдивих фактів з дійсного життя в большевицькому "раю".

Зараз на західно-українських землях терор і насильство переходить межі. Найбільший садист, якого не знало сьогодні людство – Сталін кидав і кидає на українські землі західних областей своїх посіпак чим раз більше скажених, чим раз більше диких у своїх злочинних діях. Сталін не може погодитися з тим, що на ЗУЗ селянство завдяки своїй геройчній поставі і при допомозі своїх повстанців не живе ще в колгоспному ярмі. Він не може погодитися з тим, що населення ЗУЗ не вмирає ще голодовою смертю, як вмирало і вмерає на СУЗ. Він каженіє з люти, що без колгоспної системи не може здерти з населення ЗУЗ останнього куска хліба.

Щоб стягнути той хліб, Сталін примінив розбої, морди, грабіж, арешти і вивози. Це – вступ до "добровільної колективізації".

Сьогодні на Україні найжорстокіший терор, а завтра морди сталінських гієн на ввесь світ будуть кричати, що українське населення ЗУЗ добровільно і маніфестаційно організує колгоспи, пізнавши там щасливе і радісне життя.

Одже не можемо допустити до того, щоб боротьба населення ЗУЗ була затаєна перед українськими масами і інших наших земель і закордоном та перед цілим світом.

Кожна крапля крови, найменший прояв боротьби українського народу несміє пропасти без цінно і без слідно. Вони мусять організувати і виховувати ввесь український народ і все людство до боротьби з московсько-большевицькою тиранією.

Тому доручаю:

Всі кущеві провідники при допомозі станичних, "мужів довір'я" і симпатиків опрацюють з свого села чи міста реєстр видатків з большевицького терору супроти мирного українського населення.

Реєстр видавати за такою формою:

Реєстр видатків большевицького терору за м. березень 1947 р.

Р-н ………………………………….

Село (місто) ………………………………….

Гарнізон в числі ……………(не було; мати на увазі звітний місяць)

Озброєння, ком. склад (по можності ім'я та прізвище і по батькові, звідки походить).

1. Дня …........…. прийшло до господаря з ……....……. большевиків в цілі ……....….. пограбували, побили, знасилували, заарештували, замордували і т.п.

Подати точний опис події.

2. Дня ……………… і т.д.

Кущеві провідники комулюють реєстр зі сіл в один окремий звіт за кожен місяць зокрема (село……......….. реєстр випадків, друге село ……..............… реєстр випадків і т.д.) і висилають до гори.

Виповнені формуляри за місяці: вересень, жовтень, листопад, грудень 1947 р. і січень, лютий, березень 1948 р. повинні вийти до району не пізніше, як до 20.06. 1948 р. (останнє під увагу районовим провідникам).

ГДА СБУ. – Ф. 13. – Спр. 376. – Т. 29. – Арк. 257.

№ 13
ДОКЛАДНАЯ ЗАПИСКА
о некоторых случаях нарушений советской законности и искривления классовой линии в районах Черновицкой области

В период хлебопоставок государству и проводимых других хозяйственно-политических мероприятий в районах Черновицкой области в 1947-48 г.г. было зарегистрировано ряд нарушений советской законности и искривлении классовой линии нашей партии и правительства.

По отдельным нарушениям совзаконности и искривлению классовой линии в нашей области в период хлебопоставок Управлением МВД Черновицкой области специально была введена пятидневная сводка (с 30 августа по 5 октября 1947 года) и постоянно направлялась КП(б)У и Заместителю секретаря ЦК КП(б)У тов. СТОЯНЦЕВУ.

Однако не на все наши сигналы партийные органы районов своевременно реагировали, а некоторые факты и до настоящего времени остались не разрешенными.

Такая информация направлялась на местах ГО, РО МВД области партийным органам.

Привожу более характерные факты грубого нарушения советской законности по некоторым районам нашей области:

В октябре м-це зав. коммунхозом Заставнянского райисполкома ЛИННИК П.Я., будучи уполномоченным РК КП(б)У в с. Дорошивцы во время выселения бандитских семей, самоуправно присвоил значительное количество домашних и носильных вещей, конфискованных у последних. Кроме этого им взята была корова, изъятая у ГОЛОВАТЮК за невыполнение хлебопоставки. В то время, как корова предназначалась для колхоза. В колхозе в то время не оказалось денег, ЛИННИК "оказал им содействие", уплатил свои деньги, а корову забрал себе.

Зав. военным отделом Заставнянского РК КП(б)У ЧУХНО в с. Кадобовцы, выполняя задание по сбору зерна разграбленного бандитами со спиртзавода, присвоил для себя 2 мешка кукурузы, а в октябре м-це он же при выселении семей ОУН утаил от описи одного кабана, чтобы в последствии забрать себе.

Райкомом КП(б)У действия ЧУХНО до настоящего времени не обсуждались.

В Келменецком районе, в с. Вовчинец, кандидат в чл. ВКП(б) ЗУБОВ, являясь уполномоченным РК КП(б)У по хлебопоставкам, дал санкцию сельскому активу в счет хлебопоставок Вовчинецкого сельсовета выломать кукурузу с площади 2 га, принадлежащую крестьянам села БУЗОВИЦЫ.

Кукуруза была сдана в счет хлебопоставок государству, вопреки протестам со стороны крестьян.

Секретарь Кельменецкого райисполкома ГОРОБИЕВСКИЙ, кандидат в чл. ВКП(б), находясь в пьяном виде, следуя из села Новоселица в Кельменцы вместе с председателем сельпо ДЕРЕВЯНСКИМ, на почве хулиганских побуждений ранил колхозника ГОРОБЕЦ.

ГОРОБИЕВСКИЙ не только не наказан в уголовном порядке, но и не обсуждался по партийной линии.

Председатель Кельменецкого райисполкома АТАМАНОВ, чл. ВКП(б), грубо нарушил устав сельхозартели. В колхозе им. ГОРЬКОГО без колхозного собрания снял председателя колхоза и назначил нового.

Председатель с/с Нагоряны, Кельменецкого р-на КИТАЙГОРОДСКИЙ К.Т. в январе м-це 1948 года, получив от к-на ДРАГОНЕНКО К.Т. заявление о совершенной у него краже мешка муки на мельнице, произвел необоснованный обыск и изъятие с квартиры ЗИЗИНОЙ 4 пудов кукурузы и несколько пудов проса. Дополнительно заподозрив в краже крестьянина АРМАШ К.В., где произвел также обыск, но ничего не нашел.

АРМАШ и его жена РОМАНЕНКО М.П. были доставлены в с/совет и подвергнуты допросу, где их избивали, ложили в двери пальцы рук, поджигали АРМАШ бороду и кололи иголками пальцы.

Не добившись от них [признаний], виновников кражи освободили. В пути следования домой РОМАНЕНКО от побоев потеряла ребенка.

По делу привлечены к уголовной ответственности КИТАЙГОРОДСКИЙ К.Т., секретарь с/с ВИТВИНСКИЙ, агент райуполминзага КУШНИР Н.И. и ДРАГОНЕНКО К.Т.

В с. Данкауцы, Хотинского района 28 мая 1947 года по подозрению в краже самосудом был убит колхозник ОНУЦКИЙ Ф.В. и избита его жена, которая впоследствии от побоев умерла.

Виновники долгое время к уголовной ответственности не привлекались и только благодаря вмешательству вышестоящих органов, 23.12.47 г. по делу было привлечено второстепенное лицо – КЛЕСНИК Сидор Федорович и народным судом 1 участка Хотинского района был приговорен к условному сроку наказания.

Несмотря на совершенное тягчайшее преступление, благодаря вмешательству партийно-советских районных органов, инициатор самосуда ГРЕК А.Д. до настоящего времени не привлечен.

В с. Клишковцы Хотинского района председатель сельского совета ПОПОВ, член ВКП(б), в период хлебопоставок государству грубо искривлял политику нашей партии, применял к крестьянам меры воздействия путем так называемой "гауптвахты".

17.9.47 г. на "гауптвахту" в уборную им было посажено 5 человек крестьян, которые находились там в течении 48 часов.

По его же заданию перед октябрьскими праздниками председатели общин и десятники села среди населения путем отбора "заготовляли" кур, самогон и другое продовольствие, как например: пред[седатель] общины ГАРБАШ и десятник ГУЛЯ у крестьянина ШРЕПЕР изъяли курицу и соленые помидоры, пред. общиной ТКАЧ у крестьянина ДУДКА изъял два пуда яблок и 250 орехов, десятники ИВАНИЧЕК и БОГИЧЕК у крестьянки Гологинской во дворе поймали двух кур и унесли с собой, десятник СКРИПНИК и пред. общиной КОВАЛЬ у крестьянина МОИСЕЕНКО изъял курицу и один литр самогона, а председатель общины ДЕОРДЕЙЧУК готовил к празднику самогон. Однако, изготовленный самогон к ПОПОВУ не попал, а был изъят милицией вместе с самогонным аппаратом.

Несмотря на то, что ПОПОВ продолжает грубо нарушать советскую законность, по прежнему остается работать председателем с/совета.

О всех этих фактах знает РК КП(б)У и райисполком, однако мер к нему никаких не принимают.

В с. Каплевка Хотинского района в период хлебопоставок государству работал в качестве уполномоченного райкома КП(б)У РАКОВИЧ, член ВКП(б).

РАКОВИЧ по селу систематически пьянствовал, нарушал советскую законность, арестовывал крестьян, несвоевременно сдающих хлеб.

Имел при себе "денщика" АБРОСИМЧУКА (вооруженного бойца истреббатальона), как правило занимался поборами среди крестьян. По его указанию крестьяне постоянно приносили в сельский совет завтраки, обеды и ужины с самогоном.

В пьяном виде по селу в ночное время ходил с духовым оркестром.

О его действиях знал весь район и районные власти. Вместо того, чтобы его наказать, РАКОВИЧ отстраняется от уполномоченных и до настоящего времени работает заместителем директора по политчасти Ставчанской МТС, где продолжает безобразничать.

Председатель сельского совета с. Заражаны Хотинского района ГОНЧАРОВ, кандидат в члены ВКП(б), в период хлебопоставок систематически пьянствовал, пешком по селу не ходил, ездил на крестьянских лошадях, взятых в порядке мобилизации.

От крестьян-бедняков оторвался и связался с зажиточной частью села, которых поощряет, получая от них спиртные напитки.

Зарегистрировано несколько случаев, когда ГОНЧАРОВ в нетрезвом виде избивал комсомольцев.

5.10.1947 г., проходя по селу в пьяном виде, на почве хулиганских побуждений, выстрелом из пистолета ТТ тяжело ранил в грудь с повреждением легких бойца истребительного батальона АРДЕЛЯН.

Сельский совет в 1947 г. план хлебопоставок государству не выполнил.

Местное районное руководство о безобразиях ГОНЧАРОВА знает, однако последний до настоящего времени не арестован и не предан суду, а попрежнему продолжает работать председателем сельского совета и нарушать советскую законность.

Председатель сельского совета с. Дарабаны Хотинского района МЕЛЬНИЧУК 12 января 1948г. вызвал к себе в кабинет крестьянку ЗИНЗЮК Марфу Яковлевну, возвратившуюся из лесозаготовки, где избил ее, нанес телесные повреждения, чтобы скрыть избиение, заставил ЗЕНЗЮК там умыться и смыть кровь на полу, однако последняя исполнить это отказалась и была закрыта в одну из комнат сельского совета под замок.

МЕЛЬНИЧУК и ранее замечен в избиениях крестьян, однако последние из-за боязни жалоб на него не подают

В с. Бочкауцы Хотинского района в период хлебопоставок, в качестве уполномоченного РК КП(б)У работал ЕРМАКОВ, агент Уполминзага, член ВКП(б). Последний грубо искривлял политику нашей партии и нарушал советскую законность.

Для воздействия на крестьян, не сдающих своевременно хлеб, арестовывал и сажал в мокрый подвал, где держал в течении суток без еды. Посажены были в подвал женщины МОЛДОВАН Е.В., МОЛДОВАН Ульяна – мать 8 детей, из которых 3 человека погибло на фронте, МАКША Харитина и другие.

По его указанию у крестьянина ГРИЖАК была снята с корня 1500 кг кукурузы, которую сдал в счет поставок, а часть была расхищена. Ломка кукурузы происходила во время дождя. Подростки, ломавшие кукурузу, все измокли и устали, решили уйти с поля. Самодур ЕРМАКОВ обстрелял [их] из револьвера. На следующий день трех этих подростков посадил в погреб, из них МОЛДОВАНА Андрея 14 лет избил палкой, запугивал при этом расстрелом за самовольный уход с работы. Этим же самодуром ЕРМАКОВЫМ в тот день была избита мать МОЛДОВАНА Андрея МОЛДОВАН Фрозина за “действия” сына.

9.9.47 г. ЕРМАКОВ забрал из квартир крестьянок МОЛДОВАН Е.В. ФАКТЕЙ Харитину и МЕЛЬНИЧУК Марину, посадил в подвал, где продержал около 5 часов.

За ЕРМАКОВЫМ было зарегистрировано еще ряд случаев применения оружия и незаконное изъятие имущества у крестьян.

ЕРМАКОВ районным руководством был отстранен и до настоящего времени не арестован и не привлечен к уголовной ответственности.

Председатель сельского совета с. Ропча Сторожинецкого района – ТОДОРЮК в июле месяце 1947г., будучи в нетрезвом виде, поднял драку и бесцельную стрельбу, в результате чего ранил в грудь крестьянина ВИВОКАН Ивана Сильвестровича.

По указанию районного руководства ТОДОРЮК к уголовной ответственности не привлечен, а лишь снят с работы и направлен председателем колхоза “Красная Армия” в этом же селе.

Председатель сельского совета с. Давидены Сторожинецкого района ПШЕНЯК и его секретарь ОЛАРЬ 8.2.1948 г. за отказ выехать в лес на заготовки тяжело избили крестьянина ЛУПАНЬ, который был направлен на излечение в районную больницу.

Уголовное дело возбуждено райпрокурором на ПШЕНЯК и ОЛАРЬ, однако, последние по прежнему остаются работать в сельском совете.

1.3.1948 г. в с. Ропча Сторожинецкого района за уклонение от лесозаготовок сельским советом были подвергнуты задержанию крестьяне ВИЗЯН и КОСТЫНЯН. Жена Костынян –Костынян Мария, узнав, что уполномоченный райкома КП(б)У МАТВИЙЧУК, член ВКП(б), завед. отделом райисполкома, находится в квартире крестьянина ПАСКАЛ, явилась к нему с просьбой освободить мужа, принесла с собой литр самогона. МАТВИЙЧУК вместе с хозяином дома и КОСТЫНЯН Марией за обедом распили самогон. Находясь в пьяном состоянии, МАТВИЙЧУК пригрозив оружием, изнасиловал КОСТЫНЯН Марию и впоследствии освободил задержанных БИЗЯН и КОСТЫНЯН с сельского совета.

Завед. общим отделом Новоселицкого райисполкома АНДРУСЯК, кандидат в члены ВКП(б), 6 февраля 1948 г., находясь в селе Рынгач. Новоселицкого района в качестве уполномоченного райкома КП(б)У по лесозаготовкам, напился до пьяна, зашел в здание сельского совета, где устроил дебош.

Во время дебоша издевался над председателем колхоза СПОТОРЮК, бойцом истребительного батальона ГОРОБЕЦКИМ, ставил их по команде “смирно” и давал “свои указания”. После всего этого в сельском совете произвел бесцельный выстрел, мобилизовал крестьянских лошадей и выехал обратно в районный центр.

Председателем сельского совета с. Должок Новоселицкого района КУЦАК в сентябре месяце 1947 г. за несвоевременную сдачу хлебопоставки была избита крестьянка НЕРУСЯК Мария Семеновна.

НЕРУСЯК М.С. подала заявление районному прокурору и приложила справку о побоях. До настоящего времени[ни] райком КП(б)У, ни районный прокурор каких-либо мер к КУЦАК не приняли.

В Кицманском районе сельхозотдел и руководство района по казенному отнеслись к определению кулацких хозяйств. В результате ими были неправильно определены 39 хозяйств, которые в действительности являлись середняцкими, а начислением по хлебопоставкам эти хозяйства были отнесены к кулацким.

В Новоселицком районе зарегистрировано высказывание полевода колхоза имени СУВОРОВА – ЦЕЙКЛИН. Последний заявил: “В колхозе объединено 212 хозяйств, подавляющее большинство из них являются середняцкими хозяйствами, бедноты в колхозе мало”.

Беднота не имела семенного материала и по установкам районных организаций в колхоз она не принималась.

Начнется весенний сев за отсутствием у бедняков семян. Последние сеять не будут. Тогда придется бедноту “пачками” принимать в колхоз.

В селе Динауцы Новоселицкого района агент Уполминзага КИМАК 26 декабря 1947 г. избил беднячку БАДИУ Д.Г., нанес ей несколько телесных повреждений.

В тот же день КИМАК, используя свое служебное положение, явился к крестьянину ВИНТУ и приказал подготовить на 6 человек хороший ужин с вином. ВИНТУ отказался выполнить указание КИМАКА, тогда последний стал угрожать его избиением и потребовал доставить ему девять литров вина. ВИНТУ требование выполнил, однако денег за это не получил.

Такая практика поборов с крестьян имеет место со стороны агентов Уполминзага и в других селах Новоселицкого района, а также в некоторых других районах области.

В селе Берестье Новоселицкого района председатель сельского совета УРСУЛЯК в период хлебопоставок систематически злоупотреблял и нарушал советскую законность. Лично присвоил и укрыл от обложения 4,5 га бросовой земли. Выдавал за взятки справки отдельным среднякам и кулакам о переводе их на категорию ниже.

Было установлено, что УРСУЛЯК набрал таких взяток на сумму 4800 рублей. Материал был препровожден прокуратуре, однако до настоящего времени УРСУЛЯК не привлечен, районное руководство ограничилось снятием его с должности председателя.

Начальник УМВД по Черновицкой области
Генерал-майор **Наумов**

24 февраля 1948 г.
№121 380-С
г. Черновцы

ДАЧО. – Ф.П – 1. – Оп. 2. – Спр. 888. – Арк. 84–90.

№ 14

За Українську Самостійну Соборну Державу!

Воля народам! Воля людині!

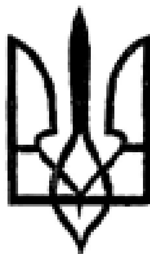

ВІСТІ
За час від дня 1 січня до 30 квітня 1949 року

Дня 3 січня уступив з поста міністра закордонних справ США (Америки) Маршал. На його місце прийшов Ачесон, який є дуже ворожо наставлений до большевиків.

У Мадярщині, яка є цілком залежна від Москви, мадярські комуністи арештували голову церкви кардинала Мінценті і по довгому суді, де його дуже мучили, засудили на вічну тюрму.

У Польщі, Чехословаччині, Болгарії і Румунії, які підлягають Москві, арештували дуже багато панотців і їх посудили.

У Чехословаччині є багато панотців українців. Їх арештують і судять за зв'язки з українськими повстанцями.

Епископи і голови церков звертаються до цілого світу з закликом розпочати безпощадну боротьбу проти комунізму.

В Японії, яка є занята американцями, є зараз 100 тисяч японської поліції. Вкоротці збільшать її до 300 тисяч. Вся поліція вишколюється військово.

Жінка попереднього президента Америки – Рузвельта, який помер 1945 р., виголосила промову, в якій сказала, що з большевиками не можна договоритися по доброму; для по-лагоди всіх справ з большевиками Америка мусить бути сильна і добре озброєна.

Дня 17 січня в Америці розпочався суд проти 12 комуністів, які є головачами американської комуністичної партії.

У Чехословаччині комуністи арештували 60 осіб, які були американськими шпіонами. Багато з них мали радіоапарати, якими порозумівалися з американцями.

У Північній Кореї, де владу мають комуністи, вибухло проти них повстання.

У Канаді на півночі, де вічно лежать сніги і леди, будують 60 військових баз-радарних станцій, які боронитимуть Канаду перед большевицькими літаками. Половина тих баз можуть пересуватися з місця на місце.

Американці повідомили, що мають зараз більші атомні бомби, як ті, що їх скинули на Японію в 1945 році (Японія зараз по цьому капітулювала).

Американці збудували для своєї армії літаки, які везуть по 180 людей кожний. Перший такий літак дня 4 лютого пролетів 6 тисяч кілометрів зі скорістю 480 км на годину.

Грецькі урядові війська розбили грецьку комуністичну партизанку. Командуючий комуністичними військами генерал Маркос уступив. Комуністи звернулися до уряду з проханням помиритися. Уряд це прохання відкинув і докінчує нищити комуністичну партизанку.

У Польщі арештували кілька тисяч осіб, які в 1944–1945 рр. були в партизанці і воювали проти комуністів, а потому зголосилися з повиною.

У Чехословаччині великі арешти. Найбільш чисельні арешти у війську. Арештовано генерала Кутельвашера з багатьма вищими офіцерами. Комуністи закидують їм змову проти держави і зв'язки з американцями.

Америка обвинувачує большевиків, що в Радянському Союзі знаходиться 14 мільйонів людей у концтаборах. Західні держави домагаються вислати до Росії свою комісію, яка перевірила б усі концтабори.

Американці зорганізували з німецької поліції військо та прислали для нього танки і друге озброєння. Створено одну дивізію, дві бригади, три танкові полки.

Шестимоторовий американський літак-бомбардувальник перелетів без посадки 15,5 тисяч кілометрів за 44 години (дальше, як з Америки до Москви).

В Америці знайдено бактерії, що ними можна винищувати цілі армії.

Америка має вже у світі збудовані 84 військові бази проти Радянського Союзу.

В Америці на 50 сенаторів (які ухвалюють усі закони) – 49 сказали, що голосуватимуть за війну проти Радянського Союзу, якщо треба буде виповісти війну.

Американці викинули з Німеччини большевицьку комісію, яка займалася там переселюванням українців та осіб інших національностей до Радянського Союзу.

З початком місяця марта відбулися великі маневри американського, канадського та англійського морських флотів. Це найбільші маневри, які знаємо до цього часу. Тільки в одному районі зібралося до 100 бойових кораблів.

Америка (США) поспішно будує більшу кількість військових кораблів. Будуть побудовані до кінця 1949 року: 2 панцерники, 5 авіаносців (до перевезення літаків), 15 кружляків, 15 протиторпедних катерів, 30 підводних човнів та 40 виловлювачів мін.

44 польські моряки приїхали до Америки і залишилися там, бо не хотіли повертатися до краю, де панують комуністи.

Большевики не хочуть звільнити німецьких воєннополонених, яких ще є в СССР коло пів мільйона. За договором з Америкою і Англією їх мали звільнити до кінця 1948р.

Чехословацькі вищі урядовці раз по раз втікають за кордон і залишаються в західних державах, заявляючи, що не погоджуються з порядками, які заводять комуністи.

Америка дала Европі 17 мільярдів долярів, щоб вона могла оборонитися перед комуністами. Якби не ті гроші – Европа була б уже скомунізована.

Американський літак-бомбардувальник пролетів без приземлення 3 тисячі кілометрів, скинувши по дорозі 4,5 тисячі кілограмів бомб.

Дня 1 квітня виступив в Америці з промовою колишній голова англійського уряду Черчіль. Він сказав, що в Радянському Союзі зараз такі порядки, які були в Німеччині за Гітлера. Росія хоче загарбати весь світ. Якби не атомні бомби, які має Америка, більшовики завоювали б уже більше держав. В СССР панує червоний фашизм, яким керують 13 головачів з Кремля, поневолюючи всі народи.

У червні відбудуться великі маневри морських кораблів Англії, Франції, Бельгії, Голландії. Кораблі охоронюватимуть літаки.

За місяць март у Греції вбито 4 тисячі комуністичних партизанів. 6 тисяч взято в полон.

Президент Югославії маршал Тіто сказав, що Радянський Союз має дві правди: одна дійсна в середині країни, друга забріхана – пропаганда для інших країн та дурних народів. Слід пригадати, що до 1948 року Югославія була одною з найбільш дружних країн СССР. За три роки югославяни переконалися, що значить Радянський Союз.

Америка дає 1 мільярд долярів допомоги для країн Далекого Сходу (Китай, Корея, Японія і ін.), які борються проти комунізму.

12 країн, а саме: США (Америка), Англія, Франція, Канада, Бельгія, Голландія, Люксембург, Данія, Норвегія, Італія, Португалія, Ісландія підписали дня 4 квітня союз проти боль-

шевиків. Союз цей зветься Атлантичний Пакт. Америка дала 2 мільярди долярів на озброєння тих держав, які приступили до Атлантичного Пакту.

Міністр збройних сил Америки Рояль сказав, що американські війська мусять бути в Европі, бо армії держав Европи не всилі самі вести війну з большевиками.

Створено спільний американо-европейський військовий генеральний штаб, який керуватиме всіма арміями на випадок війни з большевиками.

У Німеччині відбуваються великі маневри американських військ. У маневрах беруть участь: 70 тисяч війська, 100 літаків, 1000 танків та панцерних автомашин.

У Румунії і Польщі силою масово закладають колгоспи, щоб у короткому часі сколективізувати все сільське господарство.

Ми подали короткий огляд найважніших політичних подій світу за перших чотири місяці 1949 р. Вісті наші опираються на повідомленнях американського та англійського радіо, де панує правдива і повна свобода слова і думки, а не така забріхана, як у Радянському Союзі. Правдивості поданих нами вістей не можуть заперечити і самі большевики.

Постій, дня 1 травня 1949 р.

БУКОВИНСЬКИЙ ОСЕРЕДОК ІНФОРМАЦІЇ
ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Про УГВР

Українська Головна Визвольна Рада (УГВР) – це Революційний Парламент і Уряд українського народу на час нашої визвольної боротьби. В склад УГВР ввійшли представники всіх українських земель і представники різних політичних партій. За своє завдання УГВР має керувати визвольною боротьбою українського народу на українських землях та репрезентувати цю боротьбу і вести визвольну акцію за кордоном, а після визволення України провести в Україні вільні демократичні вибори.

Для ведення закордонної роботи УГВР створила своє окреме Закордонне Представництво, яке діє за кордоном від осени 1944 р. За почином Закордонного Представництва УГВР створився 1946 р. Антибольшевицький Блок Народів (АБН). АБН – це союз усіх поневолених і загрожених Москвою народів для спільної боротьби з большевиками. УГВР –це єдиний український Провід, який веде певно український народ у важких умовах шляхом збройної боротьби до перемоги, до побудови Української Самостійної Соборної Держави.

Постій, дня 1 травня 1949 р.

БУКОВИНСЬКИЙ ОСЕРЕДОК ІНФОРМАЦІЇ
ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

(Для селянського середовища) Друкарня ім. Ю. Федьковича у Чернівцях

ГДА СБУ. – Ф. 13. – Спр. 376. – Т. 25. – Арк. 274–274 зв.

№ 15

За Українську Самостійну **Воля народам!**
Соборну Державу! **Воля людині!**

РАДІОВІСТІ
За місяць липень 1949 року

У Чехословаччині тепер іде боротьба між церквою і комуністичним урядом. Митрополит, єпископи і пан-отці протиставляються урядові, який хоче виховувати молодь у комуністичному дусі і підпорядкувати державі ціле церковне життя. У Словаччині поліція хотіла арештувати кілька пан-отців, які одвердо виступали проти уряду. Населення кількох сіл та одного містечка зробило бунт і звело з поліцією кількаденні бої. Багато селян арештували і посудили, але пан-отців залишили в спокою. Це ще один гарний приклад, що ворог не може нічого зробити, коли населення виступає проти нього об'єднано. (Селяни! Єднайтеся, не доносіть ворогові одні на одних, бо донощицтво – це найбільша ганьба). Багато пан-отців, боячись арештів, почали втікати за кордон, але голова церкви наказав, щоб не залишали краю, бо комуністи дадуть своїх пан-отців.

Голова католицької церкви папа римський кинув клятву на комуністів і на всіх тих, хто комуністам ідейно допомагає, чи їх боронить (слід згадати, що всіх католиків у світі є 500 мільйонів). За це комуністи називають папу фашистом і кричать, що він закликає світ до війни проти Радянського Союзу. Чеський уряд оголосив, що хто слухатиме папи – буде покараний карою смерти. Мимо цього всі пан-отці Чехословаччини заявилися за папою.

У Мадярщині населення виступає проти комуністичного уряду. Селяни не виконують здач, нищать сільськогосподарські машини, стріляють до поліції. Багато селян арештовано і посуджено. Двох засуджено на кару смерти, а одного до вічної тюрми.

У Польщі, в місті Люблині, з чудотворного образу Матері Божої почали текти криваві сльози. Хворі, які заходили дивитися на це чудо, зразу ставали здорові. Одна старенька жінка розповідала, що Мати Божа плаче тільки у дуже тяжкі часи.

У Німеччині, на американо-совєтському кордоні, совєтські пограничники обстріляли американську патрулю і побігли за нею на американську сторону. Американці відкрили по большевиках огонь і вбили одного совєтського пограничника на своїй стороні, у віддалі 200 метрів від кордону.

Совєти провели масовий вивіз населення Кавказу на Сибір; лише самих греків вивезли 16 тисяч. Число всіх вивезених не відоме. До сіл приїхало автомашинами військо, яке забирало всіх силою. До вагонів саджали по 80 людей, не давали з ніким говорити і взяти більше харчів. (Увага! Буковинці, будьте обережні. Большевики підготовляють новий вивіз. У Молотовській області, куди восени 1947 р. вивезли багато буковинців, будуються нові великі бараки).

Голова англійського уряду Еттлі виголосив велику промову. Він сказав, що в Радянському Союзі немає ні соціялізму, ні комунізму. В робітничій державі робітники і селяни не мають жодних прав. Радянський Союз – це найбільша в світі поліційна держава, де мільйони людей використовує мала групка комуністів і через це всі народи СССР живуть дуже бідно і низькокультурно.

У Люксембургу відбулася конференція держав західного союзу (Англія, Франція, Бельгія, Голландія, Люксембург), де ухвалено збільшити виріб зброї і переорганізувати збройні сили, щоб кожночасно бути готовими до війни. Начальник збройних сил Західного Союзу маршал Монтгомері виголосив промову. Він сказав, що комунізм є найбільшим ворогом людства. Між комуністами і західними державами є зараз дуже напружені відносини, так звана холодна війна, яка може перемінитися одного гарного дня у збройну війну.

Начальник американського генерального штабу Брадлей сказав, що не можна сподіватися довшої мирної співпраці між Америкою і Радянським Союзом. Як таке напруження буде дальше, то може дійти до війни. Закінчуючи промову, сказав Брадлей, що Америка до війни готова й американська армія чекає її без страху.

На Далекому Сході три держави: Китай, Філіпіни, Корея, – підписали проти-комуністичний союз. До союзу мають приступити ще й інші держави. Завданням союзу – оборона держав Далекого Сходу перед комунізмом.

Президент Америки Трумен виголосив велику промову. Він назвав Радянський Союз поліційною державою, де право – це воля одної людини. Всі громадяни Радянського Союзу живуть у постійному страху за своє життя. "Вже час, щоб народи Східної Европи позбулися цього страху і відпочили свобідно" – сказав Трумен. Він зажадав від сенату 1 мільярд 450 мільйонів доларів для негайної допомоги Західній Европі, щоб західні держави якнайскорше озброїлися найновішою зброєю і щоб могли на випадок війни протиставитися Радянському Союзові та іншим комуністичним державам.

Шефи штабів американської армії, летунства і морського флоту прибули до Европи, щоб перевірити готовість західних держав до війни. Один з шефів зажадав негайного впровадження однакової зброї у всіх країнах Західного Блоку.

ГЕРБ

Український національний герб – це Тризуб (гляди: листівка). Близько тисяча років тому назад, вперше в нашій історії вжив його Володимир Великий на своїх грошах. Держава Володимира Великого об'єднувала всі українські землі та була одною з найбільших держав світу. Від тоді тризуб став гербом українського народу.

Володимирів Тризуб прийняла за свій герб Українська Народна Республіка, яка існувала від 1917–19 року.

Тризуб – герб українського народу.

Постій, 1 серпня 1949 р.

БУКОВИНСЬКИЙ ОСЕРЕДОК ІНФОРМАЦІЇ
ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Прочитай і підкинь другому!

(Для селянського середовища) Друкарня ім. Ю. Федьковича у Чернівцях

ГДА СБУ. – Ф. 13. – Спр. 376. – Т. 23. – Арк. 259–259 зв.

№ 16

За самостійні національні держави поневолених народів!

Воля народам! Воля людині!

ПОЛЯКИ, ЩО ЖИВЕТЕ В УКРАЇНІ!

Сталінсько-більшовицькі розбійники по-нелюдському поневолюють багато народу. Вони намагаються взяти під свій чобіт і потоптати ним увесь світ. Вони щораз сильніше затягають петлю на шию польського народу. Вони хочуть якнайскоріше зробити Польщу одною із т. зв. совєтських республік, які на людській не більшовицькій мові наз. колоніями російської імперії – СРСР. Це хочуть вони зробити для того, щоб цілком поневолити польський народ і зробити його більшовицьким рабом.

Якби більшовицьким загарбникам вдалося зробити Польщу совєтською республікою, вони б намагалися знищити польську національну культуру, а в Польщі насаджували б свою протинародну імперіалістичну культуру. Вони "вчили б" польський народ "знати" і "любити" російську мову, яку вони зовсім безпідставно наз. найкращою мовою у світі, змушували б його віддавати почесть "кращим" синам російського народу, з яких одні ссали колись, а другі ссуть зараз, і ссали б тоді кров польського народу. Коли б сталінські кати зробили Польщу совєтською республікою, вони б відібрали від польських селян їх власну землю і загнали б їх у нову страшну панщину – колгоспи й радгоспи, польських робітників позбавили б права на вільну працю і змусили б їх тяжко працювати в шахтах, фабриках, заводах і т.д. На більшовицьку кліку польській патріотичній інтелігенції не дали б навіть найменшої можливості вести творчу працю на благо свого народу, а ту частину польської інтелігенції, "яка хилиться, куди вітер віє", запрягли б до праці на свою користь. Усіх тих поляків, які боронили б людських прав і прав свого народу, російсько-більшовицькі бандити заарештували б, виселювали б з їх рідної землі і засилали б на тяжку каторгу, по-звірському знищували б, виморювали б голодом. В той же час вони самі і їхні п'ятолизники – зрадники польського народу – вигукували б по радіо, в пресі, на мітінгах і т.д. про вільне, щасливе, радісне життя усіх трудящих Польщі.

Але багато поляків не заклало рук. Вони завзято борються проти сталінських імперіалістів і своїх польських зрадників берутів, ціранкевичів, гомулок і другіх – за вільну Польщу. Вони вірять у свою перемогу, вірять в те, що їхня батьківщина буде вільною від російсько-більшовицького ярма. Однак це може здійснитися лише після знищення СРСР. СРСР, як велику імперіалістичну і поліційну державу, польський народ своїми власними силами не є і не буде спроможним знищити. Знаючи це, він і його політичні представники думали й вірили, що здобути вільну Польщу допоможуть їм деякі ворожі більшовикам Великі держави. Та ці держави не збиралися і не збираються захищати інтереси польського народу. Вони захищають лише свої інтереси. А польський народ може здобути свою самостійну державу лише в наслідку своєї визвольної боротьби, об'єднаної з визвольною боротьбою інших поневолених московсько-сталінськими імперіалістами народів.

На це нераз вказував український революційно-визвольний рух. Він разом з іншими визвольними рухами вже довго веде боротьбу проти більшовицьких займанців за Українську Самостійну Державу і за незалежні держави других поневолених народів. Він зробив немало заходів для того, щоб і Польща включилася в цю боротьбу, тобто боротьбу за свою самостійну державу.

І нарешті, велика частина польського народу, важливіші польські визвольні організації на заході, за так званою лінією Керзона, зрозуміли, що рятунок Польщі в спільній боротьбі поневолених народів проти більшовизму. Ці організації нав'язали з початку другої половини 1945-го р. дружні стосунки з революційно-визвольними організаціями українського народу, з

Організацією Українських Націоналістів (ОУН) і Українською Повстанчою Армією (УПА). Через це Польща включилася в Антибільшовицький Фронт Народів.

З того часу згадані українські й польські організації, задля їх спільної боротьби проти більшовизму – найбільшого ворога їхніх народів, задля створення польської й української самостійних держав, заперестали свої давні суперечки. З того часу досі вони нераз плечем об плече стояли в кривавому бою проти диких військ МВД і бандитських відділів зрадників польського народу – берутів, циранкевичів, гомулок.

Про теперішню українсько-польську співпрацю на заході, за лінією Керзона, Ви, Поляки, мали нагоду довідатися хоч би з відбутого 1947-го р. в Варшаві процесу Женецького і його товаришів – членів польської підпільної організації "Вольносьць і Подлеглосьць" (ВІН).

І тут в Галичині, вкраїнські революціонери зробили немало заходів для того, щоб тутешні поляки об'єдналися з українцями для спільної протибільшовицької боротьби. Завдяки цьому багато свідомих поляків стали не тільки по-дружньому відноситися до українського революційного руху, але і в міру своїх сил допомагати йому.

Одначе цеї українсько-польської співпраці настрашився кремлівський кат. Бо він добре знає, що спільно ведена визвольна боротьба поневолених ним народів – це його смерть. А боротьба цих народів між собою – його існування. Тому Сталін і його кліка стали щораз то сильніше намагатися знищити ще в зародку українсько-польську співпрацю. Для цього вони, ще більше ніж раніше, стали нацьковувати поляків на українців, щоб викликати між ними заколот і боротьбу. В цій їхній підлій роботі допомагали і допомагають їм їхні агенти і донощики, завербовані ними з-поміж живучих в Україні поляків. Ці агенти і донощики, це несвідомі й шовіністично настроєні поляки. Вони доносили і доносять більшовицьким виродкам в МВД, МГБ на українських революціонерів і на населення, яке їм допомагає. Через це багато українських революціонерів згинуло в нерівній боротьбі з російсько-більшовицькими злочинцями, багато українців заарештовано, замордовано, виселено на Сибір, багато знищено українського майна, спалено хат і другіх будинків.

Чи можемо ми, українські революціонери, чи може наше населення спокійно дивитися на те, як деякі поляки своєю співпрацею з більшовиками шкодять нашому народові і його визвольній боротьбі? Ні, не можемо! То ж не дивно, що ми таких поляків – сталінських вислужників – караємо жорстоко. Покарати їх, не допустити до того, щоб вони робили на користь сталінських загарбників, це є в інтересі і самого польського населення. Бо ці загарбники є найбільшими ворогами не тільки українського, але й польського народу. Вони не тільки знищують українців, але там, у Польщі знищують і поляків. Вони не тільки намагаються перешкодити створенню Української Самостійної Держави, – вони хочуть перешкодити створенню і Польської Самостійної Держави. А в усьому цьому допомагають їм ті Поляки, які є агентами МВД, МГБ.

ПОЛЯКИ, ЩО ЖИВЕТЕ В УКРАЇНІ! В селах, у яких зараз перебуваєте, час від часу появляються українські революціонери. Нав'язуйте з ними приязні відносини! Допомагайте їм чим можете! А якщо не хочете мати з ними приязних стосунків і якщо не хочете допомагати їм у боротьбі проти більшовицької Росії – ворога України і Польщі, – то, хоч дбайте про те, щоб ніхто з Вас ніколи не доносив більш[овицькій] владі на укр[аїнських] революціонерів, ні на населення, що з ними співпрацює. Укр[аїнські] революціонери ні одному чесному полякові, ні одному польському патріотові не роблять і не будуть робити кривди. Вони карають лише тих поляків та й українців, що вислуговуються перед більшовиками на шкоду українській боротьбі проти Сталіна за Українську Самостійну Соборну Державу, яка забезпечуватиме вільне, щасливе життя не тільки українського народу, але й усіх національних меншостей, в тому [числі] і польської, що житимуть на її території.

Не знищуйте нашої революційної літератури, а читайте і розповсюджуйте її!

Ми, укр[аїнські] революціонери, простягаємо всім чесним полякам, польським патріотам свою дружню руку і закликаємо їх боротися разом з нами проти більш[овицьких] наїзників за створення самостійних держав укр[аїнського] і польського народів. За Вами, поляки, залишається право й можливість прийняти, або не прийняти цю нашу дружню пропозицію.

СМЕРТЬ СТАЛІНСЬКО-БІЛЬШОВИЦЬКИМ ЗАГАРБНИКАМ!

ХАЙ ЖИВЕ АНТИБІЛЬШОВИЦЬКИЙ ФРОНТ НАРОДІВ!

ХАЙ ЖИВЕ СПІЛЬНА ВИЗВОЛЬНА БОРОТЬБА УКРАЇНСЬКОГО Й ПОЛЬСЬКОГО

НАРОДІВ ПРОТИ РОСІЙСЬКО-СТАЛІНСЬКИХ ІМПЕРІАЛІСТІВ!

ХАЙ ЖИВУТЬ САМОСТІЙНІ ДЕРЖАВИ УКРАЇНСЬКОГО І ПОЛЬСЬКОГО НАРОДІВ!

УКРАЇНСЬКІ РЕВОЛЮЦІОНЕРИ

ГДА СБУ. – Ф. 13. – Спр. 376. – Т. 343. – Арк. 96–97.

№ 17

Вижниччина

Суспільно-політичний звіт за II квартал 1951 р.

Сільське господарство

Життєва стопа загалу селянства впала дуже низько. Дається зауважити загальне зубожіння селян в артикулах першої потреби – в харчах, одязі, взутті і т.д. Слідний великий упадок двох ділянок сільського господарства: рільництва і головно тваринництва, яке було головним джерелом прохарчування населення, зокрема гірських теренів. На це вплинули в основному дві причини: ліквідація хуторів і високі сільськогосподарські поставки.

Весною 1951 р. загал селянства хуторів зігнано силою в центри сіл. Всю землю хуторян забрали колгоспи; хуторянам-колгоспникам приділено в селах по 25 арів, одноосібникам – по 4 ари. Багатьом селянам не приділено присадибних ділянок, заявляючи їм одверто, що для них тут місця немає. Вони повинні внести заяви на виїзд у східні, а радше в південні області України. Більшість хуторянських рільних земель гірських районів лежить облогом. Тільки малу частину колгоспи позасівали вівсом і травкою. В Путильському районі, де переселенча акція по ліквідації хуторів охопила в цілому поки що тільки два села – Усть-Путилів і Дихтинець, – залишено хуторянам присадибні ділянки по 25 арів. І тут у багатьох випадках сільська адміністрація заборонила одноосібникам весною управляти свої ділянки, змушуючи їх вписатися в колгосп чи виїхати в східні області.

Можна сміливо ствердити, що зараз загал селянства гірських районів опинився, внаслідок повищих заряджень, в колгоспах.

Внаслідок переселенчої акції і хаотичних заряджень адміністрації більшість селян позасівали свої ділянки щойно з кінцем травня і в червні. Самозрозуміло, що це вплине у високій мірі на врожай і тим самим на прохарчування селянства.

Державні поставки сільськогосподарських артикулів збільшено у великій мірі. Наприклад, молокопоставку з 10 кг топленого масла від корови на 13 кг, м'ясопоставку збільшено з 25 кг до 40 кг, наложено поставку яєць – 95 штук, збільшено вовнопоставку з 80 дкг до 120 дкг від вівці. Всі налоги мусили бути здані до 1 травня, під загрозою конфіскати останніх хатних речей чи корови.

Коштом загалу селянства наживаються колгоспи, а радше їх верхівка. Щоб мати надійну опору в колгоспах, партія створила спеціальну колгоспну аристократію, яка експлуатує до останнього колгоспників, а сама живе понад стан. Так, в травні цього року в Чернівецькій області 10 передовиків сільського господарства нагороджені орденом Леніна, 53 – орденом Трудового Червоного Прапора, 192 – медаллю "За трудову доблесть", 477 – медаллю "За трудову відзнаку".

Розбазарювання колгоспного майна колгоспною верхівкою дійшло так далеко, що в це мусили втрутитися органи державної влади. Обласна газета "Радянська Буковина" відзначає в своєму номері від 17.IV.1951 р., що колгоспам області повернено 209 га землі, незаконно забраних у них різними організаціями та окремими особами, незаконно відібране продане майно, в тому числі 437 голів худоби, 15000 шт. птиці, 479 ц різних продуктів і понад 300000 карбованців. Очевидна річ, що це тільки мінімальна частина розбазареного колгоспного майна, за яке впімнулися такі самі люди, як і розбазарювачі.

Тваринництво

Поголів'я худоби, зокрема рогатої, зменшилося в застрашаючий спосіб. На це вплинули високі с/г поставки і другі налоги, забирання худоби колгоспами і переселенча акція. Селяни, неспроможні здавати величезні молокопоставки чи заплатити податки і позики, продавали в більшості свою худобу за безцінь. В селян-одноосібників, що мали по 2 чи більше штук худоби, колгоспи забирали примусом лишні штуки, залишаючи тільки одну. Всі телята законтрак-

товані згори колгоспами, які платять за них дуже низьку ціну чи просто беруть даром. Селянам не вільно їх різати чи продавати. За випас корови літом селянин мусить платити 300 крб.

Переселенча акція хуторів вплинула децидуючо на зменшення селянського поголів'я худоби. Селяни, неспроможні постарати сіна на втримання корови зимою, змушені вже зараз збуватися останньої штуки. Противне явище дається завважити в колгоспах і то коштом селян. Колгоспне тваринництво зростає і то прискореними темпами. Наприклад, в колгоспі ім. Лукіяна Кобилиці с. Сергії Путильського району минулого року було 1000 шт. рогатої худоби, зараз є 1500 шт. В колгоспі "Большевик" села Берегомет Вижницького району з кінцем 1950 р. було 270 штук рогатої худоби. Зараз там знаходиться 900 шт. і б. 1100 шт. овець.

Колгоспники з тваринницьких ферм не мають користи, противно, збільшується експлуатація робочої сили. Наприклад, в згаданім колгоспі "Большевик" засилосовано 8 га трави при великій витраті робочої сили. Силос, виготовлений в непогоду і невміло, почав гнити і зараз колгоспники мусять його відкопувати і викидати. На корм для худоби піде картопля, якої не стане вже колгоспникам на виплату їх трудоднів. Напевно повторяться минулорічні факти конфіскати власного сіна колгоспників для прокормлення такої кількості колгоспної худоби.

Лісова господарка

Лісорубка і вивіз деревини проводилися в звітньому періоді так само грабунково, як і зимою. На лісових роботах знаходяться лісоруби з усіх районів Чернівецької області, сусідних областей ЗУЗ і навіть з східних областей. Найбільших масштабів лісорубка провадиться в лісах Сарата і Яловичора с. Шепіт над Сучавою Путильського району. Тут стало працюють 2000-5000 робітників.

З кінцем травня істребітелі влаштовували облави, як і зимою, на робітників, які ухилялися від непосильних лісових робіт. Наприклад, в селі Петраші і Мариничі Вижницького району істребітелі зганяли всіх, кого тільки зловили, до с/ради, тут тримали без куска хліба по 4-5 днів і відставляли до вищезгаданих місцевостей на роботи.

Весною (квітень) почалася лісонасадка. Засаджувано зруби, полонини, що знаходилися дальше від сіл і межують з великими масивами лісів, поля, сконфісковані в колишніх "куркулів", які до цього часу стояли облогом чи були пасовиськами.

Найбільше лісонасаджень проведено в Путильському районі.

Переселенчі акції

І. Ліквідація хуторів.

Ліквідація хуторів гірських районів не припинилася на селі. Вижницький район виселено цілковито, залишаючи на поодиноких хуторах по 2-3 хати, як принаду для підпільників. Згадані мешканці є активними с/о, крім цього, довкола таких хат органи МГБ стало влаштовують засідки. В Путильському районі ліквідація хуторів охопила тільки два села: Усть-Путилів і Дихтинець. В других селах виселено подальші хутори і підлісні хати. На мітингах пригадується однак раз по раз, щоб селяни зселювалися на центри сіл, загрожуючи опірним вивозом на Сибір.

З кінцем квітня і початком травня зігнано на центри сіл тих нечисленних впертих селян, що позалишалися були на хуторах. Хати їх порозвалювано. Багато хуторян попереносили самі свої хати в села. В селах в одній хаті поприміщувалися по дві–три родини.

Переселенча акція хуторів прикарпатських і подільських районів закінчена майже цілковито.

ІІ. Переселення в східні області.

Переселенча акція в східні області України провадилася тими самими насильницькими методами, що й раніше. Органи МГБ закидували кандидатам на виїзд зв'язки з українським підпіллям, куркульство і т.д., при чому не обходилося звичайно без побоїв, сільська адміністрація не приділювала присадибних ділянок. Внаслідок тих заходів багато людей виїхало, ба-

гато підписало заяви на виїзд. Тільки в одному селі Розтоки Вижницького району, внаслідок погроз органів МГБ тюрмою і вивозом на Сибір, 20 родин подали заяви на виїзд.

З початком червня прийшов наказ в села, щоб кожне село призначило кільканадцять родин на виїзд. Сільради повизначували тих, що для них були з яких-небудь, хочби й приватних причин, невигідні. І так дня 17 червня в селі Петраші Вижницького району на зборах сільський уряд визначив 20 родин, яких повідомлено, щоб кожної хвилини були готові до виїзду. Подібно і в других селах.

Основна маса переселенців виїхала чи призначена на виїзд в Херсонську, Одеську, Запорізьку і Миколаївську області та на Крим. Останньо большевики говорили, що гірське населення, звикле до лісових робіт, переселюватимуть на Кубань, де треба витинати великі масиви лісів.

III. Вивіз на Сибір.

Дня 5 квітня з гірських сіл Вижницького і Путильського районів вивезено 15 родин колишніх куркулів.

Дня 15 квітня з сіл Стебні, Довгополе, Перехресне, Полянки Жаб'євського району Станіславської области вивезено 29 родин в ч. 90 осіб. Вивезені – це сектанти-євангелики. Майно вивезених сконфісковано на річ колгоспів.

IV. Вивіз на Донбас.

В днях 18-25 червня відбувався у Вижницькому районі примусовий набір молоді (хлопців і дівчат) на роботи в Донбас. Молодь ухилялася від набору і почала масово скриватися. Істребітелі уряджували облави днем і ніччю і деяких зловили. Багато з них втекло ще під час транспорту. В основному істребітелі наловили непрацездатний елемент, який наборові комісії при перегляді позвільнювали.

Позика

Від половини м. квітня большевицька адміністрація підготовляла населення до сплати позики, говорячи на мітингах, щоб люди приготовляли гроші. Дня 25 квітня повідомлено, що до дня 5 травня вся позика мусить бути сплачена, визначаючи кожному її висоту. В загальному наложено на села кількакратно вищу позику, як минулого року. Кожний, хто минулого року заплатив 100 крб., цього року зобов'язаний був дати 300-400 крб. Найбідніший чоловік змушений був сплатити 200 крб.

Большевицька адміністрація конфіскувала дорожчі хатні речі і скот (корови, вівці, безроги), хто не заплатив вчас призначеної суми грошей на позику. Наприклад, в селі Розтоки Вижницького району голова колгоспу з істребітелями поконфіскували більшу кількість худоби за недоплату більше як 100 крб. та другий скот, як вівці і безроги, за недоплату кількадесять карбованців. В селян, які другого дня не принесли бракуючої суми грошей, колгосп купував примусовим порядком сконфіскований скот, здаючи до с/ради ті мінімальні лишки позики.

Дня 15 травня наложено на населення додаткову надвишку позики, змушуючи до її негайної сплати тими самими методами, що й за першим разом.

Дії органів МГБ

І. Істребітелі.

По селах Вижниччини і Путильщини існують досить сильні станиці істребітелів в ч. 10-15 чол. кожна. Їх головним завданням є охорона колгоспів. Органи МГБ дуже часто уживають їх до інших завдань, як гонка людей до лісових і колгоспних робіт, примусове вербування в істребітельні батальйони, конфіската майна і т.д. В багатьох випадках істребітелі діють самі, без присутности працівників МГБ, чим стягають на себе ще більшу ненависть населення.

В Жаб'євському районі Станіславської области, над рікою Білий Черемош, органам МГБ не вдалося в багатьох селах заложити посьогодні станиць істребітелів. Вони (органи МГБ) докладали всіх зусиль, щоб там осягнути намічену ціль. І так в сс. Стебні, Довгополе, Полян-

ки Жаб’євського району дня 20 травня цього року приїхала група істребітелів в ч. 9 чол., очолювана майором з области. Вони протягом 4-ох днів арештували людей, били їх, змушуючи вписуватися в істребітельний батальйон. Успіхи, і то досить мізерні, вони мали тільки в селі Полянки. Тут силою завербовано 5 чол. В других селах селяни заявили одверто, що підуть у ЧА і там візьмуть зброю в руки, а тут у жодному випадку не зроблять цього.

З початком місяця квітня органи МГБ підсилили всі станиці істребітелів над рікою Черемош від Вижниці до села Усть-Путилів (сс. Підзахаричі, Розтоки, Петраші, Мариничі Вижницького району, Усть-Путилів Путильського району). Сюди спроваджено істребітелів з бесарабських, подільських і прикарпатських сіл. Підсилення станиць наступило для бльокади ріки Черемош. В тому самому часі заборонено населенню переходити ріку. Дозвіл можна було дістати тільки у Вижниці за оплатою 5 крб. За нелегальний перехід на Галичину чи з Галичини на Буковину каралось штрафом 50 крб., при чому звичайно наступало арештування, побої і кількаденні примусові роботи. Для унеможливлення переходу поконфісковано всі човни і дараби, якими населення переправляло до цього часу через ріку.

Зміцнені станиці істребітелів розложилися гарнізонами по 4 чол. вздовж вищезгаданої траси. І як днем, так і ніччю висилали стежі, озброєні в автомати і ракетники, дорогою, що провадить вздовж ріки. Вони пильнували також усіх бродів, щоб унеможливити перехід ріки. Якщо до цього додати високий стан води в ріці внаслідок весняних дощів, то бльокаду можна розцінювати як вповні вдалу.

В половині м. червня підсилення істребітелів стягнено і бльокаду злагіднено, хоч місцеві істребітелі пильнували дальше дорогу і пильнували ріку. Цивільному населенню дозволено ріку переходити, хоч не зачасто. Бльокада ріки була зв’язана з змасованими чекістськими акціями на Галичині і Буковині в м. травні цього року. Не меншу роль відогравало і пірвання весняних зв’язків підпілля, що органам МГБ вдалося осягнути вповні. При намаганні перейти ріку стежа істребітелів застрілила одного підпільника, зв’язки розладнались до перших днів липня.

II. Облави і засідки.

З початком місяця травня в гірські села Вижницького і Путильського районів прибуло біля 2000 військ МВД. Вони від дня 10 травня почали прочіску теренів. Прочіска охопила великі масиви лісів, переліски, роблено сильні перешуки хатами. Змасовані чекістські акції досягли найбільшої натуги в днях 17, 18 і 19 травня. Тоді припинено лісові роботи в теренах, охоплених акцією, і всіх лісових робітників вжито до облав.

До помочі оперативним військам кинули органи МГБ б. 1500 чол. ЧА (мінорчики), які від довшого часу перебували в обох гірських районах, відбуваючи тут свої вправи. Змасовані чекістські акції тривали у Вижницькому районі 10 днів, у Путильському – 5.

Органи МГБ досягли за час облав деяких успіхів. Вбито 2 підпільників, в тому [числі] районний тереновий провідник Вижниччини (12 і 19 травня), знайдено криївку з запасовими харчами, радіоапаратом, літературою і бібліотекою.

Органи МГБ кинули в Путильський район в останніх днях травня оперативну групу в ч. 50 чол., яка діяла протягом 3 тижнів. Вона прочісувала ліси й переліски, ділилася часто на групки і робила засідки на переходах і “сліпих” стежках та місцях, спеціяльно пильнувала плаїв і доріг, якими транспортувалася в села бриндза і масло з колгоспних полонин. Одна з тих груп в числі 16 чол. дня 16 червня наскочила несподівано на тимчасовий постій підпільників і вбила одного з них – новика.

В мм. травні і червні на терені сс. Розтоки, Петраші, Мариничі Вижницького району діяло кілька груп МГБ, які перманентно робили засідки по всіх хуторах і переходах до них, хоч населення в хуторах не було.

В половині м. травня на всі полонини Вижницького і Путильського районів приділено групи емгебистів в ч. 10-12 чол. Вони розділюються на групки по 2-3 чоловіка і пильнують переходів, куди транспортується бриндзу і масло. Для кращої обсервації прорубано досить широкі (біля 4 м) всі лісові стежки, що провадять з полонин у села. Колгоспна адміністрація спеціяльно визначає дні, коли транспортується бриндзу і тоді контроля терену зі сторони згаданих груп МГБ сильно загострена.

Від квітня по багатьох опустілих хуторах Вижницького і Путильського районів розмістилися гарнізонами боївки МГБ чисельністю по кільканадцять чоловік. Вони діють увесь час дуже конспіративно. Устійнено присутність таких груп на хуторах Околена, В. Товарниця, Сірук села Розтоки, Бочків, Бісків, Росішний села Мариничі Вижницького району, Черепанка, верхи Кругла і Ракови та хутір Чечолівський Путильського району. Кожну групу очолює лейтенант МГБ, контролює стало майор незнаного прізвища з облцентра.

Цікавий факт, що згадані хутори йдуть по прямій лінії з півночі на південь на половині дороги між Черемошем і Серетом, перетинаючи 5 гірських хребтів і три більші потоки.

Згадані групи провадили ввесь час дуже інтензивну оперативну роботу, послуговуючись активними с/о з обслуги полонин і нечисленними мешканцями хуторів, яких спеціяльно залишено для тих завдань.

Стан цей не змінився і з кінцем II кварталу.

В селах Стебні, Довгополе, Перехресне і Полянки Жаб'євського району Станіславської области органи МГБ застосували від вчасної весни спеціяльну партизанську тактику засідок. Група 5-8 емгебистів заходила ніччю конспіративно в село. Днем квартирували в перелісках чи корчах, сильно конспіруючись, ніччю робили засідки на бічних стежках, переходах і коло хат. Успіхів не мали жодних, бо населення вчасно розкривало присутність такої групи.

Рухи військ ЧА

Дня 20 квітня прибули в Путильський район (сс. Усть-Путилів, Дихтинець) б. 1500 чол. червоноармійців-мінорчиків. Вони поділилися на 3 групи і заквартирували по віддалених присілках згаданих сіл у шатрах. Протягом цілого місяця вони робили вправи мінування і розмінування, заходячи і в найбільш віддалені терени. В днях 18-20 травня органи МГБ використали їх в облавах.

З кінцем місяця травня згадана група ЧА відійшла в прикордонні села Путильщини – Сергії і Плоска. Там вони перебули м. червень в шатрах, продовжуючи свої вправи.

Озброєння мінорчиків – 1 автоматник на 6 чоловік; всі другі мали тільки приладдя до мін.

Військові зарядження

Від половини травня в Вижницькому і Путильському районах відбувалося військове навчання 1929–1932 річників тих осіб, які з будь-яких причин не відійшли в ЧА.

Постій, дня 1 серпня 1951 р. **Олексій**

ГДА СБУ. – Ф. 13. – Спр. 376. – Т. 72. – Арк. 221–227.

Розділ III

ДІЯЧІ КУЛЬТУРИ І НАУКИ, РЕПРЕСОВАНІ ТОТАЛІТАРНИМ РЕЖИМОМ

Степан Іванович Дубіневич, актор

Михайло Григорович Івасюк, табірне фото

Іван Фостій

ІВАН ДУДИЧ – БЕЗВИННА ЖЕРТВА СТАЛІНСЬКОГО ТЕРОРУ

Іван Йосипович Дудич

ІМ'Я Івана Дудича понад двадцять років – з 1917-го по 1939-й – не сходило зі сторінок буковинської преси. З Дудичем чернівецька, буковинська, бессарабська і навіть румунська публіка часто зустрічалася на концертах та виставах українського театру, організатором якого був Сидір Терлецький. Але чи не вперше чернівецька громадськість познайомилася з цим ім'ям з афіші програми, яка сповіщала, що українська шкільна молодь відзначає день смерті Івана Франка. Це було 28 травня 1917 р. в першу річницю поминок великого Каменяра. Переднє слово на святі проголосив професор гімназії Іван Вольчинський. А Іван Дудич зробив, як писалося в афіші, відчит "Іван Франко". Потім читалися вірші поета. Зі спогадами виступали ті, хто добре знав і зустрічався з велетом народного духу. А після всього було поставлено його комедію "Учитель". Іван Дудич виконував у цій виставі свою першу роль – учителя Хворостіла, засвідчивши нею наявність у себе неабиякого таланту. І, можливо, саме звідси й простелилася його нелегка стежка у світ театрального мистецтва. Чистий дохід від того вечора і вистави віддали на видання творів Івана Франка.

Івану Дудичу в ту пору виповнилося вісімнадцять років. Світ дихав революційною грозою. Сповнений високих ідеалів, жадань якнайкраще послужити своєму народові, допомогти йому вирватися з іноземної неволі, вибороти право на вільне й щасливе життя, юнак доскіпливо шукає свого шляху в житті.

Син міського муляра і прачки народився 5 вересня 1899 р. у Чернівцях. Виростаючи в бідній на гаразди, але багатій на дітей сім'ї, хлопець знав нужду і нестатки, а тому робив усе можливе, щоб не обтяжувати долю батьків, а навпаки – допомагати їм у вихованні дванадцяти дітей. Восьмирічним пішов він у початкову школу і після закінчення трьох класів у 1910 р. вступив до 2-ї української гімназії в Чернівцях. У 1916 р. закінчив шість класів. Війна перервала навчання на стаціонарі. Сьомий і восьмий клас завершував екстерном. У 1918 р. його призвали в австрійську армію і направили в м. Люблін у 3-ю галицьку компанію 58-го полку. Саме звідси 13 лютого 1918 р. він прибув до Чернівців, щоб скласти державні екзамени. Іспитова комісія звільнила його від виконання письмових завдань і запропонувала складати тільки усні іспити з української мови й математики. Більшістю голосів він був визнаний зрілим [1].

У жовтні 1918 р. Австро-Угорська імперія розпалась. Багато одягнутих у військову форму юнаків залишали військо і поспішали додому. Іван Дудич теж. Він стає свідком тих подій, що відбувалися в краї. Включається в революційний рух. Третього листопада 1918 р. на Всебуковинському вічі українців він голосував за прилучення української частини Буковини до України. Та здійснитися цій ідеї в той час не судилося. 8-15 листопада 1918 р. край був окупований військами королівської Румунії. Це опечалило й збунтувало серця багатьох. Дух непокори ово-

лодів душами тих, хто мріяв про відродження України, про возз'єднання її земель в єдиній Соборній Суверенній Українській Державі. Іноземне поневолення Буковини спонукало до революційної боротьби і юнаків.

Зазначимо, що 3-го листопада 1918 р. в день Всебуковинського віча в Народному домі зібралась група місцевих інтелігентів і заснувала Комуністичну партію Буковини. Головою Тимчасового виділу (Центрального комітету) було обрано відомого буковинського педагога й публіциста Сергія Івановича Канюка. Саме навколо нього і гуртувалася революційно настроєна молодь Чернівців і всієї Буковини [2].

Іван Дудич вступає до Чернівецького університету на філологічний факультет (курс славістики). Разом зі своїми ровесниками Василем Буцурою, Іваном Пігуляком, Євгеном Волянським, Василем Руснаком береться за відродження українського академічного товариства "Союз", активізує його діяльність, створює і очолює комітет молоді, який у травні 1921 р. починає видавати двохаркушевий місячник "Промінь", як орган цього товариства [3].

Журнал стає важливим чинником у пробудженні революційного духу й національної гідності української молоді. Він друкує на своїх сторінках твори Ольги Кобилянської і Дмитра Загула, Юрія Пентилейчука і Корнила Ластівки, Марії Підгірянки і Андрія Волощака, нариси і публіцистичні статті Івана Пігуляка, Семена Гуцуляка, Юрія Мандрика, оповідання і вірші Оксани Бурливої, Данила Харов'юка, Дмитра Макогона, Володимира Кобилянського та інших талановитих прозаїків, поетів, публіцистів.

На сторінках часопису, як і в житті, точилась гостра політична боротьба. Члени академічного товариства "Союз", що перебувало під значним впливом Компартії Буковини, були активними провідниками її ідей серед студентської і робітничої молоді. В університеті діяла молодіжна комуністична організація, яку очолював Іван Дудич. До неї входило чимало членів товариства "Союз". Вони розклеювали і розносили комуністичні листівки, виступали на вічах, збирали інформацію і надсилали до газети "Громада", яка була органом КПБ, закамуфльованим під народний часопис. Іван Дудич, як сам пише в біографії, був співробітником газети "Громада". Це призвело до того, що переслідуванням, яких зазнавала КПБ, піддавалися й члени товариства "Союз". Зокрема й Іван Дудич. Уникаючи арешту, він разом із Сергієм Канюком, який 3 лютого 1922 р. після чергового ув'язнення був на короткий час випущений із тюрми, та Василем Буцурою 15 березня 1922 р. в Оршівцях перетнули кордон і перейшли в Снятин, де їхні шляхи розійшлися.

С.І. Канюк поїхав у Городенку, а звідти до Чорткова, потім до Гусятина, де в ніч з 27 на 28 березня з небезпекою для життя переправився через Збруч у Радянську Україну.

Василь Буцура відбув до Праги в Український вільний університет, де на той час навчалося чимало буковинців, зокрема Семен Галицький із Нової Жучки під Чернівцями, Петро Лесюк із Хрещатика, Михайло Панчик із Дорошівців та ряд інших.

Іван Дудич відправився до своєї сестри Євгенії в Станіслав. Побув там кілька тижнів і повернувся до Чернівців. Їхати в Прагу він не міг, бо не мав абсолютно ніяких коштів, щоб там жити й навчатися. Тому повернувся додому і продовжив навчання в університеті, який і закінчив у 1923 р.

Що ж робити далі? Вакантних учительських посад не було. Іван вирішує присвятити себе театру. Адже, ще навчаючись в університеті, граючи в самодіяльних виставах, він продемонстрував неабиякий хист актора і режисера. Юнак наймається режисером у культурно-мистецьке товариство "Міщанський хор".

Прихід Дудича значно оживив творчу і культурно-освітню роботу товариства. Режисер віддавав усього себе удосконаленню майстерності акторів та співаків, піднесенню їхнього професійного рівня.

Альманах товариства “Міщанський хор” за 1926 р. так оцінював діяльність Івана Дудича в 1923 р.:

“Цього року, з приходом до товариства п. Івана Дудича, звісного режисера, поплило життя у товаристві багато краще, змістовніше і живіше. П. Дудич І. заснував у товаристві курс української мови, де багато членів навчилося добре читати і писати по-українському. Широку діяльність розвів у товаристві п. Дудич І. на полі драматичної штуки. Спершу тільки розбудив у товаристві ті аматорські таланти, які були, а згодом, з дня на день, відчував кожний, що товариство “Міщанський хор” заступає в Буковині, а зглядно в Румунії працю “Українського театру” [4].

Під керівництвом Івана Дудича готуються і ставляться вистави “Вихованець” М. Янчука, “Повернувся із Сибіру” Л. Яновської, “Невольник”, “Вій” та “Пошились у дурні” М. Кропивницького, “Ніч під Івана Купала”, “Ой не ходи, Грицю, та й на вечорниці” М. Старицького, “Учитель” та “Украдене щастя” І. Франка, “Казка старого млина” С. Черкасенка, “Наталка Полтавка” І. Котляревського, “На перші гулі” С. Васильченка, “Назар Стодоля” Т. Шевченка, “Воскресіння” Л.М. Толстого, “Розлом” Б. Лавреньова, “За друзі своя” В. Товстоноса, “Жидівка-вихрестка” І. Тогобочного, “Хмара” О. Суходольського, “Запорожець за Дунаєм” С. Гулака-Артемовського, “Безталанна” І. Карпенка-Карого, “Лимерівна” П. Мирного.

“Коли я ставив п’єсу “Жидівка-вихрестка”, – згадував пізніше Іван Йосипович, – *то сам грав Лейбу. На цій виставі були артисти звісної тоді Віленської трупи, що належала до найліпшого єврейського театру… Після вистави її режисери зайшли до нас в гримувальню і запропонували мені вступити до їхньої трупи. Та з декотрих причин я відказався. Нашою звіздою тоді в цьому самодіяльному театрі була Христя Сологуб-Подзімик. Коли вона плакала або сміялася на сцені, то ми сміялись і плакали за кулісами, а глядачі плакали і сміялись у залі”* [5].

У вересні 1926 р. Іван Дудич залишає Чернівці і їде до Румунії у м. Панчів. Що спонукало його кинути рідний край? Справа в тому, що 18 липня 1926 р. сигуранца розкрила штаб-квартиру Компартії Буковини у Нових Мамаївцях, що знаходилася в хаті Іллі Клевчука. Господаря дому заарештували. Почалися допити, а водночас і арешти всіх підозрілих, хто мав хоч якісь зв’язки з ним. Дійшла черга й до Івана Дудича. Причиною послужили 12 фотографій, знайдених у скрині Клевчука, в якій зберігалися також друкарська машинка, печатка, гроші та друковані матеріали ЦК КПБ. Серед тих фотографій були портрети учителів Григорія Гаврищука, Омеляна Іваницького, Миколи Меліна, Дмитра Глібки та Ельпідефора Панчука з Мамаївців, Володимира Юрчука з Лужан, Емілія і Дарія Лагодинів зі Стрілецького Кута, Володимира Купчанка з Берегомета, Миколи Смереки – інспектора залізничної станції Палтиноса та Миколи Бойчука – секретаря вокзалу Галац, Леонтія Каплуна – учителя з Куклен (Ясси) та Івана Дудича з Чернівців.

“Всі вони друзі і, очевидно, однодумці Клевчука, – писав у протоколі генеральний субінспектор сигуранци Йосиф Пігал. – *Ці фотографії були зібрані для виготовлення посвідчень членів цієї організації. Була також знайдена обширна особиста переписка, яка вказує на зв’язки з людьми з різних місць. По них зараз ведеться розслідування”* [6].

19 липня генеральний субінспектор сигуранци встановив, що Ілля Клевчук “підтримував зв’язки і переписувався з Василем Угринчуком із П’ятра-Нямца, який уже був один раз покараний за злочини, спрямовані проти державної безпеки, і шпіонаж, а також з Миколою Смерекою, залізничним службовцем із станції Палтиноса, з Дмитром Дідівим, фармацевтом із м. Вилча, Володимиром Юрчуком, викладачем учительської семінарії в Бакеу та Іллею Кудринським, учителем села Добринівці Чернівецького повіту.

У всіх цих осіб було наказано провести обшук, – підсумовував субінспектор. – *Вжито заходів до арешту Володимира Гаврилюка із с. Хрещатик. Проведено обшук в Івана Дудича*

в Чернівцях, який також відомий як керівник українського руху, і фотографія котрого була знайдена в хаті Іллі Клевчука" [6].

Дудича заарештували і кілька днів тримали в тюрмі. Неодноразово викликали на допит. Виясняли, чому його фотокартка опинилася в Іллі. Дудич пояснював це давньою дружбою, яка встановилася між ними ще з часів навчання у гімназії. Йому закидали зв'язок із Клевчуком по лінії комуністичної діяльності, але прямих доказів сигуранца не мала і мусила відпустити арештованого.

Отож він, щоб не бути в сигуранци на очах, виїхав у м. Панчів на посаду учителя німецької мови. Кинувши улюблену справу в Чернівцях, він не міг залишатися без неї там. Мельпомена не давала йому спокою. У Панчеві він організовує драматичний гурток і ставить п'єсу Й.Л. Караджале "Напасть" румунською мовою. Це сколихнуло дрімотне життя міщан. За "Напастю" поставили "Бурхливу ніч" цього ж автора. Вистави з успіхом проходять не тільки у Панчеві, а й в інших містах Румунії – Адрубі, Одобештах, Морашештах. Тут він здружується з італійським художником Костіні, який жив тоді у Панчеві. Той багато допомагає Дудичу в оформленні вистав, знайомить його із таємницями живопису, збагачує ширшим, об'ємнішим і глибшим розумінням законів мистецтва [5].

Працюючи вчителем, Іван Йосипович не пориває зв'язків із Чернівцями, зокрема з театральним життям. Керівник українського театру на Буковині Сидір Терлецький часто запрошував його до участі у виставах. І він, долаючи трьохсоткілометрову відстань, приїздив у рідне місто, щоб зіграти роль у тих виставах, у яких був задіяний раніше. А одного разу Сидір Іванович прислав Дудичу роль Антона Завади із драми М. Кропивницького "Поки сонце зійде, роса очі виїсть", і той без репетиції виступав в прем'єрі, чаруючи глядачів високою емоційною напругою своєї гри.

Час шкільних канікулів він повністю віддавав театрові. Виїздив на гастролі. В той 1926-й рік Терлецький уклав договір з румунською артисткою Марією Жок, і трупа поставила ряд п'єс румунських авторів.

На бенкеті, що відбувся після вистави "Напасть", у якій Іван Йосипович грав роль Драгоміра, представник панчівського учительства сказав: *"Досі ми знали пана Дудича, як педагога, але за сьогоднішньою виставою ми можемо і маємо право підтвердити, що наш колега Дудич і прекрасний актор".*

1926 р. І.Й. Дудич одружується з Аполлонією Ліснянською. Продовжує працювати в м. Панчів, а восени 1929 р. повертається в Чернівці, об'єднує всі кращі театральні сили в одну трупу, одержує авторизацію (дозвіл) на "Український виїзний театр" з правом гастролей по всій Румунії. В зв'язку з цим відновлюється весь старий репертуар, а водночас ставляться і нові прем'єри. Взимку трупа працює в Чернівцях, а весною і літом – у містах і селах Буковини, восени – в Бессарабії. Зимою знову повертається до Чернівців і займається підготовкою нового репертуару.

В театрі зібрані по-справжньому талановиті творчі сили: Сидір Терлецький, Іван Дутка, Василь Дячук, Степан Дубіневич, сестри Маруся, Катерина і Стефанія Павловські, дружина Івана Йосиповича – Аполлонія Ліснянська-Дудич, Катерина Гольдшмідт-Сенюк, Галина Хутірна, Євген Унгурян та інші.

Звичайно, перед тим, як одержати дозвіл на гастролі по всій Румунії, артисти трупи мали пройти державний екзамен, своєрідну атестацію. І не де-небудь, а в Бухаресті, перед високопоставленою комісією, до якої входили відомі режисери, актори та драматурги, зокрема, драматург Тудор Мушатеску і артистка Марія Філоті. Все пройшли, все витримали і рушили в дорогу.

В репертуарі того часу було понад тридцять вистав. Серед них "Ой не ходи, Грицю, та й на вечорниці", "Запорожець за Дунаєм", "Наталка Полтавка", "Украдене щастя", "Хмара", "Не-

вольник", "Жидівка-вихрестка", "Ніч під Івана Купала", "Казка старого млина", "Вій", "Напасть", "Сто тисяч", "За двома зайцями", "Маруся Богуславка", "Циганка Аза", "Два злодії", "Трійка гультяїв", "Мати-наймичка", "Старі гріховодники", "Душогубка", "Діти Агасфера", "Чорноморці" та інші.

"Важкий і тернистий був шлях цього театру, – писав у своїх спогадах І.Й. Дудич. – *Довелося почути не одне згірне слово, проковтнути з болем його. Довелося зазнати знущань, дорікань і всякого збиткування. Ось тепер український театр у Чернівцях має своє прекрасне приміщення, свої костюми, декорації, реквізити, свої майстерні, свій адміністративний і технічний апарат і все, що потрібно для театру і для постановки п'єс. А що ми мали в ті часи? Не було ні приміщення, ні костюмів, ні декорацій, ні грошей – не було нічогісінько... А все-таки ми ставили вистави, ставили п'єси великих масштабів і то з успіхом. Яка була причина, що театр у таких тяжких умовах все-таки існував? Були люди-актори, що горіли бажанням грати, виконувати свою професію, і це велике бажання переборювало всілякі труднощі, які були на шляху. Я можу з певністю і твердістю сказати, що поштовхом, двигуном всієї театральної справи були Іван Дутка, Сидір Терлецький і я. Ми не дали загинути театральному мистецтву в той час. Ми віддавали все своє життя, всі свої сили для цієї справи!"* [5].

Скажемо, що це не самовихваляння, а об'єктивна оцінка того, що робила ця трійка справжніх подвижників українського театру й українського слова в тяжкі роки окупації, щоб народ не заснув, щоб він не забув самого себе, не втратив свого роду, свого кореня, свого сучасного і майбутнього. З ним цю велику справу робили ті ентузіасти-самородки, які через всілякі перешкоди і перепони тернистими стежками-дорогами ішли до сонця правди і свободи, до самовдосконалення, самоутвердження, і ці ж самі думки й почуття, прагнення й дії будили в тих, хто їх дивився і слухав.

Сьогодні ми в тихій шанобі можемо схилити голови перед іменами цих людей, що червоними маками волі і непокори квітували на сірому полі зневіри і розпачу, неймовірного національного гніту, недолі і злиднів королівської Румунії. Всі вони з непогасною надією чекали того дня, коли Північна Буковина возз'єднається з матір'ю-Україною, коли вони відчують себе господарями своєї долі, зможуть віддати полумінь своїх сердець, пориви душі, прагнення і силу розуму служінню рідному народові, розвитку його культури і мистецтва. Чекаючи цього дня, вони не сиділи, склавши руки, а в неймовірно тяжких і несприятливих, не завжди доброзичливих, а більше ворожих з боку властей умовах творили нові вистави і грали їх у самій гущі народних мас.

"Актори, – пише у своїх спогадах Іван Йосипович, – *не тільки грали на сцені. Вони були і її робітниками. Вони будували сцену. Самі опускали і піднімали завісу, самі шили костюми, малювали декорації, творили бутафорію, клеїли афіші, самі розносили квитки, виконували адміністративні функції, оббивали пороги префектів поліції, комісарів сигуранци, комендантів дивізії, цензорів, шефів жандармів та інших сторожів буржуазної влади, щоб добути дозвіл на показ тієї чи іншої вистави"* [5].

Кожного разу, крім десятка дозволяючих печаток, треба було шукати приміщення, домовлятися з власниками залів. А їх було не так багато. Вистави проходили в просторому приміщенні по вулиці Турецькій, 10, у єврейському театрі в перервах між його виставами, в павільйоні на Руській вулиці, в Німецькому й Українському народних домах, а по селах – у хатах-читальнях, у стодолах і стайнях, а деколи під відкритим небом.

Дозволи добувалися з великими труднощами. Неймовірні нападки були на українські національні костюми. Особливо неприйнятною для представників буржуазної влади була червона барва. В ній вони вбачали комуністичну пропаганду і змушували артистів міняти костюми, вінки, в яких був червоний колір, на інші, без нього. В окремих містах префекти поліції забо-

роняли грати українські вистави в національних костюмах і вимагали їх заміни на смокінги, циліндри та інший модерний одяг. Наведу ще одну цитату зі спогадів Івана Йосиповича:

"Великі клопоти з костюмами були в нас у Бендерах. Префектом тоді був якийсь полковник і, видно, йому хтось доніс, що в нашому театрі в костюмах багато червоної фарби. Тож прийшов від нього наказ, а ми саме ставили "Ніч під Івана Купала", все червоне зняти і дальше в червоних кольорах нікого на сцені не мати, бо це "комуністична пропаганда". І ми скидали червоні чоботи, червоні хустки, червоні пояси, червоні шаровари – все червоне. А невдовзі від нього пішла скарга до міністерства, і в нас відібрали авторизацію. Другого разу пішла скарга в міністерство від радовецького префекта за народні українські костюми і в нас знову відібрали авторизацію, бо ми, мовляв, ширили національну пропаганду. І щоб нас не заборонили, ми мусили відмовитися від українських народних вистав, а грати тільки п'єси європейського покрою" [5].

Так минуло десять років театральної діяльності Івана Йосиповича Дудича. В короткій статті немає змоги навести більше прикладів неймовірних митарств акторів, їхньої боротьби за право виступати перед народом із репертуаром, що складався з вистав української, російської, а інколи й румунської та французької класики. Були випадки, коли артистів на вокзалах зустрічала поліція, арештовувала, проводила обшуки.

Одного разу, після виступу в Кострижівці, де актори грали комедію "Чар однострою", звідти швидко пішов донос у сигуранцу, що денщика було одягнуто у ворожий військовий костюм. І як тільки трупа приїхала в Чернівці, її зустріли поліцаї та сигуранщики. Вони заарештували Дудича, взяли його кошик з костюмами і повезли в сигуранцу. Там обшукали, а коли нічого не знайшли, запитали, в що був одягнутий денщик у виставі "Чар однострою". Дудич показав їм старі чоботи, чорні шаровари, кітель невизначеної барви і шапку невідомої форми. Сигуранщики посміялися і відпустили Дудича.

Та не завжди конфлікти кінчалися благополучно. Не раз і не два поліція зривала вистави, посилаючись на відсутність письмового дозволу префекта. Влада хотіла постійним терором, нагромаджуванням різних перешкод і заборон змусити подвижників українського пересувного театру зректися цієї діяльності, та митці робили своє. Вони продовжували виступати, їхній дух і воля були незламними. 1939 р. поліція заборонила п'ятьом провідним акторам театру – Івану Дудичу, Сидору Терлецькому, Івану Дутці, Катерині Гольдшмідт і Аполлонії Ліснянській-Дудич – виступати на сцені. Це було рівнозначне забороні театру. Театр розпався. Прекрасні, талановиті артисти залишилися без шматка хліба. 28 березня 1940 р. помер Іван Дутка. 26 травня йому мав виповнитися 41 рік. Сидір Терлецький став продавцем цигарок. А Івана Дудича в сороковому році призвали в румунську армію. Його Український пересувний театр перестав існувати.

Та в повітрі літала радість сподівання про недалеке визволення з румунської неволі. Вона наповнювала людські серця світлими надіями, що невдовзі буковинські українці возз'єднаються зі своїми братами з Великої України. І цей день настав: 28 червня 1940 р. Червона армія вступила на землю знедоленого краю.

Іван Дудич, дізнавшись про те, що його рідне місто уже визволене з-під боярського гніту, кинув свою військову частину і прибув додому. І що найперше – поспішив у театр, зустрівся з артистами і драматургами, що прибули з Києва. Його приймають у театр, він виступає у виставах "Розлом" Б. Лавреньова, "Павло Греков" М. Войтехова, "Отелло" В. Шекспіра, "Лісова пісня" Л. Українки, "Слуга двох панів" Ж.-Б. Мольєра, "Наймичка" І. Карпенка-Карого. Крім того, Івана Йосиповича включають у театральну бригаду і в її складі він їздить по заводах і фабриках із читанням віршів, виступає по радіо. Розповідає, як українським артистам жилося за часів іноземної окупації. Його обирають членом обласного комітету профспілки праців-

ників мистецтв. Все було прекрасно. Він відчував себе людиною. Його талант продовжував розквітати.

22 червня 1941 р. вибухами бомб і снарядів почалася війна. Все пішло шкереберть. Горе, що впало на нашу країну, зачепило своїм крилом Чернівці і всю Буковину в перший же день. На українську землю посунули залізні полчища вермахту. Чернівці евакуйовувались. Театр також. Але актори, що влилися до нього з колишнього Буковинського українського театру, не були повідомлені про день і час евакуації. Залишатися в окупованому місті Іван Йосипович не наважився, бо його, як дезертира з румунської армії, могли засудити за законами воєнного часу до страти. Треба було тікати з міста. А куди ? На схід не можна. Фронт покотився туди. Єдиний вихід – на захід, у Галичину. Конкретно – в Станіслав, до сестри Євгенії, тепер уже по чоловікові Самоверської, яка працювала вчителькою, а її чоловік – директором школи. Вони в скрутну хвилину могли дати прихисток.

Темної серпневої ночі, коли довкіл ще гриміли постріли, якими румунські солдати лякали чернівчан, Іван Йосипович і Аполлонія Миколаївна, захопивши з собою найнеобхідніше, залишили дім і все нажите майно на довірених осіб, разом з іншими акторами, приєднавшись до групи, яку виводив із Чернівців Петро Войновський, рушили в Галичину. Цей похід згодом припишеться Дудичу як великий антидержавний контрреволюційний злочин. А дехто й справді, як і працівники НКВС, занесе його в список членів ОУН і Буковинського куреня [7]. Насправді ж Дудич І.Й. не був ні членом ОУН, ні членом Буковинського куреня. Він був українським актором, сином свого народу. І, перебравшись в Галичину, щоб не вмерти з голоду, щоб мати якісь засоби для життя, їде в м. Станіслав і там розгортає свою акторську діяльність.

У 1941 р. минало сто років з дня написання Т.Г. Шевченком поеми “Гайдамаки”. Іван Йосипович пропонує своїм товаришам, які теж були без шматка хліба, організувати своєрідну групу для відзначення цієї дати. Він мав читати уривки з поеми, а товариші – залагоджувати всілякі формальності в адміністрації щодо поїздок по селах і містечках Західної України.

Здається неймовірним у період фашистської окупації їздити з читанням творів Шевченка. Та Дудич знаходив у собі сили і мужність, щоб не впасти на коліна самому і не дати впасти на коліна українському народові, що опинився під чоботом німецького фашизму. Сім місяців він їздив селами і містами Галичини та Покуття з “Гайдамаками”, які добре знав і читав з незвичайною майстерністю.

“Я розбив “Гайдамаки” на три частини з двома перервами, – читаємо в спогадах Івана Йосиповича. – *Перша частина до розділу “Треті півні”, друга – до ”Лебедина”, третя – “Лебедин” і “Гонта в Умані”. Я боявся за відвідувача, що не витримає дві години слухати мене, а мої товариші боялись за мене, що я не витримаю більше двох годин у силі, темпі і в тембрі, яких вимагає поема “Гайдамаки”. Та спроба удалась. Відвідувач-слухач не покидав зали, сидів уважно, спокійно до кінця, а я виходив зі сцени в кінці третьої частини задоволений, з усмішкою на вустах. Я читав поему чотири рази в тиждень по селах і містах Західної України протягом семи місяців, аж поки не прийшло гестапо на слід, що я з “Гайдамаками” підбурюю народ до повстання проти німецького фашизму. За мною приїжджає гестапо далеко в Карпати, в село Берсове, і відвозить у гестапівську тюрму в Станіславі”* [5].

Гестапо заарештувало обох – Івана і Аполлонію Дудичів. В тюрмі наказали написати біографії. А потім почалися допити: хто такі? Чим займаються? Звідки приїхали в Станіслав? Аполлонія була вагітна. Її кинули в камеру, де знаходились 32 жінки. Щоночі з камер виводили арештованих і розстрілювали в дворі. В камери долітали звуки автоматних черг і зойки умираючих. Аполлонія думала, що і її чекає така ж доля. Але сестра Євгенія та лікар Воєвідко вирвали її з тюрми. 26 листопада 1942 р., уже перебуваючи на волі, вона народила сина, якого назвали Юрієм. Іван Йосипович у в’язниці захворів на тиф. Його майже непритомного відвез-

ли в колишній єврейський госпіталь. Він був у важкому депресивному стані. Йому снилися жахливі сни. Він прокидався і гірко плакав. Боявся, що не сьогодні-завтра за ним знову прийдуть. Але, на щастя, більше за ним не приходили.

Іван Йосипович видужував повільно, все ще не вірячи, що його обминула гестапівська куля. А коли видужав, пішов у Станіславський театр імені Івана Франка і там грав Хому в п'єсі "Ой не ходи, Грицю…", Яцка в "Циганці Азі", поставив кілька дитячих вистав. З великим успіхом, зокрема, пройшли "Івасик-Телесик" М. Кропивницького, "Коза-дереза" та ряд інших дитячих п'єс. В афішах ім'я автора п'єси і режисера не зазначалося. Та це менше всього турбувало Дудича. Він звик до різних обмежень. Головне – що він не мовчав, що він давав знати і дорослим, і дітям, хто вони такі, і сам усвідомлював, що живе не марно, що хоч якусь користь приносить своєму народові в час його гіркої скрути. Варто підкреслити, що, працюючи в окупованому фашистами місті, він працював не на окупантів, а на себе, на свій народ, якому бажав якнайшвидшого визволення, свободи, миру і щастя.

Іван Йосипович Дудич з сином Юрієм

Цей день настав весною 1944 р. 29 березня були визволені Чернівці. *"Коли радіо сповіщало, що Радянська армія приближається до кордонів Буковини, то я заходжу перший у своє рідне місто 29 березня. Пішки, бо транспорту в той час не було,* – згадував у день свого шістдесятиліття І.Й. Дудич, – *заходжу до своєї хати, заходжу в театр і починаю хазяйнувати. Тодішній голова міської ради Антон Іванович Кошовий призначає мене директором театру, який мав повернутися з евакуації. Здобуваю дім для театру по вулиці Лесі Українки, який і досі йому належить. Румунська влада забрала з собою театральні костюми. Я стараюсь, щоб повернути їх назад, і мені це вдається. Експлуатую театральне приміщення, в якому виступають самодіяльні гуртки Радянської армії, хори, танцювальні колективи, музики. Виступав ансамбль льотчиків. У театрі проходили концерти, а недалеко йшли бої, над містом літали ворожі літаки, по яких стріляли зенітні гармати. В Чернівці приїздив театр Вахтангова, Київський театр малих форм, Ансамбль пісні і танцю під керівництвом Чернишової. Організовую власні театральні виступи, посилаю колективи у райони, зберігаю все майно, проводжу його інвентаризацію і працюю аж до приходу художнього керівника і директора театру, народного артиста СРСР В.С. Василька. Йому я здаю все придбане. Виступаю у першій виставі "Чому не гаснуть зорі" О. Копиленка, готуюся до ролі директора готелю у п'єсі О. Корнійчука "Місія містера Перкінса в країну більшовиків"* [5].

На цьому професійна театральна діяльність Івана Йосиповича Дудича обривається. Його мріям і планам не судилося здійснитися. Сталінська машина нещадних репресій чекала нових жертв. Знову, в котрий раз, органи держбезпеки перевіряли місцеву буковинську інтелігенцію,

та й не тільки інтелігенція. На кожному шукали чорні плями. Для цього використовували доноси, наклепи, вигадки, домисли, фальсифікації.

***

30 листопада 1944 р. молодший лейтенант держбезпеки А.І. Швецов прибув у театр і в присутності тодішнього заступника директора театру В.Б. Раввінова пред'явив Дудичу ордер на арешт [8]. Чого? За що? На ці питання відповіді ніхто не давав. На руки були надіті наручники і сорокап'ятилітнього артиста відправили в Чернівецьку в'язницю. В довідках, правда, фігурує інша дата арешту – 1 грудня 1944 р. Одинадцять місяців і сімнадцять днів тяглося слідство. Спроби сім'ї з'ясувати причини арешту розбивалися об глуху стіну таємничої неприступності і страху. Ні побачень, ні листування. Інколи приймали передачі. Слава Богу, один із тих, хто приймав передачі, мав, очевидно, в душі краплю жалю, не втратив у жорстоких тюремних умовах людської чуйності й інколи передавав дружині від Івана Йосиповича коротенькі записочки.

Аполлонія Миколаївна сподівалася, що довге слідство приведе до звільнення чоловіка, бо ж добре знала, що він ніякого злочину перед радянською владою не вчинив, що він був одним з її прихильників.

Через три місяці й 19 днів після арешту чоловіка, 19 березня 1945 р. Аполлонія Миколаївна народила доньку. Назвали її Тетянкою. Тяжко було молодій матері з двома малими дітьми. Та що робити? Спроби пробитися до обласного начальства НКВС не мали успіху.

Мимоволі згадувалися роки, прожиті під румунською окупацією. Сигуранца була жорстокою. Та все ж до будь-якого начальника можна було піти на прийом, поговорити, навіть посперечатися, доводячи непричетність знайомих чи рідних до якоїсь події чи факту. І не раз Аполлонія Миколаївна сама, а то й з друзями виручала Івана Йосиповича з лабет сигуранци. Так було і в пізніші роки. А тут все глухо. Ніхто нічого не знає. Ні в кого нічого не дізнаєшся. Її ніхто не приймає. Ніякого суду над її Іваном не чинять. Просто мордують день і ніч, допитують, вимагають зізнань у злочинах, яких він не чинив, про які ні сном, ні духом нічого не знав. Приписують йому участь у підпільній діяльності ОУН.

Долю Дудича заочно вирішила так звана Особлива нарада при наркомі внутрішніх справ СРСР. 17 листопада 1945 р. за ст.ст. 54-1 "а" та 54-11 КК УРСР за участь в антирадянській організації українських націоналістів його засудили до 5 років позбавлення волі у виправно-трудових таборах, без поразки в правах і виселення [8].

Хто може зрозуміти той біль, ті муки, які терпить людина від безпідставних звинувачень і покарань? Хто може виміряти страждання того, хто все своє свідоме життя боровся за те, щоб Буковина була возз'єднана з Радянською Україною, хто душею, розумом, совістю, своїми діями втілював цю ідею в життя, а дочекавшись цих, як йому здавалося, вимріяних, щасливих днів, його безпідставно арештовують, судять і на п'ять літ запроторюють у виправно-трудові табори, звинувативши у ворожій діяльності проти СРСР? Страшно! Жорстоко! Несправедливо! Нелюдяно!

Сьогодні ми кажемо: такі були часи! Часи сваволі і беззаконня, коли людську гідність топтали всі, хто тільки хотів. Коли захистити її не було кому і не було як. Ті сталінські часи, які так раболіпно оспівувалися в бадьорих піснях і маршах як найвільніші і найщасливіші, розчавили, замордували, розстріляли, заморили голодом, задушили морозами десятки мільйонів найкращих, найталановитіших будівників і поборників нового життя і стільки ж доль людських зламали постійним наглядом, постійним моральним терором.

Іван Йосипович Дудич сповна випив гірку чашу людини зламаної долі. Тільки великий запас життєлюбства, доброти й віри, що колись справедливість все-таки восторжествує, дали

йому можливість витерпіти всі пекельні муки, пережити важкі роки неволі, розлуки з дружиною і дітьми. Душа страждала, мучилась, боліла за дорогими і рідними, яких залишив напризволяще. Не було що їсти, не було чим палити в хаті, не було в що одягтися, бо те, що лишили в своєму будинку перед втечею в Галичину, "довірена особа" пустила по вітру. Отже, все треба було починати заново. А кому починати, коли голова сім'ї безпідставно засуджений на п'ять літ і висланий у Карлаг, а господиня залишилася з трирічним Юрком і грудною Тетянкою на руках? Допомогти нікому. Від цього горя можна було збожеволіти, сконати. Але не збожеволів. Не сконав. Бо й тут, у неволі, він віддав себе своїй улюбленій роботі – театральному мистецтву. Хай самодіяльному, хай табірному, але воно свідчило, що він живий, його душа не вмерла. І хоч, може, й не таку велику радість, але все ж приносила його робота безпідставно засудженим, знедоленим людям.

"З 1945 по 1949-й рік, – читаємо у спогадах Івана Йосиповича, – *я працював як режисер і артист у культбригаді на цілинних землях Казахстану в Карагандинській області в Долинському управлінні ГУТАБу. Крім багатьох естрадних концертів, ставили ми і одноактні п'єси радянських драматургів і класиків, як "Ведмідь", "Німа жона" Ж.-Б. Мольєра, "На перші гулі" С. Васильченка, власне інсценування поеми О.С. Пушкіна "Цигани" і свою одноактівку "Сліпець". Ставив я тоді й більші п'єси: "Костянтин Заслонов" А. Мавзона, "Чужа дитина" В. Шкваркіна, "Без вини винуваті" О.М. Островського. Культбригада виступала по багатьох дільницях сільських радгоспів, на шахтах і користувалася великим успіхом на цілинних землях Долинського управління Карагандинської області"* [5].

Скажемо, що тут Івану Йосиповичу все-таки пощастило. Очолюючи табірну культбригаду, він мав певну свободу. Мав можливість хоч в якійсь мірі реалізувати свій талант артиста і режисера. Це, звичайно, приносило йому певне задоволення, додавало сил для життя.

1 грудня 1949 р. закінчувався строк безвинного покарання Івана Йосиповича. Здавалося, можна радіти. Тяжкі роки неволі залишилися позаду. В'язень сталінських таборів виходить на свободу. Та не так сталось, як сподівалось. Додому його не пустили. А заслали ще на 5 років у Красноярський край, в Богучанський р-н, с. Сольоне, тепер м. Ангарськ. Тут, у тайзі над Ангарою, в центрі Сибіру він працює лісним бракувальником. Туга за рідними не покидає його. Навпаки, тепер вона ще більше його мучить. І він кличе Аполлонію Миколаївну, яка після арешту чоловіка була звільнена з театру і працювала вишивальницею на трикотажній фабриці № 2 в Чернівцях, приїхати до нього. Інакше він не витримає цих мук і помре в холодних сибірських снігах. І Аполлонія Миколаївна в холодну зиму 1950 р. з восьмирічним Юрком і п'ятирічною Тетянкою, яка ще не бачила батька у вічі і не знала, який він є, повторюючи подвиг жінок декабристів, їде в далеке і невідоме Сольоне. Там влаштовується кравчинею ліспромгоспу.

Іван Йосипович щасливий. Як не є, а дружина і діти з ним. Можна терпіти і нестатки, і несправедливість, і сувору сибірську природу. Тут він знову береться за свою улюблену справу – за театральну діяльність. Організовує при клубі самодіяльний гурток. Ставить інсценізації, вистави. Колектив аматорів виїжджає зі своїми виставами в Богучани. На районних оглядах вистави І.Й. Дудича завойовують перші місця. Крім літніх трудівників, він залучає до участі в художній самодіяльності учнів Ангарської семирічної школи. Організовує там дитячий гурток, ставить російською мовою вистави "Івасик-Телесик", "Коза дереза", інсценізує байки І.А. Крилова, окремі оповідання А.П. Чехова, М.Є. Салтикова-Щедріна. Ці вистави мали великий успіх серед населення райцентру Богучани і довколишніх населених пунктів.

Робота з аматорами народного мистецтва, участь у виставах скрашували життя, робили його багатшим, змістовнішим, повнішим. Швидше ішов час. Не такими важкими і нудними здавалися для творчої людини обов'язки бракувальника. Знав, що після служби, у вільний від

неї час він зможе віддати себе улюбленій справі. І це додавало сил. Іван Йосипович хотів залучити до театральної діяльності й дружину. Та Аполлонія Миколаївна відмовилась від цього. Горе, яке їй довелося пережити за останні десять років, загасило любов до театру, в певній мірі спустошило душу. Було не до співів, не до танців, не до гри. Уберегти б дітей, залишитися б живою у цій страшній круговерті, де людина не знає, що її чекає завтра.

Так настало 5 березня 1953 р. – день смерті Сталіна. Багато хто тоді зітхнув із полегшенням, сподіваючись, що для мільйонів безпідставно заарештованих і кинутих у табори смерті прийшов жаданий час звільнення й реабілітації. Та були й такі, що пророкували ще страшніший терор. Боялися, що місце "вождя всіх народів", "найдобрішого" і "наймудрішого" Йосипа Віссаріоновича, займе не менш "добрий і мудрий" Лаврентій Берія, якому уже починали присвячувати оди і поеми.

На щастя, до влади прийшов Микита Хрущов. Країна перебувала під сталінським трауpним шоком недовго. Поступово рожева завіса славословів'я, а за нею й темна завіса глибокого трауру почали спадати, і за ними вимальовувалися спочатку контури, а потім і жахливі картини й неймовірні масштаби незнаної у світі жорстокості й беззаконня, що творилися "в першій у світі країні робітників і селян, країні перемігшого соціалізму ". Спочатку про них говорили пошепки. А потім – все голосніше й голосніше. Та сталінсько-беріївські табори політично репресованих ще не відкривалися, заслані на виселення добували свої строки, серед них був Іван Йосипович Дудич.

18 червня 1954 р. його викликали в Богучанське районне відділення міліції і вручили довідку за № 12223. Наведемо її повністю:

"С П Р А В К А

Выдана Дудич Ивану Иосиповичу, 1899 года рождения, урожeнцу гор. Черновцы, гр-н СССР, по национальности украинец, осуждённому 17 ноября 1945 г. Особым Совещанием при НКВД СССР по ст. 54-1"а", 54-11 УК УССР к лишению свободы на пять лет и находившемуся в ссылке в Красноярском крае, в том, что он на основании указания МВД и прокуратуры Союза ССР от 24 апреля 1954 года из ссылки освобождён 18 июня 1954 года со снятием судимости в соответствии Указа Президиума Верховного Совета СССР от 27 марта 1953 года.

Следует к месту жительства в город Черновцы" [8].

Довідка була підтверджена штампом і печаткою Красноярського крайового управління МВС і підписами начальника відділу та начальника відділення, а наклеєне на довідці фото її власника було в додаток завірене ще й печаткою Богучанського районного відділення міліції. Довідка, як зазначалося про це в ній, видом на місце проживання не служила і при втраті не поновлювалася.

Так закінчились табірно-виселенські поневіряння і страждання Івана Йосиповича. Він їхав додому. Судимість з нього була знята. Але він не був реабілітований. За свою реабілітацію він боровся, ще перебуваючи в Карлазі. Писав клопотання про помилування Президії Верховної Ради СРСР, доводив, що він ні в чому не винен, що ніколи членом націоналістичної організації Андрія Мельника не був, ніякою ворожою діяльністю проти СРСР не займався, що, живучи на Буковині в роки румуно-боярської окупації, він дійсно працював в українських, але не націоналістичних, а національних товариствах як артист і режисер і займався постановкою вистав української драматургічної класики, що працював у цих товариствах тому, що буржуазна влада не дозволяла йому, українцю, працювати в державних театрах. Це клопотання, написане в 1947 р., залишилося без відповіді. Крик душі безвинно засудженого у Москві не хотіли чути.

Тепер він поспішав додому. І сподівався, що доведе свою безвинність, доб'ється скасування безпідставного звинувачення, яке йому приписали слідчі Чернівецького обласного управління НКВС, а Особлива нарада при НКВС СРСР послушно, без аналізу і розгляду, без заслуховування звинуваченого, проштампувала цей страшний наклеп. Він і після десяти років жорстоких поневірянь не втрачав надії і віри в торжество правди й справедливості. Та виявилось, що справедливість не так легко відвойовувати, а істину не так просто встановити.

Хоч судимість з нього була знята, на роботу в театр І.Й. Дудича не приймали. Його дружину теж. Кару він відбув, але політичного звинувачення з нього не зняли. І.Й. Дудич все ще залишався під наглядом. Недовір'я дамокловим мечем висіло над ним. І виходу не було.

1 вересня 1954 р. він влаштувався контролером відділу технічного контролю на Чернівецькому гумовзуттєвому заводі. Попрацював два місяці і дев'ять днів і звільнився. Здоров'я не дозволяло там працювати. 1 лютого 1955 р. поступив на Чернівецький метизний завод укладальником супінаторів. 24 травня 1957 р. його перевели у відділ технічного контролю бракувальником 6-го розряду. Через півтора року йому присвоїли сьомий розряд. У жовтні 1958 р. метизний завод злився з фурнітурним і став називатися заводом "Легмаш". Іван Йосипович продовжував працювати бракувальником, потім контролером ВТК другого, третього і четвертого розрядів. Про свою роботу, за яку одержував зарплату, він не пише нічого. Хоча в трудовій книжці є багато записів про преміювання грошима і відзначення подяками. Але на підприємстві його знали не як бракувальника чи контролера якості, а як організатора художньої самодіяльності. І тут він жив своєю любов'ю, своєю сутністю, своїм мистецтвом. І будив цю любов у людей. Хочу ще раз звернутися до його спогадів:

"Я поставив, – писав він, *– у 1954 році на гумо-взуттєвому заводі за два місяці два концерти: один до 15-ліття визволення Північної Буковини, а другий великий концерт – до Жовтневих свят. На метизному заводі, окрім драмгуртка, організував хор і підготував літературний вечір до 100-річчя від дня народження Івана Франка, концерти до 40-річчя Радянської України, Радянської Армії, комсомолу".* Заводські аматори виїжджали з виставами в колгоспи. В тролейбусно-трамвайному парку Іван Йосипович поставив "Запорожця за Дунаєм", а на "Легмаші" інсценізував поему О. Твардовського "Василій Тьоркін", водевіль М. Шатрова "Добрий день", п'єси Григорія Мізюна "Товариші", Павла Загребельного "Дитина", а також "Украдене щастя" Івана Франка, "Запалення совісті" Степана Олійника, "На перші гулі" С. Васильченка [5].

Іван Йосипович працював не на головній магістралі, не там, де його талант міг би розквітнути і розвинутися на повну силу. Він повністю себе не вичерпував у самодіяльності, бо ж відчував душевний заряд для значно більшого. Але диявольське тавро репресованого ставало безмовним, глухим муром перед виходом у великий і захоплюючий світ мистецтва, творчості, радості і справжньої насолоди від створеного. Уже відбулася реабілітація сотень тисяч винищених Сталіним і його поплічниками партійних, державних, військових діячів, учених, письменників і митців, а він все ще ходив таврованим, приниженим. Тут немає можливості показати все те страшне і жорстоке листування, яке він вів з вищими і обласними державними та правовими інстанціями, байдужість і зневага яких вражає.

Тільки 9 липня 1960 р. президія Чернівецького обласного суду під головуванням Л.Д. Ашпалової переглянула постанову Особливої наради НКВС від 17 листопада 1945 р. і скасувала її. Правда, не як безпідставну, а "за недостатністю зібраних доказів". Справа дальшим веденням припинялась. Але як у рішенні суду, так і в довідці, виданій обласним судом 12 липня 1960 р., на жаль, не сказано, що Іван Йосипович Дудич повністю реабілітований. А саме таке рішення, на наш погляд, мав би прийняти суд, встановлюючи справедливість. Ніхто перед Іваном Йосиповичем не вибачився ні за те, що він витерпів, коли був п'ять років "зеком", а п'ять років

засланцем, ні за потоптану його гідність, ні за втрачені роки, ні за страждання дружини і дітей. У чернівецьких правоохоронників не вистачило на це ні такту, ні співчуття, ні людяності, ні сумління. Зламали, розтоптали людське життя і винних немає. Суд не сказав ні слова на адресу тих, хто фальсифікував справу, хто з чесного і порядного громадянина зробив "ворога батьківщини", хто запроторив його в сталінсько-беріївські табори.

І все ж навіть ця казуїстична, прихована напівреабілітація принесла Дудичу радість. Постанова Особливої наради при НКВС СРСР скасована. Отже, суд визнав, що він – жертва беззаконня. І це головне. Звільнив від цього тягаря дружину і дітей. Тепер можна і вмирати. Жити йому залишалося небагато. В театр повертатися було уже пізно. Пенсійний вік. Підірване здоров'я. Не артистична фактура. А на заводі, де його всі любили і шанували, він ще міг працювати контролером відділу технічного контролю за другим розрядом. 1 лютого 1963 р. йому підвищили кваліфікацію на третій розряд, а 15 травня 1965 р. – на четвертий. Та за цим розрядом він попрацював лише п'ять днів. 21 травня 1965 р. внаслідок другого інфаркту обірвалась нитка його життя, навіки вмовкло гаряче серце артиста, який любив театр, любив свій народ і віддавав йому всього себе до останку.

Обласна газета "Радянська Буковина" надрукувала 22 травня 1965 р. некролог, в якому, зокрема, говорилось: *"Вчора, на 66-му році життя, помер один із зачинателів українського професіонального театру на Буковині Іван Йосипович Дудич. 45 років тому здібний юнак ступив на сцену українського професіонального театру, очолюваного в той час відомим митцем С.І. Терлецьким. Тут змужнів його талант актора і режисера. Згодом І.Й. Дудич стає художнім керівником чернівецького культурно-освітнього товариства "Міщанський хор". Найбільш активна діяльність обдарованого митця припадає на останнє десятиліття перед звільненням Буковини. В цей період він керував українським роз'їзним театром. Румуно-боярські окупанти, що переслідували прогресивних діячів української культури, в 1939 році заборонили І.Й. Дудичу і п'ятьом провідним акторам виступати на сцені та ставити п'єси. Коли прийшла довгождана воля, натхненно залунало рідне слово зі сцени...*

За час своєї тривалої роботи на сцені Іван Йосипович поставив понад 90 п'єс, зіграв більше 120 ролей. Багато зусиль він віддавав розвиткові художньої самодіяльності, ділився своїм багатим досвідом з молоддю, прищеплював їй любов до театру. Світлу пам'ять про чудову людину, талановитого актора і режисера-вихователя ми назавжди збережемо в своїх серцях" [9].

У некролозі були наведені слова Івана Йосиповича про те, в якому ореолі щастя, радості, активної творчості і шани проходив перший рік його життя при радянській владі. Але ні слова не було сказано про те, що йому довелося пережити після 30 листопада 1944 р. Сьогодні ми заповнюємо цю прогалину. Перед вами життєпис талановитої і чесної людини, доля якої могла б бути щасливою, наш народ одержав би театрального діяча непересічної величини, якби по ньому не прокотився жорстокий коток сталінських репресій, якби цей коток не поламав, не потрощив, не понівечив його чесну, добру, винятково ніжну, людяну душу муками, болями, терзаннями і стражданнями, які так рано обірвали його мрії і прагнення, його любов і ніжність, його талант, його життя! Саме через цей коток, який не дав І.Й. Дудичу можливості повністю реалізувати свій талант, ми не знаходимо його імені в "Енциклопедії українознавства" [10], що вийшла за кордоном і в Україні, і в енциклопедичному довіднику "Митці України" [11], де воно мало б стояти поруч з іменами таких акторів, режисерів і театральних діячів, чиї імена зв'язані з Чернівцями, з Буковинським українським театром, як Іван Олександрович Дутка та Сидір Іванович Терлецький. Сподіваємось, що в майбутньому ім'я І.Й. Дудича займе своє чільне місце і в історії Буковинського українського театру, і в мистецьких енциклопедіях нашої держави, і в меморіальних спорудах Чернівців.

Джерела та література

1. ДАЧО. – Ф. 933. – Оп. 1. – Спр. 1. – Арк. 13–14.
2. Канюк С. Буковина в румунській неволі. – Харків: ДВУ, 1930. – 134 с.
3. В.В. "Союз" і "Новий Союз" // Промінь. – 1922. – Ч. 1. – С. 26–27.
4. Альманах 25-літнього ювілею товариства "Міщанський хор" в Чернівцях. – Чернівці, 1926. – 48 с.
5. Дудич І.Й. 40 років сценічної діяльності. Спогади актора. Рукопис // Архів І.П. Фостія.
6. ДАЧО. – Ф. 118. – Оп. 5. – Спр. 1378. – Арк. 4–6.
7. Дуда А., Старик В. Буковинський курінь в боротьбі за українську державність 1918–1941–1944. – Чернівці: Український Народний Дім, 1995. – 272 с.
8. ДА СБУ ЧО. – Спр. П–6068.
9. Група товаришів. Іван Йосипович Дудич // Радянська Буковина. – 1965. – 22 трав.
10. Енциклопедія українознавства. Головний редактор Володимир Кубійович. – К.: Глобус, 1994. – Т. 2 – С. 401–800.
11. Митці України: Енциклопедичний довідник / За ред. А.В. Кудрицького. – К.: Українська енциклопедія ім. М.П. Бажана, 1992. – 848 с.

м. Чернівці
19.01.2009 р.

Іван Фостій

ХРИЗАНТ КУДРИНСЬКИЙ – АКТОР І ГРОМАДЯНИН

Тримаю в руках "Альбом артистів драматичної секції при товаристві "Буковинський Кобзар", підготовлений до друку Левом Романовським і виданий у Чернівцях у 1936 р. [1]. Уважно передивляюсь цю невеличку книжечку в малиновій обкладинці, читаю, що членами управи драматичної секції при цьому товаристві були інженери Іван Жуковський, Михайло Дуткевич та Іван Горвацький, адвокати Лев Романовський, Євген Драгомирецький, Василь Руснак та Іван Радомський, професор Євзебій Ліпецький, доктор ветеринарії Микола Коропецький та лікар Євген Омельський.

Хризант Іванович Кудринський

Як бачимо, до складу управи входили люди, які не були артистами, безпосередніми виконавцями певних ролей. Вони, в основному, займалися адміністративними справами і веденням каси. Артисти ж мали одне завдання – дбати про удосконалення вистав, докладати всіх зусиль до того, щоб створити постійний професійний український театр на тривалих матеріальних підвалинах і запросити до співпраці в осягненні цих цілей весь український загал. Отже, артисти мали виступати провідниками українського національного духу, носіями і пропагандистами української національної культури.

Перше зібрання членів драматичної секції, як підкреслено в передмові до видання, відбулося 8 серпня 1933 р. На ньому обрали управу і затвердили статут (правильник). Перший зимовий сезон 1933 р. провадив режисер Іван Дутка. Вистави і концерти мали серед населення великий успіх. І хоч, звичайно, за румунської влади для діяльності українських артистів чинилося багато різних перешкод, ентузіасти благородної справи долали їх і свято виконували свій обов'язок перед народом – пробуджували його національну гідність, кликали до боротьби за свою національну честь. Є тут і ряд акторських імен, які колись були кумирами чернівецької публіки, а сьогодні про них мало хто пам'ятає і в Чернівцях, і на Буковині тільки тому, що тоталітарна комуністична влада робила все можливе, щоб стерти будь-які сліди розвою української культури в краї, особливо в дорадянський час. Всі національно-культурні товариства, які до того існували на Буковині, зі встановленням радянської влади були розпущені і заборонені, а їх активні учасники чи члени зазнали винищувальних репресій. Не обійшла лиха доля і артистів драматичної секції "Буковинського Кобзаря", зокрема одного з них – Хризанта Івановича Кудринського.

Народився він 17 квітня 1910 р. в Нових Мамаївцях під Чернівцями в сім'ї Марії Танасіївни та Івана Дмитровича Кудринських. Мати, коли виходила заміж, одержала в посаг 25 сотих землі. Та в Івана стояла старенька хата на 10 сотих. Ото й увесь скарб. Важко доводилось газдувати. Вирішено було збудувати нове помешкання. Продали 25 сотих землі і на виручені гроші збудували дім. У цей час народився Хризант. Батько тільки два тижні поняньчив його і,

утікаючи від злиднів, поїхав у Канаду, щоб заробити грошей і поліпшити свої господарські справи. До початку Першої світової війни він часто присилав гроші. Мати змогла докупити ще 2 гектари землі. Господарювала на них з двома малими дітьми та Домною Волошиною, яка жила в сім'ї.

Без чоловіка матері доводилось нелегко. У мирні дні ще сяк-так. Коли ж у серпні 1914 р. вибухнула війна, стало зовсім гірко. Хризант уже в 5 років найнявся пасти гусей у багатого господаря. Батька як громадянина Австро-Угорщини в Канаді інтернували, тому під час війни він не працював і грошей не посилав.

– *Мої шкільні роки пам'ятаю нечітко,* – розповідав авторові цих рядків Хризант Іванович у жовтні 1991 р. – *Вчився я в сільській школі. Кожного року зустрічався зі старшими від себе. Вчителька Марія Клим казала моїй матері, яка не дуже хотіла віддавати мене в школу: " Якщо ти, Маріє, ще й Хризанта не даси до школи, то будеш у пеклі горіти вище голови."* Вчителька радила матері віддати на навчання в Чернівці й Хризантову сестру, як це робило багато мамаївчан. Але господарські потреби не дозволяли матері позбутися двох пар робочих рук.

Батько повернувся з Канади тільки весною 1922 р. І щастя посміхнулося Хризантові. На цей час він уже закінчив 5 класів сільської школи. А під час літніх канікул студенти Чернівецького університету та учительських семінарій із Нових Мамаївців зібрали всіх випускників п'ятого класу – це 21 чоловік – і почали з ними навчання, готуючи до вступу в гімназію. Тоді в селах було нормою, що більш освічені навчали менш освічених. І все це робилося без оплати, із суто гуманних, патріотичних покликань.

Так восени 1922 р. Хризант Кудринський разом із десятьма своїми ровесниками вступив до першого класу четвертої української гімназії в Чернівцях. У той рік було набрано три перших класи по 40 учнів у кожному. Через 4 роки у Хризантовому класі їх кількість зменшилась до 36, а закінчило гімназію тільки 8. Здали ж бакалаврат за першим разом лише четверо. Так колись гімназія пересівала українців. Багато юнаків і дівчат їхали здобувати освіту в далекі світи.

Хризант, окрім навчання, займався й деякими іншими справами. У час літніх канікул він організовував курси української мови, керував хором, вів драматичний гурток. Тому здав бакалаврат тільки за третім разом у 1931 році, коли був солдатом румунської армії.

При врученні атестата директор гімназії Євзебій Тудан, українець за походженням, батьки якого не знали жодного румунського слова – а він заявив себе великим румунським патріотом – знаючи політичні погляди Хризанта, сказав: *"Як ти нас підвів. Тобі захотілось будувати на Буковині Україну? То ж знай, що бакалаврат здаси тоді, коли у мене на долоні виросте волосся".*

Через кілька років, коли Хризант стажувався на адвоката, довелось ще раз зустрітися з Євзебієм Туданом. Кудринському потрібна була довідка про те, що він володіє українською мовою так само, як і румунською. Українську мову в гімназії він вивчав факультативно, починаючи з п'ятого класу. А документ був потрібний для пред'явлення в Міністерство юстиції для одержання посади "авторизованого перекладача", яка в адвокатській практиці давала чималий дохід. Адже суддями в усіх інстанціях були румуни, а підсудними – українці, євреї, поляки та представники інших національностей, і жодна цивільна справа, а тим більше кримінальна, не обходилася без перекладача.

Не в кожного з нас співпадає покликання душі з професійним обов'язком. Не співпало воно і в Хризанта Івановича. Ще коли був учнем 7-8 класу, це в 1929-30 роках, він організував у селі драматичний гурток, а Василь Угринчук – чоловічий хор, який нараховував до 60 учасників. У селі були поставлені одноактівки "На перші гулі" С. Васильченка, "Москаль-чарів-

ник” І. Котляревського і повнометражні п’єси – “Безталанна” І. Карпенка-Карого, “Дай серцю волю – заведе в неволю” та “Невольник” М. Кропивницького. З цими виставами і хором мамаївські аматори об’їздили всі сусідні села і мали неабиякий успіх. Особливий резонанс викликала вистава “Невольник”, де в масових сценах виступав чоловічий хор. У селах, де показували своє мистецтво мамаївчани, згодом з’являлися місцеві драмгуртки і хори. Це не подобалось румунській владі. І жандарми не раз ганялися за аматорами. Не дозволяли проводити репетиції, а то й ставити вистави. Бувало, що починали гуртківці репетицію в одному кінці села, а закінчували в другому. Заняття, як згадував Хризант Іванович, були дуже серйозні. Ролі вивчали так, що кожен знав не тільки свої слова, а й слова партнерів, а то й цілу п’єсу. Тому обходилися без суфлера.

У липні 1931 р. аматори влаштували показ “Невольника” поблизу Стрілецького Кута на вигоні літнього табору відпочинку. Сценою була лісова галявина. Козаки на конях виступали серед розкішної природи. Виставу дивилися жителі сусідніх сіл, люди, які там відпочивали та артисти румунського національного театру, який тоді працював у приміщенні нинішнього українського муздрамтеатру ім. Ольги Кобилянської.

Після вистави до виконавців підійшов головний режисер румунського національного театру і сказав, що забирає до себе Ярину, роль якої грала Маруся Павловська, та Андрія, котрого грав Кудринський. *“Як ви додумалися поставити таку п’єсу?”* – дивувався він. Хризант Іванович і сам не міг пояснити, як він зважився на таку величезну роботу і разом зі своїми однодумцями підняв її. Було бажання! Були сили і енергія. І була втіха від зробленого.

– Крім мене, – продовжував свою оповідь Кудринський, *– гуртком керували брати Василь та Іван Якубовичі й учителька Степанія Григорівна, яка була нашою господинею, вела бухгалтерію, продавала квитки. І не раз було так, що перед початком вистави була одна сума грошей, після закінчення – інша, в 2-3 рази більша.*

Любов Хризанта до мистецтва не згасла і після того, як він почав працювати в адвокатурі. Після одержання диплома бакалавра Хризант Кудринський поступив на юридичний факультет Чернівецького університету. А заодно, в 1932 р. включився в діяльність академічного товариства “Чорноморе”. Володіючи гарним ліричним тенором, виступав у хорі “Буковинського Кобзаря” і в чоловічому хорі. В цей час його почали запрошувати і до участі в українському театрі, що діяв під керівництвом Сидора Терлецького, Івана Дудича та Івана Дутки. Зокрема, виконував роль Петра в “Наталці Полтавці” І. Котляревського, Андрія – в “Запорожці за Дунаєм” П. Гулака-Артемовського, Хоми Брута – у виставі “Вій” М. Кропивницького за однойменним твором М. Гоголя. Не цурався і епізодичних ролей в інших п’єсах, не претендуючи на винагороду. Навпаки, їздив на гастролі з трупою, підтримуючи її матеріально.

Вистави ставилися здебільшого по неділях. І от однієї неділі аматори відважилися поїхати, як тоді вважали, в глухе село Задубрівку. Вистава мала відбутися в стодолі багатого господаря Костинюка. Робочі сцени поїхали раніше, підготовили кін, а коли дійшло до вистави, до каси підійшли тільки священик та кілька вчителів. І жодного юнака чи дівчини. Всі люди були на весіллі. Що робити? А крім хору з артистами їздили ще й шипинські музиканти, які забезпечували музичний супровід вистав.

Кудринський пішов на весілля, попросив калфів перервати танці на годину і сходити до Костинюка в стодолу, подивитися виставу. *“А потім,* – сказав, *– наша музика буде грати вам”.*

Саме в цей час там заспівав хор, заграли музики. Молодь ринула до двору Костинюка. Всіх пускали до стодоли без квитків. Виставу люди дивилися з великим захопленням. А потім тут же на подвір’ї заграли музики. Всі пішли до танцю. Весільні гості й артисти перемішалися. Сільські парубки брали до танцю артисток, артисти – сільських дівчат. До пізньої ночі

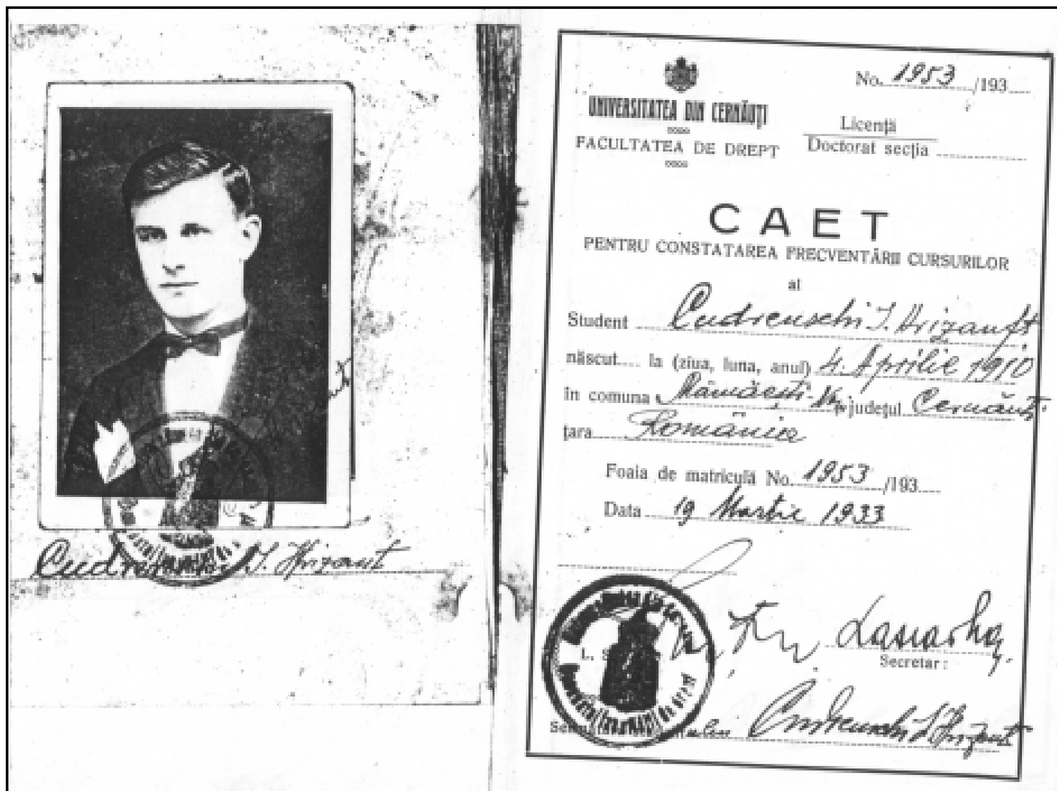

UNIVERSITATEA DIN CERNĂUŢI

FACULTATEA DE DREPT

No. 1953 /193

Licenţă
Doctorat secţia

CAET

PENTRU CONSTATAREA FRECVENTĂRII CURSURILOR

al

Student Cudrenschi I. Hrizant

născut la (ziua, luna, anul) 4 Aprilie 1910

în comuna ... judeţul Cernăuţi

ţara România

Foaia de matriculă No. 1953 /193

Data 19 Martie 1933

Secretar:

Свідоцтво Х.І. Кудринського № 1953 від 19 березня 1933 р. про закінчення ним юридичного факультету Чернівецького університету

веселилися. А потім хтось із місцевих хлопців запропонував відкрити касу, і “глядачі” почали підходити та платити за “комедію”. Такого збору, який був тієї неділі в Задубрівці, аматори ще не мали. Згодом у селі почав діяти свій драмгурток.

Але настав час подумати Хризантові і про свою професію. У 1938 р. він переїхав стажуватися у м. Сигот, до українського адвоката Івана Одовійчука, який дуже багато працював над відродженням патріотичного духу українців, що жили на кордоні із Закарпаттям. Та в березні 1939 р. була розгромлена Закарпатська Україна. Кудринському з Одовійчуком довелося докласти чимало зусиль і коштів, рятуючи біженців. Саме в цей час Хризант Іванович познайомився з письменником Юрієм Горлісом-Горським, автором творів “Холодний Яр”, “У кігтях ГПУ” та “Аве Диктатор”. Ці твори Кудринський прочитав ще в 1935-1936 рр. А тут трапилася приємність побачити живим того, хто пережив такі страхіття в країні соціалізму. Тоді Хризант Іванович і не підозрював, що невдовзі йому самому доведеться пережити все те, про що розповідав письменник, про що він читав у його книгах.

Кудринський та Одовійчук переправили Юрія Горліса-Горського з частиною артистів Хустського українського театру через Румунію в Австрію. Румунська сигуранца, очевидно, щось пронюхала про це і заборонила Хризанту Івановичу перебувати в Сиготі. Тому він мусив повернутися в Чернівці.

28 червня 1940 р. на Буковину вступила Червона армія. Зустрічали її по-різному. Одні – з хлібом і сіллю, червоними прапорами і транспарантами, інші – насторожено, треті – ворожо.

Хризант Іванович у перші ж дні радянської влади відчув, що її ставлення до нього не краще від ставлення румунських жандармів і сигуранци. Отже, в рідному краї знову ніби чужий. З надією стати адвокатом довелося розпрощатися – якісь добродії постаралися представити його в колегії, де в більшості були євреї, як запеклого націоналіста і антисеміта. Таким чином і сюди було кинуто яблуко національного розбрату і політичних звинувачень.

Але ж у запасі була ще одна професія – актор, співак. Разом із Сидором Терлецьким, Іваном Дудичем та іншими акторами він влився в колектив Чернівецького драмтеатру, що переїхав із Харкова.

За адвокатурою не сумував, бо ж насправді його душа жила не юридичним крючкотворством, а чарами театрального мистецтва. Про сцену Хризант мріяв з дитинства. І ось ця мрія здійснилася. Душа повнилася радістю. Адміністрація театру на перших порах доручила Івану Дудичу, Марусі Павловській, Хризанту Кудринському невеликі ролі. Сидора Терлецького призначили заступником директора театру. Решта буковинських акторів здебільшого залучалася до масових сцен.

У травні 1941 р. театр виїхав на гастролі до Станіслава. Саме тут вранці 22 червня артистів розбудили вибухи фашистських бомб. Актори пішки поверталися до Чернівців. Декорації і костюми залишилися у вагонах. Угорські війська, що першими вступили в місто, розграбували театральний гардероб.

У Чернівцях театр працював ще до 28 червня. Закритим святом у ньому відзначили першу річницю визволення Північної Буковини з румунського ярма. А 1 липня вночі театр евакуювався. Місцеві актори про це дізналися наступного дня.

5 липня, коли в Чернівцях не залишилося жодного червоноармійця, румунські війська зайняли місто. Артисти, боячись переслідувань з боку румунських каральних органів за роботу в українському радянському театрі, в перших числах серпня перебралися в Галичину, зокрема в Коломию, де в той час господарювали німці.

Коломийський театр і в умовах німецької окупації продовжував працювати. Сюди прибули актори зі Станіслава. Можна було поставити будь-яку п’єсу. Почали працювати над “Паливодою”, “Пошились у дурні” М. Кропивницького, ”Сватанням на Гончарівці” Г. Квітки-Основ’яненка, “Мартином Борулею” І. Карпенка-Карого, “Наталкою Полтавкою” І. Котляревського, “Марусею Богуславкою” М. Старицького, “Лимерівною” П. Мирного за участю Марусі Павловської. Ці вистави становили основний репертуар театру.

З появою в театрі артистів-співаків почали ставити й оперети, які йшли з великим успіхом. На “Запорожця за Дунаєм” С. Гулака-Артемовського були покликані зі Львова актори Іван Рубчак та співачка Іванна Іваницька-Синенька. Рубчак виконував роль Карася, Іваницька-Синенька – роль Оксани. Партія Андрія припала Хризанту Кудринському. Кілька днів підряд опера йшла з аншлагами.

1941–1942 рр. були важкими для чернівчан. Довелося жити впроголодь, в поганих побутових умовах. Згодом директор добився для акторів продовольчих карток, і це трохи полегшило їх становище. У 1943 р., коли німці відступали з України, то забирали з собою і артистів українських театрів. Так у Коломиї з’явився художник Данило Нарбут, який зробив у театрі чудове оформлення вистави “Казка старого млина” С. Черкасенка, що викликало оплески глядачів, як тільки піднялася завіса. У Хризанта Івановича на квартирі жив дві доби Йосип Йосипович Прияк зі своєю дружиною Олімпією Добровольською. Потім за ними приїхав і забрав директор Львівського театру.

З прибуттям все нових і нових артистичних сил з України в кінці 1943 р. Коломийський театр переїхав до Станіслава. Там теж було поставлено кілька оперет: “Циганський барон” Й. Штрауса, де Хризант Іванович виконував роль Берінкая, “Катерина” М. Аркаса (роль Анд-

рія), “Корневільські дзвони”(Треніше), “Продавець птахів” (Адама), “Чорноморці” М. Лисенка (роль Івана). Нарешті, замахнулися і на “Мадам Батерфляй” Д. Пуччіні, де Хризант Іванович виконував роль Пінкертона. Але ця опера не була завершена. Саме виконання цих ролей Кудринським засвідчило неабиякий талант співака й актора. Його голос нерідко порівнювали з голосом Івана Козловського. Ним захоплювалися в Чернівцях, Станіславі, Коломиї, багатьох містах і селах Прикарпаття, де виступали артисти.

Шефом театру був австрієць, прізвища котрого нам, на жаль, встановити не вдалося. Це, за словами Хризанта Івановича, була високоосвічена, чудової душі, людина. Все, що було потрібно для театру, він діставав всілякими правдами і неправдами. А найголовніше, що відстоював артистів перед гестапо, яке принюхувалось до них щоденно і надто прискіпливо.

У березні 1944 р., коли фронт наближався до Прикарпаття, шеф відібрав провідних артистів-співаків і переїхав з ними до Лінцу, де певний час працювали над підготовкою опери “Чіо-Чіо-Сан” Д. Пуччіні.

Хризант Іванович з теплом і вдячністю пригадує виступи українських співаків у Лінці. Коли на першому концерті конферансьє оголосив, що виступатиме заслужений артист України Мінько, в залі всі встали й бурхливими оплесками зустріли його вихід на сцену. Взагалі, австрійська публіка дуже тепло, з великим інтересом і глибокою шаною зустрічала українських співаків, хоча вони не знали і не заспівали жодної німецької пісні. Правда, Хризант Іванович співав в українському перекладі арії з оперет “Циганський барон” Й. Штрауса та “Продавець птахів”, з опер В. Моцарта і Ш. Бізе.

Фронт котився все далі на захід. Коли гуркочуть гармати, музи мовчать. Ставало не до опер. Треба було думати про харчі, житло, власне життя. Під гуркіт гармат та вибухи бомб артисти розбрелися хто куди. Саме тоді в Хризанта Кудринського відкрилася виразка шлунка. Мусив лягати на операцію, яку йому зробили 6 січня 1945 р. в містечку Айзенер. Тут, у лікарні, він одержав з Лінца останню свою зарплату – 320 марок.

Через ускладнення, пов’язані з операцією, йому довелося лікуватися на чужині до червня, хоча всією душею рвався додому, на зелену Буковину, в рідні краї, до свого роду в Нові Мамаївці. Та це не так легко було зробити. Тоді радянська контррозвідка не минала жодного росіянина, українця чи представника іншої національності колишнього СРСР, котрі поверталися на батьківщину з-за кордону. А тут, як на гріх, “Смерш” шукав Христофора Івановича Кудрицького. Тож Хризанта спочатку сплутали з ним і три місяці протримали в КПЗ, поки, нарешті, не знайшли того, кого шукали, до кого мали якісь претензії. Як з’ясувалося, то був гімназійний товариш Кудринського. Лише потім, в перших числах вересня 1945 р., Хризант прибув до Чернівців, а відтак і в Нові Мамаївці до рідні.

Відразу ж потрапив у поле зору органів державної безпеки. Власне, про нагляд за ним ішла депеша з самої Австрії. Бо кожен, хто в період війни жив на окупованій території, а ще працював у театрі, вважався людиною з чорним минулим і підлягав ізоляції. Треба було тільки знайти зачіпку. А це для працівників державної безпеки великих труднощів не становило. Можна було знайти провокатора, наклепника, який під тиском погроз і страху йшов на все. Та й моральність людська в багатьох випадках була зведена нанівець. Різна погань, яка ще вчора слугувала німецьким окупантам, нині сама пливла в руки фальсифікаторів і, рятуючи свою шкуру, топила інших.

У Чернівецькому театрі восени 1945 р. директором і художнім керівником був народний артист СРСР Василь Степанович Василько (Миляєв). Він поставився до Кудринського з великою прихильністю. Відразу задіяв його у виставах “Літак запізнюється на добу” Н. Рибака та І. Савченка, “Наталка Полтавка”, “Чорноморці”. Оформляв вистави Данило Нарбут. Все йшло добре. А 4 березня 1946 р., коли Хризант Іванович працював над роллю Івана з “Чорноморців”,

до театру зайшли працівники Чернівецького обласного управління держбезпеки – капітан Юхим Кормич і лейтенант Микола Тихонов і забрали його з собою без пред'явлення ордера на арешт. Такі тоді панували порядки. Кудринський був останнім із місцевих акторів, хто залишався на волі. Скажімо, Івана Дудича забрали ще в грудні 1944 р., Василь Дячук, Степан Дубіневич уже були відправлені у віддалені виправно-трудові табори НКВС СРСР [2].

Почалися довгі, жорстокі, нікчемні, злочинні дні слідства. Начальник відділення 2 відділу УНКДБ капітан Юхим Кормич не мав жалю до "агента англійської розвідки" Кудринського. Хотів будь-що добитися потрібних зізнань. Потім Кормича змінив слідчий слідвідділу старший лейтенант Іващенко. 2 квітня 1946 р., розглянувши слідчі матеріали справи № 1229, він знайшов, що Кудринський Хризант Іванович підозрюється в злочинах, передбачених ст. ст. 54-1 "а" та 54-11 КК УРСР, і прийняв справу до провадження [3].

У постанові на арешт, підписаній капітаном Кормичем 16 березня 1946 р., значилось, що Кудринський з 1922 р. по час арешту був активним учасником ОУН під псевдонімом "Павло Тетеря", членом юнацької організації, потім – козацтва, потім – товариств "Чорноморе", "Кубань", що він особисто організував спортивне товариство "Гонта" і керував ним. Уже одна ця фраза яскраво засвідчувала "об'єктивність" ведення слідства. Адже ОУН утворилася тільки в 1929 р. *"Будучи кадровим націоналістом,* – говорилося в постанові, – *протягом ряду років був членом крайового проводу ОУН Берлінського філіалу. Знаходячись у керівному складі проводу ОУН, Кудринський був зв'язаний з членами Берлінського філіалу: Квітковським Денисом (кличка "Квітка"), Колотилом Василем, Костенюком Володимиром, Данилюком Назаром, Яремчуком Дмитром та ін. Одночасно мав зв'язок з членами Чернівецького і Бухарестського проводів ОУН, зокрема, з Галицькою Артемізією (оунівська кличка "Мотря"), Джулібою Степаном, Гирюком Дмитром, Зибачинським Орестом (кличка "Орлик") та іншими. У вересні 1945 р. Кудринський, після перебування у м. Бішофсгофен, яке знаходилося в зоні окупації союзних нам військ, прибув на Буковину для створення повстанських українсько-націоналістичних загонів для боротьби з радянською владою.*

Злочинна діяльність Кудринського Х.І., – констатували слідчі в постанові, – *підтверджується його особистим зізнанням і свідченнями звинувачуваних членів ОУН Галицької Артемізії та Сухолотюка Омеляна Івановича"* [3].

З постанови вимальовувалася великокаліберна та широкомасштабна постать Хризанта Кудринського як націоналістичного діяча загальноєвропейського, а то й світового масштабу. Заявка слідчими була зроблена досить серйозна. Треба було її підтвердити переконливими, правдивими доказами. А їх не було. В хід пішли вигадки, домисли і звичайнісінькі фальсифікації. Слідчі не вкладалися в строки. 16 травня 1946 р. було прийнято постанову про продовження строку слідства і утримання звинуваченого під охороною до 16.06.46 р. 18 червня термін слідства продовжили до 16 липня.

Але вже 9 червня слідчими було підписано і заступником начальника управління МДБ по Чернівецькій обл. полковником Шевченком затверджено обвинувальний висновок.

Щоб читач відчув рівень і дух цього документа, подаємо його уривок в оригіналі:

"16 марта 1946 года 2-м отделом МГБ по Черновицкой области как активный участник организации украинских националистов арестован и привлечён к следствию в качестве обвиняемого Кудринский Хризант Иванович.

Произведённым по делу предварительным следствием установлено, что Кудринский, проживая в селе Ново-Мамаевцы Кицманского района Черновицкой области, с 1929 года состоял членом украинских националистических обществ "Кубань", "Черноморье" и "Буковинский Кобзарь", в 1934 году являлся заместителем руководителя общества "Черноморье".

Во время румыно-немецкой оккупации Черновицкой области Кудринский в августе м-це 1941 года как участник ОУН вступил в курень ОУН Настуняка и выехал вместе с ним в

Галицию, в г. Снятин, а затем в г. Коломыю Станиславской области для вступления в немецкую армию и борьбы против Советской власти.

Проживая с 1941 г. по март м-ц 1944 года в гор. Коломыя, Кудринский неоднократно встречался с проводником ОУН Буковины Джулибой (осуждён по другому делу), который, ведя с ним беседы националистического характера, разъяснил ему свою оуновскую деятельность и "Программу" ОУН мельниковского направления.

Летом и осенью 1943 года неоднократно имел встречи также с проводником ОУН Буковины Галицкой по кличке "Мотря" (осуждена по другому делу), от которой получил задание об оказании помощи ОУН, но это задание он, якобы, не выполнил.

В марте м-це 1944 года, во время отступления немецко-фашистских войск, Кудринский, боясь ответственности перед Советской властью, бежал вместе с немцами в гор. Краков (Польша), а затем на территорию Австрии, где находился до июня 1945 года. Будучи в гор. Вене, в декабре м-це 1944 года имел встречу и националистические разговоры с членом Центрального "Провода" ОУН, редактором оуновской газеты "Украинский голос" Квитковским, который информировал его о деятельности Центрального "Провода" ОУН в Берлине – о Бендере и Мельнике и других, и что они переехали к швейцарской границе с целью остаться потом в зоне оккупации союзных войск. Одновременно в этой беседе принимал участие член организации украинских националистов, заместитель руководителя куреня ОУН Войновского по пропаганде Микитюк Александр" [3].

Як бачимо, Кудринському як злочин приписували звичайні в цивілізованому суспільстві дії: участь у національних товариствах, зустрічі й розмови з людьми, які були членами ОУН чи членами проводу ОУН, виїзд до Кракова і Австрії з артистичною трупою. Не гребували і домислами. Міграцію в Галичину охарактеризували як вступ до куреня ОУН Настуняка, якого насправді не існувало, а переїзд зі Снятина до Коломиї слідчі мотивували наміром Кудринського вступити в німецьку армію для боротьби з радянською владою.

Звинувачення були жорсткі, але при з'ясуванні справжніх обставин вони розсипалися на друзки. Та це не бентежило слідчих МДБ, членів військового трибуналу військ МВС Чернівецької обл., які 19 липня 1946 р. по суті сліпо проштампували обвинувальний висновок і засудили Кудринського Хризанта Івановича до 10 років позбавлення волі у виправно-трудових таборах з поразкою в правах на 5 років і конфіскацією всього належного йому майна. Строк відбуття покарання рахувався з 16 березня 1946 р. – дня арешту.

23 липня Хризант Іванович написав касаційну скаргу до військового трибуналу військ МВС Українського округу і відповідного листа до Верховної Ради УРСР. 30 серпня ВТ військ МВС Українського округу розглянув скаргу Кудринського і відмінив вирок зі стадії попереднього слідства, бо за матеріалами справи звинувачення проти нього нічим не підтверджувались. Він же їх категорично відкидав. Свідчення С.Ю. Циганюка та А.М. Готинчана виправдовували Хризанта Івановича. Справу повернули на новий розгляд зі стадії попереднього слідства.

Тим часом Кудринського завезли в м. Нарву в Естонії, де він вперше зіткнувся з жахами сталінських концтаборів.

– Не доведи, господи, нікому зазнати такої дороги, – зі смутком пригадував Хризант Іванович поїздку, яка тривала більше двох місяців. – *За цей час конвой у в'язнів все позабирав і поміняв на самогонку. Конвойні забирали у в'язнів жалюгідний пайок, а їм двічі в день давали баланду з кукурудзяної дерті, змеленої разом з качанами, та раз у день – саму камсу і горня води. З Чернівців нас повезли до Львова, зі Львова до Києва. Звідти – у Харків, Сталіно, Москву, Горький, Кіров, Ленінград ("Кресты") і, нарешті, ледве живих і майже голих та босих привезли в Нарву, що в Естонії. Вперше я побачив табір, що містився над р. Нарва на просторому чотирикутнику, обтягнутому трьома рядами колючого дроту. У кожному із*

чотирьох кутів стояли сторожові вишки, на яких чергували солдати з автоматами, а всередині цього квадрату було 25 великих дерев'яних бараків, куди розмістили 5 тисяч в'язнів. Виснажених, доведених до дистрофії, хворих цингою і пелагрою їх кинули на відбудову зруйнованої Нарви. Місто лежало в купах побитої цегли та бетону. Тільки одна церква стриміла серед цього мертвого мороку. З перших же днів в'язні почали мерти як мухи. По десять–двадцять чоловік щодня. Невдовзі вдарили морози. Зима 1946–1947 рр. в Естонії була надзвичайно люта. З Балтики дули холодні вітри зі снігом. Мертвих табірників голими викидали на берег Нарви і лише наступного дня вантажили на машини й вивозили із зони.

– Не міг собі уявити, – продовжував свій спогад Хризант Іванович, – *що такі жахливі злочини можуть творитися в країні, яка всюди рекламувала себе як найдемократичнішу і найсправедливішу. Це було варварство, перед яким поступалися навіть фашистські інквізитори. На прохідній вахтові кілограмовими молотами розбивали мертвим голови і тільки після такої процедури "випускали" небіжчиків на волю, щоб ніхто не впізнав хто то був. Між тим, голод і холод робили своє. Люди уже помирали не десятками, а сотнями. Та одного дня в зоні появилася група військових. Начальник табору застрелився на очах у всіх. Інших табірних начальників і декого із вільнонайманих забрали і вивезли невідомо куди. Хтось доніс у вищі інстанції про те, що творилося в таборі. Тому й були проведені ці профілактичні заходи.*

У країні в той час панував повальний голод. Продукти, які відпускали в'язням, табірне начальство "сплавляло наліво", замінювало їх кукурудзяним лушпинням. Хліб випікали з домішками тирси і цим годували в'язнів.

Із вільнонайманих у таборі залишився лише завідуючий аптекою капітан МДБ Юхим Ісакович Штайнберг. Це була людина благородної душі і високої культури. Всю його родину, дружину і дітей, фашисти знищили в Бабиному Яру в Києві. Власне горе зробило капітана чутливим до горя чужого.

Всі ліки, які були в аптеці, позначалися латинською мовою. Хризант Іванович добре її знав, і Штайнберг взяв його до себе в помічники.

Комісія, яка провела в таборі очистку від службових злочинців, призначила Штайнберга начальником табору. Він зібрав кількох людей, серед них Хризанта Івановича, лікаря Миколу Івановича Куйбишева з Харкова, який був засуджений на 10 років за те, що під час німецької окупації був десь завідуючим відділом охорони здоров'я, та ще декого, кого підібрали ці двоє, і доручив їм медичний нагляд за життям в'язнів табору.

З перших днів цієї реорганізації продукти харчування почали повністю потрапляти в казан і на стіл в'язнів. Капітан Штайнберг сам перевіряв закладку і розподіл їжі. Один із бараків перетворили в лазарет. Туди перевозили всіх, хто ще міг ходити. Люди почали поправлятися. Смерть перестала їх косити. Але один барак не вміщував усіх хворих. За пропозицією лікаря М.І. Куйбишева майже половину бараків перетворили в лазарет.

Кудринському доручили санітарно-гігієнічні справи та нагляд за закладкою продуктів у котли. Воші заїдали кожного. Їх можна було збирати жменями і скидати в мішок. А воші – тиф, смерть. Треба було вивести цю страшну нечисть і грозу. Весь старий одяг "зеків" довелося спалити. Їм видали нову спідню білизну і верхній одяг, фуфайки та бушлати.

Хризант Іванович повністю віддався цій роботі. Спав у ті дні не більше двох годин на добу. Невідомо коли відпочивав і начальник табору. Його можна було бачити в будь-яку пору дня і ночі як не в лазареті, то на кухні, в санчастині або лазні. Всюди встигав побувати, розпорядитися, дати розумну пораду. Люди зміцніли, ожили надії на те, що вони в найближчі дні не помруть і колись вирвуться з цього страшного пекла на волю.

Але надмірна перенапруга не пройшла безслідно для відповідального за санітарію та гігієну. На нього напала якась дивна хвороба. Температура піднімалася до 40 градусів. Ніхто

не міг встановити діагноз. Консиліум лікарів і фельдшерів табору вирішив покласти Кудринського в лазарет із призначенням спеціальної дієти. Начальник табору все робив, щоб підняти Кудринського на ноги, збити температуру. А він не піднімався, температура не спадала нижче від 37,6. Пеніцилін не давав очікуваних результатів, а інших антибіотиків не було. Саме в ці дні надійшло розпорядження відправити Кудринського в Чернівці "на дослідування". Його вивезли із зони і посадили у вагон. Відразу ж самопочуття поліпшилось. А в душі затеплилась надія, що може його касаційну скаргу розглянули, той дикий, абсолютно безпідставний вирок відмінили, і його вже чекає справжня воля.

До Чернівців доїхав порівняно швидко – 28 червня 1947 р. Слідчий Іващенко зустрів Хризанта Івановича уже в погонах капітана. Кормич, як з'ясувалося того ж таки дня, уже був майором. Офіцери росли швидко. Їх "старання" над Кудринським та іншими жертвами сваволі не були марними.

Іващенко знову взявся за справу № 1229. Інші слідчі тим часом допитали А.Г. Галицьку, О.І. Сухолотюка, О.М. Бручковського, провели очні ставки, і 23 липня 1947 р. Іващенко подав на затвердження новий обвинувальний висновок, з яким погодилися начальник слідчого відділу полковник Носков і начальник управління МДБ полковник Решетов. У ньому повторювалися старі звинувачування і додавалися нові. Зокрема, що нібито Кудринський у період німецької окупації Західної України був пропагандистом українсько-німецької дивізії СС "Галичина" і проводив агітацію серед населення по залученню нових осіб до неї.

Хризант Іванович визнав себе винним лише в тому, що був членом українських національних товариств "Кубань", "Чорноморе" та "Буковинський Кобзар", що зустрічався і мав розмови зі Степаном Джулібою, Артемізією Галицькою і Денисом Квітковським, але сам він до ОУН не належав і ніякої практичної націоналістичної роботи не провадив, категорично заперечив участь у дивізії СС "Галичина".

На цей раз справу подали на розгляд Особливої наради при МДБ СРСР, яка 13 вересня 1947 р. на підставі ст. ст. 54-1 "а" та 54-11 КК УРСР засудила Кудринського Хризанта Івановича за участь в антирадянській організації українських націоналістів до 10 років виправно-трудових таборів, п'ятирічної поразки в правах і конфіскації майна.

Вагон із в'язнями довго стукотів по рейках, його багато разів відчіплювали і причіплювали, заганяли в тупики. На якихось станціях добавляли в'язнів. Але до Кудринського не підселяли нікого. Конвой поводив себе досить ввічливо. Одного вересневого вечора поїзд зупинився на станції Печора, де Хризанта Івановича забрали з вагона і завезли в Печорський центральний табірний пункт.

Після дводенного відпочинку відбув у селище Абезь, що за полярним колом у Комі АРСР. Тут Х.І. Кудринський дізнався про існування в цьому селищі Гулагівського театру, організованого в 1932–1935 рр. В ньому, зокрема, відбував покарання майстер української сцени Йосип Йосипович Гірняк, редагував табірну газету "Северный горняк" письменник Остап Вишня. Умови в Абезькому таборі порівняно з нарвськими були значно кращими. Люди жили в облаштованих бараках. На роботу в театр ходили самі, без конвоїрів. Правда, з перепустками.

Сюди весь час прибували все нові й нові в'язні. Одного дня привезли народну артистку СРСР Лідію Андріївну Русланову, вислану в Комі АРСР після арешту її чоловіка генерал-лейтенанта В.В. Крюкова. Прибуття знаменитої співачки викликало великий інтерес і серед службовців табору, і серед в'язнів. Всі хотіли її послухати. Та як не просив артистку начальник "501-ї будови віку" генерал-полковник Медведєв аби вона заспівала свої знамениті "Валянки", не заспівала.

– *Мене прислали сюди відбувати строк, а не розважати генералів,* – заявила категорично.

Л.А. Русланова прожила в цьому таборі місяців 7-8. Приходила на репетиції, бо це була її робота. Але ні разу не виступала в Абезі ні в театрі, ні в концертах. В інших же табірних

пунктах співала перед невільниками, які не пускали її зі сцени, змушували окремі пісні виконувати двічі, а то й тричі.

У той час в Абезькому театрі було багато заслужених і народних артистів. Вони ставили драми, комедії, трагедії, опери й оперети. Так, в опері Тихона Хреннікова "Холопка" роль Андрія виконував народний артист СРСР Олексій Аксьонов. Його партнеркою була заслужена артистка УРСР Є.О. Петрова. Хризант Кудринський грав Дмитра.

Все йшло добре, та на початку 1949 р. театр несподівано закрили. Артистів розіслали по різних табірних пунктах на загальні роботи. А в кінці року всіх в'язнів, засуджених за ст. 58 КК РРФСР відправили в Мордовські табори. Кудринського теж. П'ять з лишком років тримали його там. Потім відправили на вільне поселення в с. Половинка Ширанського р-ну Красноярського краю. Тут жили в основному українці, вивезені сюди в різні роки. Їхні діти уже не знали материнської мови, але українські пісні співали з батьками охоче. Матеріально люди жили непогано. Хризанта Івановича поселили в сім'ю українців з Полтавщини, яких вивезли у Сибір у 30-х роках ХХ століття.

Хризант Іванович працював на пилорамі пильщиком. Раз на тиждень мусив з'являтися в міліцію, засвідчуючи, що він живий, не вмер, не утік.

Душа і серце, свідомість і розум не мирилися з такою жорстокою несправедливістю, з наклепами, з брутальною брехнею. Свідків з його боку ніхто не шукав і не слухав. Національні товариства слідчі зумисне перетворили в націоналістичні. В його діях не було жодного злочину проти влади, який би можна було довести. Навіть окремих елементів злочину. Всі звинувачення були побудовані на упереджених трактуваннях, домислах, припущеннях і вигадках.

Знову почав писати скарги, шукаючи справедливості, сподіваючись, що у державних і юридичних верхах сидять чесні і порядні люди, котрі почують його гнівний, обурений, але чесний голос.

"Прошу переглянути мою справу, звільнити мене з-під охорони і дати мені можливість жити і працювати в будь-якому із районів нашої країни", – писав Хризант Іванович 3 травня 1951 р. із Мордовії, поштового відділення Явас, п/с 385/18 в Москву міністрові держбезпеки [3].

6 липня 1951 р. ст. оперуповноважений секретаріату Особливої наради при МДБ СРСР майор Менкевич написав постанову, а начальник секретаріату Особливої наради при МДБ СРСР генерал-майор Єсаулов затвердив: скаргу Кудринського не задовольняти.

21 грудня 1952 р. Хризант Іванович пише нову скаргу міністрові держбезпеки СРСР. Знову викладає історію арешту, говорить про безпідставність звинувачень, про те, що слідчі не встановили його вини, не оголосили йому про закінчення слідства, не познайомили з обвинувальним матеріалом, спростовує свідчення Галицької і Сухолотюка, говорить, що він ніколи не був у Кракові, бо весь час жив у Коломиї, що його зрада і участь в ОУН нічим не доведена.

"На восьмому році ув'язнення я випадково з батькового листа дізнаюся, що мене звинувачують в організації армії проти Радянського Союзу. Але ні одного свідка, ні одного такого армійця слідство не знайшло, звинувачення побудоване на брехливих свідченнях, створене штучно, свавільно, незаконно".

Знову просить переглянути справу, відмінити постанову Особливої наради від 13.09.47 р., звільнити з-під охорони, дати можливість працювати. До цієї заяви був доданий у перекладі на російську мову батьків лист. Скаргу переслали заступнику міністра державної безпеки УРСР Єсипенку. В супровідній, підписаній заст. начальника секретаріату Особливої наради при МДБ СРСР полковником Сєдовим, вказувалося на те, що свідчення Сухолотюка і Бручковського не перепровірені, що очних ставок Галицької з Кудринським не проводили. Отже, прямих доказів про приналежність Кудринського до ОУН і про його антирадянську націоналістичну діяльність в справі немає.

Сєдов рекомендував уважно перевірити матеріали, передопитати Галицьку і Бручковського про належність Кудринського до ОУН, вияснити, хто ці свідчення може підтвердити, допитати осіб, які знали його по оунівській діяльності в Чернівцях. Справу з висновками пропонувалось повернути до 15.03.53 р.

5 березня 1953 р. помер Сталін. У політичних в'язнів з'явилася надія на полегшення їхньої долі. В Чернівцях, між тим, ішла нова перевірка "оунівської діяльності" Кудринського. М.Д. Басараба з Ленківців підтвердив його участь у товаристві "Чорноморе" і заявив, що він нібито був членом редколегії газети "Самостійність", що не відповідало істині.

6 березня 1953 р. слідчий слідвідділу Мордовії при Дубравлазі старший лейтенант держбезпеки Єгоров допитав Артемізію Галицьку, яка заявила, що їй нічого не відомо про належність Кудринського до ОУН. Вона теж йому ніколи не говорила про свою належність до ОУН. Його зв'язки з гестапо їй не відомі. Від зізнань, які давала 19 листопада 1946 р., А. Галицька категорично відмовилась, заявивши, що вона тоді тільки висловлювала свої припущення, що, можливо, Кудринський у 1933 р. був членом української націоналістичної організації "Самостійність", оскільки багато студентів м. Чернівці належали до неї. Чому слідчий її припущення записав у протокол допиту в стверджувальній формі, вона пояснити не могла.

У цьому ж таборі старший лейтенант Єгоров допитав і Олександра Михайловича Бручковського з Чернівців, який вступив до ОУН у серпні 1942 р. в Києві, був у ній до січня 1943 р, а коли німці організацію розігнали, тоді вступив у німецьку армію і був у ній кухарем. Він заявив, що нікого з членів ОУН з прізвищем Кудринський не пам'ятає.

21 березня 1953 р. в с. Спаськ старший лейтенант держбезпеки Яковлєв допитав Дмитра Михайловича Настуняка, 1904 р.н., із Чернівців, чеха за національністю, юриста з вищою освітою, який був арештований у 1949 р. і засуджений за ст. ст. 54-10 ч. 2 і 54-11 КК УРСР до 25 років ВТТ. Винним себе не визнав, оскільки до ОУН ніколи не належав. Кудринського він знав з 1933-1934 рр. як артиста "Міщанського хору". Про його належність до ОУН Настуняк не знав. Про антирадянську діяльність Кудринського і те, з ким із визначних оунівських діячів він підтримував зв'язок, Настуняк теж нічого не міг сказати, бо такими відомостями не володів.

Якщо в Дубравлазі свідчення Галицької, Бручковського і Настуняка розвіяли в прах звинувачення, висунуті чернівецькими слідчими проти Х.І. Кудринського, то в Чернівцях робили все можливе, щоб захистити честь мундира. 29 квітня 1953 р. старший слідчий слідвідділу Чернівецького обласного УМВС капітан Колунов написав висновок по архівній справі, начальник слідвідділу підполковник Франчук погодився, а начальник управління підполковник Дубінін затвердив: залишити скаргу Кудринського Хризанта Івановича без задоволення.

Після смерті Сталіна Головою Ради Міністрів СРСР став І.М. Маленков. Рівно через місяць, 5 квітня 1953 р., Хризант Іванович пише йому скаргу і додає копію батькового листа. Скаргу переслали сумнозвісному заступнику міністра внутрішніх справ СРСР генерал-полковнику Б.З. Кобулову. У підписаних ним висновках повторювалися старі звинувачення. Нові свідчення Галицької, Настуняка, Бручковського не були взяті до уваги. Знову його приписали до керівного складу проводу ОУН, звинуватили у зв'язках з Галицькою і Джулібою, в активній націоналістичній пропаганді, в належності до товариств "Кубань", "Чорноморе" та куреня Настуняка, за вуха були притягнуті свідчення Євстафієвича про зв'язок з гестапо і нове звинувачення – виконання Кудринським ролей в антирадянських п'єсах.

Начальник секретаріату Особливої наради при МДБ СРСР генерал-лейтенант Іванов і начальник 2-го відділення полковник Сєдов залишили заяву Кудринського Х.І. без задоволення. Кобулов затвердив цей висновок. Справа реабілітації загальмувалась.

20 вересня 1953 р. Хризант Іванович пише нову заяву, на цей раз прокурору військ МВС Чернівецької області. Заперечуючи всі висунуті проти нього звинувачення, просить допитати

його свідків – Цисика Євгена Олексійовича – диригента Коломийського театру, Кугутяка Івана Івановича – директора цього ж театру, Костика Володимира Йосиповича – машиніста сцени, Віщун Ольгу – домогосподарку з Коломиї, Завадюка Дмитра Івановича з Мамаївців, Готинчана Онисифора Георгійовича з Іванківців, Циганюка Степана Юрійовича з Чернівців. З цими людьми він був увесь час, дружив з ними. Між ними ніяких таємниць не було.

Билася зболена душа об кам'яні мури сталінської зневаги і жорстокого бюрократизму, а бажаних результатів не було. В грудні 1953 р. Кудринський пише прохання Голові Президії Верховної Ради СРСР К.Є. Ворошилову. Батько Хризанта Івановича теж вступає в боротьбу за сина: влітку 1953 р. він поїхав у Москву, у військову прокуратуру, а 22 листопада 1953 р. звернувся зі скаргою в Президію Верховної Ради СРСР. Писав, що він був комуністом, боровся за радянську владу, а зараз йому 74 роки, сам себе прогодувати не може, потрібен син, якого безвинно мордують у таборах.

5 лютого 1954 р. син, а 30 липня і батько пишуть нові заяви до прокурора військ МВС Чернівецької обл. У цей же час Голові Президії Верховної Ради СРСР Ворошилову пишуть заяви художник Чернівецького драмтеатру Данило Григорович Нарбут, диригент Коломийського театру Є.О. Цисик, машиніст сцени Костик В.Й. і директор цього ж театру І.І. Кугутяк, які спростовували зведені на Кудринського наклепи. Під натиском цих заяв військовий прокурор Головної військової прокуратури підполковник юстиції Щадрінцев виніс справу Х.І. Кудринського на розгляд комісії з перегляду справ на осіб, засуджених за контрреволюційні злочини, які утримувалися в таборах, колоніях і тюрмах МВС СРСР, перебували на засланні і поселенні. 20 червня 1955 р. ця комісія відмінила постанову Особливої наради при МДБ СРСР від 13.09.47 р. стосовно Х.І. Кудринського і справу в кримінальному порядку припинила за відсутністю доказів. Хризанта Івановича з-під охорони звільнили.

У Красноярську він взяв квиток до Чернівців і рушив у дорогу. Серце повнилося тривожною радістю. Хотілося, щоб поїзд ішов швидше, щоб не стояв довго на станціях. А він рухався, як йому й належало, за графіком… Прибув до Чернівців уранці. Буковиною ішла тепла, сонячна осінь. Дерева стояли зелені, як влітку. З садів линули пахощі троянд і стиглих груш та яблук. Нарешті він вдома, в рідному краю.

Поїхав у Новосілку до батьків. А через пару днів з'явився в Чернівцях, завітав до театру ім. О.Ю. Кобилянської. Зустріли Хризанта Івановича радісно. Директор театру Юрій Іванович Козаковський зібрав усіх акторів на зустріч із вигнанцем. Всі підходили, тиснули руку, співчутливо заглядали в очі, вітали з поверненням на рідну землю. Валентина Прасол, дружина художника-декоратора О. Плаксія, принесла і передала гостю портрет, що до арешту висів у фойє театру поряд з іншими. Це настільки схвилювало його, що він не стримався і заплакав, як мала дитина. 10 років люди берегли його портрет, портрет "буржуазного націоналіста", за який можна було поплатитися не тільки роботою, а й волею. Отже, люди вірили в його порядність, його невинність, в його повернення.

Дирекція призначила Хризанта Івановича на посаду соліста, яку він займав і до арешту. Відразу ж дали готувати роль Івана в опереті "Чорноморець". Та вже на перших репетиціях співак зрозумів, що він не такий, яким був. І голос його звучить не так дзвінко і чисто, як колись. Він став глухим і деренчливим. Це непокоїло душу і важким щемом осідало на її глибоке дно. Довгими безсонними ночами думав: що робити? Для театру він – повний інвалід. Треба було прийняти якесь рішення. Яке? Зректися того заповітного, про що мріяв усе життя? Як не боляче, як не гірко, а довелося приймати саме таке рішення.

Через місяць з лишком співак залишив театр. За порадою лікаря вирішив покинути й гомінливе місто з театром і всіма іншими принадами, щоб швидше заспокоїти і вилікувати душу. Для декого це рішення було незрозумілим: змалку мріяв про театр, а тут сам відцурався улюбленої роботи.

На допомогу прийшла любов. Вона багатьом зігріває душу, наповнює її теплом. Тільки треба зустріти ту (чи того), хто тобі стане найріднішим і найдорожчим. Хризант Іванович мав щастя. В листопаді–грудні 1955 р. він зустрів свою наречену Лідію Єлізарівну Лазар із с. Карапчів, що у Вижницькому р-ні, людину кришталево чистої душі і доброго серця. Народилася вона в родині вчителів Єлізара Олександровича Лазаря та Марії Йосипівни Микитюк 8 вересня 1921 р. Була четвертою дитиною в сім'ї. Закінчила факультет французької мови. Але любила й рідну мову та пісню, вишивала прекрасні рушники, серветки, наволочки.

Хризант Іванович Кудринський, актор Чернівецького драмтеатру в 1940–1941 рр.

Їй дуже подобався Хризант Іванович, якого зустріла в Карапчеві. Перший день 1956 р. став днем їхнього одруження і весілля. Всі тривоги і болі на якийсь час відсунулися на другий план. Була сім'я, було кохання. Може, трошки запізніле – адже Хризанту Івановичу йшов 46-й, Лідії Єлізарівні – 35-й, – але тим палкіше й щиріше, вірніше й ніжніше. А це головне.

Одруження принесло в душу спокій і відродило надії, які ще недавно Хризант Іванович відкидав. Тепер він вирішив ще раз спробувати щастя, але вже в трохи меншому театрі – Станіславському. Там пообіцяли йому до 1 березня дати квартиру і місце роботи для дружини. Та після кількох репетицій, які проводив з колишніми друзями і партнерами по ролях, Кудринський знову переконався, що час і табірні поневіряння зробили своє: для сцени він уже не годиться. З великим болем розпрощався актор з івано-франківськими друзями і театром.

Знову повернувся на Буковину. У Вашківецькому райвідділі культури Хризанту Івановичу запропонували посаду завідуючого клубом у с. Карапчів, тобто там, де жила Лідія Єлізарівна. Згодився. Наступного ж дня оформили наказ і Кудринський приступив до роботи. За дев'ять місяців йому вдалося так поставити роботу, що вся молодь згуртувалася навколо клубу. Він організовував різні гуртки, де кожна людина могла розвивати свої здібності. Особливої популярності серед жителів Карапчева і сусідніх сіл набули хор та драматичний гурток. У 1956 р. було підготовлено і показано 14 вистав, у тому числі драму Івана Франка "Украдене щастя". З нею карапчівські аматори виїздили на гастролі в сусідні села. Цікаво, що цього року в Карапчеві не було скоєно жодного злочину. Окремі хлопці почали забувати дорогу до буфету. Цьому б радіти, але сільське начальство чимось було незадоволене. Тодішній голова сільради Григорій Михайлович Сорокан, який звик кожного понеділка чи на другий день свят робити "мирову" з хлопцями, які побилися, тепер втратив статтю сумнівного прибутку і почав підкопуватися під завідуючого клубом. Чіплявся з будь-якого приводу, як реп'ях до кожуха.

У той час, як голова сільради виявляв своє невдоволення, область відзначала добру роботу Хризанта Івановича. Управління культури навіть проводило у Карапчеві семінари завідуючих клубами з вивчення передового досвіду.

Хризант Іванович Кудринський (сидить зліва) та учасники першої вистави в Карапчеві "Украдене щастя" Івана Франка: Гаврилюк Касіян, Веренько Григорій Петрович, Костянтинник Октавія Сильвестрівна, Дунець Ольга Назарівна, Гушпан Дмитро, Бойко Галина Харитонівна, Марчук Євзебій, Пірін Григорій, Ковальська, Веренько Корній Васильович. Весна 1956 року.

Але в районі комусь не подобалося, що багатолітній в'язень ГУТАБу очолює ідеологічну установу та ще й викладає у школі на хуторі Бабине французьку мову. Звільнили Хризанта Івановича з обох посад, які давали йому 1400 крб. заробітку. На той час на ці гроші можна було жити. Поскаржитися на це свавілля було нікуди. Всюди, куди не потикався, зустрічав тупу байдужість і неприховану ворожість.

Майже два роки митцю за покликанням довелося бути безробітним, жити на зарплату дружини. Допікала матеріальна скрута. Боліла душа. Вона мучилася ще й від того, що його навмисне ставили у такі умови, аби остаточно зламати, знищити. І виходу із цієї ситуації він не бачив.

У січні 1957 р. в Хризанта Івановича і Лідії Єлізарівни народилася дочка Марія. Дружинин декретний пайок скоротився. Треба було шукати роботу, а вона не знаходилась. Якась таємна сила загнала людину, як мисливці заганяють вовка між червоні прапорці. Знав, звідки вітер віє. Не хотілося плакатися амбіційному начальству, але мусив. Написав начальнику Вижницького райвідділу КДБ М.І. Черних заяву. Попросив відправити назад у Красноярський край. Там він міг заробити собі на прожиток. А тут – безробітний. Міліція чіпляється як до дармоїда. Погрожує виселити із села.

Заява поділяла. Черних дав голові сільради Сорокану вказівку підшукати Кудринському роботу в селі, але не зв'язану з вихованням людей. Ідеологічному диверсанту там немає місця. Невдовзі Хризанта Івановича призначили завідуючим магазинчиком, який знаходився навпроти дому Кудринських.

"Я ніколи не уявляв себе торговцем, – розповідав мені в жовтні 1991 р. Хризант Іванович, *– але що робити, якщо іншого виходу немає? Треба було скуштувати ще й цього хліба".*

Майже п'ять років працював Хризант Іванович у торгівлі. І хоч справа була незнайома, розумна людина й тут не розгубилася. Відремонтував приміщення. Навів порядок. План з двохсот карбованців у 1957 р. зріс до 15 тисяч у 1962-му. Все йшло добре. Міг би працювати й далі. Та в серпні 1962 р. одержав із облвно запрошення на розмову із завідуючим. Поїхав. Там запропонували посаду вчителя французької мови. Погодився на цю роботу, але тільки в Карапчеві.

Так Хризант Іванович після адвоката, актора, завклубом, продавця став учителем. Нова професія змусила зайнятися навчанням. Тому вступив на заочне навчання в Московський інститут іноземних мов і в 1965 р. на відмінно закінчив його. Не хотів, щоб йому хтось дорікав тим, що він не має відповідної освіти. Працював чесно і самовіддано. Мовою володів досконало. Зумів прищепити дітям любов до неї. Але й тут його начальство не обійшлося без старих відрижок. І навіть уже в час так званої перебудови. Директор Карапчівської середньої школи, нині покійний С.П. Гузан, організував, як розповідав Хризант Іванович, над ним суд Лінча. На профспілкових зборах 25 січня 1988 р. оголосив його "зрадником батьківщини", "ворогом народу" і не дав згоди на нагородження медаллю "Ветеран праці". Не велика нагорода, а все ж.

Довелося їхати в обласне управління освіти до його начальника Володимира Петровича Чубенка. Він допоміг розв'язати проблему. Суть, звичайно, не в самій нагороді, а в принципі, в правді, в честі, в гідності людській. Хризант Іванович не хотів, щоб вона була затоптана.

Дні і роки летіли швидко. Я, зайнятий більш нагальними справами, все не знаходив часу, щоб сісти і опрацювати цей матеріал, підготувати його до друку. Тоді ми обмінялися кількома досить грунтовними листами, які в значній мірі доповнили нашу розмову. В тих листах є багато цікавого про акторів драматичної секції при товаристві "Буковинський Кобзар", яких знав Хризант Іванович, з якими дружив, грав у виставах, про його важку боротьбу за своє високе звання громадянина, за свою честь і гідність.

Я не знав тоді, що його зболене серце відстукувало останні свої удари. Мав намір ще раз зустрітися, поговорити. Не зустрілись. 19 березня 1995 р. обірвалася дзвінкоголоса струна його життя, сплюндрованого, покаліченого і вкороченого страшною тоталітарною системою. На життя у вільній, незалежній, демократичній Україні, в якій, на жаль, ще немає потрібних умов для щастя і розквіту кожної особистості, йому вже не вистачило сил.

Післявоєнне покоління буковинців майже нічого не знало про Хризанта Івановича Кудринського як прекрасного актора і співака. Хай же наша розповідь про талановитого і чесного громадянина України заповнить цю прогалину і увічнить його гідне глибокої любові і шани ім'я.

Джерела та література

1. Альбом артистів "Драматичної секції при товаристві "Буковинський Кобзар". – Чернівці, 1936. – 48 с.
2. ДА СБУ ЧО. – Спр. П–5368 на Дячука В.А.; ДАЧО. – Ф. Р–2838. – Оп. 1. – Спр. 359 на Дубіневича С.І.
3. ДА СБУ ЧО. – Спр. ФС–1873 на Кудринського Х.І.

м. Чернівці
11.03.1996 р.

Ірина Мусієнко,
Іван Фостій

ІЛАРІЙ КАРБУЛИЦЬКИЙ – НАУКОВЕЦЬ, ПЕДАГОГ, ГРОМАДЯНИН І МУЧЕНИК

Є люди, чиє життя, громадська, наукова, літературна чи мистецька діяльність стає зразком вірного служіння своєму народові. Їх слідів не треба затоптувати. Вони залишають після себе такі пам'ятки, які з роками не старіють, не знецінюються, а навпаки – набувають ще більшої загальнонаціональної і вселюдської вартості.

Іларій Іванович Карбулицький

Саме такою людиною був у Чернівцях і на Буковині Іларій Іванович Карбулицький – освітянин і журналіст, письменник, публіцист і науковець без титулів, великий патріот і визначний син українського народу, який ще й сьогодні заслужено не оцінений. Його науковий доробок нині мало кому відомий. Його публіцистика, оповідання, фейлетони, казки і драми розкидані по різних періодичних виданнях австрійського і румунського періодів. Радянський же період – це взагалі трагічна сторінка його життя, коли він був дискримінований, арештований, безпідставно засуджений, зламаний духовно, покалічений фізично і знищений як людина. В цей страшний для нього час талант науковця, публіциста, освітянина не мав можливості проявитись. А його ім'я майже півстоліття ніде не згадувалося, окрім, хіба що, в приватних розмовах Це, так би мовити, загальна оцінка. Але звернімося до деталей його подвижницького і страдницького життя.

Народився Іларій Іванович Карбулицький 17 вересня 1880 р. в с. Горішні Шерівці колишнього Садгірського р-ну в сім'ї приватного лісника. В 1886 р. батько одержав посаду возного при суді у Долішніх Станівцях, і сім'я переїхала у с. Волока, що біля Вашківців. Тут наступного року Іларій пішов у сільську початкову школу, в якій навчався 4 роки. У 1890 р. родина переїхала в Чернівці і він спочатку навчався в початковій школі, а потім 3 роки – в гімназії. В 1895 р. вступив до учительської семінарії, в якій з вересня 1899-го р. українську мову і літературу викладав Осип Маковей [1]. Письменник звернув увагу на здібного юнака, ставився до нього прихильно, допомагав в усьому, спрямовував його думку і душу в національно-патріотичне русло. Сам Карбулицький згадував у 1961 р. про це так:

"Я був тоді на четвертому році учительського семінару і належав до улюбленців професора Маковея, якого я обоготворював і якому, мимоходом сказавши, маю у високій мірі завдячити, що і я, як умів, трудився й пером". Пізніше Осип Маковей стане хрещеним батьком одного із синів Карбулицького [2].

Закінчив Іларій семінарію переконаним українським патріотом. 26 серпня 1900 року його призначають молодшим учителем 3-класної народної школи в села Ревне та Стрілецький Кут із окладом 720 крон у рік.

14-15 (27-28) травня 1901 р. сюди до священика Єротея Федоровича приїжджали Леся Українка та Ольга Кобилянська. Зустріч з двома великими письменницями України справила

на нього велике враження. Згодом він викладе його у своїх спогадах, які сьогодні являють неабияку мемуарну і наукову цінність [3].

26 серпня 1902 р. Іларій Карбулицький одержав дозвіл крайової виконавчої ради на одруження з учителькою Отелією Іллівною Прокопович із Мамаївців, яке відбулося 26 жовтня. В зв'язку з одруженням, 24 січня 1903 р. його переводять у Старі Мамаївці на постійну посаду вчителя 4-класної народної школи [4].

Працюючи тут, він займається вивченням історії шкільної справи на Буковині і в 1905 р. видав у Вашківцях книгу "Розвій народного шкільництва на Буковині" [5]. Окремими розділами ця книга публікувалася також в учительському журналі "Промінь", що видавався за редакцією Івана Герасимовича та Іларія Карбулицького у Вашківцях в 1904–1909 рр. Шкільна тема впродовж усього життя не випадала з його поля зору.

В 1906 р. Іларія Карбулицького переводять на роботу учителем у с. Горішні Станівці, де він працював до 1935 р. спочатку учителем, а з 1923 р. директором школи.

Стислі рядки біографії простежують лише загальні хронологічні учнівські і професійні відрізки його трудової діяльності, залишаючи нерозкритим творчий доробок, який саме і робить Іларія Карбулицького людиною непересічною, історично масштабною. Учителів, які навчали дітей на Буковині, було немало, але тільки дехто лишив після себе таку спадщину, яку ми сьогодні хочемо пізнати, вивчити, за яку ми цю людину глибоко шануємо і високо цінимо.

Найвизначнішим доробком Карбулицького є його дослідження "Розвій народного шкільництва на Буковині", яке ми вже згадували. Ця 149-сторінкова книжечка, за нинішніми масштабами, відповідає кандидатській дисертації, а за періодом охоплення теми, за глибиною висвітлення – докторській. Зважмо, що написав він це дослідження, працюючи учителем сільської початкової школи, у віці 23-25 років. Зовсім юний вік.

Тут немає можливості зробити широкий аналіз цієї праці, яка того заслуговує. Але скажемо, що це своєрідна енциклопедія, з якої можна дізнатися про все, що стосується виникнення і розвитку шкільництва на Буковині після 1774 р., коли Австрія окупувала Буковину своїми військами. До того, як відомо, Буковина належала Молдавії, яка, в свою чергу, була під владою Туреччини.

В книжці охоплено період з 1774-го по 1905 рр. – отже, розвиток шкільництва за 131 рік. Це, прямо скажемо, титанічна робота. І зроблена вона з великою сумлінністю, з використанням багатого фактичного матеріалу. Тут ми знаходимо імена хрещених батьків перших шкіл, характеристику цих шкіл, імена перших учителів, появу перших австрійських законів про організацію шкільництва і перших шкільних властей на Буковині, дізнаємося про зародження і розвиток чоловічих і жіночих семінарій, що і якою мовою в них викладалося. Тут же читаємо про шкільні підручники, їх авторів, про запровадження фонетичного правопису. Не обминув автор матеріального та майнового становища учителів, учительських товариств і часописів. Є тут і розділ "Дещо із шкільної статистики". В ньому знаходимо прізвища крайових і повітових інспекторів від 1869-го до 1906 рр., перелік шкіл із зазначенням року їх заснування по всіх буковинських повітах, починаючи з 1777-го і закінчуючи 1905-м роками.

Книжка містить цікаві таблиці про число публічних і приватних народних шкіл на Буковині в 1904/5 навчальному році із зазначенням мов викладання. Думаємо, що читачам буде цікаво дізнатися, що публічних шкіл було 399 з 1419-ма класами. З них окремо хлопчачих і дівчачих – по 16, змішаних – 367. Руською, тобто українською мовою, навчання велося в 153-х школах, румунською – в 131-й, німецькою – в 51-й школі. Були школи, у яких навчання велося на двох-трьох мовах. У цьому ж навчальному році на Буковині працювало 18 приватних шкіл. Всі школи були багатоступеневі – від однокласних до шестикласних – і випускали нерівнозначно підготовлених учнів.

У книжці є таблиці про загальну кількість дітей шкільного віку і кількість тих, які відвідували школи. Наприклад, у 1904/5 навчальному році до публічних шкіл мало ходити 104377 хлопчиків і дівчаток, а ходило тільки 85536. 2536 дітей навчалося в приватних школах. Отже, всього 88072 дітей із 104377 мали можливість навчатися.

Таблиця № 6 показує, що в цьому році в школах працювало 1483 учителі. Сьома таблиця засвідчує зростання шкіл на Буковині від двох у 1774-му до 399-х у 1904/5 рр.

Дослідження І.І. Карбулицького "Розвій народного шкільництва на Буковині" є унікальним, надзвичайно цінним джерелом історії освіти краю, яке нині, після стількох років забуття і заборони, повернуто народові. І наш обов'язок ввести цей раритет у науковий обіг, зробити його доступним для науковців, студентів і всіх, хто цікавиться історією розвитку освіти на терені Чернівецької області. Цю книгу сьогодні важко знайти навіть у наших наукових бібліотеках. Тому добре було б, якби органи народної освіти області винайшли кошти і перевидали її фотодруком, щоб цей скарб ми випадково не втратили.

Ця книга – перший, визначальний крок у науковій діяльності народного учителя, який увічнив його ім'я в історії рідного краю. Але й до її виходу Іларія знали серед учительства як публіциста і письменника. В 1900 році в газеті "Буковина" опубліковано його роздуми про учительську працю і побут "З дневника молодого вчителя", а в "Руській Раді" – оповідання "Ворожка".

В 1902–1908 рр. в Чернівцях виходила "Крейцарова бібліотека", яку видавала філія "Руської школи". Спочатку її редагував Іларій Карбулицький, пізніше Іван Синюк, Ілля Ілюк та Дарій Пігуляк. Певний час Іларій Карбулицький редагував також видання "Бібліотеки вільної організації українських учителів на Буковині".

В 1903 р. у "Крейцаровій бібліотеці" І. Карбулицький опублікував оповідання для дітей "Сліпий Юра", "Циган у школі", в 1904 р. – "Качка з однією ніжкою".

Журналістсько-письменницьке покликання все більше захоплює молодого вчителя. Він розумів, що слово – це єдиний засіб, єдина сила, які можуть пробудити в людей загальнолюдську і національну честь і гідність, допоможуть просвітити їх, підняти з колін, зробити громадянами і борцями за українську державність.

Разом з Іваном Герасимовичем він починає видавати в 1904 р. журнал "Промінь" – суспільно-науковий орган українсько-руського учительства в Галичині й на Буковині. Виходив він двічі на місяць, висвітлював учительське життя, публікував літературні, публіцистичні та наукові твори. Зокрема, в цьому журналі був уперше опублікований і згаданий уже "Розвій народного шкільництва на Буковині". Коли в 1909 р. "Промінь" перестав виходити, Іларій Карбулицький спільно з Омеляном Іваницьким, – перший був головним, другий – відповідальним редактором, – почали видавати двотижневик "Каменярі" – орган Вільної організації українського учительства на Буковині. Він виходив з деякими перервами з 1910 по 1922 рр. Стояв в опозиції до влади, за що часто піддавався репресіям, аж поки зовсім не був заборонений у 1922 р.

І.І. Карбулицький систематично працював над собою, розширював діапазон своїх знань. У 1907 р. він закінчив теоретично-практичні курси вчителів по садівництву при крайовій сільськогосподарській середній школі в Чернівцях для учителів народних шкіл.

Коли почалася Перша світова війна, Іларія призвали в австрійську армію. Йому було присвоєно звання унтер-офіцера. Служив у війську сумлінно, за що мав навіть нагороди. Після закінчення війни повернувся у Верхні Станівці і продовжував працювати вчителем, по сумісництву редагував журнал "Каменярі". В 1923 р. його призначають директором школи, яка з 1933 р. стала семирічкою.

Враження від Першої світової війни залишилися найжахливіші. Він не міг їх спокійно носити у своїй душі і в 1928 р. в чернівецькій газеті "Allgemeine Zeitung" опублікував серію

статей, які потім вийшли окремою книжкою “Die Henkereinen in der Bukowina” (“Страти на Буковині”), в яких розповів про жорстокі несправедливі розправи австрійських військових властей над жителями Буковини.

Карбулицький уважно стежив за політичним, економічним і соціальним становищем буковинських українців. Не був байдужим і до проявів жорстокості з боку румунської влади і її охоронців-жандармів. 20 листопада 1932 р. в журналі “Самостійна Думка” він публікує статтю під нейтральним заголовком “Барбівці на Буковині”, в якій розповів про те, як два до безтями п’яних румунських жандарми стріляли у цьому селі в жінок і дітей, “ламали на них свої гвери”, і ніхто із присутніх чоловіків і парубків не заступився, ніхто не закликав жандармів до порядку.

“Йду в заліжку на свою голову, – з обуренням писав він, – *що в подібнім випадку, приміром десь у найглухішім сербськім закутку, з таких двох жандармів була б після перших двох вистрелів зосталася тільки купка м’яса, а десь у якомусь більше цивілізованому краю парубки таких двох п’яниць обезоружили б, зв’язали руки й ноги окравками та й занесли їх разом з карабінами на жандармський постерунок”* [6].

На посаді директора школи у Верхніх Станівцях Карбулицький працював аж до виходу на пенсію в 1935 р. Цього ж року він переїжджає до Чернівців і поринає у громадсько-політичну роботу, яка пізніше стане причиною його нещасть.

Чернівці у той час потребували освічених, авторитетних українських політичних діячів. Центром, навколо якого гуртувалася інтелігенція, був Український Народний Дім. Карбулицький бере участь в його діяльності. Восени 1936 р. його обирають заступником голови УНД і доручають організаційно-контрольну роботу. Українським Народним Домом керувала президія в складі чотирьох чоловік: Теофіла Бриндзана – голови, Іларія Карбулицького – заступника, Миколи Гараса – керівника відділу і Антона Завади – електромеханіка.

В цей же час (1936 р.) Карбулицький стає членом співацько-драматичного товариства “Буковинський Кобзар”, входить до складу театральної управи, пише для нього драму на 4 дії “Зрадник”, в якій теж порушує морально-етичну тему – відповідальність і обов’язок представника народу перед своєю нацією. Сам бере участь у виступах і концертах, оскільки мав добрий голос – другий бас і добре умів грати на скрипці.

В цьому ж році він за порадою директора українського театру Івана Дудича, артиста Сидора Терлецького і за згодою самої Ольги Кобилянської інсценізував її повість “У неділю рано зілля копала”. Якість інсценізації позитивно оцінила авторка повісті. *“Закінчивши цю роботу,* – читаємо в спогадах Іларія Івановича, – *я відчитав цілу драму Кобилянській, яка була дуже вдоволена з моєї роботи і наговорила мені багато компліментів. І хоч я сам добачував у моєму здраматизуванні деякі недоліки, то все-таки тішився дуже, що мав щастя зробити славній землячці на старості літ приємність”* [6]. Згодом, у 1956 р., по цій інсценізації народний артист Союзу РСР В.В. Василько у Чернівецькому драматичному театрі поставив виставу, яка не сходить зі сцени й сьогодні.

Представники Української національної партії (УНП), очолюваної Володимиром Залозецьким, добре знаючи ідеологічні позиції Іларія Карбулицького як українського патріота, звернулися до нього з пропозицією стати членом їхньої партії, яка в той час особливої активності не проявляла. А на початку 1937 р. в її провідників появилась думка активізувати організаторську і політичну діяльність партії, поширивши вплив на Бессарабію і Мармарощину. Стара гвардія чи то стомилася, чи збайдужіла до політичної роботи, тому на черговому конгресі до виконавчого комітету обрали нових людей, серед яких був також Іларій Карбулицький.

Однак і це великих зрушень в діяльності партії не дало. На виборах до румунського парламенту в грудні 1937 р. її новий виконком рішив зблокуватися з лібералами, які до того особ-

ливо зухвало проявляли свої шовіністичні антиукраїнські настрої, в результаті чого вибори були програні. Жоден із кандидатів УНП до парламенту не пройшов. 16 січня 1938 р. УНП провела черговий конгрес, який переобрав стару екзекутиву, доповнивши її кількома молодими активістами. Та й цей комітет проіснував недовго, бо в Румунії до влади прийшла Націонал-християнська партія Октавіана Гоги та Аурела Кузи. В лютому на чолі уряду став Мірон Крістя. 24 лютого 1938 р. парламент Румунії прийняв нову конституцію, на підставі якої король Кароль II 30 березня 1938 р. видав закон про розпуск усіх політичних партій Румунії.

Отже, як політичного діяча УНП, ми Карбулицького майже не знаємо. Однак це не завадило органам НКВС саме за перебування в цій партії в 1936–1938 рр. приписати його до ОУН, заарештувати і засудити до 8 років виправно-трудових таборів [7]. Але це буде потім. А поки що він працює в Українському Народному Домі, в драматичній секції при товаристві “Буковинський Кобзар”. Збирає і обробляє українські народні пісні і казки, прислів’я та приказки, перекладає твори Марка Вовчка, Івана Франка та інших українських письменників на німецьку мову з наміром колись все це опублікувати.

Іларій Карбулицький розумів, яке велике значення має злагода між людьми різних національностей, які жили на Буковині. Він особисто підготував і на власний кошт видав українсько-єврейський, румунсько-український та німецько-український словник-розмовник.

Діяльність Карбулицького мала кілька основних напрямків: він всіма силами сприяв розвитку освіти і культури на Буковині, водночас був захисником прав українського населення спочатку перед австрійською, а потім перед румунською окупаційною владою. Вийшовши на пенсію, турбувався про розвиток українського театру, боровся за урівняння в правах українських і румунських шкіл.

Саме ця патріотична щодо української нації діяльність Карбулицького не подобалась румунській владі. Сигуранца збирала на нього матеріали. Школу, в якій він працював, піддавали різного роду перевіркам. Були неодноразові намагання звинуватити його в поганому володінні румунською мовою. Було навіть розпочато слідство, яке припинилося тільки після того, як батьки дітей стали на захист шанованого ними учителя.

Зазначимо побіжно, що в Румунії це був період неймовірної шовіністичної реакції. Кореспондент паризького “Українського слова” писав 22 травня 1938 р. із Чернівців: *“Наступ румунщини на все, що українське, досягнув нині свого вершка. В усіх школах на Буковині, Бессарабії і Мармарощині заборонена навіть наука релігії в українській мові. Православні священики не мають права відправляти похоронів або вінчати по-українському. По урядах висять вивіски, що українець, який промовить по-українськи, буде негайно видалений зі служби. Решта українських товариств мусять діставати дозвіл навіть на кожне засідання виділу… Час до часу поліція окружає “Народний Дім” у Чернівцях або іншу установу й переводить у всіх приявних трус. Не можна носити вишиваних сорочок. Кожну театральну п’єсу муситься посилати аж до Бухаресту, де дає дозвіл команда дивізії (!). Цього року заборонили всі Шевченківські свята…”* [8].

В таких умовах доживала українська інтелігенція і все українське населення Буковини останні роки румунської окупації. Тому-то прихід на Буковину 28 червня 1940 р. Червоної армії багато буковинців зустрічали з великою радістю і надією.

Цей день став новим етапом і в житті Іларія Карбулицького. В його душі теж спалахнула надія, що нарешті до українців прийшла жадана воля, закінчилися роки іноземної окупації Буковини. Він, незважаючи на пенсійний вік, виявляє бажання попрацювати над вихованням молодої генерації. Адже в нього такий багатющий педагогічний досвід.

“В 1940 р., коли Червона армія звільнила Північну Буковину, – розповідав він слідчому НКДБ 11 січня 1945 р., *– я знову пішов на роботу спочатку директором школи № 10, а потім учителем*

*школи № 2. Від січня 1941 р. працював учителем школи № 4. Першого лютого 1941 р. радянська влада дала мені пенсію (*150 крб. – *І.М., І.Ф.). У період німецько-румунської окупації Чернівців я ніде не працював. Жив на пенсію дружини, яку вона отримувала як пенсіонерка”* [7].

Перший період радянської влади на Буковині – 28 червня 1940-го – 5 липня 1941 р. – Іларій Карбулицький пережив благополучно. Його обминула жорстока рука НКВС–НКДБ, не арештувала. В час румунської окупації українські національні провідники й інтелігенти також знаходилися під пильним наглядом сигуранци. Цікавилась вона й тим, що робив Карбулицький за часів радянської влади. Викликали на розмови, допитували не тільки його, а й Антона Кирилова, Миколу Гараса. Однак нікого не арештували. Нещастя прийшло зовсім з іншого боку, від своїх ”визволителів”.

Після 30 березня 1944 р. в Чернівцях, як і по всій звільненій від німецько-румунських окупантів Буковині, знову почалися арешти членів ОУН і просто українських інтелігентів, яких навмисне, чи ненавмисне зараховували до ОУН. Так, 8 січня 1945 р. начальник Чернівецького обласного управління НКДБ полковник Решетов затвердив постанову на арешт Іларія Карбулицького, звинувачуваного в злочинах, передбачених статтями 54-1 “а” та 54-11 Кримінального кодексу УРСР. 11 січня його арештували, хоча ордер на арешт № 435 підписаний був тільки 10 червня 1945 р. Отже, до цього часу його тримали під охороною всупереч закону [7].

11 січня відбувся перший допит. Слідчий попросив розповісти біографію, де народився й жив, ким працював, членом яких партій був. А потім сказав:

“Ви арештовані за антирадянську діяльність. Дайте з цього питання правдиві зізнання.

Відповідь: Я антирадянської роботи не вів і не веду. В даний час ні в яких організаціях не числюсь”.

19 січня 1945 р. було підписано постанову про висунення звинувачення. В ній говорилося, що Карбулицький Іларіон Іванович *“достатньо викритий у тому, що є учасником Організації українських націоналістів, проводив активну антирадянсько-націоналістичну агітацію за створення так званої “Самостійної України”;* що він *“у 1941 р., після вигнання із Чернівецької області німецько-румунських окупантів, серед свого оточення систематично вів антирадянсько-поразницьку агітацію”.*

Карбулицький цих звинувачень не визнав. Ще раз категорично заявив, що в ОУН він ніколи не був і антирадянською агітацією не займався. І це була правда.

На допиті 2 березня 1945 р. слідчий намагався довести, що Карбулицький був таки націоналістом, а водночас хотів з’ясувати, що таке Український Народний Дім?

“Запитання: На попередніх допитах ви зізнавалися, що в 1937–1940 рр. працювали заступником голови Українського Народного Дому. Розкажіть, з чиєї ініціативи був створений Український Народний Дім, з якою метою і які були ваші обов’язки?

Відповідь: Український Народний Дім у Чернівцях був створений до встановлення радянської влади. Головою в останні роки був Бриндзан (в 1940 р. виїхав до Німеччини). Заступником з 1936-го по 1940 рр. був я. Український Народний Дім вів культурно-виховну роботу серед української молоді, студентів, учнів різних навчальних закладів, подавав їм матеріальну допомогу. Для залучення української молоді в газетах публікувалися статті з питань вступу в члени УНД і велась вербувальна робота серед дорослих, які писали заяви. Їх приймали в члени Українського Народного Дому. Вони після цього платили внески. В мої обов’язки входила організаційна і контрольна робота. Домом керувала президія: Теофіл Бриндзан, я, Микола Гарас – керуючий відділом, Антон Завада – електромеханік. Останні вибори були в 1936 році, де був обраний я.

*Запитання: (*В котрий раз те ж саме. – *І.М., І.Ф.). З якого часу ви почали займатися антирадянсько-націоналістичною діяльністю?*

<u>Відповідь</u>: Антирадянською націоналістичною діяльністю я ніколи не займався і в антирадянських націоналістичних організаціях не був і не є. Національною діяльністю я займався і посвятив цьому все своє життя, захищаючи інтереси українців у румунському парламенті. В комітеті, який очолював Залозецький, я був з 1936 р., про що свідчать мої праці і рукописи, забрані у мене під час арешту. В час окупації в моїх працях були протести проти утисків і гніту українців на Буковині. Але вони не направлені проти радянської влади. Я не писав антирадянських статей. І публікації, де є слова про самостійність України, поставлені поруч з фактами національного гніту українського народу, я не вважаю антирадянською націоналістичною літературою" [7].

Здається, все з'ясовано. Іларій Карбулицький не мав ніякого зв'язку з ОУН. Його звільнять з-під арешту. Якби ж то! В'язень не знав, що органи НКДБ не бачили різниці між ОУН і УНП. Для них всі були націоналістами, антирадянцями, і всі підлягали ізоляції.

В обвинувальному висновку, підписаному всіма відповідальними за цю справу особами, пропонувалося засудити Карбулицького Іларія Івановича по згаданих вище статтях до 10 років виправно-трудових таборів з конфіскацією належного йому майна. Особлива нарада при міністрові внутрішніх справ СРСР, розглядаючи справу І.І. Карбулицького 27 березня 1947 р., проявила меншу жорстокість. Знизила кару до 8 років виправно-трудових таборів.

Людину чесну, працьовиту, високоінтелектуальну, справжнього сина українського народу, який, живучи на волі, в нормальних умовах, міг принести своїй державі і народові величезну користь, було кинуто на 8 років за колючий дріт, в голод і холод, на знущання і топтання людської гідності. Засудженому було тоді неповних 65 років. Та сидіти у жорстоких сталінських таборах йому довелося не 8, а 9 років і 4 місяці. Тоді не поспішали звільняти з місць ув'язнення. Тільки 16 березня 1954 р. його у віці 74-х років випустили на волю, розбитого, поламаного духовно і фізично, пограбованого матеріально.

Принагідно скажемо, що ще задовго до рішення Особливої наради квартира Карбулицького була розграбована. Працівники обласного управління НКДБ, які робили обшук, забрали, крім особистих документів господаря, всі його авторські статті разом з газетами і журналами, книги і рукописи. Серед них драма "Зрадник", статті "Війна і праця", "Про що має писатись в українській газеті", "Бестії й люде" [9], "Три товариші", "Буковина для Буковини", "Драгоманів і його програма", "Лев Когут". Забрали папку з його статтями, що були опубліковані в "Буковині", "Часі", "Самостійній Думці" та "Самостійній Думці Української Матері". Все це 21 квітня 1945 р. було спалене на вогнищі радянської інквізиції.

21 січня 1945 р., на десятий день після арешту, за усною вказівкою начальника облуправління НКДБ полковника Решетова була віддана на розграбування прекрасна бібліотека чисельністю 2340 книг. Її забрав достославний відповідальний партійний і радянський працівник того часу С.І. Дідик. Куди він її подів – ніхто не знає. Список конфіскованих у Карбулицького речей свідчить, що вони належали людині, найвищими скарбами для якої були надбання духовні. Він не прагнув до збагачення, жив просто і скромно. Окрім бібліотеки, у нього вилучили також фісгармонію, дві скрипки, грамофон, 80 платівок, ліжко, дві великі картини, дві книжкові шафи, 2 столи, 4 м'які стільці.

Карбулицький був переконаний, писав у "Молодому буковинці" Олекса Романець, що причиною арешту була його унікальна бібліотека [10]. Можливо, це й так, але з протоколів справи видно іншу причину – членство в Українській національній партії в 1936–1938 рр., яке слідчими НКДБ і Особливою нарадою було кваліфіковане як належність до ОУН. Оскільки ж органи НКДБ виловлювали й ізолювали усіх членів так званих "буржуазних антирадянських партій", то Карбулицький не мав ніяких шансів уникнути ув'язнення, не виїхавши за межі СРСР. Бібліотека ж могла служити лише певним приводом до арешту її власника.

Повернувшись з ув'язнення в Чернівці, Іларій Карбулицький жив по вул. Лук'яна Кобилиці, 20. Живою дружину дома уже не застав. Вона була на рік старша за нього. Троє дітей – Роман, Володимир, який до війни працював лаборантом в університеті, і дочка Люба розбрелися по світу. Люба померла, Володимир загинув у Німеччині від англійських чи американських бомб. Роман жив у Румунії. Доглядати за старим, хворим батьком не було кому. Матеріальні нестатки робили життя нестерпним. Він бореться за повернення йому пенсії, яку одержував до арешту. Добився. Пробує відновити своє шановане загалом ім'я в пресі. 29 березня 1958 р. пише спогади про перебування Лесі Українки на Буковині в 1901 р., а в 1961 р. – спогад про Ольгу Кобилянську "Велика дочка України" [11], "На буковинській землі" – про Миколу Лисенка. Але побачити їх опублікованими йому не довелося. В скороченому варіанті спогади про Лесю Українку появилися в газеті "Радянська Буковина" через 26 днів після його смерті – 25 лютого 1961 р. А повністю – в збірнику "Спогади про Лесю Українку", який вийшов двома виданнями в 1963 та 1971 роках.

Далі стояло не менш важливе завдання – реабілітація. Він пише листи в різні державні і правові інстанції, вимагаючи відміни несправедливого рішення. Ось невелика цитата із заяви, надісланої Генеральному прокурору СРСР 31 травня 1956 р.:

"Я вважав і вважаю себе невинним... Я не вчинив жодної дії, яка могла б бути кваліфікована по вищезгаданих статтях... Я був членом легальної Української національної партії, основним пунктом програми якої була легальна боротьба парламентським шляхом за відновлення всіх політичних, економічних і культурних прав українського народу, який жив у межах Румунії. Але ця партія була ліквідована і продовження її діяльності було заборонене ще в 1938 р., коли всі політичні партії розділили ту ж долю.

Вважаю, що перебування в членах і діяльність в будь-якій, законом визнаній, політичній партії, які існували в Північній Буковині до встановлення тут радянської влади, не становить такого складу злочину, тим більше злочину, передбаченого статтями, на підставі яких я був засуджений. Це є неправильним. Я став жертвою обставин, які склалися вкінці Вітчизняної війни" [7].

Далі Іларій Іванович писав, що він учитель-пенсіонер. Більше 36 років пропрацював у школі, з яких 18 років – при австрійській владі, 17 – при румунській і 1 рік – при радянській. Випадок, який трапився з ним (безпідставне засудження. – *І.М., І.Ф.*), позбавив його можливості продовжувати роботу в школі, зробив калікою фізично і морально.

Крик обуреної, сплюндрованої несправедливістю душі не був почутий. Заява була відхилена. Він написав другу. Знову йшли перевірки. Перечитувались усі його публікації, вивчалися партії і товариства, в яких він працював. І знову висновок: скаргу про реабілітацію залишити без задоволення, як безпідставну.

Вкрай виснажений фізично і морально, 19 січня 1961 р., за 11 днів до своєї смерті, він пише останню скаргу на ім'я прокурора військ МВС у Чернівцях. У ній знову пробує переконати радянських правоохоронців, що членом УНП він був до встановлення радянської влади на Буковині, і тому не може підлягати за це радянському судові, що він ніколи, ні одним словом не виступав проти радянської влади або держави, що ні в якій антирадянській організації участі не брав, що до ОУН ніколи не належав і взагалі не знав, що така партія чи організація існує на Буковині. Все марно.

9 лютого 1961 р., через 10 днів після смерті Іларія Карбулицького, прокуратура Чернівецької області визнала його скаргу безпідставною і в реабілітації відмовила. І тільки 12 квітня 1990 р. на клопотання голови товариства "Оберіг", члена Спілки письменників України Миколи Бучка і його заступниці Марини Комолової обласний суд під головуванням П.І. Свинарчука, за участю заступника обласного прокурора В.І. Ніндипової, розглянув протест тодішньо-

го прокурора Чернівецької області В.М. Купцова відносно справи Іларія Івановича Карбулицького. Постанова Особливої наради при МВС СРСР № 13-а від 27 березня 1947 р. була скасована, справа провадженням припинена за відсутністю в його діях складу злочину. Іларій Іванович був реабілітований. Конфісковане майно належало повернути. Але кому?..

Справедливість була відновлена після того, як Іларій Іванович Карбулицький, не витримавши чиновницьких знущань і закостенілої байдужості, уже 29 років спав вічним сном. Помер він у Чернівцях 30 січня 1961 р. Вічна йому пам'ять. Хай він простить усіх тих, хто його знав і тих, хто не знав, але був причетний до його справи, що в той жорстокий час у них не знайшлося мужності реабілітувати безвинного мученика. І він пішов на той світ з великим болем у душі і глибокою зневірою в порядність і чесність того суспільства, в якому жив. Та, мабуть, у той час іншого варіанту і не могло бути. Боязнь сталінської сокири ще й нині висить над багатьма із нас, не дає нам бути громадянами з великої літери.

Сьогодні ім'я Іларія Карбулицького повертається народові. У Чернівцях його іменем названа одна із вулиць. В пресі появляються статті про життєвий і творчий шлях педагога, письменника, журналіста, видавця, театрального і громадського діяча. Ще не всі його твори знайдені і уважно прочитані нашими сучасниками. Але з кожним днем ми все глибше пізнаємо тематичний і образний світ письменника, грунтовніше цікавимося його науковою спадщиною, дізнаємося про подробиці його біографії. І перед нами постає широкопланова, творча особистість, яку турбувала недоля рідного краю і його народу, котрий прагнув викресати в душах співгромадян такий вогонь любові до рідної землі, який би ніколи не згасав.

Віримо, що недалеко той час, коли вся творча спадщина Іларія Карбулицького буде зібрана в одну книгу і представлена читачам України як оригінальний і дорогоцінний скарб, котрим можна буде вільно користуватися, крупинки якого сьогодні ще розкидані по різних виданнях, що давно стали раритетами. Видання такої книжки стало б найкращим доказом нашої глибокої шани цієї визначної людини нашого краю.

Джерела та література

1. ДАЧО. – Ф. Р–2590. – Оп. 1. – Спр. 1, 3, 7.

2. Мінтенко Мірча. Відсвіт невгасимої зорі // Радянське село. – 1990. – 18 верес.

3. Карбулицький Іларій. Мої спомини про Лесю Українку з її побуту на Буковині в 1901 р. // Спогади про Лесю Українку. – Київ, 1971. – С. 182–184.

4. Гнеп М. Про Іларія Карбулицького // Прапор перемоги. – 1990. – 5 квіт.

5. Карбулицький Іларій. Розвій народного шкільництва на Буковині. – Вашківці, 1905. – 149 с.

6. Карбулицький Іларій. Барбівці на Буковині // Самостійна Думка. – 1932. – 20 листоп.

7. ДА СБУ ЧО. – Спр. П–4691.

8. Буковина, її минуле і сучасне / Під ред. Д. Квітковського, Т. Бриндзана, А. Жуковського. – Париж; Філадельфія; Детройт: Зелена Буковина, 1956. – 965 с.

9. Карбулицький Іларій. Бестії й люде // Самостійна Думка Української Матері. –1931. – Ч. 1.

10. Романець О. Після півстолітнього мовчання // Молодий буковинець. – 1990. – 4–9 черв.

11. Карбулицький Іларій. Велика дочка України // Ольга Кобилянська в критиці та спогадах. – Київ, 1963. – С. 358–362.

м. Чернівці
16.06.1999 р.

Лілія Хмель

СВЯТОСЛАВ МЕЛЬНИЧУК – ЧОТОВИЙ УПА

Святослав Васильович Мельничук

НЕ одне століття Україна перебувала у ярмі різних поневолювачів, жорстокості яких не було меж. Пригноблена, зневірена безкінечною несправедливістю, вона стояла навколішки перед так званими "вершителями людських доль", чиїми вчинками керували лише жадібність і ненаситність. Родючими українськими землями котився невгамовний зойк та стогін багатостраждального народу, який час від часу кидав безстрашні виклики знахабнілим експлуататорам. Сотні героїв віддавали своє життя за найзаповітнішу мрію – вільну Україну. Вони мужньо боролися за свій народ, відстоювали його, здавалось би, вже зовсім втрачені права. До героїчних діянь їх спонукала безмежна любов до рідної землі, а головне – вони по-справжньому вірили у те, що їхнім мріям судилося здійснитись… Такими героями, борцями за незалежну Україну були, безперечно, підпільники Організації українських націоналістів та воїни Української повстанської армії, які в доволі складний суспільно-політичний період не побоялися зі зброєю в руках виступити проти численних ворожих загарбницьких сил. Все ускладнювалось ще й тим, що значна частина українців стояла осторонь цієї боротьби. Одних залякали сталінські спецслужби, інші вірили в те, що за радянської влади настануть кращі часи. На жаль, і нині навколо цього питання точаться безкінечні дискусії, суспільна думка розкраяна навпіл. Частина українців визнає воїнів ОУН-УПА героями, промосковськи ж налаштована частина громадян вважає їх братовбивцями, німецькими пособниками тощо. І це тоді, коли, спираючись на історичні факти, можна беззаперечно стверджувати – діяльність ОУН-УПА була патріотичною, державницькою, повністю скерованою на здобуття української державності. Це була благородна мета, до якої повстанці впевнено і сміливо йшли. Крім цього, той, хто пережив страхіття сталінських репресій, знає ціну правди. А, як відомо, правда завжди одна. Тому непристойно паплюжити імена людей, які по-справжньому цінували і поважали Батьківщину, були її гарячими патріотами і сповідувачами давніх традицій своїх предків. ОУН-УПА є прикладом геройства та незламної волі до перемоги. Вони одними з перших зуміли розпізнати фальш комуністичних постулатів і девізів, ідеологічних засад.

Активним учасником Української повстанської армії був і буковинець Святослав Васильович Мельничук. Ця мужня людина робила все можливе для того, аби його країна могла скинути із себе важкі пута комуністичної неволі. Серце патріотично налаштованого юнака розривалося від жорстокої несправедливості радянської влади. Він не міг миритися з тією викривленою дійсністю, яку нав'язували сталінські поплічники. За це врешті й жорстоко поплатився… Довгорічне ув'язнення, подальше цькування радянською владою, невдячність за часів незалежної України, якої, нарешті, зумів дочекатися…

Святослав Васильович Мельничук народився 13 вересня 1926 року в с. Бордени Граховського повіту Румунії. На той час його батько, буковинець із села Лашківка Василь Іванович Мельничук, 1895 року народження, був службовцем на нафтових розробках. До того він був активним учасником визвольних змагань 1918–1921 років, боровся за незалежність України в складі армії УНР, а згодом вивчав у Відні природознавство. Однак після окупації Північної Буковини Румунією у листопаді 1918 року, влада якої переслідувала всіх українців учасників національно-визвольних змагань, у кінці 1921 р. виїхав до Румунії, аби добре вивчити румунську мову. Мати, Меланія Костянтинівна, 1898 року народження, за фахом вчителька молодших класів, не працювала. Крім Святослава, у сім’ї виховувалося ще двоє дітей – Ігор, 1922-го, та Емілія, 1925 років народження. У вересні 1926 року, одразу ж після народження Святослава, родина Мельничуків повертається на Буковину. Вони поселяються у Суховерхові, що біля Кіцманя. Василь Іванович вступив у Чернівецький університет на теологічний факультет. Його дружина разом із дітьми жила у своїх батьків. Як згадує Святослав Васильович, дідусь все життя працював у церкві дяком, а бабуся доглядала дітей, яких було чотирнадцятеро. У 1930 році Василь Іванович отримав посаду священика в с. Веренчанка Заставнівського р-ну. Через два роки його перевели в с. Кадубівці цього ж таки району. Влітку 1933 року сім’я Мельничуків переїхала в с. Волока біля Вашківців, а в 1934-му – в с. Дубівці Кіцманського р-ну. Впродовж 1935–1940 років жили в с. Бурдей. Ці численні переїзди неабияк втомлювали і були пов’язані з тим, що Василь Іванович не хотів записуватися румуном, чого від нього настирливо вимагали місцеві чиновники, ні в якому разі не хотів коритися цьому абсурду, чоловік вперто стояв на своєму – він українець, і ні в якому разі не хоче за документами ставати румуном. Надмірний, як декому здавалось, патріотизм дратував румунських владників. На священика тиснули чимраз дужче, проте він не зрікся своїх поглядів та переконань, а навпаки – завзято відстоював право бути українцем. Незважаючи на проблеми та негаразди, дітям потрібно було здобувати освіту. Спочатку Ігор та Святослав навчалися у Кіцманській гімназії. Коли її закрили, то Святослав вступив до Чернівецької гімназії для хлопців ім. митрополита Сильвестра. Після вступу військ Червоної армії на Буковину відбулися вагомі зміни. У реальність активно втілювалися численні політреформи з боку нової влади. Заідеологізовані комуністичні ідеї навіювали жах… Так, у Василя Івановича забрали хату, увесь врожай. Згодом його перевели в Лужани, оскільки звідти місцевий священик втік до Румунії. Це був непоодинокий випадок, коли таким чином люди рятувалися від нової радянської влади. Василеві Івановичу подобалося служити у новому селі. Там була найстаріша мурована церква на Буковині. Однак постійні невиправдані звинувачення з боку сільських активістів радянської влади не давали спокійно жити й працювати на благо свого народу. Крім того, до Василя Івановича уважно приглядалися радянські спецслужби. Саме тому Мельничуки вирішили еміґрувати до Німеччини. Їм підробили відповідні документи, що нібито хтось із їх роду був німцем. Потім пройшли комісію і виїхали у табори для біженців. У той час до Німеччини виїжджало багато люду. Репресивна сталінська політика змушувала багатьох українців покидати рідні домівки і вирушати назустріч незвіданому, що завжди лякає. Проте більшості здавалося, що страшнішого, ніж сталінські репресії, у світі нічого нема.

У жовтні 1940 року сім’я Мельничуків виїздить до Німеччини. На чужині жилося надзвичайно важко. У таборах, де вони перебували, було багато біженців із різних країн. На жаль, дружні відносини між ними не складалися. Найгірше до українців ставились поляки. Вони зводили численні наклепи, щоб німці карали емігрантів з України. Однак на це майже ніхто не зважав, тому все більш-менш обходилось.

Відомо, що на той час у Німеччині розгорнув свою активну суспільно-громадську діяльність Український національний комітет (УНК), очолюваний Володимиром Кубійовичем. Завдяки захо-

дам цього політичного діяча Холмський собор, захоплений поляками 1918 року, було повернуто православним і оформлено Автокефальну Православну Церкву, на чолі якої став митрополит Діонісій (Валединський) та два єпископи – Іларіон (Огієнко) і Палладій (Видибіда-Руденко).

У 1941 році Василь Іванович з дружиною та дітьми залишає Німеччину, бо саме тоді Іван Огієнко скликав на Холмщину і Підляшшя усіх українських священиків. У цьому ж таки році Святослав вступив у Сокальську українську гімназію. Брат Ігор навчався у Холмській гімназії, а сестра Емілія – в Криницькій учительській семінарії Львівської області. Цього року Василя Івановича направили в с. Довга (повіт Біла Підляска, район Межиріччя). Саме тоді на Холмщині активно відроджувалася православна віра. Цей факт викликав у поляків невдоволення. На захист їхніх інтересів виступила Армія Крайова, основу якої складали численні націоналістичні структури. Керували плацуфками колишні кадрові офіцери Війська Польського, а також випускники таємних військових навчальних закладів. Восени 1942 року підрозділи Армії Крайової нахабно вдерлися до оселі Василя Мельничука. Священик саме продав своє сіно, оскільки в його господарстві не було ніякої худоби. Частину грошей відіслав дітям, які перебували на навчанні, а решту дружина сховала в дровітні. Аківці зухвало їх пограбували. З хати повиносили геть усе. Проте цим справа не закінчилась. Жовніри погрожували вбити беззахисних людей. До скроні переляканого чоловіка прикладали холодне дуло пістолета. Тільки якимось дивом бідолашні залишились живими, але від пережитого Василя Івановича паралізувало. Хворого забрала до себе, в Межиріччя, одна емігрантка з України, яка втекла від більшовиків ще в 1918 році. Його дітям вона надіслала телеграму. Ті одразу ж приїхали і відвезли батька до лікарні при католицькому монастирі. На Різдво Василя Івановича забрали додому.

Навесні 1943 року Мельничуки знову переїжджають. Тепер вони замешкали в селі Молодятичі, що недалеко від повітового міста Грубешів. У цьому ж році на село нападають аківці (бійці Армії Крайової). Вони знищили майже половину його жителів… Коли Святослав приїхав із гімназії додому, то побачив страшну картину, від якої у хлопця ледь не відняло мову. Його душа кричала від гіркого болю за скривджених селян. Саме тоді й визначилась подальша доля юнака. Старший брат Святослава на той час уже навчався у Львівському університеті, але через переслідування гестапо пішов у підпільні ОУН та УПА, що діяли на Підляшші та Холмщині. В житті Святослава також сталися великі зміни. Він склав достроково екзамени за шостий клас гімназії, попрощався з батьками і поїхав у Грубешів до знайомих, які теж направили його в УПА. Юнак потрапив до сотні "Коника". Пройшов відповідний військовий вишкіл і був призначений у боївку, яка вела боротьбу проти німців та загонів польської Армії Крайової, що нищила цілі села лише за те, що вони були заселені українцями. Воїни УПА безстрашно боролися з аківцями. Серця українських повстанців переповнювала гірка образа за свій народ, який безвинно страждав від жорстокості польських і німецьких військових сил. За півроку загони УПА зуміли вигнати з Холмщини підрозділи німецьких каральних військ і загони Армії Крайової. Було утворено так звану Закерзонську республіку. Святослав у цей час заявив про себе як про хороброго та мужнього повстанця і його невдовзі призначили ройовим. Під керівництвом юнака було 12 вояків, які беззастережно підкорялися йому. Він же, в свою чергу, робив усе можливе, аби підлеглі відчували його турботу і підтримку, які в роки визвольних змагань були чи не найважливішими чинниками для здобуття перемоги.

У серпні 1944 року сотня "Коника" перебралася в Карпати. Святослава направили в сотню старшинської школи 4-го потоку. Подібні навчальні заклади в УПА були створені для підготовки командних кадрів. Тут доволі професійно викладали різні предмети, зокрема, тактику партизанської боротьби, топографію, вивчали матеріальну частину зброї. У грудні 1944-го трапилась жахлива подія. Серед повстанців виявились такі, що знехтували покладеними на

них обов'язками, довірою побратимів і зрадили ідею, заради якої вступали до лав УПА. Невідомо чи ті зрадники були підкуплені органами НКВС, чи їх налякала можлива розправа, а чи просто зневірились у тому, що робили. Беззаперечним фактом залишається те, що внаслідок цієї зради відбувся великий бій воїнів куреня старшинської школи із загонами НКВС. У цьому кривавому двобої загинув курінний старшинської школи "Польовий", а також увесь його штаб. Відважні воїни УПА полягли у нерівній сутичці лише тому, що декотрим їхнім побратимам у якусь мить стало страшно за своє життя, тому наважились на зраду, яка позбавила права на звання справжніх героїв. Цей бій ще довго з болем у серці згадуватиме Святослав Мельничук, якому тоді вдалося врятуватися. Ті баталії його не злякали. Він продовжував сміливо боротися проти енкавеесівців, чиї дії були запрограмовані на тотальне знищення тих, хто не хотів коритися масовому беззаконню.

По-різному складалися військові будні повстанців. Із вояками, загартованими майже безперервними боями та збройними сутичками, траплялися й кумедні випадки. Так, коли Святослав, нарешті, закінчив вишкіл, виявилось, що у нього немає добротних черевиків, які конче потрібні. Юному повстанцю дали матеріал для пошиття і направили до шевця. Ті черевики вони шили разом, але поки тривала їхня копітка робота, сотня на чолі з "Коником" вирушила на Холмщину… Коли взуття було готове, Святослав вийшов на зв'язок з провідником, який направив його, як буковинця, у село Розтоки в Карпати. Разом з ним пішов туди й швець. Дорога була далекою. Вдень відпочивали, вночі йшли. Маршрут пролягав по зв'язку. На той час зв'язковими були лише дівчата. Бувало й так, що втрачали потрібний орієнтир і довго блукали незнайомими місцями.

Коли Святослав опинився в Розтоках, то одразу ж потрапив до буковинського куреня "Перебийноса" – Назарія Степановича Данилюка, уродженця села Витилівка Кіцманського р-ну. Сміливого хлопця призначили чотовим у сотню "Боєвіра" – Романа Дубика із Чернівців, і дали псевдо "Микита". Тепер під його керівництвом було 30 повстанців. Звичайно, на плечі юного, але в певній мірі досвідченого вояка лягла велика відповідальність. Це додавало йому впевненості у власних силах. Він був переконаний у тому, що разом зі своїми побратимами зможе перемогти радянських чекістів та винищувачів, що постійно переслідували їх. Згодом його із сотні "Боєвіра" в кінці січня 1945 року направили на зимівлю в Берегометський ліс. 5 березня тут відбулося криваве побоїще. Серед повстанців був зрадник. Він сповістив НКВС про місце перебування чоти УПА. О 7-й ранку ті зненацька напали на бункер. Сили були нерівними. Однак Святослав наказав своїм бійцям боронитись до останнього. Вони відкрили по червоноармійцях рушничний вогонь. Ті відповіли автоматичними чергами. Нерівний бій тривав недовго. Загинуло 7 вояків: Петро Миколайович Леб'юк – "Буря", 1915 року народження, Микола Леб'юк – "Перстень", 1913 року народження, Василь Яків'юк – "Кат", 1919 року народження, Семен Олексійович Бучок – "Бистрий", 1903 року народження, Іван Ілліч Бужора – "Сірко", 1925 року народження, – всі з Берегомета [1, арк. 12–13], а також Петро Джуряк – "Гострий", 1926 року народження, з Мариничів і керівник боївки СБ "Турман" зі Східної України. На жаль, про останнього не вдалося встановити точних відомостей. З боку внутрішніх військ жертв не було. Святослава поранили в руку та в ногу. Зазнавши таких значних втрат, живі вояки змушені були здатися. Енкавеесівці вилучили у них 2 кулемети, 13 дисків до них, 1 ракетницю, 3 автомати, 15 гвинтівок, 2 пістолети ТТ, 2 біноклі, 20 гранат, 2 ракети, 4000 патронів [2].

Пораненого Мельничука кілька днів тримали в Берегометському райвідділі НКВС. Там до нього дійшли чутки, що його мають повісити. Святослав повірив у це, адже 4 березня 1945 року саме так жорстоко розправились із двома його товаришами – Іваном Георгійовичем Бужорою – "Байдою", 1924 року народження, з Берегомета та Юрієм Дмитровичем Тинкалю-

ком – “Рибою”, того ж року народження, з Розтік. Але його не повісили, а відправили до Вижницької тюрми, де й велося слідство. Змучений нічними допитами, чотовий зазнав страшних фізичних мук від жорстоких знущань слідчих, які полюбляли урізноманітнювати тортури. Через неймовірно жахливі умови утримування Святослав захворів на тиф. Його відвезли до лікарні. В палаті з ним лежала знайома, зв'язкова УПА Надія. Дівчину кожного дня відвідувала її мати, вчителька з села Багна. Коли жінка дізналася, що Святослав є повстанцем, то стала носити йому передачі – курячий бульйон та узвар. Як відомо, саме завдяки таким харчам можна було вилікувати черевний тиф.

Коли хлопець трохи підлікувався, його відправили в тюрму. Там у нього вже вкотре піднялася температура. Він почувався надзвичайно кепсько. На допомогу прийшли хворі, що лежали з ним в одній палаті. Вони ділилися з повстанцем своїми скромними харчами, бо дуже співчували хлопцеві, розуміли його не лише тілесний, а й душевний біль. Влітку 1945 р. Святослава перевели у Чернівецьку тюрму № 1. Тут він зустрів Стефу Маковську з Шубранця, яка також була колись в УПА. На її долю випало чимало різних випробувань. У тюрмі вона ще з однією жінкою розносила їжу та працювала у пральні, змінювала в'язням білизну.

27-28 вересня 1945 р. військовий трибунал військ НКВС Чернівецької області за ст. 54-1 “а” КК УРСР із застосуванням 2-ої статті Указу ПВР СРСР від 19.04.1943 р. засудив Святослава Васильовича Мельничука, Дмитра Івановича Мойсюка, Івана Васильовича Томюка, Василя Петровича Кермача, Степана Дмитровича Малиша до 20 років каторжних робіт, 5 років поразки в правах з конфіскацією майна. За такими ж статтями, але вже до 15 років каторжних робіт та 5 років поразки в правах з конфіскацією майна засудили Прокопія Павловича Різуна, Петра Семеновича Граба, Івана Тодоровича Бурсука, Михайла Томовича Бідочу, Миколу Оленовича Граба; до 10 років каторжних робіт, 5 років поразки у правах з конфіскацією майна – Івана Григоровича Грамажору, Івана Григоровича Плегуцу, Андрія Андрійовича Томика, Миколу Дмитровича Тинкалюка, Танасія Лук'яновича Гамана. У зв'язку з важкою хворобою Юрій Іванович Пилипко був засуджений військовим трибуналом 10 червня 1946 р. до 10 років ВТТ з конфіскацією майна без поразки в правах. У жовтні ц.р. Святослава Васильовича направили в Одеську тюрму. Тут умови були ще гірші, ніж у Чернівцях. Ув'язнених годували жахливо. Їм кидали шматки чорного глевкого хліба. Тут Святославові довелося перебути один місяць. Кожний прожитий за гратами день здавався вічністю… У листопаді його перевезли до Харкова у пересильну тюрму, а на початку грудня товарняком відправили на Воркуту. В дорозі ув'язнені дуже мучилися голодом і холодом. У Воркуті Святослав зустрів своїх друзів, зокрема, Томашевського Олега, уродженця села Прилипче, товариша по гімназії, чотового УПА “Левка” із сотні “Боєвіра”. Попереду їх усіх чекали невимовні страхіття багатолітнього ув'язнення.

Коли прибули на місце, то хлопця одразу ж відіслали на шахту № 6. Каторжна праця забирала останні сили. В'язнів годували погано. За короткий час Святослав став дистрофіком і потрапив до оздоровчого пункту. Тут харчування було дещо кращим. Давали на обід вівсяну кашу. Невдовзі юнак набрав трохи ваги і через три тижні його знову погнали на роботу в шахту.

Час від часу в бараки приходили працівники оздоровчого пункту і забирали в'язнів виконувати різну роботу. Найчастіше вони носили воду. За це їх годували. Погодився на такий “заробіток” і Святослав, адже їсти хотілося завжди. Саме тоді надворі був сильний мороз. Хлопець возив воду бочками. Коли нарешті стали давати їсти, виявилось, що у нього немає ніякої посудини. Товариш позичив йому бляшану миску, а частину горохової каші прозапас він ховав у рукавиці і з'їдав пізніше.

В одному бараці з ним перебував в'язень Трухачов. Якось йому пощастило працювати на табірній кухні. Коли він побачив їжу, то не міг стриматися, з'їв майже відро каші! Живіт у

нього роздувся. В'язень корчився від нестерпного болю. Товариші із жалем спостерігали за його муками, але нічого не могли вдіяти. Через три дні Трухачов помер…

Після водовозіння Святослав місяць чи два працював на шахті, а потім знову захворів. Тепер він мав проблеми зі шлунком. У таборі перебував колишній кремлівський лікар Душманов. Він оглянув Святослава і направив у оздоровчий пункт, де працював лікар Штарк. Обох лікарів вислали у Воркуту ще в 1924 році за те, що вони не змогли вилікувати Леніна… В оздоровчому пункті Святослав зустрів буковинця Льову Гросмана, який колись дотримувався соціалістичних поглядів, був комуністом. Однак в окупаційних умовах йому довелося працювати в гестапо перекладачем. Він добре знав німецьку мову і був подібний до німця. За це дістав 15 років каторжних робіт. Тут Льова працював завгоспом. Три дні і три ночі Святослав спав. Його будили лише тоді, коли приносили їжу. Через деякий час хлопець одужав. Земляк влаштував його санітаром у баню. Він купав новоприбулих і видавав їм чисту білизну. Навпроти бані була комірка, з якої в'язням роздавали їжу. Там працював Вальдемар, родом із Латвії. Він дозволяв Святославу мити бочки, в яких завжди залишалося кілька ложок каші чи супу. А це добавка до жалюгідного пайка… Через кілька місяців хлопець поправився і його призначили помічником завгоспа. Через півроку перевели в сусідню лікарню на таку ж посаду. Але через певний час після медичного обстеження знову відправили на шахту. У 1950 р. Мельничука разом із групою інших каторжан перевели на шахту № 1. Саме тут буковинець пройшов курси працівника підземної залізниці, де пробув до 1955 року. Влітку цього ж року його звільнили без права на виїзд. У той час Святослав працював на будівництві, а також кочегаром однієї з котелень. Літом 1956 року йому нарешті видали паспорт. А це означало, що можна їхати додому!

Коли Святослав повернувся на Буковину, то зупинився у своєї тітки Микитюк Анни. Колишньому в'язню було дуже складно адаптуватися до цивільних умов життя. Він мусив знайти роботу, яку міг би добре виконувати і яка б приносила йому потрібний заробіток і задоволення. Знав, що за його діями уважно стежать спецслужби. Незважаючи на все це, восени він вступив у вечірню школу м. Кіцмань, яку успішно закінчив 1958 року і розпочав навчання у Чернівецькому музичному училищі на хормейстерському відділенні. Проте в 1961-му на підставі анонімки його виключили з цього навчального закладу. Тоді Святослав уже працював у Чернівецькій школі № 33 вчителем музики і співу. В січні 1960 року одружився з Мирославою Євгенівною Сухарик, а 30 серпня у них народився син Ігор. У 1962 році вступив заочно в Кишинівське музичне училище, яке закінчив у 1964-му. У 1967 році був зарахований до Івано-Франківського педінституту ім. В. Стефаника. У 1969-му його запросили у Чернівецьке культурно-освітнє училище викладати музику і співи, де він і працював до пенсії.

Пережиті страждання не стали на заваді його активній участі у громадському житті рідного міста. В 1989 році він очолив комітет по відродженню Української Православної Церкви на Буковині, став активним членом "Народного руху України", "Зеленого світу", "Просвіти". Він є членом правління Українського Народного Дому в Чернівцях. Святослав Васильович чимало зробив для розвитку музичної культури Чернівців, успішно відроджував співочу славу нашого краю, неодноразово демонстрував своє новаторське вміння у музичному мистецтві. Весною 1990 року організував хор "Гомін Буковини", який успішно виступає й до нині, маючи звання народного.

Дбаючи про вшанування воїнів УПА, відважних борців за Самостійну Соборну Українську Державу, він організував і очолив братство "УПА Буковини", яким керує по сьогодні. Як син буковинського священика, брав активну участь у релігійному житті рідного міста. Завдяки його зусиллям у Чернівцях була створена українська православна громада церкви святого Миколая. Коли пожежа майже повністю знищила цей найстаріший у місті храм, Святослав Васильович взяв активну участь у його відбудові.

Невтомна культурно-громадська діяльність Святослава Васильовича Мельничука відзначена численними державними преміями та нагородами. Він удостоєний ордена Богдана Хмельницького, Хреста Заслуги Буковинського Куреня, є лауреатом премії імені Сидора Воробкевича.

Святослав Васильович Мельничук і 15 його побратимів реабілітовані Верховним судом України 9 лютого 1999 року.

м. Чернівці
16.01.2009 р.

Джерела та література

1. ДА СБУ ЧО. – Спр. П–7959.
2. Буковина: історичний нарис / Відп. ред. В.М. Ботушанський – Чернівці: Зелена Буковина, 1998. – С. 388.

Тадей Сулятицький

ВАСИЛЬ АНТОНОВИЧ ДЯЧУК – НЕВІЛЬНИК СТАЛІНСЬКИХ КОНЦТАБОРІВ

ДЯЧУК Василь Антонович народився 7 вересня 1895 року в Чернівцях, в українській патріотичній сім'ї. У 1908 році закінчив 4 класи народної школи. З раннього віку захоплювався театром, любив співати. З великим зацікавленням відвідував вистави Львівського українського театру товариства "Руська бесіда" під керівництвом Й. Стадника, а також хоровий гурт міського товариства "Міщанський хор", оскільки володів чудовим голосом – тенором.

Василь Антонович Дячук

У 1914 році був мобілізований до австрійської армії, а 1915-го потрапив у російський полон і перебував там до 1918 року. Після повернення на Буковину продовжує брати участь у співочому гурті товариства "Міщанський хор", одночасно виконує комічні ролі і співає в хорі театральної трупи цього ж товариства. У 1928–1933 роках він артист Українського театру в Чернівцях, яким керував Іван Дудич, а з 1934-го до 1940 років – провідний актор драматичної секції при товаристві "Буковинський Кобзар", художнім керівником якої був талановитий артист Іван Дутка. У січні 1941 року в складі групи буковинських акторів Василь Дячук був зарахований до акторської трупи Чернівецького державного українського драматичного театру, який прибув із Харкова і розпочав свою творчу діяльність 14 січня виставою "Лісова пісня" Лесі Українки. Лише півроку працював цей театр у Чернівцях. Після окупації міста 5 липня 1941 року румунськими військами, у перші дні серпня цього ж року в складі групи буковинських акторів Василь Антонович перебрався в Галичину і був зарахований артистом драми і солістом хору Коломийського українського окружного театру Івана Когутяка.

У квітні 1944 року він повертається з сім'єю в Чернівці з наміром влаштуватися на роботу в Чернівецький драмтеатр, але 1 червня, саме в той день, коли він прийшов оформлятися в театр на роботу, його заарештували і без суду відправили до тюрми. У тюрмі тримали без слідства і суду більше одного року, а 24 березня 1945 р. Особлива нарада при НКВС СРСР за ст. 54-6 КК УРСР засудила Дячука Василя Антоновича як шпигуна, агента румунської сигуранци до 5 років виправно-трудових таборів НКВС СРСР і відправила у м. Маріїнськ Кемеровської області Росії, де він був до 16 березня 1948 року, коли його відправили на висилку в Туруханський район Красноярського краю.

Дружина ж Ольга Костянтинівна, семирічна донька Оксанка і чотирирічний синок Остап залишилися в такий складний час у Чернівцях напівсиротами.

Тут ми не маємо можливості детально розповісти про неймовірно важкі, голодні й холодні роки, проведені В.А. Дячуком у сталінських концтаборах і на висланні. Головне ж, що він пережив всі ті жахи табірної сваволі і 28 червня 1954 року на підставі Указу Президії Верховної Ради Союзу РСР від 27 березня 1954 року був звільнений з висилки.

В липні 1954 року Василь Антонович повертається до сім'ї в Чернівці. Але біографія вже "заплямована". Артистом у театр його не беруть, у філармонії – теж відмовляють. Щоб забезпечити сім'ю матеріально, він влаштовується малярем на кондитерську фабрику. Та любов до театру не згасала. Після повернення з виправно-трудових таборів він залишився вірним театральному мистецтву. Організував на фабриці драматичний гурток. Під керівництвом Василя Антоновича було поставлено декілька вистав ("За двома зайцями", "Шельменко-денщик" та інші). Але тавро колишнього "шпигуна" залишалося. Син Василя Антоновича Остап після закінчення середньої школи поступив у Чернівецький державний університет. Та "всевидюще око" КДБ не дрімало. В автобіографії Остап не вказав, що батько був засуджений та реабілітований, і після трьох місяців навчання юнака виключили з університету . Так постраждав без вини винний Дячук В.А. і вся його родина. Велика несправедливість підкосила здоров'я Василя Антоновича і він у 1976 році помер.

5 травня 1961 року військовий трибунал Прикарпатського військового округу переглянув справу В.А. Дячука, постанову Особливої наради при НКВС СРСР від 24 березня 1945 р. скасував за відсутністю в його діях складу злочину. Отже, влада визнала свою вину перед багатолітнім безвинним в'язнем ГУЛАГу. В.А. Дячука реабілітовано.

м. Чернівці
3.12.2008 р.

Артисти Українського театру в Чернівцях під керівництвом Івана Дудича.
В.А. Дячук у першому ряду другий, І.Й. Дудич третій справа.
Фото 19 березня 1931 р.

Іван Фостій

МИХАЙЛО ІВАСЮК – ОДИН ІЗ СИМПАТИКІВ РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ

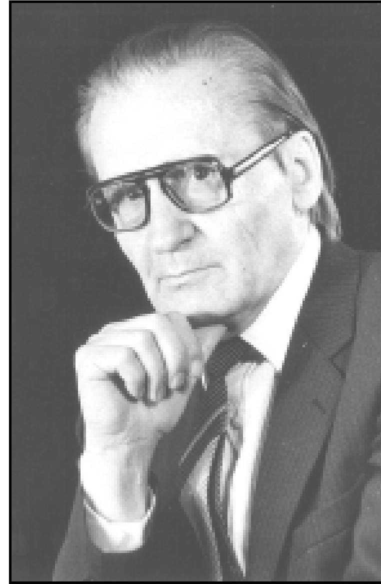

Михайло Григорович Івасюк

МИХАЙЛО Григорович Івасюк мав поетичну й романтичну душу. Мріяв про далекі світи і країни. Збирався їхати у Францію, щоб там у Паризькому університеті продовжити навчання. Та тут трапилась несподіванка. Галичина стала радянською. Михайло знав з комуністичних газет і листівок, які розповсюджувались на Буковині нелегально, що в Радянському Союзі робітники і селяни живуть без зажерливих поміщиків, капіталістів та банкірів, які нещадно експлуатують трудящі маси. Там немає румунських жандармів, які коли хочуть, тоді й катують людей. У вересні 1939 року ця країна свободи, радості і щастя наблизилась до Буковини, стала зовсім недалекою. Ось тільки перепливти через Дністер, Черемош або Прут – і вже там! Щирі вітання, братні обійми. Ти всім – друг і брат!

Таку країну вимріяв у своїх думах у 1938–1939 роках випускник ліцею і відрахований з першого курсу зрумунізованого Чернівецького університету студент Михайло Івасюк. Швидше б до неї добратися, до тієї Країни Рад. Та ще було б добре, аби з ким-небудь удвох чи утрьох. В гурті, кажуть, і каша краще їсться. А тут же не про кашу йдеться, а зовсім про іншу країну, народжену Леніним, Сталіним, російським пролетаріатом. Саме там дбають, щоб у світі не було бідних і багатих, щоб усі були рівні, щоб не було експлуатації людини людиною…

Он Західна Україна, вся Галичина з 17 вересня цвітуть червоними прапорами, а на них сяють золоті п’ятикутні зірки, серпи і молоти – символи класової солідарності робітників і селян.

Михайлові Івасюку 25 листопада 1939-го виповнювалося 22 роки. Про свої задуми нічого не казав ні батькові, ні матері. Не хотів їх турбувати зайвими клопотами. У нього на той час було вже своє товариство, таке ж романтичне як і він: Іван Георгійович Гешко, 1912 року народження, робітник із Кіцманя, і Раїса Михайлівна Гешко, його дружина, 1914 року народження, із села Слобода-Комарівці Сторожинецького повіту. А ще Омелян Георгійович Сухолотюк, батько якого виїхав до Америки, а він працював писарем у поліції і відчував недовіру начальства, якої хотів якимось чином позбутись. У цих трьох теж не вистачало терпіння дочекатись, коли на Буковину урочистим маршем вступить Червона армія. Рішили не чекати! До щастя, що так яскраво сяє за річкою, не гріх і самим підбігти…

8 листопада серед білого дня четверо відважних прибули в Сторожинець і жили там два дні, бо родич Івана Георгійовича Гешка – Іван Хомюк був дуже зайнятий і не міг довезти їх до прикордонного села Барбівці (нині Брусниця), де вони мали переправитися в Галичину. Привіз

їх туди тільки 10 листопада 1939 року. Там знайшов переправника, який серед білого дня 11 листопада рівно о 13.00 переправив симпатиків Радянського Союзу через Прут в країну чудес…

І що ж? Їх обнімали? Цілували? Не знали де посадити? Ні, ні. Чого не було, того не було. Посадити відразу знайшли куди… В камеру попереднього ув'язнення як порушників державного кордону. Саме так їх відразу ж і назвали. Того ж дня їх допитав молодший помічник начальника 5-го відділення Коломийського повітового відділу НКВС УРСР молодший лейтенант Гренадьоров. Він визначив, що затримані скоїли злочин за статтею 80 КК УРСР, оскільки 11 листопада 1939 року нелегально порушили державний румунсько-радянський кордон. Порушники мету свого переходу в СРСР пояснювали пошуком кращих умов життя і роботи. На всіх чотирьох були виписані ордери на арешт. Отож, керуючись статтями 93 п. 2 і 108 КК УРСР, розпочали 15 листопада 1939 року попереднє слідство [1].

Першим 12 листопада в Коломиї Івана Георгійовича Гешка допитував співробітник 96-го прикордонного загону, який тоді ще стояв у Галичині, М.С. Мурзін.

"Запитання: Коли і за яких обставин Ви порушили кордон?

Відповідь: 1 листопада 1939 року в м. Чернівці я домовився з Івасюком Михайлом про перехід кордону на радянську територію. Я 17 місяців був безробітним, а тому вирішив перейти на радянську територію. Івасюк погодився на цей крок, але тоді, як стане менше військ у Чернівцях. 8 листопада він зайшов до мене із Сохолотюком Омеляном, який працював у поліції писарем, і я разом з ними і своєю дружиною Гешко Раїсою рішив перейти в Радянський Союз... Як тільки перейшли кордон, відразу ж були затримані червоноармійцями і доставлені на заставу".

Потім Мурзін попросив Гешка розповісти свою біографію, з якої стало відомо, що батько Георгій живе в Кіцмані, має 52 роки, матері Марії – 48 років. Сестрі Парасці – 30. Вона одружена, займається сільським господарством. Батьки своєї польової землі не мають, працюють по наймах.

Мурзін поцікавився, де і які румунські війська стоять? Гешко розповів, що в Чернівцях стоїть 8-а піхотна дивізія. Штаб – у місті, а війська – в прикордонних селах: Барбівцях, Дубівцях, Глиниці, Зеленеві, Слободі-Комарівцях, Оршівцях та Неполоківцях. Копають окопи і ставлять над Прутом дротяні загорожі.

На цьому Мурзін свій допит припинив на цілий тиждень і відновив його після відповідних доповідей начальству тільки 19 листопада. Попросив Гешка І.Г. розповісти свою біографію.

Той сказав, що народився 1912 року в Кіцмані, в селянській родині. Батько мав хату, корову і біля хати 31 пражину (0,4 га) землі. Найманою працею не користувався.

В 1919 році малий Іванко пішов до школи. Закінчив 5 класів і працював у домашньому господарстві разом з батьком. У 1928 році влаштувався в Чернівцях на ткацьку фабрику, де працював до 1934 року, в якому був призваний у румунську армію. Служив у Чернівцях у 17-му артилерійському полку рядовим. Звільнився в запас і повернувся в Кіцмань. Познайомився з Чабан Раїсою. У 1937 році одружився, а в 1938-му переїхав з нею в Чернівці. Але не зміг влаштуватися на роботу, бо українців на роботу не приймали, а якщо й приймали, то на таку мізерну зарплату, що прожити було неможливо.

– Я чув, що в Радянському Союзі всі мають роботу, немає безробіття, – заявив Гешко. *– Отож домовився з Івасюком Михайлом і Сухолотюком Омеляном тікати в Радянський Союз. Батько Сохолотюка був заможним селянином, але в 1936 році продав усе своє господарство і виїхав до Америки...*

Допитував Мурзін і Омеляна Сухолотюка. Той заявив, що його звільнили з поліції, де він працював писарем. А оскільки його батько в Америці, то сина нікуди з Румунії не випускають. Він рішив сам нелегально емігрувати.

Нарешті черга дійшла до Раїси Михайлівни. Вона розповіла, що народилась у селі Слобода-Комарівці Сторожинецького повіту в 1914 році в багатодітній родині, в якій уже виховувалося семеро дітей. Батько Чабан Михайло Степанович, 1888 року народження, мати Анна Георгіївна, 1895 року народження. Мають 8 фальч (8,32 га) землі, хату, корову і коня. Назвала чотирьох братів по іменах і роках – Миколі 19, Григорію 17, Олександрові 14, Степанові 6 років і трьох сестер – Саветі 27 років, вже одружена, Фрозині – 20, Марії – 11 років.

У 1921 році Раїса пішла в сільську школу. До 1928-го закінчила 7 класів. Потім пішла в найми до єврея Флігля в Чернівцях і служила в нього до 1937 року, поки не познайомилась і не одружилась з Гешком Іваном Георгійовичем. 6 місяців жили в Кіцмані, а потім повернулись у Чернівці. Але роботи там не знайшли і рішили тікати в Радянський Союз…

Слідчі з'ясували, що Раїса дівчина грамотна, володіє не тільки українською, а й румунською та німецькою мовами. Отже, може бути корисною, а може бути й небезпечною.

З трьома допитаними радянським прикордонникам було все зрозуміло, а що ж шукає в Радянському Союзі цей соромливий і, здається, не дуже сміливий юнак? 19 листопада Михайло Івасюк розповів слідчому, що вдома, в Кіцмані, залишився батько Григорій Іванович, якому вже 62 роки, і мати Олександра Василівна, 58 років. Старший брат Юрій працює шевцем. Йому 28 років. Має свою майстерню. Середульший брат Дмитро, якому вже 24 роки, в жовтні 1939 року пішов у Західну Україну і де він зараз – ніхто не знає. Трохи пізніше юнак зізнався, що найстарший брат Іван, якому 32 роки, жив у м. Віндзор в Америці, брат Василь теж в Америці, у місті Сенкстеринесі, але де він працював, у Кіцмані ніхто не знав.

Скажемо, що на той час будь-яка рідня за кордоном, особливо ж в Америці, могла зашкодити політичній кар'єрі будь-кого, а порушнику кордону і поготів.

Батько мав хату і 10 пражин (0,13 га) землі. Михайло у 1925 році пішов до школи. В 1939-му закінчив гімназію. Хотів вступити на медичний факультет, але не мав чим платити. Навчався в університеті на першому курсі історичного факультету, але не був зарахований, бо не мав змоги заплатити 1800 лей за навчання. До всього цього, у 1939 році його мали призвати в румунську армію, а він не хоче захищати панів. Тому й утік у Радянський Союз. Крім того, він має надію, що зможе продовжити навчання у вищих навчальних закладах СРСР.

Слідчий запитав, чи Михайло добре знає Гешка.

– *Дуже добре!* – жваво відповів. – *Ми ж майже сусіди.*

Все було видно, як на долоні. Все зрозуміло. Молоді люди прагнули кращого життя і тому порушили радянський кордон. А за це тут карали суворо – не штрафами, не місячними відсидками, як у Румунії, а трьома чи п'ятьма роками виправно-трудових таборів. А звідти майже ніхто не виходив живим.

29 грудня 1939 року обвинувальний висновок був підписаний вищезгаданим молодшим помічником начальника 5-го відділення молодшим лейтенантом Гренадьоровим. З ним погодився начальник 5-го відділення капітан Тарасенко. Затвердив документ начальник загону майор держбезпеки Гуцко. Цього ж дня висновок був затверджений начальником Станіславського облуправління НКВС та прокурором Станіславської області і направлений в Одесу на розгляд "трійки", яка 2 червня 1940 року була вже в Одесі. Ця "трійка", керуючись постановою ЦВК і РНК СРСР від 10 липня 1934 року, продублювала обвинувальний висновок управління НКВС у Станіславській області, затвердила його і справу направила на розгляд Особливої наради при НКВС СРСР.

Особлива нарада 5 серпня 1940 року (протокол № 81) без виклику порушників кордону на засідання розглянула справи Гешка Івана Георгійовича, Гешко Раїси Михайлівни та Івасюка Михайла Григоровича і за нелегальний перехід державного кордону за ст. 80 КК УРСР ув'язнила їх у виправно-трудових таборах НКВС СРСР на три роки, рахуючи строк з 11 листопада

1939 року. А що ж трапилось з Омеляном Сухолотюком? Він, очевидно, співробітничав з органами НКВС УРСР і його відпустили. Він у сталінсько-беріївські табори не потрапив.

Раїсу ж Михайлівну Гешко-Чабан ще в Одеській тюрмі № 38 розлучили з чоловіком і 26 листопада 1940 року відправили на станцію Карабас Омської залізниці в розпорядження начальника Карагандинського табору НКВС, де її сліди загубилися.

Івана Георгійовича Гешка 7 квітня 1940 року відправили спочатку в Сиблаг, а згодом він опинився в Північному залізничному таборі НКВС (Севжелдорлаг НКВД СССР), де й помер 13 березня 1943 року.

Михайлу Григоровичу Івасюку пощастило більше, ніж його товаришам по переходу кордону. Його направили в Печлаг, що в Комі АРСР. Коли переводили в'язнів через річку Печору, лід проламався, але Михайлові вдалось чудом вибратися з води. Він сильно простудився. Потрапив у госпіталь і тут його помітив табірний лікар, зробив своїм помічником. Це врятувало в'язня від неминучої смерті. Своє перебування в сталінсько-беріївських концтаборах він описав у багатьох творах, зокрема в повісті "У царстві вертухаїв", яка вийшла окремою книжкою у 2007 році.

Три роки Михайло Григорович пробув за колючим дротом, а потім жив за межами табору як вільний спецпоселенець і працював у таборі фельдшером. На Буковину, поки йшла війна, не відпускали. Повернувся він у рідні краї, у м. Кіцмань, тільки в 1946 році. Працював учителем французької мови у Кіцманській середній школі і Кіцманському сільськогосподарському технікумі, одночасно заочно навчався в Чернівецькому державному університеті на факультеті іноземних мов, який закінчив у 1949 році. В ці роки він брав активну участь у діяльності Чернівецького літературного об'єднання. Виступав на сторінках кіцманської районної газети "Зоря" і обласної газети "Радянська Буковина" з віршами та оповіданнями.

Михайло Івасюк з донькою Галиною та сином Володимиром

У 1964 році він переходить працювати в Чернівецький державний університет спочатку лаборантом, потім старшим викладачем, а після захисту в 1979 році дисертації на тему “Письменник-демократ Сильвестр Яричевський. Життя і творчість” здобуває науковий ступінь кандидата філологічних наук, стає доцентом кафедри української літератури університету. З 1966 року його сім’я живе в Чернівцях.

В ці роки яскраво розкривається його літературний талант. З-під плідного пера виходить ряд повістей і романів: “Чуєш, брате мій” (1957 р.), “Червоні троянди” (1960), “Відламана галузка” (1963), “Двобій” (1967), “Весняні громовиці” (1969), “Вирок” (1975), “Серце не камінь” (1978), “Балада про вершника на білому коні” (1980), “Пташка піднебесна” (1984), “Лицарі великої любові” (1987), “Турнір королівських блазнів” (1993), “Монолог перед обличчям сина” (видана в 1999 р.).

Багато уваги Михайло Григорович Івасюк приділяв збиранню народного фольклору, зокрема казок. Він видав книжки “Казки Буковини. Казки Верховини” (1968), разом зі Степаном Далавураком – “Чарівне горнятко” (1971) і знову “Казки Буковини” (1973). Збірка новел “Сповідь Аріадни” побачила світ у 2000 році.

В 1992 році М.Г. Івасюк став лауреатом обласної літературної премії імені Дмитра Загула, а в 1993 році – лауреатом літературно-мистецької премії імені Сидора Воробкевича.

Михайло Григорович Івасюк прожив складне жертовницьке життя. Чого тільки варте велике розчарування у його романтичних, патріотичних сподіваннях! Він ішов у Радянський Союз, мріючи про щиру любов і гарячі обійми братів, а потрапив на три роки у важку, страхітливу неволю, з якої рідко хто виходив живим. Йому пощастило вирватися з того пекла і повернутися живим на Буковину.

Другий жорстокий удар настиг його в зрілому віці, коли зовсім несподівано у травні 1979 року обірвалось у найбуйнішому розквіті творчих здібностей життя його любимого і єдиного сина, талановитого композитора, автора відомих в Україні і всьому світі пісень “Червона рута”, “Водограй”, “Я піду в далекі гори” та багатьох інших Володимира Михайловича Івасюка. Цю трагедію важко уявити. Але Михайло Григорович вистояв, не зламався, дуже важко, але пережив і це горе. Його він описав у своїй книжці “Монолог перед обличчям сина”.

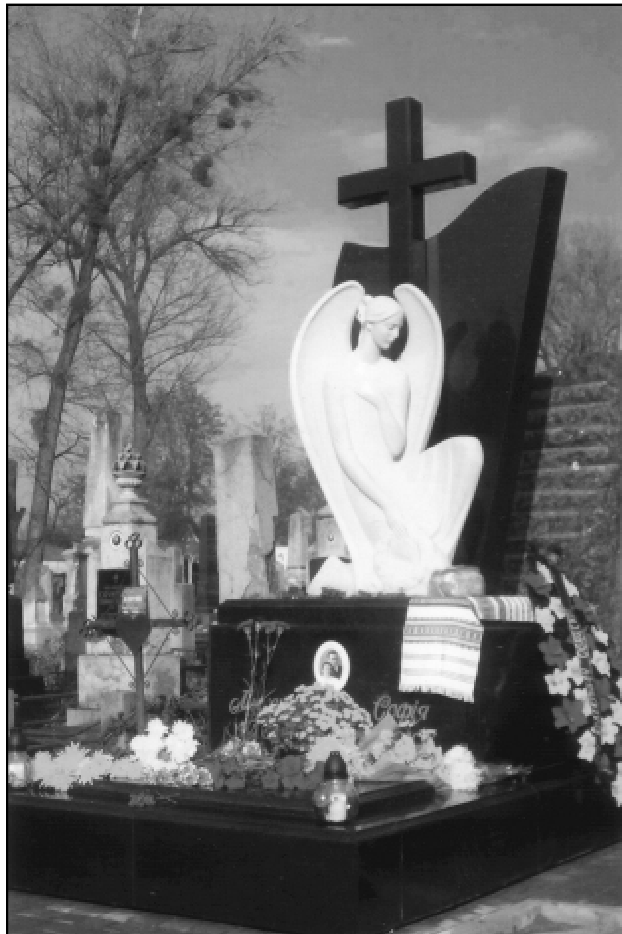

Пам’ятник М.Г. Івасюку на Чернівецькому цвинтарі по вулиці Зеленій

17 листопада 1989 року Президія Чернівецького обласного суду постанову ОН при НКВС СРСР від 5 серпня 1940 р. щодо Гешка Івана Георгійовича, Гешко Раїси Михайлівни та Івасюка Михайла Григоровича скасувала і справу припинила за відсутністю в їх діях складу злочину.

Помер Михайло Григорович Івасюк у неділю 5 лютого 1995 року. Поховали його на кладовищі по вул. Зеленій. Чернівчани глибоко шанують пам'ять плідного і талановитого письменника. В квартирі, де він жив у Чернівцях по вул. Маяковського, 40, кв. 1, відкрито музей письменника. В день 90-ліття на його могилі родичами було запалено вогонь, принесений із Єрусалима, і встановлено пам'ятник, творцем якого є відомий львівський скульптор Микола Посікіра – автор та співавтор пам'ятників Володимиру Івасюку, Степану Бандері, Маркіяну Шашкевичу, Михайлові Грушевському, Іванові Франку, В'ячеславу Чорноволу та композиторові Станіславові Людкевичу.

Чернівецькій обласній науковій бібліотеці у 1998 році присвоєно ім'я М.Г. Івасюка.

Джерела та література

1. ДАЧО. – Ф. Р–2838. – Оп. 3. – Спр. 269.

м. Чернівці
27.11.2007 р.

Іван Фостій

НИКАНОР ЧЕРНЮК – ЖЕРТВА КОМУНІСТИЧНОЇ СВАВОЛІ

НА сьогодні світ знає багато диких, страшних, жорстоких, мізантропічних діянь ВКП(б)-КПРС та їхніх вождів, але не про кожну жертву комуністичної сваволі ми знаємо всю гірку і болючу правду.

Никанор Антонович Чернюк

Давно я знаю Ігоря Никаноровича Чернюка, кандидата хімічних наук, багаторічного доцента Чернівецького національного університету ім. Юрія Федьковича. Але зовсім недавно дізнався, як жорстоко пройшлася своїм людиновинищувальним катком сталінсько-єжовсько-беріївська репресивна машина по його родині. Першим під її криваві колеса потрапив дядько Ігоря Никаноровича – Чернюк Пимен Антонович, 1906 р.н. 7 грудня 1937 року військова колегія Верховного суду СРСР визнала його винним у тому, що під час роботи в Одеському обкомі КП(б)У в 1934 році він нібито проводив антирадянську пропаганду, а в 1936-му увійшов до складу антирадянської терористичної органі-зації "правих", яка теж нібито існувала в Харківській області, і за статтями 54-8, 54-11 КК УРСР засудила до розстрілу з конфіскацією майна. Його життя обірвалось 8 грудня 1937 р. в Харкові [1].

Другою жертвою стала дружина Пимена Антоновича, відома співачка Харківського театру опери та балету Катерина Олександрівна Оловейникова, 1906 р.н. Народилась вона в Сумах у дворянській сім'ї. Мала середню музичну освіту. Її арештували увечері 11 грудня 1938 року, коли вона йшла з театру додому після чергової вистави. Звинуватили в недонесенні на "ворога народу" Пимена Чернюка і засудили до 8 років сталінських концтаборів, які вона відбувала в Акмолінському таборі жінок "зрадників батьківщини", який мав скорочену російську абревіатуру АЛЖИР (Акмолинский лагерь жен "изменников родины"), де її протримали 6 років і випустили на волю у 1945 році, а реабілітували тільки 8 травня 1956 року за відсутністю в її діях складу злочину [2].

Третьою жертвою сталінських репресій став батько Ігоря – Никанор Антонович Чернюк, 1904 р.н. Він, як і його брат, народився в с. Грушка Могилів-Подільського району Вінницької області. До 1917 року закінчив сільську початкову школу, навчався у Могилів-Подільській, а потім у П'ятигорській гімназії. Кошти на навчання давав дядько по матері Леонід Болеславович Стругалевич, який працював учителем цієї гімназії. Закінчивши у 1918 році гімназію, Никанор повернувся у рідну Грушку. Тут у березні 1919-го добровільно вступив у 399-й полк 45-ї стрілецької дивізії, якою в той час командував Й.Е. Якір. Був заступником командира роти зв'язку. У 1920 році його перевели на посаду помічника начальника зв'язку 2-го кавалерійсь-

кого полку бригади Г. Котовського. Брав участь у боях з військами УНР, Юденича та польською армією генерала Галлера [3].

Після закінчення громадянської війни, у березні 1921 року, демобілізувався. Жив у рідному селі. В 1921 р. вступив до комсомолу. Був направлений на тримісячні учительські курси у місто Томашпіль. Після курсів його призначили завідуючим початковою школою в с. Грушка. Виконував ці обов'язки до серпня 1923-го. Потім переїхав у Вінницю, де на педагогічних курсах викладав географію, одночасно навчаючись у радпартшколі. Працював також певний час у губернській газеті "Червоний край". Тут його прийняли кандидатом у члени ВКП(б).

У 1925 р. Никанора Чернюка призначають викладачем Могилів-Подільського педтехнікуму, в якому працював до 1927 р., пралельно виконуючи обов'язки інспектора наросвіти. Саме тут його настигають житейські парадокси. Нагадаємо, що в ті роки кожного, хто вступав до ВКП(б), дуже прискіпливо перевіряло Державне політичне управління (ДПУ). Цієї перевірки не уник і Никанор Чернюк. У 1927 р. чекісти розкопали, що після демобілізації з армії, Никанор брав у Грушці участь у селянському повстанні проти продрозкладки. Його виключили з кандидатів у члени ВКП(б) і звільнили з роботи. І він у серпні 1927 р. виїздить у Харків, де жив і працював на високих посадах молодший брат Пимен. Тут складає іспити на лісовий факультет сільськогосподарського інституту. Але за конкурсом не проходить і влаштовується на роботу вчителем географії Пересічинської середньої школи під Харковом. По сумісництву працює у профшколі в сусідньому селі Дворічний Кут колишнього Вільшанського району.

Пимен Антонович Чернюк

Працюючи в школах, добивається свого відновлення в кандидатах ВКП(б), а в 1930-му Вільшанський райком КП(б)У приймає його в члени ВКП(б). Цього ж року Никанор вступає в Харківський інститут професійної освіти на геологічний факультет, який закінчив у 1933 році і одержав атестат викладача геології та географії середньої школи. Навчаючись на останньому курсі інституту, Чернюк очолював навчальну студентську експедицію на Кольський півострів. Повернувшись з експедиції, певний час викладав військову географію в 2-й прикордонній школі Харкова. Після випуску пройшов курси перепідготовки при Військовій академії ім. М.В. Фрунзе в Москві.

Закінчив у 1933 р. інститут і певний час працював начальником пошуково-дослідних гідрогеологічних споруд за проектом професора Могилка в Донбасі, на водній трасі Самара–Вовча–Дніпро.

В 1934 р. Никанора Чернюка призначають завідувачем відділу підготовки педагогічних кадрів при Харківському обласному відділі народної освіти. Восени цього ж року він починає педагогічну діяльність. Спочатку викладає економічну географію на вечірньому відділенні Харківського планового інституту, а в 1935 р. його призначають завідувачем кафедрою економічної географії. В цей же час за сумісництвом він викладав промислову географію в Харківському інженерно-економічному інституті.

З 1937 р. Н.А. Чернюк починає вести дослідницьку роботу "Господарство Донбасу як споживач води". Було укладено договір з комісією водогосподарських проблем Академії наук СРСР на 25 тисяч карбованців. До 1940 р. ця робота Чернюком була виконана, і йому в 1941 р. за неї було присуджено науковий ступінь кандидата географічних наук.

У вересні 1937 р. Н.А. Чернюка призначають завідувачем кафедри транспортної географії Харківськоого інституту інженерів залізничного транспорту. Успішне кар'єрне зростання молодого науковця потрапляє в несприятливий політичний цейтнот. У Радянському Союзі, особливо в Україні, під керівництвом Й. Сталіна і М. Єжова в цей час розгортається "великий терор". Чекістська підозра, як уже сказано вище, впала на Пимена Антоновича Чернюка, 1906 р.н., якого 7 грудня 1937 р. військова колегія Верховного суду СРСР за статтями 54-8 та 54-11 КК УРСР засудила до розстрілу і 8 грудня 1937 р. його було розстріляно у Харківській в'язниці.

Отже, після такого удару по родичах Никанор Чернюк не міг лишатися без уваги енкадебістів. У січні 1938 р. парторганізація планового інституту виключила його з членів ВКП(б) за те, що він не викрив ворожої діяльності свого брата і не доніс про це НКВС. У Харкові Никанору службових посад не давали, і він у жовтні 1941 р. за відрядженням Наркомату освіти УРСР переїздить у м. Старобільськ Ворошиловградської області на посаду викладача астрономії Старобільського педагогічного інституту. Це був час, коли фронт підсувався все ближче й ближче до міста. Інститут було перетворено в госпіталь. Чернюк переїздить у Біловодський район цієї ж області, влаштовується викладачем географії середньої школи.

В липні 1942 р. німці підійшли до Біловодська. Викладацькому персоналу запропонували евакуюватися на схід. У дорозі колона евакуантів потрапила під бомбардування німецьких літаків. Никанора Чернюка було важко контужено. Його підібрали румунські війська і направили у Старобільську лікарню, де він лікувався близько 2 тижнів. Після виходу з лікарні разом із головним лікарем кандидатом медичних наук Ніною Володимирівною (прізвище якої забув) виїхали на її батьківщину в місто Дніпропетровськ. Прибули туди в кінці листопада – на початку грудня 1942 року. Дружина Марія Андріївна Коваленко і син Ігор залишились у Ніни Володимирівни на квартирі, а Никанор у цей час мав запалення кишківника, пов'язане із загостренням виразки шлунка, ліг в обласну лікарню, де й пролежав до початку березня 1943 року. Потім із дружиною і сином виїхав на Вінниччину в своє рідне село Грушка.

Наступного дня після прибуття до нього в дім прийшли румунські жандарми і заарештували. Звинувачували в тому, що він з розвідувальною метою присланий сюди московськими більшовиками. Никанора Антоновича відправили в Тираспольську в'язницю, де тримали до червня 1943 року. Не здобувши ніяких доказів у ворожій до румунської влади діяльності, відправили додому.

Про те, що в Грушці появився Никанор Чернюк, стало відомо місцевій підпільній організації, яку очолював Володимир Горбатюк. Підпільники зв'язалися з Никанором і порадили йому влаштуватися агрономом у громадське господарство села Оленівки. Це щоб мати там свою людину для забезпечення організації і місцевих партизанів продовольством. Та як би ти в селі не крився зі своїми таємницями, вони згодом стають відомими багатьом.

У вересні 1943 року румунські жандарми вдруге арештовують Чернюка. Цього разу за те, що дозволив селянам перенести снопи з поля додому вночі. Через два дні Никанор з-під арешту втік і до листопада переховувався в ближніх селах у знайомих, родичів та друзів. Але ночуючи в різних місцях, недоїдаючи і недосипаючи, і перебуваючи в постійній тривозі, Никанор Антонович сильно занедужав і таємно прибув додому, щоб полікуватись. Плани не вдалися. Жандарми втретє його арештовують і саджають у Могилів-Подільську в'язницю, з якої він вийшов у кінці лютого 1944 року, коли фронтові гармати гриміли на берегах Дністра.

Після визволення Вінниччини і міста Могилева-Подільського від румунських і німецьких військ Чернюка призначають головним агрономом Могилів-Подільського райземвідділу. У вересні 1944-го він захворів на запалення легенів і близько місяця лежав вдома, а потім у Могилів-Подільській і Київській Жовтневій лікарнях. Одужання проходило важко. Його то виписували з лікарні, то знову клали. Так тривало до квітня 1946 року.

Никанор Антонович розумів, що йому з підірваним окупацією здоров'ям треба міняти профіль своєї роботи. В травні 1946-го він прибув у Чернівці до своєї племінниці Чернюк Віри Олександрівни, написав у Міністерство освіти УРСР прохання надати йому наукову посаду в одному з вузів України, яка б відповідала його кандидатському профілю.

Невдовзі прийшов наказ Міністерства освіти про призначення Никанора Антоновича Чернюка завідуючим кафедрою географії Чернівецького учительського інституту. Нарешті всі бар'єри подолані. Можна сповна віддатися любимій роботі. Але ж науковець перебував на окупованій території. Що він там робив? Як себе вів? Чи можна йому доручати виховання молодої зміни?

Завідуючим кафедрою зайнялось МДБ. Спочатку на відстані, а потім і конкретно. Група сексотів одержала завдання прислухатися і до лекцій, і до розмов завідуючого кафедрою географії. У нас немає відомостей хто перший і який саме донос написав. Але знаємо, що на 31 грудня 1949 року відділ "А" управління МДБ у Чернівецькій області назбирав на Чернюка стільки компромату, що його вирішено було арештувати і прийняти справу до судочинства. Постанову на арешт 28 грудня 1949 р. затвердив заступник начальника управління Шевченко. 29 грудня 1949 р. арешт санкціонував виконуючий обов'язки прокурора Чернівецької області радник юстиції Бондаренко.

Оперуповноважений 2-го відділення 5-го відділу УМДБ у Чернівецькій області молодший лейтенант Амосов розглянув справу на Чернюка Никанора Антоновича, 1904 р.н., уродженця с. Грушка Могилів-Подільського району Вінницької області, українця за національністю, громадянина СРСР, безпартійного, з вищою освітою, який працював у Чернівецькому учительському інституті на посаді завідуючого кафедрою географії, проживав по вул. 29 Березня, буд. 11, кв. 1, і "знайшов", що Чернюк Н.А., арештований 31.12.1949 р. за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР, і, враховуючи, що по справі необхідно провести дальше слідство, керуючись ст. 110 КПК УРСР, постановив слідчі матеріали прийняти до свого провадження, а копію постанови направити прокурору та у відділ "А" УМДБ у Чернівецькій області [3, арк. 2].

З постановою погодився начальник 2-го відділення 5-го відділу капітан Шилін. 4 січня 1950 р. справу № 3350 передали заступнику начальника відділення слідвідділу УМДБ у Чернівецькій області старшому лейтенанту Ахмідєєву, але слідство поки що продовжував вести Амосов.

Він установив, відповідно зазначивши у постанові, що Чернюк Н.А. з 1930-го по 1938 рік був членом ВКП(б) і виключений із партії Дзержинським райкомом КП(б)У м. Харкова за втрату більшовицької пильності і за зв'язок з рядом активних контрреволюціонерів-націо-

налістів (Хвильовий, Вишня, Досвітній та ін.), згодом репресованих, за зв'язок зі своїм братом і його дружиною – "ворогами народу". В 1941 році Чернюк залишився на тимчасово окупованій території і жив у м. Старобільську Ворошиловградської області, проводячи активну контрреволюційну націоналістичну діяльність, спрямовану на створення підпільної ОУН, закликав завербованих до боротьби за створення Самостійної України. Чернюк був також активним німецьким пособником, керував створеною в Старобільську Центральною лабораторією по вивченню сільськогосподарських продуктів.

"У 1943 році, – продовжував слідчий, – *після вигнання із Старобільська німецьких окупантів, Чернюк зник і переїхав у Вінницьку область, а пізніше, в 1946 р., переїхав у м. Чернівці, де серед свого оточення проводить націоналістичну агітацію, протягує в своїх лекціях антимарксистські установки. На вченій раді інституту зводив наклепи на радянську дійсність"* [3, арк. 4].

Слідчий у цій же постанові називав тих, хто викривав "злочинну діяльність" Чернюка. Це були: арештований на той час І.Т. Зелінський зі Старобільська, а також свідки – викладачі Пушко А.І., Голубєв В.Н., Мусатов Г.І., Охота Ф.С., Горбик П.В., Ліховський А.Ф., Стащук Ф.І., Грищенко-Меленєвський А.А., Козирєв І.І., Бобчиніцер Л.І. та Жуковський М.А. Зміст свідчень у протоколі поки що не викладався.

Справа закрутилась. Перший допит відбувся в день арешту – 31 грудня 1949 року. Допитує молодший лейтенант Амосов:

"Амосов: Ви арештовані за контрреволюційну діяльність. Дайте зізнання про роботу, яку Ви проводите...

Чернюк: Я, Чернюк, ніколи ніякої антирадянської діяльності не проводив і з цього питання нічого сказати не можу.

Амосов: Слідство має дані, що Ви в своєму оточенні вели антирадянські розмови, брехали на радянську дійсність.

Чернюк: В своєму оточенні наклепів на радянську дійсність не робив, ніколи антирадянських розмов серед свого оточення не вів.

Амосов: Де Ви були в роки Великої Вітчизняної війни в 1941–1945 роках?" [3, арк. 14].

Чернюк повторював те, що вже читач знає з попередніх сторінок про своє переміщення в часі і просторі. Отож, як Амосов не намагався звинуватити Чернюка в контрреволюційній та антирадянській діяльності, йому це не вдавалося. Арештований категорично всі звинувачення відмітав. 10 січня 1950 року його почав допитувати Ахмідєєв.

"Ахмідєєв: Чи намірені Ви слідчим органам давати правдиві зізнання?

Чернюк: Так, безумовно. Я буду давати слідству тільки правдиві зізнання.

Ахмідєєв: Давайте слідству правдиві зізнання про свою контрреволюційну антирадянську діяльність...

Чернюк: Антирадянської контрреволюційної діяльності ніколи не проводив.

Ахмідєєв: В ОУН був?

Чернюк: Не був!

Ахмідєєв: Проти радянської влади виступав?

Чернюк: Не виступав..." [3, арк. 22].

Наступний допит 18 січня 1950 року теж не дав нічого позитивного для слідчих. Вони почали цікавитися соціальним походженням, ким був батько, які статки мав. Никанор Антонович відповів, що батько – селянин, до колективізації мав 2,5 га землі, хату, корову, пару волів, воза, плуга, борону. До революції мав пару коней. З 1927 року був у созі, а з 1929-го – в колгоспі. Отже – не куркуль. Зачепитись нема за що. Але є в слідчих донос, що батько Никанора Чернюка був великим торговцем. Чому арештований приховує це?..

“Мій батько – учасник російсько-японської війни, – заявив Чернюк. – *Повернувшись у 1905 році додому, деякий час дійсно працював продавцем винної лавки, займався торгівлею. Батько був зразковою людиною. В армії служив старшим унтер-офіцером і завдяки цьому одержав у Петербурзі право на роботу “приказчиком”. Працюючи в господарстві, батько займався продажем овочів, зокрема капусти зі свого поля. Інколи одержував великі прибутки. Торгував він не у своїй лавці, а в державній, казенній. Такий привілей надавався людям, які мали особливі заслуги за час служби в армії, і відставникам”* [3, арк. 27].

Слідчий цією відповіддю був задоволений, але поцікавився, в яких політичних партіях Никанор перебував.

“Крім комсомолу і ВКП(б) – ні в яких”, – відповів Чернюк, і знову переповів, коли і де вступив у комсомол, коли в партію, коли і за що виключили з ВКП(б).

Тоді Ахмідєєв попросив дати слідству правдиві свідчення про участь Чернюка у “куркульсько-бандитському повстанні 1921 року”.

“Участь моя така, – відповів Никанор Антонович. – *У березні 1921 року, невдовзі після моєї демобілізації із Червоної армії, в багатьох селах Кам’янець-Подільської губернії спалахнули селянські повстання проти продрозкладки, яку проводила радянська влада. Активний збройний виступ селян відбувся в сусідніх селах, що розташовані за 12 кілометрів від с. Грушка, зокрема в Бабчинцях, і одержало назву Бабчинецького. Там було організовано повстанчий загін, який очолили Дубовий і Журавець.*

На придушення Бабчинецького повстання був направлений каральний загін міліції, очолюваний Чабаном Іваном Максимовичем. При зіткненні загін Чабана був розбитий. Близько 15 верхових повстанців заскочили в наше село, поширили чутки, що загін Чабана знищено, і підняли жителів нашого села до повстання.

Бабчинецькі повстанці біля школи, на місці селянських сходів, організували збори селян, на які прийшло все населення, в тому числі й діти. В цьому сході брав участь і я.

Серед тих, що приєдналися до повстанців, із нашого села були колишній жандарм Шевченко, селянин Пилип Мазур та м’ясник Гнат Любчик. Вони виступили перед народом проти продрозкладки, обурювалися неодноразовим накладанням завдань по здачі хліба і закликали грушківчан приєднатися до повстанців. Оскільки серед продзагонщиків було багато євреїв, це викликало в селян ворожість і навіть ненависть до представників цієї нації.

Коли обстановка загострилася, – розповідав далі слідчому Чернюк, – *всі повстанці, в тім числі і я, під удари дзвонів рушили на Бабчинці, щоб приєднатися до повстанців. Дехто з нас мав дробовика, дехто коси, а учитель Федорюк, який виглядав доволі войовничим, мав за поясом гранату, як пізніше з’ясувалося, ще без запалу.*

Коли ми вийшли з Грушки, то в напрямку с. Іванівки почули рушничні залпи, а потім у трьох місцях помітили пожежі. Ми зупинилися, і з цієї хвилини всі повстанці почали розбігатися в ліс. Я через ліс утік до млина, а потім повернувся додому.

В цей же день у наше село прибув загін регулярних військ Червоної армії, який проходив всіма іншими селами і вгамовував людей. Цим загоном було арештовано 25 моїх односельчан, які через 2 тижні були звільнені.

Ахмідєєв: Отже, Ви підтверджуєте свою участь в антирадянському контрреволюційному повстанні 1921 року?

Чернюк: Так. Я визнаю свою участь в антирадянському повстанні 1921 року, саме в такому ступені, як я розповів вище, як випадковий свідок того, що відбувалося.

Ахмідєєв: Але ж Ви брали активну участь у тій антирадянській банді села Грушка. Крім того, з метою розвідки розташування частин Червоної армії і нападу на них зненацька, пробували споїти самогоном начальника радянського загону.

Чернюк: Активної участі у повстанні я не брав і ніяких спроб споїти начальника радянського загону не робив.

Ахмідєєв: Ви говорите неправду. В 1929 році Центральною комісією ВКП(б) була встановлена Ваша активність у повстанні 1921 року і спроба споїти начальника радянського загону. За це Ви були виключені з кандидатів партії. Чому Ви це приховуєте?

Чернюк: Я нічого не приховую. Кажу правду. А з приводу виключення з кандидатів партії, можу пояснити таке. Рано навесні 1927 року в місті Джурин Вінницької губернії я виступав як громадський обвинувач у справі про порушення революційної законності групою селян села Галинченці Джуринського району Вінницької губернії (нині с. Голинчинці Могилів-Подільського р-ну Вінницької обл. – *І.Ф.*). *Це порушення вилилося в самосуди над групою селян, які сперечалися з ними за земельну ділянку. Всього було притягнуто до відповідальності до 60 чоловік.*

В процесі суду було встановлено, що ці самосуди виникли внаслідок судової тяганини і сутяжництва окружної земельної комісії, головою якої був Чабан Іван Максимович, який, розглядаючи справу про цю земельну ділянку, раз присуджував її “незаможникам”, а другий раз – їхнім противникам. Це призвело до того, що члени комітету незаможних селян, бачачи в особі окружної земельної комісії радянську владу, втратили до неї довіру.

У своєму виступі на суді я вказав також на ці неправильні дії Чабана. І коли йому стало відомо про це, він при зустрічі зі мною висловив своє невдоволення моїм виступом на суді, а після цього навіть перестав зі мною вітатися.

Ахмідєєв: Ви Чабана раніше знали?

Чернюк: Знав по спільній службі в Червоній армії, в одному полку, яким він командував. Влітку 1927 року мене викликали на засідання Могилів-Подільської контрольної комісії ВКП(б), де звинуватили в тому, що я в 1921 році командував повстанською дивізією, розбив загін Чабана і нібито хотів його споїти самогоном, що я мав зв’язки з головнокомандуючим румунською армією і т.п.

Пимен Антонович Чернюк. Харків 1934 р.

Оскільки це не відповідало дійсності, я не міг визнати висунутого проти мене звинувачення. Тоді присутній на засіданні контрольної комісії Чабан почав мене викривати по всіх вищезгаданих пунктах звинувачення. Але все це було неправдою. На запитання: хто може

це підтвердити, Чабан відповів, що всі наведені ним факти були помічені в його щоденнику, який він комісії не пред'явив.

Я доводив контрольній комісії брехливість заяв Чабана і привів ряд фактів, у тому числі й те, що сам Чабан у 1923 році дав мені рекомендацію для вступу в кандидати партії. Не дивлячись на все це, комісія виключила мене з кандидатів партії.

У 1929 році ЦКК ВКП(б) підтвердила моє виключення із кандидатів у члени ВКП(б), але в цьому ж році я був поновлений, а на початку 1930 року був прийнятий у члени партії.

Ахмідєєв: Де зараз перебуває Чабан Іван Максимович?

Чернюк: Я чув, що Чабан у 1937 році був репресований органами радянської влади за зв'язок з куркулями. Та й сам він, використовуючи своє становище, завів куркульське господарство" [3, арк. 29–33].

На цьому допит 18 січня 1950 року був закінчений. Але слідчий Ахмідєєв усіх питань, які його цікавили, ще не з'ясував. Отож, 31 січня знову Чернюка повели на допит. Ахмідєєва цікавило, коли і за що арештований був виключений із лав ВКП(б). І хоч про це Чернюк 31 грудня 1949 року детально розповів молодшому лейтенанту Амосову, мусив ще раз вернутися до тих часів.

"Чернюк: Із членів ВКП(б) я був виключений на початку 1938 року первинною парторганізацією Харківського планового інституту за те, що жив разом зі своїм братом – ворогом народу і не зумів його викрити.

Ахмідєєв: Чим займався Ваш брат?

Чернюк: Мій брат Чернюк Пимен Антонович, 1907 року народження, в 1930 році закінчив 3 курси Київського інституту народного господарства і кілька років працював на комсомольській роботі в Маріуполі – секретарем міського комітету і в Дніпропетровську – першим секретарем обкому комсомолу. Потім працював інструктором сільськогосподарського відділу Одеського обкому партії. З кінця 1936 року брат працював завідуючим відділом МК КП(б)У в м. Харкові, а останні 4 місяці до арешту був командиром артдивізіону в Чугуєві Харківської області" [3, арк. 34].

Катерина Олександрівна Оловейникова

З'ясувавши, коли Пимен був арештований і за якими статтями, Ахмідєєв попросив Чернюка розповісти конкретніше, яку саме антирадянську діяльність проводив його молодший брат.

"Я тільки знаю, – сказав Никанор Антонович, *– що його звинувачували у шкідництві і контрреволюційній агітації за статтями 54-7 і 54-10* (насправді ст. ст. 54-8, 54-11. – *І.Ф.*) *КК УРСР, але конкретно про його злочинну діяльність мені до цього часу нічого не відомо. Знаю також, що ст. 54-7 пізніше йому була відмінена, залишилась тільки контрреволюційна агітація"* [3, арк. 35].

Зазначимо, що в 1937 році в Харкові було заарештовано багато керівних працівників із

оточення Пимена Чернюка. Зокрема, секретарів обкому КП(б)У Соколова, Демченка та їхніх дружин.

Жили брати Чернюки у 1936–1937 роках на вулиці Юмовській, 14, кв. 16. Ніхто ніякої антирадянської діяльності не проводив. Звичайно, всі були і обурені, і настрашені тим, що діялося в УРСР. Сталінські опричники під керівництвом наркома внутрішніх справ Миколи Єжова розгортали "великий терор", не гребуючи брехнею, наклепами, фальсифікаціями, оперативним розглядом справ і нещадними розстрілами.

Не одержавши від Никанора Чернюка бажаних відповідей про антирадянську діяльність Пимена, Ахмідєєв переключився на інше:

"Ахмідєєв: За що була арештована дружина Вашого брата Оловейникова?

*Чернюк: Дружину брата Оловейникову (*Катерину Олександрівну. – *І.Ф.) органи НКВС арештували за зв'язок з ворогами народу – Головою Раднаркому України Любченком і наркомом освіти УРСР Затонським. Під час обшуку в неї були вилучені фотокартки, де вона знята з Любченком і його компанією.*

Ахмідєєв: Чим займалася Оловейникова і де вона знаходиться в цей час?

Чернюк: Оловейникова була артисткою Харківського театру опери та балету. Брат жив з нею лише два місяці. Після арешту вона була вислана в Казахстан, а де зараз – не знаю" [3, арк. 35–36].

Після з'ясування всіх перипетій довоєнного і окупаційного періодів життя Н.А. Чернюка, Ахмідєєв нарешті перейшов до наукової діяльності заарештованого. Свіжі звинувачення, сформовані на свідченнях "колег" по роботі, були надто мізерні. Їх треба було роздути до великих антирадянських діянь науковця. Лекції і виступи Никанора Антоновича на вчених радах, в яких він критикував низький рівень підготовки учнів сільських середніх шкіл, розцінювались "доносителями" і слідчим, як наклепи на систему радянської освіти. Сюди ж доплюсовували вихваляння Чернюком рівня науки у США і Західній Європі.

Всі ці звинувачення Никанор Антонович категорично відкидав, бо його критика недоліків у радянській системі освіти була викликана бажанням поліпшити ситуацію, краще забезпечити школи необхідним приладдям, хімікатами тощо.

"Свідчення" були різні – надумані, вигадані, спотворені. Їх наполегливо відкидав арештований, але його заперечення до уваги не бралися.

29 березня 1950 року слідчий знову повернувся до харківського періоду в житті Н.А. Чернюка.

"Ахмідєєв: Живучи в Харкові, який зв'язок Ви мали з Хвильовим, Досвідним і Вишнею?

Чернюк: По-перше, не Досвідним, а Досвітнім. З цими літераторами я зв'язку не мав. Поета Хвильового, гумориста Вишню мені доводилося бачити в Харкові в 1930–1933 роках, коли вони виступали на літературних вечорах у нас в університеті, в будинку письменника і в театрі. Досвітнього взагалі не знаю.

Ахмідєєв: Слідству відомо, що в період навчання в Харківському університеті Ви мали тісні стосунки з активними контрреволюціонерами-націоналістами Хвильовим, Досвітнім та іншими, зустрічалися з ними на квартирі. Розкажіть про це.

Чернюк: Живучи в Харкові, я навчався в університеті і був близько знайомий з однокурсницею Петренко Анною. Бував у неї на квартирі. І там одного разу, в час підготовки до екзаменів, у січні 1933 року, мені довелося зустрітися з Хвильовим. Ми, студенти, займалися в окремій, третій кімнаті. В цей час Хвильовий, дуже п'яний, зайшов до нас у кімнату, схопив з дивана ляльку і почав гризти її зубами. Після цього випадку я з Хвильовим ніде не зустрічався.

З Остапом Вишнею я одного разу зустрівся на Сумській вулиці. Мене познайомила з ним Петренко Анна. Тоді Вишня йшов з Тичиною і Сосюрою.

Ахмідєєв: Який зв'язок Ви мали тоді з Хвильовим і Вишнею?

Чернюк: Ніякого зв'язку, крім того, що сказав, не мав" [3, арк. 77–79].

Слідчий нагадав Чернюку усіх його знайомих, з якими він колись жив, дружив чи зустрічався, і вимагав правдивих зізнань, в тім числі і про тих, хто потрапив у 1942 році в полон у Старобільську, хто потім працював у Старобільській хімлабораторії. До уваги не бралося те, що в період німецької окупації, щоб не померти з голоду, кожен мусив шукати собі якусь роботу, на якій платили зарплату і видавали якісь пайки.

Ми не будемо називати прізвищ і посад тих людей, оскільки вони не мають у справі Чернюка важливого значення.

Довгі допити завершилися 3 квітня 1950 року тим, що старший лейтенант Ахмідєєв перекваліфікував попереднє і сформував додаткове звинувачення. Ось його повний текст.

"м. Чернівці 3 квітня 1950 р.

Я, заступник начальника відділення слідвідділу УМДБ у Чернівецькій області старший лейтенант Ахмідєєв, розглянувши матеріали слідчої справи № 3350 по звинуваченню Чернюка Никанора Антоновича за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР

з н а й ш о в:

Чернюку Н.А. раніше було пред'явлене звинувачення за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР за те, що він, живучи в м. Чернівцях, серед свого оточення в 1948–1949 роках систематично антирадянськи висловлювався.

Слідством установлено, що Чернюк Н.А., залишившись проживати на тимчасово окупованій противником території в м. Старобільську Ворошиловградської області, в 1942 році добровільно поступив на службу до німецьких властей директором науково-дослідної хімічної лабораторії, яка проводила різні досліди для німецького командування.

Крім того, працюючи директором лабораторії, він серед свого оточення проводив антирадянську агітацію.

Беручи до уваги вищевикладене, злочинні дії Чернюка Н.А. слід кваліфікувати за ст. ст. 54-3 і 54-10 ч. 2 КК УРСР, а тому п о с т а н о в и в:

Раніше висунуте Чернюку Никанору Антоновичу звинувачення за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР перекваліфікувати на ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР і додатково висунути проти нього звинувачення за ст. 54-3 КК УРСР, про що оголосити звинуваченому під розписку в даній постанові.

Заступник начальника відділення слідвідділу УМДБ
Чернівецької області ст. лейтенант Ахмідєєв"

Цю постанову Чернюку оголосили 3 квітня 1950 року. Її затвердив начальник слідвідділу УМДБ у Чернівецькій області підполковник Носков.

Чернюк визнав себе винним у тому, що в силу обставин, які на той час склалися, він залишився на окупованій території і два місяці працював директором хімічної лабораторії на оцтовому заводі у м. Старобільську. *"За це відповідальності нести не можу,* – заявив він слідчому, – *бо лабораторія була організована колишнім офіцером Червоної армії Комаровим, який взяв на роботу в лабораторію близько 40 військовополонених червоноармійців".* В частині антирадянської агітації Чернюк винним себе не визнав. *"Мої зауваження і критика різних недоліків в системі нашої освіти,* – заявив він Ахмідєєву і заступнику обласного прокурора Зарубіну, – *не є питаннями, за які треба притягувати до кримінальної відповідальності.*

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Управління Служби безпеки України в Харківській області

61002, м. Харків, вул. Мироносицька, 2, тел. (057) 700-16-61, факс: (057) 700-14-22

№ 70/24-Ч-13/7 **"01" квітня 2007 р.**

Прим. № 1

Чернюку І.Н.
вул. 29-го Березня, 13, кв. 1
м. Чернівці, 58001

Шановний Ігорю Никаноровичу!

Вашу заяву, що надійшла до Управління СБ України 30 березня 2007 року, ретельно розглянуто.

Повідомляємо, що Чернюк Пімен Антонович, 1906 року народження, уродженець с. Грушки Могилів-Подільського району Вінницької області, 7 грудня 1937 року Військовою колегією Верховного суду СРСР визнаний винним в тому, що під час роботи в Одеському обкомі КП(б)У в 1934 році проводив антирадянську пропаганду, а в 1936 році увійшов до складу антирадянської терористичної організації «правих», яка існувала в Харківській області. Засуджений за ст. ст. 54-8, 54-11 КК УРСР до розстрілу з конфіскацією майна. Вирок виконано 8 грудня 1937 року в м. Харкові.

Ухвалою Військової колегії Верховного суду СРСР від 4 серпня 1956 року вирок Військової колегії Верховного суду СРСР від 7 грудня 1937 року відмінено, справа закрита за відсутністю складу злочину. Чернюк Пімен Антонович реабілітований.

Водночас повідомляємо, що архівна кримінальна справа № 09110 у відношенні Оловейникової Катерини Олександрівни, 1906 року народження, зберігається у Державному архіві Харківської області (61003, м. Харків, пр. Московський, 7).

З повагою,
Зам. начальника Управління **А. Мухатаєв**

Нерозниченко О.А.

УКРАЇНА
ХАРКІВСЬКА ОБЛАСНА ДЕРЖАВНА АДМІНІСТРАЦІЯ
ДЕРЖАВНИЙ АРХІВ ХАРКІВСЬКОЇ ОБЛАСТІ

пр-т Московський 7, м. Харків, 61003, тел. 731-26-62, тел/факс 700-53-41
E-mail: daho_archiv@ukr.net

27.10.2008 №01-20/С-2382
на №______ від__________

Чернюк І.Н.
вул. 29 березня, 13, кв. 1
м. Чернівці

АРХІВНА ДОВІДКА

В архівному фонді Кримінальні справи репресованих громадян м. Харків і Харківської області значиться Оловейнікова Катерина Олександрівна, 1906 року народження, росіянка, уродженка м. Суми, з дворянської родини, громадянка СРСР, позапартійна, освіта середня музична. До арешту мешкала по вул. Юмовська, 14, кв. 16 м. Харків (зустрічається також вул. Каразінська, 5 та вул. Морхлевського, 14, кв. 16), працювала артисткою у Харківському оперному театрі.

З 1925 року по липень 1937 року була одружена з Гречанюком Антоном Яковичем. В 1937 році він був заарештований Харківським облуправлінням НКВС.

У липні 1937 року вийшла заміж за Чернюка Пимена Антоновича, якого у жовтні 1937 року було заарештовано органами НКВС та 7 грудня 1937 року засуджено до розстрілу.

Оловейнікова К.О. заарештована 11 грудня 1937 року 4 відділом УДБ ХОУ НКВС за звинуваченням у тому, що вона – дружина учасника антирадянської терористичної організації правих Чернюка Пимена Антоновича.

Відповідно до Постанови особливої наради при НКВС СРСР від 26 березня 1938 року Оловейнікову К.О. як члена родини зрадника батьківщини позбавлено волі у виправничо – трудовому таборі на вісім років.

Відповідно до Ухвали Військового трибуналу Київського військового округу від 8 травня 1956 року «Постановление особого совещания при НКВС СРСР от 26 марта 1938 года в отношении Оловейниковой Екатерины Александровны отменено и дело о ней прекращено за отсутствием в ее действиях состава преступления».

Підстава: Ф.Р.- 6452, оп. 1, спр. 5381, арк. 1-18, 23, 31.

Директор архіву — Л.М.Момот

Начальник відділу — Т.В.Чернявська

Покази свідків брехливі і не відповідають істині” [3, арк. 114]. Справа Чернюка Никанора Антоновича завершилась 24 квітня 1950 року. Чернівецький обласний суд на підставі ст. ст. 54-3, 54-10 ч. 2 КК УРСР засудив його до 10 років позбавлення волі у виправно-трудових таборах МВС СРСР, 3 років позбавлення політичних прав без конфіскації майна.

Перебував Н.А. Чернюк у неволі до 13 вересня 1954 року, коли був звільнений з-під охорони. Після виходу на волю, з 5 січня 1956 року до виходу у 1966 році на пенсію, працював доцентом кафедри географії Читинського пединституту. Реабілітований Президією Верховного суду УРСР 22 квітня 1960 року за відсутністю в його діях складу злочину. Помер у листопаді 1967 р., похований у м. Гайвороні Кіровоградської області.

Джерела та література

1. Управління СБУ у Харківській області. Довідка № 70/24-Ч-13/7 від 4 квітня 2007 р.
2. Державний архів Харківської області. – Ф. Р – 6452. – Оп. 1. – Спр. 5381. – Арк. 1–18, 23, 31; Полонський В., Шемета Л. Сумна зірка Катерини Оловейникової // Дзеркало тижня. – 2001. – 28 липня.
3. ДА СБУ ЧО. – Спр. Р – 3347.

м. Чернівці
15.01.2009 р.

Лілія Хмель

ГАННА КОЛЯНКО – РАБИНЯ ТАБОРІВ НКВС

НЕСПОКІЙНИЙ 1944-й рік… У світі ще триває кровопролитна війна. Буковина вже визволена від німецьких загарбників, тому у місцевих жителів з'явилася надія, що невдовзі до їх осель завітає довгоочікуваний спокій та мир.

16 серпня по вул. О. Кобилянської гуляють дві подруги. Вони усміхнені, весело щось обговорюють. До них підходять незнайомі. З вродливих жіночих облич повільно зникає щира посмішка, натомість у їх очах застиг переляк. В обох від нестримного ритму серце вилітає з грудей. То був страх… Незнайомцями виявились співробітники УНКДБ. Без особливих пояснень вони беруть під арешт одну з жінок – Ганну. Бідолашну звинувачено у тому, що в червні 1942 року, виїхавши до Німеччини і потрапивши в табір українських біженців, вона нібито була завербована в агентуру, яка повинна була виявляти антинімецькі настрої серед табірників. А потім вступила у Берліні в організацію "Український центральний комітет", а, повернувшись в Україну, працювала в Кам'янець-Подільській області (нині Кам'янець-Подільський район Хмельницької обл.) в райземуправлінні на посаді друкарки і виконувала всі розпорядження німців. Це вже з'ясувалося потім. А поки що затримана відчувала неабияке спустошення… Лихі вісті швидко дійшли до Пилипа Колянка, батька Ганни. Від усвідомлення власного безсилля допомогти у чомусь своїй дитині в нього опустилися руки. Війна, недавня смерть дружини, арешт доньки… Його стомлена душа кричала від болю. Але крик той був німим… Коли Ганну арештували, їй було всього 24 роки. Зовсім молода, повна сил і великих творчих задумів жінка.

Вона народилася 1920 року в Чернівцях у робітничій сім'ї. Батько Колянко Пилип Пилипович був талановитим столяром. Брав безпосередню участь у реставрації Миколаївської церкви, яка була споруджена ще 1745 року. Це одна з найдавніших дерев'яних церков Чернівців. Її часто називають "храмом хатнього типу", бо збудована в часи, коли християнам не дозволялося вибудовувати собі величні храми. Святиня неодноразово реставрувалася, ремонтувалася, змінювалася. Одним з її реставраторів і був Пилип Колянко, який доклав чимало зусиль для збереження цього неймовірного витвору сакрального мистецтва давніх часів. Ганнина мати, Яремчук Олена Павлівна, хоч і не закінчила гімназії, проте була грамотною, володіла кількома іноземними мовами. У березні 1944 року вона померла від тяжкої хвороби. Чоловік залишився з п'ятьма дітьми. Крім найстаршої Ганни у сім'ї виховувалось ще четверо – Стефанія, 1926-го, Філіпіна – 1928-го, Анастасія – 1934-го та Орися, 1937 років народження. Без коханої дружини він прожив ще довгих 33 роки і помер у травні 1977-го.

Ганна Пилипівна закінчила спочатку 7 класів народної школи, а потім – 5 класів жіночої гімназії. У 1935 р. почала працювати на ковбасній фабриці. Однак дівчина завжди мріяла про театральну сцену, тому була неймовірно щаслива, коли їй вдалось влаштуватися в Український Народний Дім, де вона з 1937-го по 1940 рік була культорганізатором клубу та артисткою у пересувному українському театрі Івана Дудича. Вистави цього талановитого режисера користувалися неймовірною популярністю серед чернівецької громадськості. В ті роки на сторінках місцевої преси часто з'являлися афіші, що сповіщали про прем'єру тієї чи іншої п'єси за постановкою Івана Дудича. Акторська трупа під його керівництвом виступала не лише у великих концертних і театральних залах, а й на сільських і міських майданах. Ганні пощастило працювати з Хризантом Кудринським, Василем Дячуком, Євгеном Унгуряном, Марією Павловською та багатьма іншими талановитими акторами. Разом вони відроджували славу українського театру, його звичаї та традиції, впроваджували новаторські ідеї у театральному дійстві.

Іван Дудич режисерував багато відомих п'єс, зокрема “Лимерівну” П. Мирного, “Сватання на Гончарівці” Г. Квітки-Основ'яненка, “Пошились у дурні” М. Кропивницького. Проте Ганні дуже подобалась п'єса “Украдене щастя” І. Франка, і тому вона взяла активну участь у її постановці. Дівчина зіграла хоч і невелику, але дуже яскраву роль – сусідку Миколи. Щоразу перехоплювало дух, коли вдячний глядацький зал вибухав шаленими оплесками. Для Ганни то були хвилюючі, трепетні миті.

У Народному Домі збиралися і представники кількох національних організацій, але Ганна в жодній з них не брала участі. Натомість вона часто відвідувала бібліотеку, що містилась тут. Дівчина захоплювалася українською літературою, тому проводила багато часу за читанням книг. У підвалі цього ж приміщення працював колектив редакції газети “Час”.

У серпні 1940 року в житті Ганни сталися великі зміни – вона вийшла заміж за Михайла Михайловича Танасюка, який на той час був співробітником НКВС. Проте шлюб тривав недовго, і в кінці грудня цього ж таки року вони розійшлися.

Війна принесла з собою невимовні страхіття, закрутила вир безкінечних смертей та покалічених доль. Все це довелося пережити й Ганні. У перші дні серпня 1941 року група патріотично налаштованих буковинських акторів (Іван Дудич, Ілля Шевчукевич, Олесь Микитюк, Ганна Колянко та ін.) разом з волонтерами буковинського проводу ОУН-М перебралася в Галичину [1]. Група опиняється під керівництвом Дмитра Настюка, який був головою товариства “Іван Мазепа”. На Галичині у кожного з артистів доля склалася по-різному. До лютого 1942 року Ганна працювала машиністкою у дорожньому відділі, а потім її зарахували до акторської групи Коломийського українського окружного театру, де перебувала до травня цього ж року. Згодом вона виїздить на гастролі у Снятин, Городенку і Косів. Саме у Снятині до неї дійшли чутки, що нібито хтось розповів у гестапо, що її колишній чоловік працював в управлінні НКДБ. Це неабияк розтривожило Ганну, але вона все ж продовжила свій гастрольний тур. У Косові на одному із спектаклів трапився неприємний інцидент – Ганна запізнилася із виходом на сцену. Директор місцевого театру дуже розізлився і оштрафував її на 80 злотих. Однак жінка не змовчала… Посварившись з ним, вона поїхала в Коломию. Прибувши на місце, одразу пішла до німецького коменданта і попросила звільнити з театру нахабного директора. Той погодився це зробити, якщо Ганна виїде в Німеччину. Добре все обміркувавши, жінка дала згоду. До того ж це був єдиний шанс врятуватися від переслідувань гестапо. 28 червня 1942 року Ганна Колянко поїхала до Німеччини, а вже в липні прибула в місто Арнштадт, де була направлена у табір і призначена робітницею на воєнний завод. Згодом вона стала працювати у цьому таборі прибиральницею. Перебуваючи тут, жінка листувалася зі своїми найближчими друзями – Кудринським та Василевською. Вони і повідомили жінці, що в Коломиї її шукало гестапо, тому в Арнштадті залишатися небезпечно. В кінці серпня Ганна переїхала в Берлін, де завдяки землякам Іванові Жуковському і Домці Антонюк влаштувалася на завод “Сіменс-Гальске”. Однак через три тижні звільнилася з правом зворотного виїзду в Західну Україну.

7 жовтня 1942-го Ганна прибула в Коломию, де зустрілася з Хризантом Кудринським та Василевською. Вони розповіли, що за час її відсутності гестапо двічі навідувалося до квартири, де вона раніше мешкала. Не гаючи часу, жінка залишає Коломию і виїздить до Станіслава (нині Івано-Франківськ). Там вона зайшла в дорожній відділ, де колись працювала. Зустрівши знайомого інженера Гринів, розказала про свої проблеми. Той пообіцяв чимось допомогти. Справді, невдовзі сюди приїздить дільничний комендант Донер і за проханням Гринів супроводжує Ганну в Кам'янець-Подільську область. 9 листопада 1942 року вони прибули у Дунаївці. Звідти її перевели у Віньківську райземкомендатуру, де вона працювала на посаді перекладачки-машиністки до 5 листопада 1943 року. Потім Ганна повертається у Дунаївці, де до

лютого 1944-го працює в машинно-тракторній станції. Згодом жінка змушена переїхати у Зіньків. Тут пробула до евакуації німців, після чого знову повернулася у Віньківці, де й зустріла Червону армію. Ганну кілька разів викликав до себе начальник РВ НКВС. На допиті вона все детально розповіла, але потрібної перепустки не отримала, тому до Чернівців повернулася без цього важливого документа. Проте у рідному місті до неї поставились вороже… Жінка змушена була поїхати до родичів у Нижні Станівці. Потім знову повертається у Чернівці, сподіваючись влаштуватися у драмтеатр. Однак цій мрії не судилося здійснитися. Несподіваний арешт, хоча Ганна ніколи не була ворогом України. Вона була дочкою свого народу і завжди пишалась цим. Їй понад усе хотілося бачити свою країну вільною, багатою і квітучою.

12 грудня 1944 року військовий трибунал внутрішніх військ НКВС Чернівецької області за ст. 54-1 "а" КК УРСР (зрадницька діяльність) засудив Ганну Пилипівну Колянко до 20 років каторжних робіт, 5 років позбавлення прав з конфіскацією всього належного їй майна. Страшні звинувачення. Неволя. З будинку, в якому проживала родина засудженої, працівники НКВС вивезли геть усе. Забрали навіть швейну машину, яку врешті побили й викинули… Почорнілий від горя батько залишився з чотирма доньками серед голих стін. Ув'язнених з Чернівців повезли у Дніпропетровськ, потім на пересилку у Харків. 9 серпня 1945-го прибули в Свердловськ, а звідти ешелоном у порт Находку. Там повантажили в трюми кораблів і морем повезли в пункт призначення – в Магаданську область Хабаровського краю Російської Федерації у Береговий табір НКВС СРСР, де вона й відбувала своє покарання. На кораблі Ганна стала свідком багатьох жахливих подій – тіснота, задуха, голод, воші нещадно нищили людей. Вони вмирали десятками. На очах дівчини за борт викидали людей, які помирали в трюмах.

Коли прибули в табір, ситуація трохи поліпшилась. Свіжого повітря було вдосталь. Працювали в тайзі на лісоповалі. Та голод супроводжував в'язнів і далі. Люди й тут продовжували помирати. Здавалось, що цим мукам не буде кінця. Але ж Сталін на той час уже помер. Микита Хрущов послаблював режим у державі, а Міністерство внутрішніх справ СРСР – у таборах. Розпочався перегляд кримінальних справ. 21 квітня 1955 року ухвалою військового трибуналу Чорноморського флоту міра покарання Колянко Ганні Пилипівні була знижена до 10 років позбавлення волі і 5 років позбавлення прав з конфіскацією майна. А 19 травня дівчина вийшла на волю, проте додому вона ще не мала права повертатися. Мусила кілька років прожити на спецпоселенні. Ганна Пилипівна перебувала в тяжкому ув'язненні 11 років і 5 місяців [2].

Ганна Пилипівна Колянко, перша зліва у верхньому ряду, з табірними подругами

Мешкаючи на спецпоселенні, вона у 1955 році вдруге вийшла заміж. Цього разу її обранцем став естонець Альфред Гансович Радік, 1905 року народження,

який служив до встановлення в Естонії радянської влади в естонській кримінальній поліції, але був ув'язнений за зраду батьківщини. Подружжя зіткнулося зі страшними злиднями. Спочатку вони поселилися в тісну кімнатку, а згодом переїхали до двокімнатної квартири барачного типу. На спецпоселенні Ганна працювала у геологічній розвідці, а її чоловік обіймав посаду майстра на збагачувальній фабриці, що спеціалізувалася на видобуванні золота. 29 травня 1956 року у них народився син Ерік. У 1963 році він почав ходити до школи на копальні "Більшовик". Там закінчив 2 класи.

Приїхавши у 1965 році в Чернівці, Альфред Гансович уже не працював, бо був на пенсії. Ганна Пилипівна влаштувалася завгоспом у Львівському будівельному управлінні (ЛБУ)-477 і працювала там майже 7 років. Потім перейшла на телефонну станцію на таку ж посаду.

Реабілітована вона 18 березня 1992 року Чернівецькою обласною прокуратурою. Болючі спомини про багаторічне ув'язнення вічною печаттю закарбувалися у її вистражданому серці. Однак все ж таки найтяжчим було для Ганни Пилипівни втратити сцену, вдячних глядачів. Віссаріон Белінський казав: "Завіса спадає – і артиста нема". У свій час для талановитої буковинської артистки такою завісою став безпідставний арешт у серпні 1944-го…

Джерела та література

1. Сулятицький Т. Чернівецький український музично-драматичний театр імені Ольги Кобилянської. Нарис історії. – Чернівці: Золоті литаври, 2004. – 212 с.
2. ДА СБУ ЧО. – Спр. П–5756.

м. Чернівці
25.12.2008 р.

Розділ IV

ЖЕРТВИ БОЇВ І МУЧЕНИКИ СТАЛІНСЬКИХ КОНЦТАБОРІВ ТА СПЕЦПОСЕЛЕНЬ

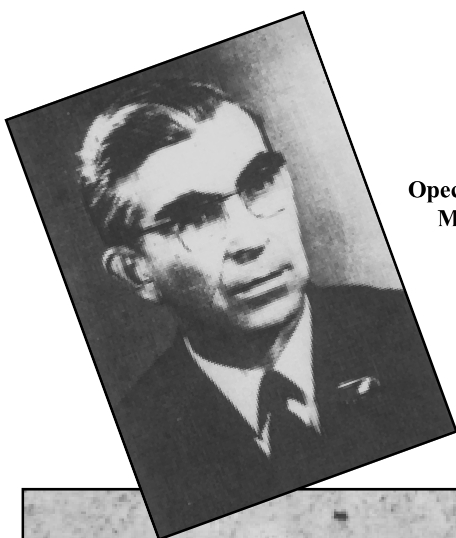

Орест та Омелян Масикевичі

Іван Фостій

ІВАН СЕВЕРИН – БОРЕЦЬ ЗА ВОЛЮ УКРАЇНИ

Іван Миколайович Северин

ЙОГО повите бойовою славою ім’я було відоме воякам Української повстанської армії, багатьом буковинцям. Правда, уникаючи переслідувань, які могли впасти на сім’ю, він, як і тисячі його побратимів, мусив жити і воювати під псевдонімами “Вуйко”, “Скригун”. Тоді про нього не писали в газетах, не говорили по радіо, не публікували портретів, не запрошували до високих президій. Тільки короткі штафетки, що надходили до крайового проводу УПА, засвідчували його бойову діяльність, підтверджували, що український народ не скорився тоталітаризму, що кращі його сини і дочки в неймовірно важких умовах зі зброєю в руках виборюють свободу рідної землі.

У 1946–1947 роках він командував окружною боївкою УПА на низинному буковинському терені, що розкинувся між Дністром і Карпатами.

Чому вибір випав саме на Івана Северина? Бо він мав гімназійну освіту і добру військову підготовку. Знав кілька мов. Був сміливим і мужнім провідником боївки. А головне, гаряче любив Україну, хотів їй добра, хотів здобути їй волю. Казав своїм побратимам і знайомим:

– Досить нам бути наймитами то в австрійців, то в румунів, то в росіян. Прийшла пора самим брати владне кермо в руки. Румуни прийшли до нас у постолах, а пішли в хромових чоботях. Росія наших людей у Сибір та в тундру вивозить, а на Буковину ешелони своїх колонізаторів доставляє. В Чернівцях скоро українського слова не почуєш. Всі начальники – росіяни. Українську інтелігенцію вирубують під корінь. Цього не можна далі терпіти... Або переможемо, або загинемо!..

Не всі брали зброю до рук! Не в усіх вистачало мужності і терпіння ходити весь час під небезпекою загибелі, коли за тобою стежать, тебе шукають десятки і сотні сищиків, сексотів, добре вишколених убивць, яким дали назву “істрибки”, тобто винищувачі людей.

Іванова сестра Василина боялась за життя брата. Хотіла вилучити його з УПА. З тривогою в голосі казала:

– Вонцю, дивись, скільки наша Україна вибухала. Скільки літ рвалась до волі, та так і залишилась у ярмі…

– Це тому, що не всі розуміли, що доля посилає їм можливість стати вільними. Вони не використали цієї можливості, а тому й залишились рабами... Але ж так вічно не може бути... Свою волю ми повинні добути самі. Ніхто нам її на тарілочці не піднесе.

Після таких розмов Іван надовго зникав з околиць рідних Горішніх Шерівців, де народився у 1916 році. Час від часу в село нікому невідомими каналами доходили вістки, що Іван живий. Що він робив, то залишилось таємницею для всіх. Хіба що Микола, молодший брат, інколи невідомо якими шляхами довідувався щось конкретне про Івана.

Зате міліціонери не давали сім’ї спокою. В сестру Василину, яка працювала санітаркою в Садгірській лікарні, несподівано “закохався” Микола Попович із Раранчі (нині с. Рідківці

Новоселицького р-ну). Говорив, що любить. Пропонував поїхати у Вижницю, щоб там розписатись і жити. Місяців п'ять підлещувався, хотів вивідати, де знаходиться її старший брат. Одна з дівчат, що працювала прачкою, кинула на карти і сказала:

– Василино, як тебе не заберуть за три дні, даю голову відтяти. Цей міліціонер, що до тебе ходить, не твоя доля. Він підступний зрадник...

У лікарні працювала терапевт Броня Штайнберг. Вона сказала Василині, що днями з Горішніх Шерівців будуть виселяти 5 сімей.

– А кого саме?

– Не знаю. Завтра скажу.

І наступного дня повідомила, що сім'я Северинів є в списках. Василина передала батькам. І вони втекли в гори. А Василина продовжувала працювати в лікарні під материним прізвищем – Павлюк. Думала, що не знайдуть. Дитяча наївність. Знайшли. Арештували і привели на Чернівецький вокзал, щоб етапом відправити в Сибір чи в тундру. Але був серед міліціонерів батьків хрещеник. Він дав змогу Василині втекти в Ленківці до Марійки Сафтюк. Звідти вона пішла в Нові Мамаївці до Захарія Смереки, а від нього – в Чернівці на борошномельний завод, що на вулиці Севастопольській.

Там працювала 4 місяці. Брат Микола, що вчився у школі ФЗН, ходив до неї на підгодівлю, і дещо розповідав про Івана. Він у горах. Воює за Самостійну Соборну Українську Державу (ССУД). Недавно був бій у Драчинцях. Сотня енкаведистських чистильщиків і 30 "істрибків" рано-вранці напали на окружну бо-ївку, до якої входили 24 хлопці. Напад був несподіваний, але патріоти не розгубились. Сміливим наскоком розбили енкаведистську засаду, знищили десятьох опричників і відступили на прилісну гору, де зайняли оборону. До полудня енкаведисти кілька разів пробували збити боївку з гори, але марно. Бій тривав з восьмої ранку до другої дня. Ворог втратив понад 76 чистильщиків. 5 чи 6 саней вивозили трупи. Було багато поранених. Боївка теж мала втрати. Загинув Михайло Казимір, біля хати якого точився бій. Хату Казиміра енкаведисти спалили, а його жінку вбили. Загинув Іван Скакун із Шипинців, Степан Рудик і Михайло Лунгул із Драчинців.

Це, як свідчить Літопис УПА, т. 19-й, ст. 254-а, відбувалось 8 січня 1945 р.

Сьогодні не будемо перелічувати всі бої і сутички, які ще достатньо не вивчені. Були вони і в Костинцях, і в Глибокій, і в Суховерхові. Про них є короткі повідомлення в Літописі УПА.

Повернемось до Василини. Працюючи на борошномельному заводі в Чернівцях, вона 2 грудня 1946 року пішла на єврейський базар, щоб купити мила і зустріла там Миколу Поповича з двома міліціонерами. Ось тут і проявилось його справжнє "кохання".

– Тебе бандерівці відгодували, що й не впізнати, – сказав злісно. *– Можна уже й відстрілювати.*

– Я ще кулі не заробила, – відповіла. *– А ти заробив і не одну.*

Василину заарештували. Привели в міліцію. Почалося слідство. 29 квітня 1947 року Садгірський народний суд засудив її до шести років таборів суворого режиму у віддалених районах СРСР за втечу з етапу, тобто з Чернівецького вокзалу. Завезли Василину аж в Архангельськ, де до смерті заїдали комарі і блошиці. А через два роки відправили в Амурську область, на станцію Арга. Звідти в – Середню Білу, де працювала на паперовій фабриці. Звільнили її з таборів суворого режиму тільки після смерті Сталіна, в 1954 році, але без права жити в рідних місцях. Потім уже після багатьох заяв і скарг їй таке право надали. Приїхала додому. Хотіла дізнатися про долю брата. Куди не зверталась, всюди тільки плечима знизували... Тоді навіть ім'я повстанця боялися згадувати. Та найсуворіша таємниця згодом розкривається, стає відомою. Відомою стала і доля Івана Миколайовича Северина.

1947-й рік був особливо важким і складним для вояків УПА. Влада свої неодноразові звернення до вояків УПА – прийти з повинною – супроводжувала посиленням збройної бо-

ротьби з ними. Ця боротьба була нещадною як для самих вояків, так і для їхніх сімей. Вояків при першій-ліпшій можливості убивали, сім'ї судили і висилали у віддалені райони СРСР. Велась велика робота по розкладу боївок. Туди засилали перекинчиків, провокаторів, зрадників, які, рятуючи власну шкуру, видавали своїх колишніх побратимів по зброї органам МДБ.

Взимку 1947 року Карпати були під прицільним вогнем підрозділів МДБ, МВС і військових частин Прикарпатського військового округу. "Скригун" зі своїми побратимами рішив побувати в рідних місцях. Підбадьорити зневірених, поповнити боївки надійними людьми, хоч раз добре виспатись у теплій хаті. 31 березня він прибув на хутір Колонія, що біля Юрківців. Там жила донька Манолія Дмитровича Мигайчука із Брідка – Марія. В 1937 році вона одружилась із Іваном Дмитровичем Михайлюком. Батько, який з 1928-го по 1932 роки працював у Канаді, заробив там трохи грошей, купив їм на цьому хуторі грунт, збудував дім. Та в 1942 році Михайлюка мобілізували в румунську армію і він додому не повернувся. Тому батько часто приходив до доньки, щоб допомогти їй по господарству.

"Скригун", як свідчать документи, ще з травня 1946 року підтримував зв'язок із Манолієм Мигайчуком. У його хаті разом зі своїм другом Манолієм Петровичем Котиком – "Когутом" – він знаходив і харчі, і нічліг, і потрібну інформацію.

Родина Мигайчуків

Дві доньки Манолія Мигайчука – Марія і Настасія теж не були байдужими до національно-визвольної боротьби українського народу. І тому "Скригун" заходив до хати Марії Михайлюк, як в надійне пристанище, де він був гарантований від зради чи якоїсь пастки.

Отож, прибувши в район Заставни, він відвідав Марію Михайлюк і на два дні зник. Сказав, що прийде вночі з 2 на 3 квітня.

Він і справді з'явився в цей час. Настасія збиралась іти на залізничну станцію, щоб поїхати в Брідок, у хвіртці зустрілась з Іваном. Він попросив її повернутись до хати.

– *Хочу поговорити з тобою,* – сказав.

Повернулись. Він привітався з Марією і сів на лавку. Побачив, що хтось спить на печі, запитав:

– *Хто там?*

– *Тато,* – відповіла.

Він заглянув у другу кімнату. І в цей час якась тінь шугонула повз вікно.

– *Хто це?* – запитала його Марія.

– *Мабуть "Когут" прийшов,* – спокійно відповів.

Та у дворі загавкав пес. На “Когута” він не міг гавкати. Батько вийшов на подвір’я і побачив солдатів.

– *Хто є в хаті?* – звернувся старший до нього.

– *Нікого немає.*

Солдати кинулись до дверей. “Скригун” побачив їх і зрозумів свою помилку, вискочив через вікно на город і почав тікати. Вслід йому застрочили автомати. Іван був підстрелений метрів за 20 від хати, на городі. Стікаючи кров’ю, лежачи на сирій, холодній землі, відстрілювався, поки були патрони. Емдебісти послали до нього Манолія Мигайчука, щоб той умовив здатись. Посланець передав Іванові цю пропозицію.

– *Вуйку Мигайчук, простіть мене, що я Вам і Вашій родині приніс стільки горя,* – тихо промовив повстанець і вистрілив із пістолета в своє гаряче серце. Не хотів живим потрапляти до рук ворогів.

Іван Северин – керівник окружної боївки УПА

Так несподівано обірвалось життя Івана Миколайовича Северина. Про його загибель Чернівецьке обласне управління МДБ нікого, окрім партійних органів та міністерства, не повідомляло, бо спочатку й саме ще не знало, хто то був убитий. І Манолій Мигайчук, і його доньки Марія та Настасія знали

Доньки Манолія Мигайчука: Марія і Настасія

Надмогильний пам'ятник І.М. Северину на Садгірському цвинтарі

тільки Іванів псевдонім "Вуйко". І тільки ним користувались у своїх зізнаннях.

Тіло убитого провідника боївки відразу ж поклали на воза і повезли в Юрківці. Манолій Мигайчук зі своїми доньками, пригнічений, наляканий, опечалений тим, що сталося, ішов за возом, як за труною, розумів, яке велике горе впало на його сім'ю.

Батька з доньками відправили в Заставнівський райвідділ державної безпеки на допити. Манолій Дмитрович Мигайчук, 1893 року народження, чесний і порядний хлібороб і українець по духу, був засуджений до 10 років виправно-трудових таборів, але після жорстокої емдебістської обробки 6 листопада 1947 року помер у Львівській пересильній тюрмі.

Його доньок Марію, 1920 року народження, та Настасію, 1928 року народження, військовий трибунал військ МВС Чернівецької області засудив за ст. ст. 20, 54-1 "а" та 54-11 КК УРСР до 10 років виправно-трудових таборів, 5 років позбавлення прав з конфіскацією належного їм майна. Відбули вони це покарання за повною програмою. Реабілітовані Чернівецькою облпрокуратурою 2 грудня 1991 року.

Де поховали Івана Северина, знали лише Михайло Федорович та Михайло Іванович Довганюки із Юрківців. Але знайшов могилу через 48 років Микола Новак із Погорілівки.

30 квітня 1995 року відбулося перепоховання борця за волю України – Івана Миколайовича Северина на Садгірському центральному кладовищі в Чернівцях. Там він спить вічним сном і сьогодні. Родичі і друзі встановили надгробний пам'ятник із викарбуваним на мармурі портретом і відповідним написом.

м. Чернівці
1.12.2008 р.

Ілля Мигалескул

ХТО ВИРІШУЄ НАШУ ДОЛЮ?

Ілля Іванович Мигалескул

МОГО брата, Миколу Івановича Мигалескула, 1924 року народження, румуни засудили в 1943 році як члена ОУН на 5 років. З ним разом був засуджений на такий же строк Ілля Іванович Кременецький. Сиділи в одній камері в Чернівецькій тюрмі.

27 березня 1944 року румуни втекли з Чернівців. Німці зайняли місто і тримали фронт.

29 березня радянська бомба впала на тюрму. Спалахнула пожежа. В'язні відкрили ворота і повтікали додому. Мій брат Микола повернувся в Добринівці, де вже була відновлена радянська влада. Він думав, що для нього тюремні муки закінчились. Та 22 травня 1944 року голова сільради Іван Кременецький, батько Іллі, забрав мого брата з танців, що були на храмовій толоці, у сільраду. На стіні в кабінеті висіла гвинтівка. Він потягнувся, щоб взяти її. Микола зрозумів у чім справа, і вискочив на вулицю. Кременецький почав стріляти йому навздогін, але не попав. Люди, які бачили це, обурились:

– *Ти що в людину стріляєш?*

– *То бандера,* – гаркнув сердито.

Микола втік у ліс. І більше в селі не появлявся. Перейшов на нелегальне становище. Став бійцем УПА.

А до нас майже через день почали приходити працівники НКВС та "винищувачі" Лейба, Василь Дарійчук, Микола Лунгул, Афанасій Гуцуляк та інші: все питали за Миколу, чи не появлявся.

Потім і мені сказали, щоб прийшов у сільраду. Нібито хотіли відправити в армію. Але нікого з моїх ровесників у армію ще не брали. Мені не було навіть 17 років. І я в сільраду не пішов, а втік у ліс. Одного дня, в червні 1944 року, нашу хату оточили міліціонери, голова сільради, "винищувачі" і три доби тримали в кільці. Чекали, що прийде Микола чи я. Але ніхто не приходив. Ми знали, що хата в оточенні.

Тоді вони забирають із хати все майно – одяг, подушки, посуд, зерно, а з сараю – дві корови, двоє коней, курей, свиню. Хату, сарай та скирту хліба підпалюють…

Ми з гори Вопчина дивились, як горіла наша хата. І тоді обоє з братом поклялися помститися нашим ворогам, поки будемо живі.

Ми стали членами куреня "Кривоноса". В липні 1944 р. в лісі на Корнилові енкавеесівці оточили одну з боївок нашого куреня і розстріляли з кулеметів вісьмох воїнів УПА, серед яких був і мій брат Микола. Очевидно, місцезнаходження боївки було продане. Спрацювала зрада.

Після цієї ситуації я і чоловік моєї сестри Парасковії – Танасій Арсентійович Роговик, 1919 р.н. ("Калінін"), перейшли в сотню "Юрася", де мені дали псевдо "Петро".

В жовтні 1944 року ввечері у Васловівцях ми йшли до сільради на збори, на яких мав виступити уповноважений НКВС із питань виселення людей у Сибір за несплату податків та куркулів. Уповноваженого супроводжував один солдат. Почувши, що йдемо до сільради, вони вискочили надвір і недалеко від сільради зробили засідку. Ми бачили, що в сільраді горить

світло і йшли на вогник. Але ні голови, ні секретаря, ні людей там не було. Ми всередину не заходили. Повернулись на вулицю і попрямували до лісу. Нас було 8 чоловік. Несподівано перед нами з'явився "винищувач" і злякано підняв руки вгору, хоча ніхто йому нічого не казав. Я обминув його, і в цю мить пролунав постріл із рову справа. Куля перебила мені праве передпліччя, тому ще трохи пробіг і, знепритомнівши, упав. Наші хлопці відбили напад енкаведесівців та "винищувачів". У тому бою були убиті офіцер і солдат, про яких іде мова в рішенні суду. Після бою мої товариші мене підібрали, завели в одну з хат, де я отямився.

Жінки перев'язали мені руку. І ми пішли у Васловівський ліс. "Винищувач" ішов з нами толокою і просив, щоб ми його відпустили.

– У мене мама старенька. Я не винуватий. Більше в "істрибках" не буду.

І ми його відпустили. Але він чув, як ми говорили, що підемо на Ленківці. І очевидно, як тільки прийшов у село, доповів енкавеесівцям, де ми і куди маємо намір іти.

Ми добрались до добринівського лісу і сховались у криївці. Рука в мене теліпалась. Хлопці хотіли відрізати її, але я не дав. Дев'ять осколків з неї витяг. Рану промивали спиртом, прикладали мазь, однак рука не заживала. Я на бойові операції не ходив. Участі в топорівській операції не брав. У Васловівцях теж ні на кого не нападав.

У судовому звинуваченні написано, що нібито я і Роговик Т.А. спалили дві скирти необмолоченого хліба на полі "Грушевське" біля с. Чорнівка. Це неправда. Де там міг бути той хліб? Це перше. А друге, що енкавеесівці спалили мою хату. Але за те нікому ніякої кари немає. І в постанові військового трибуналу військ МВС Чернівецької області від 14 серпня 1947 року, який мене засудив до розстрілу, про це навіть не згадується. Отже, нас можна було убивати, нас можна було палити, грабувати, а ми навіть не мали права захистити себе перед злочинною владою. То хто ж тут виступає в ролі безкарного палія, вбивці і грабіжника? Звичайно, НКВС. Ми ж тільки захищались, бо не хотіли бути поневоленими рабами.

Та цього не могли і не хотіли розуміти члени військового трибуналу, бо вони служили комуністичній імперії, для якої Україна була ласим колоніальним шматком.

Той "старий гріх" нам не захотіли простити і служителі комуністичної Феміди 80-90-х років – колишній обласний прокурор Валентин Купцов та колишній голова Чернівецького обласного суду Павло Свинарчук, члени президії обласного суду А.П. Огородник, В.В. Котвицька, В.Г. Тарбинський та М.В. Петрюк, які 19 березня 1992 року, переглядаючи мою і Роговикову справу, відмовили нам у реабілітації, приписавши нам те, чого ми не робили. Цитую витяг із постанови президії Чернівецького обласного суду:

*"Таким чином, матеріалами справи доведено, що Роговик Т.А. і Мигалескул І.І. приймали (*так у тексті. *– І.М.) участь у озброєному формуванні, яке боролося проти законної влади, і обгрунтовано притягнуті до відповідальності.*

Керуючись ст. ст. 2, 7 Закону України "Про реабілітацію жертв політичних репресій на Україні", президія ПОСТАНОВИЛА:

Висновок в.о. прокурора Чернівецької області задовольнити.

*Визнати Роговика Танасія Арсентійовича та Мигалескула Іллю Івановича обгрунтовано засудженими вироком Військового трибуналу (*відчуваєте, яка юридична грамотність? Засуджені не трибуналом, а вироком? *– І.М.) військ МВС Чернівецької області від 14 серпня 1947 року і такими, що не підлягають реабілітації.*

Голова президії П.І. Свинарчук".

Кажуть, що пана видно по халявах, а суддів – по їхніх рішеннях. Не будемо чіплятись до безграмотності судових чиновників. Грамотність для них – рубіж нездоланний. Нас тут більше

цікавлять правові аспекти. Як видно, згадані прокурори і судді досі стоять на комуністичних, імперських позиціях, керуються законами, написаними кривавими катами СРСР Сталіним, Вишинським і Берією. Тому-то ми, воїни УПА, які боролися проти цих катів і багатомільйонної армії не менш жорстоких прислужників і виконавців їх мізантропічних ідей, які убивали, палили, грабували, депортували наших людей, ми, які боролись за незалежну, самостійну, соборну українську державу, ми досі ходимо в чорному тілі ворогів, а ті, що глумилися над народом України, хто палець об палець не вдарив, щоб Україна вирвалась з імперського ярма, хто всіма силами душив Україну і її народ, вони і сьогодні вирішують нашу долю, визначають, винні ми чи ні.

Характерно, що всі наші оборонні акції і в судових документах військового трибуналу військ МВС Чернівецької області від 14.08.1947 р., і в постанові президії Чернівецького обласного суду від 19.03.1992 р. кваліфікуються як напади.

У постанові Чернівецького обласного суду пишеться, що я і Роговик у складі банди "Юрася" в березні 1945 р. брали участь у нападі на село Колінківці, де було вбито 5 бійців винищувального батальйону.

Насправді ж ми ні на кого не нападали. Наша сотня, а не банда, із Рухотина перейшла в Колінківці. Зупинилась на нічліг. Вранці всі ще не попрокидались, як вартові побачили на конях енкавеесівських патрулів. Ми почали вискакувати із хат. Зав'язався бій. Ми з боєм відступали до Добринівців. Скільки в тому бою загинуло "винищувачів", чия конкретно куля їх убила, важко сьогодні сказати. Ми оборонялись, а вони нападали. То був бій між колонізаторами і патріотами, між нашими поневолювачами і борцями за незалежну Україну. На жаль, цього не розуміють судді, виховані КПРС на горе нашому народові.

У Добринівцях ми заквартирували по хатах. Але й тут знайшлися запроданці. На другий день село оточили енкавеесівці у синіх бушлатах. Була оточена майже кожна хата. Бій був розсіяний. У результаті цього бою було багато полеглих з обох боків. Поранені бійці УПА іноді самі добивали себе, не хотіли здаватись у полон. Я був у боївці "Славути". Наш тяжко поранений санітар сам добив себе в хаті Горихи. Його хотіли заховати в криївці. Але він не міг стерпіти страшного болю. Розривна куля вдарила в живіт. Кишки вилізли назовні. Крім нього загинуло у той день ще 18 наших хлопців. Хто за них відповів перед українським народом, перед осиротілими батьками? Чи врахували це судді, розглядаючи справу? Про чиї інтереси вони дбали: України, чи тих, хто убивав кращих синів і дочок нашого народу в сорокові-п'ятдесяті роки?

В постанові президії Чернівецького обласного суду згадується рішення суду Степового виправно-трудового табору Міністерства внутрішніх справ СРСР, яким я за ст. 59-3 КК РРФСР 27 лютого 1953 року був засуджений до 25 років тюремного ув'язнення з поглинанням не відбутої міри покарання за вироком від 14 серпня 1947 року.

За що ж мені вдруге дали 25 років? За те, що я і багато моїх товаришів по табору не могли терпіти тих нелюдських знущань, які чинило над живими людьми табірне начальство.

Весною 1950 року 800 в'язнів із Долини Смерті, Івдельлагу, що на Уралі, перевезли в Чумбайнурський табір Карагандинської області Казахської РСР. Тут над нами знущались, як хотіли. На довгі місяці саджали в бур (барак усиленного режима – *Ред.*) і тримали на воді та хлібі. І восени 1952 року ми не витримали. Розбили бур, все начальство вигнали із зони. В поштовому відділенні забрали свої посилки, яких нам начальство не видавало, а інколи і само жерло.

Цей виступ був безкровний. Але начальство не хотіло нам його простити. Почали ліпити справи, в тім числі і мені. Нас перевезли в табір "Дубовку", а звідти – в Кінгір, де слідчі Шульга і Гришин почали готувати мою справу. Одного разу на розводі вони вивели мене зі

РСФСР

МИНИСТЕРСТВО ВНУТРЕННИХ ДЕЛ

Форма «Б»

№ спец 693888

21

СПРАВКА № 000368

№ 2 исх 385/3

22 мая 1962

СЕРИЯ № ВФ

Выдана гражданину-ке Мигалескул Илье Ивановичу

год рождения ~~1927~~ 1926, национальность украинец

уроженцу-ке с. Добриновцы, Заставненского района, Черновицкой области

осужденному-ой Военным трибуналом войск МВД Черновицкой области

«14» августа 1947 г. по ст.ст. 54-1«а» УК УССР УК

к 25 годам лишения свободы

имеющему-ей в прошлом судимости Ранее не судим

в том, что он-а отбывал-а наказание в местах заключения МВД с «22» мая 1947 г. по «22» мая 1962 г.

откуда освобожден-а по отбытии срока наказания.

Начальник Управления (подразделения) колонии, тюрьмы

И. Митягин

(подпись)

Начальник отдела (части), секретарь тюрьмы

(подпись)

печать

Следует к месту жительства с. Добриновцы Заставнянского р-на, Черновицкой обл.
(город, село, район, область)

Выдано денег на питание в пути на шесть сут., сумме два рубля 22 коп.
(прописью)

Выдан билет на проезд до станции Заставна

железной дороги, стоимость 13-70 руб.

или деньги на билет в сумме от ст. Борщево до ст. Заставна
(прописью)

Выдан билет стоимостью 1 рубль 20 коп.

Личных денег нет.

Выдано из фонда помощи семь руб. 80 к.

Начальник финчасти [signature]
(подпись)

Б-В 665147

Подпись освобожденного-ой [signature]

Зарегистрирован
районным военным комиссариатом
Черновицкой области
Нач. части

ТВ 6975

строю і закрили в КПЗ. І почали допитувати, що я говорив, кого підмовляв до повстання, кого збирався вбити? Все це була абсолютна брехня, яка не трималася купи. Вони одягали на мене гамівну сорочку, ставали на спину ногами і тягли за руки та ноги, намагались поламати мені хребет, повикручувати або поламати руки та ноги, підвішували до віконних грат, душили за шию рушником, били по животу кришкою від параші, затикали рот ганчіркою, щоб не чути було крику. Коли непритомнів, вони відливали водою.

– *Ты подтвердишь все, что мы хотим!* – кричав Гришин. – *Не таких как ты здесь ломали.*

Це були справжні кати, справжні вбивці, без честі й совісті. Я ні в чому не зізнався, бо не був винен. Терпів побої. Та моє терпіння виявилось марним. Вони все одно сфабрикували справу, ще раз дали мені 25 років тюрми і відправили у Владимирську в'язницю закритого типу, де тримали шпигунів, німецьких генералів та інших великих злочинців. Там я пробув ще 8 років. Писав скарги і добився перегляду справи. Алма-Атинський суд визнав, що я був засуджений безпідставно і реабілітував мене. А наші чернівецькі судді не хочуть реабілітувати. Вийшов я із тюрми 22 травня 1962 року. 15 років терпів ці муки і знущання. Там пройшла моя молодість, там втратив своє здоров'я. Хто за це відповів?

Чернівецькі судді ставлять нам у вину те, що енкавеесівці захопили нас у схроні 22 травня 1947 року озброєних. У нас дійсно були гвинтівка, обріз, гранати, боєприпаси. А що ми могли зробити без зброї? Ми боролись за Україну, захищали наші сім'ї, наші хати, нашу землю від сваволі злочинної влади. Що влада була злочинна, про те знає увесь світ. Восени 1947 року вона вислала мою сестру Параску Іванівну Роговик із семирічною донькою Наталкою в Пермську область на спецпоселення, як і десятки тисяч інших таких же безвинних мучеників і страждальців. Але цього не хочуть знати чернівецькі судді і ті, що пішли уже на пенсію, і ті, що сьогодні засідають у судових кріслах. А в мене і в багатьох моїх побратимів по зброї виникає питання: кому служать ці комуністичні вихованці і вигодованці? Україні чи все ще тим енкавеесівським головорізам, які убивали нас, грабували, палили наші хати і обійстя, а сьогодні, лишившись непокараними за свої злочини, одержують високі пенсії, і, з допомогою різного роду перевертнів, хочуть і далі тримати нас у чорному тілі?

Не втримаєте, бо злочинці не ми, а ви. Ті, що ловили нас, ті, що мордували нас, ті, що знущались над нами, ті, що судили і убивали нас, ті, що вивозили нас і наші сім'ї в тайгу і в тундру, в степи Уралу і Казахстану, в болота і ліси Комі АРСР та інші закутки страшного комуністичного концтабору, який мав назву СРСР. Та, на жаль, ваші очі цих злочинців не бачать, бо ви з однієї компанії. Подумайте над цим, панове судді і прокурори! А ми ще трохи почекаємо. Ми віримо, що правда восторжествує. Нас реабілітує історія. Ще настане час, і вояків УПА будуть повсюди шанувати, як справжніх героїв. А тих, хто їх карав, хто не хотів їх реабілітувати, та ж сама історія поставить до ганебного стовпа як найбільш лютих і жорстоких злочинців, які не заслуговують ні прощення, ні милосердя. Бо саме вони і є найжорстокішими катами нашого народу, оскільки схвалювали все те зло, всі ті жахи, які чинила радянська влада над українським народом.

м. Чернівці
18.07.1995 р.

Орися Миколаївна Осадчук-Куцюруба

ХТО Ж ПОВИНЕН БУТИ РЕАБІЛІТОВАНИМ?

ГОРТАЮ сторінки моїх скарг, написаних у різні інстанції, а заодно гортаю в пам'яті сторінки свого життя. Обурююсь несправедливістю і свавіллям, яке вчинила радянська влада над нашою сім'єю. Шукаю правди, а її немає. Бюрократія, що залишилась нам у спадок після розпаду СРСР і КПРС, не хоче чути наших голосів, не розуміє нашого болю, бо вона черства й глуха.

Але все по порядку.

Мій батько, Микола Юрійович Осадчук, 1909 р.н., господар із села Добринівці Заставнівського р-ну, став жертвою безпідставного звинувачення в контрреволюційній націоналістичній діяльності, яке висунули проти нього в березні 1941 р. працівники Чернівецького обласного управління НКВС. Фінал відомий – розстріл. Обласна прокуратура в довідці № 13-2427-89 від 18.04.90 р. написала нам (цитую за оригіналом): *"... дело в отношении Осадчук Николая... прекращено за отсутствием состава преступления и Ваш отец по этому делу реабилитирован".* Отже, був невинний, але розстріляли. Хто покараний за знищення безвинної

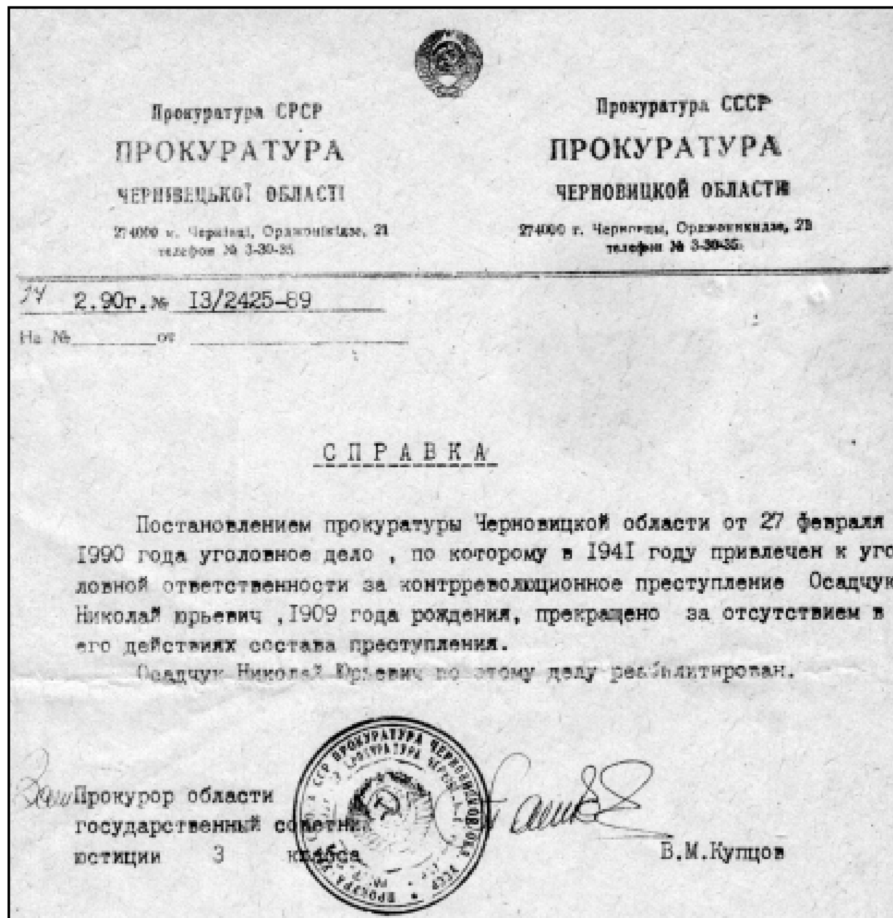

Прокуратура СРСР
ПРОКУРАТУРА
ЧЕРНІВЕЦЬКОЇ ОБЛАСТІ
274000 м. Чернівці, Орджонікідзе, 21
телефон № 3-30-35

Прокуратура СССР
ПРОКУРАТУРА
ЧЕРНОВИЦКОЙ ОБЛАСТИ
274000 г. Черновцы, Орджоникидзе, 21
телефон № 3-30-35

24 2.90г. № 13/2425-89

На № ________ от ________________

СПРАВКА

Постановлением прокуратуры Черновицкой области от 27 февраля 1990 года уголовное дело , по которому в 1941 году привлечен к уголовной ответственности за контрреволюционное преступление Осадчук Николай юрьевич ,1909 года рождения, прекращено за отсутствием в его действиях состава преступления.

Осадчук Николай Юрьевич по этому делу реабилитирован.

Прокурор области
государственный советник
юстиции 3 класса В.М.Купцов

людини? А ніхто. Винних ніхто не шукає. Їх навіть не хочуть називати по імені. Убивала, кажуть, всім відома сила – система. Але ж були і конкретні виконавці? Були. Вони ще ходять серед нас. Чому ж їх не притягли до відповідальності, як убивць?

Де і коли убили батька, де покояться його останки, прокуратура нам не повідомляє. Це чисто по-радянському. Убити і кінці у воду. Де вбили, коли вбили – то, мовляв, сім'ї не треба знати. То державна таємниця.

Мені йшов шостий рочок, як забрали батька. Ми з мамою лишились сиротами, але цим наше горе не закінчилось. Влітку 1947 року органи МВС заарештували мою маму, Наталю Юріївну Осадчук, 1909 р.н., а 15 липня цього ж року Чернівецький військовий трибунал військ МВС засудив її до десяти років позбавлення волі. За що? Давала їсти бійцям УПА. А як не даси, коли прийшли з автоматами холодні й голодні, переслідувані, злі на увесь світ і нещадні до ворогів України? Мати не була ворогом України, розуміла з ким має справу. Нагодувала. Сексоти донесли. І за це 10 років позбавлення волі. Арештував її 6 червня 1947 року на підставі ордеру № 1110 заступник начальника Заставнівського райвідділу МВС капітан Довгаль. Саме він описував наше майно: дім під дранкою, комору, сарай під залізом, сарай під дранкою, двох робочих волів і корову, зо три десятка курей (в описі, правда, значиться тільки троє, решта очевидно пішла працівникам МВС на холодець, а тому в опис не потрапила). А потім один приставний і 2 великих столи, диван, два буфети, 4 стільці, 2 скрині (не порожні), 3 кожухи, 4 килими фабричні, 10 метрів полотна, 8 подушок, різний посуд, 7 полотняних сорочок, чоловічі хромові туфлі та інше майно. Було що розтягувати і працівникам МВС, і їхнім холуям.

Матір відправили в Комі АРСР, а потім – у Тайшет Іркутської області, де вона рубала ліс. Повернулась у Добринівці в кінці 1956 року хворою на туберкульоз і з дірками в легенях.

Рік працювала в колгоспному дитсадку, що містився в нашій хаті. Душа боліла, що її обікрали. Не стерпіла того болю і наруги, пішла в ланку. Коли вже не могла працювати в ланці, бо в таборах втратила здоров'я і силу, правління колгоспу не дало їй пенсії – не вистачило року до трудового стажу, а 10 років сталінських таборів у трудовий стаж не зараховувались. Так вона і не дочекалась справедливості. В січні 1991 року померла. Вічна їй пам'ять!

Мами не стало, але наш сімейний біль залишився, несправедливість не зникла. Вона мучить мою душу. Спогади ведуть мене тими дитячими стежками, якими я ходила в Добринівцях.

Коли в 1947 році маму засудили, наші хати, – а їх було аж дві – стара й нова, – віддали колгоспові. На старому дворищі утворили колгосп, а в новій хаті влаштували дит'ясла. Так за рахунок добра господарів радянська влада творила соціалізм.

Уповноважений Заставнівського райкому КПУ Бондар забрав усе наше майно, що було у старому господарстві, і навіть те, яке ми рознесли по сусідах. Мама мала два мінтяни з тхорами. То він забрав їх у Марії Дарійчук і потім подарував на весіллі дочці голови сільради Марії Середюк. Їй сором було одягати грабіжницький дарунок і вона ті мінтяни продала. Від моєї тітки Оксани Дарійчук цей самий Бондар забрав три килими. Куди їх дів, знає тільки він. Щедрі були за чужий кошт уповноважені райкому партії.

Мене осиротілу, без батька і матері, приписали до чужої жінки Христини Мусіївни Бабинської, 1878 р.н., яка не мала помешкання і з милості моєї бабусі Параскіци Осадчук жила у нас у коморі. Її зазначили по всіх документах моєю рідною бабусею. Працівникам МВС до фальсифікацій не треба було звикати.

20 жовтня увечері Бондар зайшов до нашої хати і сказав мені:

– Ти вже хлібоздачу виконала, але натереби ще 100 кіл кукурудзи до завтрього.

І ми, троє дівчаток 12-15 років, цілу ніч лущили кукурудзу під охороною "істрибків". А 21 жовтня 1947 року мене і Христину Мусіївну Бабинську енкаведисти забрали з хати і повезли на станцію. Ту кукурудзу ми взяли з собою. Мочили у воді і їли на Уралі. Вона рятувала нас

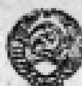

Прокуратура СРСР
ПРОКУРАТУРА
ЧЕРНІВЕЦЬКОЇ ОБЛАСТІ
274000 м. Чернівці, Орджонікідзе, 7?
телефон № 3-30-35

Прокуратура СССР
ПРОКУРАТУРА
ЧЕРНОВИЦКОЙ ОБЛАСТИ
274000 г. Черновцы, Орджоникидзе, 7?
телефон № 3-30-35

5.8.91 № 13/2427-89

На № ______ от ______________

СПРАВКА О РЕАБИЛИТАЦИИ

Гражданка Осадчук Наталья Юрьевна, 1909 года рождения, уроженка села Добрыницы, Заставновского района, Черновицкой области, до ареста работала в своем крестьянском хозяйстве в селе Добрыницы.

Осуждена военным трибуналом войск МВД Черновицкой области 15 июня 1947 года по статье 20-54-I а УК УССР (1927 года) к 10 годам лишения свободы с конфискацией имущества, приговор в дальнейшем не изменялся.

Арестована 6 июня 1947 года, освобождена 2 февраля 1956 года, содержалась в местах лишения свободы 8 лет, 8 месяцев, 2 дня. В ссылке не находилась.

На основании статьи 1 Закона Украинской ССР "О реабилитации жертв политических репрессий на Украине" от 17 апреля 1991 года, –

гражданка ОСАДЧУК (ШТЕФУНИК) НАТАЛЬЯ ЮРЬЕВНА реабилитирована с возвратом конфискованного имущества.

Заместитель прокурора области
старший советник юстиции М.К.Пашковский

Хотин, райтипография, Зак.? ?

деякий час від голодної смерті у селищі Всеволод-Вільва, що в Олександрівському районі Пермської області, куди нас органи влади вивезли на спецпоселення. Після того, як закінчилась кукурудза, я буквально вмирала з голоду, поки мене не підібрав Пантелій Дмитрович Кібець, спецпоселенець із Сумської області. Саме його сім'я врятувала мене від голодної смерті і виростила. Спасибі їм велике і від мене, і від усієї моєї родини.

У 1954 році я написала скаргу в Москву і мене звільнили зі спецпоселення. Повернувшись у Добринівці, поселилась у моєї тітки по матері Дарійчук Оксани Юріївни. Згодом переїхала в Чернівці, де і живу по цей день.

У нашій новій хаті, де спочатку були колгоспні дит'ясла, нині живе Василина Лунгул з дочкою, зятем і двома внуками. Щоб не віддати нам хати, правління колгоспу склало фальшивого протокола від 1 жовтня 1973 року, за яким хата нібито продана сім'ї Лунгулів. Я не знаю, як би Василина Лунгул почувала себе, якби у неї відібрали нажиту її мозолями хату і віддали нам, а вона скиталася б попід тинами. Чи не пече її чужий кожух? Очевидно, не пече, бо коли представниця районної комісії по відновленню прав реабілітованих п. Корчинська обміряла хату, то Василина Лунгул кричала, що візьме сокиру і зарубає мене, бандерівку, якщо я туди прийду.

Я багатодітна мати. В моїй сім'ї зараз 14 чоловік. Живемо в Чернівцях по вулиці Парковій, 21, у будинку без комунальних зручностей на 48 квадратних метрах. Його ми будували самі без будь-якої державної допомоги. В квітні 1993 року комісія ЖРЕПу № 12 оглянула умови нашого життя і зробила висновок, що сім'я потребує розширення житлової площі. Оскільки нам нашого не повертають, ми претендуємо на дві державні квартири, в яких би могла розміститися моя сім'я. За ті кошти, яких я не одержувала за хату та інше майно, хай колгосп збудує нам у Чернівцях відповідне помешкання. За те добро, яке колгосп забрав і привласнив, – а це дев'ять будівель, з яких шість під бляхою, а також молотарка, плуг, борони, інший інвентар – можна побудувати прекрасний дім з усіма зручностями і на таку велику сім'ю, яку я маю сьогодні.

Обласна комісія з питань поновлення прав реабілітованих, яка визнала "законним" право сім'ї Лунгулів на наш будинок, не знайшла підтверджень на інше забране у нас майно. Між тим є живі свідки – Микола Олексійович Чорний, Василь Семенович Дробот, Іван Корнилович Дарійчук, Марія Василівна Томчук, Василина Танасіївна Мигалескул та Марія Іванівна Дарійчук, – які підтверджують весь той майновий список, який я подавала в комісію. Отже, при бажанні можна врахувати все наше майно і виплатити відповідну компенсацію.

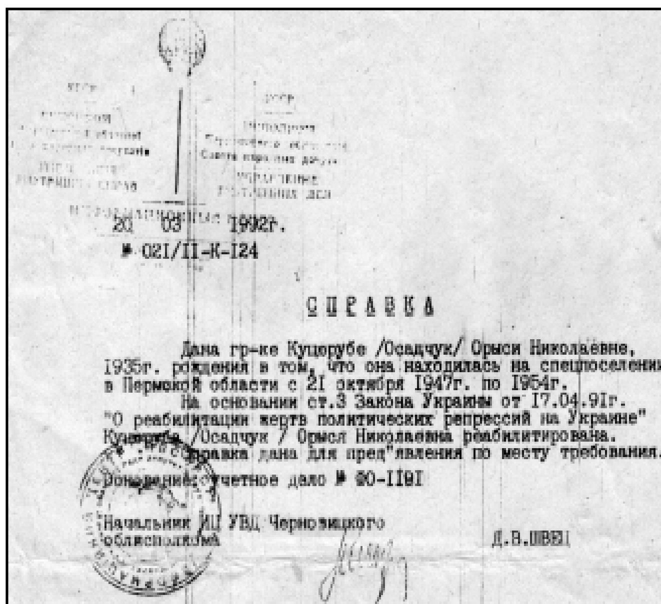

20 03 1992г.
№ 021/II-К-124

СПРАВКА

Дана гр-ке Куцерубе /Осадчук/ Орыси Николаевне, 1935г. рождения в том, что она находилась на спецпоселении в Пермской области с 21 октября 1947г. по 1954г.

На основании ст.3 Закона Украины от 17.04.91г. "О реабилитации жертв политических репрессий на Украине" Куцеруба /Осадчук / Орыся Николаевна реабилитирована.

Справка дана для пред"явления по месту требования.

Основание: учетное дело № 80-1191

Начальник ИЦ УВД Черновицкого облисполкома Д.В.ШВЕЦ

16 вересня 1991 року я зверталася з цим питанням у комісію по відновленню прав реабілітованих Заставнівської районної ради народних депутатів, яка 13.02.1992 р. рішила виплатити за все наше вищезгадане майно, а також за стодолу, молотарку з

котлом, за вози, плуги і борони, не включені чомусь в опис, аж 20199 крб. Ми не погодились із таким рішенням і оскаржили його в обласній комісії, яка 14.05.1992 р. оцінила нашу хату в 28558 крб.

Заступник голови обласної комісії Л.Д. Забуло в розмові зі мною вів себе грубо. Його ставлення до мене нагадувало часи сталінізму, коли права людини нещадно топталися. Мене син вивів із комісії ледь живу і я довгий час після цієї розмови лежала дома хвора.

4.01.1993 р. я звернулась до І.М. Гнатишина, тодішнього Представника Президента України в нашій області, із проханням, щоб взамін нашого будинку в Добринівцях дали нам відповідну квартиру в Чернівцях.

Нашу заяву І.М. Гнатишин доручив розібрати тому самому Л.Д. Забулі. Як він її розбирав, ми не знаємо, але по телефону сказав, що І.М. Гнатишин рішив залишити нашу скаргу без задоволення. Потрапити ж до Гнатишина на прийом я не змогла. З нами просто не хочуть мати справи. Керівників області наш біль не пече.

Нинішня влада залишилась несправедливою, якою була в часи репресій. Ті, хто арештовував, грабував, розстрілював, нині нас реабілітують, але нічого назад не віддають і сміються нам у вічі. "Правди захотіли?" – глумились наді мною члени Чернівецької обласної комісії в справах поновлення прав реабілітованих. Їх не пече мій біль, не мучить сумління. А я все думаю, а хто заплатить мені за те зло, яке вчинила нашій і тисячам інших сімей радянська влада та ті прислужники, які відібрали у мене батька, вбили його нізащо в 32 роки, залишивши мене п'ятирічною сиротою, знівечили мамине життя в концтаборах і моє дитинство та юність на спецпоселеннях? Хто і чим може оплатити це горе, цю сваволю, вчинену над нами комуністами?

Невже влада думає, що все це можна компенсувати тією жалюгідною 25%-вою надбавкою, яку я одержую до пенсії? А хто забере з душі той глибокий біль, який не дає спокою ні вдень, ні вночі? Хто оплатить сльози, які я ллю до цих пір за батьком, матір'ю, за своїм сплюндрованим дитинством, за нашим розграбованим майном? Стикаюсь із жорстокими розглядачами реабілітаційних справ, з їх байдужістю, які по суті судять нас невинних ще раз, і думаю, кому на відкуп нас сьогодні віддали? Хіба це люди? Хіба вони можуть зрозуміти наш біль? Хіба вони мають милосердя?

Радянська влада довела всьому світові, що вона уміла нещадно убивати, грабувати, але не вміла бути благородною і великодушною, не вміла повертати свої борги. То була страшна і жорстока влада. При ній не могла восторжествувати у нашій країні справедливість, не могли бути поновлені права реабілітованих. Вона ніколи не повертала людям забране у них майно.

Правда, ми сьогодні живемо в незалежній Україні. Але ж характер влади, її ставлення до людей майже не змінились. Її ідеологія все ще залишається комуністичною.

Комуністи і соціалісти рвуться до реваншу. Вони не хочуть відмовлятися від грабіжницьких методів і законів, якими керувався колишній СРСР, не хочуть поглянути на проблему репресованих очима чесних людей. Засліплені ненавистю до всього чесного і талановитого, апологети жорстокого тоталітарного режиму продовжують знущатися над ними.

То ж чи не пора покласти цьому край, повернутись до репресованих обличчям, проявити до них милосердя і справедливість, повернути їм нажите кров'ю і потом майно?

м. Чернівці
19.05.2006 р.

Іван Фостій

ЗА ЧУЖУ ВИНУ

ТОМКО Анастасія Тодорівна народилася у селі Дорошівцях 18 лютого 1915 року в бідній селянській родині, коли батько був на війні, з якої додому не повернувся. Дівчина хоч і росла сиротою, була жвавою і бойовою. В 1929-му році закінчила 7 класів сільської школи, і родичі, не гаючи часу, віддали її, п’ятнадцятилітню, за багатого вдівця Манолія Васильовича Остаповича у Погорілівку. Він був надто суворим до своєї молодюсінької, маленької, як синичка, дружини. Боявся, щоб хто-небудь не вкрав її в нього. Тримав, як пташку в клітці. Настуся пожила в тих страшних умовах за багатим вдівцем 6-7 тижнів і втекла до своєї старшої сестри Марії. Манолій приходив, умовляв повернутися, обіцяв, що даватиме їй волю. Не повернулася. Серце не лежало до цього чоловіка. А яке життя без любові? Мука. Отож не хотіла мучитись.

Анастасія Тодорівна Капінос-Звізда. Фото 1997 р.

9 років жила у сестри, працювала у її господарстві. Інколи влітку ходила на заробітки до багатих ґаздів. Але хотілося мати власну хату, своє господарство, коханого чоловіка. До молодої, красивої жінки почав проявляти увагу вдівець Василь Тодорович Звізда. Він був на 20 років старший від Насті. Мав двох дорослих дочок від першої жінки, володів невеликим, але міцним господарством. Василь Тодорович запропонував їй руку і серце. Взимку 1940 року відгуляли весілля. І пішло, покотилося життя з другим чоловіком.

28 червня цього ж року Дорошівці, як і вся Північна Буковина, стали радянськими. Організовувалися керівні органи нової влади. Ходили різні чутки, що селян будуть заганяти до колгоспів, а тих, хто противитиметься, висилатимуть у Сибір. Люди не були готові віддавати комусь свою, набуту важкими мозолями, кров’ю і потом, землю, худобу, інвентар. І насторожено чекали, що ж буде далі?

Події, що розгорталися в новоутвореній радянській області, радували не всіх. У селі з весни 1941 року почала активно діяти підпільна Організація українських націоналістів, яку очолив Дмитро Михайлович Звізда. Він у той час завідував початковою школою у Василеві.

Біднота, яку наділяли землею, раділа. Заможні селяни, у яких відбирали землю, скрипіли зубами, а серця заповнювала ненависть до нової влади. У Заставнівському р-ні, наприклад, на 12 жовтня 1940 року землю одержало 218 безземельних і 1087 малоземельних селянських господарств. Наділи ці, звичайно, були мізерні. Між 1305 господарствами розподілили 647 гектарів орної землі та 3 гектари сіножатей. Це був по суті чисто пропагандистський трюк. Кожна з цих родин одержувала в середньому близько 50 сотих. Але той, у кого її відбирали, сприймав цей захід, як пограбування серед білого дня. До того ж буквально з осені 1940 року в селі, як і в усій області приступили до “розкуркулювання” заможних селян, ліквідації їх як класу. На них накладали непосильні грошові і натуральні податки. Того, хто їх не виконував, арештовували, судили за ст. 58 КК УРСР і відправляли у ВТТ у віддалені райони СРСР. Першими

жертвами розкуркулювання у Дорошівцях стали Михайло Онуфрійович Георгіца, Микола Степанович Кирилюк та Марія Миколаївна Кінзірська.

Не всі погоджувались терпіти таку несправедливість. А ще й повсюди насаджувалась російська мова. Працівники органів державної влади, НКВС, НКДБ були в основному росіянами і говорили тільки російською мовою. Люди відразу відчули, що румунізацію змінила русифікація. З області почали вивозити українців то по оргнабору, то за рішенням народних судів і військових трибуналів. Їх місце займали росіяни та русифіковані націонали. Чернівці за кілька місяців перетворились у російськомовне місто. Села, звичайно, трималися рідної землі, рідної мови, не піддавалися новим колонізаторам і навіть готувалися до збройної боротьби.

Організація українських націоналістів, створена на Заставнівщині ще в 1939 році, навесні 1941-го року була досить міцною. Майже в кожному селі діяли групи, що налічували в собі від трьох до дев'яти активних членів і мали значну кількість симпатиків.

У Дорошівцях, зокрема, до сільської ОУН входили Василь Петрович Анака, Василь Тодорович Бутук, Василь Іванович Олійничук, Василь Федорович Анака, Микола Петрович Гайдей, Дмитро Василишин. Це були чоловіки зрілого віку – від 42 до 50 років.

Районним керівником ОУН був дорошівчанин Михайло Миколайович Павчук, 1893 року народження. Адвокат за освітою, жив у Заставні. До радянської влади був мировим суддею. Його дружина Агафія працювала вчителькою. Вони мали двох дітей: Михайла, 11 років, і Ярославу, 7 років. У Дорошівцях жили чотири Михайлових сестри – Оксана Анака, Василина Війчук, Параска Мигайчук та Євдокія Воробець.

Після встановлення на Буковині радянської влади М.М. Павчук до 16 грудня 1940 року працював у райспоживспілці, а потім до лютого 1941 року – секретарем-бухгалтером райвно. В лютому він звільнився з роботи і займався домашнім господарством, чимало уваги приділяючи підпільній діяльності. Дмитро Михайлович Звізда – "Орлик" був заступником Михайла Павчука з пропаганди. Справи з організацією нових осередків йшли добре. Невдоволених радянською владою було багато.

Але весняні дні 1941 року принесли Павчуку М.М., Звізді Д.М. та багатьом їхнім соратникам великі тривоги і неприємності. Почалися арешти, допити, очні ставки, які давали слідчим НКДБ багатий улов. 20 квітня був арештований Андрій Іванович Ковалик, 23-го – Василь Васильович Лахманюк і Михайло Миколайович Павчук – всі троє із Заставни, Михайло Іванович Королик та Іван Дмитрович Сливка з Василева. 6 травня – Степан Антонович Щербанович із Чунькова, Михайло Васильович Семенюк із Василева та Іван Васильович Пазюк із Заставни. А 19 травня в камері попереднього ув'язнення опинився і Георгій Іванович Бурик із Василева. Це був цвіт Заставнівської ОУН. Кожен із них, за винятком Лахманюка, зізнався – коли, кого і в якому селі "завербував", тобто залучив до ОУН.

Пазюк І.В., наприклад, на допиті в день арешту зізнався, що є активним членом ОУН, яка готувала збройне повстання проти СРСР, що його в організацію залучив І.Д. Сливка в жовтні 1940 року і дав завдання залучити інших. І він загітував у Заставні вісьмох. Це були Цуркан Іван Михайлович, Ковалик Андрій Іванович, Красняк Михайло, Вакарюк Михайло, Цуркан Микола Андрійович, Незвіський Михайло, Доманюк Георгій та Ковалик Петро Миколайович. Ковалик А.І. мав на той час 33 роки, всі інші по 20-24 роки.

Названих на допитах членів ОУН моментально арештовували, допитували і ловили інших. Кримінально-слідча справа повнилась новими іменами та прізвищами. Слідство по першій дев'ятці було закінчено 27 червня 1941 року. У висновках слідчих зазначалося, що в квітні–травні 1941 року УНКДБ по Чернівецькій області була розкрита і ліквідована Організація українських націоналістів Заставнівського району, яка ставила за мету збройне повстання проти радянської влади на випадок виникнення війни.

Всього напередодні і в перші дні війни в районі було арештовано понад 50 членів ОУН. Де обірвалося їхнє життя, довго ніхто в районі і в селі не знав. Але чутки, що всіх арештованих було розстріляно у Чернівецькій тюрмі № 1, викликали серед жителів сіл гнів і обурення. Жертвами цього гніву та обурення ставали не завжди ті, хто ці злочини творив.

Дмитро Михайлович Звізда, за яким працівники НКДБ та НКВС ганялися по всьому району, в розставлені сіті не потрапив. І як тільки частини 17-го стрілецького корпусу відступили за Дністер, він 6 липня 1941 року скликав у Дорошівцях народне віче, на якому було обрано громадський уряд і створено сільську поліцію. Головою уряду був обраний Нуцуляк Григорій Георгійович, 1888 року народження. Начальником поліції призначили Гайдея Георгія Ілліча. Ця поліція, перебуваючи під впливом останніх подій у районі, рішила провести каральні акції щодо керівників села та активістів сільради, вважаючи, що вони були головними винуватцями недавніх арештів, виселень і розстрілів. 15 громадян села були арештовані і кинуті у сільрадівський підвал. Чотирьох із них, зокрема членів сільради Шупарського Миколу Івановича та Хлівного Василя Андрійовича, члена сільради і завідуючого клубом Литвинчука Василя Олексійовича і заступника голови сільради Ганусяка Івана Тодоровича, було розстріляно.

Голову сільради Григоровича Григорія Миколайовича, який ховався у житах, лише підстрелили, поранили в ногу. Інспектора соціального страхування Анаку Василя Степановича так сильно побили, що він по дорозі в Садгірський табір помер.

Організатором цих каральних акцій був Д.М. Звізда. Виконавцями його вказівок виступали різні люди, але серед них не було ні Звізди Василя Тодоровича, ні його молодої дружини Анастасії Тодорівни.

Самосуди дорошівецьких націоналістів, до яких через кілька днів після повторної окупації Буковини вдавалися й румунські каральні органи, не були прихильно сприйняті новою адміністрацією. Громадський уряд і українська поліція після кількаденного існування були розпущені. Багатьом поліцаям загрожував арешт. Окремі з них повтікали в Галичину, де потім служили в українській поліції, пізніше воювали в боївках УПА, інші пішли на службу до румунів.

Дмитру Звізді липнева дорошівецька розправа безкарно не минулася. 12 липня, на свято Петра і Павла, коли він молився у сільській церкві, туди зайшли румунські жандарми, арештували його, завели в постерунок, жорстоко побили, а потім відвезли до Дністра, там убили, а труп кинули в річку. Дністрові хвилі викинули труп на берег. Родичі підібрали його і поховали на сільському цвинтарі.

Період румунської окупації село пережило більш-менш спокійно. Старі рани боліли. Люди чекали закінчення війни, а вона все продовжувалась. В кінці березня 1944-го року румунська адміністрація втекла, в село знову вступили підрозділи Червоної армії, в районі було відновлено радянську владу. Почалася нова хвиля арештів і політичних переслідувань. Ті, кого це обурювало, брали зброю в руки і йшли в боївки УПА.

Не маючи змоги зупинити арешти і депортації, члени боївок досить часто вдавалися до терористичних актів, які мало чим впливали на загальний стан справ, на міцність радянської влади, але викликали неймовірний її терор проти тих, хто міг бути запідозрений у зв'язках з ОУН. 13 листопада 1944 року о 16 годині дня боївка СБ УПА під керівництвом Івана Миколайовича Северина – "Скригуна" в складі 35-40 вояків напала на Дорошівецьку сільраду, вибила вікна, поламала шафи і спалила всі справи. Вона хотіла вбити голову сільради Івана Васильовича Харюка, порубала і виламала в його хаті двері, але господаря не знайшла. Він цього дня уцілів. Та не вціліли 12 працівників спиртзаводу, що працювали в той день на підприємстві. Усіх їх було убито.

Ці терористичні акти спонукали районний відділ і обласне управління НКДБ до рішучих дій. Вони хотіли одним махом розправитися з дорошівецькими націоналістами. 23 листопада

була заведена кримінально-слідча справа № 425, а 29 листопада почалися арешти. Тут згадали й липневі події 1941 року.

Оскільки їх організатором, як ми вже говорили, був Дмитро Звізда, то арештовували чи не всіх Звізд. Декого, правда, потім відпустили. Але саме цього дня були арештовані голова громадського уряду Г.Г. Нуцуляк, згадуваний нами В.Т. Звізда, М.Г. та Г.Г. Антонюки, М.Г. Куруляк та Т.І. Якушик. Всього 6 осіб. Їм приписували, що вони брали участь в арештах і розстрілах активістів села в липні 1941 року. Справу вели старший лейтенант Сєрков, молодший слідчий слідвідділу УНКДБ лейтенант Колочко та старший оперуповноважений 2 відділення 2 відділу обласного управління НКДБ молодший лейтенант держбезпеки Ключников. 6 грудня 1944 року обвинувальний висновок був готовий. Звізду Василя Тодоровича звинувачували в тому, що він брав участь у сільському зібранні 6 липня 1941 року, на якому було обрано громадський уряд, а також нібито в арешті і розстрілі сільських радянських активістів, що не відповідало правді.

Ми не будемо аналізувати і розкривати усього слідчого процесу, оскільки тема нашої розповіді трошки інша. Скажемо тільки, що із шести дорошівчан, арештованих по цій справі, Особлива нарада при НКВС СРСР 21 листопада 1945 року засудила до 7 років позбавлення волі Якушика Тодора Івановича, Звізду Василя Тодоровича та Антонюка Гната Григоровича. До 10 років виправно-трудових таборів були засуджені Куруляк Михайло Георгійович, Антонюк Микола Григорович та Нуцуляк Григорій Георгійович. Варто зауважити, що Нуцуляк Г.Г. одержав цей строк майже через 3 місяці після своєї смерті (помер 28 серпня 1945 року), а Куруляк М.Г. аж через 4 місяці і 21 день (помер 30 червня 1945 року). Як бачимо, сталінсько-беріївська репресивна машина була нещадною і до живих, і до мертвих.

6 грудня 1944 року старший оперуповноважений 2 відділення 2 відділу УНКДБ Чернівецької області Ключников завершив оформлення документів на виселення сім'ї Звізди В.Т. *"Після звільнення Чернівецької області від німецько-румунських окупантів,* – писав він у висновку, – *Звізда налагодив тісний контакт з озброєними бандерівськими бандами, які 13 листопада 1944 року напали на Дорошівецький спиртзавод і по-звірячому убили 12 радянських працівників".* Цей "контакт" ніякими свідченнями і речовими доказами не підтверджувався. В.Т. Звізда був пришитий до теракту білими нитками слідчого.

Оперуповноважений знайшов, що Звізда В.Т. має близьких родичів, які жили разом з ним до його арешту, а саме дружину Анастасію Тодорівну, 1921 р.н., сина Звізду Тодора Васильовича, 1942 р.н., і Звізду Михайла Васильовича, 1943 р.н.

На підставі вищевикладеного і керуючись вказівками НКВС СРСР від 31.03.1944 р. № 122, Ключников пропонував усіх близьких родичів арештованого за участь в ОУН і за сприяння бандерівським збройним бандам Звізди В.Т. – дружину Звізду А.Т. і малолітніх синів вислати із меж Чернівецької області в Іркутську область РРФСР строком на 5 років. Скажемо, що в цих звинуваченнях було багато натяжок і неправди, яких арештовані не хотіли визнавати. Слідчі ж добивалися повних зізнань.

10 квітня 1945 року Анастасію Тодорівну Звізду вислали в розпорядження управління "Печорліс". Вивантажили на станції Княжий Погост Північно-Печорської залізниці. Трьохлітнього сина Тодора енкадебісти випадково залишили в Дорошівцях у Настасіїної сестри Марії. А дворічного Михайлика змушена була взяти з собою.

Справу Анастасії Тодорівни Особлива нарада при міністрі державної безпеки СРСР розглянула тільки 14 серпня 1948 року, через 3 роки і 4 місяці після арешту, і заочно засудила її до виселення на спецпоселення в Комі АРСР строком на 5 років з конфіскацією майна. На цей час вона вже встигла відпрацювати в с. Сізяб Ілінського району на лісоповалі більшу половину свого терміну.

Про свої поневіряння Анастасія Тодорівна розповідає так:

– Мого чоловіка, Василя Тодоровича Звізду, забрали в кінці листопада 1944 року. У мене було двоє дітей. Тодор, 1942-го, і Михайло, 1943-го років народження. Я була вагітна третьою дитиною. Але мусила їздити в Заставну, возити чоловікові передачі. Там одна жінка сказала: "Віддай їм одну свиню і вони пустять твого чоловіка". Я сказала слідчим, що згодна віддати їм свиню, якщо випустять на волю батька моїх дітей. Я знала, що він, як і я, ні в чому не винен. Через кілька днів приїхали за свинею. Забрали. Сказали, що чоловіка не було за що саджати і його скоро випустять. Наступного разу я пішла в Заставну з надією, що додому повернуся уже з чоловіком. Але там сказали, що його відправили в Чернівці. Їду в Чернівці. Передачу приймають, а побачення не дають. Раз, другий. Час наближався до Великодня. Одного дня повертаюсь додому, а тут незнайомі люди з підводами.

– Збирайтесь, ми перевеземо вас у інше село…

– А як з майном ?..

– Там вам все дадуть…

У нас був дорослий бугай центнерів на 6 і молодий – центнерів на 4, пара коней, дві корови, хата під соломою, оборіг під бляхою на 16 метрів, шопа під бляхою на 12 метрів, комора під бляхою 9 метрів, високі двометрові мури кам'яні, муровані окремі пивниці під коморою на капусту, буряки й картоплю. Хата на 12 метрів з двома кімнатами. Дві свині великі, окрім тієї, що віддала енкадебістам. Тоді мали чим свиней годувати. Крім того, були дві залізні борони і плуг залізний, наритники, хомути, вуздечки, 2 вози (один робочий, другий із зеленим кошиком для різних святкових та базарних поїздок). Усього цього на воза ніяк не забрати. Я відразу зрозуміла до чого йдеться. Вони фотографії зі стін познімали і порвали. Шукали зброю. Не знайшли. Тоді револьвер під бік:

– Ти хозяйка хорошая, дай покушать!

Поклала їм солонини, хліба, сиру зі сметаною.

– Дай горілки! – наказує старший із них.

– Горілки немає. Спиртзавод близько, можна піти взяти, якщо хочете.

– Пойді, прінєсі!

Побігла, принесла. Вони п'ють, їдять і мене хвалять:

– Говорілі, што ти молодєц. І ето вєрно, а муж твой падло…

Потім взялися описувати майно. Коли описали, наказали збирати дітей. Я зовсім розгубилася. Лишилась у тому, що було на мені. Навіть черевиків путящих не взула. Їсти нічого не взяла. По дорозі вже люди кидали шматки хліба. В цей час до мене прийшла моя старша сестра Марія. Вхопила Тодорка за ручку і кинулась тікати. Тодорко спіткнувся і упав, Марія на нього. Один із "істрибків" ударив її двічі гарапником, подумав, що вони неживі і відійшов від них. Так трирічний Тодорко залишився в сестри Марії. А мене вагітну з дворічним Михайликом на руках повезли в Чернівці. Там тримали у вагонах 2-3 дні, поки не сформували цілий ешелон. І поїхали на Північ, у Комі АРСР. Зі мною була Томко Василина, бо її чоловіка Михайла Степановича забрали в 1945-му за ОУН.

Їхали довго. За цей час у вагоні розвелося вошей видимо-невидимо. На кожній волосині купами сиділи. Мені підходив час родити, а ми ще були в дорозі. Нарешті якось однієї ночі зупинилися на станції. Вранці почали виганяти з вагонів. Я не могла піднятись. Мене винесли з вагона і завезли в лікарню. Там заходить комендантша. Я лежу.

– Вставай, бандітка! – кричить. – Чєво лєжиш? Думаєш тєбя здєсь прянікамі будут потчєвать!

Завела нас у баню.

– Раздєвайтєсь! – наказала. Підняла на моїй голові оберемок волосся:

– Смотрі, бандітка, што ти завєла! Вши, как майскіє жукі, ползают!

Помилися. Я повернулась у палату. І буквально тієї ж ночі народила хлопчика. Назвала його Іллею. Просила комендантшу відпустити додому.

– Я невинна, – казала.

– Ти, стєрва, здєсь подохнєш! А єго ми виходім. Он – наше золото!

Ілля пожив може зо два тижні і помер. Як мав вижити? Молока в мене не було, бо ж мені давали в день пайку хліба, ложку вівсяної каші та тарілку баланди. Звідки було взятися молоку? Я ще лежала в лікарні, як він помер. Там працювала одна жінка, яка сказала, що Ілюшу поховали в одній могилі разом з якимось старим чоловіком, що в той день помер…

Тяжко переживала Анастасія це страшне горе, що так несподівано навалилось на неї зі всіх боків. Чоловіка забрали і запроторили невідомо куди, господарство розтягнуть люди та держава, один малолітній син хоч у рідних руках, але не з нею, новонародженого вона не змогла вберегти. Лишився з нею тільки Михайлик, якого нічим годувати.

Як тільки трохи очуняла після родів, відразу ж послали на лісоповал. Пиляли товстелезні ялини ручними пилками, сокирами обрубували гілля. Хіба ж то жіноча робота? Мусила!

– Ті, що зі мною туди їхали, всі повмирали, – розповідає далі Анастасія Тодорівна.

– Одного дня на лісоповалі я десь зазівалась і мене привалила крона ялиці, переламала ногу. Мене відвезли в лікарню. Хотіли відрізати ногу. Не дозволила. Як умру, то з ногою. І мене направили в Рибницький будинок інвалідів Кожвинського району, де я після одужання працювала прачкою, а з серпня 1947 року по червень 1948-го – прачкою і санітаркою у важкій палаті Сізябського будинку інвалідів. Там уже трохи легше було, хоча ручне прання призводило до того, що шкіра з рук злазила. Але ж порівняно з лісоповалом то, можна сказати, був рай. Я дорожила цим місцем і працювала сумлінно.

Директор Сізябського будинку інвалідів Соколов характеризував Анастасію Тодорівну як сумлінну працівницю, котра з покладеними на неї обов'язками справлялась. За час її роботи трудова дисципліна у прачечній поліпшилась. Користувалась авторитетом серед працівників та тих, кого обслуговувала.

Всі ці роки Анастасія Тодорівна не мирилась зі своїм перебуванням на спецпоселенні, добивалася відміни постанови Особливої наради при міністрі державної безпеки, але безрезультатно. Про чоловіка Василя Тодоровича Звізду теж не було ніяких чуток. Як у воду канув. Утримання малої дитини було справою непростою. Пробувала виклопотати собі статус матері-одиначки. Тоді могла б одержувати державну допомогу на Михайлика. Але ж по всіх документах вона була одруженою. Заради дитини рішилась на розлучення з чоловіком, долі якого не знала. Це дало можливість одержувати допомогу на дитину.

Пізніше Анастасія Тодорівна дізнається, що її чоловік помер ще 19 грудня 1945 року в тюрмі № 1 м. Києва. Є, правда, відомості, що він цього ж числа помер у Чернівцях. Сьогодні важко встановити, де саме і з якої причини обірвалося його життя. Очевидно під час допитів.

Перебуваючи на спецпоселенні, Анастасія одружилася з Борисом Олександровичем Капіносом, 1903 року народження, уродженцем с. Салтов Краснопутського району Саратовської області Російської Федерації. Молодший лейтенант інженерно-мінної роти 2 грудня 1944 року був засуджений за ст. 58-1 "б" КК РРФСР військовим трибуналом 3-го Білоруського фронту до 10 років позбавлення волі у виправно-трудових таборах НКВС СРСР і 5 років позбавлення політичних прав за те, що близько двох років був у німецькому полоні, звідки утік до своїх. Не вірили "смершівці", що він повернувся не без злого умислу. Щоб не ризикувати, посадили на 10 років у концтабір, звідки він звільнився 2 серпня 1954 року. Анастасія була звільнена зі спецпоселення в грудні 1955 року за постановою Ради Міністрів СРСР від 24.11.1955 року.

У 1957 році сім'я Капіносів з синами Михайлом та Іваном, який народився на спецпоселенні, прибула в Дорошівці. Три роки жили в землянці. Капіносу це не сподобалось. Поїхав у Саратов. Кликав і Анастасію туди. Не захотіла кидати рідний край. Пішла працювати на колгоспну ферму. 12 років і 6 місяців вручну доїла 14 корів. Нелегко було. Багато хто дивився скоса. Коли почала будувати хату, фіру глини не хотіли привезти. Клеймо "бандерівки" десятиліттями висіло над нею.

Тільки 26 грудня 1990 року президія Чернівецького обласного суду переглянула справу Звізди Василя Тодоровича і відмінила постанову Особливої наради при НКВС СРСР від 21 листопада 1945 року, а також постанову Особливої наради при НКДБ СРСР від 14 серпня 1948 року № 33-а щодо Звізди Анастасії Тодорівни та Звізди Михайла Васильовича і справу судочинством припинила з поверненням їм конфіскованого майна. Всю родину реабілітували.

Радянському судочинству потрібно було 55 років, щоб розібратися, що нищили і знущалися над людьми абсолютно безпідставно, за чужу вину. Та справжні злочинці, які фальсифікували справу, зруйнували міцну сім'ю і міцне селянське господарство, перетворили життя чесних людей в безкінечну каторгу, лишились непокараними. А безкарність, як відомо, породжує нові злочини. То ж будьмо уважні.

м. Чернівці
1.03.2002 р.

Лілія Хмель

БОЇВКА "МИКИТИ" У ВИРІ ПОЛІТИЧНИХ ПРОТИСТОЯНЬ

МАЙЖЕ 22 роки буковинці перебували під окупацією королівської Румунії. Загарбники не давали спокійно жити на рідній землі й працювати на благо свого народу. Тому, коли 28 червня 1940 року на територію Північної Буковини і Бессарабії "тріумфально" вступили війська Червоної армії, багато хто повірив у добрі наміри Радянського Союзу. Але реальні події дуже швидко розвіяли цю ілюзію, виплекану людською наївністю. З'ясувалося, що на зміну румунським окупантам прийшли радянські. І хоч комуністи проводили масштабну пропаганду, що при новій владі людям житиметься набагато краще, більша частина українців зневірилася в ефективності заідеологізованого соціалізму. Розкуркулювання заможних селян, примусова колективізація, націоналізація промислових підприємств, банків та земельних володінь негативно вплинули на економіку новоутвореної області. Фальшиві ж лозунги про благополуччя кожного громадянина СРСР стали своєрідним прикриттям масових репресій. Гинули ні в чому невинні люди.

У червні 1941-го свідомим українцям увірвався терпець. За зброю взялися члени Організації українських націоналістів, а через три роки, весною 1944-го, в області були створені перші боївки Української повстанської армії. На шлях визвольної боротьби стали ті, хто не міг, склавши руки, спостерігати за численними злочинами представників радянської влади. Вояки ОУН-УПА кинули виклик сталінським прислужникам. Вони боролися за Самостійну Соборну Українську Державу, за право бути господарями на своїй землі, розмовляти рідною мовою і сповідувати традиції предків. Зі зброєю в руках намагалися відродити дух нації, що був пригноблений чужинським ярмом.

Визвольні змагання 1941–1952 років стали одними з найгероїчніших і разом з тим найтрагічніших військових протистоянь, які відомі світовій практиці. Адже партизани підпільних ОУН, УПА воювали з московсько-більшовицькими та німецько-фашистськими збройними силами. Той, хто відкидав ідею незалежності батьківщини й підтримував радянську владу, автоматично ставав ворогом для патріотично налаштованих бійців УПА. Історії відомі численні факти, коли повстанці жорстоко розправлялися і зі своїми – українцями, які, сприйнявши комуністичну ідеологію, всіляко допомагали спецслужбам у боротьбі з патріотичними силами. Саме тому і досі комуністи та їх прихильники неоднозначно трактують діяльність ОУН та УПА. Вони, як і в часи Сталіна та Берії, називають її бандитською, братовбивчою. Насправді ж, визвольний рух 40–50-х років XX ст. був позитивним явищем в українській історії. Бо ж повстанці присвячували своє життя благородній меті – незалежності України.

До ОУН та УПА вступали свідомі юнаки і дівчата. Останнім найчастіше доводилося виконувати обов'язки зв'язкових або ж станичних. Вони займалися збором інформації, продуктів харчування, одягу та взуття. Також у підпіллі були жінки, які в своїх оселях облаштовували добре замасковані сховища, де переховувалися повстанці. Українські партизани завжди намагалися злагоджено діяти, аби уникнути зайвих втрат. Тому кожен чітко виконував поставлені перед ним завдання. Однак дуже часто не все виходило так, як того хотілося. Масові арешти та вбивства спустошували лави ОУН, УПА. І все ж, незважаючи на це, вони продовжували боротися. Чинили опір до останнього…

Активну діяльність на Буковині розгорнула боївка "Микити" – Миколи Бузинського, 1920 року народження, уродженця села Дорошівці Заставнівського р-ну. На вигляд чотовий був високим, худорлявим, темноволосим чоловіком. Завжди носив капітанську форму з гвардійським значком, мав при собі німецький автомат і пістолет. Його боївка мала на озброєнні 3

кулемети, до кожного з них по 5 дисків, кілька десятків гвинтівок і автоматів, 60 гранат. Упівці ходили у формі радянських солдатів та офіцерів. Взимку для маскування одягали білі халати. Заступником у "Микити" був його односельчанин "Марко" – Григорій Бутук, 1914 року народження. Зовнішнім виглядом він різко контрастував з Бузинським – вище середнього росту, кремезний блондин. Носив також радянську військову форму, був озброєний автоматом і револьвером.

До складу боївки входили: "П'ястук" – Ілля Паньків, 1924 року народження, "Сокіл" – Андрій Зимайло, 1922 року народження, "Мороз" – Григорій Антонюк, 1923 року народження, "Когут" – Тодор Гайдей, 1923 року народження, і "Грізний" – Андрій Крейторик, 1925 року народження, – всі з Дорошівців; "Іскра" – Іван Шевчук, 1920 року народження, – з Васловівців; "Соловейко" – Георгій Новаківський, 1923 року народження, "Крук" – Василь Бойчук, 1923 року народження, Георгій Бойчук, 1925 року народження, "Петренко" – Олекса Домчук, 1913 року народження, та "Гамалія" – Степан Данищук, 1898 року народження, – всі з Товтрів; "Голуб" – Степан Томарський, 1918 року народження, "Герасим" – Дмитро Семенюк, 1917 року народження, "Чорний" – Георгій Антонюк і "Зрадник" – Георгій Левицький (роки народження не встановлено), – всі з Василева та "Грушка" – Микола Лучик (рік народження не встановлено) – з Хрещатика.

Сміливим борцям за незалежну Україну активно допомагали жінки: "Ластівка" – Василина Семенюк, 1924 року народження, "Пріся" – Ганна Палагнич (рік народження не встановлено) і "Перепілка" – Ольга Тацюк, 1929 року народження, – всі троє з Василева; "Бджілка" – Євгенія Гучинська та "Орися" – Марія Яковійчук (роки народження не встановлено) – обидві з Шубранця; "Софія" – Катерина Кушнірик-Васкан, 1921 року народження, – з Веренчанки; "Рибка" – Марія Любка, 1924 року народження, і "Леся" – Марія Луник, 1917 року народження, – з Кадубівців; "Хмара" – Катерина Кривохижа, 1919 року народження, – з Чунькова; "Калина" – Марія Звізда, 1893 року народження, – з Дорошівців; "Бриндушка" – Кизиля Желтовська (рік народження не встановлено) – з Борівців, які входили до Заставнівського р-ну, а зараз – до Кіцманського, та "Зозуля" – Катерина Лучик-Гулик, 1923 року народження, – з Хрещатика.

Боївка "Микити" тісно співпрацювала з тернопільськими упівцями, зокрема з "Олегом" – Іваном Лесівим, 1920 року народження, уродженцем села Садки Заліщицького району, який із січня 1945 року став окружним провідником з пропаганди Буковинського проводу ОУН. Він мав кілька особистих охоронців, серед яких були "Пік" – Георгій Куруляк, 1925 року народження, з Дорошівців та "Кобза" – Василь Микуляк, 1923 року народження, з Василева.

Повстанці активно боролися з комуністичними прислужниками, чия діяльність мала чітко окреслені риси антинародності. Найчастіше жертвами політичного протистояння ставали надто запопадливі й жорстокі у своїй службовій діяльності голови та секретарі сільських рад, агенти НКВС і НКДБ. Так, 1944 року у Василеві було проведено кілька операцій, в ході яких упівці ліквідували найактивніших прихильників радянської влади. 9 травня було вбито Менделя Дорфа та Фріца Кона. А 10 травня – Тодора Ончула, 1916 року народження. 19 листопада цього ж року члени боївки спалили сільську раду й убили її секретаря Андрія Калинюка, 1914 року народження. Днем раніше в сутичці з упівцями загинув Іван Чередниченко, 1916 року народження, завідуючий військовим відділом Заставнівського РК КП(б)У [1].

На початку 1945 року "Перепілка" – Ольга Тацюк передала зв'язковій "Прісі" – Ганні Палагнич, що у Василів прибули 32 озброєні солдати внутрішніх військ НКВС – 15 з автоматами, 17 з гвинтівками. Ця інформація виявилася дуже важливою, адже в хаті Домки Москаль саме перебував провідник СБ "Кирило" – Георгій Кушнірик, 1917 року народження, уродженець села Веренчанка зі своїми бійцями. Дізнавшись про "непроханих гостей", повстанці ви-

рішили перейти на лівий бік Дністра. Коли ж енкавеесівці залишили село, нічого в ньому не виявивши, сюди прийшла боївка "Микити". Всі розташувалися в хаті "Прісі". Пробувши у зв'язкової три дні, вояки вирішили змінити місце дислокації і перейшли на ночівлю в Дорошівці. Час від часу повстанці тут квартирували в Анастасії Варюк, Ганни Квасниці, Марії Антонюк, Ганни Греул, Марії Довбинчук, Василини Ящук та Ганни Портей.

У січні 1945-го з "Микитою" трапилася неприємна пригода: "Мороз" – Григорій Антонюк випадково поранив його в ногу. Обов'язки керівника боївки тимчасово виконував "Марко" – Григорій Бутук. 17 січня повстанці впіймали на дорозі дуже небезпечного їхнього противника – голову Василівської сільської ради Андрія Гаркота, 1887 року народження, задушили його і кинули в Дністер. Цього ж місяця жорстока розправа чекала й на агента НКВС, місцевого листоношу Миколу Бабича, 1922 року народження [1].

За завданням "Ластівки" – Василини Семенюк, Ольга Тацюк проводила розвідку в селах Заставнівського р-ну й про все інформувала станичну. Дівчина досить успішно справлялася з різними завданнями, тому в лютому 1945 року керівництво ОУН-УПА призначило її станичною в селі Василів. До того цю посаду обіймав Василь Мартинюк – "Недобитий". Цього ж місяця "Пріся" принесла "Перепілці" "штафетку" від станичної Дорошівців "Калини" – Марії Звізди. Ольга віднесла її "Микиті". У "штафетці" йшлося про здобуття спирту для лікування поранених. Наступного дня керівник боївки разом зі своїми бійцями прийшов на Чуньківський спиртовий завод. Вони забрали дві бочки спирту і перевезли їх у тернопільське село Костильники. Саме там був розміщений підпільний госпіталь. У 1943 році його збудували для стаціонарного лікування повстанців. Знаходився він під хатою Петрунелії Герлевич, розміром три на чотири метри та висотою два з половиною. Всередині шпиталю було п'ять ліжок. Санітарками тут працювали Ганна Миронів, Петрунелія Мотрюк, Варвара Герлевич та Марія Осадчук. Вони позмінно чергували біля поранених, годували їх, прали білизну [2].

Пізніше станична "Перепілка" одержала ще одну "штафетку", адресовану "Степану". Не знаючи, хто це такий, Ольга пішла до "Микити". Той відправив "Прісю" в Дорошівці до "Калини". Станична повідомила зв'язкову, що "Степан" – Мирослав Кіндзірський, окружний провідник ОУН, загинув у сутичці із загонами НКВС 29 грудня 1944 року у Васловівцях [1]. "Степан" очолював референтуру з пропаганди, яка розповсюджувала націоналістичну літературу, проводила бесіди серед населення. Також контролювала агітаційну діяльність у мережі ОУН, давала не лише інструктивні, а й методичні настанови нижчим ланкам ОУН про форми агітаційно-пропагандистської роботи. Крім цього, він керував низинною зоною Буковини, куди входили Сторожинецький, Чернівецький, Вашковецький, Кіцманський, Заставнівський та Садгірський р-ни [3].

В лютому 1945 року до повстанців дійшли чутки, буцімто секретар Василівської сільської ради Марія Макарівна Острожна збирається їхати в райвідділ НКВС і розповісти, що в село часто навідуються бандерівці. Один із бійців, переодягнувшись жінкою, розшукав затяту комуністку в оселі Домки Влад і забрав її у Костильники. Там Марії запропонували працювати на ОУН-УПА, однак вона категорично відмовилася. Повстанський трибунал засудив жінку до смерті.

Через певний час біля хати Домки Москаль у Василеві повстанці впіймали винищувача Василя Бадюка з Чорного Потоку та одного узбека-енкавеесівця, якого втопили в Дністрі. Василя ж завербували в УПА. Але, коли той пішов додому переодягнутися, то його заарештували органи НКВС.

У середині березня 1945 року "Соловейко" і "Грізний" спалили клуб у Василеві і вбили колишнього першого голову сільської ради Павла Федоровича Броника, 1904 року народження, та ще двох представників із району. А через тиждень енкадебісти заарештували Івана Ва-

сильовича Тацюка, батька "Перепілки". За гратами його протримали 23 дні і відпустили. Станична дізналася, що його хоче вбити "Голуб" – Степан Томарський, бо підозрює в співробітництві з НКДБ. Дівчина все ж переконала Томарського не робити цього. Упівці не чіпали її батька, але втратили до неї довіру, звільнили від обов'язків станичної.

Згодом після цих подій було розгромлено шпиталь у селі Костильники. На лікуванні перебувало четверо повстанців. Вони саме відпочивали на свіжому повітрі, коли напали енкавеесівці. Санітарки встигли заблокувати вхід, але нападники все ж відкрили люк і послали одного зі своїх на переговори. Упівці поранили його в ногу. Витягнувши винищувача назовні, облавники закидали криївку гранатами… За два роки функціонування шпиталю у ньому вилікувалося понад п'ятдесят повстанців [2].

18 травня 1945 року жертвами політичного протистояння стали василівчани: голова земельної комісії Тодор Іванович Бербенюк, 1895 року народження; секретар сільської ради Василь Тодорович Бербенюк, 1919 року народження; десятниця сільської ради Василина Іванівна Гривул, 1900 року народження; Андрій Васильович Гривул, 1930 року народження; Олеся Георгіївна Влад, 1915 року народження, та Франя Антонівна Морох, 1904 року народження [1].

Влітку 1945 року керівник Заставнівського проводу ОУН "Лев" – дорошівчанин Георгій Гайдей, 1907 року народження, призначив "Прісю" підрайонною. Саме тоді вона й розповіла "Перепілці", що нібито станична "Зозуля" – Катерина Лучик-Гулик наполягла на тому, аби вбити голову Хрещатицької сільської ради Юлію Гаврилівну Чобатюк, 1906 року народження, та її чоловіка, Івана Ілліча Чобатюка, 1901 року народження, за те, що надто запопадливо прислужуються радянській владі.

18 вересня в будинку своїх батьків за активну націоналістичну діяльність була заарештована "Перепілка". Спочатку дівчину утримували в Заставнівському районному відділі НКВС, а потім у Чернівецькій тюрмі № 1. Слідство вели оперуповноважений ВББ УНКВС Чернівецької області, молодший лейтенант Гусак, начальник Заставнівського РВ НКВС капітан Чечель, слідчі ВББ УНКВС Чернівецької області Рябінін і Буслаєв та молодший лейтенант Ахмідєєв. Колишню станичну неодноразово допитували. Вона не відкидала жодних звинувачень і у всьому зізналася. Під натиском слідчих розповіла й про боївку "Микити". 13 листопада 1945 року військовий трибунал військ НКВС Чернівецької області за ст. ст. 54-1"а", 54-11 КК УРСР засудив Ольгу Іванівну Тацюк до 10 років позбавлення волі у виправно-трудових таборах з конфіскацією майна [4].

Повстанці жорстоко карали зрадників. Так, 18 лютого 1946 року вони розстріляли за зраду двох вояків УПА – братів Василя та Григорія Бойчуків із Товтрів. Однак і самі зазнали чималих втрат. У липні 1945-го енкавеесівці вбили "П'ястука" – Іллю Паньківа. А 11 серпня цього ж року у Вашковецькому р-ні загинув окружний провідник з пропаганди "Олег" – Іван Лесів. У 1947 році загинув "Микита". У зв'язку з цим "Марка" призначили кущовим, його заступником став "Гамалія". Разом зі своїми бійцями "Марко" продовжував активно діяти на теренах Буковини, тому органи МДБ розробили спеціальну операцію щодо їх ліквідації. Вони використали двох бойовиків-агентів, які раніше перебували в оунівському підпіллі, "Горіха" й "Самсвого". Ті добре знали всі канали зв'язків "Марка". Емдебісти написали листа, якого адресували кущовому від імені "Яреми" – оунівця з Тернопільської області. У посланні агенти висловили прохання віч-на-віч побачитися з "Марком". Прибувши в село Товтри, "Горіх" і "Самсвій" на квартирі місцевого жителя Тодорюка зустрілися зі зв'язковим "Марка" – "Черешнею", який після довгої розмови погодився передати листа і сказав, що на відповідь потрібно чекати 3 дні. 1 липня вони знову зустрілися. Зв'язковий повідомив, що "Марко" дав згоду поговорити з ними. А вже 3 липня "Горіх" і "Самсвій" у супроводі "Черешні" прийшли в ліс, де на них чекав кущовий та його заступник. "Маркові" здалися підозрілими ці два по-

встанці, тому він запропонував одному з них, “Самсвому”, віддати зброю і піти з ним до Проводу ОУН, щоб вияснити, з якою метою вони вийшли на зв’язок. Зрозумівши, що ситуація вийшла з-під контролю, “Горіх” скористався вдалим моментом і автоматною чергою розстріляв “Марка” й “Гамалію”. В убитих вилучили два автомати, одну гранату, бінокль, друкарську машинку та оунівське листування. Щоб прикрити своїх агентів, оперативна група МДБ провела інсценізовану операцію, в ході якої зрадників “схопили”, нібито, як учасників ОУН [5].

Вояки повстанської армії полягли у нерівній боротьбі з ворогами української незалежності, не бажаючи бути чиїмись найманцями, терпіти знущання з боку радянської влади, а тим паче – ховати у найпотаємніші закутки своєї душі патріотизм і національну гідність. Вони відчайдушно намагалися відродити ці риси в душах усіх буковинців, звільнити їх від жахливого “синдрому залізної руки”. Боротьба була жорстокою. Але якщо з боку ОУН, УПА вона була справедливою, бо ставила перед собою високу мету – визволення України з московської неволі, то з боку органів влади – несправедливою, антипатріотичною, холуйсько-колонізаторською. Тому полеглі в цій боротьбі члени ОУН та вояки УПА заслуговують на високу шану буковинців, а імена різних прислужників радянської влади, що допомагали їй зміцнювати московське колоніальне ярмо на шиях українців і впали жертвами в цій боротьбі, хай будуть переконливим застереженням усім тим, хто має намір зраджувати свій народ, прагне бути ницим прислужником іноземних окупантів та колонізаторів. Слава Україні! Героям слава!

Джерела та література

1. Книга Скорботи України. Чернівецька область. – Чернівці: Чернівецьке обласне відділення пошуково-видавничого агентства “Книга Пам’яті України”, 2005. – С. 208–234.
2. Мизак Н.С. За тебе, свята Україно. Заліщицький повіт у визвольній боротьбі ОУН, УПА: Книга третя. – Чернівці: Золоті литаври, 2002. – С. 161.
3. Фостій І.П. Північна Буковина і Хотинщина у Другій світовій війні 1939–1945 рр. – Чернівці: Обласне відділення пошуково-видавничого агентства “Книга Пам’яті України”, 2005. – С. 238.
4. ДА СБУ ЧО. – Спр. П–4840.
5. Реабілітовані історією. Чернівецька область. – Чернівці: Чернівецьке обласне відділення пошуково-видавничого агентства “Книга Пам’яті України”, 2007. – Кн. 1. – С. 364–365.

м. Чернівці
30.01.2009 р.

Іван Ковалюк

ХТО НАМ ПОВЕРНЕ НАШЕ МАЙНО?

СЕЛО Онут знаходиться на правому березі Дністра. В цьому селі проживав Запаранюк Ілля з дружиною Домкою. У них у 1914 році народилась донечка, яку назвали Анничкою. А 1 серпня цього ж року почалась Перша світова війна, і Запаранюк Ілля був призваний в австрійську армію. Відходячи до війська, батько підняв свою доньку на руки і промовив:

– Можливо, тримаю тебе, доню, останній раз.

Анна Іллівна Ковалюк

Ніби у воду дивився. Не повернувся батько з війни. Село було зруйноване фронтовими боями, які кілька разів прокочувались через Онут. Від горя і тяжкої праці через сім років померла Анниччина мати. Дівчина лишилася круглою сиротою. Австрія через Польщу виконувала опікунську справу – платила сиротам за полеглих на війні батьків. Анничка перебивалась по родичах, будучи підпаском корів то в однієї тітки, то в другої. Так і росла без батька і матері в сльозах і горі. В 14 років вийшла заміж за Ковалюка Дмитра Партемійовича. Пішла невісткою в добру господарку. Народила двох дітей: Івана і Василя. Дід Партемій Ковалюк, повернувшись з Канади, дуже радів за першого внука і справив великі хрестини. Було аж сорок кумів, серед них і Олійники Степан та Микола Дмитровичі, які теж їздили на заробітки в Канаду. На хрещенні вони стояли в церкві, тримали дитя перед сином божим і бажали родичам здоров’я.

Так тоді жило село Онут. Люди обробляли кожен своє поле, яке їм передавали пращури у спадщину, на біологічно чистій основі, просячи Бога дати багатий урожай.

У березні 1944 року, в час Другої світової війни, на Буковину вдруге прийшли “визволителі”. Багатьох заможних селян Буковини, яких судили воєнні трибунали військ НКВС СРСР, зробили “антирадянським елементом”, “куркулями”, “ворогами народу”.

Так, 18 серпня 1945 року за зв’язок з ОУН на підставі ст. ст. 54-1 “а” та 54-11 КК УРСР засудили до 10 років позбавлення волі у ВТТ Ковальчука Дмитра Партемійовича, інваліда Першої світової війни, який підірвався на австрійській міні, був важко поранений у груди і в око. В тому ж 1945 році восени Ковалюк Анну Іллівну з двома дітьми висилали у Сибір. О четвертій годині ранку прийшли “істрибки” з лейтенантом НКВС, який сказав Анні, коли вона йшла у сарай до худоби:

– Не обходь скотину, бо вона уже не буде тобі потрібна.

Ці слова Анничка сприйняла як осторогу про щось недобре. До цього часу у неї жила вчителька, а тут її відселили. Анничка попросилась відпочити в другу кімнату. В цей час “істрибки” сушили мокрі онучі, з печі на них дивилось двоє дітей, які ще не розуміли, що в хаті

діється, що їх чекає. Анничку сон не брав, якась Божа сила говорила їй: *"Тікай!"* Вона взяла з кухні дитячі речі і вискочила через вікно в двір з тильної сторони, взяла корову, п'ятеро овець і погнала до кума Ілаша Головацького. Попросила сховати її. Худобу залишила у дворі, а сама залізла на під і зарилась у солому. Ішов мокрий сніг з дощем. Коли "істрибки" кинулись до Анни, її в кімнаті не було. Вибігли надвір і по слідах на снігу пішли до Ілаша Головацького. Кричали, де він сховав "бандерівку", "ворога народу", і полізли на під, штрикали багнетами в солому. Один раз багнет вколов у плече. Анничка стримала біль, не видала себе. "Істрибки" кричали на Ілаша: *"Давай сірники! Будемо світити!"* Ілаш просив не палити сірників, бо вже раз погорів. Він навмисне замочив коробку, щоб сірники не загорялись. Не знайшовши утікачку, вони вийшли з двору.

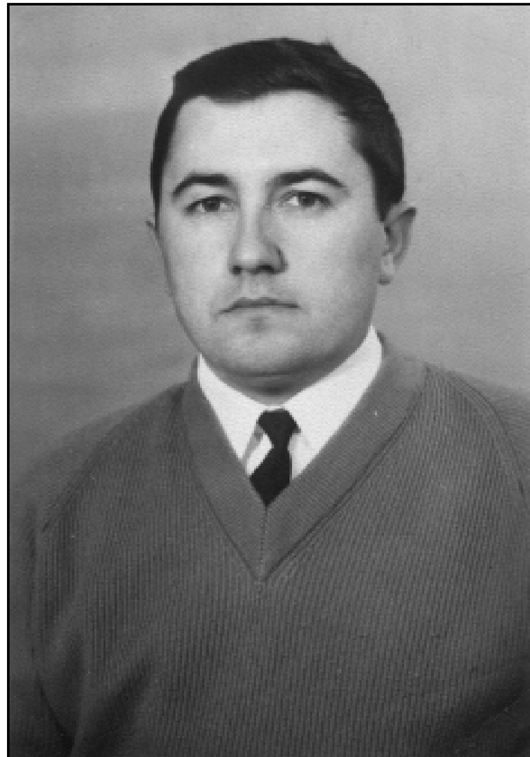

Іван Дмитрович Ковалюк

Коли гамір на подвір'ї втих, Анничка полізла під стріху. Боялась, що "істрибки" ще раз прийдуть її шукати з собаками. Під стріхою не було стелиння, а за хатою був яр. Опускаючись вниз, зачепилась спідницею за балку і повисла. Стіна була високою, але страх від Сибіру ще більшим. Коли теліпалась у повітрі, спав з ноги один черевик. З трудом відчепившись і впавши в сніг, зі страху не рішилась шукати черевика і побігла яром напівбоса, напіввзута до кума Кифи Борденюка, який жив на горі. З долини "істрибки" помітили Анничку і почали кричати: *"Он вона! Ловіть її!"* В цей час у селі вже забирали і вантажили на підводи інші сім'ї для вивозу на висилку. Добігши до Борденюка, попросила сховати її де-небудь. Той, стоячи на порозі стайні, сказав:

– Лягай у жолоб!

Анничка лягла і притаїлась. Кум розв'язав сніпок кукурудзиння і прикрив ним Анничку, аби корова не спудилась. Так Бог дав, що корова стала їсти лабуз і не видала утікачку. Коли до Борденюка прибігли "істрибки" і заглянули в стайню, корова спокійно їла і не подавала ніякого сполоху. Вони спитали господаря, чи не бачив Анничку Дмитра Ковалюка. Він сказав, що побігла далі, на цвинтар. "Істрибки" кинулись туди і, не знайшовши там Аннички, пішли в долину вивозити односельчан із теплих осель в далекі холодні краї.

Коли минула кампанія депортацій, Анничка через тиждень повернулась до дітей. Продовжувала жити в своїй хаті аж до 1948 року. Кругом були родичі, односельчани, куми. Вела господарку, здавала державі хліб, платила податки, позику. В Онуті жив селянин Охтодій. Він дивувався, що то за держава СРСР, така велика, а така бідна. Прийшли, як визволителі, а ведуть себе, як грабіжники. Забрали поле, віз, коня, корову, сільгоспінвентар. А тепер ще й гроші зичать. Агій на вашу голову! Румунія була мала держава, але цього не робила. В 1948 році в Онуті людей примушували вступати до колгоспу. Хто не хотів вступати – того висилали в Сибір. У цей час кум Степан Олійник, він уже був член партії, сказав Анничці:

– Виходь із хати! Ми тут будемо колгосп організовувати.

– А чого ти не хочеш у своєму дворі організувати колгосп? – спитала його Анничка. Таке питання образило кума. Він викинув речі та дітей на вулицю і сказав:

– Якщо колгосп розбагатіє, то через два роки тобі повернемо хату і все майно!

Все це бачив Геннадій Паліброда. Тиждень Анничка з двома дітьми жила в саду. Просилась до людей на ніч. Але люди цуралися сім'ї "ворога народу". Потім попросилась до Головацької Домки, яка поїхала в гості до дочки в Добринівці, а хату лишила. У дворі Головацької була колгоспна ферма на 50 корів. Тут і закріпилась. Працювала дояркою аж до виходу на пенсію. В 1964 році, коли Домка повернулась додому, Анничка з дітьми змушена була проситись на квартиру до Ільчук Домки, яка була ще на засланні. Від Домки пішла до Костинюка Михайла. Люди сміялись: *"Іде невістка"*. Колгосп хати не повертав. За часів Сталіна скаржитись було небезпечно. Після смерті "батька народів" Анничка звернулась із позовом у народний суд Заставнівського району, щоб повернути свою будівлю. 31 жовтня 1956 року народний суд відмовив у позові, посилаючись на те, що в 1952 році рішенням районної ради народних депутатів спірний будинок передано на баланс райфінвідділу, як безгосподарний, і проданий колгоспу "Радянський хлібороб". Так брати Олійники Степан Дмитрович, голова колгоспу, і Микола Дмитрович, секретар сільради, обидва Анниччині куми, знали, що творили власті району над круглою сиротою, але не допомогли відвернути біду. Вона ж, працюючи дояркою, проходячи мимо своєї хати, не могла стримати сліз, жаль душив горло, бо ж рідна хата сумно дивилася своїми вікнами в серце господині, яка змушена була ютитися по чужих кутках. У 1987 році, коли колгосп за наказом голови руйнував її хату, вона, вся в сльозах, підійшла до голови і почала просити, аби повернули їй будівлю, бо ж незаконно її відібрали. Гоноровитий партократ грубо відповів: *"Була ваша – стала наша"*. На очах у Аннички розтягали хто що міг. Слава тобі Боже, що ти дав сироті сили перенести цю жорстоку наругу на очах своїх християн-односельчан. Відважилась написати державі-опікуну, за яку загинув її батько. Писала до Президента Австрії. 25 лютого 1991 року, секретар посольства Інгрід Краусс відповіла: *"Удовлетворить просьбу не можем"*. 30 вересня 1994 року написала листа послу Австрії в Києві. Пан

Нижній ряд: Анна Іллівна Ковалюк з синами Василем та Іваном.
Верхній ряд: Марія Олійник, Поля – учителька, Анна Ковалюк – фельдшер, Парасковія Чебан – вчителька

посол висловив співчуття, прислав допомогу зі своєї зарплати, бо наша держава за сиріт уже забула. Ми дуже гарно подякували пану послу Георгу Вшіссу за співчуття і матеріальну допомогу. Але Анничці та її дітям потрібна була інша допомога у вільній Україні: повернути своє майно, яке в них відібрали комуністичні грабіжники. Але на такі справедливі дії ніхто ні в районі, ні в області не рішався.

Всі ці нещастя принесли на Буковину “старші брати”, “визволителі”, які не знали нашої мови, які хотіли сплюндрувати весь світ і побудувати рай на землі на горі і сльозах окрадених репресованих.

Зі встановленням незалежності України люди надіялись на повернення незаконно забраного майна. Але не тут-то було. Дали 75 тисяч інфляційних купонів відступного. Ці 75 тисяч говорять про оцінку українців українцями. Наша держава забрала від Союзу всі гріхи і розлучатися з ними не бажає. Хоче на горі і сльозах репресованих збудувати щасливе майбутнє. Верховна Рада не розуміє, що крадене, награбоване треба повернути справжнім власникам. Настав час осудити ту мафію, яка безкарно чинила беззаконня, бо одне беззаконня породжує інше. Дітей репресованих вважали “дітьми ворогів народу”. Перед ними були закриті двері у технікуми й вищі навчальні заклади. Ми могли працювати тільки чорноробами. У вільній Україні ми теж не можемо займатися приватним господарством, яким займалися наші батьки і діди. Зараз нас називають люмпенами. Вільна Україна повинна повернути народу всю незаконно забрану власність і підняти горде ім’я господаря землі й України. Настав час повернути Ковалюк Анні та іншим репресованим всю колишню їхню власність і цим зняти злочинні тавра комуністичної влади з тіла України і її громадян. Злодій і грабіжник ніколи не може бути законним власником украденого чи награбованого. Ковалюк Анна Іллівна змушена була купити собі хату з гірко зароблені в колгоспі гроші. У бездоріжжя туди не можна ні підійти, ні під’їхати. Але кому до того є діло? Бюрократ і грабіжник панував за “совітів”, він покищо панує і сьогодні. Видів на поліпшення ніяких. Який же вихід? Треба міняти владних бюрократів на людей чесних і справедливих, на людей, які б уболівали за простий народ, захищали його від беззаконня, від сваволі місцевих божків.

с. Онут
Заставнівського р-ну
14.05.2009 р.

Іван Запаранюк

ЯК Я СТАВ ІНВАЛІДОМ

Я народився в 1922 році в с. Чорний Потік Заставнівського району.

В 1937 р. закінчив 7 класів румунської школи і хотів вступити в гімназію на вчителя, але румунська влада не дозволяла особам не румунської національності в ній навчатися. Щоб це стало можливим, потрібно було перейти на румунське прізвище, чого я не хотів робити.

Нікуди не поступивши, залишився працювати у батьківському господарстві аж до 1943 р. В червні цього ж року був заарештований румунами, які наді мною знущалися, страшно катували, а пізніше засудили до 3 років ув'язнення. Звинувачувався я у виступах проти румунської влади і в переховуванні україномовної літератури, яку у мене всю забрали під час слідства.

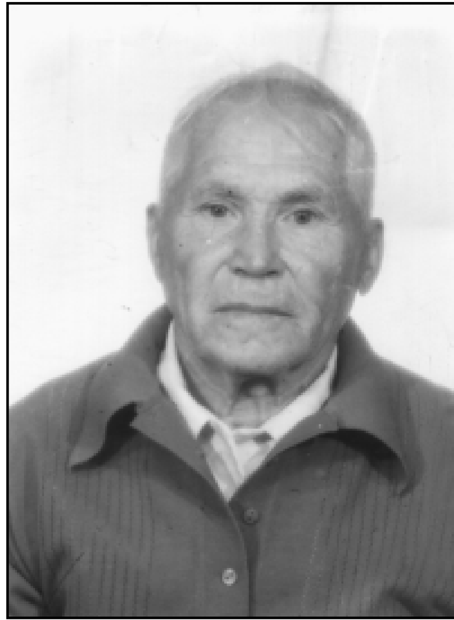

Іван Миколайович Запаранюк

З Румунії повернувся в грудні 1944 р., а в лютому 1945 р. був заарештований вже енкавеесівцями. Вони знущалися і били ще сильніше, ніж румуни, яким терпів, бо вони чужі, а ці ж наші, українці. Допитували, за що був заарештований румунами. Я кажу слідчому: *"За те, що тримав у себе українську літературу і не спалив її"*. Слідчий запитує: *"А може в тебе були книжки і проти радянської влади?"* Я йому відповів, що таких книжок не знаю і ніколи не бачив. Він же, в свою чергу, сказав: *"Я тобі покажу"*, – і дістає різні брошури, яких у мене ніколи не було, а потім починає бити мене. І такі допити тривали три місяці. Кожної ночі мене забирали, били, вимагаючи підписати протокол. Не витримавши знущань, я все-таки підписав його. На що слідчий, сміючись, сказав: *"Тепер я тебе відправлю туди, де Макар телят не пас. Там у тебе буде рідна Україна"*. Засудили мене до 5 років тюремного ув'язнення і 5 років вислання на спецпоселення. Відбував покарання в Казахстані, а висилку – у м. Красноярську Російської Федерації, де в 1946 р. і став інвалідом. А трапилось це так: конвой вів в'язнів на роботу через плантацію соняшнику. Нас четверо чоловік вийшло з ряду, щоб зірвати по "шапці". Ми думали, що вартові не будуть стріляти в чотирьох, але вийш-ло гірше, ніж гадалося. Конвоїр кинув у нас гранату – одного вбило наповал, а двох поранено, в тому числі й мене. Нас забрали в землянку. Санітар лікував, перев'язував рани. Пролежав там десь три місяці. Якби були відвезли до лікарні, тоді б я не був тепер калікою. Але ж все робилося таємно, з нас взяли розписки, що ми не маємо права розголошувати табірні таємниці. Я нікому нічого не розповідав, аж поки наша ненька Україна не стала незалежною.

с. Берегомет
Вижницького р-ну
28.06.1993 р.

Іван Фостій

МАРІЯ МИКОЛАЇВНА ЗАПАРАНЮК – ЖЕРТВА СВАВОЛІ СЛІДЧОГО УНКДБ

РАДЯНСЬКА влада була жорстокою і нещадною не тільки у великомасштабних справах, а й у дріб'язкових, побутових. Боязнь ОУН викликала у неї ненависть до всього українського, зокрема до українських газет, книжок, журналів, незважаючи на те, де і коли вони видавались. Якщо слідчому вдавалося з'ясувати, що підслідна чи підслідний читали якусь місцеву українську газету, він уже безсумнівно зараховував її (його) до ОУН і приписував контрреволюційні дії, підставляючи їм відповідну статтю.

26 лютого 1945 р. у Чорному Потоці була заарештована Запаранюк Марія Миколаївна, 1886 р.н., селянка, українка, з початковою освітою. Слідчий слідвідділу УНКДБ у Чернівецькій області лейтенант держбезпеки Коняєв знайшов, що в період окупації Чернівецької обл. румунсько-німецькими військами у с. Чорний Потік існувала і проводила свою діяльність Організація українських націоналістів. Одним із її організаторів і керівників була нібито М.М. Запаранюк, яка також проводила вербовку в ОУН нових членів. А ще Марія Миколаївна проводила серед населення збір коштів для ОУН під виглядом "відбудови зруйнованих совітами церков" і розповсюджувала націоналістичну літературу.

І хоча М.М. Запаранюк категорично заперечувала ці звинувачення слідчого, заявляла, що ніколи членом ОУН не була, грошей у фонд ОУН не збирала, націоналістичної літератури не розповсюджувала, а румунські жандарми її арештовували не за українські газети, а за російські, її протест залишився поза увагою слідчого.

Коняєв у ході допитів з'ясував, що гроші "на відбудову церков" збирала не М.М. Запаранюк, а Іван Дмитрович Самборський, однак цих звинувачень з 59-літньої жінки не зняв. Що ж до розповсюдження націоналістичної літератури, то він установив, що в травні 1943 р., це в період румунської окупації, М.М. Запаранюк нібито закликала Самборського до хати і дала йому "Кобзар" Т.Г. Шевченка та "Історію України" М. Грушевського і запропонувала прочитати. Ці свідчення арештована теж категорично відкидала. Однак це не завадило лейтенанту Коняєву всі вищенаведені звинувачення повторити в обвинувальних висновках і запропонувати Особливій нараді при НКВС СРСР засудити жінку до 10 років виправно-трудових таборів у віддалених місцях СРСР. Правда, Особлива нарада своїм рішенням від 3 жовтня 1945 р., протокол № 36, скоротила цей строк до 7 років, рахуючи термін з 26 лютого 1945 р.

Чоловік Марії Миколаївни – Микола Іванович Запаранюк 24 серпня 1946 р. писав заяву Раднаркому СРСР, просив переглянути справу дружини, бо ж її син служив у Червоній армії, своєю кров'ю захищав на фронті батьківщину, а стара мати сидить у тюрмі. Не допомогло. Начальник 2-го відділення слідчого відділу управління МДБ у Чернівецькій області 30 червня 1947 р. розглянув матеріали справи і постановив відмовити в достроковому звільненні старої жінки-матері з неволі. З цим погодився і начальник управління полковник Микола Решетов. Реабілітація прийшла до Марії Миколаївни Запаранюк тільки 15 серпня 1991 р., коли її вже не було на світі.

Таких прикладів можна навести дуже багато. Жодна справа не обходилась без натяжок, фальсифікацій, безпідставних звинувачень, черствості і жорстокості, коли дріб'язковий, можливо випадковий вчинок обростав політичними звинуваченнями і по великому рахунку з безвинної людини слідчі робили злісного злочинця, який, на їхню думку, не заслуговував прощення. *"Кати! Кати! Людоїди!.."* – говорив колись про таких людей наш великий кобзар Т.Г. Шевченко.

м. Чернівці
6.04.2009 р.

Єлизавета Барабаш-Ланер

МОЛЮСЯ БОГУ, ЩОБ УКРАЇНА БУЛА МІЦНОЮ!

Я народилася 1913 р., українка. Була в мене гарна господарка – коні, корова, телиця, 15 овець, двоє свиней, безліч курей і 6 гектарів землі. Дітей у мене не було. Я працювала так, що всі люди мені заздрили. Чоловік у мене був працьовитий. З нами жила мама чоловіка і нам всім було дуже добре разом. Жили ми в старій хаті, в якій було 6 кімнат. Але ми хотіли побудувати собі нову. Закупили матеріал, але побудуватися так і не встигли. Мого чоловіка забрали на війну, звідки він не повернувся.

6 липня 1945 року мене заарештували як зрадницю батьківщини. Майно конфіскували. У мене був двоюрідний брат Маник Григорій Михайлович, 1909 року народження. За Румунії він учився 19 років, виїжджав на практику за кордон. На той час було дуже важко навчатися. За бурсу, де він навчався і жив, треба було платити. Тато їхав до нього три рази на тиждень, привозив продукти харчування та речі. Після навчання румуни не хотіли приймати його ні на яку посаду, бо він не хотів приймати румунське громадянство. Він був завзятим українцем. Коли прийшла радянська влада, він працював у школі, де навчав дітей. Водночас був повітовим провідником ОУН. На той час Григорій жив у мене на квартирі. 23 березня 1941 року прийшла телеграма, в якій повідомлялося, що його викликають у НКВС. Він пішов і додому не повернувся. Його заарештували і посадили до в'язниці. Там він сидів у одиночній камері, а 28 червня 1941 року його розстріляли. Мене судив військовий трибунал військ НКВС Чернівецької області 10-13 жовтня 1945 року. Дали 10 років ВТТ з конфіскацією майна за участь в ОУН, ст. 54-1 "а". Мені йшов 31 рік. В камері наді мною дуже сильно знущалися, били, тримали 14 діб у студеній воді по пояс. На слідство я вже сама йти не могла, мене волокли. Так тривало три місяці. Ніколи не думала, що виживу. А вмирати було жаль.

Дорогі брати-українці! Прошу послухати мене далі. Коли я відбула в Сибіру в Іркутську свій строк, мене відправили на висилку в Красноярськ. Там я жила 6 місяців. Ви знаєте, що ми в 1949 році вже копали траншеї на себе. Такий був наказ Берії, але потім його відмінили і політичних ув'язнених вже не розстрілювали, бо боялись, що почнеться революція. Завдяки цьому дехто вижив. Нас морили голодом, нас їли воші. Страшно зараз згадувати те, що було з нами. А зараз наше страждання вже припинилось, ніхто навіть не згадує тих людей, котрі пройшли через всі ті муки. З кожним роком їх залишається все менше і менше.

Зараз мені 80 років. Починаючи з 60-и років, я ходжу по лікарнях. Перенесла дві операції на ногу. Зараз не можу ходити. Дуже хочу бачити нашу Україну вільною і незалежною. Слухаю по радіо, як депутати приймають нові закони. Серед них є багато комуністів, які не хочуть вільної України. Це видно з їх виступів.

Дорогі мої українці, не піддавайтеся комуністам! Я знаю, що визнають інвалідів війни, багатодітних матерів, але чому так швидко наша Україна забуває за страждалих політично репресованих, які були такі мучені, що аж страшно подумати. Десять років без волі. Чому ніхто не хоче співчувати цим людям? Це все, що у мене на душі наболіло.

Я буду молитися Богу, щоб наша Україна була міцною, щоб не далася на зраду, як запродав її москалям 330 років назад Богдан Хмельницький, а самі з тих пір жили під окупантами. Господь не стерпів такої неправди, дав нам волю, дав самостійність, то ж бережімо її. Колись козаки билися за Україну, поливали українську землю своєю гарячою кров'ю, віддавали за неї життя по тюрмах і таборах і зараз треба зібрати всі сили, щоб не допустити зради. Слава Україні!

с. Чуньків
Заставнівського р-ну
31.01.1993 р.

Петро Мустеца

ТАК НАС УБИВАЛИ ЕНКАВЕДИСТИ…

У мене був старший брат Мустеца Микола Олександрович, 1922 року народження. У 1943-му румуни мобілізували його в армію. Не знаю, де конкретно він служив, у якому полку чи в робочих загонах. Але у вересні 1944 року, після того як Румунія вийшла з гітлерівської коаліції і оголосила війну Німеччині, Микола і наш сусід Василь Ластівка повернулися додому. Два дні вони ніде не появлялись, переховувались на горищі в хаті голови Шубранецької сільради Іларія Апольського, про що він особисто не знав, а знала його дружина Савета.

Ми раділи, що брат цілий і неушкоджений повернувся додому, і вже вирішили, що в понеділок він піде в сільську раду і заявить, що є вдома. Батько мав Миколу підстригти, поголити, причепурити до навідин сільради.

В неділю пізно увечері до нас у хату прийшла сестра жінки дільничного міліціонера Дмитра Ластівки Євгенія Костинюк і сиділа дуже довго, ніяк не хотіла йти від нас. Пізніше ми здогадалися, що вона висиджувала в нашій хаті. Її послали в розвідку, щоб вона з'ясувала – є Микола дома чи немає.

Я ж із сином голови сільради Іваном Апольським стояв біля воріт і побачив, що селом проїхала парокінна бричка з якимись людьми. Що то були за люди, ми не розпізнали, та згодом виявилось, що то їхали міліціонери із Садгірського райвідділу НКВС.

Після того, як бричка проїхала, я пішов до своєї хати, а Іван Апольський – до своєї. Євгенія Костинюк, побачивши мене, заспішила додому. Про це дали знати Миколі. Він спустився з горища Апольських, зайшов до хати. Батько почав його стригти і тут страшно залементували собаки. Вони люто гавкали, давали знати, що на обійстя забрався хтось чужий.

Тим часом загрюкали в двері. Батько запитав:

– *Хто?*

– *Відкривайте, вуйку Олександре, це міліція,* – почув у відповідь голос Дмитра Ластівки.

Відкрив. У хату зайшов Ластівка та двоє чужих і зразу до брата Миколи.

– *Руки вгору!*

Він підняв. Вони обшукали його кишені, обмацали все тіло, та нічого не знайшли. Тоді зірвали з мене ремінний пояс і зв'язали йому ззаду руки.

– *За що?* – запитав Микола.

– *Там узнаєш,* – відповів Ластівка. – *Іди за нами!*

Миколу повели до хати Василя Ластівки, який жив через три двори від нас, і там буквально через кілька хвилин прямо в хаті енкавеесівці обох повбивали. Василеву матір Вероню і сестру Мидору вигнали на подвір'я, а хату підпалили. Згоріла хата з двома безвинно убитими хлопцями, згоріла й притула з коровою.

Свідком убивства була Євгенія Ластівка. Коли енкавеесівці відійшли від охопленої полум'ям хати, мій батько разом з нею хотів витягти Миколу і Василя. Через вікно вони вскочили всередину, але встигли тільки зняти з Миколи кожуха. Дихати було нічим, у вікнах і в хаті палахкотів вогонь. Так хлопці там і згоріли.

Наступного дня ми їх хоронили. Склали останки в одну труну і поховали на сільському цвинтарі. І ось уже 62 роки ми думаємо: за що убили мого брата Миколу Мустецу і Василя Ластівку? Хто давав право енкавеесівцям убивати їх без суду і слідства? Вони тільки-но вернулися з армії, куди їх румуни забрали примусово. Вони раділи, що вирвались із румунської неволі, що нарешті вдома, що зможуть стати в нагоді своєму народові, рідній землі.

Послідовники генерала Герасимова в газетах “Киевский вестник” та “Ветеран України” всіляко паплюжать вояків УПА, які зі зброєю в руках стали на захист своєї державності і свого народу, вихваляють, як героїв, колишніх засланих в Україну вбивць і провокаторів, які ще ходять по українській землі. Їм не соромно це робити, тому що вони не мають шани і поваги ні до нашого народу, ні до нашої держави. Ця зачерствіла, заскорубла зграя колонізаторів користується слабкістю, демократизмом нашої влади. А тому розперезалась до неможливості. Її треба зупинити.

Кілька років тому пріснопам’ятний редактор “Об’єктивної газети”, що виходила в Чернівцях, Володимир Довгешко друкував у брехливій рептильці списки “героїв”, що вбивали наших хлопців, і яких наші хлопці відправили на той світ! Є серед них і Дмитро Ластівка, той самий, що разом з енкавеесівцями вбив мого брата Миколу Мустецу і свого однофамільця Василя Ластівку, обірвав їхнє життя у самому розквіті, а потім спалили ще одну хату одинокої – Настасії Йордатій, що жила на куті Америка, аж на полі, сподіваючись, очевидно, що там засмажать вояків УПА. Та хата згоріла, а бажаного ефекту не було, бо ніхто у ній не переховувався. Так енкавеесівці нарощували свій авторитет проти “бандитизму”, вбиваючи зовсім безвинних людей, спалюючи їхні хати й обійстя.

Дмитро Ластівка був справжнім розбійником і вбивцею, якого не міг терпіти народ. Тому вояки УПА захопили його у хаті Доскалихи і через двері підстрелили, а невдовзі повісили на вербі, на пострах іншим московським запроданцям. Так говорять люди. Як воно було насправді, стверджувати не можу, бо присутнім при тому не був. Але, як кажуть, собаці собача смерть.

На кривавих руках енкавеесівців, як і їхніх помічників “істрибків”, не один убитий наш юнак, не одна спалена хата, не одна пограбована і вислана в далекі закутки СРСР сім’я. Всі українські села пам’ятають їхні криваві навідини. Скільки сліз і крові пролилося, скільки горя люди витерпіли! Та це великоросійським шовіністам не болить. Сьогодні вони готуються розкрутити нову братовбивчу бойню! Дивіться, не опечіться!

Вояки УПА, переслідувані енкавеесівцями, мстили їм і їхнім холуям за все те зло, яке вони чинили людям, за грабежі і палійства, за депортації, за прислужування ворогам української державності. Отож, слава героям УПА! Слава Україні! Ганьба колонізаторам!

с. Шубранець
Заставнівського р-ну
23.02.2006 р.

Іван Фостій

ДМИТРО РАДИШ – ОДИН ІЗ МАЛОЛІТНІХ ПАТРІОТІВ

ЙОГО арештували 26 жовтня 1944 року. Він був учнем 5 класу Чернівецької середньої школи № 23. Батько, Денис Йосипович Радиш і старший, брат Денис, 1926 року народження, воювали на фронті. Їх мобілізували ще в травні. Мати жила в Шубранці сама, отже, на вихідні поспішав додому, щоб допомогти в полі. Засіяли пшеницю з сусідом Денисом Гришканом, якого чомусь на фронт не забрали, і сіли під возом, очікуючи на матір, яка пішла за штельвагами.

Ще добре не всілись, як побачили, що в поле підійшло 7-8 солдатів і офіцер. А з ними сусідська дівчина Минодора Мустеца, яку хлопці чомусь обзивали козою.

Минодора зрозуміла, що солдати привели її сюди з недобрими намірами, і тихо шепнула Дмитру, щоб тікав. Але куди тікати? Довкіл чисте поле. Солдат бабахне з гвинтівки чи дасть чергу з автомата і – прощай білий світе.

Дмитро впізнав в офіцерові старшого лейтенанта Яхна. Він частенько появлявся в селі з бійцями винищувального загону, виловлював бандерівців. А тепер, очевидно, дійшла черга і до нього – учня 5 класу, Дмитра Радиша.

– *Запрягай коней!* – наказав Яхно.

– *Для чого?*

– *Поїдемо додому!*

– *А що там дома? Ми сіяти приїхали.*

– *З'їздимо додому і повернешся.*

Запріг. Поїхали. Яхно зі своїми помічниками взявся перевертати в хаті все вверх дном. Робив обшук, шукав щось, а що саме, не казав. Нічого не знайшов. Залишив з Дмитром одного солдата, а інших послав по сусідніх хатах робити обшуки.

Солдат, що залишився, попросив їсти. Дмитро дав йому кусок хліба та сала і побіг у туалет, хвилювання погнало. Не встиг сісти, як відкрились двері.

– *Ти тут?*

– *Тут.*

– *Ну давай, трудись!* – сказав солдат якось налякано і став з гвинтівкою біля сортира. Не відходив, поки Дмитро звідти не вийшов.

Яхно повернувся з солдатами. Наказав запрягати коней. Солдати посідали на воза, Дмитра посадили посередині і поїхали. Мати ж як пішла за штельвагами, так Дмитро її більше й не бачив. Вона очевидно помітила солдатів і заховалася, знала, що добра від них чекати марно. Ховалася, аж поки чоловік з фронту не повернувся.

Дмитра ж тим часом привезли в Чернівці. Біля залізничного вокзалу зупинились.

– *Пішли наверх!* – сказав Яхно.

Солдати залишились біля коней із возом.

– *Так вони тими кіньми десь і сьогодні їздять,* – каже, посміхаючись, Дмитро. – *Ні в яких актах не записано, що в сім'ї Радишів конфіскували пару коней з упряжжю і віз.*

В кімнаті на другому поверсі Дмитро побачив знайому чернівчанку Євгенію Воронюк. Він її бачив лише раз, місяців 2-3 тому, коли передавав листа від своєї односельчанки Домки Шкрети.

– *Знаєш цю жінку?* – запитав Дмитра Яхно.

– *Ні, не знаю.*

– *Не бреши, бо будеш битий. Ану, хлопці, візьміть його в роботу.*

Дмитра роздягли догола і почали лупити військовими ременями так, що все тіло посиніло. А він, зціпивши зуби, терпів. Яхно роздягав його догола разів 5-6 і влаштовував екзекуції, а ще бив пістолетом по голові. Аж мокрий був від таких старань. То знову клав Дмитра на підлогу і бив безжально носаками. А Генця сиділа в цій же кімнаті і молила хлопця:

– Митрику, признайся, що ти мені листа приносив. Вони уб'ють тебе, Митрику, признайся! Я боюсь...

І Дмитро зізнався. Потім слідчі дорікали йому, що зізнався не відразу. З ним в одному класі вчився Іван Шкрета, 1933 року народження, рідний брат Домки. Коли хлопці звозили з поля снопи, він розповів Дмитрові, що в них у стодолі були поранені повстанці. Його матір, Марію Шкрету, засудили за це до розстрілу. Її з лікарні привезли на суд, бо була дуже хвора. Батько був паралізований, то його не чіпали. А Домка була сміливою, бойовою партизанкою. Садгірські енкадебісти затримали її, але їй вдалося втекти. Потім ще раз заарештували і засудили до 10 років позбавлення волі у ВТТ. Так вона й загинула в таборі. Начальник конвою сказав: *"Добийте її, щоб вона ще раз не втекла".*

Двоюрідний брат Дмитра – Йосип Мустеца, 1930 року народження, із Шубранця влітку 1944-го привів уранці до Дмитра двох хлопців.

– Хай день пересидять, увечері я їх заберу.

Іван Шкрета бачив цих хлопців, і на допиті, коли йому затиснули пальці між дверима, сказав і про це, за що був висланий у 1947 році на Урал, де помер від туберкульозу. Його чотирнадцятирічний брат Василь, 1926 року народження, воював на фронті, звідки вернувся інвалідом. Василева дружина народила сина Ярослава. 7 тижнів йому виповнилось, як їх усіх вночі забрали і відправили в Пермську область. Василь зараз живе в Чернівцях, а син Ярослав у Мамаївцях.

Коли Дмитро Радиш зізнався у своїх "гріхах", знущання припинились і його на світанку кинули в камеру попереднього ув'язнення при залізниці, де він відсидів майже 2 місяці, до 20 грудня. 21-22 грудня засідав військовий трибунал військ НКВС Чернівецької області, який засудив Дмитра Йосиповича Радиша за статтями 54-1 "а", 54-11 КК УРСР до 10 років позбавлення волі у ВТТ і 3 років поразки в правах.

Шкрета Марія Іларіонівна, як ми вже згадували, була засуджена до розстрілу, її сестра Мустеца Вероня Іларіонівна – до 15 років позбавлення волі за сина Йосипа, якого вбили в Дорошівцях. Взагалі сім'я Мустец була патріотично віддана Україні. Старший син Вероні Василь у 1943 році був арештований румунською сигуранцою і засуджений до 25 років позбавлення волі за те, що був провідником ОУН, перевозив зі Львова до Чернівців літературу. Василя затримали з мішком книжок. Йосип пішов слідами брата. Його, убитого, потім тримали кілька днів під Горошівецькою сільрадою для остраху і впізнання. Жахливі часи були.

Івана Житарюка з Жучки засудили до 20 років каторги. Після суду він сказав Дмитрові:

– Не переживай! Ми ще повернемось!

Дмитру зв'язали руки мотузкою, і конвоїр, поглянувши на нього зневажливо, сказав:

– А це що за дрантя в політику замішалось?

Дмитро малий, худий, з чорними блискучими очима у ці хвилини зовсім не схожий був на борця за волю України. Але то тільки так здавалось. Насправді ж він був справжнім борцем за волю і щастя рідної землі, рідного народу.

З приміщення трибуналу його перевели в першу тюрму, що по вулиці Котляревського. Там зібрали багато різних "грішників": і дезертирів, і оунівців, і злодіїв. Дмитрові передач не давали, ніхто не приносив. Один раз бабуся по матері Домка дала якийсь вузлик і все.

Тим часом він поміняв в якогось чоловіка свої чоботи на черевики і одержав на додачу ще й буханець хліба. То було щастя. Хоч на якийсь час вгамував голод, що вже зводив його до

марення. Дезертири забрали в Дмитра кучму і дали йому військову шапку, а всіх інших пороздягали. В'язні скаржились на сваволю дезертирів, але ніхто на те не зважав.

Рано-вранці всіх вивели на подвір'я тюрми, вишикували в колону по 5 і повели на залізничну станцію. Там дві доби сиділи у товарних вагонах, поки відправили у Вінницю. Палили, що могли, щоб не замерзнути.

З Вінниці малолітніх не відправляли далі, поки не назбирувалось 100 осіб. Та ось із Румунії привезли 60 малих угорців і 28 травня 1945 року всіх повантажили у вагони і відправили на станцію Беркуль Маріїнського району Кемеровської області Російської Федерації. Багато в'язнів захворіло на дизентерію і масово вмирали. Під кожним бараком щоранку лежали купи трупів. Малолітніх і дорослих відправляли в тайгу. Годували кропивою, щоб одужали. Був серед них і чернівецький артист Василь Дячук, який теж лікувався цією лікарською рослиною. Він розказував Дмитрові, що його дядько, доктор права Радиш Костянтин Іларіонович, був арештований і помер у Чернівецькій тюрмі. Його дружина Корнилія, за фахом учителька, в той час працювала бухгалтером бондарного цеху по вул. Руській, її теж репресували.

В тайзі Дмитро мало не вмер. Ноги спухли, як колоди, не міг навіть дійти з роботи в табір. Над в'язнем взяв шефство бригадир Олександр Тимошенко з Ростова.

– *Ти голодний?* – запитав.

– *Ні,* – посоромився зізнатися хлопець.

– По очах бачу, що голодний. Як хочеш вижити, то запам'ятай таке правило: дають – бери, б'ють – тікай! Не лазь по смітниках і помийницях, бо там мікроби, дизентерія і смерть. Інтелігенти вмирають, як мухи. Твій земляк Міріука, який здоровий чоловік був, а за три дні не стало.

Бригадир полюбив Дмитра і призначив своїм помічником. Хлопці робили березові віники. В'язали у бараках, бо не було в що одягтись, тому мусили сидіти в приміщенні. Дмитро зробив найкращу мітлу, чим порадував бригадира.

– Дивіться, наймолодший, а як гарно робить. Цілувати можна.

Возили Дмитра по всьому Сибіру. І всюди ним були задоволені. Один із табірників порадив хлопцю оволодіти якоюсь професією. Він вивчився на столяра і разом з Іларієм Готинчаном з Іванківців працював у столярному цеху табору. В 1950-му його перевезли в Караганду на шахти. А там обвал за обвалом, смерть щодня над головою висіла. Одного разу Дмитро мав подати шахтарю-латишу відбійний молоток, глянув угору, а стойка починає рухатись. Він кинув молоток і хода, а слідом за ним почав обвалюватися забій. Юнак біг, спотикався, падав, піднімався, загубив каску, але вцілів. А коли добрався в безпечне місце, поклявся, що ні під яким автоматом не спуститься більше в шахту. Пішки пішов у медпункт, там йому зміряли температуру, термометр показував 40 градусів і лікар наказав відпочивати. Бригада, коли вийшла із забою, хотіла набити Дмитра за те, що втік.

Після цього випадку юнака призначили санітаром. Працював близько року, а потім його перевезли в Саранський табір "Запорізька Січ", де були одні українці. Приїхав туди під Новий рік. Люди на роботу не ходили, а сиділи в зоні. Організували групи по 20 чоловік і колядували.

В таборі було багато цікавих людей, зокрема професор історії Костецький із Києва, багато священиків. Останні відслужили новорічну відправу в церкві, всі молилися. 9-10 березня відзначали Шевченківські дні, повісили маленькі синьо-жовті прапорці, Дмитро читав поему Тараса Григоровича "І мертвим, і живим...":

"Нема на світі України,
Немає другого Дніпра
А ви претеся на чужину..."

Потім зробили сцену в клубі, одягли Дмитра в пастушка, дали торбинку і він виголосив таке вітання:

"Дорогі друзі! Я тільки-но з України!
Вам великий привіт від ваших матерів,
батьків, братів і сестер, від усього народу.
Вони люблять вас, вони чекають вас! Тримайтесь!"

У цьому таборі сиділи Василь Бесараба з Ленківців, Петро Дубець із Топорівців, Олекса Грига з Мілієвого, Дмитро Совик із Верхніх Станівців, Дмитро Кишкан із Драчинців, Петро Федорук із села Орелець Снятинського району Station Станіславської області. Всі дружили між собою, допомагали один одному. Але згодом майже весь склад табору відправили у Воркуту. В Саранську залишився лише Дмитро Радиш та Петро Федорук. Радиша відправили в Дубівку під Караганду, звідки за указом Президії Верховної Ради СРСР від 24 квітня 1954 року його звільнили як малолітнього.

3 червня 1954 року юнак приїхав додому, зайшов до хати. Батько сидів на кухні і вечеряв, не звертаючи уваги на того, хто стояв біля порогу:

– *Що, не впізнаєте?* – спитав Дмитро.

– *Не знаю, чий ти є,* – відповів батько.

– *Та ж ваш син Дмитро...*

Батько встає з лавки, бере сина за руку, веде в другу кімнату, де за столом над зошитом сидів молодший Дмитрів брат Ілля. Йому було 6 років, як Дмитра забрали.

– *Пізнаєш свого брата?* – запитав батько Іллю, який уже вчився в індустріальному технікумі.

– *Пізнаю,* – сказав той і кинувся до Дмитра.

Обнялися, поцілувались, дали знати сестрі Калині, старшому брату Денису. Всі поприходили, раділи, обнімалися, цілувалися. Не було тільки мами. Вона не дочекалася сина – померла в 1952 році. Не знав Дмитро, що в той осінній день 1944 року, коли його арештували, він бачив її востаннє. Щемкий біль стискав серце, гарячі сльози котилися з очей…

Не будемо описувати, як він майже 4 місяці шукав роботу в Чернівцях. Як його відсилали пильні начальники один до другого. Те все вже позаду. Дмитро Йосипович витримав усі нелегкі випробування, які поставила йому доля. Дочекався щасливих днів, коли його любима Україна стала суверенною державою, коли за ним уже не стежить пильне око наглядачів і донощиків, і він може пишатись, що в своїх шістнадцять років був серед тих, хто зі зброєю в руках виборював волю і щастя для українського народу. Він впевнений, що віднині його дітям – синові Ярославу, доньці Людмилі, внукам Роману та Ігорю не доведеться таїтись зі своєю любов'ю до рідної землі. Вони можуть пишатись тим, що є українцями, і не шкодувати своїх сил, талантів для розвитку і розквіту рідної нації і всієї України!

м. Чернівці
12.02.2006 р.

Василь Шкрета

ДОЛЯ МОЄЇ РОДИНИ НА ТЛІ РЕПРЕСІЙ
(Спогади Василя Шкрети записав Василь Мустеца)

Я народився 16 квітня 1926 року. Практично вся родина репресована і знищена. У 1947 році я із сім'єю був виселений у "віддалені краї СРСР". Нині проживаю у Чернівцях, голова громади Храму св. Параскеви.

Мій батько – Шкрета Микола Васильович, 1900 р.н., мама – Шкрета (Радиш) Марія Іларіонівна, 1903 р.н. У сім'ї було четверо дітей – Орися, 1924-го, я, Домка, 1928-го, та Іван 1933 років народження.

Сім'я була із заможних, мала близько 10 гектарів землі. Але земля не здобувалась так легко. Коли пани почали розпродувати землі за Румунії, тоді тато взяв у банку позику і купив наділ. Щоб відробити ту позику, доводилося тяжко працювати. У 1936 р. тата паралізувало. Мені було лише 10 років. З батьком їздили до різних лікарів аж у Румунію, але вони нічого не могли зробити. Я ходив у школу і мусив одночасно вести господарство, оскільки був у сім'ї найстаршим із чоловіків. Обробити 10 гектарів поля – то справа далеко не проста.

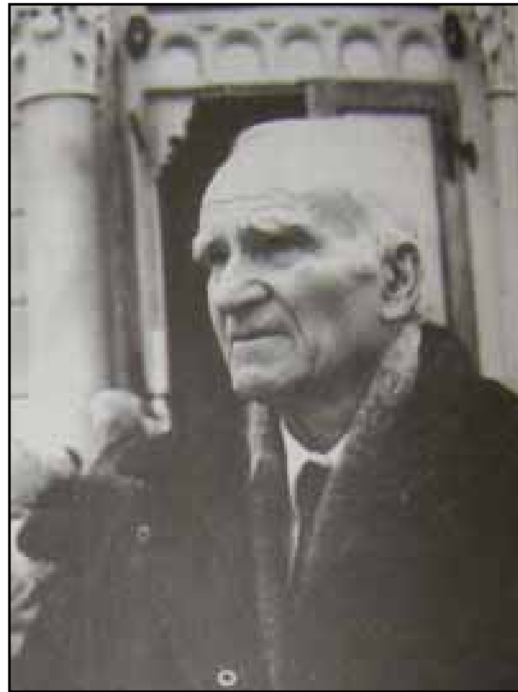

Василь Миколайович Шкрета

Справа Микола Васильович Шкрета

Тато планував дати кожній дитині по 2-3 гектари приданого. Про наше господарство найкраще свідчить опис майна під час арешту матері: дім, конюшня, дві корови, теля 5 місяців, порося 6 місяців, овець 10, кінь червоної масті 6 років, картоплі 100 пудів, кукурудзи 50 пудів, муки білої 10 пудів, критий сарай, швейна машинка. Ще у нас було два плуги, чотири борони, плужок для підгортання картоплі, віялка для зерна, трієр для каліб-

рування насіння, дробарка для зерна, два вози, дві пари саней, упряж для коней та дрібний ручний інвентар.

Пам'ятаю, що осередок ОУН був у селі ще перед війною і під час румунської окупації. Молоді хлопці збиралися в стодолі у сусідки, котру називали Бурачихою, закривали вікна і співали українські пісні. На будь-які свята ходили колядувати. Їм доводилося з цим ховатися, бо румунські жандарми категорично забороняли все українське. Лідером серед них був Василь Мустеца, 1920 року народження. Його мама і моя мама – рідні сестри. Жили вони по сусідству, трохи далі від нас. Ми разом орали поле. Спочатку в нього виоремо, а потім у мене. Розказували, що членом ОУН Василь став майже випадково. Працював влітку в полі за селом. До нього підійшли якісь невідомі люди, завели розмову. Запитали, як він ставиться до ідеї побудови незалежної української держави і зав'язали співпрацю.

Найбільшою просвітницькою акцією організації була постановка української вистави. Знайшли велику стодолу, організували там сцену, розучили п'єсу. Дуже багато находилися, поки здобули усі необхідні дозволи від влади. І досі пам'ятаю: людей у стодолу набилося так багато, що не було де стати. Вистава пройшла з грандіозним успіхом. То, може, була в селі найуспішніша пропагандистська акція за Україну. І після того ще організовували різноманітні концерти. Головним натхненником і активним учасником завжди був Василь Мустеца.

Але справа не обходилася лише концертами. Василь сам неодноразово їхав у Станіславщину. А то була друга держава, доводилося нелегально переходити кордон. Привозив звідти українську літературу – газети, листівки, книжки. Поступово і я став активним членом гуртка. Бувало йду увечері до дівчат на вечорниці і лиш дивлюся, чи ніхто мене не бачить. Якщо ніхто, то застромлю листівку за двері та й іду собі далі. Доводилося розносити і в сусідні села. Мені завжди доручали віднести листівки у Валяву та Малий Кучурів. Завдання давав Василь Мустеца, і я їх виконував. Під час війни за румунської влади його засудили. При обшуку у нього знайшли мішок українських книжок. Після нелюдських катувань його засудили на 25-річне ув'язнення. Всього в селі тоді заарештували десь 12 чоловік. У 1943 році разом із братом його дружини поїхали в Румунію і відвідали Василя в тюрмі, відвезли передачу. Його жінка дала мені Василеву шкіряну куртку. Він як побачив мене в ній, одразу каже:

– *Ти взяв мою куртку?*

– *Взяв,* – кажу.

– *Ану давай її сюди! Там є щось секретне.*

Бере, розпорює підкладку, а там вироблені тризуби. Взяли, тут же порозвішували по тюрмі. Вони збереглися ще з того часу, як він переходив кордон та нелегально йшов у Станіславську область. Коли радянська армія увійшла в Румунію, його з тюрми забрали на роботу в шахти Донбасу. Там він захворів на дизентерію – тоді казали "на червінку" – і 11 червня 1947 р. помер у Сталінській області.

У 18 років я пішов в армію. 10 травня 1944 р. забрали всіх хлопців з нашого села Шубранця. Пам'ятаю одну ніч у Васловівцях. Не міг заснути, все думав, йти до армії чи втікати. Хлопцям саме надійшов із Станіслава наказ проводу УПА уникати мобілізації, переховуватись і переходити на нелегальне становище. Цілу ніч я думав, як вчинити. Згадав хворого батька, натруджену матір. Як зараз втечу, думаю, будуть їх мучити, допитувати, судити. Чому вони мають страждати через мене? І я таки пішов у військо. Але мої рідні все одно долі репресованих не уникли.

На фронті я був тяжко поранений. Перемогу зустрів у госпіталі, в Оренбурзькій області. Після госпіталю додому не пустили. Військова комісія визнала мене ще здатним працювати і відправила на роботу в Ленінград на авіазавод. Я там тиждень чи два був на чергуванні, а потім нас направили на демонтаж оборонної лінії Ленінграда. Працював на складі, вів облік машин, що розбирали бліндажі, вивозили снаряди. Там дізнався, що маму засудили, паралізо-

ваний батько залишився сам без догляду. І я почав просити начальство, щоб мене пустило додому. Що не робив, як не догоджав, щоб лиш відпустили. І в кінці 1945-го 20 чи 25 грудня повернувся додому. Тут же дізнався про події, що відбувалися в селі, поки я був в армії. В області і в селі розгорталася національно-визвольна боротьба за незалежну Україну. Все частіше можна було зустріти вояків УПА. Все жорсткішими ставали дії органів радянської влади в боротьбі з ОУН та УПА.

Я вияснив, що у нашій стодолі влітку 1944 року переховувалося 8 поранених вояків УПА. Думаю, це тому, що у сусіда Остафійчука жила фельдшерка, яка доглядала їх, надавала їм потрібну медичну допомогу. Періодично навідувались боївки, по 20-30 вояків, і всіх треба було непомітно розмістити, нагодувати.

Відомо, що впродовж літа–осені 1944 р. в стодолі Миколи Шкрети в Шубранці проживали і перебували тимчасово керівники ОУН Буковини: "Мотря" – Артемізія Галицька із Садгори, "Федір" – Мирослав Гайдук із Вижниці, "Оксана" – Стефанія Понич із Зеленева. Серед поранених був рідний брат "Оксани" Василь, який тоді мав псевдо "Літун".

Домка Миколаївна Шкрета

В середині літа того року моя сестра Домка стає активною учасницею визвольної боротьби. А наприкінці жовтня 1944-го боївка УПА в селі знищила голову сільради Петра Петрюка, а також Леонтія Тумака, котрий займався вивезенням сільських людей на роботи в Донбас. Боївка спалила сільраду, усі документи та колгоспний двір.

Після такої акції упівців радянська репресивна машина запрацювала на повну силу. 26 жовтня селом прокотилася перша велика хвиля арештів: заарештовують мою матір, її рідну сестру та сина її брата. У моєї мами, Шкрети Марії Іларіонівни, під час обшуку знайшли чистий папір та друкарську машинку, заховані моєю сестрою Домкою, а мати й не знала про це. Серед висунутих матері звинувачень було й переховування більше місяця керівників ОУН "Федора" та "Мотрі", а також поранених бандерівців, яких вона годувала своїми продуктами, надавала безплатно коней та підводу для перевезення їх і керівника проводу ОУН "Мотрі" в її організаційних справах. Хоча мати звинувачення не визнавала, спростовувала, що членом ОУН не була, бандерівців не переховувала, підводи не надавала, їсти не готувала… 21-22 грудня 1944 року військовий трибунал внутрішніх військ НКВС Чернівецької області виніс матері вирок: вища міра покарання – розстріл. Не подивилися на те, що вдома залишався паралізований батько, за яким треба було доглядати. Добре, що Військова колегія Верховного суду СРСР 7.02.1945 р. вищу міру покарання замінила 20-ма роками каторжних робіт з поразкою в правах на 5 років. Та вироку не судилося збутися, тому що невдовзі, ще в Чернівцях, мати померла. За свідченнями людей, які були з нею в трибуналі, на засідання її вже несли, вона не могла самостійно ходити. Причина смерті, точна її дата, місце поховання мені й досі невідомі. Засуджений одночасно з нею, покійний уже Дмитро Радиш згадував, що мама померла через три дні після суду, і заміна терміну покарання відбулася після її смерті.

Ще раніше, 27 вересня 1944 року, заарештовують її рідну сестру – Мустецу Вероню Іларіонівну. Обидва її сини загинули в боротьбі за українську волю. Мустеца Василь, про котрого вже йшлося, – її старший син. Інший, Йосип (як йому казали – Юзько), 1930 р.н., вже з 14-річного віку став активним вояком УПА, відзначався надзвичайною бойовитістю, рішучістю й сміливістю. Заявляв друзям: *"Живим москалі мене не візьмуть, я одну кулю для себе тримаю"*. Мав псевдо "Тиміш". Він загинув у бою в Добринівцях 19 березня 1945 року. Звинувачення Вероні майже дослівно таке ж, як і звинувачення моєї матері. Тоді ж заарештували і сина рідного брата матері, вже згаданого нами Дмитра Радиша, 1928 р.н., який мав на момент арешту та засудження 16 років. Вероню трибунал внутрішніх військ НКВС Чернівецької області 22 грудня 1944 року засудив до заслання на каторжні роботи терміном на 15 років з конфіскацією майна, з яких вона відбула 11 років, 8 місяців та 10 днів. 7 червня 1956 року постановою комісії Президії Верховної Ради СРСР міра покарання була "знижена до відбутого". Дмитрові Радишу присудили 10 років. Покарання відбував з малолітніми в'язнями у місті Кемерово – 6 років і в Караганді – 4 роки. Звільнений згідно з Указом Президії Верховної Ради СРСР від 24 квітня 1954 року, який передбачав амністію особам, що скоїли злочин у малолітньому віці. Фактично відсидів усі 10 років. Дожив до наших днів, був активним борцем за незалежність наприкінці 90-х років, але нещодавно помер.

На основі статті 1 Закону Української СРСР від 17 квітня 1991 року "Про реабілітацію жертв політичних репресій на Україні" усі вони реабілітовані. Влада визнала, що всі були засуджені безпідставно.

Моя сестра, Шкрета Домніка Миколаївна, 1928 р.н., на час арешту матері перебувала на нелегальному становищі, як активний член ОУН. Її оунівське псевдо – "Черешня", пізніше – "Люба". Залучив її до роботи на користь України Мирослав Гайдук – "Федір", один із керівників ОУН на Буковині. Він разом із "Мотреєю" деякий час проживав у нас вдома. Впродовж літа – початку осені 1944 року Домніка була фактично особистою зв'язковою провідниці ОУН Буковини "Мотрі", постійно була біля неї, виконувала найбільш важливі її доручення. Одне з найважливіших тоді завдань – пошук та доставка медикаментів для поранених упівців. Розказували, що вона була зв'язковою від "Мотрі" до села Драчинці, потім станичною у Шубранці, а після арешту "Мотрі" і погрому проводу ОУН у Васловівцях 29 грудня 1945 року стала членом боївки "Юрася" – Костянтина Майданського. 19 березня 1945 року був великий бій між боївкою "Юрася" та військами НКВС у Добринівцях, де полягло немало повстанців, серед них, як вже згадувалось, і "Тиміш". Сестра Домка, тоді вже "Люба", так само брала участь у тому бою, проте їй вдалося вийти живою з оточення. Але час перебування її на волі стрімко скорочувався. Через зраду однієї шубранецької зв'язкової, котра також була з боївкою "Юрася" у Добринівцях, мою сестру Домку заарештували в квітні 1945 року, і не тільки її одну. Про зраду швидко дізналися повстанці, оскільки слідчі НКВС використовували її під час очних ставок заарештованих. "Юрась" сказав, що знайде зрадницю навіть під землею і знищить. Увечері 11 жовтня 1945 року троє повстанців перестріли її біля хати і забрали з собою. Після допиту службою безпеки ОУН за вироком повстанського суду зв'язкову було страчено. Тіло зрадниці знайшли лише через три дні недалеко від Малого Кучурова.

А Домка так і не скорилася. Перебуваючи під слідством у Садгорі, одного разу вона попросилася в туалет. Поки конвойний про щось думав, виламала в туалеті дошки і втекла. Випадок, яких небагато було в той час. Але невдовзі її знову заарештували, бо вона не мала куди подітися, та й батько вдома лежав хворий, прийшла, щоб допомогти йому. Упіймали вдруге – і знову вона втікає із Садгори. Так власне й обірвалося її життя, як мені переповідали, після вироку суду у Вінниці, на пересильному пункті, при спробі втечі, Домка була застрелена конвойними. Чи зразу насмерть, чи тоді лише поранили – вже мені невідомо. Думаю, якби була жива, то написала б листа, а то немає. Напевне, що тоді одразу насмерть. Знову ж таки, ні дати

смерті, ні місця, ні могили – нічого невідомо й донині. Я не раз собі вже думаю: ну чого тоді, жінко, вже було тікати? Але життя не повернеш.

Так само активно допомагав оунівцям і мій менший брат Іван, 1933 р.н. Часто супроводжував "Мотрю", возив її на фірі по її справах і зв'язкових. Заарештований разом із матір'ю у віці 11 років. Коли слідчі заклали йому пальці між дверима та пригрозили, що поламають їх, розповів усе, що знав. Його змусили свідчити навіть проти рідної матері. За його свідченнями арештовано і Дмитра Радиша. Напевно лише малий вік дозволив йому уникнути покарання, адже і сам особисто допомагав повстанцям. Доля його також сумна. Про неї згодом.

Таке сталося з моєю сім'єю, поки я воював на фронті та відбудовував Ленінград.

Наприкінці грудня 1945 року, як вже згадувалось, прибув додому. Одразу до мене з'явився голова сільради: *"Василю, маєш поле – треба його обов'язково засіяти, роби що хочеш"*. Я вже ходив по всіх сусідах, просив їх брати і обробляти мою землю, хто скільки хоче. Це поле, що недалеко від хати, 2 гектари, люди ще так-сяк порозбирали, а інше мусив обробляти самостійно, нізвідки допомоги не міг чекати.

Сільське начальство зробило з мене, вчорашнього солдата, куркуля і призначило максимальну хлібоздачу. А то був 1946-й рік, коли почався голод. У 1946 році я здав державі чотири тонни зерна. Навіть важко собі уявити – треба зорати, засіяти, зібрати, викосити, змолотити, і все практично самому. Хоча я усе зробив – і засіяв, і зібрав, проте здати ті чотири тонни було ой як важко. Кожен день приходили з сільради – давай квитанцію, що виконав хлібоздачу. Не раз, побачивши, що йдуть, ховався в малину, в сад. Питають: де? Сусіди кажуть – повіз хлібоздачу. Або щось інше. Викручувався, як тільки міг, і потроху виконав хлібоздачу. Довелося йти позичати грошей у тата жінки та її сестер. Так і залишився у них в боргах, але нічого – і вони живуть, і я. Всі інші побори теж виконав – здав свиню.

Василь Миколайович та Минодора Йосипівна Шкрети

Голод пережив, бо сховав трохи зерна, та й мав худобу – лишилося 15 овець, корова, кінь. Трохи снопів лишив необмолоченими, прикрив соломою. Як треба буде, думаю, і взимку змолочу та змелю, аби було що молотити. В голод до мене часто приходили люди і просили хліба. Коли я бачив, що дуже скрутно людині, то давав скільки міг – по 10, по 20 кілограмів зерна. Особливо надокучали комуністи. Приходять і "дай" та й "дай". Самі все позабирали, і далі не давали спокою.

11 червня 1946 року я одружився з Шойман Минодорою Йосипівною, 1928 року народження. Разом з нею ми проживали в господарстві моїх батьків. Пам'ятаю, що у день мого весілля в селі була боївка ОУН. Сказали хлопці, щоб я дав бочку пива. І я ту бочку на 25 літрів несу в мішку, ще й закуски різної взяв. І вони, можна так сказати, побували в мене на весіллі.

Кілька разів, коли я вже був у селі, до мене приходив Василь Кантемір, його псевдо було "Остап", а також "Денис". Пам'ятаю – вночі

хтось стукає. Відчиняю – стоїть Кантемір. Дай, каже, кожуха, хочу йти в село. Я дав. Ну, думаю, вже не поверне кожуха, пішов кожух. Нараз під ранок, годині у п'ятій, знову хтось стукає. Приніс Кантемір кожуха. Ще кілька разів приходив до мене, але не часто. Я вже хотів спокійного життя. Кажу йому: *"Хлопці, вважайте! Я помогти можу, але якось так, щоб сусіди менше знали".* І він старався обережно, щоб ніхто не дізнався. Приходив лише Кантемір і досить рідко. Часто просив їсти, але не зерна, вже готового хліба. І я не відказував.

У цілому життя почало налагоджуватися. У 1947 році врожай був уже кращий. Я мав жінку за помічницю. В серпні в нас народився син. Голова сільради запропонував роботу – стати страховим агентом у селі. Життя ще було дуже тяжким. Знову важко довелося виконувати хлібоздачу. Восени помирає батько. Не пройшло і двох тижнів після його смерті, як раптово вранці, о 4-й годині, постукали у вікно. Я подивився – подвір'я оточене, кажуть: *"Даем 15 минут, собирайся!".* Я виношу документи і показую, що я воював. *"Товаришу капітане,* – кажу, – *що я заробив лишень на 15 хвилин?"* Він каже: *"А вы что были на фронте?"* Я кажу: *"Так, ось воєнний білет".* Він подивився, головою помахав та й каже: *"Не понимаю, что творится".* Але нічого не допомогло. Так, мене з жінкою, двомісячним сином, а також із 13-річним братом Іваном вислали в Пермську область, на Урал. Цікаво, що списки складали раніше, бо мали виселити і мого батька, паралізованого, який не ходив. І виселили б, лише смерть врятувала його. Разом зі мною забрали сім'ю рідного брата мого тата Петра Шкрети – жінку з дитиною, котрій було 5 днів від народження.

На Уралі. Зліва сидять Минодора Йосипівна та Василь Миколайович Шкрети

Ну як назвати цих комуністів? Звірюки. Це не люди були, а кати. Татів брат був добрий з дільничним міліціонером, частенько наливав йому сто грамів. І тоді дільничний каже: *“Тікай в кукурудзу, щоб я тебе не видів”*. І вуйко прийшов спати до мене на під стайні, ще не розуміючи чого. А як побачив, що “істрибки” оточують і мою хату – стрибнув з поду і полем втік у Мамаївці. А його дружину із 5-денною дитиною забрали, і я мусив в дорозі за ними також доглядати. А те, що він втік, нічого йому не дало. Він влаштувався в Чернівцях на роботу. Ну хоч би паспорт взяв на інше ім’я чи що. Та ж міліція шукає. Його швидко знайшли і вже не направили до жінки, а засудили до 10 років таборів. Відсидів свій термін і лише тоді з’єднався з дружиною, вже на Уралі, де побудували свою хату.

Справа Орися Миколаївна Шкрета

Старша сестра Орися у 1940 році вийшла заміж, пішла жити окремо, і тато дав їй 2 гектари поля. Власне, це її й врятувало: як така, що проживала окремо від батьків та вела власне господарство, вона не підлягала виселенню, а оскільки її чоловік був прихильним до комуністів, то уникла й інших переслідувань. Вона єдина з нашої родини не потрапила під тоталітарний прес.

Як вже тепер відомо, на прикладі Василя Шкрети влада намагалася виховувати незгідних з її політикою людей. Як писав секретар Чернівецького обкому КП(б)У В. Вовк секретареві ЦК КП(б)У Л. Кагановичу: *“Серед населення сіл, з яких проведено виселення сімей членів ОУН, спостерігається поява здорових настроїв, а також підвищення його активності в політичних і господарських заходах, які проводяться владою. Так, ... відмічається масовий вступ до колгоспів… Зокрема, в селі Шубранець подали заяву про вступ до колгоспу більше 60 сімей”* [2, с. 261]. Загалом, як відомо, того дня по області було виселено 616 сімей у складі 1635 осіб, у т.ч. із Садгірського району – 21 сім’я у складі 46 осіб [2, с. 260].

Отож, вночі нас забрали, відвезли в Садгору, звідти на машини і в Лужани. Там стояв товарняк. Вагони набиті повнісінько. На дверях солдати. Я потребував, і нам дали у вагон “буржуйку”, бо вже було холодно, випав великий сніг. Потім і в кожен вагон видали. Їхали ми більше як два тижні.

Дорога була дуже тяжкою. П’ятиденна дитина мого дядька Петра в дорозі померла. Начальник ешелону сказав: *“Приготуйте ту дитину, а я скажу на якій станції є підвали і можна буде її поховати”.* Прибрали дитину, я взяв її на руки, відніс в ту пивницю. Солдат з автоматом мене супроводжував. Начальник ешелону добре знав, на яких станціях є потрібні підвали. Саме в них складали мертвих із вагонів – і старих, і молодих. Так і поховали ту дитину. А померла вона від холоду. “Буржуйка” була лише одна, такій маленькій дитині в таких жахливих умовах неможливо було вижити. Ми сиділи не дуже далеко від пічки, і то три роки після того, як приїхали, моя дитина лежала в лікарні, так ослабла. Трагічною була і доля рідного брата Івана. Їхали разом в одному вагоні, жили в одному бараці. Згодом він захворів на туберкульоз, довго лежав в лікарні. Але лікування нічого не дало. Там він і помер. Я так само захворів на туберкульоз легенів, але Бог дав так, що я вилікувався.

Приїхали ми в Пермську область (тоді Молотовську), в місто Углеуральськ. Полонених німців з бараків виселили, а нас туди поселили. 100 сімей в один барак. Замість ліжка – ялинове гілля. Воно ж замість одіяла. Банда. Якби по-людськи ставилися, то соломи там чи якісь матраци б дали, а то… Спочатку було дуже тісно в бараках, а потім людей порозсовували, стало трохи вільніше.

Усім видали карточки на хліб – по 600 грамів хліба на добу. Отримав і я з дружиною. Часом іду з роботи, несу хліб та й потрошки щипаю. Поки додому прийду, майже весь і з'їм.

Формально ми були вільними, але не мали права нікуди з того міста піти. Перший місяць дільничний щодня перевіряв списки вранці і ввечері, чи всі живі, чи ніхто не втік. Якось ми з жінкою все-таки пішли в інше місто, назву не пригадую, де знаходився пересильний пункт для засуджених і був базар. Ми йдемо. Чую: *"Гражданин, остановитесь!"* Я кажу жінці: *"Не озирайся".* І не тікаю, але пришвидшую ходьбу. Йдемо далі. А він таки підійшов та й мене за руку.

– *Вы откуда?*

– *Ми з міста йдемо на базар.*

– *Ваши документы.*

– *А я без документів.*

Записав прізвище, передав у міліцію. Мене заарештували на 2 тижні. Дали коня, "каламашка" називався, розвозити вугілля по відділах міліції.

Нам одразу повідомили, що нас вивезли "пожиттєво", щоб ніхто не сподівався на повернення і облаштовував життя вже тут. Усі ми розписалися, що ознайомлені з цим розпорядженням. Жінки плачуть…А я їх розраджую: *"Не плачте, все ще може змінитися, Сталін не вічний, умре, треба чекати. Не можна так близько брати все до серця".*

Жінка на роботу не йшла, бо син лежав у лікарні, потребував догляду, а мене записали в будівельне управління. Почали будувати будинки. Керівництво управління сказало, що побудуємо дім і там нам дадуть квартири. Побудували, як гуртожиток, з двохповерховими нарами. Добре хоч так. Вже трохи легше. Не холодний барак. Але пічка стоїть – вагонетка. Лиш труба… Щоб тепло було, треба палити цілу ніч, не зупиняючись. Стіни із замерзлого дерева, холодні.

Я вже й там почав господарювати, не можу без роботи і без живності. Купив козу. Згодом почав будувати власний дім. Весною розпочав, восени вже оселився в ньому з сім'єю. Держава дала дозвіл на будівництво, обіцяла грошову допомогу (кредит), але отримав її вже, коли стояли крокви, пам'ятаю – 5 тисяч рублів. А починав, не маючи ні копійки в кишені.

На допомогу прийшов чоловік, що був висланий на Урал у 1932–1933 роках. Сказав, щоб я будував хату! Я відповів йому, що не маю ні рубля за пазухою. А каже, що й не треба. Роби бочівку на 3-4 відра браги. Клич лісника. Він поведе тебе в ліс і скаже, що робити. Там треба прибрати, тому що вітри дерева з корінням повиривали та порозкидали кругом.

Я зібрав чоловіків, які були виселені з сусідніх сіл, з Драчинців, з Глиниці, кажу їм: *"Ходімо подивимося, що в лісі робиться".* Пішли, а там дерев навалено! Треба робити порядок! Лісник каже: *"Хочете, котре добре дерево, кладіть на купу, звозьте, стругайте, а потім ідіть на кінний двір до начальника, він дасть вам коня, але йдіть в неділю, лишень в неділю може дати, в будні дні – ні".* Ми добрий ліс постягали. Я закликав лісника до хати. Розговорилися. Він і говорить: *"Виписуйте собі ліс на дрова, а беріть його на будівлю, сухостій".* Так я заплатив за той ліс 12 рублів 80 копійок і мав на хату. Ніколи не думав, що так може бути. Я працював бригадиром, і мені дали хлопців, фезеушників, які були на практиці. Вони мені й кажуть: *"Дядя Вася, ми вам поможемо!"* І дійсно приходили кожної суботи чи неділі, як був вільний час, і допомагали.

Жити стало трохи легше лише у 50-х роках.

Якось у 1955 році мене викликає комендант і каже:

– *Тобі прийшло з Москви, що можеш поїхати у відпустку. Їдеш?* – питає.

– *Обов'язково!* – кажу.

Синові було вже 7 років. Ми приїхали додому, в Шубранець, місяць побули, та й треба вертатися назад. А через декілька місяців знову комендант мене викликає:

– З Москви прийшов папір, що тебе можна відпустити. Маєш право виїхати. Хочеш?

Я йому відповідаю, що одного дня не хочу тут бути. Я вже знаю, яке тут життя, у відпустці побачив, як на батьківщині. Хоч я вже мав хату, город, якийсь авторитет на роботі, мені вже давали коня, коли треба. Але як почув, що можна поїхати додому, то не вагався. Це ще не всіх було відпущено, лише мене як учасника війни.

Хату продав за добру ціну одному шахтарю. Він ходив, дивився і каже мені: *"Такої хати, як у вас, ніде не бачив".* Тому що там у Росії хат не штукатурили всередині, лише мохом чи клоччям позабивають щілини і все. А я поштукатурив, дранку набив. Поряд була кочегарка, то я той шлак сіяв на решеті і ним штукатурив. Там піску немає, його привозять. Шлаком поштукатурив, а зверху лише трошки пісочком. Жінка побілила – і дійсно вийшло дуже гарно, такої хати, як у нас, там не було.

УССР
Исполком Черновицкого
областного Совета
народных депутатов
Управление внутренних дел
Информационный центр
" 18 " 03 1992г.
№ 021/11-568

1142/3

СПРАВКА

Выдана гр-ну ШКРЕТА Василию Николаевичу, 1926 г.р. в том, что он с 21.10.1947 г. по 15.03.1956г. находился на спецпоселении в Пермской области РСФСР.

На основании Закона Украины " О реабилитации жертв политических репрессий на Украине" от 17.04.91г. гр-н Шкрета В.Н. - реабилитирован.

Основание : учетное дело № СО-649.

Начальник ИЦ УВД
Черновицкой обл. Д.В.Швец

подпись печать

Повернувся я в Шубранець у 1956 році. Прописатися не зміг, так як повертатися можна було не на батьківщину, не в Чернівецьку, а в іншу область. Я півтора року працював на фабриці головних уборів, не маючи прописки. Мене підтримав головний інженер, який був із військовополонених. Казав мені: *"Шкрета, нічого, робіть"*.

З допомогою зв'язків родичів у домоуправлінні я прописався в гуртожитку по вул. Бережанській, в самому її кінці. Згодом якось зустрів односельчанина, він був засуджений за те, що був покаяний, і мав хату в районі вулиці Нововінницької. Біля нього була ділянка, я купив її і знову за неповний рік побудував хату. Ще трохи мав грошей із тих, що продав хату на Уралі, одразу купив на хату матеріал – на крокви, на дошки. Сам штукатурив і мурував. На цеглу не було грошей, то лише вугли вимурував, а стіни – шлаком бетонували. Тесть і вуйко Радиш Йосип помагали, і так своїми силами за літо ми накрили хату. Так що за своє життя я побудував три хати – одну в Шубранці, іншу на Уралі. І ще в Чернівцях.

В село я не міг повернутися, а ще трохи й боявся, бо ситуація ще була нестабільною. До того ж моє старе господарство Шубранецька сільська рада продала стороннім особам, а в новому господарстві жили спочатку вчителі школи, а потім заднім числом, як дізналися, що я повертаюсь з Уралу, продали директору школи за 2 тисячі 400 карбованців.

З того часу впродовж 19-ти років я працював у Чернівцях на фабриці головних уборів.

Так, 21 жовтня 1947 року за рішенням Особливої наради при МДБ СРСР моя сім'я була вислана із села Шубранець Заставнівського району Чернівецької області в Пермську область, де ми знаходились на спецпоселенні до 15 березня 1956 року. На підставі ст. 3 Закону України від 17.04.1991 р. "Про реабілітацію жертв політичних репресій на Україні" нас реабілітували. Проте ні вибачень, ні матеріальної допомоги, ні відшкодувань не було надано.

Одного разу, наприкінці 80-х років, їхали ми з жінкою по Руській вулиці. Бачимо – йде процесія, співають по-українськи. Ми вийшли з автобуса послухати і пішли з ними. То когось ховали. Я дізнався, що то співали священики УПЦ КП. Тоді ще не було владики, лишень був священик. Так я пристав до руху за українську церкву.

Нашій громаді дали спочатку церкву по вул. Сагайдачного. Частина наших людей ходила в Храм св. Параскеви, де священик хоч і підкорявся Москві, але служив українською мовою. Але він більше дбав про гроші. Якось громада у цьому запідозрила скарбника, і вибрали мене, хоч я був заступником у церкві на Сагайдачного. Так я став лідером громади. І жінка моя там допомагала прибирати в церкві. Я став активним борцем за українську церкву. Ми добивалися церкви у Рогізні, двічі невдало, але на третій раз церква стала українською. Далі в Мамаївцях, Лужанах, Ленківцях, Шипинцях, Кіцмані. А в рідному селі Шубранці так і не змогли вибороти нашу церкву, досі вона підкоряється Москві. Це не добре. Не патріотично. Треба, щоб і Шубранецька церква стала українською.

Джерела та література

1. Черешнюк М.М. Сповідь на світанку. – Чернівці: Золоті литаври, 2005. – 446 с.

2. Доповідна секретаря Чернівецького обкому КП(б)У В. Вовка секретареві ЦК КП(б)У Л. Кагановичу про виселення сімей членів ОУН. 31 жовтня 1947 р. // Реабілітовані історією. Чернівецька область. – Чернівці: Чернівецьке обласне відділення пошуково-видавничого агентства "Книга Пам'яті України", 2007. – Кн.1. – С. 259–261.

м. Чернівці
12.02.2009 р.

Марія Благун-Дульгер

МІЖ МОЛОТОМ І КОВАДЛОМ

ДИТИНСТВО! Пам’ять! Вона, як вічний вогонь, не гасне, поки ми живі. І, як вічний вогонь, пече мою душу ось уже 58 років, ятрить, терзає, як чорний ворон, моє серце. Ні, ні, радощів дитинства я не зазнала. Хіба що трошки раділа тим, що жила на білому світі. Мій біль повв’язаний із долею мого батька Благуна Дмитра Миколайовича, 1910 року народження, із села Юрківці Заставнівського району, людини доброї, чесної, порядної. Я любила свого батька і матір, Параску Іллівну, 1914 року народження, із роду Чайковських. На той час, про який я веду мову, наша сім’я складалася із чотирьох душ: тата, мами, мене, Марії, 1936 року народження, і п’ятирічної Домніки. Батьки любили нас, ростили, виховували, хотіли, щоб ми були у них освіченими і щасливими.

В травні 1944 року батька мобілізували в Червону армію і послали на фронт. Де він воював, у якому полку чи дивізії, не знаю – не встигла цього випитати в батька. Але добре знаю, що він повернувся з війни інвалідом, маючи два поранення – в ліву руку і в голову. Пам’ятаю, як я голкою вишкрябувала йому з голови осколки з його ж таки каски. Він розповідав, що лікувався аж у Семипалатинську. Звідти присилав нам листи і фотокартки. І ми раділи, що він живий, що скоро повернеться додому і в нас буде батько – наш захисник і, звичайно ж, забезпечувач родини всім необхідним для життя! І він таки повернувся, влаштувався на роботу в нашому сільському млині мірошником. Приймав від людей на помел зерно, а видавав борошно. Робота відповідальна, але не складна. Він справлявся з нею добре, і був цим задоволений. У 1946 році в нашій сім’ї народився мій братик Степанко, яким ми всі тішилися.

Та біда прийшла, як завжди, непрохано, несподівано. Одного зимового вечора 1947 року батько повернувся з роботи з кумом Дмитром Івановичем Домчуком. Вони, очевидно, перед тим десь трошки випили, і тому відразу попросили маму приготувати вечерю. Мама взялася за цю роботу. Ми, троє малих дітей, гралися на печі. Батько з кумом сиділи біля столу, розмовляли і чекали на вечерю. Над плитою на сволоці горіла лампа, освітлюючи всю хату. Я заглядала в свої підручники і все ближче підсувалася до світла, за що мама мене сварила, аби я зненацька не

Родина Благунів. Зліва направо: Параска Іллівна із сином Степанком, донька Марія, Дмитро Миколайович з донькою Домнікою. Фото 1947 р.

зачепила рукою чи книжкою лампу, не скинула її на припічок і не влаштувала пожежі.

Несподівано у вікно хтось сильно постукав, і відразу ж відчинилися сінешні двері, які ще не були закриті на засув. До хати зайшло троє чоловіків у військовій формі – в довгих сірих шинелях і сивих шапках-вушанках. Один був озброєний ручним кулеметом, двоє інших – автоматами ППШ з круглими дисками, в яких, казали, вміщалося по 75 патронів. Старший із них, чорнявий з гострим настороженим поглядом, відразу ж запитав:

– Це тут живе Дмитро Благун?

– Тут, – відповіла мати.

Я була мала і думала, що це зайшли бійці винищувального загону, "істрибки", як тоді їх у селі називали на російський лад.

Тато з кумом, очікуючи вечері, ще більше сп'яніли і майже не реагували на прихід непроханих гостей. Розмову з ними вела мама, вона уважно придивлялася до них і без ніякого злого умислу запитала:

Параска Іллівна Благун

– А ви хто будете?

– Ми вояки Української повстанської армії, – відповів старший.

Тоді мати ще уважніше почала придивлятися і впізнала в одному з них хлопця з Боянчука. Той, відчувши, що господиня занадто уважно дивиться на нього, сердито крикнув:

– Чого витріщилась?.. Не дивись на мене!

Старший витяг із кишені листівку і, ставши ближче до лампи, почав голосно читати, що УПА бореться за вільну незалежну Україну, проти московської окупації, яка століттями висить над українським народом. І все таке подібне.

Коли він читав, батько зсунувся зі столу на лавку і остаточно заснув, бо був стомлений денною роботою, а ще й випитою горілкою. Кум сидів за столом, підперши руками бороду, і слухав, що повстанець вичитував із листівки.

Після того, як вона була прочитана, мати, набравши миску кукурудзяної муки, йшла з нею до плити, щоб кинути в окріп і зварити мамалигу, мимохідь запитала:

– Що ж це вас так мало? Що ви зможете зробити з такою великою державою? У вас автомати та кулемети, а в них танки, гармати, літаки? Вас жменька, а їх мільйони?..

– Змовкни, суко! – крикнув той, що стояв біля порога, і вдарив матір кулаком у груди.

Мама вхопила каструльку з окропом і хотіла ошпарити його, але в цю хвилину той, що читав листівку, ударив маму по руці і окріп ошпарив їй руки і ноги. Ми почали верещати на печі, кум схопився з лавки і став повстанців просити:

– Ну що ви, хлопці? Що ви? Лишіть її. Вона ж дурна. Не розуміє ситуації.

Повстанці, очевидно, були голодні, бо третій заглянув у мисник, побачив там кілька курячих яєць і забрав їх у кишеню. Взяв звідти ж надрізаний буханець хліба і засунув за борт шинелі. Той, що кричав на маму, щоб не дивилась на нього, пішов у другу кімнату. Там стояла діжка, у яку мама скидала брудну білизну. В кімнаті було темно. Він присвітив ліхтариком, забрав звідти батькову сорочку та підштаники і заховав у свою торбу.

Поки кум із ними говорив, мама прикладала до обпеченого місця кисле молоко і плакала від болю, бо ж тіло пекло і щеміло, і від образи, що невідомі їй хлопці із сусідніх сіл зайшли до хати і господарюють, як хочуть, а батько лежить на лавці ні живий, ні мертвий.

Один із гостей тим часом намагався розбудити його. Кричав: *“Вставай! Проснись!”* Приставляв до грудей автомата, але марно, батько не реагував. Я дуже боялась, щоб він не вистрілив і не убив батька. Я кричала:

– Не стріляйте! Не стріляйте!

Кум теж просив повстанця опустити автомат, бо ж то не іграшка. Він запропонував усім трьом вийти на вулицю.

– *Ідіть зі мною,* – казав він. – *Залиште їх.*

Прохання Дмитра Домчука подіяло на повстанців, і вони почали збиратися до виходу.

– *Дверей не зачиняти і надвір не виходити!* – наказав той, що читав листівку. – *Порушите наш наказ – хату спалимо!*

Ми цілу ніч із переляку не спали. У мами щеміли обпечені руки й ліва нога. Вона продовжувала змащувати їх кисляком, який дуже швидко висихав і треба було повторювати.

Цих людей ми бачили перший і останній раз. Не знаю, чи зустрічався наш батько з ними раніше, але цього разу він, я певна, їх не бачив, і що вони говорили, як читали листівку, не чув, бо заснув.

Ми тоді жили в старій хаті, яка ще й нині стоїть, як пам’ятник тим часам. Можна й сьогодні подивитися чи ми мали де ховати “бандерівців”, як нам потім дорікали емдебісти.

Про ті навідини нашої хати повстанцями ми, звичайно, нікому нічого не сказали. Тато попередив мене і маму, щоб ми це оберігали, як найсвятішу таємницю, якщо хочемо жити. І ми мовчали, хоча на серці було неспокійно. Я бачила, як задумувалась мама, як посмутнів тато. Над сім’єю витала невидима небезпека, коли вона заскочить чи увірветься в нашу хату, ніхто не знав.

Минула зима. Теплі південні вітри і гаряче сонце принесли весну. Пролетів у клопотах березень, квітень. Школа відсвяткувала Перше травня. Зимова подія ніби трошки пригасла і призабулася.

19 травня 1948 року тато вранці пішов на роботу, а додому вже не повернувся. Його заарештували прямо в млині, коли він приймав на помел від людей зерно і видавав муку. Арешт був демонстративний, резонансний, щоб знали не тільки Юрківці, а й усі довколишні села.

Наступного дня слідчий Заставнівського районного відділу МДБ Шлідов, у присутності “істрибків” та голови сільради провів обшук. У хаті все поперекидали вверх дном. Дещо забрали. Зокрема, батьків чорний костюм, мінтян, юхтові чоботи, куплені у нашого ж таки поляка Пакіта, який виїздив до Польщі і спродувався. У нього ж тато купив шафу, стіл, ліжко і дзеркало, а також дерево – матеріал на хату, яку збирались будувати. Оборіг у нас уже був збудований трохи раніше, коли звозили з поля жито та пшеницю і складали під оборогом, щоб не замокли.

Через кілька днів після батькового арешту прийшли представники сільради і розбили оборіг, дерево й солому забрали в колгосп, де будували з реквізованого у селян майна стайні. Дерево, яке ми тримали на хату, теж забрали, а з ним – порося й семеро чи восьмеро курей.

Один з “істрибків” хотів відв’язати від жолоба корову і відвести до колгоспу, але я вчепилася в жолоб і не давала йому відв’язати її. Мами того дня не було вдома, її викликали в Заставну на допити, і ми не знали, повернеться вона додому чи ні. Мама попросила нашу сусідку через дорогу Пантелеїху Бульчиху, щоб вона подивилась за нами. І сусідка, дякувати Богові, дивилася за нами, як за своїми. А я, знаючи, що матері вдома немає, брала на себе обов’язки господині, дивилася за молодшими братом та сестрою і за господарством.

Отож, коли “істрибок” хотів відв’язати корову, то я кусала, била його по руках. Він буквально оторопів від моєї агресивності. А представник із району, який все це бачив і. очевидно, не був таким жорстоким і бездушним, як його напарник, сказав:

– Не відв’язуй! Залиши корову дітям!

Корова залишилася, без неї ми б померли з голоду. О, як я вдячна тому чоловікові, що сказав: *"Не відв'язуй! Залиши корову дітям!"* Чи він живий? Чи його опісля не замордували?

Мати наша того дня прийшла додому пізно ввечері, бо 7 кілометрів від Заставни до Юрківців долала пішки. Тоді ніякий транспорт між райцентром і селами не курсував, окрім селянських підвід. Але підводу можна було зустріти тільки вранці, а після обіду на дорогах рідко коли вони з'являлися.

Мати розповіла, що батька в Заставні щоденно допитують і б'ють. За час слідства, яке тривало два тижні, він посивів і схуд, став просто як скелет. Посумнішав. Безнадія та розпач давали про себе знати в кожному його погляді, в кожному жесті, поруху брів та очей. Після семи літ сталінських концтаборів він так не посивів, як за час слідства у Заставні.

Дмитро Миколайович Благун

Якщо мені пам'ять не зраджує, то всі тоді говорили, що нашого батька арештував капітан Шлідов. А коли приїхав слідчий із Чернівецького обласного управління МДБ Іващенко, то батько розповідав, що він йому сказав не впиратися. Кажуть на біле чорне, і ти кажи чорне, кажуть на чорне біле, і ти кажи біле, якщо хочеш залишитися живим. Інакше вб'ють. Це був звичайнісінький шантаж. Батько це розумів, бо не був винуватим ні в чому. Але ж бачив, що у райвідділі зібрались кати, яким людське життя не вартувало ламаного гроша. Він знав, що багатьох після допитів і тортур вивозили мертвими на юрківецькі поля і закопували в купи гною, або ж, розрубавши на кілька шматків, кидали в товтрянські глинища.

І батько послухався слідчого, не сперечався з ним, з усім погоджувався. Підписував те, що йому підсовував охоронець радянської влади. Через кілька днів його відправили в Чернівці, у внутрішню тюрму МДБ недалеко від Червоноармійського базару. Мама вже туди почала носити передачі. Одного дня взяла мене з собою. Я тоді перший раз прийшла до міста, не могла надивитися, яке воно гарне. Нам дозволили побачення з нашим татом.

Маму і мене завели в камеру. Тато сидів з одного боку стола, а ми з мамою – з другого. Слідчий Іващенко сидів збоку, він відвертався від нас, ніби й не слухав нашої розмови, щось писав, але я розуміла, що жодне наше слово не пройшло повз його увагу. Розмова не дуже в'язалась, бо кожен з нас не знав, що сказати. Мама і я плакали, тато теж плакав. Сказав, що, мабуть, скоро його відправлять кудись далеко із Чернівців. На скільки років – він не знав.

– Будеш рости без тата, люба моя донечко, – сказав, і спазми стиснули йому горло.

Термін нашого побачення закінчився. Іващенко плеснув у долоні і якось винувато сказав про це. Важко мені вгадати, що він думав у той час про нас трьох. Але мені здається, що в його поведінці проглядалося неприховане співчуття, яке він не мав права демонструвати.

Ми того ж дня розпрощалися. Татова справа, як ми дізналися пізніше, була відправлена на розгляд Особливої наради при міністрі держбезпеки СРСР, яка обвинувачених на своє засідання не викликала і штампувала присуди заочно, на підставі тих протоколів, які зуміли опрацювати слідчі.

21 серпня 1948 року ця нарада за пособництво ОУН за статтями 20 і 54-1 "а" Кримінального кодексу УРСР засудила нашого батька до 7 років виправно-трудових таборів, а татового кума, Дмитра Івановича Домчука, 1908 року народження, до 25 років таборів суворого режиму. Уявіть собі ці строки. Не сім днів, не сім тижнів, не сім місяців, а сім років. Це для нас. А

як для сім'ї Дмитра Домчука було перечекати, пережити 25 років без годувальника, без глави сім'ї, без батька дітей! Тільки подумати – то голова сивіє.

Ми росли біля мами, позбавлені будь-яких прав, співчуття, оточені презирством і ненавистю. У той час кожен намагався продемонструвати, що він не має нічого спільного з "ворогами радянської влади", "буржуазними українсько-німецькими націоналістами". Це звинувачення висіло над нами дамокловим мечем, готовим в будь-яку хвилину опуститися на наші голови. На нас кричав кожен, хто тільки хотів. Казали, що наше місце там, де пасуться білі ведмеді. В сільській крамниці мати не могла купити матерії, щоб пошити мені спідничку. Одного разу вона назбирала яєць на заготівлю і пішла в магазин, щоб здати, а на виручені

Прокуратура України
ПРОКУРАТУРА
Чернівецької області
«19» 06 199_ р.
№ [illegible]
м. Чернівці,
вул. Кордуба, 21.

ДОВІДКА ПРО РЕАБІЛІТАЦІЮ

Громадянин Взагун Дмитро Миколайович, 1910 року народження, народився у с.Юрківці Заставнівського району, до арешту працював прийомщиком у млині.

Постановою Особливої наради при МДБ СРСР від 21.06.1946 року засуджений за ст.ст. 20-54-1 "а" та 206-17 "а" КК України до 7 років позбавлення волі.

Арештований 19 травня 1946 року, звільнений 14 лютого 1955 року.

В місцях позбавлення волі перебував 6 років, 8 місяців, 25 днів.

На підставі ст.1 Закону України "Про реабілітацію жертв політичних репресій на Україні" від 17.04.1991 року, Взагун Дмитро Миколайович реабілітований.

Старший помічник
прокурора області
[illegible]

М.Савін

гроші купити тканини. Але Григорій Штефанюк, який у той час був головою сільради, побачив маму в магазині і закричав:

– Благунці не давайте!

І мати з великим болем у серці, зі сльозами на очах і з тими злополучними яйцями прийшла додому, ридаючи сказала:

– Не матимеш, Марічко, нової спіднички. Штефанюк не дозволив отоварити яйця!

Нас неймовірно виснажувала ще й державна позика, яку практикували щорічно. То воєнні, то післявоєнні позики приходили до нас, як чума, або якесь інше невідворотне нещастя. Ми голі й босі, вічно голодні, мусили робити внески на танкові колони, а потім на відбудову народного господарства. А як нам, напівсиротам, нелегко було вижити в той час без батькової допомоги і охорони. Та про те ніхто не думав. Здається, що влада навіть була зацікавлена в тому, аби нас будь-яким способом звести з білого світу.

Скільки тисяч наша мама заплатила по тих "позиках" зараз уже ніхто не скаже. Продавала, що могла, і платила, щоб не вивезли в Сибір, у Казахстан чи на Колиму.

Пам'ятаю: мама мала срібні і золоті сальби – придане, яке дідусь із бабусею дали їй, коли виходила заміж. Вона дуже берегла їх, ховала навіть від нас, її дітей. Тих сальб було п'ять разків. Мама їх не одягала, ховала в скрині, інколи відрізувала по одній–дві крони і продавала в Чернівцях, щоб оплачувати і податки, і позику, і штрафи, а ще й купити нам щось їстівне, щоб ми не повмирали з голоду.

Коли закінчилася війна, я пішла до школи. Вчилася на відмінно, а тому діти наді мною не збиткувалися, бо інколи у мене списували. Я допомагала їм розв'язувати задачі. Так, у 1950 році закінчила 6 класів. Підліток. Уже треба було вдягатися якомога краще, але не було в що. І мама вирішила віддати мене в найми, нянькою в Чернівці.

Так я потрапила в сім'ю до редактора газети "Радянська Буковина" Кузьми Макаровича Демочка. Мене до нього привів наш сусід Ілля Бунько. Він добре знав Кузьму Макаровича, відрекомендував мені його, як чуйну і добру людину. І він був справді таким. Його дружина Олександра Онисимівна теж ставилась до мене, як до рідної. Хороші вони були люди. Я їм першого синочка Віктора виняньчила. Тепер він науковець-історик, доцент Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича.

Дещо пізніше одна жінка познайомила мене з Петром Гнатовичем Лідовським. Він працював тоді в обласному управлінні МДБ. Його дружина Катя влаштувала мене на трикотажну фабрику № 3, що по вул. Гребінки. Сім'я Лідовських допомогла мені одержати паспорт. Я стала в Чернівцях повноправною громадянкою. Працювала на фабриці, а жила в сім'ї Лідовських і робила в квартирі все, що було потрібно: прибирала, прала, ходила на базар, готувала страви, пекла й варила. Ось такими були моє дитинство і юність.

Лідовські жили по вулиці Ольги Кобилянської, № 38, на четвертому поверсі. Дуже добрі люди. Багато мені допомагали. Ми були, ніби рідні, ніби одна сім'я. Згадую їх завжди з великою вдячністю.

Скажу, що в цей час, уже після смерті Сталіна, 14 лютого 1955 року випустили нашого батька з радянських концтаборів. Він сім років пиляв ліс у мордовській тайзі, а потім повернувся додому. Закінчив у Бендерах сільськогосподарський технікум і працював у колгоспі виноградарем.

26 вересня 1959 року я одружилася з Василем Петровичем Федоренком. Він служив тут у військовій частині. Хотів залишитись на надстрокову службу, але щось не вийшло, тому влаштувався на метизно-ливарному заводі майстром. Родом він був із Житомирської області. 29 червня 1960 року в нас народився син. Все було добре. Чоловік працював, я няньчила дитину, жили, правда, ми на приватній квартирі, і це створювало певні побутові незручності.

Десь навесні 1961 року приїхала до нас чоловікова мати і забрала сина на Житомирщину, ніби погостювати. А потім умовила його не повертатися у Чернівці. Я поїхала до них. Вони жили на невеличкому хуторі з трьох хат, розташованих у великому лісі. Проживши певний час у місті, я вже не могла звикнути до сільських умов, які перетворювали людину в раба, змушуючи працювати від світання до смеркання. До того ж мене там усі називали гуцулкою. Мені це не подобалось. І я, взявши синочка на руки, повернулася в Чернівці на ту ж квартиру, де жила раніше. Коли їхала на Житомирщину, з паспортного обліку не знімалась, це мені стало в нагоді.

Почала жити сама. Сина віддала в дитсадок. А на той час син моїх господарів Іван Григорович Дульгер теж розлучився зі своєю першою дружиною і холостякував. Ми вирішили поєднати наші долі і в 1964 році після Петра зареєстрували шлюб, а 27 вересня 1968 року у нас народився син Володька.

Повинна сказати, що другий мій чоловік був добрим сім'янином, до мене ставився дуже уважно, любив мене і беріг, і мого першого синочка Анатолія любив і дбав про нього, як про рідного. 30 років він працював у Чернівецькому автотранспортному підприємстві то водієм, то інспектором, мав шану і заслуги. Сам за свої кошти провів у наш будинок газ, воду, світло, встановив душ і ванну.

В 1982 році він несподівано захворів і помер. Я залишилася з малим сином Володимиром, який на той час перейшов у сьомий клас. Старший син Анатолій був уже одружений, мав свою сім'ю. Всю увагу, всі свої сили я віддавала вихованню молодшого сина та внучки.

Нині уже ніби всі життєві проблеми вирішені, окрім однієї – час забирає нашу красу і силу. Ми старіємо. Термін нашого перебування на землі з кожним днем скорочується. І сумно стає на серці, що ми так і не дочекалися сподіваного щастя. Злидні, нестатки не дають змоги розігнутися. Мені вже 70 років і мушу ходити на роботу, обслуговувати діток-сиріток, яких не з добра посиротили їхні матері та батьки. Дивлюсь на цих знедолених дітей і мимоволі повертаюся до свого дитинства, пригадую, як нізащо арештували і засудили до 7 років позбавлення волі нашого батька, як наша матуся мучилася з нами малими. Я бачу, як сьогодні бюрократія, тяганина, байдужість, безвідповідальність, шахрайство, міжпартійна гризня, бандитизм не дають нам жити в добрі і злагоді, по справедливості. Чесність, порядність сьогодні не в пошані. Наверх вилізли жадібна ненаситність, жорстока зухвалість, безсовісне безчестя, грабіжники і хижаки, які, нагрібши повні сейфи, мордують нас злиднями, жебрацтвом, вічними нестатками! Хочеться крикнути: гей ви, ненаситні, схаменіться! Поділіться з нами своїми багатствами!

м. Чернівці
16.02.2008 р.

Іван Фостій

ПЕРЕЖИТІ ЖАХИ НЕ ЗАБУВАЮТЬСЯ

У грудні 2001 року до нас у редакцію завітав Василь Іванович Луцишин, який народився в 1928 році в селі Грушівці нині Кельменецького району, а тоді Хотинського повіту. Він розповів мені, що його батько Іван Семенович Луцишин, 1902 року народження, був шанованим у селі хліборобом. Мати Марія Феодосіївна Луцишина, 1905 року народження, була доброю господинею і люблячою матір'ю.

– Нас у батька і матері було двоє. Я, Василь, 1928 р.н., та Венедикт (він же Віктор), 1926 р.н. Батько наш за часів румунського панування до 30 березня 1938 року був членом ліберальної партії, а з 1938-го по 1940 рік – примарем села. Саме за це його 10 червня 1941 року було арештовано і відправлено в Устьвимлаг НКВС СРСР, що знаходився в селищі Вожаєль Комі АРСР. Особлива нарада при НКВС СРСР тільки 12 грудня 1942 року розглянула його справу, без виклику на своє засідання арештованого, і на підставі статті 58-13 КК РРФСР засудила до 8 років виправно-трудових таборів та конфіскації належного йому майна.

Перебуваючи в таборі, Іван Семенович Луцишин три рази намагався звідти втекти разом з Євгеном Михайловичем Москаленком та Костянтином Тимофійовичем Драгоненком. Їх впіймали, водили по табору і травили собаками. Потім написали, що вони померли від пелагри в 1943 році.

А що ж трапилось з дружиною і дітьми? 13 червня Марію Феодосіївну Луцишину з двома синами – дванадцятилітнім Василем і п'ятнадцятилітнім Венедиктом – за постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької області від 10 червня 1941 року виселили в Тюменську область. Поки доїхали до місця спецпоселення, багато депортантів, старих і малих, померло з голоду та від хвороб, які супроводжували виселенців всю дорогу. Трупи померлих на великих станціях виносили з вагонів і здавали санітарам.

– Ми, коли виїжджали з дому, – продовжує свою розповідь Василь Іванович, *– то взяли бочечку меду та мішок муки. І вони нас певний час рятували від голодної смерті. Їхали ми напівроздягнені, бо ж було літо. У мене, окрім сорочки, був ще легенький піджачок. Мати і брат теж були легко одягнуті. Вивезли нас у ліс за 170 кілометрів від Ішима. Далі везли на возах і на двох бортових машинах. Разом сімей 20, близько 70 осіб. В інших сім'ях було по 4-5 дітей. У нас, правда, тільки двоє. А от у Чемеринова Івана Івановича з Дністрівки була дружина Ірина з грудною донечкою Олею, а також батьком Іваном і матір'ю Ганною, яка в березні 1956 р. померла на засланні. З нами їхала сім'я Савки Павла Михайловича із Селища Сокирянського району. Параска і Степан Двірські з Іванівців з дітьми Ганною, Катериною, Ольгою, а також їхній дідусь Арсеній Григорович Двірський, 1891 року народження.*

Був серед нас один дуже розумний чоловік – дід Іван Тимофійович Мізерій, 1887 року народження, учасник російсько-японської війни. Він порадив нам як викопати і облаштувати землянки, щоб не замерзнути взимку. І ми почали облаштовуватись. Копали спільні землянки і окремі. Комарі та мошка буквально заїдали нас. Але робота не припинялася. Викопали землянки, стінки пообкладали кругляком, поставили нари, із залізних бочок зробили буржуйки, труби вивели на дахи землянок і почали обживатись.

Я відразу був залучений до роботи в лісі. Обрубував сучки на деревах, які зимою палив. А потім у Голишманово і Устрьомі ловив рибу сирок, язь, білорибицю, щуки, осетри, стерлядь, кельма. Солили рибу в бочках і возили в Сургут на продаж. це рятувало нас від голодної смерті.

У Березовому, де ми жили, комендантом був старший лейтенант НКВС Олександр Волков. Ми двічі на тиждень ходили до нього відмічатись, що не втекли.

Я не хотів залишатись неосвіченим, тож навчався в Підберезівській денній, а потім вечірній школі, яку закінчив у 1950 році, а в 1951-му вступив у Тюменське училище фізвиховання. В 1953 році закінчив і вступив на заочне відділення фізвиховання Тюменського пед-інституту. Після чого вів уроки фізкультури і фізики.

У 1956 році одружився з учителькою англійської мови Галиною Миколаївною Анікіною, яка була родом з Ленінграду. Вона народила мені двох діток – у 1957 році Наталочку, а в 1960 році Миколу. В 1963 році ми переїхали в м. Горький (нині Нижній Новгород). Тут я працював у 160-й середній школі. Викладав уроки фізики і фізкультури аж до пенсії.

Багато наших людей на спецпоселенні померло і в Україну не повернулось. Двірського Миколу, наприклад, убили в Салехарді. Він навчався в школі ФЗН.

Василь Іванович Луцишин з дружиною Ганною Матвіївною. Фото 1984 р.

Маму і всіх нас звільнили зі спецпоселення 9 червня 1956 року. Веніаміна в 1958 році призвали в Радянську армію. Він відслужив свій строк і повернувся додому, а ми у 1984 році переїхали в Грушівці і живемо у рідному селі.

Всі ми реабілітовані на підставі ст. 3 Закону України "Про реабілітацію жертв політичних репресій в Україні" від 17 квітня 1991 р. Фізичні і моральні рани дещо загоїлись, не болять, але ті жахи, які довелося пережити, не забуваються.

В той день Василь Іванович поспішав і ми не все з його спецпоселенських років встигли записати. А коли кинулись це зробити, перед здачею матеріалу в друк, з'ясувалося, що вже ні матері, ні її синів на білому світі немає. Тож хай хоча б цей спогад залишиться пам'яткою про їхні невільницькі муки.

м. Чернівці
7.12.2009 р.

Ігор Бугаєвич

ДОЛЯ ГОЛОВНОГО АГРОНОМА МТС

МІЙ батьківський рід походив із села Іванівці Хотинського повіту Бессарабської губернії і носив прізвище Бугаїв. Громадянська війна закинула мого батька Василя Івановича Бугая і його меншого брата Григорія на Полтавщину, де вони зі зброєю в руках боролися за радянську владу. Обидва були членами партії комуністів-більшовиків і в спілці з більшовиками громили, як тоді казали, контрреволюцію.

Дядько Григорій Іванович після громадянської війни працював у Кам'янці-Подільському в окружному земвідділі. Він, як і батько, до революції закінчив Гриноуцьке нижче сільськогосподарське училище. Знав про те, що в Полтаві мав залишитися син його старшого брата Василя, тобто я. Через зв'язки з товаришами у Києві Григорій Іванович відшукав там мою маму і вже від неї довідався про те, що я, його племінник, живу у бабусі в Диканьці. Мама повідомила бабусі про приїзд дядька, і я заходився його чекати.

В моїй дитячій уяві він виглядав міцним і могутнім, при зброї – з шаблею і наганом на баскому коні, адже він воював з білими разом із батьком. Нарешті одного дощового вечора в 1930 році до нашої хати завітав порівняно ще молодий, років на тридцять, чоловік геть мокрий і неймовірно забруднений. Виявилося, що він пішки добирався з Полтави. Бабуся його переодягла, повісила сушити на піч його мокрий одяг. Розмоклі цигарки дядько сам розклав на комині, щоб висохли.

Дядько Григорій довго говорив про щось із бабусею. До їхньої розмови я не прислухався, бо нічого в ній не розумів. А дядько брав мене на коліна і гладив по голові. Таке бувало нечасто, адже бабуся на ніжність була скупою, а про її синів і говорити нічого. Вони гарюкали на мене при кожній нагоді, а їх було доволі. Та на дядькові сентименти я піддавався туго, мене більше цікавили цигарки на комині, бо вже почав потроху покурювати.

На третій день вранці я провів дядька до МТС, звідки машини їхали на Полтаву. На прощання він мене поцілував та подарував нову троячку, зелену, як жабалиствениця. Більше у своєму житті я його не бачив…

Через багато-багато років я добрався таки до батьківської хати в Іванівцях. На її горищі відшукав солдатську скриньку, з якою Григорій Іванович ходив на війну. В паперах були поштові листівки, надіслані ним з Кам'янця братові Івану. На одній із них прочитав: *"Я був улітку в Диканьці Полтавської губернії, де живе син Васі, Ігор. Він ходить у школу вже в 3-й відділ. Точна копія Васі, лише очі сіруваті. Сам я зараз навчаюся в Кам'янецькому сільськогосподарському інституті, через кілька років закінчу. Родина живе у Жванчику в далеких родичів дружини".*

Брати Бугаї.
Зліва направо: Никифір, Григорій, Іван

Вчитися було важко. Сам у місті, родина в селі, підробляв де міг, щоб утримати себе і її. Спливли

роки і Григорій Іванович закінчив інститут, отримав диплом і призначення на роботу головним агрономом Дунаєвецької МТС. Його захопила круговерть колгоспного будівництва – посівні кампанії, жнива і молотьба, ремонти машинного парку, оранка тощо.

Так підійшов зловісний 1937-й рік – час сталінського терору. Знайшовся вражий "освєдомітель" – сексот ДПУ і написав на головного агронома донос із трьох пунктів, про які я довідався вже після війни. Виявилось, що головний агроном Дунаєвецької МТС у дощові жнива, коли полягла пшениця і косити її машинами було неможливо, послав на поле колгоспниць із серпами, чим дискредитував радянську техніку, намагався запровадити феодальні методи хліборобства. А крім того, мав зв'язки з родичами за кордоном, у громадянську війну належав до непевної партії боротьбистів.

Такого букета звинувачень було цілком достатньо, щоб поставити агронома до стінки. Але, зважаючи на те, що він закінчив радянський інститут, Особлива нарада при наркомі НКВС СРСР винесла йому вирок на повну котушку – 25 років позбавлення волі. Отакої, вчили-вчили, витратили десятки тисяч і послали сіяти просо у вічну мерзлоту!

І хоч за кордоном у Бессарабії жив брат Іван – бідняк із бідняків у звичайній хаті-мазанці під олом'яною стріхою, члени Особливої наради були певні, що за клятим кордоном живуть суцільні вороги-буржуї. Відносно ж непевної партії боротьбистів і говорити нічого. Адже великий вождь усіх часів і народів ще у своєму "Короткому курсі" причислив тих боротьбистів до меншовиків, есерів, бундівців та інших "різного роду націоналістів з окраїн Росії". З такими Сталін не панькався, він і вірних соратників Леніна вирізував до ноги. А те, що ті боротьбисти були попутниками більшовиків і разом з ними будували радянську владу в Україні, а потім мирно себе розпустили і в значній кількості були прийняті до ВКП(б), звісно рябого Йоську не обходило, він возвів колишніх союзників на плаху.

Після вбивства Кірова багато колишніх боротьбистів було репресовано і знищено. Знав і я одного керівника тієї партії. Коли мама клопоталася про пенсію для мене за загиблого батька, вона привезла в 1925 році мене до Києва і водила по різних службових кабінетах. Багато у тій справі їй посприяв Левко Данилович Ковалів – колишній член ЦК партії комуністів-боротьбистів. Тоді він працював у якомусь науковому академічному інституті, здається ядерним фізиком. Пам'ятаю, як ми з мамою відвідали його вдома, де я познайомився з його двома синами мого віку Марком і Лесиком. У 1935 році Ковалів був репресований і загинув на Колимі в 1938 році. Пішов із життя і Василь Еллан-Блакитний – колишній боротьбист, друг мого батька. Десь поділися також П.П. Любченко – голова РНК УРСР, Гринько – керівник НКО УРСР та багато інших. Що вже казати про мого дядька Григорія Івановича – рядового агронома.

Залишилася тітка Лідія Дмитрівна з двома дітьми. Доля родин "ворогів народу" відома – недовіра, переслідування, знущання. Її позбавили роботи, відмовляли в житлі, знущалися. В сороковому році, коли Бессарабія була приєднана до Радянського Союзу, Лідія Дмитрівна вирішила йти в Іванівці за Дністер, де жив найменший брат чоловіка Іван Іванович Бугай. Вона з двома синами – підлітком Валентином і малим Аркадієм добиралася туди пішки. Допікала спека, бракувало води, безсиліли діти, ночували десь у полі, але все-таки за кілька днів дотяглися до батьківського села. Дядько Іван прийняв небожів і хоч сам жив біднувато, але городина була. Там і пережили воєнне лихоліття. Його у 1941-му мобілізували на трудфронт і він перебув війну на Уралі.

Засудження Григорія Івановича як "ворога народу" мало деякі наслідки і для мене. Коли в сороковому році я був курсантом військового училища в Ленінграді, мій двоюрідний брат Валентин надіслав мені листа, в якому твердив, що його батько ні в чому не винний перед радянською владою і що з часом його виправдають. В училищі лист було прочитано і мене покликали до комісара.

– Що у вас за стосунки з ворогами народу? – запитав він.

Я стояв перед ним на витяжку ні живий, ні мертвий. Сказав, що нічого про дядька не знаю, ніколи з ним не жив і навіть не бачив, хоча у десятирічному віці я його бачив, але тут покривив душею. А що я мав робити?! Комісар наказав мені припинити листування з "ворогами народу" і доручив взводному лейтенанту Твердохлєбову продивлятися мої листи. Але я їх уже нікому не писав. Дивуюся й досі, як мене за те не відрахували з училища. Та я потрапив на гачок. В моїй атестації на всякий випадок відзначили наявність серед моїх родичів "ворогів народу", внаслідок чого я отримав погане призначення. Маховик розбійної сталінщини крутився все швидше і нещадно калічив безвинних людей…

Отже, мої зв'язки з родиною Григорія Івановича зовсім припинилися, а з початком війни загубилася і їхня адреса.

Ця обставина муляла мою душу. Отож, коли в 1960 році я перебрався з Ленінграда у Вінницю на роботу в пединститут, вирішив за будь-яку ціну відшукати батьківське село і своїх родичів та довідатися про долю Григорія Івановича. Років зо два провадив розшуки на Кам'янеччині. Надіслав десятки листів-запитів у найрізноманітніші установи – сільради, школи, органи міліції. Врешті з одного села під Дунаївцями від одного старожила отримав нову адресу своєї тітки Лідії: вона проживала в селі Акаржі під Одесою зі своїм сином Валентином – агрономом місцевого колгоспу. Він пішов по слідах батька.

Влітку 1961 року я прибув у Акаржі і відшукав житло родичів. У мене жевріла надія, що дядько Григорій якось вижив. Але з перших слів тітки дізнався, що він загинув ще в 1940 році десь у Карелії, можливо в Сандормосі. Вона показала мені папір з Верховного суду УРСР, в якому було написано про те, що справа Григорія Івановича була переглянута і він повністю виправданий "за відсутністю в його діях складу злочину". Виходило точно за Ліною Костенко:

Загартований, загратований,
Прикиданий землею, снігом, кременем
Нині вже реа-
білі-
тований,
Хоч посмертно, зате "своєвремєнно"!

Того ж літа побував я і в батьківській хаті в Іванівцях. Довго мій дядько Іван не міг второпати, хто звалився на його голову. Адже з часу загибелі старших братів пройшли десятки років. Він давно забув про моє існування, про яке повідомляв йому в листівці брат Григорій у 1930 році. Тому, коли я виходив вночі із хати на подвір'я, дядько, тітка і їхній син пильно стежили за мною.

В хаті на горищі я знайшов солдатську скриньку, про яку згадував вище. У ній були лист з описом подорожі Григорія Івановича до Диканьки, а також російськомовна листівка із діючої армії від мого батька Василя Івановича: *"Гриша! Вздохни свободной грудью: вековые цепи рабства пали! Да здравствует свободная Россия! Вася. Март 1917 г."*

Не знав батько, що та "свобода" врешті-решт принесла братові чотири роки страждань за колючим дротом і в решті-решт смерть. Та й він сам, цілком вірогідно, не минув би того ГУЛАГу, якби залишився живим.

Повертаючись додому у Вінницю, я зайшов у Кельменцях до редакції районної газети "Рідне слово" і показав знайдені документи. Через пару тижнів отримав номер газети від 25 липня 1961 року зі статтею "Хвилююча зустріч". Дійсно, було чого хвилюватися. Майже через півстоліття в батьківській хаті за Дністром після війни, голоду, сталінщини відбулася зустріч

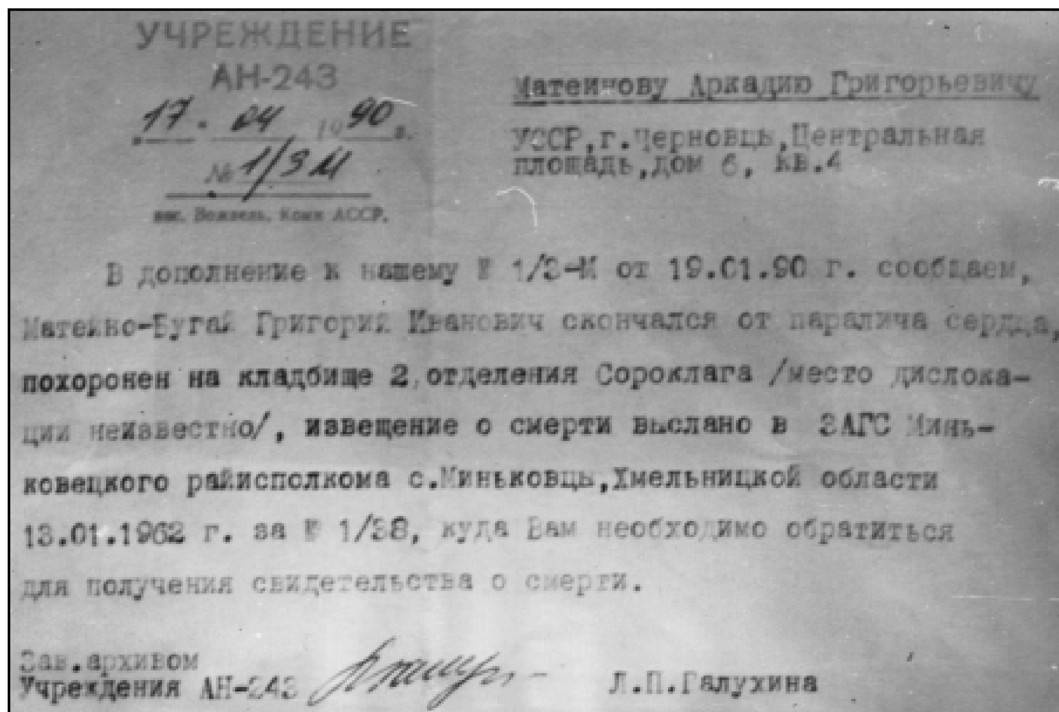
УЧРЕЖДЕНИЕ
АН-243
17.04.1990 г.
№ 1/3М
Сыктывкар, Коми АССР.

Матейчову Аркадию Григорьевичу

УССР, г.Черновцы, Центральная площадь, дом 6, кв.4

В дополнение к нашему № 1/3-М от 19.01.90 г. сообщаем, Матейко-Бугай Григорий Иванович скончался от паралича сердца, похоронен на кладбище 2 отделения Сороклага /место дислокации неизвестно/, извещение о смерти выслано в ЗАГС Миньковецкого райисполкома с.Миньковцы, Хмельницкой области 13.01.1962 г. за № 1/38, куда Вам необходимо обратиться для получения свидетельства о смерти.

Зав.архивом
Учреждения АН-243 — Л.П.Галухина

двох половин роду Бугаїв – бессарабської і полтавської. Війни і терор знищили трьох братів: Никифор загинув у Першу світову, Василя й Григорія навіть могили загубилися у білому світі. Одному лише найменшому братові Іванові пощастило померти своєю смертю і мені випала доля провести його в останню дорогу на кладовище предків, де лежать його діди й прадіди.

м. Чернівці
5.11.2008 р.

Петро Базелюк

КАРА ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Народився я 10 лютого 1939 року в селі Мошанець Кельменецького району. В 1943 р. мене паралізувало і в такому стані я знаходився аж до літа 1944-го. Наш район за Румунії належав до Хотинського повіту Бессарабії, тож на рентген моєму діду Василю довелося везти мене кіньми аж у Хотин. Мої батьки – євангельські християни-баптисти. 23 червня 1941 року тата мобілізували в Червону армію, нашвидку сформували батальйони і майже беззбройних відправили на передову. Так він та тисячі інших бессарабців опинилися аж у Шепетівці, де їх вщент було розгромлено німецькою авіацією. Тих, що залишилися живими, за наказом "отца всех народов" Сталіна, відправили у Челябінськ на шахти як політично неблагонадійних. Бог явно потурбувався про своїх дітей, тому мій тато, хоча й з підірваним здоров'ям, але залишився живим і в 1946 р. повернувся додому, коли штучний голодомор, створений комуністичним режимом, тільки розпочався. Мама ж мене лікувала ваннами з різнотрав'я. На жаль, я залишився інвалідом на все життя. Тата ж відпустили з шахти після того, як мама, продавши корову, дала хабара якомусь районному начальнику.

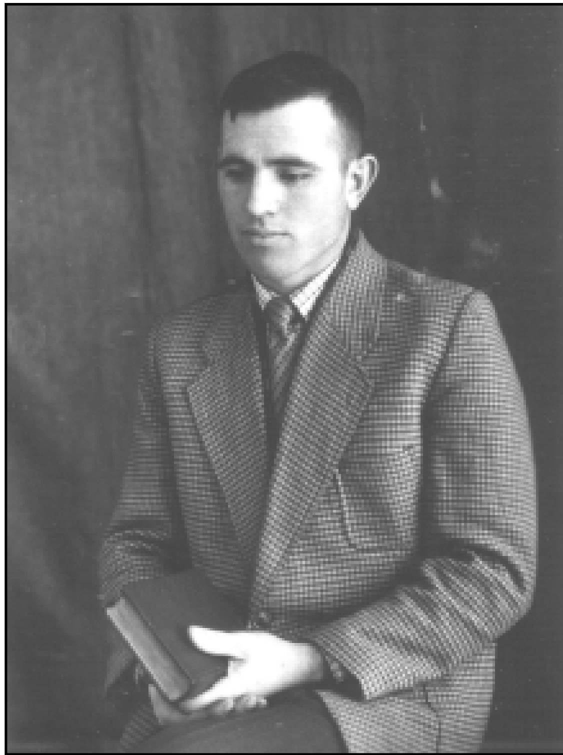

Петро Антонович Базелюк

Дякувати Богові, що тато повернувся і не дав нам навесні померти. Скільки разів він їздив у "Западну" за якоюсь живністю, беручи з дому щось, що тільки можна було поміняти на картоплю або яке-небудь зерно. Більшість людей допомагали нашим злидарям, хоча були й такі, що проганяли з подвір'я, як собак бездомних.

Пам'ятаю, як тато в черговий раз поїхав у Станіслав за якоюсь поживою, а їхати треба товарняком зі станції Ларга. До станції 15 км люди йшли пішки. Іншого транспорту тоді не було. Вдома нас залишилося 4 душі: мама, дві старші сестри і я. В хаті – хоч шаром покоти. Надворі ніякої живності. А поміж людей ходила така приспівочка: *"Ані курки, ні свині – лише Сталін на стіні"*. Полізла мама на під, і на тому місці, де був жом, позмітала все, що там залишилося. Воно помістилося в кулаці. Бабка Сяня, вона нас завжди виручала, дала жменьку борошна. Зробивши невеличкого коржика, мама спекла це все на плиті. Розрізала на 4 шматочки. Хтось дав цибулину, яку теж поділили на чотирьох. З'їли ми оте, що було, і, помолившись, полягали спати. Десь опівночі я прокинувся, бо нестерпно ссало під ложечкою.

– *Мамо, мамусю,* – став будити маму. Знаю, що вона не спить, але й не озивається, бо знає, чого я хочу.

– *Мамо, мамочко,* – знову покликав.

– *Чого хочеш, синочку?* – обізвалася.

– *Я дуже хочу їсти…*

Замість відповіді, вона залилася гіркими сльозами, а через деякий час каже:

– *Що ж я тобі дам, синочку? Нема у нас ні крихти хліба… Потерпи до ранку, може приїде тато і щось привезе…*

Вранці, щойно прокинувшись, питаю:

– *Ще не приїхав татко?*

– *Ще немає,* – відповіла мама. – *Іди, сідай на мур та й виглядай його.*

Пішов я, сів на мур та й очі проглядів, а тато не йде. Аж під обід побачив його і щодуху побіг назустріч. Але, на жаль, у руках він нічого не тримав. Коли ми зайшли до хати, мама спитала його:

– *Що зробилося, Антоне? Чому ти нічого не приніс?..*

Нічого не зміг тато відповісти, спазми здавили йому горло. Відвівши погляд убік, щоб ми не бачили, заплакав і швидко вийшов із хати. Виявилось, що на під'їзді до станції Ларга, бандити всіх, хто їхав на даху товарняка, пограбували. Ніхто не смів їм перечити, бо боялися за своє життя – могли поскидати з вагонів.

З горем пополам, але Бог допоміг пережити нам страхіття голоду і в нашій сім'ї ніхто не помер. Тато придбав козу і тільки таким чином ми вижили. Весною 1947 року, хто як міг, почали обробляти своє поле. Товсте лушпиння з картоплі обрізали кільцями, саджали прямо в неораний грунт і збирали небувалий урожай. Кукурудзу саджали по 1-2 зерна в гніздо і Бог рясно благословив наші ниви, воздавши нам за ті страждання, які ми пережили у 1946–1947 роках. Та нагрянула нова біда. На кожен двір було розписано обов'язковий план здачі хліба державі. Селом їхала підвода, а за нею йшли агент-збирач поставки, істрибки, озброєні гвинтівками, і сільські добровольці, яких у наш час називають бомжами. Я запам'ятав, що у нас була дуже погана людина на ім'я Петро. Зайшовши в хату, він злобно вирячив очі, і почав ображати маму непристойними словами.

"Побійся Бога, Петре, у мене малі діти – казала мама. – *Ви вже не один раз у нас були, все забрали".*

Він угледів біля плити глечик із козячим молоком. У руках у нього був дрючок, яким він вмить розбив глечика. Хоч би сам випив, а то лиш би комусь зробити зло. Незадовго цю людину паралізувало, і він ще довгий час ходив на милицях, волочачи ноги, доживав свій вік. Мову також у нього відняло. В народі кажуть, що Бог буком не б'є. Він довго терпить, але добре платить.

Шкільні роки

Восени 1947 року, коли голодомор уже скотився зі своєї вершини, люди від голоду не помирали. Я пішов у перший клас. Школа була у поповій хаті (за Румунії в ній жив піп). У коридорі був замурований казан, у якому варили баланду. Ми, малюки-школярі, з дому брали мисочку та ложечку, ставали в чергу, щоб отримати ополоник баланди та скибочку хліба товщиною з долоню. Миттєво баланду через край випивали виснажені голодом дітлахи, а хлібець, хоча б кусень, просили батьки принести додому. Та рідко кому вдавалося це зробити. Згадуючи ті часи, серце обливається кров'ю і непрохана сльоза навертається на очі. Жахливий стан, в якому опинилася Україна під керівниц-

твом безбожного, комуністичного, людиноненависницького, тоталітарного сталінського режиму, дався взнаки всім.

Семирічку закінчив у 1953-му. На два паралельних класи "А" і "Б" я один закінчив на відмінно і отримав похвальну грамоту. Давалася мені наука дуже легко, тому був улюбленцем майже всіх учителів. Та III чверть для мене була особливою. Директор школи прогнав мене додому, і я декілька тижнів не ходив до школи. А сталося це так.

Перевіряючи книжки, класний керівник, він же і вчитель фізкультури (вважаю недостойним згадувати його ім'я), не маючи навіть освіти, бо пас людських овець, але був комуністом, на розвороті мого зошита побачив намальовану Біблію і текст такого змісту: – *"Терпение нужно вам, чтобы, исполнивши волю Божью, получить обещанное."* [Рим… 12:12]. Цього дня директора не було в школі, а на другий день перед уроками мене покликали в учительську, де почався допит "злочинця", який скоїв такий ганебний, на погляд вчителя, вчинок.

– *Хто тебе змусив це намалювати?* – грізно запитав він. Я зіщулився й затремтів, як ягня перед вовком з байки Глібова, потім почав ревіти, що ще більше розізлило вчителя.

– *Ніхто мене не змушував,* – крізь сльози вимовив. – *Я просто вчився малювати.*

– *Може тато змушував, або вуйко Семен?*

– *Ні!* – заперечував я.

– *Ти не признаєшся, отож відправимо тебе в Кельменці в МДБ. Там ти скажеш.*

Вперше в житті я почув таке нове для мене слово, і хоча не знав, що воно означає, проте зрозумів, що це щось жахливе. Я ще сильніше став ревіти. В цей час пролунав дзвоник на урок. Класний керівник сердито вигукнув: – *Хай іде в клас.*

– *Ні,* – сказав директор. – *Таких учнів у радянській школі нам не потрібно, нехай забирає свої книжки і йде додому.*

Весь у сльозах я вилетів з учительської, забіг у клас, схопив книжки і побіг додому, зрадівши, що нарешті знущання наді мною закінчилися. Вдома розказав татові, що сталося.

– *Ну що ж,* – сказав батько, – *нам дано не тільки вірувати, а й страждати за Христа, і блаженний той, хто несе іго його з юних літ* [Філіп 1:29; Плач Ієремії 3:27].

Так я тиждень чи два пробув вдома, допомагаючи батькові доглядати колгоспних бугаїв, котрі знаходились у нашому сараї. Потім тато каже: *"Що ж це має бути, синку? Треба ж якось закінчити 7 класів, а то доведеться другий рік ходити в цей клас"*.

Тільки-но я з'явився в школі, як мене знову покликали в канцелярію. Всі вчителі були в зборі і директор знову запитав:

– *То ти скажеш, хто тебе змушував малювати оті дурниці?*

– *Ніхто мене не змушував, і я малював не дурниці, а Біблію.*

Директор уже без гніву запитав:

– *А ти ще будеш таке малювати?*

– *Ні, не буду.*

– *Тоді йди в клас і більше цього не роби.*

Отак життя гартувало мене з дитячих літ, готуючи до чогось більшого, чого тоді я ще не міг собі уявити.

Закінчивши семирічку, я, як відмінник, міг вступити до будь-якого технікуму без екзаменів. Отож, порадившись із татом, поїхав я у Чернівці вступати до будівельного технікуму. Бажаючих здати документи було багато. В коридорах не було де сісти, а час підходив до відправки потягу на Ларгу. Дуже стомлений, я трамваєм доїхав до вокзалу, сів у вагон і відразу заснув. Мене розбудили аж на станції Ларга. Прийшов додому, сказав татові, що не потрібно мені ніяких технікумів, адже в Чернівцях немає навіть де сісти, щоб відпочити.

– Тоді йди бикам хвости крутить, або камінь возити з каменоломні, що на Дністрі.

І я пішов працювати їздовим. Робота до душі та й по силі, і трудодень міг заробити, і в Дністрі покупатись, і виспатися, поки доїду до ферми. Швидко спливав час і в 1957 році я отримав права водія. Працював у колгоспі водієм, а в 1959-му поїхав по оргнабору на цілинні землі Казахстану. Так почалося моє зовсім нове життя без нагляду батьків. Спочатку працював у Кокчетавській області, а потім, до дня арешту, в місті Єсіль Цілиноградської області.

Зустрівши своїх одновірців, я остаточно став на вузенький, тернистий шлях віри в Бога, влився в церкву Євангельських християн-баптистів, котра не була зареєстрована, що й стало підставою для арешту пресвітера церкви й мене як активного проповідника Євангелії. Це сталося після чергового з'їзду КПРС, на якому генсек Микита Хрущов закликав вести *"беспощадную борьбу с пережитками прошлого, в частности с религиозным сектантством"*. В країні почалися масові арешти віруючих усіх напрямків. 5 квітня 1963 року мене, водія автобуса, заарештували, а 24 червня 1963 р. за ч. 1 ст. 200 КК КазРСР засудили до 5 років позбавлення волі. По місту були заздалегідь розвішані рекламні щити, які сповіщали, що має відбутися суд над баптистами-сектантами. Суд тривав 3 дні. Не буду говорити про абсурдність звинувачень, висунутих проти мене. Про це красномовно свідчить той факт, що через 30 років сотні тисяч таких, як я були реабілітовані тому, що страждали без будь-якої вини. І дякувати Богу, ця людиноненависницька комуністична система рухнула, як "карточний будиночок" без єдиного пострілу, проіснувавши в загальному 70 років. Хіба ж це не диво? Мені було на той час 24 роки і я навіть не усвідомлював, що це відбувається зі мною. Та Бог, котрому я служу з юних літ завжди був зі мною. Він провів мене через горнило випробувань, з якого я вийшов ще витривалішим, стійкішим, не втративши честі християнського служителя. А відбувалося це так.

В той день, 5 квітня 1963 року, через поломку машини, я зійшов з лінії і заїхав у гараж. Одягнув комбінезон і заліз в оглядову яму, шукаючи поломку. Та через кілька хвилин механік покликав мене на прохідну. Я пішов і побачив двох здорованів у цивільному.

– Я Базелюк. Що вам потрібно від мене?

– Садитесь в машину.

Опинившись на задньому сидінні ГАЗ-69 між двома чистенькими, будучи у брудному комбінезоні, я запитав:

– Хіба ж не можна було дозволити мені перевдягнутися? В автобусі залишилася новенька тілогрійка.

– Ничего, сойдешь и так.

Привезли мене в лінійне відділення міліції. Переступивши поріг, я побачив за столом ще одного, також у цивільному, котрий гаркнув:

– Слушайте!

І він зачитав санкцію прокурора на мій арешт. Потім ще одну санкцію – на обшук у квартирі.

Приїхали на квартиру.

– Показывайте ваши вещи!

– Які в мене речі? Все, що маю, на мені.

Забрали "Біблію", пісенник, 4 рукописних зошити з віршами. Все! Склали протокол на вилучені речі. Бачачи, що я не усвідомлюю, що зі мною відбувається, сказали:

– Возьмите с собой еды на три дня и теплее оденьтесь.

А в що одягтися, як в автобусі залишилася фуфайка? Довелося одягати кожуха. Привезли знову до відділення і закрили в камері попереднього ув'язнення. В камері нари розраховані на

чотирьох, а нас було вже п'ятеро. Як добре, що я був у кожусі з великим коміром. Під стелею розбите віконце. А вночі мороз. Замотавшись у кожух, я ліг на цементну підлогу біля нар. Бог явно потурбувався про мене і знав, що мені буде потрібно. Я подякував йому, що так сталося. Аналогічний випадок був з апостолом Петром. Про це записано в Євангелії від Іоанна, гл. 13 Коли Христос перед тим, як іти на Голгофу, де Його розіп'яли, умивав ноги всім апостолам, підійшов до Петра, але він запротестував і заявив:

– Господи! Чи тобі мити мої ноги?

На це Ісус зауважив:

– Що я роблю, зараз ти не знаєш, а потім зрозумієш.

У моєму житті також багато разів траплялося, що я не розумів, чому це так діється, а потім Бог давав зрозуміти, що він знає все наперед тому і турбується про своїх чад.

Через декілька днів відвезли нас у Цілиноградську тюрму і майор КДБ Воронцов три місяці вів слідство. Час був надзвичайно важкий. Вірний ленінець Микита Хрущов перевів усіх жителів СРСР на дієту. Нас годували гнилою кислою капустою. На весь день давали 450 грамів чорного, як земля, хліба. Коли на кухні на першому поверсі варили капусту, то запах кислятини було чути аж на п'ятому. Мусили їсти те, що давали. Після чого так пекло в грудях, що здавалося б розірвав їх. За цих три місяці я до того виснажився, що думка була тільки про хліб. Тоді така примовка ходила серед населення: *"Жито та пшениця ідуть за границю, ячмінь та овес забирає МТС, а біб та горох, щоб колгоспник не здох".*

Слідство пройшло без ексцесів. Коли закінчилося, я в присутності прокурора мав підписати обвинувачення. Присутнім був прокурор краю Копейка. Закінчивши цю процедуру, слідчий Воронцов каже:

– Вы знаете, товарищ прокурор, что себе позволяет этот Базелюк? – Тут він прийняв позу, в якій німці кричали "Хайль", віддаючи честь фюреру, і став декламувати вірш Лермонтова "На смерть поета":

А вы, надменные потомки
Известной подлостью прославленных отцов...
Вы, жадною толпой стоящие у трона,
Свободы, Гения и Славы палачи,
Таитесь вы под сению закона,
Пред вами суд и правда – все молчи!..

– Так вы что, молодой человек, против наших советских законов? – запитав мене Копейка.

– Что вы, товарищ прокурор, – заперечив я. – *В школе я учил знаменитое стихотворение Джамбула Джабаева "Великий сталинский закон". Речь в нем идет о Конституции СССР 1936 года, а там есть такие слова:*

... Слушайте степи акына Джамбула
Слушай Кастек, Каскелен, Каракон,
Я славлю великий советский закон.
Закон, по которому радость приходит,
Закон, по которому степь плодородит,
Закон, по которому сердце поет,
Закон, по которому юность цветет...

Разве здравомыслящий человек может идти против такого закона или не любить его? Я не знаю о каком законе вы говорите, или по какому закону меня судите, но только не по закону, о котором писал Джамбул Джабаев.

Питань більше не було. Через декілька днів мене повезли на суд у м. Єсіль. Заздалегідь, як я вище згадував, все місто напружено чекало суду над "злочинцями", які трапляються не так часто. З особливим нетерпінням чекали розв'язки віруючі. І ось під вечір вагон з в'язнями зупинився навпроти лінійного відділення міліції. Виходимо з вагона: старий дід, якому більше 70 років, позаду нього я – юнак. Що ми побачили, очам своїм не повірили. Віруючі стояли, утворивши живий коридор аж до дверей відділення. Я на мить зупинився на підніжці вагона і радісно вигукнув: *"Приветствую вас, дорогие братья и сестры, с любовью нашего спасителя Иисуса Христа! Мир Вам!"*

У відповідь грянув гімн, який у ті дні був дуже актуальний:

Привет вам борцы за свободу,
Сердечный вам братский привет
С любовью несли вы народу
Евангельской истины свет.

Тернистой и узкой тропою,
Встречая немало преград,
Вы шли со смиренной душою,
Не смея вернуться назад.

Петро Антонович Базелюк за робочим столом

Вы в ссылках и тюрмах страдали,
Изведавши узы цепей,
Вы много скорбей испытали
От гордых коварных людей.
Безропотно вы умирали…

Це було щось неймовірне. Міліція стала розганяти віруючих, штовхати. Декотрих посадили на 15 діб. Та ніяка сила не могла їх зупинити. А вогонь любові, запалений у серцях віруючих під час гонінь, ще сильніше запалав.

І якщо ще вчора я їхав з однією думкою про хліб, то тепер, натхненний силою духу, ширяв думками десь у небесах. Та скоро ми повернулися знову до тієї суворої безжалісної дійсності, яка нас оточувала. Знову я опинився в набитій людьми камері, нари на чотирьох, я уже п'ятий. Отож, присів скраєчку на нарах і став роздумувати. Завтра має відбутися суд. Як то воно буде?

Аж раптом відкривається амбразура і черговий міліціонер каже:

– Базелюк, тобі передача.

Дає мені круглий білий хліб, трохи тонший шмат ковбаси і невеличку записку, на якій читаю *"Від твого вуйка Сімона. Прийми в ім'я Ісуса Христа. Завтра суд. Чекаю. Хочу знати, як мають тебе судити і за що?"*

Я навіть не доторкнувся до тієї їжі. Десь подівся мій голод. І тут я став ясніше розуміти слова Христа, сказані ним у пустелі, коли його спокушував диявол. Використовуючи той стан, в якому опинився Ісус після 40 днів посту, диявол сказав:

– Якщо ти Син Божий, то звели, щоб це каміння зробилося хлібом.

Христос відповів:

– Написано: *"Не хлібом єдиним житиме людина, а всяким Словом, котре з уст Божих виходить".*

Тобто людина, маючи безсмертну душу, в певні моменти життя забуває про хліб тілесний, а живе Животворним Божим Словом.

Віддав я те все тим, що були в камері, і вони з'їли миттєво, я ж аж на другий день поїв у перерві суду. Суд тривав 3 дні. Це був не суд, а судилище, на якому пропагувався безбожний комуністичний уклад життя. В перерві показували короткометражки жахливих фільмів, як гноїли живих людей у період середньовіччя, як від "святої інквізиції" в католицьких монастирях гинули мільйони людей, епізоди з фільмів "Тени исчезают в полдень", "Путь через ночь" антирелігійника Ф. Чирви, де віруючі розпинають на хресті молоду дівчину Олю, приносячи її в жертву, а молодий хлопчина, щоб не йти в армію, відрубує собі сокирою два пальці правої руки.

Публіка так розлютилася, що була готова нас розірвати, якби не тих четверо солдатів, що охороняли нас. Потрібен був час, щоб допитати 30 свідків, котрі проходили по справі.

Державна машина атеїстичного комуністичного ладу працювала в усіх сферах життя простого люду "Країни зрад" і досягла неабиякого успіху. Але, що сіяли, те зараз і пожинають. Збулися Слова Святого Євангелія: *"Не обманюйтеся! Бог осміяний бути не може! Що сіє людина, те і буде жати"* [Галат 6:7]. От і дійшов наш люд до морального краху, де в усіх сферах земного життя жахливий стан хаосу. В суспільстві панує хижацтво, брехня, обман, необмежена жадібність олігархів.

Перед закінченням суду, в перерві, до мене підійшов адвокат Гнатюк і каже:

– Петре! Зараз буде тобі дане останнє слово, від якого залежить, чи осудять тебе, чи відпустять. Скажи, що ти розкаюєшся, що більше не підеш на зібрання сектантів і завтра підеш на свій автобус працювати.

– А якщо я цього не скажу, то що?

– Тоді дадуть на всю котушку 5 років, як вимагає стаття.

– Скажіть, будь ласка, а за що ж мене судять?

– За те, що ти проповідуєш релігійну мораль, а не комуністичну… Поміняй пластинку і все буде гаразд.

– Я цього не можу зробити ні перед людьми, ні перед Богом.

Мене засудили до 5 років позбавлення волі. Відбував я це покарання в установі ЕЦ 166/5 з 5 квітня 1963 до 30 червня 1965 року – тобто 2 роки, оскільки Президія Верховної Ради Казахської РСР 16 червня 1965 року знизила строк покарання з 5 до 2 років. Реабілітовано ж мене постановою Пленуму Верховного суду Республіки Казахстан 27 травня 1994 року. Вирок Цілинного крайового суду від 24 червня 1963 року скасовано і справу судочинством припинено за відсутністю в моїх діях складу злочину.

15.02.2009 р.

* * *

Уполномоченному совета
по делам религиозных культов
в Черновицкой области
Базелюка Петра Антоновича,
ур. с. Мошанец Кельменецкого района

ЗАЯВЛЕНИЕ

Обращаюсь к Вам, тов. уполномоченный, и прошу обратить внимание на мое заявление в связи с неправильными действиями некоторых начальствующих лиц по отношению ко мне, верующему, принадлежащему к церкви Евангельских христиан-баптистов с. Мошанец.

В 1953 году я окончил 7 классов с похвальной грамотой, после чего работал в колхозе им. Кирова ездовым на быках, в 1957 году окончил курсы шоферов и работал шофером на ЗИС-5 по 1959 год. В мае 1959 г. по оргнабору уехал на целинные земли Казахстана, где и трудился в качестве шофера по апрель месяц 1963 г. сначала в Кокчетавской области, затем в Целиноградской. Работая в Есиле Целиноградской области, я стал на путь веры в Бога, где и был членом церкви ЕХБ г. Есиль с 20 октября 1962 г. Эта община не была зарегистрирована, что явилось причиной ареста пресвитера и как проповедника Слова Божьего меня. Суд приговорил меня к 5 годам лишения свободы с отбыванием меры наказания в ИТК общего режима. После ряда жалоб, написанных мною из ИТК, Президиум Верховного суда Казахской ССР своим постановлением от 16 июня 1965 года освободил меня из мест заключения, нашедши, что мера наказания была слишком суровая. После освобождения из лагеря я два с половиной месяца еще поработал в Казахстане, после чего приехал домой к родным в с. Мошанец в сентябре 1965 г. Я еще не женат и живу с родителями и двумя младшими сестрами. Приехавши домой, я стал членом общины ЕХБ с. Мошанец и стал проповедовать в церкви Слово Божие с 21 января 1966 г. После приезда домой я хотел устроиться работать по специальности, шофером, и был по этому поводу в Кельменецкой АТК несколько раз, в Хотинской АТК, на Кельменецком сахзаводе, но мне

везде было отказано в работе в связи с неимением мест, но больше всего за то, что в трудовой была последняя запись – уволен в связи с арестом. По неволе пошел работать в колхоз им. Кирова с. Мошанец, просился столяром, в чем мне также отказали в связи с неимением стройматериалов, а направили работать в садоводческую бригаду. Как крайность, я пошел с 10 марта. А перед этим меня вызвал к себе инструктор райкома партии и посоветовал мне пойти на любую работу, что я и сделал. 14 марта меня вызвал к себе начальник райотдела милиции и спросил почему я не работаю. Фактически я уже работал и объяснил причину, почему я не работал. Он говорит:

– Я ничего не знаю, мне звонят, что ты не работаешь.

Он потребовал от меня объяснительную и предупредил, что к 28 марта, если не буду работать, буду привлечен к суду за тунеядство. Я по силе возможности и дальше продолжал работать в той же бригаде. Каждый день не ходил в связи с плохой погодой, а также по состоянию здоровья. Уже 30 марта меня к себе вызвал участковый милиционер и стал задавать те же вопросы, что и начальник РОВД задавал 14 марта. Я объяснил ему, что уже работаю и ответил на заданные вопросы. При этом он мне заявил, что я мешаю работать людям. Чем же я мешаю работать?

– А тем, что занимаетесь агитацией в свою секту.

– Простите, но по декрету Ленина я имею право не только исповедовать любую веру, но и менять веру, и распространять веру, и даже быть атеистом.

Он рассердился и начал кричать.

– Где ваша совесть, что живете столько времени на шее у отца?

– Вы Маяковского когда-нибудь читали? – спросил я его. *– Он в одном из своих стихотворений пишет: "Моя милиция меня бережет..." Вы же по-лакейски выполняете указания вышестоящих партийных бонз, ведя пресмыкающийся образ жизни, да еще смеете на меня кричать, вместо того, чтобы оберегать? А где же Ваша совесть, или ее у Вас нет?!*

После этого я удалился из кабинета, оставив его с носом. Думал, будет меня догонять, но нет, обошлось.

Эти все действия, направленные против меня, делаются по инициативе и содействию председателя сельсовета с. Мошанец Андрийчука Т.Ф., который всячески старается меня шантажировать путем клеветы, обмана и насилия, проявляя усердие не по разуму, явно опять хотел упрятать меня за решетку. В своей низости он докатился до того, что стал вызывать к себе некоторых молодых ребят и морально неустойчивых девиц, заставляя их подписывать заявления, будто бы я убеждал их покаяться в греховной жизни и стать на путь веры в Христа Иисуса. В эту подлую грязную историю попали 15 человек, подписавши по неопытности, не зная, чем это может кончиться для меня, такие заявления. Попал на этот крючок и мой родственник Тихон Николаевич Семанюк, который и раскрыл все это дело, написавши встречное заявление об отзыве своей подписи, которое я прилагаю к своему заявлению.

Еще скажу, что недавно муж сестры Андрей Яковлевич Пастух пришел к вере в Бога, покаявшись в одно время со своей женой. И тут для него начался тернистый путь испытаний. Он работал в кузне молотобойцем. Это в колхозе была хорошая работа, где он зарабатывал больше трудодней в сравнении с другими. Его председатель колхоза им. Кирова Усик Николай Петрович просто выгнал с работы из кузни и сказал:

– Иди в садоводческую бригаду.

Он написал заявление на правление колхоза, чтобы объяснили причину изгнания. Председатель сказал:

– За твою нечестность ты в кузне больше работать не будешь. В колхозе председатель – царь и Бог.

И стоило мне заговорить с кем-нибудь при встрече, или зайти к кому-нибудь, как "шпионы" председателя сельсовета докладывают ему, он вызывает меня в кабинет для очередного промывания мозгов или пишет доносы в КГБ, что я агитирую людей в свою веру.

Прошу Вашей защиты и содействия, которые Вы можете оказать, не очень хочется опять сидеть за решеткой. Оградите меня от таких невежественных, близоруких начальников, которые стараются на каждом шагу меня преследовать, думая, что они делают доброе дело для государства.

Просит житель с. Мошанец
Кельменецкого района **Базелюк П.А.**

2.04.1966 г.

Пояснення автора заяви про результат її розгляду

Результат цієї історії такий:

Оскільки церква ЄХБ у Мошанці існувала приблизно з 1925 року і була зареєстрована у відповідних державних органах, вона користувалася деяким захистом влади. Про це я доповів старшому пресвітеру по Чернівецькій області Лисюку Акиму Олексійовичу. Він зі мною разом пішов на прийом до уповноваженого, канцелярія якого розміщена й досі в будинку з левами. На той час ним був П.Г. Подольський. Коли я все розповів йому і подав заяву, чи то він став мені симпатизувати, чи присутність Лисюка подіяла на нього, але він пообіцяв справу уладнати. Сам особисто приїхав у Кельменці, викликав "на килим" голову сільради Андрійчука Т.Ф., зробив йому відповідне "внушеніє" і сказав поки що Базелюка, тобто мене, не чіпати. А я, грішний, виправив у трудовій книжці останній запис: *"Уволен в связи с арестом"* на *"Уволен в связи с выездом"* та й пішов працювати шофером.

Отаку опіку мали віруючі з боку радянської влади.

П.А. Базелюк

с. Мошанець
Кельменецького р-ну
15.02.2009 р.

Єлизавета Аврам

ТРАГЕДІЯ НАШОЇ РОДИНИ

Я хочу розповісти про важку долю моєї родини. У моїх батьків Петра Івановича та Євдокії Олексіївни Поничів, обоє 1902 р.н., було троє дітей: Орися, 1927 р.н., я – Єлизавета, 1928 р.н., і Теофіл, 1936 р.н. Жили ми просто, незаможно, як і більшість людей нашого села Зеленів. Перебули війну. Селом ширилися чутки про бандерівців. Серед них були і батькові родичі. Ми ж ніякої причетності до ОУН не мали, але наше прізвище і родинні зв'язки привернули увагу НКДБ.

У квітні 1945 року до нашої хати навідались працівники Вашковецького НКДБ і забрали нас, двох дівчат, і маму до сільської ради. Тата ж вдома не було, тому що він працював на залізниці в Молдавії і приїздив додому раз на два тижні, щоб взяти харчів. На війні теж не був – як залізничник мав броню. В сільраді нас допитали, після чого ми підписали якісь протоколи. Мене з сестрою Орисею відправили додому, а маму забрали у Вашківці. Нам сказали, що вона прийде наступного дня. Але мати не повернулася ні завтра, ні післязавтра, а через довгих страждальних 10 років.

В кінці квітня тато прийшов додому за харчами, а тут його вже чекала міліція. Забрали теж у Вашківці на допит, потім відвезли разом з мамою в Чернівецьку тюрму № 1. Дізнавшись про місцезнаходження батьків, ми з сестрою один раз на тиждень приносили їм передачі. Потім їх перевели у тюрму № 2, а через кілька днів у тюрму № 1, де приймали передачу лише один раз на місяць у визначене число. Пізніше відбувся суд, на якому ми не були присутні. Маму засудили до 10-и, а батька до 3 років позбавлення волі у ВТТ і вивезли у Сталінську (нині Донецьку) область у м. Костянтинівку. Тут через декілька місяців помер батько, а маму перевезли на північ, у Комі АРСР, м. Ухта, поселення Абезь.

Надія, що мама повернеться додому, у нас з'явилася в 1953 р., коли помер Сталін і була оголошена амністія багатьом в'язням. Однак, дива не сталося. Вона відбула в неволі всі 10 років, які залишили страшний слід у її житті. Коли маму забрали, вона була молода, гарна, життєрадісна, повна сил, таку ми її запам'ятали. А повернулася посивілою, постарілою, змученою, худенькою і маленькою. Залишивши сина Теофіла у восьмилітньому віці, не впізнала його. В квітні зустрічали маму вдома, а восени вона вже проводжала Теофіла в армію на 4 роки у м. Сєвєроморськ.

Реабілітували нашу маму в січні 1989 р., але не повернули нам всього того добра, яке забрали. Про батька ж ми до цього часу не маємо ніяких відомостей: коли помер і де похований, чи реабілітований посмертно?[1]

с. Зеленів
Кіцманського р-ну
7.05.2000 р.

---

[1] Як нині з'ясовано, Петро Іванович Понич був безпідставно звинувачений і засуджений військовим трибуналом внутрішніх військ НКВС Чернівецької області 2 жовтня 1945 р. за зв'язок з ОУН і недонесення (ст. 54-12 КК УРСР) до 6 років ВТТ, але на підставі Указу Президії Верховної Ради СРСР від 7 липня 1945 р. "Про амністію" термін покарання знижено до 3-х років. Помер у 1948 р. у місцях ув'язнення. Реабілітований Чернівецьким обласним судом 19 січня 1989 року.

Володимир Стефанець

УТІКАЧІ ДО РАДЯНСЬКОГО РАЮ

Ця розповідь про двох селян з Іванківців. Двох з тих багатьох буковинців, які стали наприкінці 30-х років жертвами репресій в СРСР. "Вождь народів" обґрунтував тезу, що з просуванням до соціалізму класова боротьба загострюватиметься. Його запопадливі учні "доводили" це на практиці. Видно, й двох буковинських селян, у кожного з яких було по кілька десятин землі, вони зарахували до класових ворогів. Байдуже було, що ті "вороги" залишили рідних і, ризикуючи життям, перейшли кордон до Радянського Союзу. Їх піддали допитам, а потім відправили у табори. Навіть, коли припустити, що радянська сторона побоювалася, що серед перебіжчиків виявляться агенти сигуранци, то не могли ж ними бути всі ті, хто переходив кордон. Але учні вождя не обтяжували себе зайвим клопотом з'ясовувати, хто і чому. Що їм було до підданих сусідньої держави, коли вони своїх, далеко не рядових громадян, нещадно розстрілювали або ж гноїли за колючим дротом. Двоє селян з Іванківців подались на Радянську Україну різними стежками. Вже потім їх долі переплелися, стали одним шляхом у заклади, що належали Головному Управлінню Таборів НКВС СРСР. Про ті роки Микола Іванович Скрипник розповів сам. Про Євгена Тодоровича Потапієвича згадує його брат Флоріан Тодорович.

* * *

На радянському боці утікачів з боярської Румунії заарештували відразу, як тільки-но вони перейшли кордон. Та іванківчани Микола Скрипник, Самуїл Якобчак, Василь Карп'юк, Андрій Батриновський, Ілля Кишкан і Семен Вакарчук не журилися. Думалося, розкажуть вони про мотиви свого вчинку, прикордонні служби (у цьому селяни не сумнівалися) з'ясують що до чого й дадуть дозвіл на проживання у Радянському Союзі. Тепер це видавалося їм дрібницями. Зроблено ж головне: вони перейшли кордон, зуміли перехитрити шпиків сигуранци, якими кишіли прикордонні села на румунському боці.

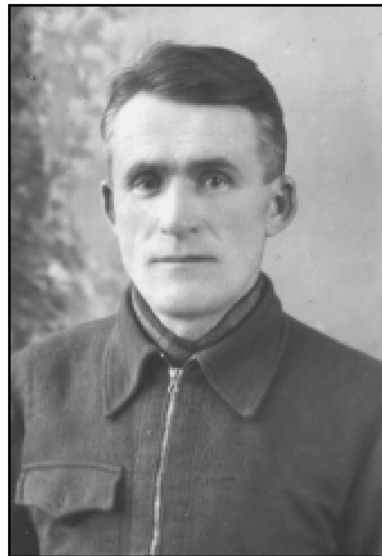

Микола Іванович Скрипник

Нелегко давалося їм оте рішення – тікати до Радянського Союзу. Коли у 1939 році кордон підійшов впритул до сусідніх з Іванківцями сіл, багато місцевих селян з надією поглядали в його бік, бачили у радянському ладі своє майбутнє. А оті одчайдухи, які все ж відважилися перейти кордон, мали з румунськими властями свої рахунки. На дивовижу схожі вони були у людей. В одного забрали останній клаптик землі, іншого тягнули до війська. Третій не міг далі дивитися на щоденні визискування, шукав правди у забороненій літературі.

Микола Скрипник також полюбляв погомоніти у колі перевірених товаришів про тяжке життя селян. Читали й заборонену літературу. Російські газети й книги звідкілясь діставав Василь Яніцький. Каплею, що переповнила чашу терпіння Миколи, стала його двомісячна мобілізація у румунське військо. Забрали й коня – єдину опору селянської сім'ї. Згодом, коли повернулися, спочатку хазяїн, а потім кінь, стало зрозуміло: тварину треба продавати – скалічена. За мізерну ціну насилу спекалися коня і селянське обійстя ніби осиротіло.

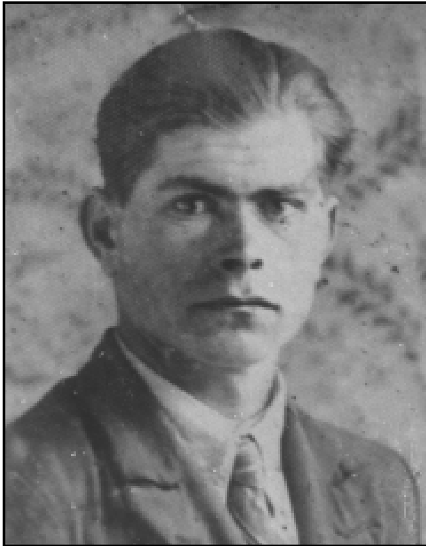

Андрій Миколайович Батриновський

Свої емоції Микола не приховував. Для невсипного ока сигуранци це не залишилося непоміченим. Прийшли жандарми і вчинили обшук. А не знайшовши нічого, пішли геть. Тоді вирішив Скрипник: треба тікати. Знайшлися й п'ятеро однодумців.

Вже коли перейшли кордон, хтось, здається Самуїл Якобчак, запропонував: *"Давайте, хлопці, заспіваємо "Інтернаціонал".* І перший затягнув мелодію на слова, які вивчали вони вечорами у хаті Яніцького. Скоро мелодія окріпла, зміцніла ще п'ятьма голосами. Селянам рухатися з нею було якось впевненіше. Безвість їх не лякала, бо йшли вони до своїх братів, у нове життя. Нараз дорогу їм перетнули прикордонники.

Втікачів обшукали. Потім відвели на заставу, де замкнули у підвалі. Наступного дня запротоколювали перший допит. Далі їх відправили у Залуччя, що за Снятином. Потім були тюрми у Чорткові, Тернополі, Полтаві, Кременчуці. Три місяці возили їх у товарних вагонах по республіці. У кожній тюрмі випитували одне і те ж: *"Чому перейшли кордон?".* Вигадувати юнакам було нічого: розповідали про себе всю правду. А ще хотіли знати, яка їх вина, дивувалися, чому ж їм не вірять. Миколу не били. Лише на допиті офіцер НКВС прикладав до скроні наган, зводив курок і спокійно продовжував допитувати.

Судила селян "трійка" НКВС. "Скрипнику, Якобчаку, Батриновському дали по 5 років таборів, іншим – по три. Після суду шестеро іванківчан потрапили у Харків – тут був розсильний пункт. Звідси у товарняках через Москву їх привезли в Архангельськ. Далі морем – у Нар'ян-Мар. Трюми баржі були переповнені. Політичні й кримінальні пливли разом. Тут буковинці зустріли інших своїх земляків, які також перейшли кордон і були засуджені. Дорога до Нар'ян-Мару прорідила групи засуджених, їсти давали солону рибу, а пити не було що. Почалися хвороби. Особливо мучила дезентерія. Багато в'язнів повмирало. Не давали спокою й компанії блатних. Конвоїри не особливо слідкували за порядком, самі були охочі поживитися за рахунок ув'язнених. Один із них підкликав якось до себе Миколу Скрипника і "порадив" віддати за пайку хліба ще добру буковинську шапку. Довелося поступитись. Інші ж бо оббирали засуджених задарма, часто – для жарту.

З Нар'ян-Мару їх повели етапами. Кожному він випав свій. Микола йшов берегами Печори до містечка Абіса. Там почалося його табірне життя. Працював багато і на різних роботах: лісозаготівлі, пилорамі, механічних майс-

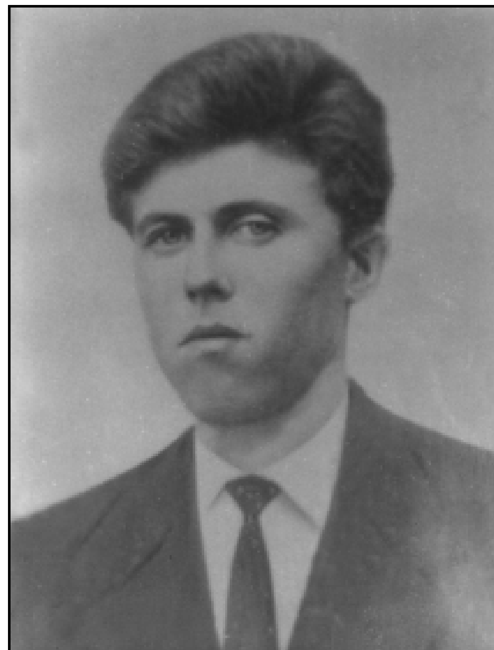

Ілля Тодорович Кишкан

Василь Андрійович Карп'юк

тернях, був косарем. Прокладав у 1943 році залізницю Котлас–Воркута. Там на будівництві дізнався, що в сусідньому загоні помер від виснаження Самуїл Якобчак. Миколу Скрипника також чекала така доля. Залишилися ж бо одні кістки і шкіра. Спасибі табірному фельдшерові-землякові, який влаштував лікуватись у госпіталі. Тут з його допомогою Микола отримав ліки, харчування, дещо краще табірного. І все ж підірване здоров'я поправити не вдалося. Скрипника перевели на південь – у Саратовську область. У 1944 році вийшов строк відбуття ув'язнення, але запитувати у начальства, чому його не звільняють, Микола боявся. П'ятирічне табірне життя навчило багато. Вирішив не квапити події. У сорок шостому його перевели в Рязанську область. З огляду на здоров'я, Миколі дозволили жити в одному з колгоспів Рибновського району. Тут він, закінчивши курси, працював трактористом. Звільнили з-під охорони. Але у виборчих правах не поновили. Раз у три місяці Скрипник зобов'язаний був відмічатись у районному відділі НКВС. Додому з тих шести хлопців, які переходили з ним кордон, повернулися в 1953-му, тільки двоє – Семен Вакарчук і він, Микола Скрипник.

* * *

Звістка про те, що музики кліводинського оркестру перейшли румуно-радянський кордон, схвилювала Євгена Потапієвича, кращого сільського скрипаля. Домашні відчули це. Довгими грудневими вечорами, коли у стрісі лютувала віхола, Євген сідав на лаву і довго дивився на скрипку, що висіла на стіні. Часто його роздуми переривав товариш, який приходив із Вашківців. Також музикант. Тихо, майже беззвучно, вони про щось радилися. На жарти переходили одразу, коли домашні заходили у світлицю. Тоді, трохи переждавши, Євген здіймав з цвяшків скрипку, обережно прикладав її до плеча, брав смичок. Мелодії після жартів чомусь виходили сумні. Напевне, лише батько Євгена розумів їх слова. В очах старого на мить з'являлася тривога. Решта рідних просто дивувалася, чого це раптом Євгена після веселих жартів безпричинно тягнуло на смуток.

Якось сільський вахмайстер повідомив старого Потапієвича: хай, мовляв, старший син готується на інструкцію. Євген мовчки вислухав батька. Старий, проте, знав, що зараз діється в душі сина. Він ще не бачив дурня, який би з охотою йшов на інструкцію. Там мали готувати, розумій – муштрувати, до військової служби. На що була та служба бідному селянину? І що він мав захищати в Румунії? Хіба достатки багачів.

Напасть Євген зустрів спокійно. Не кляв боярську владу, не шукав хвороби, аби мати причину для звільнення від повинності. Через кілька днів разом із вашківським товаришем (про це рідні дізналися пізніше) він зник з Іванківців. Залишилася на стіні тільки осиротіла скрипка.

У сороковому році, після возз'єднання Буковини з Радянською Україною, прийшов у хату Потапієвича лист від старшого сина з Куйбишевської області. Євген писав: за перехід кордону

його засуджено на три роки виправно-трудових таборів. Розповідав музика, що за один день виконує по три норми. Хоче відбути строк за рік. Скоро почалася війна. З німцями на Буковину повернулися румуни. Тільки у 1944 році, після того, як радянська армія звільнила село, у батьків народилася надія налагодити обірваний зв'язок із сином. Але Євген не давав про себе звістки. І лише скрипка нагадувала про нього, мовчазно кричала старому батькові про сина.

Часто приходив у хату Потапієвичів воїн Чехословацького армійського корпусу в СРСР, частина якого кілька днів стояла в селі, його тягнула до хати скрипка, що висіла на стіні. Вперше він побачив її, коли випадково забрів на обійстя родини і старий Потапієвич запросив його в гості. Чех був музикант. Скрипку він побачив одразу, як тільки увійшов до хати. Старий господар помітив це. Попросив гостя щось заграти. З тих пір чех став часто бувати на обійсті. Мелодії його батьківщини щось нагадували старому. Завжди, коли гість награвав їх, на очі Потапієвича накочувалися сльози.

...Євген так і не повернувся в село. Помер у сорок четвертому році в таборі. Зникла з хати скрипка. Старий Потапієвич віддав її чехові. Бо то мука, коли скрипка лежить без господаря.

7.01.1989 р.

* * *

Прокурору Чернівецької області
тов. Купцову В.М.

від гр. села Іванківці
Кіцманського району
Скрипника Миколи Івановича

З А Я В А

Я народився 19 грудня 1910 року в селі Іванківцях, а в 1928 році почав брати участь у революційному русі на Буковині, був членом партії українських працюючих "Визволення". Поширював серед селян і в Чернівцях газети "Боротьба" і "Борець".

Коли у вересні 1939 року Західна Україна була возз'єднана з Радянською Україною, серед буковинців поширилися настрої і народились бажання швидше об'єднатися зі своїми радянськими братами. Люди, інколи цілими сім'ями, почали переходити румунсько-радянський кордон. Ішли назустріч щастю і волі. Так ми думали. Ми не могли вже далі терпіти окупаційного гніту румунських бояр.

В ніч з 28 на 29 грудня 1939 року я зі своїми товаришами, членами і симпатиками комуністичної організації села Іванківці, яку довгий час очолював Василь Георгійович Готинчан, Якобчаком Самуїлом Гавриловичем, котрий був серед нас за старшого, Батриновським Андрієм Миколайовичем, Карп'юком Василем Андрійовичем, Кишканом Іллею Тодоровичем і Вакарчуком Семеном Миколайовичем в селі Оршівці перейшли кордон і з'явились на радянську прикордонну заставу, де заявили, що не могли далі жити в неволі, хочемо бути радянськими громадянами.

Ми не сподівалися, що нас тут зустрінуть, як ворогів. Адже ми в своїй пропаганді серед населення Буковини кожен раз підкреслювали, що Радянський Союз наш визволитель, що він

принесе нам свободу і щастя, допоможе нам вирватись з неволі. Але на заставі нас заарештували, зняли з нас допити і відправили спочатку в Чортків, потім у Тернопіль. Звідти – в Кременчук, були, по-моєму, і в Полтаві. В Кременчуці влітку 1940 року нас "трійка НКВД" засудила: тих, хто брав участь у комуністичному і революційному русі, до 5 років позбавлення волі, а тих, хто був менш свідомий, – на три роки.

Мене особисто засудили на 5 років виправно-трудових таборів і заслали аж у Комі АРСР м. Абіс, де я терпів і голод, і холод, і знущання начальства. В зв'язку з тим, що я тяжко захворів на цингу і пелагру, мене в 1944 році направили в Саратов, де відбував строк, працюючи на заводі "Серп і Молот". У 1945 році я захворів на легені і мене направили в Саратовську обласну лікарню, а звідти – в Безим'яновський район у сільгосптрудколонію. Звідси мене, після відбуття строку, звільнили. Власне не після відбуття. Строк у мене закінчувався в січні 1945 року, але мене затримали до особливого розпорядження. Цього особливого розпорядження я ще чекав рік і 8 місяців.

У серпні 1946 року мене нарешті звільнили і направили на місце проживання в Рязанську область, Рибновський район, сільрада Альошино, село Папасова, колгосп "Смичка", пізніше ім. Леніна. Я не мав громадянських прав, і через кожні 3 місяці мусив ходити в районний відділ міліції відмічатись.

На Буковину, в рідне село Іванківці, я приїхав аж у 1953 році, після смерті Сталіна, на жовтневі свята. Дороги мені були всі закриті. Як же – злочинець. Перейшов кордон і не відомо з якою метою. Недовір'я. Недовір'я всюди. Навіть посади завідуючого клубом у селі не довіряли, хоча я з дитинства любив художню самодіяльність, розуміюся на музиці, умію грати на багатьох інструментах від сопілки до гармошки. Працював на різних роботах: трактористом, причіплювачем, будівельником. З 1970 року я на пенсії. Дружина моя – Тулівська Юстина Іванівна – інвалід І групи. Має хворобу Паркінсона.

Із нас шести засуджених додому повернулося тільки двоє: я і Вакарчук Семен. Про інших чотирьох – Самуїла Якобчака, Василя Карп'юка, Іллю Кишкана і Андрія Батриновського нічого не відомо. Коли і де вони загинули ніхто ні з рідних, ні з односельчан не знає. Не знаємо і ми з Вакарчуком.

Судимість з нас не знімалась, і ми ходили з нею, як з каменем на шиї. Вона не давала нам жити, не давала нам дороги, поламала все наше життя, а чотирьох загубила. Четверо прекрасних борців за щастя і волю буковинців безневинно загинули в сталінсько-беріївських таборах. І таких жертв не перелічити.

Прошу знайти наші справи в архівах КДБ, повідомити рідних про долю моїх товаришів. Видати нам довідки про реабілітацію, допомогти вирішити питання про призначення персональних пенсій нам, ще живим, як учасникам революційного і комуністичного руху на Буковині і жертвам сталінських репресій. Ми піднімаємо також питання про увіковічнення пам'яті нашого партійного ватажка Василя Георгійовича Готинчана, катованого в тюрмах румунської сигуранци і закатованого в тюрмі Чернівецького НКВС у 1941 році за наклепами, як відомо, Ю.З. Міроша і Б.Ш. Каца. Встановити місце поховання Готинчана і поставити там могильний знак, якого він заслуговує.

Микола Іванович Скрипник

с. Іванківці
Кіцманського р-ну
10.01.1989 р.

АВТОБІОГРАФІЯ

Я, Скрипник Микола Іванович, народився 19 грудня 1910 року в селі Іванківцях Чернівецького повіту, нині Кіцманського р-ну. У сім'ї було дванадцятеро дітей і 4 гектари землі.

В 1925 році я закінчив шість класів сільської школи, і мене прийняли в церковний хор. А звідти я пішов у художню самодіяльність. Я добре грав на різних інструментах, володів нотами, добре малював.

У 1928–1929 роках я познайомився з Василем Георгійовичем Готинчаном, який у нас очолював підпільну комуністичну організацію, мав зв'язок із Буковинським крайкомом КПР, був співробітником газети "Боротьба", а потім "Борець". У 1929 році за його рекомендацією я вступив у Партію українських працюючих Румунії "Визволення". Нам видали червоні квитки – "Легітимації". І ми були в партії до самого її розпуску в 1933 році. Наші квитки забрала сигуранца, коли ми їх поздавали в ЦК для відмітки про оплату членських внесків.

У селі, коли Готинчан перейшов жити в Чернівці, комуністичну організацію очолював Микола Федорюк. Його активним помічником був Самуїл Якобчак. Брат Якобчака жив у Канаді і посилав нам різну революційну літературу, яку ми розповсюджували в селах, в які ми їздили з концертами та виставами.

Часто за дорученням Якобчака я малював карикатури на капіталістичну дійсність. Зокрема, мною була намальована капіталістична піраміда, виготовлений плакат "Школа в капіталістичному світі" і третє "Хто кого годує". На картинці обідрані селяни тягнуть плуг, запряжені в ярмо, а піп ними поганяє.

В 1934 році я був у Іванківцях артистом і декоратором самодіяльної трупи.

В 1935 році я одружився. Дружина моя була із села Малятинці. В 1939 році у нас народилась дочка Зіновія, яка через 8 років померла. Так я залишився без дітей.

31 грудня 1939 року я з товаришами перейшов у Радянський Союз. Ми хотіли швидше стати радянськими людьми, щоб будувати соціалізм, про який мріяли, живучи під боярським ярмом.

Та як тільки ми перейшли кордон, нас заарештували радянські прикордонники і замість свободи і щастя, якого ми прагнули, нас засудили, кого на 3, кого на 5 років за ст. 80 КК УРСР і кинули у виправно-трудові табори на північ, у Воркуту. Замість 5 років, пробув я на чужині цілих 14. Потім мене вислали у Рязанську область, Рибновський район. Там працював колгоспником, трактористом.

Тільки в 1953 році на жовтневі свята я прибув у рідні Іванківці. Дізнався, що дочка моя померла, дружина вийшла заміж.

Я завів другу сім'ю. Одружився на Тулівській Юстині Іванівні. Вона працювала ланковою в колгоспі ім. Шевченка. Але в 1976 році нас постигло нещастя. Дружина захворіла хворобою Паркінсона. Її паралізувало. Вона не могла рухатись, не могла сама встати. Мені старому, тяжко було її обходити.

Не дивлячись на всі ці нещастя, я не втратив віри і любові до життя. Я маю велику охоту організувати у селі хор ветеранів. Хотів би виступати в сільському клубі з грою на гармошці, на сопілці, на листку з берези чи іншого дерева. На жаль, мене завідуючий клубом т. Королюк В.Ю. не залучає до цієї роботи. В той час, як дуже часто в нашому клубі ніякі заходи не проводяться.

Микола Іванович Скрипник

с. Іванківці
Кіцманського р-ну
1.10.1989 р.

Василь Палагнюк

СЕМИДЕСЯТИЛІТНЯ ТАЄМНИЦЯ ЗНИКНЕННЯ СТЕПАНА ПАЛАГНЮКА

ЖАХЛИВі злочини радянської влади звучать відлунням і в теперішній час. Багатьох сімей жорстокою рукою торкнулося її свавілля. Рідня, батьки, діти, онуки, навіть, дотепер не можуть дізнатися правди, куди пропали і де загинули їхні родичі.

Один із дев'ятьох дітей великої родини Івана та Василки Палагнюків з міста Кіцманя, наймолодший Степан, 1915 р.н., потрапивши до рук катів радянської влади, пропав аж на 70 літ. Ніхто з сім'ї не знав, де він, чи живий, родина не мала змоги дізнатися про нього хоч бодай найменшої інформації.

Тільки минулого року ми з'ясували, що в пошуках кращої долі він у 1939 р. перейшов кордон до Радянського Союзу, де знайшов свою погибель.

Порушення кордону рахувалося в СРСР важким злочином. Порушників вважали шпигунами, диверсантами, лютими ворогами радянської системи. Український національний патріотизм в СРСР категорично не сприймався. Зі встановленням у Галичині радянської влади у вересні 1939 р. почався масовий перехід буковинців у Радянський Союз. Вони хотіли якомога швидше позбутися румунського гніту, стати вільними громадянами СРСР. Отож, темними осінніми і зимовими ночами, нехтуючи небезпекою, тікали в Країну Рад.

Шестирічним хлопчаком Степан почав працювати – пас гусей у заможних сусідів. У вісім пішов до школи і закінчив 4 класи. Наступні чотири роки – з 1927-го по 1930 р. – навчався в Чернівцях на столяра. В 1934 р. повернувся додому в Кіцмань, допомагав мамі по господарству. Через рік мати помирає і він сам залишається господарювати. В 1937 р. Степана призивають в румунську армію.

На початку 1939 р. він повертається додому, та уже через місяць змушений за наказом румунського уряду про загальну мобілізацію йти на будівництво залізниці і риття окопів поблизу Чернівців. Тут людей змушували працювати по 14-15 годин на добу, погано годували, не давали одягу, нещадно знущалися. Багато хто з мобілізованих не витримував цього і кінчав життя самогубством. Одного разу і Степан відчув на собі силу румунського батога, коли не зміг виконати норму, за що його важко побили лопатою, а іншим разом повибивали зуби.

13 листопада 1939 року його на два тижні відпустили додому, щоб він взяв теплий одяг. Перебуваючи у відпустці, він рішає втекти до Радянського Союзу, бо терпіти знущання румунів більше не мав сил. Своїми думками поділився з армійським товаришем Іваном Руснаком, який на той час теж перебував у відпустці, і з рідними братами Георгієм, 1902 р.н. та Миколою, 1914 р.н. Георгій не радив йому тікати в СРСР, мотивуючи тим, що пізніше радянська влада все одно прийде сюди. Але Степан не міняє свого рішення.

26 листопада, коли підійшов строк повертатися на службу, Степан Палагнюк з Іваном Руснаком в 10 кілометрах від Кіцманя, між селами Хливище Кіцманського р-ну Чернівецької та Стецева Снятинського р-ну Станіславської обл. перейшли кордон. Для захисту від румунських прикордонників, Степан придбав обріз п'ятизарядної гвинтівки. Щоб їх помітили прикордонники, Степан, перейшовши на радянську територію, вистрілив у повітря, але ніхто не з'явився. Пройшовши полем метрів 300, на них із засідки налетіли солдати зі словами *"Руки вгору!"* і затримали їх.

Декілька місяців велося слідство. Було написано десятки аркушів паперу, де Степан розповідав про своє життя з дитячих років, про батьків і братів та причини переходу кордону. Однак, слідчі, не зважаючи на патріотичні прагнення перебіжчиків, визнали їх винними в нелегальному переході кордону і 2 липня 1940 р. за ст. 80 КК УРСР засудили до 3 років позбавлення волі у виправно-трудових таборах НКВС СРСР. Степана відправили відбувати свій строк у Комі АРСР.

Фото з кримінальної справи Палагнюка С.І.

12 травня 1941 р. співробітник Чернівецького УНКДБ молодший лейтенант держбезпеки Садиков розглянув кримінальну справу № 140420 по звинуваченню Палагнюка С.І. в нелегальному переході кордону. Враховуючи, що він з бідної селянської сім'ї, не входив до жодних партій, не служив у поліції та жандармерії, не підтримував з ними зв'язків, а перехід кордону здійснив через небажання служити в румунській армії, щоб знайти краще життя в Радянському Союзі, слідчий запропонував винести справу на розгляд Особливої наради при наркомі НКВС СРСР на предмет зміни вироку.

Та не судилося Степану вийти на волю. Адже через півтора місяця фашистська Німеччина напала на Радянський Союз. Розпочалася тривала і виснажлива війна. Кримінальні справи не розглядалися. Особлива нарада повернулася до справи Палагнюка С.І. уже після війни, в жовтні 1945 р. Старший слідчий управління НКДБ Чернівецької області капітан Підтикаленко констатував, що засуджені по даній справі Палагнюк С.І. та Руснак І.Г., які відбували покарання у виправно-трудових таборах, померли в Комі АРСР Російської Федерації: Степан Іванович 23 березня 1945 р. в Сєвжелдорлазі, а Іван Георгійович 23 грудня 1941 р. у Печлазі. У зв'язку з цим кримінальну справу було припинено і направлено в 1-й спецвідділ НКВС СРСР для зберігання в архіві.

Сімдесят років родина не мала ніяких відомостей про те, що трапилося з наймолодшим із Палагнюків, а піднімати питання перед владою – це означало наражати себе на великі неприємності. Навіть рідний брат Микола, який давав свідчення про нього в той час, а потім став комуністом, боявся дізнатися, яка доля спіткала Степана.

Ось так були розбиті надії на краще життя, що підштовхнули двох юнаків шукати щастя за межами рідного краю. Тисячі людей, таких як Степан Палагнюк та Іван Руснак, які повірили в доброту і справедливість радянської влади, були за це жорстоко покарані і доля багатьох з них ще й досі невідома.

Реабілітовані Степан Іванович Палагнюк та Іван Георгійович Руснак Чернівецьким обласним судом 27 жовтня 1989 р. за відсутністю в їхніх діях складу злочину.

м. Чернівці
22.04.2009 р.

Ярослав Альбота

НАМ ДОРОГА ІСТОРИЧНА ПРАВДА

СЬОГОДНІ важко і надто суперечливо авторитетно заявляти, в яку цифру може вилитися перелік гідних святої пам'яті патріотів Буковини, вірних синів України. Ми відчували на собі гніт австріяків, румунського королівства та більшовицької імперії і можемо сказати, що було найжахливіше. Такого фізичного і морального терору, який принесли в наш край комуністи, буковинці не знали. Тому вже восени 1940 року почала відновлювати діяльність ОУН. При повторному вступі Румунії на територію Буковини край ще не мав сформованого повстанського з'єднання і ще не йшлося про організацію УПА, але сітка ОУН уже діяла досить активно. В 1942–1943 роках румунська окупаційна влада двома потоками організувала масові арешти як серед підпілля, так і серед свідомого українства краю. Тюрми були забиті майже тільки українцями. Слідчі органи і румунський військовий трибунал працювали з перевантаженням. Частину проводу ОУН з обласним провідником Михайлом Колотилом судили в Яссах. На тому процесі захисниками виступали наші адвокати Василь Руснак та Кость Циганюк у супрязі з румуном Винтулом. Було досягнуто максимум можливого. Симуляцією порушення психіки Колотила вдалося влаштувати на лікування до Ясської психлікарні під наглядом сигуранци, а пізніше Артемізія Галицька – "Мотря" організувала його викрадення і переправу в Шубранець.

Певна частина підпільників ОУН Буковини разом з курінним Петром Войновським –"Василем" пішла через Галичину на східні терени України для праці на окупованих німцями територіях. І вже "під завісу" у Мамаївцях румуни арештовують провідника краю Дмитра Гирюка та районову Стефанію Понич. Румунські слідчі потрудилися в поті чола, щоб залишити новим "освободітєлям" належну інформацію про сітку ОУН на Буковині.

При наближенні фронту румуни першими відступили з області, залишаючи німцям право на підривні роботи при відступі. Тюрму готувалися підірвати разом з "живою начинкою". Але німецька бомба впала на приміщення, і в'язні вийшли на волю. Помолилися на площі і розійшлися хто куди. Вони прекрасно розуміли, що їх чекає після "визволення" Буковини радянською армією. Надмір любові до України їм не пробачать.

Мене арештували 2 лютого 1945 року, засудили 13 квітня за ст. 54-1 "а" КК УРСР до 10 років позбавлення волі у ВТТ і 5 років поразки в правах. У 1947-му вивезли всю родину в складі п'яти чоловік без суду і слідства за якийсь там "буржуазний націоналізм", бо вони мали нахабство народитися українцями. Все наше майно після депортації було розграбоване чиновниками. В той самий рік, коли мене "реабілітовано" (1990), місцевою владою мою дідизну без будь-яких на те прав було продано з молотка.

Безкінечні ходіння до комісії з прав реабілітованих при Чернівецькому міськвиконкомі нічого не дали. Більше ніж за рік питання повернення нерухомого майна вирішене не було. Мотив – воно продане. Хоча пропонували стати в чергу на квартиру. Та до кінця черги я можу й не дожити, тому відмовився. Тоді ж було запропоновано відшкодування: 20 тис. крб. за хату і 50 тис. крб. за родинну бібліотеку в 3 тисячі томів. Вибачте, але цього ми з сестрою, як прямі нащадки, прийняти не змогли: по-перше, великі збитки державникам, по-друге, за ці гроші в той час навіть мила не можна було купити.

Я вже не ходжу в міську раду за належною виплатою річного паю, бо сліпуватий на одне око, а на друге й зовсім не бачу (катаракта). Втратиш більше на дорогу, ніж отримаєш компенсації. Кіцманський район своїм реабілітованим повністю переказав належну суму річних паїв,

що залишилися після сплати першого паю, через ощадну касу за місцем проживання, а в області мені заявили, що так "нєльзя". Правда, у минулі роки мене письмово запрошували з'явитися за тією "подачкою", а нині, мабуть, вважаючи мене покійником, знаходять за недоцільне й турбувати. А я ще живий... Їхніми молитвами.

Вас усіх, хто читає цього листа, закликаю: будьте допитливими, поки ще живі свідки непересічних подій у нашому краї. Нам дорога кожна зернина історичної правди.

с. Мамаївці
Кіцманського р-ну
22.03.1996 р.

Діти Іллі Понича: Стефанія, Василь та Савета. Фото 1940 р.

Омелян Масикевич

СЛОВО ПРО БРАТА

Вироки гестапо та НКВС проти поета Ореста Масикевича

Мабуть, немає в світі держави і народу, який би переніс стільки агресій, знущань, геноциду в найжахливіших формах, масових розстрілів у мирний час, голодомору та нищення культури, природних і духовних багатств – як Україна та її народ.

Не будемо розшифровувати сказане вище, про це вже написано чимало. Ми зупинимося тільки на тому, що ворожі дії проти нашого етносу тривають і нині, після п'яти років проголошення незалежності Української держави[1]. На території України іде озвіріла кампанія проти української мови, літератури, мистецтва, видавничої справи і, взагалі, проти всіх атрибутів української державності. Активно діє в цьому напрямку сильна п'ята колона, підсилена яничарами, вирощеними в період марксистської епохи.

Ваш покірний слуга уже в заголовку обіцяв написати про нечуване переслідування в незалежній Україні нині покійного талановитого буковинського поета Ореста Масикевича, який все своє життя віддав боротьбі за волю України та її народу.

Орест Сидорович Масикевич

1. Перший вирок. Гестапо проти Ореста Масикевича

Мій рідний брат Орест Сидорович Масикевич залишив по собі добру пам'ять як журналіст, поет, перекладач, хоровий диригент, громадський діяч. На жаль, його ім'я мало відоме навіть у літературних колах, бо Україна, вірніше Радянська Україна, відцуралася від нього як від "ворога народу" (невідомо якого), незважаючи на те, що своє життя він цілком посвятив боротьбі за кращу долю українського народу, за що зазнав чимало знущань, які прискорили його смерть.

Народився Орест 9 серпня 1911 р. в селі Неполоківцях Чернівецької області. 16-річним хлопцем організував чотириголосий чоловічий хор із селян у буковинському селі Шипинці (колишній столиці відомої в історії Шипинської землі в XIV–XVI ст.), який уже при радянській владі отримав звання народного хору. Хор цей виступав з концертами в різних буковинських селах і в Чернівцях у роки жорстокої окупації боярської Румунії.

У 1935 р. 24-річний Орест призначається головним редактором щоденника "Час" у Чернівцях. Через якийсь час він мусив покинути цю посаду із-за опортуністичних настроїв керівників видавництва. В тому ж році він видає і редагує сатиричний журнал "Чортополох", який з причини матеріальних нестатків перестав виходити через кілька місяців.

[1] Стаття написана в 1996 році.

22 червня 1941 р. гітлерівські орди напали на Радянський Союз, в першу чергу на Україну, загарбання якої було головною метою німецьких нацистів: оволодіти Україною, зробити з неї колонію, а населення перетворити в рабів, які обслуговували б німецьку "панівну расу" ("герренфольк").

Говорити і писати, що напад на Союз був несподіваним – просто дитяча наївність. Уже в 1940 р. до Румунії почали прибувати німецькі військові місії, на вулицях Бухареста появилися німецькі офіцери, яких з кожним днем ставало все більше, а в наступному році прибули різні військові частини.

Західна преса, а вслід за нею й румунська взахлин писали про підготовку фашистського вермахту до нападу на Союз та про плани Гітлера створити в Україні свій "лебенсраум" ("життєвий простір"). Весь світ читав і знав про цю страхітливу дійсність, тільки московські дипломати з посольства СРСР нічого не бачили і не чули.

Брати Орест (зліва) і Омелян Масикевичі, м. Чернівці. Фото 1965 р.

Тим часом фашистські орди пішим і механізованим строєм наближалися до річки Прут, яка незабаром мала стати Рубіконом Гітлера.

Але серед ординців двадцятого сторіччя у ворожій уніформі були й українці-емігранти, які вичікували свій час, коли можна буде включитися в боротьбу за визволення поневоленої Батьківщини.

Якимось чином молодий буковинський поет Орест Масикевич познайомився із земляками-патріотами, які йшли із Західної Європи, щоб захистити народ України від звірств німецьких фашистів.

Залишиться назавжди таємницею, які дії планували при своїх зустрічах молоді люди, які збиралися захистити Україну неозброєними грудьми, в яких билися гарячі серця.

Не будемо називати прізвищ людей, які рекомендували німцям молодого буковинця на посаду бургомістра обласного міста Миколаєва. Можна тільки сказати, що вони через деякий час поплатилися життям за те, що чинили спротив новоявленим окупантам.

"Працюючи головою міської управи Миколаєва, Орест Масикевич робив усе, щоб відбудувати зруйноване місто, хоч якось захистити людей, котрі потрапили під німецьку окупацію, – пише Мирослав Лазарук у статті "Пісні холодні розстеляю в небі". – *Своїм авторитетом він порятував багатьох людей від смерті, допомагав військовополоненим і водночас, на відміну від тих українців, які сліпо вірили, що фашисти прийшли визволяти їх, Масикевич зумів довести до інтелігенції істину. На зборах у театрі він виступив зі сміливою промовою, що закінчувалася словами: – "Німці не прийшли визволяти Україну, вони прийшли завойовувати її для себе, щоб зробити з неї свою колонію. Але це їм не вдасться! Вони програють війну".*

Врешті-решт він сам потрапляє до катівської в'язниці, з дня на день чекає страти. Врятувавшись дивом, поспіхом переїжджає на Буковину" [1].

Тут необхідно зробити відступ і вияснити, яким “чудом” поет-бургомістр уникнув розстрілу. Після його смерті (1980 р.) у багатьох публікаціях було написано про трагедію буковинського поета, але ніхто, за відсутністю відомостей, не написав, яким способом він був врятований.

Задовго до виступу поета в театрі Миколаєва був такий епізод, який згодом відіграв велику роль у його житті. Крім німецького гарнізону, у місті перебував і гарнізон румунських військ, якими командував румунський генерал Дрегеліне, син генерала, який у Першу світову війну прославився на фронтах, і в усіх повітових містах Румунії, в тому числі і в окупованих Чернівцях, були вулиці, названі його ім’ям.

Сталося так, що румунський солдат украв хлібину в булочній. Його впіймали. Час був голодний і ганебний вчинок солдата викликав обурення жителів Миколаєва.

Генерал Дрегеліне направився до міської управи, щоб попросити пробачення у бургомістра за такий негарний вчинок румунського солдата. Увійшовши зі свитою до кабінету бургомістра, генерал був здивований, побачивши за службовим столом юнака, якого важко було собі представити на такій відповідальній посаді. Але справжнє здивування генерала було попереду. Він звернувся до свого перекладача і велів передати бургомістру привіт і коротку заяву про ціль свого приходу. Не давши перекладачеві виконати наказ генерала, бургомістр вийшов із-за стола і звернувся до генерала чистою румунською мовою, мовляв, нам не потрібний перекладач і т.д.

Коли здивування генерала уляглося, він сказав, що солдат, який украв хлібину, буде суворо покараний, на що румунський громадянин, він же український поет і голова міської ради, звернувся до генерала з проханням не карати солдата за його вчинок, а випустити з гауптвахти і звільнити від будь-якого переслідування. Бургомістр наполіг, щоб генерал пообіцяв так вчинити.

В короткій бесіді поет-бургомістр зауважив, що між українським і румунським народами та між українською та румунською державами в майбутньому повинні розвиватися дружні, добросусідські взаємини.

Прощаючись, як друзі, генерал і поет не знали, що їм ще доведеться зустрітися…

Довідавшись, що вчорашній миколаївський бургомістр опинився у камері смертників, румунський генерал звернувся до німецького командування з вимогою звільнити в’язня, якого він бере на поруки. Так сталося те “чудо”, про яке згадують деякі автори, пишучи про те, що, побувавши в застінках гестапо, поет Масикевич вийшов на волю, де йому довелося ще багато чого зробити для свого народу і багато чого пережити.

Напередодні від’їзду на Буковину від генерала до Масикевича прибув ад’ютант і передав, що з наказу головнокомандувача він супроводжуватиме колишнього бургомістра аж до його батьківської хати.

По дорозі додому, в Яссах, Орест відпустив офіцера, щоб той хоч на пару днів заїхав до своєї родини, де його чекали дружина і двоє дітей.

Але долю годі передбачити. Генерала Дрегеліне було призначено губернатором Буковини в той час, коли вона знову опинилася під окупацію Румунії. Прибувши до Чернівців, новий губернатор згадав, що в цьому місті проживає врятований ним від фашистської кулі Орест Масикевич. Після зустрічі та цікавих розмов губернатор призначає поета референтом в українських справах на території Північної Буковини. В основу діяльності референта входила боротьба за відкриття українських шкіл, де наші діти в умовах окупації не чули рідної мови.

Як свого часу в Миколаєві, так і в час перебування на буковинській землі, Орест попереджав українських патріотів про облави та інші заходи проти них.

Авторитет Ореста в той час виріс настільки, що в 1943 р., коли радянські війська почали контрнаступ і згодом підійшли до кордонів Румунії, румуни хотіли здобути підтримку укра-

їнського населення в боротьбі проти совітів. З цією метою прибув до Чернівців король Мігай разом з президентом міністрів Мігаєм Антонеску (небожем диктатора Йона Антонеску). Але переговори з українськими представниками, очолюваними Орестом Масикевичем не дали результатів, бо румуни вже проявили себе під час окупації, як вороги українського населення.

"Більшість військовоздібних долучувались до українських повстанчих відділів, які від початку 1944 р. перебували в Буковинських Карпатах" [2].

У Миколаєві в 1941 р. німецькі фашисти розстріляли буковинців: Б. Сірецького, В. Антонюка, В. Баранецького, І. Дідіва, В. Малярчука, Т. Панчука, а на початку 1942 р. в Києві – Одарку Гузар-Чемеринську, сестер Євгенію і Тоську Суховерських, А. Кибіча, С. Демидюка та інших [2]. Вічна їм пам'ять!

2. Другий вирок. НКВС проти Ореста Масикевича

Перед повторним зайняттям Буковини радянськими військами Орест емігрує до Румунії. Та вже 6 жовтня 1945 р. його арештовує "Смерш" і переправляє до Москви.

Найтяжчим злочином його перед радянською владою, з чим солідаризувалися і літературні кола в Україні, було те, що в перші місяці гітлерівської агресії проти СРСР Орест був головою управи міста Миколаєва. В 1969 р. обставини склалися так, що в мене була "розмова" зі слідчим КДБ, який, щоб мене принизити, заявив, що мій брат *"вислужувався перед фашистськими окупантами"*, але це була чергова брехня, бо на відомій усьому світові Луб'янці добре знали, що за *"вислужування перед окупантами"*, мого 29-річного брата, який без *"парторга, комсорга і профорга"* в оточенні шпигунів, сексотів та іншої нечисті вів боротьбу з озвірілими окупантами, щоб утримати порядок у місті, налагодити всі міські служби і захистити населення від репресій, фашисти засудили його до страти. Над будинком міської управи було піднято єдиний на той час на всій українській землі наш національний прапор.

Але того разу доля не дала Орестові загинути від фашистської кулі. Із камери смертників, як уже згадувалося, його врятував румунський генерал Дрегеліне.

Але, якщо Оресту вдалося врятуватися від гітлерівців, то "свої" вже його не пощадили. Після суворих допитів йому влаштовують у Москві традиційний суд і за "великі злочини" визначають йому 15 років концтаборів. Цікаво, що генерал НКВС у розмові з Орестом висловив здивування, що буковинський юнак один вів нелегку боротьбу з окупантами, що підпільний обком ВКП(б) у Миколаєві слідкував за його діями і збирався зав'язати з ним контакт для спільної боротьби, що він захищав навіть комуністів, на що колишній голова міста відповів йому, що комуністи теж свої люди і їх треба було захищати перед спільним ворогом.

Можливо, що ця бесіда з генералом, або просто елементарний сором спонукали наших "братів" скоротити строк з 15 до 10 років концтаборів під Братськом (Озерлаг), де Орест спочатку працює молотобійцем (з хворим серцем), а останні роки – як лікар. 10 років знущань сильно підірвали здоров'я "небезпечного буковинця" і його доставляють на санітарному літаку до румунського міста Тімішоари, де його чекала дружина Орися.

Уже в 1956 р. у ювілейні дні І. Франка в тімішоарській газеті "Драпелул рошу" ("Червоний прапор") за 19 серпня під заголовком "Декада української літератури і мистецтва" була надрукована стаття Ореста Масикевича, як редакційна, а всередині статті, у заверстаній рамці два вірші І. Франка: "Україна – моя любов" у перекладі В. Кернбаха та "Місяцю-князю" в перекладі Ореста Масикевича.

28 серпня там же появилася і його стаття "Українська література".

В газеті "В'як ноу" ("Новий вік") у Бухаресті за 17 серпня 1956 р. було надруковано в перекладах О.М. "До моря сліз, під тиском пересудів", "Місяцю-князю" та "Нехай і так, що згину я" І. Франка.

Після переїзду до м. Сіная поет і далі працює над перекладами творів І. Франка на румунську мову. Він переклав поему "Мойсей" та чималу добірку поезій Каменяра. Переклади роману Олеся Гончара "Циклон" і "Вибране" Павла Тичини, на жаль, так і не побачили світ через різні інтриги.

Під час перебування в Сінаї, де він веде семінари з української літератури, О. Масикевича приймають до Спілки письменників Румунії як українського поета. Румуни, колишні окупанти малої батьківщини поета, можна сказати усиновили його, розуміючи, що від нього відцуралася велика батьківщина.

За поетичну збірку "На місячних перехрестях" (Бухарест: Критеріон, 1971) Орест Масикевич отримує премію Спілки письменників Соціалістичної Республіки Румунії. У 1979 р. появляється збірка поета "Буреквіти", а третя – "Клю-зілля", до якої ввійшли і прозові твори, вийшла вже після смерті поета (1983).

В тому ж 1983 р. у тритомнику "Європейський символізм" опубліковано в перекладах О. Масикевича на румунську мову поезії О. Блока, І. Анненського, О. Олеся, М. Драйхмари, В. Болинського, В. Чумака, болгарського поета Д. Дебелінова, німецького поета М. Даутендея та ін.

У збірниках, які виходили у Бухаресті ("Ліричні струни", "Наші весни", "Окрилений час", "Новий вік" та в альманасі "Обрії") друкувалися вірші й проза поета.

В довоєнний час у різних публікаціях на Буковині, в Румунії та інших країнах побачили світ його літературознавчі та інші статті. Після смерті поета в бухарестській пресі друкувалися його поезії в перекладах на румунську мову та статті, присвячені його творчості.

У мене на столі вирізка з румунської газети з некрологом з приводу смерті брата. Ось що там, між іншим, написано: *"Спілка письменників із С.Р. Румунії з глибоким болем сповіщає про наглу смерть в середу 8 жовтня 1980 року поета Ореста Масикевича, титулярного члена Спілки письменників Румунії..."* Організацію похорону взяла на себе Спілка письменників.

Тільки на батьківщині його не визнали, хоч і знали про нього, читали його поезії, на прохання видавництва "Критеріон" писали прихильні рецензії на його твори. Більше того, на похорон, провести поета в останню путь, прийшли земляки-буковинці, друзі – румуни, болгари. Тільки українські літератори, що живуть у Бухаресті та які й досі представляють українську письменницьку когорту, на похорон не прийшли. Знай, мовляв, наших!

Та кров не вода. У 1991 р. чернівецька газета "Молодий буковинець" (№ 19) присвятила своєму земляку цілу сторінку "Вітчизни золото й блакить", надрукувала 12 поезій О. Масикевича та невелику статтю М. Лазарука про нелегке життя і творчість поета.

"Поет постає зі своїх творів загубленим у чужих краях птахом, якому навіки перетято дорогу до рідної землі, – пише М. Лазарук. – *Але вчитаймося у вірші "Рідне гніздо", "Після довгого чекання", де кожне слово ячить болем, де стільки приреченості і водночас немає відчаю, бо:*

Як згину я, згорю під час пожеж,
Тоді залишиться лиш попіл сірий,
А наша туга і любов без меж
Чекатимуть на двосторонній вирій.

Діждався Орест Масикевич свого "двостороннього вирію". Його поезії повертаються до нас. Кажу це так упевнено, бо вірю, нарешті повновода українська література з усіх материків і земель починає зливатися в єдине материнське річище. Увіллється й оригінальна, лагідно-тривожна поезія нашого краянина, якому, до речі, 9 серпня виповнилося б вісімдесят".

У 9-му номері часопису "Дзвін" у Львові за 1991 рік появилася невелика добірка поезій Ореста Масикевича та ще одна стаття Мирослава Лазарука.

"Без перебільшення, – писав М. Лазарук, – *його лірика, витончена, філософськи забарвлена, інтелігентна, побудована переважно на несподіваних контрастах і глибоко драматична за своєю суттю, справедливо мала би посісти в нас, в Україні, вельми помітне місце. І так воно станеться, якщо вийдуть добірки й книжка. На Батьківщину повернеться людина, яка, до речі, у душі її ніколи не покидала й не забувала".*

З оптимізмом вдивлявся поет у майбутнє. Він писав:

"Про Батьківщини велич і красу
Знайдемо завше братню спільну мову,
Що витре нам у пору вечорову
Засолену під віями росу.

Ми, виходці з історії глибин,
Дивімся сьогоденності в обличчя,
Щоб не втікав даремно часу плин.

Щодня нас Батьківщина кличе й кличе
До ясних зір, до сонячного світла,
Щоб, пригорнувши нас, росла і квітла".

Збулася надія поета. Батьківщина вже вільна, "щодня росте і квітне". А чи пригорне батьківщина його до своїх грудей за те, що переніс стільки страждань заради неї, будемо бачити.

Джерела та література

1. Лазарук М. Пісні холодні розстеляю в небі // Дзвін. – 1991. – № 9. – С. 17–18.
2. Жуковський А. Історія Буковини. – Чернівці, 1993. – Ч. 2. – 224 с.

м. Москва
21.05.1996 р.

Іван Фостій

КАРА ЗА КОРПОРТАЦІЮ ГАЗЕТ

З листопада 1944 року старший слідчий УНКДБ у Чернівецькій області Тучин прийняв до ведення слідчу справу № 301, за якою проходили чотири заарештовані особи: Яворський Володимир Васильович, 1911 року народження, чернівчанин, працював механіком Чернівецького трамвайного парку; Каплун Леонтій Михайлович, 1899 року народження, уродженець села Мамаївці, декан філологічного факультету Чернівецького державного університету; Дудич Іван Йосипович, 1899 року народження, чернівчанин, артист Чернівецького драматичного театру і Ткач Іван Степанович, 1905 року народження, селянин-середняк села Оршівці Кіцманського району, який мав трикласну освіту, ні в румунській, ні в радянській армій не служив, бо був інвалідом – кривим на праву ногу.

Група арештованих здається трохи дивною – механік трамвайного парку, декан філологічного факультету, артист театру і селянин-середняк. Що їх об'єднало?

Скажемо відразу, що ця справа слідчими була в значній мірі сфальсифікована від самого початку. Єдиною підставою, яка об'єднувала цих чотирьох підслідних, було їхнє кількаденне перебування в серпні 1941 року в Снятині, коли вони, уникаючи арештів сигуранци, разом із групою інших громадян, зокрема й тих, з яких Петро Войновський збирався утворити Українську національну армію, пішли в Снятин, кілька днів перебували там разом, а потім розійшлися хто куди. Ні один з них у так званому курені Петра Войновського жодного дня не був. Але це слідчих не бентежило. ОУН була досить розгалуженою, і до неї можна було приписати будь-кого.

Про В.В. Яворського, Л.М. Каплуна та І.Й. Дудича ми розповімо детальніше в спеціально їм присвячених розповідях. Зараз же хочемо розповісти про ОУН села Оршівці та її повноважного представника Ткача Івана Степановича. Його арештували органи НКДБ 22 листопада 1944 року. В постанові на арешт значиться, що Ткач Іван Степанович є членом антирадянської Організації українських націоналістів під псевдонімом "Курка". У 1942 р. мав зв'язок у м. Снятині з членом організації Яворським Володимиром Васильовичем і за завданням організації переходив румунсько-польський кордон. Яворський передав Ткачу для Північної Буковини націоналістичні газети "Рідний край" і "Наш прапор". Підтверджується свідченнями Яворського. Нагадаємо, що перевезення газет відбувалось в 1942 році, коли тодішня Станіславська область була окупована німцями, а Чернівецька – румунами.

І.С. Ткача піддали обшуку і арешту. Звинувачення підписали старший слідчий Тучин і начальник слідвідділу Носков.

25 листопада почалися допити. На запитання слідчого, чи був Ткач І.С. членом ОУН, він категорично заявив, що членом ОУН не був, а Яворський його оговорює, каже неправду.

5 грудня Іван Степанович визнав, що йшов з групою Войновського з Оршівців до Снятина, а потім вернувся в село. В українську армію не міг вступити, бо кривий на праву ногу. В Снятині пробув два тижні. Там говорив з артистами Сидором Терлецьким та Іваном Дудичем, яких знав по виступах в Оршівцях з виставою "Наталка Полтавка" Івана Котляревського, та з Олесем Микитюком, який пропонував йому вступити до хору, оскільки з 1925 по 1944 рік Іван Степанович співав у церковному хорі села, а з вересня 1944 року був псаломщиком Оршівської церкви. До цього псаломщиком був румун Аврам Тіофе, а панотцем семидесятирічний Іван Щербанів, який працював у селі з 1924 року.

Далі Іван Степанович зізнався слідчому, що у 1933–1934 роках його допитували жандарми, чого він у церкві співає не по-румунськи, а по-українськи. *"Бо я не знаю румунсь-*

кої мови, – сказав, *– і ніхто в хорі не знає".* Після цієї розмови жандарми відстали і від нього, і від хору.

Іван Степанович не без гордості сказав слідчому Тучину, що як тільки Червона армія відступила з села, він вивісив на сільській управі український національний прапор. А більше нічого не робив.

Тучину не треба було роз'яснювати, які національні почуття носить у своєму серці арештований. Його дії говорили красномовніше будь-яких доказів.

На допиті 14 лютого 1945 року І.С. Ткач без будь-яких ухилянь, твердо й рішуче заявив слідчому:

– Я симпатизував членам ОУН у їхній боротьбі за Самостійну Соборну Українську Державу!

А 20 лютого 1945 року, чи вже після серйозних роздумів, чи під впливом тортур, твердо заявив:

– Так, я член ОУН з літа 1941 року. Був завербований в ОУН Чабаном Олексієм. Мені дали псевдонім "Курка". Навесні 1942-го Чабан зустрів мене в селі і сказав, щоб я сходив у Снятин до Яворського, який працює в кінотеатрі, взяв у нього газети і приніс йому. Що я й зробив. Приніс газети на 800 лей. Біля кордону мене чекав Чабан. Був я у Яворського двічі чи тричі. Газети він давав мені двічі. Другий раз я в нього був через тиждень. Приніс Яворському 800 лей, які передав Чабан. Скільки було в пачці газет і які, я не знаю. Вони були запаковані. Так я їх і передав Чабану.

Далі І.С. Ткач розповів слідчому, що румунські жандарми стежили за Чабаном і були б у 1942 році арештували його, якби він не втік у Снятин. Його румуни переслідували як члена ОУН. Після цього Ткач у Снятині вже не бував, а в грудні 1943-го жандарми його заарештували.

На запитання слідчого, а скільки ж було членів ОУН в Оршівцях, Іван Степанович відповів так:

– Скільки членів ОУН в Оршівцях, я точно не знаю. Але через кілька днів після відступу Червоної армії, Олексій Чабан зібрав на вулиці чоловік 20 селян, серед них був він, його брат Іван, Михайло Павлович Николайчук, Дмитро Михайлович Стус, Дмитро Васильович Ключевський, Павло Богданюк, Петро Стус, Ілля Васильович Того, Іван Тодорович Тодощук, Іван Григорович Шапка, Василь Чернівчан, Петро Артемович Кишка, Василь Климчук, Віктор Теофілович Аврам і я.

Олексій виголосив промову. Він сказав, що Червона армія відступила, необхідно в селі навести порядок, організувати свою українську владу. Запросили усіх у клуб на збори. Тут Чабан запропонував у керівники села себе. Головою громади був обраний Олексій Чабан, його заступником Чабан Іван, секретарем Михайло Николайчук. А наступного дня Олексій Чабан, Дмитро Ключевський і я вивісили 4 прапори – угорський, німецький, румунський і український [1, арк. 280].

Як видно з протоколу, все це відбувалося до вступу румунських військ у село. Коли ж це сталося, то румунські жандарми, які прийшли слідом за військами, почали арештовувати євреїв і радянських працівників. Їм допомагали Дмитро Степанович Чернівчан, Танасій Мефодійович Кибич, Василь Климчук, Микола Антонюк та Ілля Васильович Того. І.С. Ткач участі в арештах не брав, бо в ОУН вступив через два місяці після цього. Мимохідь повертаючись до серпневого походу в Снятин, він на допиті 20 лютого 1945 року додав, що з ним тоді в сусідній райцентр Галичини йшли його односельчани Дмитро Шевчук, Іван Стус та Прокіп Антонюк. Чи були вони членами ОУН, він не знав. Але знав, що на час його допитів вони всі вже були на тому світі.

Отже, завдяки зізнанням І.С. Ткача ми сьогодні змогли відновити ситуацію, яка склалася в Оршівцях на літо й осінь 1941 року.

Що ж до дальшого розвитку подій у селі в період румунської окупації, то з протоколу дізнаємося, що переправляючи газети ОУН із Галичини в Буковину, підпільник в один із таких переходів був арештований Снятинським гестапо і переданий румунським прикордонникам. Порушника кордону румунський суд засудив до 5 років тюремного ув'язнення. Правда, сидів він у тюрмі недовго. Був звільнений у зв'язку зі зміною влади в Румунії. Повернувся в рідний край, сподіваючись на волю. Але потрапив з вогню та в полум'я. Слідчі НКДБ звинуватили його в приналежності до ОУН, і Особлива нарада при НКВС СРСР 17 листопада 1945 року, протокол № 43, засудила Івана Степановича Ткача до 7 років ВТТ, які він відбув повністю в Дубравлазі Мордовської АРСР, а потім ще 4 роки і 3 місяці карався на спецпоселенні в Красноярському краї Росії, звідки й повернувся в рідне село аж у 1962 році. Цю кару він терпів тільки за те, що переніс зі Снятина в Оршівці кілька пачок українських газет.

Реабілітований І.С. Ткач 14 травня 1992 року Чернівецькою обласною прокуратурою за відсутністю в його діях складу злочину. Але він цього справедливого рішення не дочекався, бо помер 19 жовтня 1981 року.

Джерела та література

1. ДА СБУ ЧО. – Спр. П–6068.

м. Чернівці
9.04.2009 р.

Іван Фостій

ВОЯКИ УПА ЧЕКАЮТЬ ПОВНОЇ РЕАБІЛІТАЦІЇ

Олег Дмитрович Томашевський

УКРАЇНА незалежна. Так ми вважаємо. Але в ній ще панує окупант. Він диктує, він керує, він наказує. А ми, українці, сопимо в дві ніздрі і мовчимо. Мовчимо, як риби. Дозволяємо впрягати себе в нове ярмо без точного національного визначення. На послугах у акліматизованого окупанта багато українських попихачів, котрі діють, як найлютіші вороги України і її народу.

Минає вісімнадцятий рік незалежності, а ті, хто зі зброєю в руках боролися за те, щоб Україна була незалежною, терпіли голод і холод, гіркоту втрат, біль і каліцтво, згорали у тифозних температурах, чиїх матерів, братів і сестер енкавеесівці і енкадебісти ешелонами відправляли на Урал і в Сибір, у Казахстан і Хабаровський край на спецпоселення, а батьків – у сталінсько-беріївські виправно-трудові табори, де вони вмирали сотнями і тисячами, сьогодні відкинуті на узбіччя історії, до них ще й нині ставляться, як до парій. З них не знято облудне, фальшиве, злочинне клеймо, накинуте комуністичними пропагандистами і перетворене в заскорублий, струхлявілий стереотип, з якого сиплеться порох брехні, але його творці не відмовляються від цього страховиська, продовжують його використовувати і час від часу лякають ним наших високих урядовців.

Народні депутати, яких ми обирали до Верховної Ради, за 18 років незалежності в справі утвердження високих прав вояків УПА не зробили нічого. Якщо колишні службовці радянських каральних органів і офіцери Червоної армії сьогодні одержують високі пенсії по 8-9 тисяч щомісяця, користуються пільгами, щороку мають путівки в санаторії і будинки відпочинку, їм підвищують військові звання, то вояки УПА ледь животіють, не знають, за що завтра купити буханець хліба чи пачку солі. Вони не взяті військовими комісаріатами на облік як пенсіонери. Про них ніхто належно не піклується.

Керівники ж нашої держави, колишні вихованці КПРС-КПУ, поки що не доросли до розуміння, що вони розкололи націю як моноліт на дві частини і на догоду прийшлому елементу поступаються національною гідністю і національною суверенністю. Замість того, щоб очищати славу Української повстанської армії від багаторічних брехливих комуністичних нашарувань, показати справжній героїзм воїнів УПА, підняти їх авторитет у народі, наші вожді, як хворобливі страхопуди, продовжують дотримуватися старих комуністичних догм, не ставлять руба питання про визнання Української повстанської армії не якоюсь там воюючою стороною, а захисницею народу і держави перед іноземним окупантом будь-якого кольору, особливо ж червоного і коричневого.

В усіх країнах світу борці за свободу і незалежність своєї країни заслужили високу шану і належне матеріальне забезпечення. В Україні до сьогодні над нашими владними інстанціями тяжать стереотипи сталінської тоталітарної етики і моралі. Наші вожді і окремі ожирілі і збайдужілі народні обранці все ще бояться вирішити питання про Українську повстанську армію, про всіх реабілітованих політв’язнів кардинально, раз і назавжди. Ми повинні зажадати від

нашої влади, щоб вона визнала вояків УПА борцями за свободу і незалежність Української держави, встановила їхній статус, який би в матеріальному забезпеченні не був нижчим того, що одержують учасники бойових дій Великої Вітчизняної війни і працівники МВС, КДБ, судів та прокуратури.

Не можу забути телепередачу "Табу!", яка була в прямому ефірі 25 квітня 2001 р. Вона показала, що російськомовний елемент в Україні, який складають колишні офіцери КДБ, МВС та Міністерства оборони СРСР, що осіли в Україні в післявоєнний час, являє собою ворожу для України і її народу силу, вони не хочуть примирення і злагоди, вони не хочуть бачити Україну незалежною, суверенною, економічно міцною, ідейно монолітною державою. Вони з надзвичайною зухвалістю демонстрували свої сталінсько-беріївські ідеологічні стереотипи в оцінці Української повстанської армії. Дехто з них вимагав, щоб вояки УПА покаялись перед народом України за свої нібито злочини, бо, мовляв, вони воювали проти свого народу. Опоненти УПА забувають, що українські повстанці були захисниками і оборонцями свого народу і своєї землі від комуністичних узурпаторів і поневолювачів, вони були борцями за честь і свободу українського народу, держава визнала свою провину перед бійцями УПА, покаялась перед ними, багатьох із них реабілітувала. Але ще не всіх. А, на нашу думку, реабілітованими мають бути всі вояки УПА, окрім тих, котрі, потрапивши до рук енкавеесівських чи енкадебістських слідчих, зраджували своїх побратимів по зброї, йшли на співпрацю з органами НКДБ, НКВС, в загони спецпризначення, допомагали знищувати боївки УПА, чинили антилюдські злочини, які радянською пропагандою приписувались воякам УПА. Цих злочинців справді реабілітовувати не слід. Зрадники за всіма нормами людської етики й моралі не підлягають реабілітації. Та, на жаль, всі вони владою давно реабілітовані, прощені. І зачаївшись, не названі поіменно, часто видають себе за героїв УПА. Який це глум і яке святотатство над тими, хто віддав своє життя на вівтар свободи і незалежності України, хто був чесним і нескоримим у цій боротьбі!

Дивно, що й сьогодні вояки УПА, які боролися мужньо і самовіддано, загинули в цій боротьбі, або ж були поранені, схоплені, засуджені на неймовірно великі строки і залишилися інвалідами – чекають своєї реабілітації, всенародної шани і поваги. Багато з них померло, але шани чекають їхні жінки та діти.

В с. Ошихліби Кіцманського району Чернівецької області багато років жив і працював Олег Дмитрович Томашевський. Він народився 19 грудня 1925 року в селі Прилипче Заставнівського району в родині сільського вчителя, навчався у Кіцманській гімназії, яку залишив у 1942 році.

В 1943-му вступив до ОУН і разом зі своїми товаришами Прокопом Децембером, Олексієм Безменовим, Філіпом і Тодором Баранецькими, Дмитром Решетником, Петром Олійником, Ярославом Холодюком, Павлом Поповичем, Вірою та Каролем Біго вів боротьбу проти румунських окупантів. Його призначили підрайонним провідником юнацької організації на села Прилипче, Лука, Кострижівка, Звенячин. Два юнаки з організації Томашевського – Василь Децембер та Юрій Карбашевський були схоплені румунськими жандармами в 1943 році. Першого жандарми так побили, що він від тих побоїв невдовзі помер. Карбашевського ж було засуджено румунським військовим трибуналом до розстрілу, який пізніше замінили двадцятьма роками каторги.

В кінці серпня 1943 року Центральний провід ОУН направив Олега Томашевського в село Космач Станіславської області в чоту "Маніва" стрільцем, а звідти – в Першу старшинську школу ім. полковника Євгена Коновальця, якою керував підполковник січових стрільців "Кропива". Викладачами цієї школи були випускники Харківської школи червоних старшин, курінні "Лісовий" і "Степовий".

У вересні 1944 року, після закінчення школи й прийняття присяги вояка УПА, Олег Томашевський прибув на Буковину в сотню "Криги", яка тоді вела бої з внутрішніми військами НКВС і змушена була відійти на гору Кобила, що над селом Гринява в тодішньому Жаб'євському районі Галичини.

Це був час, коли Червона армія, прогнавши німецькі, румунські та угорські війська з Буковини, пішла на захід. У горах же мало не щодня чинили облави на бандерівців внутрішні війська, загони НКВС-НКДБ та бійці винищувальних загонів. Олег Томашевський, як і всі бійці сотень і куренів УПА, воював з ними, переходячи з місця на місце. Бійці УПА вели боротьбу за звільнення рідної землі від московського окупанта, який арештовував і виселяв буковинців цілими сім'ями на Урал, у Хабаровський край, в Архангельську область, у степи Казахстану, в сибірську тайгу, де наші люди гинули сотнями і тисячами від голоду, холоду і хвороб. Дорослих же чоловіків, батьків дітей, господарів і захисників, за стандартними звинуваченнями кидали на 8-10 років у сталінські виправно-трудові табори, де вони через рік–півтора поголовно вмирали. Оце злочини! За ці злочини треба було судити їх творців і організаторів, а заодно і виконавців та захисників цих злочинів.

Олег Томашевський зі зброєю в руках піднявся на захист рідної землі, рідного народу. Його призначили чотовим у сотню "Боєвіра" в курені "Перебийноса", який вів жорстокі бої з енкавеесівськими карателями біля сіл Розтоки, Багна, на горах Товарниця, Околена.

Ось його спогади про той не дуже довгий, але надто складний період національно-визвольної боротьби, які він писав незадовго до своєї смерті.

"В кінці 1944 року сотенний "Крига" поліг у бою під селом Киселиці Путильського району. Ходили чутки, що убив його агент НКДБ, який був стрільцем у провідника. В той час я був у цій же сотні чотовим другої чоти і мав псевдонім "Левко". Чотовим першої сотні був "Микита" (Мельничук Святослав). Ми дислокувалися біля сіл Розтоки, Багна, Товарниця. На горі Околена, біля Розтік, мали бій із досить великим відділом НКВС та винищувачів. Перестрілка тривала майже дві години. Ми відступили. Втрат з нашого боку не було.

В листопаді 1944 року цілим куренем під керівництвом "Перебийноса" ми зробили похід із Карпат до Прута, до села Глиниця. Частина куреня дійшла до Стрілецького Кута і до мосту через р. Прут у Чернівцях. У той час він був підірваний. Це був пропагандистський рейд, який мав на меті засвідчити, що УПА на Буковині бореться.

Повертаючись у Карпати, ми зіткнулися з великим відділом НКВС та винищувачів, які хотіли загородити нам дорогу біля Драчинців. Бій тривав близько трьох годин. Енкавеесівцям не вдалося нас оточити і розбити. Ми зуміли вирватися з оточення. З нашої сторони чотири вояки були поранені. Ми їх занесли в Карпати, де й лікували.

Десь у листопаді 1944 року одержали повідомлення, що голова сільради села Багна разом із частиною НКВС, яка знаходилася в селі, склали списки і мають вивозити в Сибір родичів тих патріотів, які в УПА.

Сотенний "Боєвір" вирішив знешкодити їх. Ми тоді перебували у Виженці. Через деякий час прибули в Багну. Мене з чотою сотенний послав блокувати дорогу, що йде на Берегомет, на випадок підходу звідти допомоги НКВС, а сам пішов з другою чотою в Багну. Та відділу НКВС там уже не було. Він разом із головою сільради відступив у Вижницю. Того дня їм не вдалося вивезти людей із села.

В грудні 1944 року голова Берегометської сільради, який співпрацював з нами, повідомив "Боєвіра", що на залізничну станцію привезли теплий одяг – куфайки і взуття. Сотенний рішив це забрати. І ми з двома чотами пішли на Берегомет, але там нас чекала пастка. Чекісти зустріли нас рушнично-кулеметним вогнем і ми, не вступаючи в бій, відступили.

В березні 1945 року за нашим куренем на чолі з "Перебийносом" ув'язався великий відділ НКВС та винищувачів. Ми відступали з боями кілька днів і дійшли майже до Закарпаття. У

селі Голови Станіславської області нас оточили. Бій тривав два дні. Жертв з нашого боку було багато. Тут поліг і сотенний "Боєвір". З частиною сотні я вирвався з оточення і вийшов до галицького села Яблуниця. Але провести сотню на з'єднання з куренем не зміг, бо тоді випав великий сніг і вдарили сильні морози. В тих боях я обморозив ноги, не міг ходити і змушений був десь зупинитись.

Притулок дав мені колишній січовий стрілець, старий уже чоловік, вдівець, який жив на хуторі над селом Яблуницею. Він лікував мене своїми методами.

Пальці на лівій нозі почорніли, почали гнити і відпадати. Я був у цього чоловіка приблизно три тижні. Одного дня несподівано на хуторі появилися червоноармійці. В хату, де я перебував, зайшли три солдати. Я підняв автомат, щоб стріляти, але коли побачив, що вони зовсім юні, опустив зброю. Як дізнався потім, це була фронтова частина, яка поверталася додому і її використали для проведення облави. А ті солдати, в яких я не вистрілив, були українцями. Вони зі мною обходилися добре".

Ось така коротенька сповідь Олега Дмитровича про той досить небезпечний і жорстокий період, який йому довелося воювати в УПА.

5 травня 1945 року Олег був арештований, а 2 серпня військовий трибунал військ НКВС Чернівецької області за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засудив його до вищої міри покарання – розстрілу. Військова колегія Верховного суду СРСР 13 вересня 1945 року вищу міру покарання замінила на 20 років каторжних робіт з поразкою в політичних правах на 5 років і конфіскацією належного йому майна.

Олега Томашевського визнали винним у тому, що він у квітні 1943 року вступив до ОУН, був станичним, розповсюджував націоналістичну літературу. А в серпні 1944-го вступив до УПА, був призначений чотовим з постачання збройних формувань УПА продуктами харчування.

Як бачимо, в діях Олега Томашевського немає злочинів, які б не давали права на його реабілітацію. Однак Чернівецька прокуратура 29.12.1991 р. визнала його засудження обгрунтованим. Президія Чернівецького обласного суду 30.01.1992 р. погодилася з думкою прокуратури, що Томашевського О.Д. засуджено обгрунтовано і на нього не розповсюджується дія статті 1 Закону "Про реабілітацію жертв політичних репресій на Україні" від 17.04.1991 р.

Закон "Про реабілітацію жертв політичних репресій" 1991 року, про який мовиться вище, був прийнятий тоді, коли українські юристи перебували в полоні радянського судочинства і не могли піднятися над тодішніми юридичними та моральними постулатами й виробити такий закон, який би раз і назавжди припинив протистояння між тими, хто воював в УПА, і тими, хто воював у Червоній армії, примирив колишніх більше ідеологічних, ніж соціальних противників, примирив націю і вніс у державу спокій. За 18 років, що пройшли з часу прийняття цього закону, зроблено багато, але ще не все. Сьогодні назріла необхідність доповнити цей закон новими пунктами і підпунктами, які б розширили дію, зокрема, ст. 1, дали можливість реабілітувати усіх вояків УПА, на чиїх руках немає безвинної крові. О.Д. Томашевський є саме такою людиною.

Як чотовий із забезпечення підрозділів УПА харчами, за що його судили, він не вдавався до розбоїв і грабежів. У судово-слідчій справі немає жодного факту, який би засвідчував, що він у когось із селян щось забрав, бо ж буковинці самі збирали продовольство, одяг та ліки і різними шляхами й способами передавали в боївки. Допомагали повстанцям, чим могли. Бували, звичайно, напади боївок на магазини, державні склади та підсобні господарства, звідки боївки УПА поповнювали свої продовольчі запаси. Голод змушував вдаватися до цього. В боротьбі за незалежну Україну це були закономірні кроки. Сьогодні вони не можуть вважатися злочинами.

ВЕРХОВНИЙ СУД УКРАЇНИ

01024, м.Київ-24, ГСП, вул.П.Орлика, 4

24 травня 2001р.№ 7/р-11н 2001
на №_______від_______

Томашевській Л.О.
59322, Чернівецька обл., Кіцманський р-н,
с. Ошихліби

Ваша заява про реабілітацію Вашого чоловіка – Томашевського О.Д., якого вироком військового трибуналу військ НКВС Чернівецької області від 2 серпня 1945 року, з урахуванням внесених до нього змін ухвалою військової колегії Верховного Суду СРСР від 13 вересня 1945 року, засуджено за ст. ст. $54^{1а}$, 54^{11} КК УРСР на 20 років каторжних робіт з обмеженням у правах на 5 років і конфіскацією майна, розглянута у Верховному Суді України.

Заява задоволенню не підлягає за таких підстав.

Згідно із ст. 2 Закону України "Про реабілітацію жертв політичних репресій на Україні", реабілітації не підлягають особи, щодо яких у матеріалах кримінальної справи є сукупність доказів, які підтверджують обгрунтованість їх притягнення до кримінальної відповідальності, зокрема, за особисту участь у збройних формуваннях, які чинили розбої, грабежі та інші насильства.

Вивченням матеріалів справи встановлено, що у жовтні 1944 року Томашевський у складі сотні "Боєвира" УПА безпосередньо приймав участь в озброєному нападі на село Багна Вижницького району Чернівецької області, під час якого у громадян примусово було вилучено пшеницю, борошно, два кабани та інше майно. Керуючи четою, у грудні 1944 року з метою заволодіти продовольством приймав участь у збройному нападі на залізничну станцію села Берегомет того ж району.

Томашевський свою вину у вчинених злочинах визнав і давав з приводу обставин вчиненого детальні, погоджені між собою пояснення. Крім особистих пояснень, його винність у вчиненому доведено показаннями засудженого за цим же вироком Богдана, свідка Кусек.

За таких обставин, обгрунтованість притягнення Томашевського до кримінальної відповідальності за особисту участь у вчинені збройних нападів на населені пункти, пограбувань цивільного населення доведена сукупністю доказів, а тому він реабілітації на підставі Закону України "Про реабілітацію жертв політичних репресій на Україні" не підлягає.

У зв'язку з викладеним, підстав для задоволення Вашої заяви немає.

Заступник Голови
Верховного Суду України — *В.В.Денисенко*

Олег Томашевський, як і переважна більшість вояків УПА, був людиною, гідною високого звання громадянина вільної незалежної української держави. Це нашим юристам треба, нарешті, зрозуміти і спрямувати своє судочинство на захист і повну реабілітацію вояків УПА, незалежно від того, були вони схоплені зі зброєю чи без зброї. Тих, хто не кидав зброї до останнього подиху, народ і держава мали б удостоїти найвищої честі і шани, бо вони є зразком для наслідування усім тим, хто готується до професії захисника вітчизни, хто вважає себе сином свого народу, хто дбає про те, щоб Україну вже ніхто не міг поневолити.

Перебуваючи у камері смертників, обдумуючи своє безвихідне становище, аналізуючи минуле, Олег Дмитрович написав кілька поетичних рядків, у яких виклав свою трагедію, свій душевний біль, свою безнадію й надію:

Я в темниці чекаю
У безоднях терпінь.
Хоч німіє розмова,
Чую гомін і бій,
Потім допит і біль…
З молодих ранніх літ,
Наче зірваний цвіт.
Хто ж нас вирве з біди
Назавжди?…

Олег Дмитрович 10 років відпрацював як в'язень на воркутинських шахтах. 27-го серпня 1956 був звільнений із місць ув'язнення на підставі Указу Президії Верховної Ради СРСР від 24 березня 1956 року зі зняттям судимості. Перебуваючи на волі, в 1962 році вступив і в 1965-му закінчив Дніпропетровський технікум електрифікації сільського господарства. З 1967-го по 1987 роки працював у Глибоцькій, а потім у Кіцманській районній електромережі спочатку електриком, а потім старшим інженером з ремонту та експлуатації електроліній. Кожного дня чекав реабілітації. Не дочекався. 10 жовтня 1999 року перестало битися серце патріота.

Та сумна і трагічна осінь, те упокорене золотаве листя, яке м'яким килимом застилало схолоднілу землю, і нині нагадують родині небіжчика ту велику втрату, якої вони зазнали і якої ніякими силами не повернути. Єдине прагнення рідних повернути чоловікові, батькові, а тепер уже й дідові добре ім'я борця за волю України, ім'я вірного сина України і її народу.

Дочка Ярослава, внучки Марина і Тетяна, дружина Лариса Олександрівна стукають у двері судових інстанцій, просять реабілітувати борця за волю України. Але марні старання. 2 лютого 2001 року Лариса Олександрівна звернулася із заявою до Верховного суду України з проханням реабілітувати її чоловіка. В кінці травня вона одержала відповідь за підписом заступника голови Верховного суду України В.В. Денисенка, в якій сказано, що її заява задоволенню не підлягає. Далі наводяться підстави, які не дали можливості Верховному суду України реабілітувати чотового УПА. Ця відповідь написана не з позицій сьогоднішнього дня, а з позицій радянського судочинства сорокових років минулого століття.

Верховний суд України досі не позбувся комуністичних ідеологічних шор. У справі є "вибиті" слідчими свідчення заляканих свідків, які, рятуючи себе, могли засвідчити будь-що. Так само і Олег Томашевський міг після знущань і тортур погодитись на будь-які зізнання. Але в судовій справі немає жодної скарги жителів сіл Багна чи Берегомет на дії Томашевського, чи позову за вилучене або конфісковане ним майно. Підстави, які додали Верховному суду України сміливості не реабілітувати О.Д. Томашевського, дуже хисткі. Він за них "відтрубив" на

воркутинських шахтах 10 літ каторжних робіт. Але верховним суддям незалежної України цього мало. Були б вони такими жорстокими і до тих, хто спонукав, змушував молодих українських юнаків і дівчат братись за зброю, щоб захистити себе і свій народ від тиранів і деспотів, від асиміляції і винищення, щоб вибороти Україні незалежність, а її народу – свободу! На жаль, українське правосуддя було і лишається однобоким, прокомуністичним і в цьому наше велике нещастя.

Наша незалежна держава досі гідно не оцінила діяльності УПА. А мала б оцінити уже 18 років тому. Мала б сказати усім повстанцям велике спасибі за їх самовіддану боротьбу, за жертви, які вони принесли на вівтар вітчизни, борючись за її свободу і незалежність. Олег Томашевський не один досі не реабілітований. Багато загиблих і живих повстанців чекають цього великого, гуманного і справедливого акту українських судів і державників.

Досі наше судочинство, заґрунтоване на статтях, які захищають інтереси уже не існуючої радянської держави, охороняючи і захищаючи саме ті інтереси, які діяли всупереч інтересам незалежної України і її народу, на догоду тим, хто ненавидить і зневажає нашу державу і наш народ, все робить для того, щоб поділити нас на чорних і білих, на наших і не наших. Настав час раз і назавжди відкинути застарілі, ворожі українському народові та його армії, юридичні формулювання, дати історично справедливу оцінку ОУН, УПА та іншим патріотичним організаціям, які вели боротьбу проти антилюдського тоталітарного режиму за Самостійну Соборну Українську Державу.

Верховний суд України не наважився переглянути справу Олега Дмитровича Томашевського, як і сотень інших вояків і достойників УПА, і реабілітувати їх. Це говорить багато про що. В першу чергу, що ідеологія комуністичної правосвідомості ще не нейтралізована. Вона пильно охороняється уже не радянськими, а українськими законами і судами, під її тиском знаходяться й високі судові інстанції. Вони не здатні винести справедливі рішення в такій непростій справі. Якби наші верховні судді були патріотами України, вони безумовно реабілітували б усіх вояків УПА – мертвих і живих, і, може, навіть ввійшли б з пропозицією до Президента України про посмертне відзначення героїв орденами Богдана Хмельницького чи будь-якими іншими високими нагородами Української держави. І цим поклали б край всіляким спекуляціям українофобів щодо діяльності Української повстанської армії, поставили б її на постамент честі, слави і глибокої всенародної шани, як борців за волю України, її захисників і оборонців. Цього вимагає історична і чисто людська справедливість. Цього чекає весь український народ.

м. Чернівці
12.11.2009 р.

Світлана Тащук

"МАРТА" – МАРІЯ З РЕВНОГО

УКРАЇНСЬКИЙ письменник, політик і державний діяч Володимир Винниченко одного разу сказав, що нашу національну історію неможливо читати без брому. І справді, і далеке, і близьке минуле українського народу вщерть наповнене злетами і падіннями, лицарською звитягою і трагізмом людських доль, витримати який може не кожне серце. Одна з тих легендарних і воднораз глибоко трагічних сторінок – слава і сльоза України Українська повстанська армія.

Ця нова збройна сила постала в добі важкої боротьби двох світових потуг – комуністичної Москви та гітлерівської Німеччини. Радянська ідеологія донедавна лицемірно називала славних вояків УПА зрадниками українського народу. Хоча насправді народ гордився своєю армією, підтримував її, а кращі його сини і дочки охоче вступали в УПА. Серед них була й моя рідна тітка Марія Іллівна Слюсарюк. В комуністичні часи мало хто з односельців, особливо молодих, знав про її тривожну молодість. І тільки тепер, коли ми, нарешті, звільнилися від московської окупації, вона розговорилась і розповіла мені про своє життя.

Народилася в Ревному, в селянській родині, в якій завжди жив український дух. Дід її ще за Австрії гуртував навколо себе українських патріотів. Разом читали Шевченка, говорили про волю. Потім дід вступив до Буковинського куреня, став січовиком. У хаті на почесному місці стояв український синьо-жовтий прапор, а в приватній діловій бібліотеці були книги, які розповідали про славних українських гетьманів, про історію боротьби українського народу за своє національне визволення.

Коли наш край окупували румуни, діда викликали до примарії і сказали, щоб він здав усі свої "крамольні" книжки і синьо-жовтий прапор. Проте він не послухався. Тоді його так побили, що він невдовзі помер.

Коли прийшла радянська влада, люди спочатку надіялися на краще. Однак дуже скоро зрозуміли, що нова окупація ще страшніша від попередньої. Бо румуни тільки били, а більшовики серед ночі забирали ні в чому невинних, знущалися з них, а відтак без слідства і суду відправляли у сибірські сніги, де за ними губився слід у вічній мерзлоті.

Саме в цей час Марія Іллівна Слюсарюк дізналася про існування УПА – формування справжніх українських патріотів, які цілковито присвятили себе, своє життя і кожен подих боротьбі за волю рідної землі, на якій господарем має бути український народ, а не прийшлі. *"Здобудеш Україну – або вмреш за неї"* – таку клятву давав перед своїми побратимами кожен вояк УПА.

Знайомство молодої ревнянки з тими відважними вояками відбулося восени 1945 року. Пізнього вечора хтось обережно постукав у шибку. Марія мовчки подивилася на матір. Тихий, немов шерех вітру, стукіт повторився. Старенька відчинила сінешні двері і до хати ввійшли п'ятеро озброєних чоловіків.

– *Слава Україні,* – неголосно привіталися вони і попросили щільніше заслонити вікна.

З того, як вони привіталися, Марія зрозуміла, хто ці люди. Хотілося зробити для них щось хороше, чимось допомогти.

А гості тим часом розпитували, що нового в селі, чим живуть люди. Потім попрощались і вийшли з хати у темну ніч, попросивши не розповідати владі про їхні відвідини.

Через декілька днів знову завітали. Але тепер Марія побачила серед них і своїх односельців Семена Майовського та Онуфрія Скиданюка. Так продовжувалось аж до Нового року.

А в лютому 1946-го Марія і сама вступила в УПА. Їй дали псевдо “Марта”. Згодом одержала завдання розповсюджувати листівки, повідомляти про становище у селі, переправляти в ліс продукти харчування. Виконувала доручення ретельно й охоче. Проте хтось виказав її енкаведесівцям і навесні 1946-го за нею почали стежити.

А 30 червня опівночі в хату вдерлися два міліціонери і нічого не пояснюючи, не пред’являючи ордера чи бодай звинувачення, заарештували її. Спочатку привели до сільради, а потім терміново відправили в обласне управління НКВС у Чернівці, де кинули в таку тісну камеру, що неможливо було навіть поворухнутися.

Почалися довгі тортури. Щоночі викликали на допит, який тривав по 3-4 години. Вимагали у всьому зізнатися, били, клали пальці у двері... Вона непритомніла – її відливали водою і знову катували. Тут дізналася, що заарештовано і її стареньку матір, котру також мучать не знати за що.

Нарешті слідство закінчилось. У грудні 1946 року відбувся суд. Марію Іллівну Слюсарюк засудили до 10 років ув’язнення, а матері дали сім.

І розпочалася довга дорога в сибірську тайгу. В товарняках, в холоді і голоді. Переправа через Єнісей, далі – Омськ, а там – на лісоповал. На тріскучих морозах пилили дерева і самі собі будували в’язниці як уміли, складали з того дерева бараки. За короткий час в’язні перетворювалися на живі скелети – лише шкіра і кості. Багато взагалі повмирали чи погинули від нещасних випадків, які там були нормою.

Марія Іллівна вижила. Може допомогло те, що не відбула свій строк до кінця. В 1953 році помер Сталін і її звільнили за амністією. Проте все одно в Україну повертатися було не велено. Мусила на кілька років залишатися там, працювати у радгоспі і зносити принизливу реєстрацію та перевірку.

Сьогодні вона з болем згадує важкі роки ГУЛАГу, заповідає молодим любити і берегти свою Україну. Минуле здається їй страшним сном. Вона знає: те, що довелося пережити їй у молодості, вже ніколи не повернеться. Але все одно, як раптом зашарудить за шибкою яблунева гілка, їй здається, що то прийшли відважні хлопці з лісу. Де вони? Як склалась їх доля?

с. Стрілецький Кут
Кіцманського р-ну
5.08.2000 р.

Іван Бульбук

НЕ ЗАБУВАЙМО БОРЦІВ ЗА УКРАЇНСЬКУ ВОЛЮ

Із закінченням бойових дій влітку та осінню 1944 року на території Чернівецької області майже всюди було швидко відновлено діяльність партійних і радянських органів та громадських організацій. Перед більшовицьким режимом було поставлене завдання привести суспільно-громадське життя усіх районів у повну відповідність з існуючою радянською системою. Особливо важливою була проблема ідейно-політичного виховання населення в дусі комуністичної ідеології, суть якої зводилася до того, щоб приховати від народу правду про злочини влади, всіма засобами терору відлучити людей від звички думати і оцінювати події самим, примусити їх бачити те, чого не було, стверджувати протилежне тому, що бачили їхні очі і т.п.

Для широкомасштабної ідеологічної обробки населення компартія володіла величезним ідеологічним партійним, радянським, профспілковим і комсомольським активом, засобами масової інформації. Ця робота проводилася через жіночі ради, систему освіти, заклади культури і мистецтва. Натиск чинився дуже великий. Однак у старшого покоління ця ідеологічна обробка не мала успіху. Пройшовши через австрійську та румунську буржуазні системи і зіткнувшись з радянською, старше покоління співставляло їх і реально оцінювало ситуацію. У розмовах серед селян сіл Стрілецький Кут, Ревне, Бурдей, Біла нерідко можна було почути, що *"при румунах була добра босота, не давала жити людям, а тут ще більша босота. І ті брехали, і ці брешуть..."*

З допомогою насаджування в кожному селі агентурно-інформаційного апарату, репресивні органи швидко виявляли інакомислячих і притягували їх до кримінальної відповідальності за антирадянську діяльність, не кажучи вже про тих, хто відверто виступав проти нової влади.

Щоб швидше добитись поставленої мети, більшовицький режим вдавався до залучення вихідців із місцевого населення до влади, призначаючи їх на найнижчі керівні посади. Вибирали малограмотних і бідних. Роздуваючи класову ворожнечу між місцевими жителями різної заможності, влада роз'єднувала їх, намагаючись втягнути у непримиренну політичну і навіть братовбивчу війну, щоб за допомогою своїх прихильників серед них виконати найбільш неприємну "чорнову" роботу по колективізації сільського господарства, збиранню непосильних податків, боротьбі із загонами УПА чи зміцненню радянської влади в наших селах. Так, у протоколі № 2 засідання сільської ради с. Стрілецький Кут від 15 липня 1947 року говориться: *"Присутні члени сільської ради Олійник Василь Дмитрович, Боднар Василь Якович, Боднарюк Костянтин Миколайович, Семенович Раїфта Олексіївна, Тащук Георгій Ананійович при підтримці селян-бідняків Боднарюка В.М., Бульбука В.С., Оленюка В., Радомського Д., Буряка К., Оленюк Марії, Волощук Мидорії, Волощук М.П., Тащука Дмитра, Гаджука Івана, Бурак Зої В., Ковалюк М.С. слухали та затверджували характеристики на куркулів с. Стрілецький Кут Каленюка Георгія Степановича, Тащука Олекси Костянтиновича, Тащука Гаврила Миколайовича, Тащука Василя Тимофійовича, Демчук Анну Дмитрівну, Тащук Рахілю Георгіївну, Штефаницю Захарія, Скиданюка Петра Олексійовича, Тащука Дмитра Костянтиновича. Постановили затвердити характеристики на куркулів – селян, які мали свою землю, свій реманент. Так, Тащук Олекса Костянтинович мав у своєму користуванні 3,1 га ріллі, 0,52 га городів, 0,15 га саду, 0,52 га лісу, плуг, 2-х коней, віз, сани, 2 борони, віялку, січкарню, 1 корову. А Каленюк Георгій Степанович мав 8,92 га ріллі, 0,96 га городу, 0,07 га саду, 0,79 га лісу, 3-х коней, 3-х корів, млин на річці Прут, кінну молотарку, сіялку, плуг, 2 борони, віз, сани й січкарню".* Підписали цей протокол голова сільської ради Тащук та секретар Боднарюк.

Саме завдяки діяльності сільських активістів частина жителів наших сіл була репресована в перші післявоєнні роки. Чи не першим після війни заарештували 19 грудня 1946 року Каленюка Георгія Степановича, 1894 р.н., нібито за пособництво ОУН. Два місяці тримали в тюрмі в Чернівцях і 18.02.1947 р. справу припинили.

Донька Марія розповідає, що перший раз батька заарештували за політику, за те, що за Румунії люди збирали по 500 лей допомоги для вільної України. Батько теж здавав гроші. Потім над здавачами знущалися румуни, а в 1946–1947 роках і совіти.

За румунів тато купив за свої гроші бібліотеку для сільської читальні, це й була його політика… А ще допоміг переправитися через Прут трьом воякам УПА. Їх потім зловили і почалося… Арештували і кілька місяців батько сидів у НКВС під слідством. Постраждали всі члени сім'ї… Доказів не було і його випустили. Але прийшла велика хлібоздача на всіх маєтних. Тато все здав. Через 2-3 тижні знов прийшли, наказали здавати повторно, але вже вдвічі більше. Коли й це виконали, принесли нове зобов'язання – утричі більше. Батько дуже надіявся на добрі зміни. Зібрав усе насіння і заховав у сестри. Сам думав переховуватися. Але сексоти видали. Відбувся показний суд… 10 років тюрми, 5 років вислання, 3 роки позбавлення прав.Батько був дуже добрий господар, все обліковував. Багато всього знав і в землеробстві, і в техніці. Умів навіть зуби добре рвати. Мав у господарстві різну техніку…

Насильницька хлібозаготівельна політика 1946–1947 років призвела до голодомору. Суспільна колективізація і радянізація, а також масові репресії призвели до загострення політичної ситуації в краї, яка проявилась в активізації ОУН та УПА. Щоб підірвати матеріальну і продовольчу базу боївок УПА, органи радянської влади з новими зусиллями продовжили репресії проти українського населення, виселяючи багато сімей із районів активних дій повстанців до Сибіру і Крайньої Півночі. Частина жителів Стрілецького Кута пройшла через табори ГУЛАГу.

Василь Тодорович Василович, 1893 року народження. У 30-х роках брав активну участь у пропаганді українського слова, був активним відвідувачем читальні, за що його переслідувала румунська окупаційна влада, а в 1943 р. за просвітницьку діяльність він був убитий.

Катерина Гаврилівна Василович, 1896 року народження. В роки панування на Буковині румунських властей разом зі своїм чоловіком Василем Тодоровичем брала активну участь у роботі хати-читальні, займалася просвітницькою діяльністю серед населення. Після смерті чоловіка стала зв'язковою УПА, допомагала в передислокації боївок УПА по території області. Одного разу боївка прийшла в село. Катерині Гаврилівні було доручено спекти три випічки хліба і з допомогою місцевих жителів переправити в ліс. Це завдання вона виконала. У вересні 1944 року під час бою в районі села Шубранець Заставнівського району було поранено бійця УПА і зв'язкова цього села попросила Катерину Гаврилівну переховати його. Жінка погодилась. У стодолі біля своєї хати вона влаштувала з околотів притулок, в якому поселився поранений боєць з дівчиною-санітаркою. Катерина Гаврилівна уважно доглядала їх, але згодом помітила, що її хатою, яка знаходилась під середньою горою, почали цікавитись місцеві активісти. Вирішено було переправити пораненого бійця через річку Прут у с. Мамаївці. В неділю, запрягши коня, домовившись на поромі про перевіз, Катерина Гаврилівна, накривши на возі пораненого бійця, вирушила до місця перевозу. Вільно зайшла на пором, але як тільки він досяг лівого берега Прута, всі побачили на протилежному березі групу озброєних людей, які направивши на них гвинтівки, кричали: *"Стій, назад!"* Боячись кровопролиття, поромник повернувся назад до правого берега. Катерина Гаврилівна разом із пораненим бійцем та санітаркою була заарештована. 26 березня 1945 р. військовий трибунал військ НКВС Чернівецької області за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засудив Василович Катерину Гаврилівну до 20 років каторжних робіт, поразки в правах на 5 років з конфіскацією майна. Слідом за Катериною Гаврилівною були репресовані її брат – священик сільської церкви Кушнірюк Іван Га-

врилович, 1904 р.н., та сестра Струтинська Раїфта Гаврилівна, 1886 р.н. Звільнилася Катерина Гаврилівна з каторжних таборів 8 червня 1956 р. Померла в рідному селі в 1976 р. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р. на підставі Закону України від 17 квітня 1991 р.

Кушнірюк Іван Гаврилович закінчив теологічний факультет Чернівецького університету, працював священиком у Стрілецькокутській церкві. В 1940 році був заарештований і засуджений. Підстава: за спробу виїхати до Німеччини. Після таборів був висланий у Північний Казахстан, згодом повернувся на Буковину, реабілітований, помер у 1979 році в Чернівцях.

Кушнірюк Георгій Гаврилович, 1884 року народження. Заарештований у 1944 р. за просвітницьку діяльність, за те, що в період румунської окупації краю працював учителем. Помер під час слідства. Його дружина Кушнірюк Марія Георгіївна, 1899 року народження, та дочка Кушнірюк Надія Георгіївна, 1920 року народження, в 1944 році були заарештовані і засуджені. Марія Георгіївна відбувала покарання в Іркутській області, дочка Надія – в Норильлазі Красноярського краю Російської Федерації.

Сім’я Струтинських у період румунської окупації теж займалася просвітницькою діяльністю, організовувала в своєму будинку читальню, в якій вечорами збиралися дівчата та хлопці, щоб почитати українські газети, обговорити найважливіші політичні події. Але з приходом радянських військ за сім’єю почали слідкувати. Восени 1944 року Струтинський Олекса Васильович та його дружина Раїфта Гаврилівна були заарештовані і засуджені як “соціально небезпечний елемент” (СНЕ). Обоє не повернулися додому.

Дмитро Тодосійович Гаджук, 1901 р.н. і його сім’я:

Гаджук Параска Георгіївна, 1895 р.н., Гаджук Василь Дмитрович, 1931 р.н., Гаджук Іван Дмитрович, 1933 р.н., Гаджук Михайло Дмитрович, 1937 р.н., Гаджук Марія Дмитрівна, 1925 р.н., Гаджук Анна Дмитрівна, 1925 р.н.

Сім’я Дмитра Тодосійовича Гаджука в період румунської окупації краю займалась просвітницькою діяльністю в селі. При радянській владі за доносом місцевих активістів їхня хата була оточена загоном міліції. Їм наказали не виходити з хати. В той час до будинку під’їхав віз, запряжений парою коней. Сім’я склала, що могла, на віз і в оточенні міліції рушила на Чернівці. Все, що залишилося з їхнього власного майна та худоби, забрали “добрі люди” в сільську раду. Будинок закрили і опечатали. Військовий трибунал військ НКВС у складі майора юстиції Разуваєва, членів трибуналу Курчієва і Бочкова 26 березня 1945 року виніс вирок: 15 років позбавлення волі і 5 років позбавлення політичних прав з конфіскацією всього майна. Дружина Параска Георгіївна і п’ятеро дітей за постановою Особливої наради при МДБ СРСР № 33 від 19.10.1946 р. були вислані на 5 років в Архангельську область Російської Федерації. Дмитро Тодосійович помер в місцях позбавлення волі 4 серпня 1945 року, а жінка разом із дітьми після спецпоселення повернулася додому. Але їм їхнє особисте майно та хату не віддали, бо в ній спочатку відкрили медичний пункт, а потім сільську бібліотеку. Сім’я ж, після повернення, змушена була тулитися по чужих хатах. Їм не дозволили збудувати новий будинок. Так була репресована і знищена працьовита, чесна, патріотична сім’я Гаджуків. На сьогоднішній день в живих немає нікого.

Трагічною була доля Шумки Василя Мироновича – “Лугового”, командира Буковинської української самооборонної армії (БУСА). Не зумівши схопити “Лугового”, слідчий НКВС капітан Шмельов наказав заарештувати його сім’ю – дружину Марію Василівну, дочку Євгенію Василівну, сина Ореста Васильовича та тещу Ковалюк Анастасію Тимофіївну. Сім’ю посадили на підводу і повезли в Чернівці, а їхнє майно розграбували місцеві активісти. Довго про родину Василя Шумки нічого не було чути. Тільки в 1956 році Марія Василівна повернулася із заслання сама. Розповідала, що на етапі, захворівши на тиф, померли її син, дочка і мама.

Вона просто руками викопувала їм могили і так поховонила своїх рідних. У таборах Воркути Марія Василівна зустрілася з сім'єю Унгурянів із с. Біла. Взяла під свою опіку двох їхніх хлопців, один з яких після повернення в рідні краї був учителем фізкультури Стрілецькокутської СШ, а другий – Унгурян Іларій Дмитрович –головою Білянської сільської ради. Марія Василівна Шумка померла в 1978 р. у Стрілецькому Куті і похована на сільському цвинтарі.

За зв'язок з боївками УПА були заарештовані і засуджені Стрільчук Георгій Дем'янович та його дружина Марія Костянтинівна, залишивши в своєї сестри двох синів – інваліда Василя та немовля Іванка. Працювали на шахтах Караганди. Повернулися додому з підірваним здоров'ям. Всі померли і поховані в Стрілецькому Куті.

Паралізованою повернулася додому зв'язкова УПА Маєвська Марія Василівна, яка була заарештована і засуджена в 1944 році. Відбувала покарання у Воркуті. Повернулася додому хворою і, не маючи сім'ї, власної хати і засобів для існування, жила по сусідах, користуючись притулком, який надавали односельчани.

Паладійчук Марію Іллівну було заарештовано за те, що її чоловік Паладійчук Семен був активним вояком УПА. Марію Іллівну засудили до 10 років позбавлення волі, а трьох її малолітніх дітей влада оформила в школу-інтернат. Повернулася Марія Іллівна з в'язниці в 1956 році. Нині проживає в м. Чернівці.

Довгі роки мучився в північних районах СРСР Тащук Семен Миколайович, якого було засуджено за те, що його батьки були добрими газдами. Працював на золотих копальнях у Сибіру.

Слідчі НКВС заарештували молоду жінку Жукотинську Марію за те, що у себе в стайні переховувала вояків УПА. Сусіди вислідили її і донесли органам влади. Після відбування покарання вона повернулася додому. Померла і похована в Стрілецькому Куті.

Все далі і далі відходять від нас ті важкі й жорстокі роки, коли всі, хто боровся за волю України, поневірялися у таборах ГУЛАГу. Сьогодні багатьох вже немає серед нас. Тому наші розповіді такі скупі. Але ми хочемо, щоб всі пам'ятали про їхню трагічну і героїчну боротьбу за українську волю, щоб шанували їхні імена, їхні могили, їхню славу, поки живемо ми на цій землі.

с. Стрілецький Кут
Кіцманського р-ну
11.03.1999 р.

Іван Фостій

СЕМЕРО ІЗ ВОСЬМИ ТИСЯЧ

Василь Григорович Василинчук

СТРАШНОЮ трагедією прокотилося буковинськими селами і містами встановлення радянської влади в 1940–1941 рр. Міські люди боялись націоналізації, сільські – колгоспів. Ніхто не хотів добровільно лізти у громадську кабалу, усуспільнювати набуті з великими труднощами маєтності: землю, худобу, інвентар, позбавляти себе економічного грунту і певної суспільної незалежності. На жорстокість, якої зазнали заможні селяни відразу ж після вступу Червоної армії на Буковину, ніхто не сподівався. Вона ж була запрограмована в Москві, в ЦК ВКП(б) задовго до приєднання цього благодатного краю до Радянського Союзу…

Політика обмеження і витіснення капіталістичних елементів села велась, за словами її організатора Й. Сталіна, не тільки в період відбудови і реконструкції, але й після XV з'їзду (грудень 1927 р.) та XVI конференції ВКП(б) (квітень 1929 р.) аж до літа 1929 року, коли наступала смуга суцільної колективізації, коли наступив перелом у бік політики ліквідації куркульства як класу. Ця політика привела Україну до голодомору, який викосив 1933 року понад 8 мільйонів громадян УРСР. Після чого селяни масово пішли до колгоспів.

У статті "Відповідь товаришам колгоспникам", опублікованій у газеті "Правда" 3 квітня 1930 р., на запитання "Як бути з куркульством?" Сталін відповів: *"Куркуль є ворогом радянської влади. З ним у нас немає і не може бути миру. Наша політика в ставленні до куркульства є політика його ліквідації як класу"*[1].

Отже, представники радянської влади прийшли на Буковину, збагачені десятилітнім досвідом ліквідації заможного селянства по всьому СРСР, а тому, довго не роздумуючи, відразу взялися за роботу. За рік треба було розправитися з "куркульством" і загнати селян у колгоспи. Найрадикальнішим економічним засобом боротьби стали надзвичайно великі податкові тягарі. Політична підстава – участь заможних селян у діяльності політичних партій Румунії, їх служба в румунських органах влади примарями, нотарями, жандармами, а часто й звичайні наклепи "добрих сусідів" чи помста представників влади.

Уже в липні 1940 р., буквально через кілька днів після встановлення радянської влади, НКВС та НКДБ почали активно "чистити" область від різного "антирадянського елементу", в тому числі й від "куркулів" та "членів буржуазних партій".

У селі Раранча тодішнього Садгірського району (нині – це с. Рідківці Новоселицького району) жив Григорій Миколайович Василинчук, 1900 р.н. Крім дружини Вероніки Андріївни, 1906 р.н., і матері Ганни Миколаївни, 1880 р.н., мав ще й шестеро дітей. Марійці було 18 літ, Миколі – 16, Василю – 13, Домці – 10, Володимирові – 4, найменшому Іванку – лише 2 місяці.

Вероніка Андріївна Василинчук

Біда впала, як грім із ясного неба, в ніч з 13 на 14 червня 1941 р., за 8 днів до нападу Німеччини на Радянський Союз. Але підготовка почалася на тиждень раніше. Уже 7 червня в Чернівецькому міжрайонному відділі НКДБ було складено на Василинчука довідку, в якій, зокрема, говорилось:

“По имеющимся в Черновицком межрайотделе НКГБ данным Василинчук Григорий Николаевич принадлежал к фашистской партии “Железная гвардия” и являлся организатором железногвардейских ячеек – шеф де куйба – по селу Раранча.

По показаниям свидетеля Беренда И.В. и другим источникам, Василинчук был связан с примарями и румынскими жандармами, выслеживал и выдавал жандармам членов подпольной Компартии Румынии.

После вступления Красной Армии и восстановления Советской власти в Северной Буковине, Василинчук связался с антисоветским элементом и проводит среди населения контрреволюционную агитацию, заявляя, что Советская власть в Буковине долго не будет.

Начальник Черновицкого межрайотдела НКГБ
мл. лейтенант госбезопасности ВЕЛИКАНОВ
Оперуполномоченный МРО НКГБ
мл. лейтенант госбезопасности РОГ” [2].

А 9 червня була підготовлена і підписана постанова на арешт самого Василинчука і на виселення його дружини і шести дітей у віддалені краї Союзу РСР з конфіскацією майна.

Тут я хочу надати слово свідкові тих подій Василеві Григоровичу Василинчуку, який мав тоді 13 років і дуже добре запам’ятав той страшний день.

“О четвертій годині ранку хтось зухвало постукав у вікно і грізно закричав:

– Открой дверь!

Тато відчинив двері і на порозі з’явилося чотири працівники НКВС. Один із них відштовхнув батька вбік і наказав стояти під хатою, а мамі і нам повідомив, що нас виселяють і дав на збори півгодини. Сказав брати найнеобхідніше з одягу і трохи їжі.

Поки ми збиралися, старша сестра Марія скористалася неуважністю енкавеесівців – через заднє віконце вискочила в город і втекла. Так врятувалася від депортації в Сибір.

Коли ми вийшли з хати, то побачили біля двору дві підводи. Нас повантажили на них і повезли на станцію Рогізна. Там уже було багато людей із різних сіл. Батьків, у тім числі і нашого, відокремили від дітей та жінок і повантажили в окремий товарний вагон, а нас – в інший. І коли на паралельній колії переганяли вагони з чоловіками, то я побачив обличчя тата і почув його голос, бо я піднявся на нари і теж дивився з мамою у віконце нашого вагона.

– Доглядай за дітьми, – кричав тато мамі, – бо я не знаю, коли вас побачу!...

У татовому голосі звучали розпач і сльози. Це були його останні слова, які в моїй пам'яті звучать ще й нині гострим і пекучим болем...

Ми раділи, що Марійці вдалося втекти, хоч і не були певні, що її не зловлять..."

Перериваю розповідь Василя Григоровича, бо хочу сказати, що ця страшна акція готувалася партійною владою в глибокій таємниці, але досить оперативно. Як читач уже бачив, по селах репресанти були визначені ще 7 червня. А 8 червня 1941 р. Чернівецьким облвиконкомом і бюро обкому КП(б)У було прийнято постанову "Вопросы проведения (13.06.41 г.) выселения в отдаленные местности Советского Союза семей изменников родины, помещиков, фабрикантов, активных деятелей контрреволюционных партий, крупных торговцев и других контрреволюционных и уголовных элементов по Черновицкой области".

В першому пункті цієї постанови говорилось: *"Обком КП(б)У и облисполком, придавая исключительную государственную и политическую важность вопросам выселения из области контрреволюционных элементов, обращают внимание и требуют от всех секретарей горкомов, райкомов КП(б)У и председателей горисполкомов взять под свой личный контроль подготовку и проведение выселения с тем, чтобы это мероприятие в области было проведено в соответствии с указанием ЦК КП(б)У и Совнаркома УССР"* [3, арк. 4].

Цього ж дня в Чернівцях начальником обласного управління НКДБ Трубніковим була проведена нарада працівників районних відділів НКДБ і уповноважених обласного відділу НКДБ, які направлялися в райони для надання допомоги і проведення підготовчої роботи на місцях.

9 червня секретар обкому партії Іван Зеленюк провів нараду секретарів міських і районних комітетів партії, голів міських і районних виконавчих комітетів і відповідальних уповноважених обкому КП(б)У.

Для проведення цієї жахливої акції було мобілізовано весь автотранспорт області, за винятком легкових автомобілів і машин, що були на спецбудові, та значну кількість підвід. 3000 комуністів і комсомольців, 121 перекладач допомагали органам НКДБ проводити цю антилюдську операцію.

Секретарів МК, РК КП(б)У, голів міськрайвиконкомів було зобов'язано провести точний облік майна, що залишалося в господарствах виселених, і до 15 червня 1941 р. подати обкому КП(б)У і облвиконкому пропозиції про використання цього майна, господарських і житлових будівель, худоби, посівів та інших предметів загального вжитку виселених. Згадані вище посадові особи несли за правильний облік і збереження майна в районах і містах "повну відповідальність".

Начальника Чернівецького відділення залізниці Сергеєва і начальника політвідділу Архипова було зобов'язано на всіх станціях забезпечити умови для "нормального" завантаження сімей, які виселялися, і необхідну кількість обладнаних для цієї мети вагонів.

У гірських районах трагедія почалася 10 червня, в низинних вона проходила в основному 13–14 червня. Тоді розпачливим криком, голосінням і плачем повнилися тисячі сільських хат і міських будинків. Виселенню підлягало 2333 сім'ї, або 8009 осіб, з них підлягало арешту 859 осіб. Це голови сімейств, яких відокремлювали від родин і направляли без суду і слідства у виправно-трудові табори НКВС. Схоплено було 2305 сімей або 7720 осіб, з яких 604 особи були арештовані [4, арк. 12]. Як бачимо, план виселення на 100 відсотків не був виконаний. Що ж трапилось?

З інформації Чернівецького обкому КП(б)У, надісланої на ім'я першого секретаря ЦК КП(б)У Хрущова 18 червня 1941 р., дізнаємось, що виселення намічалося спочатку на 12 червня, а потім його перенесли на 13 червня. 54 сім'ї почули про це і втекли, але заходами органів НКДБ 37 сімей все ж було схоплено і відправлено, а 17 сімей ще розшукувались [5, арк. 7].

Не обійшлося і без збройного опору. У селі Банилів Вашковецького району в хаті виселенки Андрич було вбито оперативного працівника Київського управління НКДБ старшого лейтенанта І.М. Давиденка. Цю акцію здійснив керівник боївки ОУН Іван Колотило, який переховувався у цій хаті. Після виселення буковинців у віддалені райони СРСР діяльність цієї боївки значно активізувалася. Вона приступила до знищення радянських військовослужбовців, керівників підприємств, установ, голів і секретарів сільрад. На розгром боївки посилались спеціальні групи працівників НКВС і НКДБ, але бажаного результату одержано не було.

Виселенці Чернівецької області партійно-радянськими органами і органами НКДБ поділялися на кілька груп, а саме:

1. Активні члени контрреволюційних та націоналістичних партій і члени їх сімей – 2340 осіб;
2. Колишні охоронники, жандарми, поліцаї, тюремники і члени їх сімей – 114 осіб;
3. Колишні великі поміщики, фабриканти, торговці, чиновники і члени їх сімей – 1518 осіб;
4. Колишні офіцери румунської, польської і білої армій – 17 осіб;
5. Члени сімей зрадників батьківщини – 2766 осіб [5, арк. 7].

Цей розподіл по категоріях не співпадає із загальною цифрою виселенців – 7720, але ми не можемо пояснити, де саме партійно-енкадебістські бухгалтери прорахувались. Вони вказують на різницю в 312 осіб, яка сталася за рахунок відсіву справ при розгляді матеріалів обласною трійкою, за рахунок хворих, неустановлених і таких, що переховувалися до моменту операції. Але й разом з ними не виходить підсумкова цифра 7720. Не вистачає ще 653 особи. Очевидно, в загальну кількість не ввійшли батьки родин, яких вивозили з краю як арештованих, і які підлягали розглядові Особливої наради при НКВС.

Вантаження виселенців у вагони проходило 10-14 червня, а відправка була проведена 14-15 червня 1941 р. Як вона проходила, продовжує розповідь Василь Григорович Василинчук:

“З Рогізни вагони перегнали в Новоселицю, причепили до потяга і повезли на схід. Куди? Ніхто не знав. На одній із станцій ми почули, що Німеччина напала на Радянський Союз. Отже, почалася війна. Після цього наш потяг мчав на великій швидкості. Ми боялися, що колеса зіскочать з колії. Лише раз на добу на коротких зупинках давали нам чорний хліб і воду, запитували чи немає у вагонах мертвих. Так минуло 11 діб. 26 червня прибули в Омськ. Там нас поділили на групи. Багато буковинців залишилося в Омську, а 15 сімей відвезли в Черлакський район, в 5-те відділення радгоспу “Комуніст”. Поселили в землянку площею 16 квадратних метрів [6].

Тут почалася наша нова біографія. Я, тринадцятилітній, працював на сінокосі. Косив траву, збирав і складав у копиці сіно. Потім був конюхом. Їздив кіньми. А коли виповнилося 15 років, мене послали на шестимісячні курси трактористів. Весною 1943 р. дали трактора і я від зорі до зорі працював у полі, за що одержував по карточці 400 грамів чорного хліба, яким треба було ділитися з молодшими братами і сестрою, бо їм давали тільки по 200 грамів хліба на день. Голод допікав нестерпно. Здавалось, що не витримаємо – помремо там усі. Микола в перше літо спецпоселення працював у радгоспі на “лобогрійці”, а зимою качав воду з криниці в жолоби, потім був учнем коваля, трактористом і ковалем.

Нагляд за нами був суворий. Кожного місяця потрібно було відмічатися у коменданта, що ми є, не повтікали.

Роботи мені, матері, братові Миколі давали різні. Мама працювала в коморі біля віялки. Там вона мала можливість набрати у валянки зерна і принести додому. Ми те зерно мололи на жорнах, зроблених із товстих березових окоренків, набитих чавунними уламками. З муки, змеленої на цих жорнах, ми пекли коржі. Потім маму перевели пташницею на птахоферму. Це нас врятувало від голодної смерті, бо я часто лісами, щоб ніхто не бачив, ходив

на ферму і мама давала 10-15 яєць, які я приносив додому. І то було наше багатство, наш порятунок.

Про батька ми нічого не знали. Де він є? Що з ним? Писати ж куди-небудь боялися, щоб не накликати на себе ще більшої біди".

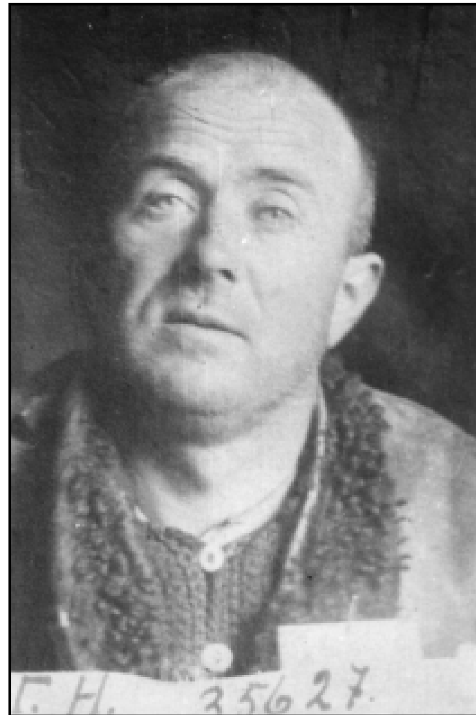

Григорій Миколайович Василинчук

Василинчука Григорія Миколайовича тим часом завезли в селище Вожаєль, що в Комі АРСР. Оформили справу як на активного члена контрреволюційної партії "Залізна гвардія". А до того, як читач уже знає, йому приписали антирадянську агітацію і співробітництво з румунськими каральними органами. Заперечення Василинчука, що він ніколи до цієї партії не належав, ніякої антирадянської агітації не вів, з румунськими каральними органами не співробітничав, до уваги не брались. Більше року сидів він у тюрмі, очікуючи, що судді розберуться і випустять його на волю як невинного. Не дочекався. 13 березня 1942 р. табірні лікарі обстежили в'язня і встановили, що він має обмороження двох пальців лівої ступні 3-го ступеня. Пальці ампутували, а Василинчука визнали тимчасовим інвалідом, який до праці на деякий час не здатний. 21 листопада 1942 р. Особлива нарада при наркомі внутрішніх справ СРСР в протоколі № 94-м записала: *"За принадлежность к контрреволюционной партии заключить Василинчука Григория Николаевича в исправительно-трудовые лагеря сроком на 10 лет, считая срок с 13.06.41 г."* і направили в Устьвимлаг, що в Комі АРСР.

Голод, холод, обмороження, смуток за родиною, про яку він нічого не знав, день-у-день підривали здоров'я Григорія Василинчука. Коли він дізнався, що повинен прожити в цих страшних умовах ще 8 років, дух його був остаточно зламаний. Витримати ще 8 років такого страшного режиму він не міг. І 11 серпня 1943 р. в Устьвимлазі Григорій Василинчук помер. Що він думав в останні дні і хвилини свого життя, які прокляття і кому слав – письмових документів ми не маємо. Але уявіть Ви себе на місці цього мученика, безпідставно відірваного від дружини, від дітей, від своєї хати і рідної землі, нещадно пограбованого, поставленого як злочинця під нагляд справжніх злочинців, які виконували злочинні накази. Щоб не мучити себе, краще було померти. Смерть розв'язувала всі проблеми, позбавляла його нестерпних мук.

У судово-слідчій справі Григорія Миколайовича Василинчука знаходимо заяву його дружини Вероніки Андріївни від 19 травня 1970 р., де вона описувала трагедію, яка спіткала її чоловіка і всю родину, просила переглянути справу і реабілітувати безвинно знищеного чоловіка.

Слідчі Чернівецького обласного управління КДБ за цією заявою провели нове слідство. Всі звинувачення, які висувалися проти Василинчука Г.М. в 1941–1942 рр., виявилися сфальсифікованими, вигаданими злобними, безчесними людьми. Слідчі ж тодішнього НКДБ не вважали за потрібне об'єктивно розібратися у цих звинуваченнях і знищили людину, – сумлінного і чесного хлібороба, чоловіка молодої ще жінки, батька шести дітей. Односельчани М.Г. Корнецький, Г.В. Брензан, І.І. Корбут підтвердили, що Василинчук Г.М. ніколи членом

“Залізної гвардії” не був, антирадянської агітації не вів, каральним органам Румунії не прислужував, був чесним і порядним трудівником і громадянином.

Президія Чернівецького обласного суду 17 липня 1970 р. відмінила постанову Особливої наради при наркомі внутрішніх справ СРСР від 21 листопада 1942 р. і справу судочинством припинила у зв’язку з відсутністю у діях Василинчука Г.М. складу злочину. Василинчука Григорія Миколайовича реабілітовано. Це сталося через 27 років після його смерті. Реабілітовано і всю його сім’ю – жінку і дітей [2].

Чи могла ця реабілітація компенсувати те страшне горе, яке довелося пережити і самому Василинчуку, і всій його родині? Звичайно, ні. Знищену людину не воскресити. Осиротілим дітям і дружині ніхто не компенсував тих злигоднів, знущань і переслідувань, які довелося пережити, втрачених можливостей вирости в нормальних соціальних умовах, здобути освіту, стати висококваліфікованими фахівцями, радіти тому, що вони живуть у цьому світі.

А що ж трапилося з сім’єю Григорія Василинчука?

Ще раз надамо слово Василю Григоровичу:

“В 1947 р. сім’я не витримала жахливих умов проживання в радгоспі “Комуніст” Черлакського району Омської області і без дозволу органів НКВС виїхала на Буковину. Прибувши на вокзал, ми побачили страшну картину: повсюди лежали мертві і ледь живі люди, та такі чорні, як цигани. Мама запитала в одного з працівників вокзалу, що трапилось з цими людьми?

– А хіба ви не знаєте? – відповів він. – *У нас голод.*

Тоді мама розв’язала мішок, набрала із торби сухарів і почала роздавати людям, які зі сльозами на обличчі тяглися до мішка. В цей момент проходив якийсь чоловік і каже мамі:

– Жіночко, ви не дуже роздавайте, бо самі маєте купу дітей. Не матимете що їм дати.

Ті сухарі мама зробила з хліба, заробленого мною на комбайні. Нам у Сибіру видавали 3 тонни пшениці, як натуроплату, замість грошей. Ми трохи змололи, а решту продали і поїхали на Буковину. І тут почалися наші біди – голод 1947 року. Люди, яких ми бачили, мали опухлі ноги. Під очима у них відвисали водянки. Коли ж ми приїхали в село, в рідну хату, сільрада нас не пускала. Поселилися у сестри Марії, яка вже мала свою сім’ю. Вона плакала, що не мала чим нас пригостити, хіба що однією мамалигою. Почувши, що ми приїхали, родич її чоловіка Романчук Самійло прийшов на подвір’я і, плачучи, почав просити, щоб вона дала йому кавальчик мамалиги. Він уже був пухлий і сестра сказала : “Вуйку, більше не приходіть, бо я сама віддаю послідне дітям…”

Потім приїхав її чоловік Іван Федорович Ярославський і привіз півмішка пшениці. Половину залишив дітям, а

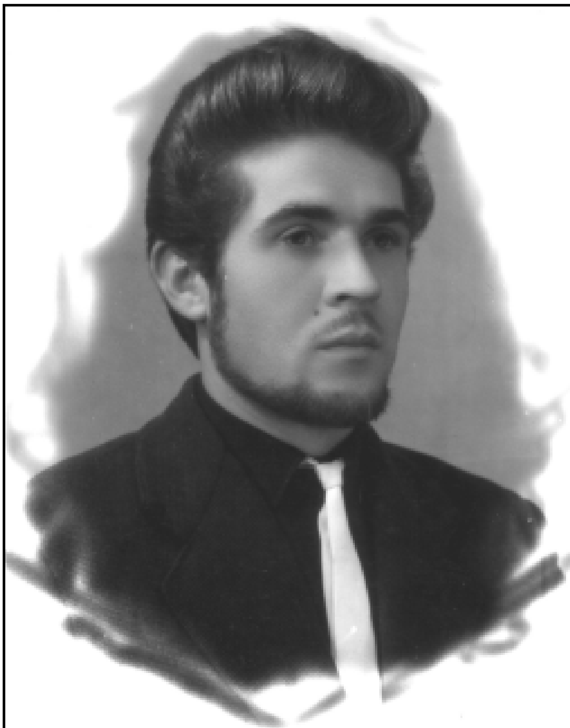

Іван Григорович Василинчук

половину продав і на ті гроші накупив куфайок, кольорових ниток та різних дитячих цяцьок. Він був дуже хорошим столяром і будівельником. Будував дерев'яні будинки у Стрию, де платили не грошима, а зерном. Того року в Галичині був хороший урожай. Іван Федорович взяв мене з собою, і я став своєрідним кур'єром між Стриєм і Чернівцями. Привозив додому збіжжя, лишав половину мамі і Марії, а половину продавав, накуповував барахла і віз у Стрий.

Мама й сестра жорнували зерно, пекли коржики, спасалися як могли від голодної смерті.

Володимир Григорович Василинчук

Дуже тяжко було добиратися поїздами. Туди і назад їхали на підніжках, на буферах, між вагонами, на дахах вагонів і в товарняках. Людей було дуже багато, особливо з Молдавії. На станціях їх ганяли, як овець, табунами. Озброєна охорона не дозволяла чіплятися на ходу, коли потяг рушав. Чимало людей падало під колеса, залишалося без рук та ніг або отримували смертельні травми. Але Бог дав нам дні і ми пережили цю біду. Я пішов у школу ФЗН, сім місяців вчився на муляра, а потім мене послали на Донбас, на будівництво залізниці Волноваха–Маріуполь. Був спочатку помічником шофера дрезини, а потім шофером. А в 1950 р. покликали до війська. Служив командиром відділення тяги в артилерійсько-гаубичному полку 320-ї Мелітопольської стрілецької дивізії. Після армії працював водієм вантажних автомобілів, автобусів і таксі. Нині на пенсії.

ДомкаГригорович Василинчук

Матір, сестру Домку і брата Володимира садгірська міліція в 1948 р. забрала і відправила назад у радгосп "Комуніст", де вони були аж до літа 1957 р. Іван же під час повторної депортації сім'ї в Омську область лежав у лікарні. Його міліція не знайшла. Сестра Марія забрала його до себе. Бійці винищувального загону пізніше схопили його і відправили в Молодійський дитбудинок. Там він ріс, навчався, закінчив 10 класів і був направлений у Сєвєроморськ на підводні човни. Служив 4 роки. Повернувся в Чернівці і працював на бавовняно-прядильній фабриці помічником майстра.

Микола в Сибіру одружився на росіянці. В 1947 році теж приїхав був на Буковину з молодою жінкою. Але голод, нестатки, переслідування роз-

чарували вільну сибірячку і вона вмовила Миколу повернутися назад у радгосп "Комуніст". Там Микола 17 січня 1954 р. помер.

Володимир на спецпоселенні закінчив 10 класів, поступив у Петропавловський індустріальний технікум у Казахській РСР, після закінчення якого працював трохи викладачем, а потім його призвали в морфлот. Служив в Одесі. Закінчив військово-морське училище і його направили на Далекий Схід у Петропавловськ-Камчатський. Там дослужився до капітана 3-го рангу і пішов у запас.

Домка, яка до депортації встигла закінчити 1 клас румунської школи, так і не змогла продовжити навчання. На спецпоселенні вона працювала разом з матір'ю. А коли сім'я в 1957 р. повернулася в Рідківці, то пішла в Чернівці і, щоб вижити, працювала на різних роботах у тресті їдалень.

Мама весь час жила в Рідківцях, де й померла в 1993 р."

Від себе додам, що вся родина Василинчуків сьогодні живе в Чернівцях, дружна, згуртована, доброзичлива. Важкі умови спецпоселення не зламали їхніх душ, не зробили їх злими і жорстокими. Працелюбність, яку з дитинства прищеплювали дітям батько й мати, підняла їх над нестатками і злигоднями, вивела в люди, зробила їх шанованими громадянами незалежної України. Та все ж жахи депортації, важкі роки спецпоселення, багаторічне проживання під енкавеесівським наглядом у землянці, голод і холод, що тривав майже 17 років, із життя не викреслити, не стерти. Репресій не забути. Безвинної загибелі батька злочинній владі не простити.

Це розповідь про трагедію однієї сім'ї. А таких сімей було 2305. Це тільки депортованих 14-15 червня 1941 р. А ще ж були депортації 1944–1948 рр. Долі багатьох інших сімей були ще трагічніші і страшніші цієї.

Джерела та література

1. Сталин И. Вопросы ленинизма. Издание одиннадцатое. – М.: Госполитиздат, 1952. – С. 351.
2. ДАЧО. – Ф. Р–2838. – Оп. 3. – Спр. 695.
3. Там само. – Ф. 1. – Оп. 1. – Спр. 118.
4. Справка о количестве выселенных семей антисоветского элемента по Черновицкой области. 17.06.1941 г. // Там само. – Ф. 1. – Оп. 1. – Спр. 118.
5. ДАЧО. – Ф. 1. – Оп. 1. – Спр. 118.
6. ДА МВС ЧО. – Спр. ФО–861.

м. Чернівці
8.06.2000 р.

Іван Фостій

ЖИТТЄВІ ДОРОГИ НЕСТОРА КАШУЛА

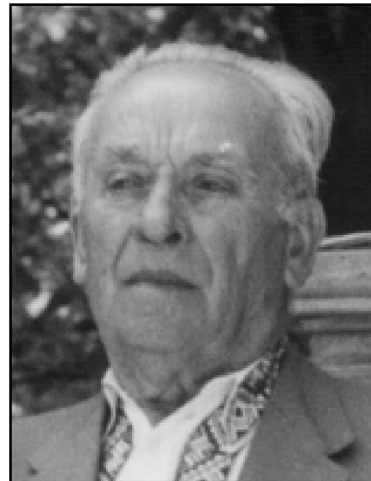
Нестор Григорович Кашул

ЛЕТЯТЬ роки, як птахи в ірій. Тут були, а тут нема. Відшуміла бойовими грозами юність Нестора Григоровича Кашула. Недолуга старість підкотилась на не вельми баскому коні, який називається ковінькою. Та ветеран не здається. На його грудях немало бойових нагород – орденів і медалей, а от здоров'я... Здоров'я хотілося б мати більше...

* * *

Несторові йшов двадцять перший рік, як його мобілізували в Червону армію. По-справжньому був радий цьому. Нарешті він послужить у дійсно народній армії, яка є захисницею усіх трудящих. Так казали комуністи.

В Чернівцях мобілізованих повантажили у вагони і повезли далеко-далеко, аж у Марійську Автономну Радянську Республіку, у 363-й запасний стрілецький полк.

Все напочатку йшло, як і буває з новобранцями. До них прислухалися, приглядалися. Рідківчан у полку було чоловік 100. "Смершівці" викликали кожного у свої кабінети, випитували, якого роду-племені, соціального стану, до якої політичної партії належав, чи арештовувався румунською сигуранцою, чи сидів у тюрмі...

Нестор трохи хвилювався. Не певний був, що блискавка пролетить мимо і не вдарить. Справа в тому, що в період повторної румунської окупації – липень 1941-го – березень 1944-го – у Рідківцях діяла бойова організація ОУН і немала. 18 юнаків до неї входило. Працювали завзято, готувались до збройної боротьби. Нестор працював заготівником м'яса для румунської армії. Мав велосипед. На ньому їздив і по своєму селу, і в сусідні заглядав. До Чернівців теж мчав, як казали на Буковині, колесом.

А на нинішній вулиці Сагайдачного навпроти лазні жив громадянин Рукшинський. Він нелегально займався розповсюдженням українських газет, які хтось привозив йому з Галичини. Нестор Григорович брав ці газети і віз у село. Їх читали майже в кожній хаті. А село – така організація, що не всі тримають язика за зубами. Хтось десь перед кимсь похвалився, а хтось подружньому шепнув комусь, хто і звідки ці газети возить. На хлопців жандарми напали, вісімнадцятьох арештували. Серед них Миронюка Василя, Тулика Василя, Нестора і Григорія Кушніруків, Івана Ілащука, Григорія Василинчука. І почали вибивати із них потрібні відомості.

Нестора допитували, де і в кого він брав газети. Юнак не зізнавався. Жандарми зв'язали його і почали бити буками. Він кричав, стогнав. У цей час приїхав повітовий шеф. Стражі порядку засунули зв'язаного Нестора під ліжко, щоб начальник не бачив.

– Я зрозумів, що мені хана. Уб'ють, – розказує ветеран. *– Що ж робити? Розбиваю об підлогу собі носа, вимазую кров'ю обличчя і кричу під ліжком. Шеф наказав витягти мене звідти і розв'язати. Всіх інших теж били, але менше, бо я був ніби за старшого серед нас.*

Після цієї екзекуції арештованих відправили в Чернівці і 3 місяці тримали у в'язниці. Несторовому батькові довелося продати телицю і найняти адвоката Винту. Він і врятував хлопців від тюрми.

* * *

Приходу Червоної армії дочекалися без пригод. В селі велася велика агітація за вступ до колгоспу. Люди впиралися, не хотіли йти в громадську кабалу, здавати туди свою землю, худобу, інвентар.

Побувавши в жандармських руках, більшість хлопців отямились і вже не захоплювалися читанням українських газет, бо знали, що НКВС-НКДБ в сто разів страшніші сигуранци та жандармерії. Румуни поб'ють та й випустять, а НКВС як зажене в Сибір, то навряд чи й вернешся назад, а можуть запросто розстріляти...

Як там вже було, але "смершівцям" хтось шепнув, що Нестор Кашул належав до ОУН і навіть сидів кілька місяців у румунській в'язниці. Рішили його розколоти.

Нестор Григорович згадує, як одної липневої ночі оголосили тривогу. Всі піднімаються, одягаються. Сказали, що поженуть на сінокос. Пішки на вокзал. Там у вагони і ту-ту! Куди? Не відомо. На ранок зупинилися в Казані. Сидимо у вагоні, дивимось у вікно. Бачимо неподалік невеликий базарчик, на якому продають малину та інші ягоди. Я до дверей. А там уже хлопці у синіх кашкетах з автоматами і нікого нікуди не пускають. За кілька хвилин прибуває ще 16 автоматників. Шикують нас у колону по два і кроком руш! За місто! В тюрму! А тюрма велика. На вишках вартові. Зайшли туди і відразу в лазню. Помили. Я страшенно хотів пити. Підійшов до одного й кажу: *"Товаришу, де тут можна води попити?"* А він мені: *– Какой я тебе "товаришу"? –* і ватрачем (кочергою) мене по плечах як садоне.

Я відскочив від нього. Тим часом нас ділять по камерах – по 15-16 чоловік в одну. Я потрапляю в ту, де 16. Підлога дощата. Стелемо бушлати і лягаємо, як оселедці в бочці. Постільних речей ніяких. Так ми валялися в камері тиждень. Нас ніхто не тривожив. А потім о 24.00 викликають до слідчого. Почалися допити. Розказуй автобіографію. Де жив? Що мав? Бідняк, середняк чи куркуль?

– Говорят, ты был в тюрьме в 1943-м году? – не то стверджує, не то запитує слідчий.

– Був.

– За что?

– Я шкуру виправляв. І в мене знайшли дольмесер. Австрійський кинджал, а це ж холодна зброя. За те арештували.

– А за что там люди сидели?

– За те, що співали українських пісень.

– А ты любишь украинские песни?

– А хто ж рідної матері не любить?

– Ну, а кого ты знаешь из членов ОУН?

– Нікого. Взагалі не чув і не знаю, що таке ОУН.

– А Василия Миронюка, Тулика, Кушнирука знаешь?

– Якого Тулика й Кушнірука? У нас їх багато. Одних знаю, інших ні.

– Но ты ведь давал 10 лей на националистическое знамя? – знову питає слідчий.

"Хтось таки мене продав зі своїх", – подумав я, а вголос сказав:

– Звідки? Я бідний. Не давав...

Відвели в камеру. Вранці підсунули шпигуна. Він до мене так лагідно*: "Ты за что здесь сидишь?"*

– Ні за що. Хтось щось набрехав на мене...

Він тоді переходить на українську мову і шепче мені на вухо:

– Москалів не буде! Я їх ненавиджу, як скажених псів. Я їх стріляв без жалю, як тільки десь мені на дорозі траплялись...

– А ви не боїтеся мені це розповідати? – кажу йому. *– А якщо я донесу слідчому про ваше ставлення до москалів? Ви дуже ризикуєте.*

Під вечір шпигуна забрали. А мене знову до слідчого. Він довго мучив у кабінеті все тими ж питаннями: чи був у ОУН та коли вступив, та хто ще входив в організацію? І за ті нещасні 10 леїв на прапор. Я твердив одне: не був, не знаю.

Він бере мене і веде в підвал. Темний, сирий. Включає одну фару і спрямовує її на протилежну стіну, яка вся в дірках від куль. Слідчий витягує з кобури пістолета, махає перед моїм носом:

– Если ты скажешь, что дал 10 лей на украинский флаг, то будешь свободный. А не скажешь, я тебя расстреляю...

– Я не мав грошей і не давав. І нікого не знаю.

– Ну хорошо. Если ты переживешь 10 дней карцера, то я тебя освобожу. – І відпускає мене в камеру.

А наступного дня відкриваються двері і наглядач кричить:

– Кто на букву "Ка" – выходи!

– Я Кашул Нестор Григорович!

Біля наглядача стоїть жінка у формі молодшого сержанта.

– Пішли зі мною, – каже. *– Я тебе врятую.*

І справді врятувала. Кожного другого дня, коли чергувала, давала їсти хліб і кашу.

В камері стояла бетонна лавочка, на якій могло сісти двоє. По черзі мінялися. Одні посидять, потім інші. Так минуло вісім днів. І мене кличуть на засідання військового трибуналу дивізії.

Там головуючий встає й каже:

– Кашул Нестор Григорьевич! Вы свободны. Получите 15 рублей и немедленно в часть. Но боже упаси вас сказать кому-нибудь, где вы были. Понятно?

– Понятно, – відповідаю, а сам думаю: *"Невже я вирвався з цього пекла? Невже буду жити?.."*

* * *

У той день звільнили шістьох таких, як я, з різних областей. Із буковинців ці тюремні випробування переживав разом зі мною Михайло Іванович Довганюк із Юрківців Заставнівського району. Направили нас на пересильний пункт. До нього було близько кілометра. Ідемо по свіжому повітрю. Голова паморочиться. Кілька разів зупинялись, але дійшли. Там три доби відпочивали після допитів. Поки ми крутились біля кухні, до мене підійшла татарка, що там працювала, зняла з мене офіцерського кашкета і шкіряний пояс:

– Тебе не положено! – сказала. Але за це накидала повний казанок каші. Три дні мене кашою від пуза годувала.

А на четвертий день вранці, відразу після сніданку, ведуть нас на пристань. Там був невеличкий базарчик. Я підійшов до однієї жінки, яка торгувала пиріжками, взяв один – з'їв, взяв другий і йду. Вона до мене:

– А гроші?

– Грошей немає, – кажу. *– Гол как сокол...*

– Ах ти негідник, – каже. *– Ти думаєш мені легко пиріжки даються? Вас тут багато таких ходить...*

Поруч неї інша жінка продавала молоко й булочки.

– Іди до мене! – каже. *– У мене два сини на фронті пропали. Ти не маєш серця,* – каже сусідці. Налила чашку молока, дала білу булочку: *– Їж і поминай моїх синочків...*

В цей час підійшов пароплав. Нас повантажили на нього і ми поплили до міста Іртиш. Поки допливли, я все попродав із себе. Мій односельчанин Ілля Гузуман каже:

– Ти знову, Несторе, потрапиш у карцер. Навіщо ти все продаєш?

Прибули в Іртиш. Нас вишикували. Викликали старшину. Капітан скомандував мені:

– *Вийди зі строю!*

Потім наказав старшині:

– *Забери його в каптьорку.*

Я вийшов.

Не знав, що таке каптьорка. Ілля Гузуман теж не знав, подумав, що це якась каральна установа. Каже мені:

– *От, бачиш! Я ж говорив, що потрапиш у якусь халепу… Так і сталось.*

– *Та вже, що буде, те й буде,* – відповідаю Іллі. А старшина приводить мене до якихось дверей, відкриває, заводить всередину, а там нові шинелі жовті англійські, американські жовті ботинки, нова солдатська уніформа. Старшина питає мене, який розмір взуття та одягу ношу?

– *Не знаю,* – відповідаю йому.

Він дивиться на мої ноги і кидає ботинки, онучі, шинелю, уніформу, 2 пари білизни, подає казанок і ложку. Я все це забираю і йду разом з усіма в лазню. Там пройшли санобробку, одягли свіжу білизну та нову уніформу і в дерев'яні бараки. Добре, що був початок осені, то ми не мерзли. Їдальня наша знаходилась надворі під навісом, де вільно гуляв вітер. Борщ і каша не встигали вихолоджуватись, бо ми моментально з'їдали. Інколи давали й оселедці до ячмінної каші. Кому хвіст, кому голову.

Почалося військове навчання. Хлопці молоді, харч переварювали швидко. Ходили майже впроголодь. Одного разу я побачив на полі невикопану картоплю. Відпросився в сержанта, щоб накопати бульб. А потім розпалив вогнище і на бляшаній жаровні почав пекти. Сержант підійшов:

– *Що це ти робиш?*

Я сказав.

– *Тоді печи і для мене...*

Напік на все відділення. Смакували з великим задоволенням. Пригадалось рідне село. Там теж очевидно в той час вибирали картоплю й пекли прямо в жару від картопляного бадилля.

Два місяці тривало наше навчання. Ми вивчали стрілецьку зброю, гранати, міни. Ходили на стрільбище, де виконували вправи стрільби з гвинтівки, з автомата, з кулемета з усіх позицій – стоячи, лежачи, з коліна...

І ось одного вечора на станції Іртиш появляється порожній товарняк.

– *Ну, хлопці, це вже за вами,* – каже командир роти.

І справді, тієї ночі нас повантажили і в Барановичі, в Білорусію. А звідти – пішки в Польщу. З Польщі – у Східну Пруссію. У 1240-й стрілецький Виборзький полк 372-ї стрілецької дивізії 2-го Білоруського фронту. Пізно увечері вишикували. Майор, що командував нами, доповів полковнику, що поповнення в складі батальйону прибуло без втрат. Хворих немає!

Молодий, бравий полковник виступив з невеликою промовою. Сказав, що Червона армія добиває фашистського звіра на всіх фронтах. Радянська земля звільнена від загарбників повністю. Дорога стелиться на Берлін. Перемога за нами! Але німці ще впираються. Їх треба добити. Ми зараз воюємо на чужій території, тому будьте пильні. Не зівайте, не засипайте на посту. Не ловіть гав на передовій. Після прийняття присяги ви стали повноправними воїнами Червоної армії. За бойові заслуги, за хоробрість, мужність і винахідливість вас будуть нагороджувати! За боягузтво, нерозторопність і зраду вас будуть суворо карати! Бажаю вам бути стійкими, терплячими, мужніми, сміливими, винахідливими, відданими своїй Вітчизні воїнами. Знайте, що сміливого куля боїться, сміливого багнет не бере! Так у пісні співається! І це правда! Будьте вірними синами і надійними захисниками рідної землі. Громіть ворога на його ж території.

Нас відразу ж кинули на передову – в окопи! Я перший номер ручного кулемета. Другим номером у мене був хлопець із Білорусії. Грудень місяць. Поля й дороги засипані товстим пластом снігу. Війська рухаються повільно. Німці чинять жорстокий опір. Жодного населеного пункту не здають без бою. Одного дня зі всіх рот відібрали по 7 чоловік, серед них і мене, й направили у полкову розвідроту. Почалося суворе, повне небезпек життя військового розвідника. Командир наказав, вивчаючи ситуацію на бойових ділянках, пильно стежити один за одним. Якщо хтось порушив наказ командира групи – кулю в лоб без попереджень. Розвідники йдуть попереду всіх. З'ясовують, де, які сили противника знаходяться. Вони доповідають про ситуацію командиру полку. Безпечно – полк іде вперед. Небезпечно – полк сидить в обороні. Рухаємося тільки вночі.

І ось підходить 14 січня 1945 року. Неділя. З 10-ї до 12-ї ранку почалася могутня артпідготовка за участю "Катюш". Німці жорстоко відбивалися. Обстрілювали наступаючі радянські війська з шестидульних мінометів, артилерійськими снарядами різних калібрів, засипали бомбами з літаків. Земля колихалася під ногами…

20 лютого на позиції 1240-го сп налетіли три ланки "мессершміттів" і почали обстрілювати й бомбити передову. Кашулу осколком бомби розтрощило щелепу і привалило землею, з якої стриміли тільки його чоботи. Коли похоронна команда перевіряла окопи, хтось побачив носок чобота, що виглядав з-під землі. Розгребли лопатами, побачили два чоботи. Зняли один і торкнулися ніг. Вони були ще теплі. Швиденько почали розкопувати завал і витягли з-під нього розвідника. Приклали вухо до грудей – серце легенько билося. Живий! Завезли в санчастину, звідти – в евакогоспіталь. А в Рідківці зі штабу полку пішло повідомлення, що Кашул Нестор Григорович, перебуваючи на фронті, пропав безвісти 20 лютого 1945 року.

Наш герой тим часом лікувався в Ленінграді, в евакогоспіталі № 1360. Щелепа була пробита наскрізь. Не міг нею ворушити, не міг роззявити рота. Годували через ніс шлангом. Одужування йшло повільно. Але життєва сила перемагала смерть. На початку травня Нестора виписали з госпіталя і направили в школу санінструкторів. Учився сумлінно, охоче. Радів, що Німеччину розгромили. Сподівався, що скоро і його демобілізують. Аж тут у серпні почалася війна з Японією. Вночі усіх санінструкторів повантажили в ешелон і повезли в Приморський край, у м. Ворошилов. Поки їхали до свого місця призначення, Японія капітулювала. Друга світова війна закінчилася. Нестор трохи більше року послужив тут при штабі санітарного управління Далекосхідного фронту і в грудні 1946 року повернувся у рідні Рідківці. Дома його чекали батько й мати, дружина Степанія Георгіївна і син Нестор. Він народився після того, як родина одержала повідомлення, що його батько пропав безвісти на фронті, тому дали йому батькове ім'я Нестор.

* * *

Почалося цивільне життя. В селі організовувався колгосп. Воїнові Червоної армії, учорашньому розвідникові незручно було пасти задніх. Він один із перших здав у колгосп 8 гектарів поля, воза, плуга, борону, віялку. Походив кілька днів у колгосп на роботу, а потім йому запропонували місце заступника голови сільського споживчого товариства. Головою правління був Дмитро Козак родом із Дніпропетровщини. Він там працював на складі "Заготзерно", мав якусь розтрату і втік на Буковину. Влаштувався в Рідківцях головою сільського споживчого товариства. І тут його знайшли... Після нього головою став у 1949 році Нестор Григорович.

У ті роки Буковина ще клекотала діями боївок УПА. Майже в кожному селі був уповноважений МВС або МДБ. У Рідківцях таким представником був лейтенант Краснов. Він майже ніколи не був тверезим. Коли зустрічав Нестора Григоровича, починав співати пісню "Каким ты был, таким ты и остался..."

– Не таким, – відповідає йому Нестор. – *Зовсім іншим став.*

– Тогда с тебя магарыч, – каже Краснов.

Поставив. Випили. Розійшлися.

Так було не один раз. Та якось присилає Краснов чергового сільради Георгія Вівчарюка за бринзою і сиром.

– Немає, скажи йому, ні бринзи, ні сиру.

Той сказав. А Краснов у відповідь:

– Передай Кашулу, что его ждет дорога в Сибирь...

– Я ходжу натягнутий, як струна, – розповідає Нестор Григорович. – *Аж однієї ночі заходить він до мене в хату п'яний і починає чіплятись:*

– Ты работаешь в сельпо. Нам нужно найти Демика.

– Я не знаю такого, – відповідаю йому рішуче.

Краснов витягує пістолета з кобури, відтягує курок:

– Не найдешь – пуля в лоб!

– То вже зараз йдемо за ним, чи завтра?..

– Завтра, – каже Краснов і кладе пістолета на стіл.

– Спусти курок, – прошу його. Він промовчав.

Я хапаю пістолет, спускаю курок і виходжу з хати. Краснов залишився стояти біля стола. А я біжу до голови колгоспу Івана Григоровича Ващука і розповідаю про хатню пригоду. Питаю його, що робити? Той каже, щоб я йшов у райвідділ МДБ і розповів про те, як Краснов поводиться в селі. Я переночував у голови, а рано-вранці – на Садгору. Іду через ліс і думаю: посадять мене чи не посадять?

Приходжу до начальника відділу капітана Стрекозова. Вітаюся з ним і кладу пістолет на стіл. Він дає мені закурить. Подумав, що я вояк УПА і прийшов здаватися.

– Ні, – кажу йому. – *Я із села Раранча. Демобілізувався. А в нас є такий п'яничка Краснов, який паразитує на людях, нападав на мене і мою жінку. Вночі зайшов до нас у хату, почав погрожувати вбивством, сказав, щоб я шукав йому Демика, якого я зовсім не знаю.*

Стрекозов бере мене з собою, сідаємо в машину і в село, в сільраду. Там застали Краснова. А він був червонощокий, мого росту. За один раз півлітру випивав. І цього разу був уже п'яний. Стрекозов до нього:

– Ну ты, красная морда! Сколько можно компрометировать органы?

Забрали на полуторку, зняли погони, повезли в Садгору. Це було восени 1949 року. Після цього кадебісти залишили мене в спокої.

* * *

Нестор Григорович людина чесна, справедлива. Він не міг терпіти грабіжників, які від імені влади забирали у населення останню крихту хліба, з яким у кінці сорокових років було важко. Весною 1947-го люди мало не вмирали з голоду. А дехто й помер. А тут район натискає на здачу зерна. Нестора Григоровича призначили в бригаду, яка мала витрушувати хліб у селян на куті, де він жив.

Зайшли в хату загиблого на війні Іллі Мельничука, в якій жили дружина і двоє малих дітей. На плиті сушилося кілька кілограмів зерна. Представник району у синьому кашкеті і сталінці побачив те зерно і дав команду:

– Собрать и сдать государству!

– Як забрати? – обурився Кашул. – *У дітей сиріт? Батько їхній загинув на фронті, а ви у дітей останню зернину забираєте? Ви хочете, щоб вони з голоду повмирали?..*

– Замолчи ты, бандера! Немедленно сдать государству!

Я, якби мав пістолет, убив би його. Але в мене не було зброї. Не стримався і так стукнув його кулаком по голові, що він упав на долівку. Я ще вдарив його двічі шпіцами під ребра і вискочив з хати. Прийшов додому, задумався: що я наробив? Жінка стривожилася.

– *Що трапилося?* – питає.

Розповів.

– *Посадять,* – каже.

Минає три дні. Увечері іду з роботи додому, бачу по подвір'ї ходить чоловік у плащі кольору хакі, в сталінському кашкеті, але без зірки. Тільки я в двір, він до мене:

– *Добрий вечір!*

– *Добрий вечір.*

– *Мене направили до вас на нічліг. Приймете?*

– *А чого б і ні? Ласкаво просимо...*

Зайшли до хати. Жінка готує вечерю. Варить картоплю, накладає в миску капусти, кришить туди цибульку, поливає олійкою. Я ставлю на стіл пляшку горілки з корінцем полину. Наливаю собі і йому. Він понюхав і питає:

– *А чого не магазинна?*

– *За магазинну треба платити. А я не маю грошей. Тому варю собі сам. У мене часто болить горло, мушу його прополіскувати.*

Гість випив горілку, закусює, а я кажу йому:

– *Влада не знає, що робиться в селі. Сюди понаїжджала всіляка шантрапа і забирає останнє в людей. Три дні тому був уповноважений з району, рішав кого розкуркулювати, кого в Сибір, а кого на Колиму. То він забирав останні крихти, останні зернини у дітей, батько яких загинув на фронті. Я просив його не забирати, а він мене бандерою обізвав. Я не витримав і тріснув його по голові, а потім ще двічі під ребра ногою дюгнув.*

Тільки тепер гість зняв плаща і сказав:

– *Я майор із МДБ. Приїхав у цій справі. Треба було до вас раніше прийти.*

* * *

Нестор Григорович працював головою сільського споживчого товариства з 1949-го по 1964 рік. Йому радили вступати до КПРС, а він не хотів. За це й звільнили з керівної посади. А товариство було кращим в області. Виросли нові магазини, купили вантажний автомобіль, побудували побутовий комбінат, в якому були перукарня, шевська майстерня, фотографія. А коли звільнився, все пішло прахом... Жаль, звичайно, що так не по-господарськи розпорядилася влада тими надбаннями, які були потрібні для всіх, служили усім жителям села.

– *Зараз все приватизували Топорівці,* – каже Нестор Григорович, – *а Рідківці лишилися ні з чим...*

Дивлюся на Нестора Григоровича з великим співчуттям і з не менш глибокою шаною. Життя прокотилося по ньому своїм важким котком, але не зламало. Він і нині такий же бойовий, як колись, і готовий вступити в бій за справедливість і людську честь будь з ким. Не даремно ж його груди прикрашають медалі "За бойові заслуги", "За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941–1945 рр.", "За перемогу над Японією", орден "Вітчизняної війни" I ступеня. В орденській книжці написано, що він вручений "За хоробрість, стійкість і мужність, проявлені в боротьбі з німецько-фашистськими загарбниками і в ознаменування 40-річчя Перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні 1941–1945 років".

м. Чернівці
11.04.2005 р.

Лілія Хмель

МИКОЛА ІВАНОВИЧ КУШНІРЮК – ПОЛІТИЧНИЙ В’ЯЗЕНЬ

У червні 1940 р. на територію Північної Буковини та Бессарабії вступили війська Червоної армії. Партійно-ідеологічна верхівка СРСР на чолі з Йосифом Сталіним прагнула якомога швидше розширити кордони країни, приєднавши до неї нові області. Дехто з населення очікував від радянської влади позитивних змін, сподівався на те, що політика нею вестиметься за принципом дружби і братерства між історично спорідненими народами. Але затяті сповідувачі радянського комунізму й соціалізму, що діяли на місцях, за короткий час розвіяли цей міф, виплеканий людською довірою та наївністю. Жахливий сталінський терор, масові репресії набирали шалених обертів. У дію був запущений механізм жорстоких безпідставних вбивств та катувань. Причому в числі жертв опинялися і впливові культурні та політичні діячі, і прості селяни. Під штамп “ворога народу” потрапляла велика кількість інтелігенції. Дехто намагався врятуватися еміграцією. Але вирватись із бандитських рук було не так просто.

Однією з перших, хто кинув виклик сталінській тиранії, була Організація українських націоналістів (ОУН), яка розгорнула свою активну діяльність на Буковині ще до приходу Червоної армії. Патріотично налаштовані юнаки і дівчата боролися за свій народ, за вільну Україну, таку омріяну до болю й сліз. Співробітникам НКДБ та іншим спецслужбам поставили чітке завдання – повністю знищити ОУН. Тут варто зазначити, що арешт членів ОУН проводився під особливим контролем. У документальних зведеннях та спеціальних донесеннях для таких арештантів виділялася окрема графа. Ситуація ускладнювалася й неоднозначним ставленням до них місцевого населення. Хтось підтримував, хтось, наляканий радянською владою, відхрещувався від ОУН, але була значна частина й таких, що активно допомагала енкадебістам виловлювати членів ОУН. Страждали не лише самі члени організації, а й їхні родини. Всіх арештованих масово вивозили до виправних таборів, де довгі роки тягнулося важке ув’язнення. Арештовували за найменшу підозру в участі у діяльності ОУН. Часто траплялося так, що у слідчих не було вагомих доказів, аби засудити підозрюваного. Але численні допити з пристрастю все розставляли на свої місця…

Люди не витримували жорстоких катувань і зізнавались у тому, що від них вимагали їхні слідчі. Покаліченим було не лише тіло, а й душа. ВКП(б) вважала найбільшим своїм ворогом членів ОУН. Обзивала їх вбивцями й німецькими прислужниками. Десятки років саме цим зомбували суспільний мозок. На сторінках преси чи то в шкільних підручниках містилися неправдиві історичні факти про діяльність ОУН. Прикро, але і в наш час представники нинішньої КПУ називають їх зрадниками батьківщини, братовбивцями, фашистськими найманцями.

Аби довести протилежне, або хоч бодай посіяти зернину сумніву в такій заідеологізованій думці, ми розповімо історію Кушнірюка Миколи, який пережив страхіття шестирічного табірного ув’язнення лише через те, що хотів бачити свою Україну вільною і незалежною.

Народився Микола 1931 року в Топорівцях Новоселицького р-ну в сім’ї робітника. Дитинство видалось важким, позбавленим радісних пустощів та втіх. Миколі довелось стати свідком страшних подій війни. На його очах гинули люди. Майже в кожній хаті убогі стіни здригалися від плачу болючої утрати. Німецькі та румунські окупанти, червоноармійці, Українська повстанська армія… Не кожен дорослий міг розібратися у тій непростій суспільно-політичній ситуації, не знав, кому вірити, кого вважати своїм другом, а кого ворогом. Микола також багато чого не розумів, але чітко усвідомлював: Червона армія воює за збереження СРСР, а УПА – за незалежну Україну. Саме в роки війни хлопчик усвідомив всю нездоланну

силу любові до свого народу й країни, всю силу патріотизму. Він понад усе хотів, щоб його рідна Україна скинула з себе рабські кайдани, в які була закута не одне століття. Для цього ж потрібно було звільнитися з-під гнітючого радянського ярма, тому вся велика Миколина родина, як і багато інших людей, підтримувала діяльність УПА.

По закінченню війни український народ розпочав відбудовувати зруйноване народне господарство, планував майбутнє. Здавалося, що нарешті до осель завітає довгоочікуваний мир та затишок. Але ж ні. Радянські спецслужби ніяк не могли заспокоїтися, вони знову продовжували полювання на безвинних. Країною котився терор. Масові арешти лякали людей, які ще не встигли забути жахи війни. Так тривало довго…

31 липня 1947 року… Світанок… До невеличкої оселі Кушнірюка Івана Дмитровича завітали непрохані гості – співробітники Садгірського районного відділу Міністерства державної безпеки. Серед них був і сільський чоловік Козуб Іван, який співпрацював із цими органами. Один схопив господаря, а інші пішли до сусідньої кімнати, де спали діти. Підійшли до ліжка найстаршого Миколи і стали його будити. В цю мить прибігла перелякана мати. Вона благала не чіпати сина, але її ніхто не слухав. Микола мусив піднятися з ліжка. Він не розумів, що коїться. Роздягненого його повели до кімнати батьків. Те, що там хлопець побачив, йому вже ніколи не забути. На кріслі посеред кімнати сидів батько, весь блідий, наляканий. Одяг на ньому був розхристаний. Коли він побачив сина, то кліпнув йому, щоб той тікав. Микола миттю вибіг із хати і побіг у город. В одній сорочці і підштаниках хлопчина прибіг до дядька Василя Снігура. Задиханий від швидкого бігу Микола розповів Василю Михайловичу, що до них прийшли співробітники НКВС. Чоловік зрозумів хлопця з півслова, бо арештів тоді було дуже багато. Так, у лютому 1945 року був заарештований Кушнірюк Микола, рідний брат Івана. Його звинуватили в тому, що він член ОУН. А вже в березні його дружину Олену та доньку Домку вислали на спецпоселення. Пригадався Снігуру і нещодавній арешт Василашка Івана. Це сталося тоді, коли в село прийшов Гуцуляк Василь, член організації “Юрася”, а з ним ще двоє повстанців. Вони переховувалися в одній хаті недалеко від лісу. Їх випадково помітив голова сільради Гарасим Василь Петрович, який тісно співпрацював з МДБ. Повстанці кинулись тікати до лісу. Голова сільради викликав підмогу і також побіг туди. В той же час у цьому лісі збирав гриби Василашко Іван. Чоловік зустрів повстанців, перекинувся з ними кількома словами. Це бачили декілька інших селян, які все розповіли емдебіс-там. Василашка одразу ж схопили, але він нічого не хотів розповідати. Його відвезли в Садгору, а потім у Чернівці. Там він уже у всьому “зізнався”…

Трохи помовчавши, Снігур сумно мовив: *“На кого мав надію, того вже нема…”* Микола ще деякий час побув у дядька Василя, а потім побіг додому. Дорогою від переживання за рідних у юнака серце немов вистрибувало з грудей. Він пішов у город і звідти з кукурудзи виглядав у двір. Бачив, як забирали батька… Хлопчик не стримував сліз. Вони заливали його обличчя… Кушнірюка Івана повели через яр, там же забрали Ревегу Манолія та Макаренка Івана. Сім’я залишилася без батька. З цього моменту розпочалися найтяжчі випробування. Поки велося слідство, Іван Дмитрович перебував у внутрішній тюрмі Чернівців. Він чекав на суд… На суд чекала і його дружина Марія з дітьми. Бідолашна жінка до останнього сподівалася, що її чоловіка виправдають. Але дива не сталося. 27 вересня 1947 року військовий трибунал військ МВС Чернівецької області визнав Кушнірюка Івана Дмитровича винним у зв’язку з ОУН і за ст. 54-1 “а” Кримінального кодексу УРСР засудив до 10 років позбавлення волі у виправно-трудових таборах, 3 років поразки в правах з конфіскацією майна. Іван Дмитрович відбував своє покарання у Мордовії, а його сім’я залишилась на Буковині і смиренно чекала на повернення батька додому. Марія Миколаївна навіть не уявляла, як зможе без чоловіка виховати трьох дітей, доглянути господарство. Жінка звикла до його підтримки, мудрої поради,

лагідного слова. А тепер безвихідь. Їй здавалось, що це найгірше, що могло трапитись. Якби ж вона тоді знала, що найгірше ще попереду…

Минуло півтора року відтоді, як заарештували Івана Дмитровича. Сім'я готувалася зустрічати Новий рік з надією та сподіваннями на краще. Хтось постукав у двері. Коли Марія відчинила їх, то побачила перед собою сусіда Ісака Танасія, який працював на МДБ. Жінка дуже розхвилювалася, але все ж впустила чоловіка до хати. Той підійшов до Миколи і тихенько мовив: *"Тебе кличе мій начальник. Він тебе щось спитає і одразу ж відпустить додому".* Микола пішов у Садгору, де на той час знаходилось районне відділення МДБ. Його супроводжував Танасій. Коли прийшли на місце, то останній мовив: *"Не бійся!"* Він бачив, що хлопець дуже переживає, тому хотів якось його підбадьорити.

Переборовши страх, Микола переступив поріг кабінету, в якому сидів слідчий Толочинський. Він одразу ж почав допитувати переляканого хлопчину.

– Чи був у боївці?

Микола розгубився і не знав, що відповідати. Слідчого це дратувало. Він кинув юнака на підлогу і крикнув: *"Сто раз присядь і рахуй!"* Хлопець почав виконувати наказ. Дуже швидко він впорався із цим завданням. Це аж ніяк не влаштовувало Толочинського. *"Ще сто п'ятдесят!",* – гримнув той. Микола знову швиденько почав присідати. *"Ще сто п'ятдесят!",* – не заспокоювався слідчий. Сили вже потроху залишали сімнадцятирічного юнака. Він відчував нестерпний біль у ногах. Присідання уповільнилось. Хлопець вже більше не міг, тому спробував обдурити слідчого і почав неправильно рахувати. Проте Толочинський не дав себе обманути. Він дуже розлютився на підлітка-нахабу, схопив березового прута і почав бити ним бідолашного Миколу. Кожен удар завдавався ще з більшою люттю. Слідчий себе не контролював, а юнак лежав на підлозі, прикриваючи обличчя руками. На якусь мить озвірілий слідчий зупинився.

– Можливо у вас в селі є інший Кушнірюк?! Не ти...

– Є, – не знаючи, що казати, відповів наляканий Микола.

– Тоді ми завтра приведемо його, – насмішкувато кинув слідчий.

Микола лежав на брудній, холодній підлозі і корчився від болю… В ці хвилини хлопець не міг ні про що думати. Від сильних ударів пекло кожну клітиночку його тіла. Біль… Нестерпний біль… А тим часом слідчий вже засумнівався, чи Микола той, що потрібен йому. Він зі злістю дивився на скорченого хлопця, який так ні в чому і не зізнався. Однак всі його сумніви розвіяв прихід Гуцуляка Михайла, рідного брата повстанця Василя. Увійшовши до кімнати, той побачив Миколу і мовив: *"Його мій брат навчив мовчати. Через нього і я натерпівся!.."* Ці слова завдали побитому юнакові набагато більшого болю, ніж ті численні удари. Адже Микола довіряв Михайлу, вважав його своїм товаришем. Коли той утік із Воркути, де відбував своє покарання як член сім'ї учасника УПА, Микола допоміг йому вижити. Втікачеві нікуди було піти, бо повстанці тоді не мали змоги взяти його з собою, тому він переховувався у сусідів. Але це тривало недовго, бо хатами ходила бригада, що забирала хліб. Михайло знову мусив тікати. Він прибіг до Миколи, попросив у нього хліба й сірників і сказав, що піде в поле. Через деякий час Василь зміг забрати свого брата до себе. Згодом його таки впіймали, але вже в іншому районі. А тепер він ганебно зрадив ту людину, в якої неодноразово просив допомоги, а найгірше – зрадив брата… Не такої зустрічі чекав Микола…

Слідчому вистачило коротких свідчень Михайла, аби продовжити катування підозрюваного Кушнірюка. Але тепер він покликав собі на "допомогу" ще кількох чоловіків, які по черзі знущалися над хлопцем. Найгірше бив якийсь капітан. Його різного кольору очі, одне – чорне, а інше – коричневе, були налиті звірською люттю. Цей погляд навіював жах. У Миколи душа застигала, коли ті страшні очі божевільно блукали по його побитому тілу, ніби шукали на

ньому "живого" місця. Хлопець майже не запам'ятав, як виглядав його найжорстокіший кат. Шатен, середнього зросту… і все.

Миколу відпустили додому. Мати з жахом дивилася на покаліченого сина. Вона все ніяк не могла збагнути за що… За що на її родину випало стільки страждань. Невдовзі до Кушнірюків прийшов лейтенант Шмельов із Садгори, той самий, що мав допитувати Миколу. У Марії Миколаївни завмерло серце.

– *Усіх тих, хто тебе бив, я посадив. То були бандерівці,* – мовив Шмельов. Він чекав якоїсь реакції від Миколи, але той мовчав. Лейтенант різко повернувся і вийшов із хати.

Через деякий час у селі з'явилися антирадянські агітаційні листівки. Вони були написані від руки друкованими літерами. Миколу знову викликають. Цього разу лейтенант чекав його на ганку колгоспної контори. Він обережно запитав:

– *Скажи, Миколо, хто ці листівки написав?*

– *Якби я був на вашому місці, я би знав,* – впевнено відповів хлопець.

Така зухвала відповідь не на жарт розлютила Шмельова. Микола опиняється в камері. Час від часу його приводять на допит, який влаштовував садгірський лейтенант. Хлопець ні в чому не зізнавався, тому з кожним разом його били все сильніше. Найчастіше завдавали ударів по голові, кати навіть повиривали частину волосся. А за те, що лишилося, підіймали з підлоги, коли він падав без сил. Голова спухла так сильно, що навіть шапка не налазила. Дуже покалічили і ліву руку. Наступного дня Миколу кидають у пивницю. А там, крім холодного бетону, нічого немає. Тіло все в ранах… Хлопець тиждень нічого не їв і не виходив надвір. Потім його знову кинули до камери. Бувало й так, що заводили в пивницю і погрожували, що розстріляють, або ж виганяли в двір і кричали: *"Тікай!"* Але куди ж втечеш?.. Від таких "жартів" у хлопця не витримували нерви. Та він все одно мовчав. Юнацька впертість злила лейтенанта, проте він нічого не міг вдіяти.

Миколу в черговий раз викликають з камери. Виявляється, що мати привезла передачу. Шмельов поставив на стіл банку з молоком і крикнув: *"Пий!"* Знесилений хлопець спробував зробити бодай ковток, але не зміг…

Через тиждень Миколу відпустили додому. Трохи підлікувавшись, юнак поїхав працювати в Чернівці. Треба було хоч якось допомогти родині. Згодом йому вдалося вступити до залізничного училища. Під час навчання він проживав у гуртожитку. В рідному селі все ще було неспокійно. Арешти тривали. Спецслужби та їх оперативники ніяк не могли вгамуватися. Вони вишукували членів ОУН. Страшна розправа чекала на "Комара", одного з найактивніших повстанців, та його вірних товаришів. Співробітникам МДБ вдалося якимось чином вистежити їх. Вони оточили хатину, в якій переховувалися повстанці і наказали скласти зброю, але ті відмовилися і відбивались, скільки було сил. Ендебісти підпалили хату. Невеличке подвір'я вкрилось густим димом. Цим скористалися повстанці і перебігли в стайню. Однак Ісак Танасій, що прийшов сюди разом з емдебістами, здогадався, що повстанці там. Крикнувши: *"Гріймеся хлопці!!!",* він кинув у стайню гранату. Осколками було вбито кількох воїнів УПА. Частина повстанців потрапила під арешт. Не уник його в березні 1950 року і Козуб Іван Васильович. Незадовго до цього з ним розмовляв Микола Кушнірюк. Від Івана він дізнався про повстанців "Скорого" і "Бистрого". Знайшлися ті, хто бачив, як два юнаки розмовляли між собою. Тому невдовзі кидають за грати і Миколу. Його знову починають допитувати. Той ні в чому не зізнається. Слідчі б'ють, катують. Хлопця кидають до пивниці, де в той час перебувало ще двоє затриманих. І хоча Микола хотів розділити з ними свій біль і переживання, однак вони поставились до нього насторожено, оскільки думали, що той підсаджений. Юнакові було прикро, але він не ображався на своїх сусідів. Розумів, що ті дуже налякані. За ув'язненими наглядало двоє старшин. Один із них – Грузів, був дуже жорстоким, а

інший – Мегеда, навпаки – добрим. Він потай годував в'язнів. Давав їм цвілого хліба і при цьому кожен раз попереджав: *"Я вам даю цей хліб, але Боже борони сказати кому, або хоч крихту лишити".* Другий же старшина не дозволяв навіть молитися. Коли бачив когось на колінах, то одразу ж відводив у карцер.

Тим часом слідство тривало. На одному з допитів Козуб Іван сказав, що про "Скорого" і "Бистрого" знає від Миколи. Той все заперечував. Тоді його почали розпитувати про Козуба. Микола й тут нічого не розповів. Знову б'ють. Слідчі влаштовують очну ставку з Іваном. Микола повідомляє, що про "Скорого" і "Бистрого" йому розказав Ісак. Потім на очну ставку приводять двоюрідну сестру Євдокію. У Миколи запитують, чи та переховувала колись Гуцуляка Михайла. Хлопець категорично це заперечив. Не зізналася у цьому і сама Євдокія. Її відпускають, а Миколу починають розпитувати про антирадянські листівки. Майор Яхно ніяк не міг заспокоїтися: *"Чуєш? Скажи, де саме ти листівки розкидав?"* Микола й справді їх розповсюджував, але зізнаватися в цьому не хотів, бо знав, що слідчі не мають ніяких доказів. Однак докази таки знайшлися… Микола вже не витримав і мовив: *"Пишіть, що хочете, але не бийте…"*

5 липня 1950 року відбувся суд. Військовий трибунал внутрішніх військ МВС Чернівецької області за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засудив Кушнірюка Миколу Івановича до 25 років позбавлення волі у виправно-трудових таборах, 5 років поразки у правах з конфіскацією майна. Родина Кушнірюків на довгі роки втратила ще одну дорогу людину…[1]

З Чернівців Миколу повезли на пересилку у Львів. Там кілька місяців сидів у тюрмі. Потім відправили у Караганду. На засланні влітку в'язні працювали на будівництві, а взимку копали канал. Тут разом із Миколою було кілька його краян. Так, Вишиваний Іван із Нижніх Станівців продав свою жилетку за 6 пайок хліба.Невільників завжди мучив безкінечний голод. Вони їли навіть кістки з риби… Та не голод був найбільшим ворогом в'язнів. Найстрашнішими їм здавалися російські наглядачі, які люто ненавиділи українців, вважали усіх бандерівцями і навіть намагалися повирізувати їх. Миколі надовго запам'ятався великий плетений кошик, повен гострих ножів. Саме ця холодна зброя мала стати знаряддям для жорстоких убивств. Але, на щастя, табірне керівництво вчасно виявило змовників, тому запланованої різні не відбулося.

Потім Миколу перевезли в Кемеровську область, у гірську місцевість, де умови були ще тяжчі. Його тримали в таборі на голому бетоні. Про ковдру чи матрац можна було лише мріяти. Взимку в'язням видавали старенькі бушлати, але такий верхній одяг аж ніяк не зігрівав ув'язнених. До того ж не зачинялися вікна, на них навіть не було грат. У виправно-трудовий табір, що знаходився у цій віддаленій області, в'язнів звозили звідусіль – з Іркутська, Мордовії, Воркути. Коли приходив черговий етап, Микола та багато інших зустрічали своїх земляків. Знеможені неволею люди ділилися між собою всіма бідами та нещастями, розпитували одне одного про дім, сім'ю. В такі хвилини на серці ставало набагато легше, бо відчувалася дружня підтримка та співчуття.

Миколі, як молодому табірнику, було надзвичайно важко. Старші в'язні йому практично не довіряли. Тут велася боротьба за виживання. Нерідко самі в'язні чинили розправи над сексотами, підіймали їх вище нар і кидали на землю. А одного разу Микола став свідком кривавого побоїща. Убили одного в'язня, потім іншого… Наглядачі ж не могли виявити вбивць, бо то було масове заворушення. Коли в'язнів трохи заспокоїли, була вже глибока ніч. Микола тоді спав на холодній підлозі, бо кожен лягав там, де бачив вільне місце. Миколі ж не дісталося ні нар, ні ліжка.

Зона мала свої неписані закони. За найменше порушення тут карали. Розправа чекала і на тих, хто дозволяв собі занадто жорстоке ставлення до в'язнів. Так, табірники жахливо розпра-

вились з одним молдаванином, який працював тут комендантом. Вони одразу зненавиділи його за те, що дуже сильно їх бив та безпідставно катував. Коли комендант вийшов на ганок покурити, до нього підійшли ззаду і щосили вдарили сокирою по голові.

На території табору містився штрафний барак, який в'язні прозвали "тюрма в тюрмі". Сюди і кинули Миколу. Умови утримання тут були набагато гірші, ніж в інших камерах. Холод, вогкість, блощиці, які падали зі стелі, немов рясний дощ… Юнак думав, що не виживе. Він геть занепав духом. Вага його тіла на той час зменшилася до 35 кілограмів! Але все ж таки йому вдалося пережити ті жахливі дні в штрафному бараці. Коли його перевели до загальної камери, стало трохи легше. Невдовзі в'язнів змушують пройти сім кілометрів, аби приступити до нової роботи. Вони почали споруджувати фінські будиночки для невеликого селища. Знову непосильний труд, який ніким не оцінений…

Великою радістю для Миколи стала звістка, що йому прийшла посилка. Таке могло трапитися лише двічі на рік, оскільки рідним ув'язнених не дозволялося робити цього частіше. Посилка була від Миколиного дядька. Той передав своєму племіннику батон, солонину, цукор і часник. Хлопець подумав, що аж тепер зможе досхочу наїстися. Табірний лікар оглянув вміст посилки і сказав, що сало зіпсоване. Микола дуже засмутився, але йому таки вдалося випросити те сало. Байдуже, що зіпсоване. Їсти ж так хотілося!.. Хлопця в бараці зустріли десятки голодних очей. Вони жадібно блукали по Миколиній посилці. Він же виліз на нари і почав роздавати кожному по кусочку хліба і зубку часнику. Сам їв той часник, наче яблуко. Навіть не відчував різниці, бо давно вже забув його смак. Їв і зіпсовану солонину… Вранці знову до праці. Надворі мороз за 40 градусів, проте Миколі жарко. Розстібнув бушлат – не допомагає. Коли пролунав наказ повертатися до камери, ноги вже не тримали Миколу. Його взяли під руки і повели в санчастину. Там йому дали аспірин, а потім посадили в машину та відвезли в табір. В дорозі їх супроводжував солдат. Коли прибули на місце, Миколі одразу принесли обід, але він нічого не міг їсти. Його відвезли до лікаря. Той оглянув хворого і запитав:

– Що?! Посилку отримував?

– Ні...

– Добре. Йди в барак, полежи до вечора. Як буде зовсім погано – прийдеш.

Увечері Миколі стало краще.

Взимку 1951 року в бараці знову бунт. Обурені жахливими умовами утримання, в'язні вийшли з-під контролю. На кількох вантажних машинах приїхали солдати і відкрили вогонь. Убили сімох чоловік… Це налякало бунтівників, і вони дуже швидко вгамувалися. В камерах провели обшук. Перевернули все з ніг на голову.

Молодому Миколі було важко жити разом зі старшими в'язнями. Він робив усе для того, аби уникати будь-яких конфліктів, бо прекрасно розумів, що можна нажити собі зайвих недругів. Одного разу до нього звернувся табірник Василь: *"Можеш принести мені відро води?"* Микола подумав, що той, можливо, дасть чогось поїсти, тому й побіг по воду. Набрав піввідра, бо більше не міг донести. Але Василь нічого йому не дав. Однак, коли настав обід, приніс дві великі тарілки каші.

– Володько! Бачиш цього пацана?! – крикнув Василь до кухаря, кивнувши в бік Миколи.

– Бачу.

– То візьми над ним шефство.

Василь дав Миколі два черпаки вівсяної каші. Той так жадібно їв, що згодом аж розпух живіт. Проте нікому не зізнавався, що погано себе почуває, адже боявся, що перестануть годувати кашею. За місяць Микола набрав вагу. Йому навіть прізвисько дали – "Боцман".

Було й так, що Миколі переказали 100 крб. Він навіть не здогадувався хто. На радощах не знав, що з тими грішми робити. Накупив цукерок, повидла.

Пізніше його перевели в Омськ. Адаптація проходила дуже важко. В новому бараці не було навіть нар. В'язні дуже мучились. А хто не витримував, того кидали в ізолятор. Одного разу вночі до камери увірвалися п'яні чекісти. Вони підняли в'язнів, вивели їх надвір, там всіх перерахували і наказали йти вперед. Йшли довго. Кругом кучугури снігу. Холодно. Нічого ніде не видно. Нарешті вони побачили хатину. Виявилось, що то був штаб наглядачів. В'язнів заводили по одному. Били. Із-за дверей чулися крики:

– Прізвище, ім'я, по батькові? Рік народження…

– Роздягайся догола. Нічого, нічого… В мене півень всю зиму босий ходить. А ви… Ви живі трупи!

Дійшла черга й до Миколи. Він відчиняє двері, а там всі сидять на підлозі. Побиті, закривавлені. Їм видали по 300 грамів хліба, а на третій день – по мисці каші. Випустили аж через 10 днів. Коли Микола вийшов надвір, то йому жовтіло в очах. Ноги не тримали. Весною табірників відправили на робочу зону. Там вони будували місто.

У 1954 році Микола опинився на мідних рудниках. Подейкували, що там 2-3 місяці побудеш і вмираєш, але Микола вижив і тут. Багато що йому довелося пережити, доки дочекався звільнення. І важка, непосильна праця на різних будівництвах, і штрафні табори… Так тривало 6 років.

23 липня 1956 року Кушнірюка Миколу Івановича звільнили з ВТТ. Він повернувся в рідні Топорівці. В той час батько вже був удома (його звільнили роком раніше). Нарешті дружня родина Кушнірюків зібралася разом. Довгі роки ув'язнення позаду, а попереду – нове життя і все ті ж сподівання дочекатися вільної України.

Реабілітований Кушнірюк Микола Іванович 29 грудня 1991 року прокуратурою Чернівецької області.

Джерела та література

1. ДА СБУ ЧО. – Спр. П–5756.

м. Чернівці
15.12.2008 р.

Розділ V

ІМЕННІ ДОВІДКИ ПРО РЕПРЕСОВАНИХ

Буковинські спецпоселенці

ЗАСТАВНІВСЬКИЙ РАЙОН

Синам і дочкам України, замордованим більшовицьким терором у с. Дорошівці. 1940–1987 роки

СУМНА СТАТИСТИКА ПОЛІТИЧНИХ РЕПРЕСІЙ

Кривавим, жорстоким котком проїхалася радянська влада по населених пунктах Заставнівського району. Не було тут села, яке б не зазнало нещадних розправ. Найбільше постраждали Дорошівці, де було арештовано і депортовано148 осіб, Кадубівці – 144 та місто Заставна – 141 особа,

а також Юрківці – 106, Брідок – 98, Веренчанка – 89 і Товтри – 81 репресований. У решті сіл цифри коливаються від 1 до 80 осіб. Всього з району було депортовано 1885 осіб.

Що ж це були за люди? 1735 українців, 70 румунів, 46 євреїв, 5 молдаванів, 3 поляки, 2 чехи, 1 росіянин, 1 німець і 22 особи, національність яких не зазначено.

За соціальним станом репресовані ділилися так: селян – 1096, колгоспників – 77, робітників – 96, службовців – 126, червоноармійців – 65, бійців винищувального загону – 23, примарів – 18, поміщиків – 10, служителів релігійного культу – 8, солдатів румунської армії – 8, торговців – 6, без професії – 35 осіб.

Серед репресованих було 942 чоловіків, 630 жінок, 313 дітей.

Всього було засуджено 987 осіб. З них:

за статтею 54-1 "а" – зрадницька діяльність – 25 осіб;

за статтею 54-1 "а" – участь в ОУН – 246 осіб;

за статтями 54-1 "а", 54-10 – участь в ОУН і антирадянська агітація – 6 осіб;

за статтями 54-1 "а", 54-11 (58-1 "б" КК РРФСР) – зрада батьківщини – 8 осіб;

за статтями 20, 54-1 "а" – зв'язок і пособництво ОУН – 144 особи;

за статтями 20, 54-1 "а", 54-11 – зв'язок з ОУН (УПА) – 231 особа;

за статтями 54-1 "а", 54-11 – члени нелегальної релігійної організації п'ятидесятників – 3 особи;

за статтями 54-2, 54-10 ч. 2, 54-11, 62 – члени нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" – 3 особи;

за статтею 54-8 – скоєння терористичного акту – 5 осіб;

за статтею 54-10 ч. 1 – антирадянська агітація – 29 осіб;

за статтями 54-10 ч. 2, 54-11 – члени релігійної організації адвентистів-реформістів – 3 особи;

за статтею 54-12 – недонесення про підготовку контрреволюційного злочину – 58 осіб;

за статтею 54-13 – соціально небезпечний елемент – 66 осіб;

за статтею 54-13 (58-13 КК РРФСР) – члени контрреволюційних партій – 25 осіб;

за статтею 54-13 – боротьба проти революційного руху – 4 особи;

за статтею 80 – нелегальний перехід кордону – 116 осіб.

По дві особи було засуджено за державні злочини, шпигунську діяльність, ухиляння від мобілізації в Червону армію, участь в ОУН і дворушництво, а по одній – за співробітництво з іноземною державою, невиконання спецзавдання, намір перейти на бік ворога, втечу зі спецпоселення і як член сіоністської організації.

Із 987 засуджених померло у виправно-трудових таборах 127 осіб, а із 711 виселених на спецпоселення – 82. Всього – 209 осіб.

Без даних про причини і міру покарання в районі нараховується 187 репресованих.

Б А Б И Н

АНТОЩУК Петро Степанович, 1903 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 40 зап 5 зсд. Заарештований 21 липня 1944 р. за участь в ОУН і антирадянську агітацію. Засуджений не був. Справа припинена ВКР "Смерш" БілорусВО 31 грудня 1944 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 січня 1995 р.

БАЛЬОН Петро Васильович, 1896 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 43 зап 5 зсд. Заарештований 21 липня 1944 р. за участь в ОУН і антирадянську агітацію. Засуджений не був. Справа припинена ВКР "Смерш" БілорусВО 31 грудня 1944 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 січня 1995 р.

БЕЗКРОВНИЙ Степан Дмитрович, 1914 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 13 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 25 січня 1990 р.

ВАРУС Анастасія Василівна, 1932 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ВАРУС Василь Васильович, 1933 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ВАРУС Василь Федорович, 1904 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 25 листопада 1942 р. як член контрреволюційної партії за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 7 червня 1943 р. в Устьвимлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 13 квітня 1963 р.

ВАРУС Марія Тодорівна, 1901 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОЛОВКА Марія Василівна, 1922 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Чортківським ПЗ НКВС 3 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджена до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецьким облсудом 27 лютого 1978 р.

ГОРДІЦА Іван Григорович, 1911 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 43 зап 5 зсд. Заарештований 21 липня 1944 р. за участь в ОУН і антирадянську агітацію. Засуджений не був. Справа припинена ВКР "Смерш" БілорусВО 31 грудня 1944 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 січня 1995 р.

ГРИНЮК Василь Дмитрович, 1902 р.н., українець, освіта початкова, рядовий 40 зап 5 зсд. Заарештований 22 липня 1944 р. за участь в ОУН і антирадянську агітацію. Засуджений не був. Справа припинена ВКР "Смерш" БілорусВО 31 грудня 1944 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 січня 1995 р. Повторно заарештований Заставнівським РВ НКДБ 16 лютого 1946 р. за зрадницьку діяльність. Засуджений не був. Справа припинена слідчим слідвідділу УМДБ Чернівецької обл. 7 червня 1946 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 6 червня 1995 р.

КОЛЯНДРЕЦЬКА Анастасія Іванівна, 1890 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОЛЯНДРЕЦЬКА Катерина Іллівна, 1904 р.н., українка, освіта початкова, колгоспниця. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 3 березня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 9 травня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ військ МВС ЛьвівВО 23 травня 1949 р. термін покарання знижено до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Верховним судом УРСР 27 листопада 1969 р.

КОЛЯНДРЕЦЬКА Параска Василівна, 1930 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МОГИРА Іван Іванович, 1886 р.н., українець, освіта початкова, примар. Заарештований 20 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 5 червня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 травня 1989 р.

ПЕРВОРОВСЬКА Домна Василівна, 1918 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПЕРВОРОВСЬКА Марія Дмитрівна, 1939 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПЕРВОРОВСЬКИЙ Дмитро Васильович, 1906 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 28 квітня 1943 р. як член контрреволюційної партії за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СИМАКА Василина Василівна, 1911 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Заставнівським РВ НКДБ 16 лютого 1945 р. за зв'язок і пособництво ОУН. Засуджена не була. Справа припинена слідчим УМДБ Чернівецької обл. 15 травня 1946 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 1 червня 1995 р.

СТОРОЩУК Михайло Дмитрович, 1913 р.н., українець, освіта початкова, рядовий 43 зап 5 зсд. Заарештований 21 липня 1944 р. за участь в ОУН і антирадянську агітацію. Засуджений не був. Справа припинена ВКР "Смерш" БілорусВО 31 грудня 1944 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 січня 1995 р.

ФАЛІБОГА Микола Дементійович, 1909 р.н., народився в с. Шишківці Кіцманського р-ну, українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 11 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 14 червня 1941 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 лютого 1990 р.

ХЕТ Георгій Васильович, 1909 р.н., українець, освіта початкова, тесля. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 11 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 14 січня 1942 р. в Ухтіжлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 лютого 1990 р.

ЧЕРВІНКО Дмитро Степанович, українець, неписьменний, рядовий 43 зап 5 зсд. Заарештований 21 липня 1944 р. за участь в ОУН і антирадянську агітацію. Засуджений не був. Справа припинена ВКР "Смерш" БілорусВО 31 грудня 1944 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 січня 1995 р.

ЩІТКА Іван Михайлович, 1914 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 13 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 25 січня 1990 р.

ЯВОРСЬКА Василина Василівна, 1921 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 22 липня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 23 серпня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 7 вересня 1955 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 20, 54-1 "а" на ст. 54-12 КК УРСР за недонесення і термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 17 січня 1992 р.

Б А Л А М У Т І В К А

БАБІЙ Юхим Ілліч, 1906 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 19 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 25 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 25 січня 1990 р.

ЗАБОЛОТНИЙ Степан Іванович, 1893 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований 2 грудня 1948 р. Чернівецьким обласним судом 11 лютого 1949 р. як член нелегальної релігійної організації адвентистів-реформістів за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 19 березня 1993 р.

МОСКАЛЮК Степан Микитович, 1885 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 17 липня 1947 р. Чернівецьким обласним судом 13 листопада 1947 р. як член нелегальної релігійної організації адвентистів-реформістів за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 11 вересня 1992 р.

НАСТАЩУК Василина Іванівна, 1937 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 11 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

НАСТАЩУК Єлизавета Іванівна, 1940 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

НАСТАЩУК Олександра Дмитрівна, 1910 р.н., українка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

НАСТАЩУК Сергій Іванович, 1935 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПИСЛАР Василь Михайлович, 1911 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 15 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 2 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. поз-

бавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 лютого 1990 р.

ФУШТЕЙ Іван Васильович, 1892 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Заставнівським РВ НКВС 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 8 травня 1943 р. як член контрреволюційної партії за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

ФУШТЕЙ Іван Филимонович, 1912 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 2 грудня 1948 р. Чернівецьким обласним судом 11 лютого 1949 р. як член нелегальної релігійної організації адвентистів-реформістів за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 19 березня 1993 р.

БОЯНЧУК

ВАСИЛОВИЧ Анастасія Іванівна, 1889 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована Заставнівським РВ НКДБ 9 липня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 10-13 жовтня 1945 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджена до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 23 грудня 1991 р.

ГОЛЯНОВСЬКА Альбіна Миколаївна, 1915 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 21 квітня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОЛЯНОВСЬКА Флорина Василівна, 1944 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГОЛЯНОВСЬКИЙ Антін Васильович, 1932 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГОЛЯНОВСЬКИЙ Володимир Васильович, 1938 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГОЛЯНОВСЬКИЙ Корнилій Васильович, 1934 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГОЛЯНОВСЬКИЙ Степан Васильович, 1941 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЗАЛІЗНА Василина Григорівна, 1941 р.н., українка, освіта неповна середня, колгоспниця. Заарештована УКДБ при РМ УРСР по Чернівецькій обл. 13 жовтня 1962 р. Чернівецьким обласним судом 3 грудня 1962 р. як член нелегальної релігійної організації “Свідки Єгови” за ст. 62 ч. 1 КК УРСР засуджена до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецьким облсудом 3 вересня 1991 р.

ІЛАЩУК Григорій Тимофійович, 1927 р.н., народився в с. Ржавинці, українець, освіта неповна середня, лаборант. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 17 грудня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 5 березня 1948 р. за зв’язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а”, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ЧФ 5 травня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 19 липня 1990 р.

КАВЮК Марія Василівна, 1906 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Заставнівським РВ НКДБ 9 березня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 31 травня 1946 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 “а” КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 5 листопада 1992 р.

КАЛУСЬКИЙ Михайло Федорович, 1914 р.н., українець, селянин. Заарештований 24 серпня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 7-8 грудня 1944 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 20 р. каторжних робіт. Помер 6 вересня 1945 р. у Тайшетлазі Іркутської обл. Російської Федерації. ВТ ПрикВО у 1955 р. злочин перекваліфіковано зі ст. 54-1 “а” на ст. ст. 54-1 “а”, 54-11 КК УРСР і термін покарання змінено на 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 19 січня 1994 р.

КОРОПАТНИЦЬКА Марія Василівна, 1909 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована 24 серпня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 7-8 грудня 1944 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 “а” КК УРСР засуджена до 15 р. каторжних робіт. Померла в 1945 р. у місцях позбавлення волі в Дніпропетровській обл. ВТ ПрикВО у 1955 р. злочин перекваліфіковано зі ст. 54-1 “а” на ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР за зв’язок з ОУН і термін покарання змінено на 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 11 серпня 1992 р.

КОРОПАТНИЦЬКА Фрозина Петрівна, 1900 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована 24 серпня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 7-8 грудня 1944 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 “а” КК УРСР засуджена до 15 р. каторжних робіт. ВТ ПрикВО у 1955 р. злочин перекваліфіковано зі ст. 54-1 “а” на ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР за зв’язок з ОУН і термін покарання змінено на 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 11 серпня 1992 р.

КОРОПАТНИЦЬКИЙ Василь Георгійович, 1927 р.н., українець, селянин. Заарештований 24 серпня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 7-8 грудня 1944 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 15 р. каторжних робіт. ВТ ПрикВО у 1955 р. злочин перекваліфіковано зі ст. 54-1 "а" на ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР і термін покарання змінено на 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 11 серпня 1992 р.

КУЧЕРЯВА Вікторія Дмитрівна, 1932 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУЧЕРЯВА Домна Степанівна, 1913 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КУЧЕРЯВА Наталя Дмитрівна, 1944 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КУЧЕРЯВА Софія Дмитрівна, 1937 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КУЧЕРЯВИЙ Степан Дмитрович, 1934 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні в 1956 р. в Іркутській обл. Російської Федерації.

МАКСИМЮК Василь Олександрович, 1950 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МАКСИМЮК Зірка Миколаївна, 1940 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МАКСИМЮК Ірина Миколаївна, 1935 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МАКСИМЮК Катерина Дем'янівна, 1923 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 30 грудня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 5 березня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 5 квітня 1948 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-11 на ст. 54-12 КК УРСР за недонесення і термін покарання змінено на 7 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ЧФ 5 травня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 19 липня 1990 р.

МАКСИМЮК Марія Іванівна, 1928 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАКСИМЮК Марія Миколаївна, 1914 р.н., українка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МАКСИМЮК Микола Ілліч, 1907 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 5 листопада 1950 р. Чернівецьким обласним судом 17 січня 1951 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-2, 54-10 ч. 2 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Звільнений із ВТТ 8 серпня 1956 р. Помер на спецпоселенні 29 квітня 1960 р. в Іркутській обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 серпня 1992 р.

МАКСИМЮК Олександр Ілліч, 1918 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. висланий на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПАВЛЮК Ганна Дмитрівна, 1919 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 17 грудня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 5 березня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ЧФ 5 травня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 19 липня 1990 р.

ПУГАТИЙ Андрій Васильович, 1909 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ НКВС 15 березня 1941 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР . Засуджений не був. Помер 26 жовтня 1941 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 жовтня 1989 р.

СОЛОВЕЙ Георгій Степанович, 1924 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 19 травня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 28 липня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 15 р. каторжних робіт. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 листопада 1992 р.

ТЕМИРІВСЬКИЙ Дмитро Еммануїлович, 1885 р.н., українець, освіта неповна середня, санітар. Заарештований Заставнівським РВ НКДБ 6 липня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 10-13 жовтня 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 28 липня 1947 р. у місцях позбавлення волі в Донецькій обл. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 грудня 1991 р.

ТЕМИРІВСЬКИЙ Іван Васильович, 1923 р.н., українець, освіта неповна середня, колгоспник. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 17 грудня 1949 р. ОН при МДБ СРСР 11 жовтня 1950 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 липня 1992 р.

Б Р І Д О К

Вічна пам'ять

БЕЙКО Василь Георгійович, 1910 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 20 травня 1941 р. за участь в ОУН. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Подальша доля невідома. Справа припинена УКДБ при РМ УРСР по Чернівецькій обл. 17 грудня 1963 р. на підставі ст. 6 п. 3 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 лютого 1990 р.

БЗОВА Ганна Георгіївна, 1944 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 20 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БЗОВА Марія Георгіївна, 1928 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 19 липня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 10 серпня 1946 р. за участь в ОУН і дворушництво за ст. ст. 54-1 "а", 54-11, 7-206-17 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

БЗОВА Марія Дмитрівна, 1908 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 6 грудня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 31 січня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Верховним судом СРСР 27 вересня 1968 р.

БЗОВА Марія Петрівна, 1904 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 20 березня 1948 р. вислана на спецпо-

селення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БЗОВИЙ Василь Васильович, 1932 р.н., українець, освіта неповна середня, учень школи. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 12 грудня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 31 січня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Верховним судом СРСР 27 вересня 1968 р.

БЗОВИЙ Георгій Петрович, 1898 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 20 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Помер на спецпоселенні 19 жовтня 1950 р. у Пермській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БІЛЕЙЧУК Василь Дмитрович, 1919 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 8 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 9 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 27 жовтня 1989 р.

БУРИК Василина Миколаївна, 1904 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 17 вересня 1947 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУРИК Василь Іванович, 1911 р.н., українець, освіта неповна середня, червоноармієць. Заарештований 19 червня 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 25 червня 1941 р. за участь в ОУН за ст. 54-2 КК УРСР засуджений до вищої міри покарання. Вирок виконано 30 червня 1941 р. Реабілітований прокуратурою УРСР 13 листопада 1991 р.

БУРИК Дмитро Манолійович, 1933 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 17 вересня 1947 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУРИК Іван Васильович, 1922 р.н., українець, освіта середня спеціальна, фельдшер в амбулаторії с. Вікно. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 8 січня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 9 березня 1949 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 26 липня 1955 р. термін покарання знижено до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 14 лютого 1992 р.

БУРИК Іван Манолійович, 1929 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 20 жовтня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 6 січня 1947 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ 4 ВМФ 1 червня 1955 р. термін покарання знижено до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Верховним судом УРСР 12 лютого 1971 р.

БУРИК Манолій Васильович, 1892 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 4 листопада 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 23 січня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 12 квітня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 червня 1992 р.

БУРИК Манолій Іванович, 1891 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 16 жовтня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 21 лютого 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Справа припинена ВТ військ МВС УкрВО 24 березня 1947 р. за не доведенням в його діях складу злочину. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 19 грудня 1994 р.

ВАКАЛЮК Катерина Іванівна, 1904 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 20 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ВАКАЛЮК Марія Георгіївна, 1879 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ВАКАЛЮК Микола Васильович, 1917 р.н., українець, освіта неповна середня, солдат румунської армії. Заарештований 7 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 25 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 26 грудня 1989 р.

ВОЛОШИН Манолій Миколайович, 1907 р.н., українець, освіта початкова, робітник. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 16 січня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 30 березня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 29 вересня 1954 р. термін покарання знижено до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 вересня 1991 р.

ГЛОВАЦЬКИЙ Іван Георгійович, 1896 р.н., народився в с. Онут, українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 8 січня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 9 березня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 26 березня 1992 р.

ГРОМКО Марія Андріївна, 1924 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 22 липня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 20 вересня 1948 р. за участь в ОУН

за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 6 вересня 1955 р. термін покарання знижено до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 28 грудня 1991 р.

ГРОМКО Оксана Петрівна, 1898 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МВС СРСР від 20 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГУДИМА Дмитро Дмитрович, 1917 р.н., українець, освіта неповна середня, солдат румунської армії. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 8 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 9 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 27 жовтня 1989 р.

ГУДИМА Дмитро Ілліч, 1922 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 16 січня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 30 березня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 29 вересня 1954 р. термін покарання знижено до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 вересня 1991 р.

ГУДИМА Іван Тодорович, 1905 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 25 грудня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 7 лютого 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 21 грудня 1953 р. у Воркутлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 24 березня 1992 р.

ГУДИМА Інна Авксентіївна, 1926 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 30 червня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 19 вересня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 30 грудня 1991 р.

ГУДИМА Манолій Семенович, 1899 р.н., українець, освіта початкова, примар. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 21 січня 1940 р. Чернівецьким обласним судом 27 листопада 1940 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 жовтня 1992 р.

ДЕЛЕЙ Василина Василівна, 1899 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована УМДБ Чернівецької обл. 15 грудня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 19 лютого 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ військ МВС ЛьвівВО 1 квітня 1949 р. термін покарання знижено до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 10 червня 1991 р.

ДОЙНЕГА Софія Манолиївна, 1926 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована УМДБ Чернівецької обл. 6 грудня 1946 р. Чернівецьким обласним судом 11 січня 1947 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджена до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Справа припинена судовою колегією ВС УРСР 7 березня 1947 р. за відсутністю в діях складу злочину. Реабілітована.

ДРОНИК Єлизавета Іллівна, 1893 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 4 листопада 1946 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР. Засуджена не була. Справа припинена слідвідділом УМДБ Чернівецької обл. 4 березня 1947 р. на підставі ст. 5 КПК УРСР. Реабілітована на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДУМЕНКО Марія Іванівна, 1929 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована Заставнівським РВ НКДБ 12 квітня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 7 серпня 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 31 серпня 1990 р.

ЗАГАРА Іван Петрович, 1913 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 16 січня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 30 березня 1948 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 24 травня 1974 р.

ЗАПАРАНЮК Василина Манолиївна, 1908 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована УМДБ Чернівецької обл. 5 грудня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 19 лютого 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 10 червня 1991 р.

ЗАПАРАНЮК Іван Манолійович, 1931 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 17 січня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 19 лютого 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ військ МВС ЛьвівВО 1 квітня 1949 р. термін покарання знижено до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 10 червня 1991 р.

ЗАПАРАНЮК Манолій Манолійович, 1929 р.н., українець, освіта початкова, сторож. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 5 грудня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 19 лютого 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ військ МВС ЛьвівВО 1 квітня 1949 р. термін по-

карання знижено до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 10 червня 1991 р.

КРОЙТОРИК Катерина Дмитрівна, 1888 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована ВББ УНКВС Чернівецької обл. 3 квітня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 11-14 липня 1945 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 19, 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджена до 3 р. позбавлення волі у ВТТ, але на підставі Указу ПВР СРСР від 7 липня 1945 р. "Про амністію" з-під арешту звільнена. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 17 липня 1991 р.

КРОЙТОРИК Софія Іванівна, 1924 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 13 грудня 1948 р. ОН при МВС СРСР 20 квітня 1949 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 29 листопада 1991 р.

КУНИЦЬКА Василина Дмитрівна, 1904 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 20 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУНИЦЬКА Василина Семенівна, 1906 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 16 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУНИЦЬКА Ганна Маноліївна, 1923 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 2 листопада 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 27 грудня 1946 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 20 лютого 1992 р.

КУНИЦЬКИЙ Авксентій Іванович, 1895 р.н., українець, освіта неповна середня, голова сільради. Заарештований Заставнівським РВ НКДБ 26 лютого 1945 р. ОН при НКВС СРСР 21 жовтня 1945 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-2 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 січня 1991 р.

КУНИЦЬКИЙ Дмитро Авксентійович, 1935 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 20 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУНИЦЬКИЙ Дмитро Манолійович, 1928 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 20 жовтня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 6 січня 1947 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 9 вересня 1947 р. в Ангарлазі Іркутської обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 грудня 1991 р.

МАЛИК Василина Дмитрівна, 1912 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 20 травня 1941р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАЛИК Марія Василівна, 1935 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

Василина Михайлівна Мигайчук з дочками Настасією, Марією і Анною

МИГАЙЧУК Василина Михайлівна, 1900 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 20 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МИГАЙЧУК Манолій Дмитрович, 1893 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 4 липня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 13 вересня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 6 листопада 1947 р. у місцях позбавлення волі у Львівській обл. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 17 лютого 1992 р.

МИГАЙЧУК Настасія Маноліївна, 1928 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 24 квітня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 2 липня

1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 2 грудня 1991 р.

МИХАЙЛЮК Ганна Іванівна, 1940 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 20 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МИХАЙЛЮК Манолій Іванович, 1943 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МИХАЙЛЮК Марія Манолїївна, 1920 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 3 квітня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 2 липня 1947 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 19 грудня 1991 р.

МОЛДОВАН Манолій Миколайович, 1913 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 25 квітня 1941 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Подальша доля невідома. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 5 грудня 1996 р.

ОГОРОДНИЙ Іван Васильович, 1917 р.н., українець, освіта неповна середня, солдат румунської армії. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 8 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 9 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 27 жовтня 1989 р.

ПІТИК Іван Манолійович, 1928 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 15 грудня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 27 січня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ПВР СРСР 1 червня 1956 р. термін покарання знижено до фактично відбутого. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 25 березня 1992 р.

ПЛАКСІЙ Манолій Іванович, 1912 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 17 грудня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 18 лютого 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 9 серпня 1955 р. термін покарання знижено до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 жовтня 1991 р.

ПЛАКСІЙ Марія Дмитрівна, 1928 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 6 листопада 1946 р. за зв'язок і пособництво ОУН. Засуджена не була. Справа припинена ст. слідчим УМДБ Чернівецької обл. 31 січня 1947 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 6 червня 1995 р.

ПЛАКСІЙ Марія Іванівна, 1925 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 4 листопада 1946 р. за зв'язок і пособництво ОУН. Засуджена не була. Справа припинена начальником слідвідділу УМДБ Чернівецької обл. 5 березня 1947 р. на підставі ст. 5 КПК УРСР. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1994 р.

ПОКЛІТАР Василина Федорівна, 1903 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 20 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПОКЛІТАР Василь Манолійович, 1929 р.н., українець, освіта неповна середня, учень. Заарештований Заставнівським РВ НКДБ 2 квітня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 29 червня 1945 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 6 р. позбавлення волі у ВТК. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПОКЛІТАР Дмитро Манолійович, 1922 р.н., українець, освіта середня, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 20 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РОШКО Анастасія Тодорівна, 1891 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 20 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Померла на спецпоселенні в Красноярському краї Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РОШКО Марія Іванівна, 1906 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 27 жовтня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 6 січня 1947 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ 4 ВМФ 1 червня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Верховним судом УРСР 12 лютого 1971 р.

САДКІВСЬКА Василина Миколаївна, 1928 р.н., народилася в с. Вікно, українка, неписьменна, колгоспниця. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 22 січня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 4 квітня 1949 р. за зв'язок з ОУН і недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджена до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 27 липня 1992 р.

САДКІВСЬКА Марія Василівна, 1902 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 20 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН.

Померла на спецпоселенні в 1948 р. у Пермській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

САНДУЛ Анастасія Миколаївна, 1916 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 16 січня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 4 квітня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 27 травня 1992 р.

САНДУЛ Дмитро Іванович, 1928 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 22 серпня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 22 вересня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 17 травня 1955 р. термін покарання знижено до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 8 серпня 1991 р.

СТОРОЩУК Анастасія Григорівна, 1893 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 20 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника УПА. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СТОРОЩУК Василина Маноліївна, 1928 р.н., українка, освіта неповна середня, фінагент. Заарештована Заставнівським РВ НКДБ 13 квітня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 7 серпня 1945 р. за участь в УПА за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджена до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 31 серпня 1990 р.

СТОРОЩУК Ганна Миколаївна, 1928 р.н., українка, освіта неповна середня. Заарештована Заставнівським РВ НКДБ 12 квітня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 7 серпня 1945 р. за участь в УПА за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджена до 7 р. позбавлення волі у ВТК. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 31 серпня 1990 р.

СТОРОЩУК Іван Манолійович, 1921 р.н., українець, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 20 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника УПА. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СТОРОЩУК Манолій Тодорович, 1891 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні 23 червня 1958 р. у Пермській обл. Російської Федерації.

СТОРОЩУК Марія Михайлівна, 1928 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ НКДБ 12 квітня 1945 р. за участь в ОУН. Засуджена не була. Справа припинена помічником військового прокурора ЛьвівВО у спецсправах по Чернівецькій обл. 22 серпня 1945 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 4 грудня 1995 р.

СТОРОЩУК Марія Юріївна, 1904 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 20 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника УПА. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТИРОН Василина Іванівна, 1930 р.н., українка, освіта неповна середня. Заарештована Заставнівським РВ НКДБ 12 квітня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 7 серпня 1945 р. за участь в УПА за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджена до 5 р. позбавлення волі у ВТК. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 31 серпня 1990 р.

ТИРОН Іван Васильович, 1896 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 20 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника УПА. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТИРОН Манолій Дмитрович, 1919 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 8 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 9 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 27 жовтня 1989 р.

ТИРОН Марія Миколаївна, 1908 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 20 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника УПА. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФЕДОРЮК Манолій Георгійович, 1915 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 12 липня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 29 жовтня 1946 р. за зв'язок з ОУН і недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 січня 1992 р.

ХАЛАТУРНИК Анастасія Василівна, 1898 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 20 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ХАЛАТУРНИК Василь Степанович, 1922 р.н., українець, освіта середня спеціальна, селянин. Заарештований ВКР "Смерш"83 сп 38 армії 16 травня 1944 р. ВТ 38 армії 30 червня 1944 р. за участь в ОУН за ст. 54-2 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 червня 1994 р.

ХАЛАТУРНИК Георгій Михайлович, 1928 р.н., українець, освіта неповна середня, секретар сільради. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 3 вересня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 10 грудня 1946 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-2 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі

у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 5 липня 1991 р.

ХАЛАТУРНИК Григорій Васильович, 1897 р.н., українець, освіта неповна середня, секретар сільради. Заарештований Заставнівським РВ НКВС 26 лютого 1945 р. за зв'язок з УПА за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР. Засуджений не був. Помер 26 травня 1945 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецьким облсудом 31 січня 1991 р.

ХАЛАТУРНИК Манолій Степанович, 1920 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 24 травня 1941 р. за участь в ОУН. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Подальша доля невідома. Справа припинена УКДБ при РМ УРСР по Чернівецькій обл. 17 грудня 1963 р. на підставі ст. 6 п. 3 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 лютого 1990 р.

ХАЛАТУРНИК Марія Петрівна, 1924 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МВС 5 вересня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 14 листопада 1946 р. за пособництво ОУН і недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджена до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ШАСТАЛ Василина Авксентіївна, 1930 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 21 жовтня 1947 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ШАСТАЛ Манолій Миколайович, 1920 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 16 січня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 30 березня 1948 р. за зв'язок з ОУН і недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 18 листопада 1991 р.

ШАСТАЛ Манолій Миколайович, 1928 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 20 жовтня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 6 січня 1947 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ 4 ВМФ 1 червня 1955 р. термін покарання знижено до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 грудня 1991 р.

ШАСТАЛ Марія Онуфріївна, 1900 р.н., українка, селянка. За постановою МДБ СРСР від 21 жовтня 1947 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ШАСТАЛ Микола Манолійович, 1901 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 16 січня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 30 березня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 18 листопада 1991 р.

ШАСТАЛ Микола Петрович, 1887 р.н., українець, неписьменний, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 21 жовтня 1947 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Помер на спецпоселенні 5 грудня 1949 р. у Пермській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

В А С И Л І В

БАЛАСИНОВИЧ Євген Миколайович, 1872 р.н., румун, освіта середня, селянин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 26 травня 1945 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

БЕРБЕНЮК Ганна Петрівна, 1921 р.н., українка, освіта початкова, колгоспниця. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 12 вересня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 22 жовтня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 2 серпня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 4 листопада 1991 р.

БЕРБЕНЮК Петро Якович, 1907 р.н., українець, освіта початкова, фінагент. Заарештований Заставнівським РВ НКВС 6 березня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 20 червня 1942 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУРИК Георгій Іванович, 1913 р.н., народився в с. Брідок, українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 19 травня 1941 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Подальша доля невідома. Справа припинена УКДБ при РМ УРСР по Чернівецькій обл. 7 грудня 1964 р. на підставі ст. 6 п. 3 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 червня 1996 р.

ГЕРМАН Василь Іванович, 1920 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований За-

ставнівським РВ МДБ 30 липня 1947 р. ОН при МВС СРСР 29 листопада 1947 р. за зв'язок з ОУН-УПА за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 8 червня 1989 р.

ГЛУЦЮК Ірина Ісидорівна, 1902 р.н., народилася в м. Старий Самбір Львівської обл., єврейка, освіта неповна середня, домогосподарка. Заарештована УНКДБ Чернівецької обл. 20 вересня 1944 р. за співробітництво з іноземною державою. Засуджена не була. Справа припинена слідвідділом УНКДБ Чернівецької обл. 9 липня 1945 р. за відсутністю в діях складу злочину. Реабілітована на підставі Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГНІДАНИК Владислава Іванівна, 1900 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 20 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГНІДАНИК Микола Євстафійович, 1898 р.н., українець, освіта неповна середня, збирач податків. Заарештований 20 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 24 травня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 1 жовтня 1942 р. у Сєввостлазі Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 12 березня 1966 р.

ГНІДАНИК Ярослав Миколайович, 1925 р.н., українець, освіта середня спеціальна, червоноармієць. Заарештований ВКР "Смерш" 2 УФ 27 листопада 1944 р. ОН при НКВС СРСР 19 травня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 58-1 "а", 58-2, 58-11 КК РРФСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований ВТ ПрикВО 28 січня 1958 р.

ГОЛОВАТА Ганна Георгіївна, 1898 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована УНКДБ Чернівецької обл. 4 червня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 26 жовтня 1945 р. за зв'язок з УПА за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Померла 13 жовтня 1956 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 12 серпня 1992 р.

ГОТЕСМАН Лео Йосипович, 1913 р.н., єврей, освіта незакінчена вища, санінструктор на евакопункті в м. Свердловськ Російської Федерації. Заарештований УНКВС Свердловської обл. 1 листопада 1942 р. ОН при НКВС СРСР 10 березня 1943 р. за антирадянську агітацію за ст. 58-10 ч. 2 КК РРФСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 травня 1989 р.

ГРЕУЛ Ганна Петрівна, 1920 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ НКВС 13 жовтня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 30 листопада 1945 р. за зв'язок з УПА за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецьким облсудом 31 серпня 1990 р.

ГРЕУЛ Денис Пантелеймонович, 1900 р.н., українець, освіта початкова, робітник. Заарештований Заставнівським РВ НКДБ 23 червня 1941 р. як соціально небезпечний елемент. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Помер 8 березня 1942 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Справа припинена УНКДБ Свердловської обл. 12 червня 1943 р. на підставі ст. 4 п. 1 КПК РРФСР. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГРИВУЛ Катерина Петрівна, 1922 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована ВББ УНКВС Чернівецької обл. 13 жовтня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 30 листопада 1945 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 29 листопада 1991 р.

ГРИВУЛ Петро Тодорович, 1910 р.н., українець, освіта неповна середня, збирач податків. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 5 серпня 1940 р. Чернівецьким обласним судом 11 жовтня 1940 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 18 березня 1942 р. у Богославлазі Свердловської обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 березня 1994 р.

ДОВБЕНЧУК Анастасія Іванівна, 1922 р.н., українка, освіта неповна середня, продавець. Заарештована Заставнівським РВ НКДБ 4 червня 1945 р. за зв'язок з ОУН. Засуджена не була. Справа припинена слідчим УНКДБ Чернівецької обл. 28 вересня 1945 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 25 травня 1996 р.

КАДУБ'ЯНСЬКА Ганна Никифорівна, 1930 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КАДУБ'ЯНСЬКА Марія Георгіївна, 1900 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КАДУБ'ЯНСЬКА Марія Тодорівна, 1923 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як невістка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КАДУБ'ЯНСЬКИЙ Георгій Никифорович, 1919 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від

10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КАДУБ'ЯНСКИЙ Никифор Миколайович, 1884 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 20 квітня 1943 р. як член контрреволюційної партії за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОРОЛИК Катерина Михайлівна, 1902 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована УМДБ Чернівецької обл. 18 вересня 1948 р. ОН при МДБ СРСР 30 грудня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 22 травня 1992 р.

КОРОЛИК Марія Тодорівна, 1920 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ НКДБ 28 червня 1945 р. за зв'язок з ОУН. Засуджена не була. Справа припинена слідчим УНКДБ Чернівецької обл. 18 вересня 1945 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 25 березня 1996 р.

КОРОЛИК Михайло Іванович, 1911 р.н., українець, освіта неповна середня, бухгалтер. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 23 квітня 1941 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Подальша доля невідома. Справа припинена УКДБ при РМ УРСР по Чернівецькій обл. 7 грудня 1964 р. на підставі ст. 6 п. 3 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 червня 1996 р.

КОРШІВСЬКИЙ Василь Дмитрович, 1928 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Заставнівським РВ НКДБ 4 червня 1945 р. за зв'язок з ОУН. Засуджений не був. Справа припинена слідчим УНКДБ Чернівецької обл. 12 вересня 1945 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 25 березня 1996 р.

МАРТИНЮК Анастасія Іванівна, 1910 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 20 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАРТИНЮК Калина Василівна, 1940 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні 21 квітня 1942 р. у Красноярському краї Російської Федерації.

МАРТИНЮК Марія Дмитрівна, 1925 р.н., українка, освіта початкова, санітарка. Заарештована Заставнівським РВ НКДБ 4 червня 1945 р. за пособництво ОУН. Засуджена не була. Справа припинена слідчим УНКДБ Чернівецької обл. 18 вересня 1945 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 25 березня 1996 р.

МАРТИНЮК Микола Васильович, 1928 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 20 травня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МОСКАЛЬ Ганна Іванівна, 1929 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ НКДБ 12 квітня 1945 р. за участь в ОУН. Засуджена не була. Справа припинена слідчим УНКДБ Чернівецької обл. 26 жовтня 1945 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 12 липня 1995 р.

НАГІРНЯК Ганна Іванівна, 1925 р.н., народилася в с. Кадубівці, українка, неписьменна, селянка. Заарештована Заставнівським РВ НКДБ 2 липня 1945 р. за зв'язок з ОУН. Засуджена не була. Справа припинена слідчим УНКДБ Чернівецької обл. 11 жовтня 1945 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 25 березня 1996 р.

ОСАДЧУК Василина Григорівна, 1924 р.н., українка, освіта неповна середня. Заарештована Чортківським ПЗ НКВС 7 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджена до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецьким облсудом 22 грудня 1988 р.

ПАЛАГНИЧ Василина Іванівна, 1938 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПАЛАГНИЧ Василь Іванович, 1933 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПАЛАГНИЧ Єлизавета Василівна, 1939 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 18 серпня 1951 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПАЛАГНИЧ Марія Миколаївна, 1919 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні у Пермській обл. Російської Федерації.

ПАЛАГНИЧ Марія Михайлівна, 1909 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПАСТУШИНСЬКИЙ Йосип Володимирович, 1880 р.н., народився в с. Гинківці Тернопільської обл.,

українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Заставнівським РВ НКДБ 18 листопада 1944 р. за участь в ОУН. Засуджений не був. Помер 13 грудня 1944 р. у місцях позбавлення волі. Справа припинена слідчим УНКДБ Чернівецької обл. 5 січня 1945 р. у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 25 березня 1996 р.

ПОРТЕЙ Ганна Тодорівна, 1903 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована ВББ УНКВС Чернівецької обл. 13 жовтня 1945 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 30 листопада 1945 р. виправдана. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 18 березня 1996 р.

РЕВУЦЬКИЙ Леонтій Якович, 1902 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 5 травня 1943 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер до винесення вироку 10 березня 1943 р. в Устьвимлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

СЕМЕНЮК Василина Дмитрівна, 1926 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СЕМЕНЮК Ганна Георгіївна, 1900 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ НКДБ 4 червня 1945 р. за участь в ОУН. Засуджена не була. Справа припинена слідчим УНКДБ Чернівецької обл. 11 жовтня 1945 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 25 березня 1996 р.

СЕМЕНЮК Ганна Дмитрівна, 1905 р.н., українка, освіта початков, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Заарештована за втечу зі спецпоселення. Померла в 1949 р. у місцях позбавлення волі у Львівській обл. Реабілітована на підставі Закону України від 17 квітня 1991 р.

СЕМЕНЮК Іван Васильович, 1892 р.н., українець, освіта початкова, сторож. Заарештований Заставнівським РВ НКДБ 27 листопада 1944 р. ОН при НКВС СРСР 3 січня 1946 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 грудня 1993 р.

СЕМЕНЮК Михайло Васильович, 1906 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 6 травня 1941 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Подальша доля невідома. Справа припинена УКДБ при РМ УРСР по Чернівецькій обл. 7 грудня 1964 р. на підставі ст. 6 п. 3 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 червня 1996 р.

СЛИВКА Іван Дмитрович, 1912 р.н., народився в м. Заставна, українець, освіта середня, вчитель. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 23 квітня 1941 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Подальша доля невідома. Справа припинена УКДБ при РМ УРСР по Чернівецькій обл. 7 грудня 1964 р. на підставі ст. 6 п. 3 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 червня 1996 р.

СОБОЛЬ Іван Петрович, 1893 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 18 вересня 1950 р. Чернівецьким обласним судом 28 листопада 1950 р. як член нелегальної релігійної організації п'ятидесятників за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Верховним судом УРСР 15 червня 1990 р.

СОБОЛЬ Семен Манолійович, 1887 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Заставнівським РВ НКДБ 18 листопада 1944 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР. Засуджений не був. Справа припинена слідчим УМДБ Чернівецької обл. 5 липня 1946 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 25 березня 1996 р.

СТАНКЕВИЧ Іван Антонович, 1899 р.н., українець, освіта початкова, псаломщик. Заарештований Заставнівським РВ НКДБ 18 листопада 1944 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР. Засуджений не був. Справа припинена слідчим УМДБ Чернівецької обл. 5 липня 1946 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 25 березня 1996 р.

ТАЦЮК Василина Іванівна, 1884 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 19 жовтня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТАЦЮК Іван Васильович, 1888 р.н., українець, неписьменний, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ТАЦЮК Ольга Іванівна, 1929 р.н., українка, освіта неповна середня. Заарештована УНКВС Чернівецької обл. 18 вересня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 13 листопада 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 27 липня 1990 р.

ТОМАРСЬКА Євгенія Олексіївна, 1923 р.н., українка, освіта початкова, листоноша. Заарештована УНКДБ Чернівецької обл. 4 червня 1945 р. ВТ військ НКВС

Чернівецької обл. 25 жовтня 1945 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджена до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 12 серпня 1992 р.

ТОМАРУК Іван Дмитрович, 1904 р.н., українець, освіта початкова, примар. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 20 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 31 травня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 19 червня 1989 р.

ЧЕФУРКА Анастасія Іванівна, 1915 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЧЕФУРКА Василь Миколайович, 1936 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЧЕФУРКА Катерина Михайлівна, 1888 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні 1 квітня 1955 р. у Красноярському краї Російської Федерації.

ЯВОРСЬКА Кароліна Іродівна, 1917 р.н., народилася в м. Ругвель у Канаді, українка, освіта початкова, селянка. Заарештована ВББ УНКВС Чернівецької обл. 13 жовтня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 30 листопада 1945 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 11 серпня 1992 р.

ЯЩУК Дмитро Іванович, 1881 р.н., українець, неписьменний, селянин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 12 листопада 1945 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЯЩУК Іванна Назарівна, 1919 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 20 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЯЩУК Катерина Дмитрівна, 1886 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 12 листопада 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

В А С Л О В І В Ц І

БАЛАН Іван Семенович, 1919 р.н., українець, освіта початкова, боєць винищувального загону. Заарештований Садгірським РВ НКВС 25 квітня 1945 р. за пособництво ОУН. Засуджений не був. Справа припинена слідчим ВББ УНКВС Чернівецької обл. 11 вересня 1945 р. за відсутністю в його діях складу злочину. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 25 листопада 1994 р.

ВЕРСТЮК Домна Онуфріївна, 1921 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН-УПА. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ВЕРСТЮК Занфіра Танасіївна, 1940 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ВЕРСТЮК Марія Петрівна, 1884 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ВЕРСТЮК Марія Танасіївна, 1939 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ВЕРСТЮК Орися Танасіївна, 1944 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГЛИВКО Олександр Кирилович, 1912 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Садгірським РВ НКДБ 7 квітня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 7 серпня 1945 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. поз-

Марія Танасіївна Верстюк

Друга зліва Марія Танасіївна Верстюк з подругами на засланні

бавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 серпня 1991 р.

ГОДОВАНЮК Георгій Іванович, 1920 р.н., українець, освіта початкова, боєць винищувального загону. Заарештований Садгірським РВ НКВС 3 квітня 1945 р. за пособництво ОУН. Засуджений не був. Справа припинена слідчим ВББ УНКВС Чернівецької обл. 11 вересня 1945 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 25 листопада 1994 р.

ГОРОДЕЦЬКА Анастасія Іванівна, 1920 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована ВББ УНКВС Чернівецької обл. 19 березня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 1 жовтня 1945 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджена до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГУБКА Георгій Тодосійович, 1916 р.н., українець, освіта початкова, солдат румунської армії. Заарештований 97 ПЗ НКВС 27 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 19 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 27 жовтня 1989 р.

ГУБКА Микола Васильович, 1884 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Садгірським РВ НКДБ 7 квітня 1945 р. за участь в ОУН. Засуджений не був. Справа припинена слідчим УНКДБ Чернівецької обл. 6 грудня 1945 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 10 липня 1995 р.

ДАНИЛЮК Юрій Михайлович, 1878 р.н., народився в с. Чорні Ослави Станіславської обл., українець, неписьменний, лісник. Заарештований ВББ УНКВС Чернівецької обл. 14 червня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 19 липня 1944 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 25 червня 1954 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 24 квітня 1992 р.

ЗВУЗДЕЦЬКИЙ Танасій Георгійович, 1922 р.н., українець, освіта початкова, боєць винищувального загону. Заарештований Садгірським РВ НКВС 3 квітня 1945 р. за пособництво ОУН. Засуджений не був. Справа припинена слідчим ВББ УНКВС Чернівецької обл. 11 вересня 1945 р. за відсутністю в його діях складу злочину. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 25 листопада 1994 р.

ІВАНОВИЧ Калина Іванівна, 1927 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована Садгірським РВ МДБ 14 листопада 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 26 грудня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ військ МВС ЛьвівВО 18 лютого 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 17 лютого 1992 р.

ІВАНЮК Тодор Танасійович, 1899 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Садгірським РВ НКВС 25 квітня 1945 р. за пособництво ОУН. Засуджений не був. Справа припинена начальником відділення 1 відділу УНКДБ Чернівецької обл. 18 січня 1946 р. за відсутністю в його діях складу злочину. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОДРЯН Костянтин Георгійович, 1911 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 10 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 25 січня 1990 р.

КРИШТАНОВИЧ Марія Олександрівна, 1900 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована УНКВС Чернівецької обл. 14 червня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 19 липня 1944 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджена до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 24 квітня 1992 р.

МАРЧУК Василина Василівна, 1923 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована ВББ УНКВС Чернівецької обл. 25 квітня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 11-14 липня 1945 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 19, 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджена до 3 р. позбавлення волі у ВТТ, але на підставі Указу ПВР СРСР

від 7 липня 1945 р. "Про амністію" з-під арешту звільнена. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 17 липня 1991 р.

ПАРИСЬКА Домка Іванівна, 1923 р.н., українка, освіта середня, селянка. Заарештована ВББ УНКВС Чернівецької обл. 25 квітня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 11-14 липня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 17 липня 1991 р.

СНЯТИНСЬКА Домка Василівна, 1926 р.н., українка, освіта середня, землеупорядник. Заарештована Садгірським РВ НКДБ 7 квітня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 7 серпня 1945 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 29 серпня 1991 р.

СОФ'ЯК Дмитро Пантелійович, 1917 р.н., українець, освіта початкова, боєць винищувального загону. Заарештований ВББ Садгірського РВ НКВС 25 квітня 1945 р. за пособництво ОУН. Засуджений не був. Справа припинена слідчим ВББ УНКВС Чернівецької обл. 11 вересня 1945 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 25 листопада 1994 р.

ТКАЧУК Василь Степанович, 1920 р.н., українець, неписьменний, боєць винищувального загону. Заарештований ВББ Садгірського РВ НКВС 25 квітня 1945 р. за пособництво ОУН. Засуджений не був. Справа припинена слідчим ВББ УНКВС Чернівецької обл. 11 вересня 1945 р. за відсутністю в його діях складу злочину. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 25 листопада 1994 р.

ЧАПСЬКА Марія Тодорівна, 1897 р.н., народилася в с. Репужинці, українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ШВЕДИК Олександр Олександрович, 1919 р.н., українець, освіта середня, боєць винищувального загону. Заарештований ВББ Садгірського РВ НКВС 3 квітня 1945 р. за зв'язок з ОУН. Засуджений не був. Справа припинена слідчим ВББ УНКВС Чернівецької обл. 11 вересня 1945 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 25 листопада 1994 р.

ШЕВЧУК Вікторія Дмитрівна, 1922 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована ВББ УНКВС Чернівецької обл. 3 квітня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 11-14 липня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 17 липня 1991 р.

ШЕВЧУК Георгій Дмитрович, 1928 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований ВББ Садгірського РВ НКВС 3 квітня 1945 р. за зв'язок з ОУН. Засуджений не був. Справа припинена слідчим ВББ УНКВС Чернівецької обл. 11 вересня 1945 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 25 листопада 1994 р.

ВЕРБІВЦІ

АНДРУСЯК Василь Васильович, 1913 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 1 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 9 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 27 жовтня 1989 р.

АНДРУСЯК Марія Петрівна, 1918 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована УНКДБ Чернівецької обл. 16 травня 1947 р. Чернівецьким обласним судом 8 липня 1947 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджена до 4 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 3 лютого 1992 р.

БОРСУК Тодор Іванович, 1908 р.н., народився в с. Кадубівці, українець, освіта початкова, коваль. Заарештований Заставнівським РВ НКДБ 9 липня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 10-13 жовтня 1945 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 23 грудня 1991 р.

ДОВГИЙ Ілля Миколайович, 1892 р.н., українець, освіта початкова, голова сільради. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 26 травня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. за пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 10 вересня 1948 р. у місцях позбавлення волі у Львівській обл. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 червня 1992 р.

ЗАБОЛОТНИЙ Микола Георгійович, 1914 р.н., українець, освіта середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 1 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 9 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 27 жовтня 1989 р.

КАТАНА Григорій Васильович, 1880 р.н., українець, примар. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 13 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

КАТАНА Параска Іванівна, 1885 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 13 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

КОЗАЧУК Дмитро Матвійович, 1897 р.н., українець, освіта початкова, продавець. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 19 травня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 30 липня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 листопада 1992 р.

КОПЕЛЬ Ізраїль Ілляшевич, 1899 р.н., народився в с. Чорнівка Новоселицького р-ну, єврей, освіта вища юридична, поміщик. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 9 липня 1940 р. Чернівецьким обласним судом 30 вересня 1940 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 18 травня 1994 р.

ОЛІЙНИК Іван Степанович, 1901 р.н., народився в с. Вікно, українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 27 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 7 квітня 1941 р. за боротьбу проти революційного руху за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 26 травня 1989 р.

ПАДУРА Іларіон Дмитрович, 1897 р.н., народився в с. Боянчук, українець, освіта середня, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 20 липня 1940 р. Чернівецьким обласним судом 20 січня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-4 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 10 червня 1994 р.

РОЇК Іван Йордакійович, 1928 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 7 липня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 28 вересня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 лютого 1992 р.

РОЇК Параска Йордакіївна, 1925 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована УМДБ Чернівецької обл. 19 травня 1947 р. ОН при МДБ СРСР 13 вересня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 5 січня 1992 р.

РОМАНЮК Василина Василівна, 1907 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МВС Чернівецької обл. 10 червня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 1 листопада 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 7 лютого 1992 р.

СИСЮК Іван Васильович, 1896 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 10 липня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 3 жовтня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 січня 1992 р.

СИСЮК Іван Семенович, 1903 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 10 липня 1947 р. Чернівецьким обласним судом 18 жовтня 1947 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СТРИШКО Григорій Георгійович, 1883 р.н., українець, освіта середня спеціальна, лісник. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 4 травня 1945 р. як соціально небезпечний елемент. Засуджений не був. Помер 28 травня 1945 р. у місцях позбавлення волі в м. Чернівці. Справа припинена у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЧАЙКА Дмитро Григорович, 1925 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 7 липня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 28 вересня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 17 березня 1992 р.

ШЕЛЕНКО Ганна Іллівна, 1933 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ШЕЛЕНКО Дмитро Дмитрович, 1914 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 1 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 9 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 27 жовтня 1989 р.

ШЕЛЕНКО Іван Авксентійович, 1904 р.н., українець, освіта початкова, сторож. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 31 липня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 3 вересня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 грудня 1991 р.

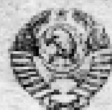

Прокуратура СССР
ПРОКУРАТУРА
ЧЕРНОВИЦКОЙ ОБЛАСТИ
17.03.92 № 13/4829-91

274000 гор. Черновцы, ул. Орджоникидзе, 21
телефон 3-30-35

СПРАВКА О РЕАБИЛИТАЦИИ

Гражданка Шеленко Мария Ильинична, 1906 года рождения, уроженка и жительница с. Вербивцы, Заставновского района, Черновицкой области, до ареста работала в своем сельском хозяйстве.

Приговором военного трибунала войск МВД Черновицкой области от 22 сентября 1947 года осужден по ст. 20-54-1 "а" УК УССР к 10 (десяти) годам лишения свободы в исправительно-трудовом лагере с поражением в правах сроком на 5 лет, с конфискацией имущества.

Определением военного трибунала войск МВД Украинского округа от 27 октября 1947 года приговор оставлен без изменений.

Арестована 7 июля 1947 года.

Освобождена 21 января 1955 года.

Содержалась под стражей в местах лишения свободы 7 (семь) лет, 6 (шесть) месяцев, 14 дней.

На основании ст. 1 Закона Украинской ССР " О реабилитации жертв политических репрессий на Украине" от 17 апреля 1991 года гражданка ШЕЛЕНКО МАРИЯ ИЛЬИНИЧНА реабилитирована с возвратом конфискованного имущества.

Старший помощник прокурора
области
старший советник юстиции

Н.Е. Куреляк

Кицманская типография. (3). Зак. № 2270 т. 10.000-5.06.

ШЕЛЕНКО Іван Іванович, 1920 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 7 липня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 28 вересня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 17 березня 1992 р.

ШЕЛЕНКО Іван Костянтинович, 1915 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 1 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 9 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 27 жовтня 1989 р.

ШЕЛЕНКО Марія Іллівна, 1906 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 7 липня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 28 вересня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 17 березня 1992 р.

ШЕЛЕНКО Марія Миколаївна, 1906 р.н., народилася в с. Погорілівка, українка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ШЕЛЕНКО Микола Ілліч, 1931 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ШЕЛЕНКО Ольга Іллівна, 1926 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ШТЕФУНИК Ганна Іванівна, 1924 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Заставнівським РВ НКДБ 9 липня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 10-13 жовтня 1945 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджена до 3 р. позбавлення волі у ВТТ, але на підставі Указу ПВР СРСР від 4 липня 1945 р. "Про амністію" 22 жовтня 1945 р. з-під арешту звільнена. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 23 грудня 1991 р.

ШТЕФУНИК Григорій Іванович, 1919 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 10 липня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 13 вересня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 лютого 1992 р.

В Е Р Е Н Ч А Н К А

АНТИМІЙЧУК Ананій Тодорович, 1921 р.н., українець, освіта неповна середня, касир. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 17 вересня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 5-6 лютого 1948 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 листопада 1991 р.

АНТИМІЙЧУК Тодор Тодорович, 1928 р.н., українець, освіта середня. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 6 вересня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 5-6 лютого 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 листопада 1991 р.

БАБАТ Ісаак Абрам-Давидович, 1902 р.н., народився в с. Шипинці Кіцманського р-ну, єврей, освіта вища, поміщик. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 9 липня 1940 р. Чернівецьким обласним судом 10 жовтня 1940 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 квітня 1992 р.

БАБАТ Хаїм Абрам-Давидович, 1907 р.н., народився в с. Шипинці Кіцманського р-ну, єврей, освіта вища, поміщик. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 9 липня 1940 р. Чернівецьким обласним судом 10 жовтня 1940 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 квітня 1992 р.

БАБАТ Яків Абрам-Давидович, 1909 р.н., народився в с. Шипинці Кіцманського р-ну, єврей, освіта вища, поміщик. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 9 липня 1940 р. Чернівецьким обласним судом 10 жовтня 1940 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 квітня 1992 р.

БАРЛАДИН Василь Дмитрович, 1910 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 17 вересня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 6 лютого 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 20 січня 1992 р.

БАРЛАДИН Степан Федорович, 1905 р.н., українець, неписьменний, залізничник. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 24 березня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР. Засуджений не був. Справа припинена військовою прокуратурою військ МВС УкрВО 24 жовтня 1946 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БОЙКО Василь Андрійович, 1897 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 18 травня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 14 липня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 18 березня 1992 р.

БОЙКО Василь Андрійович, 1922 р.н., українець, освіта середня спеціальна, службовець. Заарештований Заставнівським РВ НКДБ 25 жовтня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 13 березня 1945 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 7 жовтня 1993 р.

БОЙКО Дмитро Васильович, 1915 р.н., українець, освіта початкова, залізничник. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 25 грудня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 25 лютого 1949 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 19 квітня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 січня 1992 р.

БОЙКО Катерина Григорівна, 1916 р.н., українка, освіта неповна середня, листоноша. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 28 червня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 18 серпня 1949 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджена до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 29 січня 1992 р.

БОЙКО Марія Дмитрівна, 1892 р.н., українка, освіта початкова, колгоспниця. Заарештована УМДБ Чернівецької обл. 18 травня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 14 липня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 18 березня 1992 р.

БОЙКО-ПАРАСЮК Анастасія Григорівна, 1923 р.н., українка, освіта початкова, колгоспниця. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 28 червня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 18 серпня 1949 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 29 січня 1992 р.

БУГА Василь Григорович, 1923 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 35 усп 27 усд. Заарештований 31 серпня 1944 р. ОН при НКВС СРСР 30 червня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 серпня 1995 р.

БУГА Юрій Васильович, 1924 р.н., українець, неписьменний, червоноармієць 35 усп 27 усд. Заарештований 11 вересня 1944 р. за участь в ОУН. Засуджений не був. Помер 13 січня 1945 р. у місцях позбавлення волі у Красноярському краї Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 серпня 1995 р.

БУГАЙ Василь Васильович, 1907 р.н., українець, неписьменний, кочегар. Заарештований Заставнівським РВ НКДБ 2 квітня 1945 р. ОН при МДБ СРСР 27 березня 1946 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУГАЙ Василь Дмитрович, 1924 р.н., українець, освіта початкова, боєць винищувального загону. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 21 березня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР. Засуджений не був. Справа припинена військовою прокуратурою військ МВС УкрВО 24 жовтня 1946 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУГАЙ Іван Васильович, 1923 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 35 усп 27 усд. Заарештований 9 вересня 1944 р. ОН при НКВС СРСР 30 червня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 серпня 1995 р.

БУГАЙ Іван Юрійович, 1906 р.н., українець, неписьменний, червоноармієць 35 усп 27 усд. Заарештований ВКР "Смерш" 27 усд 1 вересня 1944 р. за участь в ОУН. Засуджений не був. Справа припинена слідчим ВКР "Смерш" 27 усд 30 січня 1945 р. на підставі ст. 4 п. 5 КПК РРФСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 25 березня 1996 р.

БУСЕЛ Марта Матвіївна, 1907 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 26 червня 1950 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУСЕЛ Ніна Федорівна, 1929 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БУСЕЛ Федір Мойсейович, 1899 р.н., народився в смт Клевань Рівненської обл., українець, священик. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БУСЕЛ Юрій Федорович, 1935 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ВАСКАН Артемізія Дмитрівна, 1925 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ВАСКАН Василь Дмитрович, 1897 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 35 усп 27 усд. Заарештований 31 серпня 1944 р. ОН при НКВС СРСР 30 червня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 12 вересня 1945 р. у місцях позбавлення волі у Красноярському краї Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 серпня 1995 р.

ВАСКАН Георгій Дмитрович, 1904 р.н., українець, неписьменний, червоноармієць 35 усп 27 усд. Заарештований ВКР "Смерш" 9 вересня 1944 р. за участь в ОУН. Засуджений не був. Помер 9 лютого 1945 р. у місцях позбавлення волі у Красноярському краї Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 серпня 1995 р.

ВАСКАН Григорій Дмитрович, 1927 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ВАСКАН Ольга Григорівна, 1909 р.н., українка, освіта середня, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ВАСКАН Степан Дмитрович, 1906 р.н., українець, червоноармієць 35 усп 27 усд. Заарештований 9 вересня 1944 р. ОН при НКВС СРСР 30 червня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 18 листопада 1945 р. у місцях позбавлення волі у Красноярському краї Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 серпня 1995 р.

ВЕКСЛЕР Мендель Шмільович, 1886 р.н., єврей, освіта середня, поміщик. Заарештований Заставнівським РВ НКВС 2 липня 1940 р. Чернівецьким обласним судом 8 жовтня 1940 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до вищої міри покарання. Судовою колегією ВС СРСР 4 січня 1941 р. вирок замінено на 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 3 червня 1992 р.

ВІТАЛЬЧУК Костянтин Йосипович, 1914 р.н., народився в с. Звенячин, українець, освіта початкова, ремісник. Заарештований Заставнівським РВ НКВС 21 листопада 1940 р. ОН при НКВС СРСР 29 березня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

ГЛИВКА Василь Михайлович, 1923 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 9 квітня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 10 серпня 1946 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГЛИВКА Михайло Григорович, 1886 р.н., українець, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 16 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН-УПА. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ІВАНКІВ Василь Михайлович, 1919 р.н., народився в с. Кадубівці, українець, освіта неповна середня, телефоніст. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 7 травня 1941 р. за участь в ОУН. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Подальша доля невідома. Справа припинена УКДБ при РМ УРСР по Чернівецькій обл. 16 грудня 1963 р. на підставі ст. 6 п. 3 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 листопада 1996 р.

ІЛЬЧУК Григорій Григорович, 1897 р.н., українець, освіта початкова, голова сільради. Заарештований ВББ УМВС Чернівецької обл. 6 квітня 1946 р. за скоєння терористичного акту. Засуджений не був. Справа припинена слідчим ВББ УМВС Чернівецької обл. 14 травня 1946 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 2 серпня 1995 р.

КАСЬЯН Дмитро Іванович, 1923 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 35 усп 27 усд. Заарештований 10 вересня 1944 р. ОН при НКВС СРСР 30 червня 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 серпня 1995 р.

КОРН Адольф Бернардович, 1909 р.н., єврей, освіта середня, робітник. Заарештований 97 ПЗ НКВС 17 жовтня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 3 червня 1941 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 11 вересня 1990 р.

КОРН Лея Хаймівна, 1913 р.н., народилася в Угорщині, єврейка, освіта початкова, робітниця. Заарештована 97 ПЗ НКВС 17 жовтня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 3 червня 1941 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджена до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецьким облсудом 11 вересня 1990 р.

КРАВЧУК Василь Дмитрович, 1912 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 35 усп 27 усд. Заарештований 18 вересня 1944 р. ОН при НКВС СРСР 30 червня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 26 березня 1953 р. у Норильлазі Красноярського краю Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 серпня 1995 р.

КУЧЕРЯВА Катерина Миколаївна, 1929 р.н., українка, освіта початкова, колгоспниця. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 27 квітня 1951 р. ВТ військ МВС

Чернівецької обл. 21 червня 1951 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 28 вересня 1992 р.

КУШНІР Марія Іванівна, 1921 р.н., народилася в с. Михайлени Бричанського р-ну Молдавії, українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 2 жовтня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 16 січня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 28 січня 1992 р.

КУШНІРИК Анастасія Іванівна, 1932 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 16 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУШНІРИК Василь Іванович, 1928 р.н., українець, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КУШНІРИК Георгій Іванович, 1936 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КУШНІРИК Іван Іванович, 1930 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КУШНІРИК Іван Онуфрійович, 1899 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ НКДБ 4 грудня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 30 березня 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 червня 1992 р.

КУШНІРИК Марія Василівна, 1903 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 16 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУШНІРИК Марія Іванівна, 1927 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КУШНІРИК Мафта Григорівна, 1891 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1947 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУШНІРИК-ВАСКАН Катерина Степанівна, 1921 р.н., українка, освіта початкова, продавець. Заарештована Заставнівським РВ НКДБ 1 серпня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 10-13 жовтня 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Верховним судом України 6 травня 1993 р.

МАСІКЕВИЧ Іван Дмитрович, 1918 р.н., українець, освіта середня, секретар сільради. Заарештований Заставнівським РВ НКДБ 21 березня 1944 р. за участь в ОУН. Засуджений не був. Справа припинена слідчим УНКДБ Чернівецької обл. 17 січня 1945 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 10 червня 1996 р.

МАСОВИЧ Георгій Михайлович, 1886 р.н., українець, примар. Заарештований Заставнівським РВ НКВС 20 червня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 7 квітня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 19 червня 1989 р.

МЕЛЬНИЧУК Дмитро Дмитрович, 1941 р.н., українець, освіта середня, електрик. Заарештований 18 липня 1961 р. Чернівецьким обласним судом 30 жовтня 1961 р. за державні злочини, передбачені ст. ст. 62 ч. 1, 64 КК УРСР і за ст. 17-65 КК Грузинської РСР, засуджений до 12 р. позбавлення волі у ВТТ. Судовою колегією УРСР 29 листопада 1961 р. термін покарання знижено до 7 р. позбавлення волі у ВТТ, а за ст. 64 КК УРСР виправданий. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 17 листопада 1995 р.

ОХРІМ Іван Дмитрович, 1903 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 20 травня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 16 липня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 19 травня 1992 р.

ПАСТУШИНСЬКА Богдана Йосипівна, 1918 р.н., народилася в с. Василів, українка, освіта середня, вчитель. Заарештована УНКДБ Чернівецької обл. 20 липня 1945 р. за участь в ОУН. Засуджена не була. Справа припинена ст. слідчим УМДБ Чернівецької обл. 17 жовтня 1946 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 29 квітня 1996 р.

ПОПОВИЧ Георгій Васильович, 1897 р.н., українець, неписьменний, робітник. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 21 березня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР. Засуджений не був. Справа припинена військовою прокуратурою військ МВС УкрВО 24 жовтня 1946 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПОПОВИЧ Михайло Михайлович, 1901 р.н., українець, освіта неповна середня, червоноармієць 35 усп 27 усд. Заарештований 21 вересня 1944 р. ОН при НКВС СРСР 30 червня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 27 серпня 1950 р. в Озерлазі Іркутської обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 серпня 1995 р.

РУПНИЦЬКИЙ Казимір Якович, 1910 р.н., поляк, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 31 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 17 травня 1941 р. за шпигунську діяльність за ст. 54-6 ч. 1 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 1 грудня 1941 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований

військовою прокуратурою Західного регіону України 11 квітня 1997 р.

СВИЩ Григорій Васильович, 1928 р.н., українець, освіта початкова, шофер. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 10 вересня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 5-6 лютого 1948 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 листопада 1991 р.

СОВИК Анастасія Іллівна, 1921 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована УМДБ Чернівецької обл. 25 грудня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 25 лютого 1949 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ військ МВС ЛьвівВО 18 березня 1949 р. термін покарання знижено до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 19 квітня 1955 р. злочин перекваліфіковано зі ст. 54-1 "а" на ст. 54-12 КК УРСР за недонесення і термін покарання змінено на 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 29 січня 1992 р.

СОВИК Іван Тодорович, 1919 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 25 грудня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 25 лютого 1949 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 19 квітня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 січня 1992 р.

СОКОЛЮК Катерина Дмитрівна, 1926 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована УНКДБ Чернівецької обл. 2 лютого 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 12-13 квітня 1945 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджена до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 29 листопада 1991 р.

ТИХОЛІС Степан Васильович, 1914 р.н., українець, освіта початкова, робітник. Заарештований ВКР "Смерш" Шадринського гарнізону УралВО 7 липня 1943 р. Курганським обласним судом 29 липня 1943 р. за антирадянську агітацію за ст. 58-10 ч. 2 КК РРФСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 жовтня 1992 р.

ТКАЧ Григорій Іпатійович, 1913 р.н., народився в с. Велика Севастянівка Христинівського р-ну Київської обл., освіта початкова, директор млина. Заарештований ВББ УМВС Чернівецької обл. 6 квітня 1946 р. за скоєння терористичного акту. Засуджений не був. Справа припинена слідчим ВББ УМВС Чернівецької обл. 14 травня 1946 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 2 серпня 1995 р.

ТКАЧУК Федір Васильович, 1897 р.н., українець, освіта неповна середня, колгоспник. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 27 березня 1951 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 21 травня 1951 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 26 жовтня 1954 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 січня 1992 р.

ТРАЧ Іван Федорович, 1911 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 35 усп 27 усд. Заарештований ВКР "Смерш" 27 усд 9 вересня 1944 р. за участь в ОУН. Засуджений не був. Справа припинена слідчим ВКР "Смерш" 27 усд 30 січня 1945 р. на підставі ст. 4 п. 5 КПК РРФСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 25 березня 1996 р.

ТРАЧ Мафта Федорівна, 1921 р.н., українка, неписьменна, колгоспниця. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 5 квітня 1951 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 24 травня 1951 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 18 вересня 1992 р.

ТРАЧ Стефанія Григорівна, 1921 р.н., народилася в с. Кліводин Кіцманського р-ну, українка, освіта початкова, колгоспниця. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 25 квітня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 22 липня 1949 р. за пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 16 травня 1956 р. термін покарання знижено до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 16 квітня 1992 р.

ФИСЮК Дмитро Дмитрович, 1887 р.н., українець, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 16 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФИСЮК Дмитро Іванович, 1940 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ФИСЮК Іван Дмитрович, 1920 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ НКДБ 9 квітня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 10 серпня 1946 р. за участь в ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФИСЮК Марта Іванівна, 1943 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 16 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФИСЮК Олена Григорівна, 1920 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ХАГЕР Арон Давидович, 1873 р.н., єврей, ос-віта неповна середня, поміщик. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 9 липня 1940 р. як соціально небезпечний елемент. Засуджений не був. Помер 26 лютого 1941 р. у місцях позбавлення волі. Справа припинена Чернівецьким обласним

судом 21 березня 1941 р. у зв'язку зі смертю обвинуваченого.

ХАГЕР Ізраїль Аронович, 1905 р.н., народився в с. Репужинці, єврей, освіта вища, агроном. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 9 липня 1940 р. Чернівецьким обласним судом 20 грудня 1940 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-4 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Верховним судом УРСР 28 листопада 1969 р.

ХАГЕР Юре Аронович, 1895 р.н., народився в с. Шипинці Кіцманського р-ну, єврей, освіта середня, поміщик. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 9 липня 1940 р. Чернівецьким обласним судом 20 грудня 1940 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 6 червня 1994 р.

ХАРЮК Василь Дмитрович, 1912 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 35 усп 27 усд. Заарештований 31 серпня 1944 р. ОН при НКВС СРСР 30 червня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 серпня 1995 р.

ХАРЮК Георгій Іванович, 1926 р.н., українець, освіта неповна середня, штукатур. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 27 березня 1951 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 9 травня 1951 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПдУралВО 24 грудня 1954 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 березня 1992 р.

ЧЕКАНОВСЬКА Параска Степанівна, 1900 р.н., українка, неписьменна, колгоспниця. Заарештована УМДБ Чернівецької обл. 27 травня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 16 липня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 19 травня 1992 р.

ЧУНЬКІВСЬКИЙ Михайло Дмитрович, 1911 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 35 усп 27 усд. Заарештований 31 серпня 1944 р. ОН при НКВС СРСР 30 червня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 19 лютого 1950 р. у Норильлазі Красноярського краю Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 серпня 1995 р.

ЯНЧИК Тодор Васильович, 1887 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ НКДБ 29 грудня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 26 травня 1945 р. за скоєння терористичного акту за ст. ст. 54-2, 54-3 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 25 листопада 1993 р.

В І К Н О

БАБУХ Федір Дмитрович, 1906 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 1 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 18 лютого 1967 р.

БАБ'ЮК Олексій Ілліч, 1906 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 7 листопада 1939 р. ОН при НКВС СРСР 25 листопада 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 26 квітня 1944 р. в Івдельлазі Свердловської обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 29 квітня 1967 р.

БУРДИГА Василь Степанович, 1910 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 30 червня 1941 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Справа припинена УКДБ Чернівецької обл. 4 січня 1964 р. на підставі ст. 6 п. 3 КПК УРСР.

ГЕЛЬМИЧ Іван Йосипович, 1930 р.н., українець, освіта неповна середня, учень. За постановою ОН при МДБ СРСР від 12 лютого 1949 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГЕЛЬМИЧ Йосип Іванович, 1905 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ НКДБ 10 листопада 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 17 травня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "б", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 29 жовтня 1945 р. у місцях позбавлення волі у Київській обл. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 липня 1992 р.

ГЕЛЬМИЧ Манолій Йосипович, 1931 р.н., українець, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 12 лютого 1949 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГЕЛЬМИЧ Марія Маноліївна, 1911 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

Пам'ятний хрест жертвам політичних репресій

ГНЕП Василина Миколаївна, 1888 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Померла на спецпоселенні в 1944 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГНЕП Георгій Ілліч, 1919 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГНЕП Марія Іллівна, 1925 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГОЛИК Петро Васильович, 1906 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 1 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 12 грудня 1941 р. у Печлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 18 лютого 1967 р.

ДЖУРАН Василь Миколайович, 1908 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 9 грудня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 7 червня 1941 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р.

Вічна пам'ять вам – жертвам сталінських репресій

позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 27 жовтня 1989 р.

ДОВГОЛІС Микола Прокопович, 1884 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 8 вересня 1945 р. висланий на спецпоселення. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДУТЧАК Микола Федорович, 1914 р.н., українець, освіта неповна середня, червоноармієць 23 зсд 22 зсп. Заарештований ВКР "Смерш" СибВО 4 серпня 1944 р. за участь в ОУН. Засуджений не був. Справа припинена слідчим ВКР "Смерш" 23 зсд 25 жовтня 1944 р. за відсутністю в його діях складу злочину. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 20 лютого 1996 р.

КОТИК Агафія Миколаївна, 1912 р.н., народилася в с. Онут, українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 30 листопада 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 29 січня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ 4 ВМФ 1 червня 1955 р. термін покарання знижено до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 26 грудня 1991 р.

ЛАНДИГА Василь Петрович, 1909 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 7 листопада 1939 р. ОН при НКВС СРСР 25 листопада 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 29 квітня 1967 р.

НАГІРНА Ірина Семенівна, 1911 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована ВББ УНКВС Чернівецької обл. 6 жовтня 1945 р. за участь в ОУН. Засуджена не була. Справа припинена ст. слідчим ВББ УНКВС Чернівецької обл. 26 лютого 1946 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Повторно заарештована Заставнівським РВ МДБ 18 липня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 17 жовтня 1947 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 14 березня 1992 р.

НАГІРНИЙ Манолій Степанович, 1885 р.н., українець, освіта неповна середня, примар. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 20 липня 1940 р. Чернівецьким обласним судом 14 листопада 1940 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 14 жовтня 1990 р.

НАГІРНИЙ Микола Степанович, 1930 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 18 червня 1947 р. ОН при МДБ СРСР 27 березня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 травня 1992 р.

НАГІРНИЙ Степан Іванович, 1908 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 20 травня 1941 р. за участь в ОУН. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Подальша доля невідома. Справа припинена УКДБ Чернівецької обл. 17 грудня 1963 р. на підставі ст. 6 п. 3 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 лютого 1990 р.

НУЦУЛЯК Василь Григорович, 1896 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 9 квітня 1941 р. за участь в ОУН. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Подальша доля невідома. Справа припинена УКДБ Чернівецької обл. 17 грудня 1963 р. на підставі ст. 6 п. 3 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 лютого 1990 р.

ПАЛІЙЧУК Дмитро Степанович, 1904 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 5 лютого 1941 р. ОН при НКВС СРСР 28 жовтня 1942 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 11 вересня 1990 р.

В Ы П И С К А

из протокола допроса обвиняемого НУЦУЛЯК Василия Григорьевича.

НУЦУЛЯК В.Г., 1896 года рождения, уроженец села Дорошивцы, житель села Окно, Заставновского района, Черновицкой области, украинец, гражданин СССР, из крестьян-бедняков, занимался в своем сельском хозяйстве.

От 23 мая 1941 года.

ВОПРОС: ... Следствие предлагает рассказать о своем участии в антисоветской организации украинских националистов (ОУН) и своих связях.

ОТВЕТ: ... Моя антисоветская деятельность началась с марта месяца 1941 года, то есть с момента, когда я был вовлечен в организацию украинских националистов (ОУН). В данную организацию я был завербован руководителем этой организации ЗВИЗДОЙ Дмитрием, кличка которого "ОРЛИК", находившимся на нелегальном положении. ...

... Назначая меня подрайонным руководителем организации, ЗВИЗДА посвятил о моем поле деятельности в организации и рассказал, что членские взносы я буду получать от ряда членов организации. ...

... 15 марта 1941 года из села Дорошивцы ко мне пришел АНАКА Василий Иванович и дал мне деньги, членские взносы в сумме 21 руб. Эти деньги наверное были от БУЗИНСКОГО. АНАКА мне деньги передал и ушел. Эти деньги я передал НАГИРНОМУ - "ФИЛЯ", который передал их ПОЛИБРОДЕ Ивану - "КРУЖУ". ...

ЧЕРНІВЕЦЬКИЙ ОБЛАСНИЙ СУД

274000, м. Чернівці, Центральна пл., 9, телефон 2-39-64

13.03.1991 № 08/71

На №

ЧЕРНОВИЦКИЙ ОБЛАСТНОЙ СУД

274000, г. Черновцы, Центральная пл., 9, телефон 2-39-64

Гр. Ткачук Марии Ивановне
с. Окно, Заставновского р-на

СПРАВКА

Дана в том, что президиум Черновицкого областного суда своим постановлением от 29 июля 1971 года в виду недоказанности участия в совершении преступления, прекратил дело в отношении Попадюка Ивана Николаевича (реабилитирован) по которому он был осужден по ст. ст. 54-I"а" и 54-II УК УССР на 10 лет лишения свободы.

Председатель облсуда П.И.Свинарчук

Чернівці, облдрук., з. 9619, 20.12-89, т. 5000

ПИШКА Степанида Михайлівна, 1916 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 16 січня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 12 березня 1948 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 30 вересня 1991 р.

ПОПАДЮК Іван Миколайович, 1903 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць. Заарештований у серпні 1944 р. ОН при НКВС СРСР 10 січня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 9 квітня 1950 р. у місцях позбавлення волі в м. Магадан Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 29 липня 1971 р.

РАВЛИК Василь Степанович, 1922 р.н., українець, освіта неповна середня, колгоспник. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 17 липня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 14 серпня 1948 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 22 вересня 1954 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 20, 54-1 "а" на ст. 54-12 КК УРСР за недонесення і термін покарання змінено на 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 грудня 1991 р.

РАВЛИК Дмитро Степанович, 1893 р.н., українець, освіта початкова, робітник. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 18 липня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 17 жовтня 1947 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 4-5 березня 1948 р. термін покарання змінено на 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 11 грудня 1992 р.

РАВЛИК Микола Іванович, 1888 р.н., українець, освіта початкова, завідуючий складом. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 11 липня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 17 жовтня 1947 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 4-5 березня 1948 р. термін покарання змінено на 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 11 грудня 1992 р.

САМБОРСЬКИЙ Манолій Васильович, 1923 р.н., українець, освіта середня спеціальна, студент. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 17 липня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 14 серпня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 22 вересня 1954 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 20, 54-1 "а" на ст. 54-12 КК УРСР за недонесення і термін

Міністерство юстиції УРСР

ЧЕРНІВЕЦЬКИЙ ОБЛАСНИЙ СУД

274000, м. Чернівці, Центральна пл., 9, телефон 2-39-64

Министерство юстиции УССР

ЧЕРНОВИЦКИЙ ОБЛАСТНОЙ СУД

274000, г. Черновцы, Центральная пл., 9, телефон 2-39-64

13.03.1991 № 08/71

На №

Гр. Ткачук Марии Ивановне
с. Окно, Заставновского р-на

На Ваше заявление сообщаю, что постановлением особого совещания при НКВД СССР от 10.01.1944 г. Ваш отец Пападюк И.Н. за участие в антисоветской организации украинских националистов, был заключен в исправительно-трудовой лагерь на 10 лет.

Обвинение заключается в том, что он якобы в силу своих антисоветских убеждений в период оккупации села войсками захватчиков вступил в ОУН, ставящей целью отторжения Украины от СССР и оказывал материальную помощь ОУН.

Обвинение обосновывалось его личным признанием о том, что он дал согласие вступить в ОУН, а также на неубедительных показаниях свидетелей, не проверенных в судебном заседании.

По протесту прокурора области, президиум облсуда в порядке надзора 29.07.1971 г. указанное постановление отменил, а дело производством прекратил за недоказанностью участия Вашего отца в совершении преступления.

Копию справки о реабилитации прилагаю.

Председатель областного суда П.И.Свинарчук

покарання змінено на 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 грудня 1991 р.

ТКАЧУК Андрій Олексійович, 1911 р.н., українець, освіта неповна середня, машиніст водокачки. Заарештований Заставнівським РВ НКДБ 10 листопада 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 17 травня 1945 р. за пособництво ОУН за ст. ст. 54-1 "б", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 липня 1992 р.

ТЮТЮННИК Андрій Миколайович, 1903 р.н., українець, освіта початкова, директор контори "Заготзерно". Заарештований Заставнівським РВ МДБ 18 липня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 17 жовтня 1947 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 4-5 березня 1948 р. термін покарання змінено на 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 11 грудня 1992 р.

ГОРІШНІ ШЕРІВЦІ

БЕЗБОРОДЬКО Василина Іллівна, 1920 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 20 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БЕЗБОРОДЬКО Вероня Миколаївна, 1918 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 30 січня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БЕЗБОРОДЬКО Володимир Ілліч, 1924 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 20 травня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного еле-

В другому ряді друга зліва Вероня Миколаївна Безбородько з донечкою Орисею

менту. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БЕЗБОРОДЬКО Ілля Іванович, 1887 р.н., українець, освіта початкова, примар. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 20 травня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Помер на спецпоселенні в Красноярському краї Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БЕЗБОРОДЬКО Леонтій Штефанович, 1897 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Садгірським РВ МВС 10 грудня 1946 р. за зв'язок і пособництво ОУН. Засуджений не був. Помер 2 січня 1947 р. у місцях позбавлення волі в м. Чернівці. Справа припинена у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 лютого 1996 р.

БЕЗБОРОДЬКО Марія Олексіївна, 1899 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 20 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БЕЗБОРОДЬКО Мидорія Іванівна, 1925 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Садгірським РВ МВС 10 грудня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 14 січня 1947 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджена до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 21 травня 1992 р.

БЕЗБОРОДЬКО Минодора Леонтіївна, 1924 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 20 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БЕЗБОРОДЬКО Тарас Ілліч, 1931 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БОСОВИК Іван Григорович, 1904 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Садгірським РВ МДБ 4 листопада 1950 р. Чернівецьким обласним судом 26 січня 1951 р. як член нелегальної релігійної організації п'ятидесятників за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Звільнений 4 серпня 1956 р. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 14 лютого 1992 р. Повторно заарештований УКДБ Чернівецької обл. 6 лютого 1957 р. Чернівецьким обласним судом 16 квітня 1957 р. як член нелегальної релігійної організації п'ятидесятників за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 січня 1992 р.

ВЕЛИЧКО Євгенія Дмитрівна, 1912 р.н., українка, селянка. Заарештована Садгірським РВ НКДБ 17 лютого 1945 р. за участь в ОУН-УПА за ст. 54-1 "а" КК УРСР. Засуджена не була. Справа припинена слідчим слідвідділу УМДБ Чернівецької обл. 25 березня 1946 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітована на підставі Закону України від 17 квітня 1991 р.

ВЕЛИЧКО Марія Миколаївна, 1914 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Садгірським РВ НКДБ 17 лютого 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 10 грудня 1945 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджена до 4 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 15 червня 1992 р.

ВЕЛИЧКО-ГОЦМАН Марія Пантеліївна, 1894 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Садгірським РВ НКДБ 17 лютого 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 10 грудня 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 15 червня 1992 р.

ВОЛОСІВСЬКИЙ Дмитро Ілліч, 1891 р.н., українець, освіта неповна середня, робітник лісгоспу. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 22 вересня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 13 березня 1945 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 9 липня 1992 р.

ГАМАЛЮК Ілля Степанович, 1900 р.н., українець, освіта початкова, рядовий 1315 сп 173 сд. Заарештований ВКР "Смерш" 173 сд 26 листопада 1944 р. ВТ 173 сд 6 січня 1945 р. за антирадянську агітацію за ст. 58-10 ч. 2 КК РРФСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 25 червня 1994 р.

ГОМАН Степан Петрович, 1887 р.н., народився в с. Ніколешти в Румунії, румун, освіта початкова, селянин. Заарештований Садгірським РВ МДБ 30 липня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 23 вересня 1946 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 6 липня 1947 р. у місцях позбавлення волі у Дніпропетровській обл. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 19 січня 1993 р.

ДЕМЧУК Деонизій Васильович, 1911 р.н., українець, освіта неповна середня, колгоспник. Заарештований Садгірським РВ МДБ 30 серпня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 27 жовтня 1948 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 грудня 1991 р.

ЛУГОВА Василина Іванівна, 1926 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Садгірським РВ НКДБ 8 березня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР. Засуджена не була. Справа припинена слідчим слідвідділу УМДБ Чернівецької обл. 25 березня 1946 р. на підставі ст. 197 ч. 2

КПК УРСР. Реабілітована на підставі Закону України від 17 квітня 1991 р.

ОНУФРІЙЧУК Василь Петрович, 1881 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 13 січня 1943 р. як член контрреволюційної партії за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 23 травня 1989 р.

ПОРАЙКО Ілля Степанович, 1880 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Заставнівським РВ НКВС 25 травня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 31 липня 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 червня 1992 р.

ПОРАЙКО Мидора Іллівна, 1927 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Садгірським РВ НКДБ 5 липня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР. Засуджена не була. Справа припинена слідчим ВББ УНКВС Чернівецької обл. 15 вересня 1945 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітована на підставі Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПОРАЙКО Олена Михайлівна, 1890 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 січня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Померла на спецпоселенні 3 лютого 1949 р. у Пермській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПРИГАР Петро Павлович, 1912 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Садгірським РВ МДБ 31 серпня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 27 вересня 1948 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 24 квітня 1954 р. у Степлазі Карагандинської обл. Казахської РСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 грудня 1991 р.

СЕВЕРИН Микола Тодорович, 1887 р.н., українець, селянин. За постановою ОН при НКВС СРСР від липня 1945 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СЕВЕРИН Фрозина Онуфріївна, 1891 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

СИРОТЮК Михайло Степанович, 1897 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Садгірським РВ МДБ 26 серпня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 30 жовтня 1948 р. за участь в ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 24 лютого 1992 р.

СОХАЦЬКИЙ Людвіг Іванович, 1902 р.н., українець, неписьменний, сторож. Заарештований Садгірським РВ МДБ 30 липня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 23 вересня 1946 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 19 січня 1993 р.

ТКАЧУК Василь Іванович, 1919 р.н., українець, освіта початкова, кочегар. Заарештований Садгірським РВ МДБ 26 серпня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 30 жовтня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 24 лютого 1992 р.

ТКАЧУК Дмитро Васильович, 1896 р.н., українець, освіта неповна середня, примар. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 21 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 7 квітня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 30 листопада 1941 р. у Сєввостлазі Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

Г О Р О Ш І В Ц І

ВОРОНЮК Марія Василівна, 1917 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ НКДБ 6 липня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 10-13 жовтня 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 23 грудня 1991 р.

ГАВРИЛІЦА Марія Григорівна, 1923 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 22 січня 1949 р. за пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР. Засуджена не була. Справа припинена слідчим слідвідділу УМДБ Чернівецької обл. 5 квітня 1949 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітована на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАВРИЛІЦА Марія Григорівна, 1928 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 15 квітня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 4 липня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 7 р. позбав-

лення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 30 грудня 1991 р.

ГРУМЕЗА Дмитро Григорович, 1880 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ НКВС 23 червня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 5 вересня 1945 р. за участь в ОУН-УПА за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 25 червня 1947 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецьким облсудом 15 серпня 1990 р.

ГРУМЕЗА Марія Дмитрівна, 1887 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ НКВС 23 червня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 5 вересня 1945 р. за участь в ОУН-УПА за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецьким облсудом 15 серпня 1990 р.

ГУЗИК Іван Андрійович, 1919 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 17 травня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 4 серпня 1947 р. за зв'язок з ОУН і дворушництво за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 грудня 1991 р.

ГУЦУЛ Василь Олександрович, 1912 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 158 азсп. Заарештований ВКР "Смерш" 23 листопада 1944 р. ОН при НКВС СРСР 26 травня 1945 р. як член контрреволюційної партії за ст. 54-4 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 травня 1989 р.

ДИРДА Дмитро Миколайович, 1921 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований 1 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 26 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 28 квітня 1990 р.

ДИРДА Олена Василівна, 1914 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Заставнівським РВ НКВС 23 червня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 5 вересня 1945 р. за участь в ОУН-УПА за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецьким облсудом 15 серпня 1990 р.

ДОСКАЛЬЧУК Василина Іванівна, 1926 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована Заставнівським РВ НКДБ 6 липня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 10-13 жовтня 1945 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджена до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 23 грудня 1991 р.

ДОСКАЛЬЧУК Домка Григорівна, 1890 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована Заставнівським РВ НКДБ 6 липня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 10-13 жовтня 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 12 грудня 1991 р.

ДОСКАЛЬЧУК Микола Миколайович, 1916 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. За постановою ОН при МВС СРСР від 30 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДОСКАЛЬЧУК Наталя Миколаївна, 1918 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ДОСКАЛЬЧУК Параска Миколаївна, 1921 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована ВББ УНКВС Чернівецької обл. 19 березня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 11-14 липня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 17 липня 1991 р.

КИРИЛЮК Василина Іванівна, 1894 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ НКДБ 6 липня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 10-13 жовтня 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Померла 10 лютого 1953 р. у Дубравлазі Мордовської АРСР Російської Федерації. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 23 грудня 1991 р.

КИРИЛЮК-РОМАНИШИНА Марія Миколаївна, 1912 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОЧАЛА Іван Федорович, 1895 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОЧАЛА Минодора Іванівна, 1932 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КОЧАЛА Ярослава Йосипівна, 1913 р.н., українка, освіта неповна середня, голова сільського споживчого товариства. Заарештована Заставнівським РВ НКДБ 6 липня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 10-13 жовтня 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 12 грудня 1991 р.

ЛИНЮК Степан, 1911 р.н., народився в с. Онут, українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 11 лютого 1940 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 30 березня 1943 р. у Печлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 17 листопада 1989 р.

МЕЛЬНИЧУК Марія Іванівна, 1905 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Заставнівським РВ НКДБ 6 липня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 10-13 жовтня 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 23 грудня 1991 р.

МУРАВЕЦЬКА Василина Георгіївна, 1924 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована УМДБ Чернівецької обл. 2 листопада 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 8 січня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 4 травня 1992 р.

МУРАВЕЦЬКА Домна Георгіївна, 1923 р.н., українка, неписьменна, колгоспниця. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 22 січня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 23 квітня 1949 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 28 січня 1992 р.

ПЕНДРИК Марія Василівна, 1924 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ НКВС 26 червня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 5 вересня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецьким облсудом 15 серпня 1990 р.

РОМАНИШИН Георгій Іванович, 1912 р.н., українець, освіта неповна середня, секретар сільради. Заарештований Заставнівським РВ НКДБ 22 серпня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 10-13 жовтня 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 15 р. каторжних робіт. Реабілітований Верховним судом України 6 травня 1993 р.

РОМАНИШИНА Ірина Іванівна, 1882 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РОМАНИШИНА Марія Георгіївна, 1946 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РУСНАК Микола Георгійович, 1919 р.н., українець, освіта початкова, кравець. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 9 травня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 30 липня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 25 січня 1992 р.

САВКА Тодор Васильович, 1908 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 11 лютого 1940 р. ОН при НКВС СРСР 27 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 17 листопада 1989 р.

САВЧУК Василь Степанович, 1898 р.н., українець, освіта неповна середня, голова сільради. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 19 травня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 6 серпня 1947 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 січня 1992 р.

СТАХИРЮК Домна Іванівна, 1920 р.н., українка, освіта початкова, колгоспниця. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 22 січня 1949 р. ОН при МДБ СРСР 25 травня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 27 травня 1992 р.

ТОМНЮК Іван Миколайович, 1871 р.н., румун, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як батько члена контрреволюційної партії. Помер на спецпоселенні в 1942 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТОМНЮК Іларія Тітусівна, 1900 р.н., народилася в с. Іванківці Кіцманського р-ну, румунка, освіта середня, вчителька. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ШЕРШЕНЮК Параска Костянтинівна, 1923 р.н., українка, освіта неповна середня, завідуюча клубом. Заарештована ВББ УНКВС Чернівецької обл. 3 квітня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 11-14 липня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 17 липня 1991 р.

Д О Б Р И Н І В Ц І

АДАМИК Василина Адамівна, 1913 р.н., народилася в с. Горошівці, українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 17 липня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 3 вересня 1947 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджена до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БАБИНСЬКА Христина Мусіївна, 1878 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою УМДБ Чернівецької обл. від 13 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАВРИЛЮК Василь Іванович, 1948 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. висланий на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАВРИЛЮК Вероніка Миколаївна, 1910 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 22 травня 1941 р. вислана на спецпоселення за чоловіка, звинуваченого в антирадянській діяльності. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАВРИЛЮК Ганна Георгіївна, 1936 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 22 травня 1941 р. вислана на спецпоселення за батька, звинуваченого в антирадянській діяльності. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАВРИЛЮК Ганна Іванівна, 1945 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАВРИЛЮК Іван Дмитрович, 1907 р.н., українець, неписьменний, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГАВРИЛЮК Наталя Миколаївна, 1911 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГАВРИЛЮК Оксана Іванівна, 1941 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГАЛИНОЗОВСЬКА Ольга Олександрівна, 1913 р.н., українка, освіта середня спеціальна, селянка. Заарештована ВББ УНКВС Чернівецької обл. 18 березня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 2 серпня 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 30 червня 1992 р.

ГУЦУЛЯК Танасій Іванович, 1908 р.н., українець, боєць винищувального загону. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 3 червня 1947 р. за зв'язок і пособництво ОУН. Засуджений не був. Справа припинена ст. слідчим слідвідділу УМДБ Чернівецької обл. 4 серпня 1947 р. на підставі ст. 4 п. "д" КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 16 лютого 1995 р.

ДАРІЙЧУК Василина Семенівна, 1897 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДАРІЙЧУК Василь Партемійович, 1920 р.н., українець, освіта неповна середня, боєць винищувального загону. Заарештований Кельменецьким РВ МДБ 6 червня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 29 липня 1947 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 16 квітня 1992 р.

ДАРІЙЧУК Григорій Аксанович, 1915 р.н., українець, освіта неповна середня, червоноармієць 1 сб 22 зсп. Заарештований ВКР "Смерш" 4 серпня 1944 р. ОН при НКВС СРСР 11 грудня 1944 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 14 травня 1993 р.

ДАРІЙЧУК Домна Миколаївна, 1877 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Померла на спецпоселенні 30 березня 1948 р. у Пермській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДАРІЙЧУК Зоя Софронівна, 1940 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДАРІЙЧУК Катерина Софронівна, 1936 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ДАРІЙЧУК Марія Афанасіївна, 1923 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДАРІЙЧУК Марія Григорівна, 1922 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ НКВС 28 липня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 16 вересня 1947 р. за зв'язок з УПА за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 28 грудня 1991 р.

ДАРІЙЧУК Марія Софронівна, 1927 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДАРІЙЧУК Микола Софронович, 1931 р.н., українець, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ДАРІЙЧУК Наталя Василівна, 1902 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована ВББ УНКВС Чернівецької обл. 3 квітня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 11-14 липня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджена до 10 р. поз-

бавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 17 липня 1991 р.

ДАРІЙЧУК Оксана Софронівна, 1933 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КАПЛУН Іван Васильович, 1882 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 31 липня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 16 вересня 1947 р. за пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР виправданий, а за ст. 54-12 КК УРСР за недонесення засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 17 лютого 1992 р.

КИРИЛЬЧУК Василина Василівна, 1930 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КИРИЛЬЧУК Василь Олексійович, 1901 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 2 червня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 15 липня 1947 р. за пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 червня 1992 р.

КИРИЛЬЧУК Ганна Василівна, 1940 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КИРИЛЬЧУК Дмитро Юрійович, 1905 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 22 зсп. Заарештований ВКР "Смерш" 4 серпня 1944 р. ОН при НКВС СРСР 11 грудня 1944 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 жовтня 1992 р.

КИРИЛЬЧУК Іван Васильович, 1928 р.н., українець, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КИРИЛЬЧУК Микола Юрійович, 1903 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 22 зсп. Заарештований ВКР "Смерш" 4 серпня 1944 р. ОН при НКВС СРСР 11 грудня 1944 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 14 листопада 1945 р. у місцях позбавлення волі в Новосибірській обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 жовтня 1992 р.

Микола Юрійович Кирильчук з дружиною Наталею Михайлівною

КИРИЛЬЧУК Савета Василівна, 1932 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛАВРУЩАК Георгій Дмитрович, 1914 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 2 грудня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 23 лютого 1948 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 17 лютого 1992 р.

ЛИТВА Іван Олександрович, 1897 р.н., українець, освіта початкова, заступник голови сільради. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 2 червня 1947 р. Чернівецьким обласним судом 13 серпня 1947 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі умовно і з-під варти звільнений. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 23 вересня 1994 р.

МИГАЛЕСКУЛ Марія Василівна, 1928 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 17 липня 1947 р. ВТ військ МВС

Чернівецької обл. 16 вересня 1947 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 8 квітня 1992 р.

МИГАЛЕСКУЛ Марія Михайлівна, 1921 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 6 червня 1947 р. ОН при МДБ СРСР 3 січня 1948 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджена до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 19 березня 1993 р.

ОДОВІЙЧУК Марія Юріївна, 1909 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована УМДБ Чернівецької обл. 18 липня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 3 вересня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 29 вересня 1954 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 20, 54-1 "а" на ст. 54-12 КК УРСР за недонесення і термін покарання змінено на 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 12 травня 1992 р.

ОСАДЧУК Микола Юрійович, 1909 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 9 квітня 1941 р. за участь в ОУН. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Подальша доля невідома. Справа припинена УКДБ при РМ УРСР по Чернівецькій обл. 17 грудня 1963 р. на підставі ст. 6 п. 3 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 лютого 1990 р.

ОСАДЧУК Наталя Юріївна, 1909 р.н., українка, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 6 червня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 15 липня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 27 лютого 1990 р.

ОСАДЧУК-КУЦЮРУБА Орися Миколаївна, 1935 р.н., українка. За постановою УМДБ Чернівецької обл. від 13 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПАЛІЙЧУК Микола Васильович, 1892 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ НКДБ 6 листопада 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 20 лютого 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 20 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 25 вересня 1990 р.

ПАЛІЙЧУК-ГУЦУЛЯК Василина Авксентіївна, 1906 р.н., народилася в с. Онут, українка, селянка. За постановою ОН при МВС СРСР від 19 жовтня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПЕТРЮК Євгенія Іллівна, 1928 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 16 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПЕТРЮК Іван Юрійович, 1911 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 18 липня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 3 вересня 1947 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 29 вересня 1954 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 20, 54-1 "а" на ст. 54-12 КК УРСР за недонесення і термін покарання змінено на 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 травня 1992 р.

ПЕТРЮК Манолій Васильович, 1913 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 18 липня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 30 серпня 1947 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 4 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 18 листопада 1992 р.

ПОБІГУШКО Манолій Миколайович, 1922 р.н., українець, освіта початкова, продавець. Заарештований Заставнівським РВ МВС 3 червня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 25 липня 1947 р. за зв'язок і пособництво ОУН-УПА за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Верховним судом УРСР 15 лютого 1990 р.

ПОБІГУШКО Наталя Іванівна, 1925 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 26 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПОБІГУШКО Орися Маноліївна, 1946 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПОБІГУШКО Танасій Васильович, 1884 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 18 липня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 3 вересня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 квітня 1992 р.

ПОБІГУШКО Танасій Іванович, 1901 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 2 червня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 15 липня 1947 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ УкрВО 30 липня 1947 р. термін покарання знижено до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 7 квітня 1993 р.

РОГОВИК Арсеній Іванович, 1894 р.н., українець, неписьменний, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабіліто-

ваний на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РОГОВИК Василина Миколаївна, 1883 р.н., українка, неписьменна, продавець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РОГОВИК Василь Арсенійович, 1941 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РОГОВИК Василь Танасійович, 1931 р.н., українець, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РОГОВИК Ганна Арсеніївна, 1934 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РОГОВИК Іван Арсенійович, 1944 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РОГОВИК Катерина Іллівна, 1911 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РОГОВИК Марія Танасіївна, 1903 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РОГОВИК Марія Танасіївна, 1935 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РОГОВИК Наталя Танасіївна, 1940 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РОГОВИК Параска Іванівна, 1913 р.н., українка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РОГОВИК Танасій Васильович, 1903 р.н., українець, освіта початкова, секретар сільради. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 7 листопада 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 20 лютого 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 вересня 1990 р.

РЯБКО Марія Миколаївна, 1899 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 26 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СОЛЯРИК Микола Іванович, 1911 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 22 зсп. Заарештований ВКР "Смерш" 4 серпня 1944 р. ОН при НКВС СРСР 11 грудня 1944 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 жовтня 1992 р.

ФІГОЛЬ Марія Танасіївна, 1887 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Померла на спецпоселенні 20 червня 1949 р. у Пермській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЧОРНА Ганна Іллівна, 1922 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована ВББ УНКВС Чернівецької обл. 23 березня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 11-14 липня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована ВТ ПрикВО 26 листопада 1957 р.

ШИКИРЮК Іван Степанович, 1908 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 31 серпня 1947 р. ОН при МДБ СРСР 20 липня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 травня 1992 р.

ДОРОШІВЦІ

АКСЕНТІЙЧУК Меланія Якимівна, 1884 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 27 жовтня 1946 р. ВТ 35 гв. ск 4 січня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. 54-1 "г" ч. 2 КК УРСР засуджена до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 17 лютого 1992 р.

АНАКА Анастасія Онуфріївна, 1879 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МВС СРСР від 13 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

АНАКА Василина Василівна, 1940 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

АНАКА Василь Іванович, 1907 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 16 червня 1941 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Подальша доля невідома. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 16 квітня 1991 р.

АНАКА Ганна Іванівна, 1913 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. За постановою ОН при МВС СРСР від 13 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

АНАКА Ілля Петрович, 1925 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 26 вересня 1946 р. ВТ 35 гв. ск 4 січня 1947 р. за участь в УПА за ст. 54-1 "б" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 11 грудня 1992 р.

АНАКА Кирило Іванович, 1914 р.н., українець, освіта початкова, робітник. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 14 грудня 1948 р. ОН при МДБ СРСР

23 квітня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 7 травня 1952 р. у Берлазі Магаданської обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 10 червня 1992 р.

АНАКА Марія Михайлівна, 1929 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

АНАКА Оксана Василівна, 1902 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована ВББ УНКВС Чернівецької обл. 19 липня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 14 серпня 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 28 листопада 1991 р.

АНАКА Тодор Петрович, 1928 р.н., українець, освіта початкова, боєць винищувального загону. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 2 листопада 1946 р. ВТ 35 гв. ск 4 січня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. 54-1 "г" ч. 2 КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 27 травня 1948 р. у місцях позбавлення волі в Іркутській обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 17 лютого 1992 р.

АНДРУСЯК Василь Іванович, 1928 р.н., українець, освіта початкова, боєць винищувального загону. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 6 листопада 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 10 січня 1947 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 26 травня 1992 р.

АНТОНЮК Гнат Григорович, 1895 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ НКВС 29 листопада 1944 р. ОН при НКВС СРСР 21 листопада 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 18 лютого 1951 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 26 грудня 1990 р.

АНТОНЮК Микола Григорович, 1895 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ НКВС 29 листопада 1944 р. ОН при НКВС СРСР 21 листопада 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 7 квітня 1948 р. у Карлазі Карагандинської обл. Казахської РСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 26 грудня 1990 р.

БЕЗКОРОВАЙНИЙ Дмитро Васильович, 1909 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 31 липня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 25 вересня 1947 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 квітня 1992 р.

БОДНАРЮК Степан Степанович, 1899 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 1 жовтня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 1 грудня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 10 березня 1992 р.

БОЙЧУК Іван Дмитрович, 1910 р.н., народився в с. Товтри, українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 23 вересня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 17 грудня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 7 лютого 1992 р.

БУЗИНСЬКА Ганна Василівна, 1886 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУЗИНСЬКА Марія Григорівна, 1903 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 9 березня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 8 квітня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 16 квітня 1992 р.

БУЗИНСЬКА-ЗВІЗДА Марія Василівна, 1900 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Заставнівським РВ НКДБ 20 вересня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 20 лютого 1946 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджена до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 30 серпня 1991 р.

БУЗИНСЬКИЙ Василь Іванович, 1903 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 17 серпня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 22 жовтня 1947 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 3 квітня 1992 р.

БУТУК Марія Дмитрівна, 1930 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасників ОУН-УПА. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУТУК Михайло Дмитрович, 1933 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БУТУК Оксана Василівна, 1884 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БУТУК Петро Дмитрович, 1935 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ВАТАМАНЧУК Ганна Тодосіївна, 1916 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 6 листопада 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 10 січня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 26 травня 1992 р.

ВИГНАН Катерина Андріївна, 1926 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 4 листопада 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 10 січня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Померла 2 грудня 1948 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 26 травня 1992 р.

ВІЙЧУК Ганна Іванівна, 1889 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 25 серпня 1947 р. Чернівецьким обласним судом 25 вересня 1947 р. за недонесення і контрреволюційний саботаж за ст. ст. 54-12, 54-14 КК УРСР засуджена до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Чернівецьким обласним судом 10 травня 1948 р. за зв'язок з ОУН і недонесення за ст. ст. 54-1 ч. 1, 54-12 КК УРСР повторно засуджена до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована судовою колегією ВС України 3 червня 1997 р.

ВОЙЦИК Василь Іванович, 1922 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 13 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 25 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 26 грудня 1989 р.

ВОРОБЕЦЬ Ганна Олексіївна, 1909 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 8 вересня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 1 листопада 1947 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 12 червня 1992 р.

ГАБОРА Андрій Васильович, 1905 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 26 червня 1941 р. за участь в ОУН. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Подальша доля невідома. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 листопада 1989 р.

ГАБОРА Василь Ілліч, 1920 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 23 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 30 березня 1990 р.

ГАБОРА Ганна Іллівна, 1926 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАБОРА Іван Ілліч, 1931 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГАБОРА Михайло Ілліч, 1922 р.н., українець, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні в 1945 р. у Тюменській обл. Російської Федерації.

ГАБОРА Олена Іванівна, 1905 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 6 листопада 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 3 лютого 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 26 листопада 1991 р.

ГАБОРА Софрона Георгіївна, 1904 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Померла на спецпоселенні в 1948 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАЙДЕЙ Іван Тодорович, 1890 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 14 серпня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН-УПА. Помер на спецпоселенні в Архангельській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАЙДЕЙ Василина Іванівна, 1927 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні в Архангельській обл. Російської Федерації.

ГАЙДЕЙ Ганна Георгіївна, 1883 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАЙДЕЙ Катерина Іванівна, 1929 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 14 серпня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН-УПА. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАЙДЕЙ Софія Іванівна, 1896 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГЕОРГІЦА Ганна Михайлівна, 1920 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МВС 5 вересня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 13 листопада 1947 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 24 травня 1990 р.

ГЕОРГІЦА Михайло Онуфрійович, 1908 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований

УНКДБ Чернівецької обл. 19 червня 1941 р. за участь в ОУН. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Загинув під час евакуації в липні 1941 р. Справа припинена слідчим УКДБ при РМ УРСР по Чернівецькій обл. 13 лютого 1964 р. за відсутністю в його діях складу злочину. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 4 грудня 1989 р.

ГЕРЧАК Марія Михайлівна, 1908 р.н., народилася в с. Костильники Заліщицького р-ну Тернопільської обл., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 17 серпня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 10 жовтня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 31 січня 1992 р.

ГЕРЧАК Марія Михайлівна, 1921 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МВС СРСР від 19 жовтня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГЕРЧАК Михайло Георгійович, 1942 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГЛУШКІВСЬКА Василина Іллівна, 1926 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 26 грудня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГЛУШКІВСЬКА Марія Дмитрівна, 1887 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГЛУШКІВСЬКИЙ Ілля Ахтемович, 1881 р.н., українець, неписьменний, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні в Комі АРСР Російської Федерації.

ГЛУШКІВСЬКИЙ Микола Ілліч, 1922 р.н., українець, освіта початкова, коваль. Заарештований УМВС Чернівецької обл. 24 січня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 5 квітня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 червня 1989 р.

ГЛУШКІВСЬКИЙ Степан Ілліч, 1930 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОЛОВАТЮК Марія Григорівна, 1922 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 21 жовтня 1947 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОЛОВАТЮК Марія Михайлівна, 1946 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГОЛОВАТЮК Михайло Степанович, 1922 р.н., народився в с. Товтри, українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 3 квітня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 8 травня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 26 серпня 1947 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 травня 1992 р.

ГРИГОРИШИН Іван Дмитрович, 1928 р.н., українець, освіта неповна середня, колгоспник. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 1 жовтня 1951 р. Чернівецьким обласним судом 10 грудня 1951 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Судовою колегією ВС УРСР 15 травня 1956 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ і на підставі Указу ПВР СРСР від 27 травня 1953 р. "Про амністію" звільнений. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 жовтня 1991 р.

ЗВАРИЧ Володимир Тодорович, 1927 р.н., народився в с. Остаповичі Львівської обл., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ НКВС 15 грудня 1944 р. як член терористичної групи. При арешті поранений і помер 18 грудня 1944 р. у лікарні м. Заставна. Засуджений не був. Справа припинена оперуповноваженим Заставнівського РВ МВС 22 березня 1949 р. на підставі ст. 4 п. "а" КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 травня 1996 р.

ЗВІЗДА Анастасія Тодорівна, 1921 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 4 квітня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЗВІЗДА Ангеліна Миколаївна, 1920 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 20 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЗВІЗДА Василь Тодорович, 1895 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Заставнівським РВ НКВС 29 листопада 1944 р. ОН при НКВС СРСР 21 листопада 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 19 грудня 1945 р. у місцях позбавлення волі в м. Київ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 26 грудня 1990 р.

ЗВІЗДА Ілля Михайлович, 1926 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 20 травня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЗВІЗДА Марія Дмитрівна, 1893 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЗВІЗДА Михайло Васильович, 1943 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 4 квітня

1945 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

Андрій Миколайович Зимайло

ЗИМАЙЛО Андрій Миколайович, 1922 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Заставнівським РВ НКВС 14 липня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 17 серпня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 15 р. позбавлення волі у ВТТ. ПВР СРСР 30 червня 1956 р. термін покарання знижено до фактично відбутого і з-під варти звільнений. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 жовтня 1993 р.

ЗИМАЙЛО Марія Миколаївна, 1937 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЗИМАЙЛО Микола Іванович, 1882 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні в 1948 р. у Пермській обл. Російської Федерації.

ЗИМАЙЛО Параска Андріївна, 1926 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЗИМАЙЛО Параска Іванівна, 1889 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КІНЗІРСЬКА Ганна Михайлівна, 1922 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 31 жовтня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 3 лютого 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 26 листопада 1991 р.

КІНЗІРСЬКИЙ Іван Георгійович, 1907 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 20 травня 1941 р. за участь в ОУН. Засуджений не був. Справа припинена ст. оперуповноваженим 3 відділення УНКДБ Чернівецької обл. 27 травня 1941 р. на підставі ст. 4 п. "д" КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 7 червня 1995 р.

КРАВЧУК Василь Пантелійович, 1905 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 1 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 26 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 28 квітня 1990 р.

КРЕЙТОРИК Софронія Іванівна, 1888 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 16 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Померла на спецпоселенні 4 лютого 1954 р. у Пермській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУЗЯК Василина Григорівна, 1939 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН-УПА. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУЗЯК Ганна Дмитрівна, 1900 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 25 серпня 1947 р. Чернівецьким обласним судом 25 вересня 1947 р. за недонесення за ст. ст. 54-12, 54-14 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 21 жовтня 1992 р.

КУЗЯК Іван Григорович, 1944 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН-УПА. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУЗЯК Марія Іллівна, 1914 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КУЗЯК Параска Григорівна, 1935 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КУРУЛЯК Василина Георгіївна, 1888 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. За постановою ОН при МВС СРСР від 25 листопада 1944 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУРУЛЯК Василь Іванович, 1913 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 56 гсп 19 гв. сд. Заарештований ВКР "Смерш" 19 гв. сд 7 лютого 1945 р. ВТ 19 гв. сд 17 лютого 1945 р. за зраду батьківщини за ст. 58-1 "б" КК РРФСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований військовою прокуратурою Західного регіону України 3 липня 1997 р.

КУРУЛЯК Ганна Василівна, 1923 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 20 вересня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 11 листопада 1947 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 28 лютого 1992 р.

КУРУЛЯК Іван Омелянович, 1911 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ НКВС 9 жовтня 1944 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР. Засуджений не був. Справа припинена 17 березня 1945 р. за не доведенням в його діях складу злочину. Реабілітований.

КУРУЛЯК Михайло Георгійович, 1897 р.н., українець, освіта неповна середня, бухгалтер. Заарештований Заставнівським РВ НКВС 29 листопада 1944 р. ОН при НКВС СРСР 21 листопада 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер до винесення вироку 30 червня 1945 р. у місцях позбавлення волі в м. Чернівці. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 26 грудня 1990 р.

МАЛИК Іван Васильович, 1899 р.н., українець, освіта неповна середня, примар. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 20 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 7 квітня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 червня 1989 р.

МАЛИК Петро Тодорович, 1906 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 30 вересня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 10 лютого 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 1 квітня 1992 р.

МАНЗЮК Василь Максимович, 1904 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 18 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 25 січня 1990 р.

МАНЗЮК Параска Антонівна, 1914 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована Заставнівським РВ НКДБ 29 вересня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 20 лютого 1946 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджена до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 30 серпня 1991 р.

МАРЧУК Марія Іванівна, 1924 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована Заставнівським РВ НКДБ 22 вересня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 20 лютого 1946 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 30 серпня 1991 р.

МАЦКУЛЯК Василина Іванівна, 1901 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована УНКДБ Чернівецької обл. 29 квітня 1941 р. за участь в ОУН. У зв'язку з початком війни евакуйована на Схід СРСР. Засуджена не була. Подальша доля невідома. Справа припинена УКДБ при РМ УРСР поЧернівецькій обл. 17 грудня 1963 р. на підставі ст. 6 п. 3 КПК УРСР. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 27 лютого 1990 р.

МАЦКУЛЯК Ганна Степанівна, 1913 р.н., українка, освіта початкова, колгоспниця. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 14 квітня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН. Засуджена не була. Справа припинена ст. слідчим слідвідділу УМДБ Чернівецької обл. 28 липня 1949 р. за відсутністю в діях складу злочину. Реабілітована на підставі Закону України від 17 квітня 1991 р.

МІГАЙЧУК Василина Василівна, 1919 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 31 жовтня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 3 лютого 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 26 листопада 1991 р.

МІГАЙЧУК Василь Георгійович, 1928 р.н., українець, селянин. За постановою УМДБ Чернівецької обл. від 12 жовтня 1947 р. висланий на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МІГАЙЧУК Василь Танасійович, 1891 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 25 серпня 1947 р. за зв'язок з ОУН. Засуджений не був. Помер 28 жовтня 1947 р. у місцях позбавлення волі в м. Чернівці. Справа припинена Чернівецьким облсудом 27 березня 1948 р. на підставі ст. 4 п. "а" КПК УРСР. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МІГАЙЧУК Ганна Василівна, 1922 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована ВББ УНКВС Чернівецької обл. 10 липня 1945 р. ВТ ПрикВО 19 жовтня 1945 р. за зв'зок і пособництво УПА за ст. ст. 20, 54-1 "б" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МІГАЙЧУК Георгій Григорович, 1898 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 17 липня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 12 вересня 1947 р. за зв'язок з ОУН

за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 23 жовтня 1992 р.

МІГАЙЧУК Григорій Георгійович, 1933 р.н., українець. За постановою УМДБ Чернівецької обл. від 12 жовтня 1947 р. висланий на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МІГАЙЧУК Марія Василівна, 1907 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

НУЦУЛЯК Василина Андріївна, 1902 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. вислана на спецпоселення за сина, звинуваченого у зрадницькій діяльності. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

НУЦУЛЯК Григорій Георгійович, 1888 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ НКДБ 29 листопада 1944 р. ОН при НКВС СРСР 21 листопада 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 “а”, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер до винесення вироку 28 серпня 1945 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 26 грудня 1990 р.

НУЦУЛЯК Ілля Григорович, 1918 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 97 ПЗ НКВС 8 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 25 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 27 жовтня 1989 р.

НУЦУЛЯК Михайло Степанович, 1921 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Заставнівським РВ НКВС 9 жовтня 1944 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 “а” КК УРСР. Засуджений не був. Справа припинена старшим оперуповноваженим ВКР “Смерш” 17 березня 1945 р. за не доведенням в його діях складу злочину. Реабілітований.

НУЦУЛЯК Софія Миколаївна, 1915 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 26 грудня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН-УПА. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ОЛІЙНИЧУК Софія Яківна, 1915 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 21 серпня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 10 грудня 1947 р. за зв’язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 28 жовтня 1992 р.

ПАНЧИК Михайло Дмитрович, 1895 р.н., українець, освіта вища, лікар. Заарештований ОВ ДПУ УРСР 27 лютого 1933 р. Судовою трійкою при колегії ДПУ УРСР 14 листопада 1933 р. як член повстанської контрреволюційної організації за ст. ст. 54-4, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Судовою трійкою НКВС Карельської АРСР 20 вересня 1937 р. повторно засуджений до вищої міри покарання. Вирок виконано 20 вересня 1937 р. Справа припинена ВТ ОдВО 21 березня 1964 р. за відсутністю в його діях складу злочину. Реабілітований за ст. ст. 54-4, 54-11 КК УРСР.

ПАНЬКІВ Ганна Іванівна, 1914 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 15 лютого 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 6 квітня 1948 р. за зв’язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 2 листопада 1992 р.

ПАНЬКІВ Ганна Степанівна, 1906 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МВС СРСР від 13 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПАНЬКІВ Іван Васильович, 1933 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПАНЬКІВ Марія Тодосіївна, 1911 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МВС 1 листопада 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 2 лютого 1948 р. за зв’язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 3 лютого 1992 р.

ПАНЬКІВ Тодосія Тодорівна, 1925 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована УМДБ Чернівецької обл. 27 серпня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 5 листопада 1947 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджена до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 23 квітня 1992 р.

ПЕРЕВІЗНИК-ВОРОБЕЦЬ Марія Іллівна, 1923 р.н., українка, освіта неповна середня, колгоспниця. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 17 лютого 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 5 травня 1949 р. за зв’язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 27 грудня 1991 р.

ПЕТРИЧУК Іван Петрович, 1908 р.н., народився в с. Багна Вижницького р-ну, українець, неписьменний, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 11 вересня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 6 листопада 1946 р. за зв’язок і пособництво УПА за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 26 листопада 1991 р.

ПЕТРИЧУК Марія Георгіївна, 1909 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. вислана на спецпосе-

лення як член родини пособника УПА. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПРОЦИШИНА Марія Тимофіївна, 1895 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 25 квітня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РЕПЕЙ Василина Григорівна, 1940 р.н., українка. За постановою ОН при МВС СРСР від 13 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РЕПЕЙ-БУТУК Параска Василівна, 1919 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РОШКО Євдокія Олексіївна, 1917 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована УНКДБ Чернівецької обл. 13 жовтня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 22 листопада 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 31 січня 1992 р.

РОСТОЦЬКИЙ Дмитро Іванович, 1890 р.н., українець, освіта початкова, голова колгоспу. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 15 грудня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 18 лютого 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 7 вересня 1955 р. термін покарання знижено до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 квітня 1992 р.

СКИБІНСЬКА Ганна Михайлівна, 1942 р.н., українка. За постановою ОН при МВС СРСР від 19 жовтня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СКИБІНСЬКА Марія Василівна, 1924 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

СКИБІНСЬКА Софронія Олексіївна, 1896 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 24 серпня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 3 листопада 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 2 листопада 1992 р.

СКИБІНСЬКИЙ Михайло Георгійович, 1919 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований ВББ УНКВС Чернівецької обл. 9 липня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 5 вересня 1945 р. за участь в УПА за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 15 р. каторжних робіт. Реабілітований Чернівецьким облсудом 15 серпня 1990 р.

СТЕЦЬКИЙ Михайло Григорович, 1926 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 11 липня 1947 р. ОН при МДБ СРСР 27 вересня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 жовтня 1992 р.

ТОМКО Василина Гаврилівна, 1898 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Померла на спецпоселенні в Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТОМКО Гаврило Михайлович, 1941 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ТОМКО Марія Олексіївна, 1909 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Заставнівським РВ НКДБ 8 вересня 1945 р. ВТ військ НКВС Черніеецької обл. 20 лютого 1946 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 30 серпня 1991 р.

ФЕДЕРЕНЧУК Дмитро Іванович, 1919 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 18 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 25 січня 1990 р.

ФИЛИП'ЮК Михайло Михайлович, 1924 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 2 жовтня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 2 грудня 1947 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 червня 1991 р.

ФИЛИП'ЮК Михайло Федорович, 1897 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 2 жовтня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 2 грудня 1947 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 червня 1991 р.

ХАЛУС Марія Іллівна, 1890 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ХАЛУС Михайло Григорович, 1888 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Заставнівським РВ НКДБ 6 липня 1945 р. за участь в ОУН. Засуджений не був. Справа припинена мол. слідчим УНКДБ Чернівецької обл. 27 листопада 1945 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 березня 1996 р. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ХАРЮК Іван Георгійович, 1919 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 11 лютого 1951 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 17 квітня 1951 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ 4 ВМФ 19 серпня 1956 р. термін покарання знижено до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 20 січня 1992 р.

ЧУПРУН Іван Георгійович, 1918 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 11 лютого 1951 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 17 квітня 1951 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ 4 ВМФ 19 серпня 1956 р. термін покарання знижено до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 20 січня 1992 р.

ШИМАНСЬКА Ганна Миколаївна, 1926 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 25 вересня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 11 листопада 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 27 серпня 1992 р.

ЯКУШИК Василина Онуфріївна, 1891 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 4 червня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЯКУШИК Параска Петрівна, 1900 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. За постановою ОН при МВС СРСР від 13 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЯКУШИК Тодор Іванович, 1893 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ НКВС 29 листопада 1944 р. ОН при НКВС СРСР 21 листопада 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 9 червня 1947 р. у Карлазі Карагандинської обл. Казахської РСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 26 грудня 1990 р.

З А Д У Б Р І В К А

АМБРОСІЙ Георгій Іванович, 1893 р.н., українець, освіта неповна середня, примар. Заарештований Садгірським РВ НКВС 31 грудня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 3 листопада 1988 р.

АНДРІЙЧУК Ангеліна Георгіївна, 1931 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

АНДРІЙЧУК Василь Леонтійович, 1903 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Садгірським РВ МДБ 21 вересня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 11-12 грудня 1947 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 березня 1992 р.

АНДРІЙЧУК Георгій Олексійович, 1885 р.н., українець, освіта початкова, примар. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 12 грудня 1942 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 28 червня 1989 р.

АНДРІЙЧУК Юстина Георгіївна, 1892 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

АРОНЕЦЬ Василь Артемович, 1915 р.н., українець, неписьменний, колгоспник. Заарештований Садгірським РВ МДБ 9 вересня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 11-12 грудня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 23 березня 1992 р.

ВОЛОЩУК Василь Васильович, 1899 р.н., народився в м. Чернівці, освіта середня, голова сільради. Заарештований Кам'янець-Подільським ПЗ НКВС 16 червня 1935 р. ВТ КОВО 11 липня 1936 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Повторно заарештований УМДБ Чернівецької обл. 17 червня 1950 р. ОН при МДБ СРСР 9 грудня 1950 р. за шпигунську діяльність за ст. ст. 16, 54-6 КК УРСР засуджений до вислання на спецпоселення. Справа припинена військовою колегією ВС СРСР 15 листопада 1962 р.

за відсутністю в його діях складу злочину. Реабілітований.

ГРИНЧУК Дмитро Васильович, 1910 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Садгірським РВ МДБ 21 вересня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 11-12 грудня 1947 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 березня 1992 р.

ДАНИЛЮК Тодор Леонтійович, 1911 р.н., українець, освіта початкова, боєць винищувального загону. Заарештований Садгірським РВ МДБ 16 вересня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 11-12 грудня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 березня 1992 р.

ЗАВАДСЬКА Олена Олексіївна, 1923 р.н., українка, освіта неповна середня, листоноша. Заарештована Садгірським РВ МДБ 15 вересня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 11-12 грудня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 28 квітня 1992 р.

ЗАВАДСЬКИЙ Олексій Григорович, 1899 р.н., українець, неписьменний, колгоспник. Заарештований Садгірським РВ МДБ 9 вересня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 11-12 грудня 1947 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 24 лютого 1948 р. термін покарання змінено на 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 30 червня 1956 р. термін покарання знижено до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 березня 1992 р.

КОРНИЛО Василь Іванович, 1911 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 16 вересня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 11-12 грудня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 23 вересня 1992 р.

КОРНИЛО Синефта Костянтинівна, 1914 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована УМДБ Чернівецької обл. 13 вересня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 11-12 грудня 1947 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 23 березня 1992 р.

КРАВЧУК Петро Тодорович, 1907 р.н., українець, освіта початкова, збирач податків. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 7 вересня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 7 квітня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 червня 1989 р.

КРОЙТОР Ілля Михайлович, 1907 р.н., українець, неписьменний, боєць винищувального загону. Заарештований Садгірським РВ МДБ 16 вересня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 11-12 грудня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 20 травня 1952 р. у Сєввостлазі Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 березня 1992 р.

НАГУЛЯК Іван Леонтійович, 1913 р.н., українець, освіта середня спеціальна, завуч школи. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 24 вересня 1948 р. ОН при МДБ СРСР 30 грудня 1948 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 травня 1992 р.

ПОТАПІЄВИЧ Деонизій Семенович, 1907 р.н., народився в с. Іванківці Кіцманського р-ну, українець, освіта неповна середня, завідуючий молокопунктом. Заарештований Садгірським РВ МДБ 21 вересня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 11-12 грудня 1947 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 березня 1992 р.

УНГУРЯН Петро Олексійович, 1918 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 20 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 2 липня 1940 р. за спробу нелегального переходу кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 27 жовтня 1989 р.

ХОМАЩУК Василь Андрійович, 1880 р.н., українець, освіта початкова, служитель культу. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 2 вересня 1940 р. Чернівецьким обласним судом 18 січня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до вищої міри покарання. Судовою колегією ВС СРСР 12 квітня 1941 р. вирок замінено на 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 18 листопада 1941 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 8 липня 1992 р.

З А С Т А В Н А

Пам'ятний хрест жертвам політичних репресій

АРНОЛЬД Марія Михайлівна, 1898 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Заставнівським РВ НКДБ 25 серпня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 16 листопада 1944 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Померла 24 липня 1946 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 28 липня 1992 р.

АУСФРЕССЕР Герман Юдкович, 1909 р.н., єврей, освіта неповна середня, перукар. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 17 липня 1940 р. ВТ 12 армії КОВО 23-25 січня 1941 р. за шпигунську діяльність за ст. 54-6 ч. 1 КК УРСР засуджений до вищої міри покарання. ПВР СРСР 15 квітня 1941 р. вирок замінено на 20 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 вересня 1993 р.

БІЛЛЕР Йосиф Мойсейович, 1885 р.н., єврей, освіта початкова, торговець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БІЛЛЕР Лотта Фішлівна, 1901 р.н., єврейка, домогосподарка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на

спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БОЙЧУК Михайло Миколайович, 1923 р.н., українець, освіта неповна середня, вчитель. Заарештований Заставнівським РВ НКДБ 12 травня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 24 червня 1944 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 червня 1992 р.

БУДИК Беня Леонович, 1925 р.н., єврей. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУДИК Естер Леонівна, 1923 р.н., єврейка, домогосподарка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БУДИК Єва Леонівна, 1922 р.н., єврейка, домогосподарка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БУДИК Ізя Леонович, 1921 р.н., єврей. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БУДИК Павло Леонович, 1912 р.н., єврей, освіта початкова, торговець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУДИК Ханна Хаскелівна, 1888 р.н., єврейка, домогосподарка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУЙНОВСЬКА Ганна Андріївна, 1910 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН і соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУЙНОВСЬКА Марія Тодорівна, 1881 р.н., українка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БУЙНОВСЬКИЙ Василь Манолійович, 1932 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БУЙНОВСЬКИЙ Микола Манолійович, 1935 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БУЙНОВСЬКИЙ Михайло Манолійович, 1934 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БУРИК Манолій Якович, 1892 р.н., народився в с. Брідок, українець, освіта вища юридична, адвокат. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 7 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 7 квітня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 червня 1989 р.

ВАЙСГЛАС Лілія Ігнатівна, 1925 р.н., чешка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ВАЙСГЛАС Любов Францівна, 1896 р.н., народилася в м. Прага в Чехословаччині, чешка, освіта вища. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОТЕСМАН Бела Меєрівна, 1856 р.н., єврейка, домогосподарка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Померла на спецпоселенні в 1945 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГУЦУЛ Василь Дмитрович, 1912 р.н., українець, освіта початкова, бухгалтер. Заарештований Заставнівським РВ НКДБ 24 жовтня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 20 березня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 “а”, 54-11 КК УРСР засуджений до 15 р. позбавлення волі у ВТТ. 30 жовтня 1954 р. термін покарання знижено до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 лютого 1991 р.

ГУЦУЛ Віра Василівна, 1941 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГУЦУЛ Катерина Василівна, 1918 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГУЦУЛ Наталя Василівна, 1937 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ДЕЛЬФІНЕР Берта Веніамінівна, 1875 р.н., єврейка, домогосподарка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Померла на спецпоселенні 20 вересня 1948 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДЕЛЬФІНЕР Давид Меєрович, 1918 р.н., єврей. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ДЕЛЬФІНЕР Меєр Лейбович, 1873 р.н., єврей, освіта середня, торговець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Помер на спецпоселенні 30 серпня 1954 р. у

Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДІВЕР Адольф Моріцович, 1900 р.н., єврей, освіта початкова, орендар. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 7 липня 1940 р. Чернівецьким обласним судом 23 вересня 1940 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 квітня 1992 р.

ДРАБИК Омелян Олександрович, 1919 р.н., українець, освіта незакінчена вища, вчитель. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 11 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДРАБИК Юліан Олександрович, 1911 р.н., українець, освіта вища, службовець. Заарештований Заставнівським РВ НКДБ 25 жовтня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 20 березня 1945 р. за участь в ОУН-УПА за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 15 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 лютого 1991 р.

ДРАБИК Юлія Йосипівна, 1889 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 11 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Померла на спецпоселенні в 1944 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЖАРСЬКА Аделія Йосипівна, 1925 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЖАРСЬКА Анна Степанівна, 1891 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні в 1944 р. у Тюменській обл. Російської Федерації.

ЖАРСЬКА Марія Йосипівна, 1922 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЖАРСЬКИЙ Віктор Йосипович, 1928 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЗАЛЬЦБЕРГ Бруно Самуїлович, 1899 р.н., народився в с. Стража Радівецького повіту Румунії, єврей, освіта вища, лікар. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 13 січня 1943 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Справа припинена 13 лютого 1956 р. на підставі ст. 204 п. "б" КПК РРФСР. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЗАЛЬЦБЕРГ Вільгельм Брунович, 1925 р.н., єврей. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівець-

Фото з кримінальної справи Зомера М.Я.

кої обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЗАЛЬЦБЕРГ Етті Шаївна, 1906 р.н., народилася в м. Чернівці, єврейка, освіта неповна середня, домогосподарка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЗЕЛІНСЬКА Домна Маноліївна, 1937 р.н., українка. За постановою ОН при МВС СРСР від 30 червня 1946 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЗЕЛІНСЬКА Марія Миколаївна, 1905 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МВС СРСР від 30 червня 1946 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЗЕЛІНСЬКИЙ Манолій Манолійович, 1943 р.н., українець. За постановою ОН при МВС СРСР від 30 червня 1946 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЗЕМЛЮК Михайло Іванович, 1919 р.н., українець, освіта середня, ветеринар. Заарештований Заставнівським РВ НКДБ 15 жовтня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 24 березня 1945 р. за зраду батьківщини за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 11 лютого 1992 р.

ЗОМЕР Михайло Якович, 1893 р.н., народився в Румунії, єврей, освіта вища, ветеринар. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 8 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 7 червня 1941 р. як член сіоністської організації за ст. ст. 54-11, 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 травня 1989 р.

ЗУБИК Василина Василівна, 1925 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЗУБИК Василь Степанович, 1879 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 14 квітня 1943 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 травня 1989 р.

ЗУБИК Ганна Василівна, 1919 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЗУБИК Микола Васильович, 1929 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЗУБИК Параска Миколаївна, 1886 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ІСОПЕНКО Василь Іванович, 1922 р.н., українець, освіта початкова, працівник залізниці. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 6 листопада 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 6 січня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 26 жовтня 1954 р. термін покарання знижено до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 26 березня 1992 р.

КАРТЕН Макс Симонович, 1922 р.н., єврей, освіта початкова, електромонтер. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 16 січня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 1 липня 1941 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 22 березня 1990 р.

КВЯТКОВСЬКИЙ Йосип Климентійович, 1889 р.н., народився в м. Чернівці, поляк, освіта вища, суддя. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 6 липня 1940 р. Чернівецьким обласним судом 10 листопада 1940 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 3 березня 1943 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 6 червня 1994 р.

КОВАЛИК Андрій Іванович, 1908 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 20 квітня 1941 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Подальша доля невідома. Справа припинена УКДБ при РМ УРСР по Чернівецькій обл. 7 грудня 1964 р. на підставі ст. 6 п. 3 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 червня 1996 р.

КОЗЛОВСЬКИЙ Петро Михайлович, 1900 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Заставнівським РВ НКВС 12 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 7 липня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 травня 1989 р.

КОРЧМАРИК Іван Георгійович, 1901 р.н., українець, освіта середня, городовий. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 6 липня 1940 р. Чернівецьким обласним судом 14 жовтня 1940 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 18 травня 1994 р.

КРАСНЯК Василина Миколаївна, 1925 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 12 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного еле-

менту. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КРАСНЯК Василь Миколайович, 1921 р.н., українець, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КРАСНЯК Іван Миколайович, 1924 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КРАСНЯК Катерина Миколаївна, 1927 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КРАСНЯК Марія Яківна, 1899 р.н., українка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КРАСНЯК Микола Васильович, 1895 р.н., українець, освіта початкова, бухгалтер. Заарештований Заставнівським РВ НКВС 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 20 січня 1943 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 травня 1989 р.

КРАСНЯК Микола Миколайович, 1931 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 12 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛАХМАНЮК Василь Васильович, 1906 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 23 квітня 1941 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Подальша доля невідома. Справа припинена УНКДБ при РМ УРСР по Чернівецькій обл. 7 грудня 1964 р. на підставі ст. 6 п. 3 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 червня 1996 р.

ЛЮТЕР Вікторія Матвіївна, 1875 р.н., німка, селянка. Заарештована УНКДБ Чернівецької обл. 5 січня 1945 р. за антирадянську агітацію. 13 березня 1945 р. етапована в спецтабір НКВС СРСР. Реабілітована Чернівецьким облсудом 15 жовтня 1973 р.

МАРТИНЮК Віра Іванівна, 1941 р.н., українка. За постановою УМДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1947 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАРТИНЮК Іван Іванович, 1917 р.н., українець, освіта неповна середня, механік електростанції. Заарештований Заставнівським РВ НКВС 29 вересня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 20 вересня 1945 р. за ухиляння від мобілізації в ЧА за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 15 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 лютого 1991 р.

МАРТИНЮК Марія Францівна, 1921 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. За постановою УМДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1947 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Померла на спецпоселенні в січні 1948 р. у Пермській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАРТИНЮК Стефанія Іванівна, 1945 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МИХАЙЛЮК Катерина Михайлівна, 1935 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МИХАЙЛЮК Михайло Миколайович, 1897 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 14 квітня 1943 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 13 вересня 1943 р. в Устьвимлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 23 травня 1989 р.

НАЙМАН Гуго Моріцович, 1904 р.н., єврей, освіта середня, завідуючий складом. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 28 квітня 1943 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 травня 1989 р.

НАЙМАН Регіна Гершівна, 1900 р.н., народилася в с. Берегомет, єврейка, освіта неповна середня, домогосподарка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 13 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

НЕЗВІСЬКИЙ Василь Дмитрович, 1921 р.н., українець, освіта неповна середня, залізничник. Заарештований ВТВ НКДБ Кишинівської залізниці ст. Чернівці 3 липня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 15 листопада 1944 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 листопада 1991 р.

НЕЗВІСЬКИЙ Михайло Дмитрович, 1916 р.н., українець, освіта неповна середня, стрілочник на залізниці. Заарештований ВТВ НКДБ Кишинівської залізниці ст. Чернівці 3 липня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 15 листопада 1944 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 листопада 1991 р.

ОДАЙСЬКА Марія Іванівна, 1897 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 20 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як родичка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ОДАЙСЬКА Марія Миколаївна, 1925 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ОДАЙСЬКИЙ Василь Миколайович, 1934 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ОДАЙСЬКИЙ Георгій Миколайович, 1933 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ОЛІНЕСКУ Степан Юліанович, 1890 р.н., народився в Румунії, румун, освіта вища, службовець. Заарештований у серпні 1940 р. як соціально небезпечний елемент. Засуджений не був. Помер 15 грудня 1940 р. у місцях позбавлення волі в м. Чернівці. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 18 серпня 1995 р.

ОНЧУЛЕНКО Василь Георгійович, 1901 р.н., народився в с. Великий Кучурів Сторожинецького р-ну, молдаванин, освіта середня, начальник залізничної станції. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 7 липня 1940 р. як член контрреволюційної партії. Засуджений не був. Справа припинена слідчим слідгрупи УНКВС Чернівецької обл. 3 серпня 1940 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ОСТАПОВИЧ Василь Онуфрійович, 1882 р.н., українець, освіта початкова, примар. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 13 січня 1943 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 23 травня 1989 р.

ОСТАПОВИЧ Дмитро Васильович, 1918 р.н., українець, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ОСТАПОВИЧ Іван Васильович, 1925 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ОСТАПОВИЧ Катерина Василівна, 1933 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ОСТАПОВИЧ Катерина Олексіївна, 1884 р.н., українка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ОСТАПОВИЧ Марія Василівна, 1929 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПАВЧУК Михайло Миколайович, 1893 р.н., народився в с. Дорошівці, українець, освіта вища юридична, адвокат. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 23 квітня 1941 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Подальша доля невідома. Справа припинена 6 травня 1941 р. на підставі ст. 4 п. "д" КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 червня 1996 р.

ПАЗЮК Дмитро Васильович, 1917 р.н., народився в м. Грац у Німеччині, українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 17 листопада 1939 р. ОН при НКВС СРСР 29 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 2 вересня 1967 р.

ПАЗЮК Іван Васильович, 1920 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 30 квітня 1941 р. за участь в ОУН. Засуджений не був. Справа припинена 6 травня 1941 р. на підставі ст. 4 п. "д" КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 травня 1995 р.

ПАЗЮК Іван Васильович, 1921 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 6 травня 1941 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Подальша доля невідома. Справа припинена УКДБ при РМ УРСР по Чернівецькій обл. 7 грудня 1964 р. на підставі ст. 6 п. 3 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 червня 1996 р.

ПОКЛІТАР Іван Семенович, 1882 р.н., румун, освіта початкова, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Помер на спецпоселенні в грудні 1944 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПОКЛІТАР Катерина Яківна, 1885 р.н., румунка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Померла на спецпоселенні в червні 1943 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПОПОВИЧ Іван Дмитрович, 1915 р.н., українець, освіта середня спеціальна, директор школи. Заарештований 16 березня 1945 р. ОН при НКВС СРСР 28 серпня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 12 березня 1966 р.

СЕМЕНЮК Василь Васильович, 1913 р.н., українець, освіта неповна середня, сторож. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 19 січня 1949 р. ОН при МВС СРСР 28 травня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 січня 1991 р.

СІГАЛ Давид Йосипович, 1903 р.н., народився в с. Горбова Герцаївського р-ну, єврей, освіта початкова, торговець. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 20 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 29 березня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 червня 1989 р.

СЛИВКА Дмитро Миколайович, 1941 р.н., українець. За постановою опертрійки УМДБ Чернівецької обл. від 23 березня 1951 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СЛИВКА Марія Георгіївна, 1920 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

СЛИВКА Микола Дмитрович, 1913 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою опертрійки УМДБ Чернівецької обл. від 23 березня 1951 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СТАСЮК Катерина Степанівна, 1928 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СТАСЮК Марія Миколаївна, 1904 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СТАСЮК Марія Степанівна, 1924 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

Степан Васильович та Марія Миколаївна Стасюки

СТАСЮК Степан Васильович, 1902 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 5 травня 1943 р. як член контрреволюційної партії за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 23 травня 1989 р.

ТЕРЛЕЦЬКИЙ Дмитро Іванович, 1917 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 12 жовтня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 28 травня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 червня 1989 р.

ТУРЕЦЬКА Анастасія Танасіївна, 1899 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 28 червня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Померла на спецпоселенні в Архангельській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТУРЕЦЬКА Катерина Костянтинівна, 1888 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТУРЕЦЬКА Катерина Миколаївна, 1920 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 20 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТУРЕЦЬКА Ярослава Іванівна, 1939 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 20 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТУРЕЦЬКИЙ Василь Степанович, 1923 р.н., українець, освіта середня, художник. Заарештований Заставнівським РВ НКВС 21 травня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 31 серпня 1944 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 25 грудня 1974 р.

ТУРЕЦЬКИЙ Іван Георгійович, 1903 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ НКВС 19 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 17 травня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 8 січня 1942 р. у місцях позбавлення волі в м. Магадан Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 травня 1989 р.

ТУРЕЦЬКИЙ Степан Георгійович, 1922 р.н., українець, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТУРЕЦЬКИЙ Степан Степанович, 1882 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 28 червня 1945 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Помер на спецпоселенні в Архангельській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФІШЕР Мендель Зісович, 1901 р.н., єврей, освіта вища, торговець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФІШЕР Перла Меєрівна, 1880 р.н., народилася в с. Звенячин, єврейка, домогосподарка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ХАЛАТУРНИК Анастасія Олексіївна, 1889 р.н., народилася в с. Переходи Чортківського р-ну Тернопільської обл., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована 27 вересня 1944 р. ОН при НКВС СРСР 28 серпня 1945 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 “а”, 54-11 КК УРСР засуджена до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 19 березня 1993 р.

ХАРТЮК Георгій Миколайович, 1914 р.н., українець, освіта неповна середня, стрілочник на залізниці. Заарештований ВТВ НКДБ Кишинівської залізниці ст. Чернівці 3 липня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 15 листопада 1944 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 листопада 1991 р.

ШЕНДЕРОВСЬКИЙ Іван Андрійович, 1919 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ НКВС 26 вересня 1944 р. ОН при НКВС СРСР 28 серпня 1945 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 “а”, 54-11 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 19 березня 1993 р.

ШЕРФ-ГАЛЬПЕРІН Озіас Райзельович, 1907 р.н., народився в с. Южинець Кіцманського р-ну, єврей, освіта середня спеціальна, торговець. Заарештований Заставнівським РВ НКВС 20 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 24 травня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 19 червня 1989 р.

ШЕРШЕНЬ Василь Дмитрович, 1941 р.н., народився в с. Веренчанка, українець, освіта неповна середня, художник у кінотеатрі. Заарештований 18 липня 1961 р. Чернівецьким обласним судом 30 жовтня 1961 р. за державні злочини, передбачені ст. ст. 62 ч. 1, 64 КК УРСР та ст. 17-65 КК Грузинської РСР, засуджений до 12 р. позбавлення волі у ВТТ. Судовою колегією ВС УРСР 29 листопада 1961 р. термін покарання знижено до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 листопада 1995 р.

ШТЕЙНЦЛЕР Давид Янкельович, 1920 р.н., єврей, освіта початкова, працівник райпромкомбінату. Заарештований Заставнівським РВ НКДБ 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 12 грудня 1942 р. за боротьбу проти революційного руху за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

ШТЕРНБЕРГ Амалія Лейбівна, 1925 р.н., єврейка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ШТЕРНБЕРГ Зудя Пейсахівна, 1900 р.н., єврейка, освіта середня, домогосподарка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ШТЕРНБЕРГ Соломон Лейбович, 1931 р.н., єврей. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ШТЕРНБЕРГ Фейга Ушерівна, 1865 р.н., єврейка, домогосподарка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні в 1942 р. у Тюменській обл. Російської Федерації.

ШУСТЕР Давид Йосифович, 1890 р.н., народився в с. Магала Новоселицького р-ну, єврей, освіта неповна середня, землевласник. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 11 липня 1940 р. Чернівецьким обласним судом 27 вересня 1940 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 18 травня 1994 р.

ЮРЧУК Василь Дмитрович, 1922 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЮРЧУК Микола Миколайович, 1907 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Подольським МРВ МДБ м. Київ 13 травня 1948 р. ВТ КВО 31 липня-2 серпня 1948 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 “б” КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Верховним судом УРСР 16 жовтня 1969 р.

ЮРЧУК-МИХАЙЛЮК Василина Іванівна, 1903 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЯКИМИК Василь Васильович, 1912 р.н., українець, освіта початкова, агент заготівельної конто-

ри. Заарештований Заставнівським РВ НКДБ 5 жовтня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 20 березня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 “а”, 54-11 КК УРСР засуджений до 15 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 лютого 1991 р.

ЯКИМИК Василь Олександрович, 1881 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 12 листопада 1945 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Помер на спецпоселенні в Архангельській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЯКИМИК Віктор Михайлович, 1938 р.н., українець. За постановою ОН при НКВС СРСР від 4 червня 1945 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЯКИМИК Марія Дмитрівна, 1918 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЯКИМИК Михайло Іванович, 1913 р.н., українець, освіта початкова, агент заготівельної контори. Заарештований Заставнівським РВ НКДБ 10 жовтня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 20 березня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 “а”, 54-11 КК УРСР засуджений до 15 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 30 жовтня 1954 р. термін покарання знижено до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 лютого 1991 р.

ЯКИМИК Параска Тодорівна, 1882 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 12 листопада 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Померла на спецпоселенні в Архангельській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

З В Е Н Я Ч И Н

ЛИСЮК Богдан Петрович, 1932 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

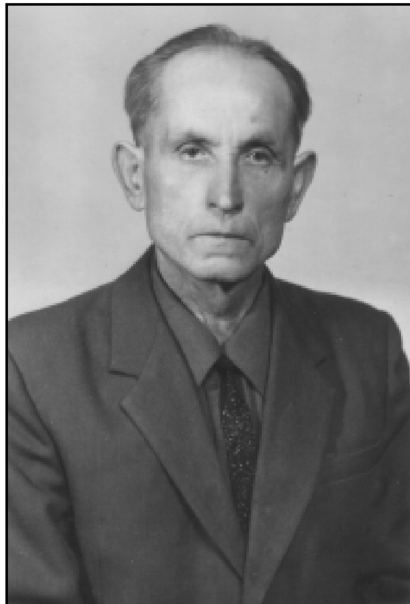

Петро Дмитрович Лисюк

ЛИСЮК Марія Пантеліївна, 1911 р.н., народилася в с. Митків, українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЛИСЮК Михайло Дмитрович, 1909 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 31 січня 1949 р. ОН при МДБ СРСР 3 вересня 1949 р. за зв’язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 травня 1992 р.

ЛИСЮК Петро Дмитрович, 1918 р.н., українець, освіта початкова, слюсар-монтажник. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 30 грудня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 23 березня 1949 р. за зв’язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Військовою колегією ВС СРСР 23 червня 1954 р. термін покарання знижено до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 серпня 1991 р.

ЛИСЮК Ярослава Петрівна, 1930 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛОПУШАНСЬКИЙ Степан Васильович, 1907 р.н., українець, освіта початкова, робітник. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 30 грудня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 23 березня 1949 р. за зв’язок з ОУН за ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Військовою

колегією ВС СРСР 23 червня 1954 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 серпня 1991 р.

ПРОДАНИК Ганна Андріївна, 1929 р.н., народилася в с. Прилипче, українка, освіта неповна середня, робітниця. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 30 грудня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 23 березня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Військовою колегією ВС СРСР 23 червня 1954 р. термін покарання знижено до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 30 серпня 1991 р.

ПРОДАНИК Дмитро Андрійович, 1920 р.н., українець, освіта неповна середня, робітник. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 30 грудня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 23 березня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Військовою колегією ВС СРСР 23 червня 1954 р. термін покарання знижено до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 серпня 1991 р.

ПРОДАНИК Стефанія Іллівна, 1923 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 31 грудня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 23 березня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Військовою колегією ВС СРСР 23 червня 1954 р. термін покарання знижено до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 30 серпня 1991 р.

СМЕРЕЧАНСЬКИЙ Степан Віцентійович, 1913 р.н., українець, освіта початкова, експедитор. Заарештований Заставнівським РВ НКДБ 27 лютого 1945 р. за участь в ОУН. Засуджений не був. Справа припинена слідчим УМДБ Чернівецької обл. 10 жовтня 1946 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 4 травня 1993 р.

ТКАЧУК Борис Ілліч, 1924 р.н., українець, освіта початкова, експедитор. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 30 грудня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 23 березня 1949 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 25 вересня 1950 р. у місцях позбавлення волі в м. Магадан Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 серпня 1991 р.

ТКАЧУК Федір Семенович, 1913 р.н., українець, освіта середня спеціальна, завуч школи. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 23 січня 1950 р. ОН при МДБ СРСР 2 вересня 1950 р. за зв'язок і пособництво ОУН, як соціально небезпечний елемент, за антирадянську агітацію і розголошення таємних даних за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-3, 54-10 ч. 2, 98 ч. 2, 109 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 14 лютого 1994 р.

К А Д У Б І В Ц І

АНДРУСЯК Василь Олександрович, 1921 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 27 лютого 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 17 травня 1947 р. за зв'язок з ОУН і участь у терористичному акті за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-2, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований судовою колегією ВС України 18 травня 1993 р.

АНДРУСЯК Ганна Пантеліївна, 1877 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МВС СРСР від 23 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Померла на спецпоселенні 21 січня 1954 р. у Пермській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

АНДРУСЯК Петро Олександрович, 1920 р.н., українець, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

АНДРУСЯК Степан Георгійович, 1893 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 2 жовтня 1947 р. ОН при МДБ СРСР 25 січня 1950 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 11 березня 1992 р.

БІДУЛЬКО Дмитро Ілліч, 1927 р.н., українець, освіта неповна середня, червоноармієць. Заарештований ВКР МДБ в/ч 49425 18 березня 1950 р. ВТ в/ч 08618 29 травня 1950 р. за антирадянську агітацію за ст. 58-10 ч. 1 КК РРФСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ВМФ 29 квітня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 жовтня 1992 р.

БОРСУК Микола Іванович, 1893 р.н., українець, освіта початкова, продавець. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 19 липня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 11-12 жовтня 1946 р. за пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 17 липня 1947 р. у Сєввостлазі Російської Федерації. Справа припинена слідчим слідвідділу УМДБ Чернівецької обл. 1 вересня 1947 р. на підставі ст. 4 п. "а" КПК УРСР. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БОРСУК Олена Михайлівна, 1899 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована УМДБ Чернівецької обл. 17 липня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 11-12 жовтня 1946 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджена до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 25 жовтня 1992 р.

ВАСИЛІВСЬКИЙ Іван Миколайович, 1925 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 6 червня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 24 липня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 25 липня 1991 р.

ВЕЛЬГУШ Ганна Іванівна, 1925 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 15 травня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 23 липня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Справа припинена ПВР СРСР 27 квітня 1956 р. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 27 грудня 1991 р.

ВЕЛЬГУШ Ірина Іванівна, 1923 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 7 липня 1947 р. Чернівецьким обласним судом 29 серпня 1947 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Судовою колегією ВС СРСР в червні 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 3 лютого 1992 р.

ВЕЛЬГУШ Марія Іванівна, 1928 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 20 червня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 22 червня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 5 листопада 1992 р.

ВОЄВІДКО Василь Дмитрович, 1900 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 12 грудня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 9 березня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 15 лютого 1955 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 20, 54-1 "а" на ст. 54-12 КК УРСР за недонесення і термін покарання змінено на 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ВОЄВІДКО Михайло Пантелійович, 1928 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 28 лютого 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 17 травня 1947 р. за зв'язок з ОУН і участь у терористичному акті за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 10 червня 1991 р.

ВОЄВІДКО Степан Пантелійович, 1918 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 30 вересня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 16 грудня 1947 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 5 липня 1990 р.

ВОЛОШИНА Ганна Миколаївна, 1908 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 18 травня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 8 серпня 1946 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Справа припинена ВТ військ МВС УкрВО 17 вересня 1946 р. за відсутністю в діях складу злочину. Реабілітована.

ГАНДАБУРА Анастасія Андріївна, 1932 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 20 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАНДАБУРА Андрій Васильович, 1884 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГАНДАБУРА Василь Андрійович, 1928 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 26 лютого 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 17 травня 1947 р. за зв'язок з ОУН і участь у терористичному акті за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 1 жовтня 1951 р. у Норильлазі Красноярського краю Російської Федерації. Реабілітований судовою колегією ВС України 18 травня 1993 р.

ГАНДАБУРА Марія Михайлівна, 1886 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 20 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАНДАБУРА Параска Андріївна, 1935 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГАНЕВИЧ Анастасія Іванівна, 1920 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставніським РВ МДБ 12 жовтня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 22 грудня 1948 р. за зв'язок з ОУН і участь у терористичному акті за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Справа припинена ВТ ПрикВО 30 червня 1956 р. за відсутністю в діях складу злочину. Реабілітована на підставі Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГЛАДІЙ Петро Танасійович, 1915 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 31 травня 1941 р. за участь в ОУН. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Подальша доля невідома. Справа припинена УКДБ при РМ УРСР по Чернівецькій обл. 2 грудня 1963 р. на підставі ст. 6 п. 3

КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 20 січня 1992 р.

ГЛУШКІВСЬКИЙ Василь Юрійович, 1919 р.н., українець, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 20 травня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГНАТЧУК Степан Федорович, 1911 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 18 жовтня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 22 грудня 1948 р. за зв'язок з ОУН і участь у терористичному акті за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-9, 54-11 КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 30 червня 1956 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-9, 54-11 на ст. 54-12 КК УРСР за недонесення і термін покарання змінено на 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГУЙВАН Іван Матвійович, 1900 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 19 липня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 11-12 жовтня 1946 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 25 жовтня 1992 р.

ГУМЕНЮК Анастасія Василівна, 1919 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ Чернівецької обл. 30 вересня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 8 грудня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 18 лютого 1992 р.

ГУМЕНЮК Георгій Іванович, 1910 р.н., українець, неписьменний, червоноармієць. Заарештований 26 жовтня 1942 р. ОН при НКВС СРСР 10 березня 1943 р. за антирадянську агітацію за ст. 58-10 ч. 2 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 4 липня 1946 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 травня 1989 р.

ГУМЕНЮК Параска Георгіївна, 1901 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Заставнівським РВ НКДБ 6 липня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 10-13 жовтня 1945 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджена до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 23 грудня 1991 р.

ЗВОЗДЕЦЬКА Ганна Юріївна, 1933 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЗВОЗДЕЦЬКА Марія Петрівна, 1902 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЗВОЗДЕЦЬКА Марія Юріївна, 1941 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЗВОЗДЕЦЬКИЙ Іван Юрійович, 1939 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЗВОЗДЕЦЬКИЙ Юрій Григорович, 1913 р.н., українець, освіта неповна середня, червоноармієць. Заарештований ВКР "Смерш" 352 сд 13 січня 1945 р. ВТ 352 сд 18 січня 1945 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 19, 58-1 "б" КК РРФСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований військовою прокуратурою Західного регіону України 11 липня 1997 р.

ЗВОЗДЕЦЬКИЙ Юрій Костянтинович, 1909 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 26 лютого 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 17 травня 1947 р. за зв'язок і пособництво ОУН та участь у терористичному акті за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований судовою колегією ВС України 18 травня 1993 р.

КАВЧАК Василь Дмитрович, 1894 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 5 квітня 1951 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 23 травня 1951 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ військ МВС ЛьвівВО 4 червня 1951 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-11 на ст. 54-12 КК УРСР за недонесення і термін покарання змінено на 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 10 липня 1991 р.

КАВЧАК Василь Іванович, 1909 р.н., українець, освіта початкова, робітник. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 30 квітня 1941 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Подальша доля невідома. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 5 грудня 1996 р.

КАВЧАК Степан Іванович, 1912 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 28 квітня 1941 р. за участь в ОУН. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Подальша доля невідома. Справа припинена УКДБ при РМ УРСР по Чернівецькій обл. 2 грудня 1963 р. на підставі ст. 6 п. 3 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 20 січня 1992 р.

КАЛИНЮК Василь Юрійович, 1930 р.н., народився в м. Заставна, українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставніським РВ МДБ 25 вересня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 26 листопада 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 26 березня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 18 березня 1992 р.

КОЗЬМИЧ Катерина Степанівна, 1928 р.н., українка, освіта початкова, колгоспниця. Заарештована УМДБ Чернівецької обл. 5 березня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 30 травня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 11 червня 1991 р.

КУКУРУДЗЯК Степан Петрович, 1920 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 12 березня 1947 р. за участь у терористичному акті. Засуджений не був. Справа припинена ст. слідчим УМДБ Чернівецької обл. 15 травня 1947 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 9 вересня 1994 р.

ЛАВРЕНЮК Ганна Юріївна, 1888 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 20 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛАВРЕНЮК Іван Олексійович, 1925 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЛУНИК Анастасія Василівна, 1898 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЛУНИК Василина Петрівна, 1919 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЛУНИК Георгій Іванович, 1923 р.н., українець, освіта неповна середня, шофер. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 5 квітня 1951 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 23 травня 1951 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ військ МВС ЛьвівВО 4 червня 1951 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-11 на ст. 54-12 КК УРСР за недонесення і термін покарання змінено на 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 жовтня 1991 р.

ЛУНИК Іван Семенович, 1865 р.н., українець, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 20 травня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛУНИК Марія Іванівна, 1868 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЛУНИК Марія Танасіївна, 1917 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована УНКДБ Чернівецької обл. 6 липня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 10-13 жовтня 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 20 р. каторжних робіт. Реабілітована Верховним судом України 6 травня 1993 р.

ЛУНИК Петро Іванович, 1924 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 3 грудня 1951 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 15 лютого 1952 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 24 червня 1991 р.

ЛУНИК Степан Миколайович, 1910 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 4 березня 1947 р. за зв'язок з ОУН і участь у терористичному акті за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-11 КК УРСР. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 17 травня 1947 р. виправданий.

ЛУПУЛЯК Анастасія Василівна, 1923 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Чортківським ПЗ НКВС 23 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 29 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджена до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецьким облсудом 22 грудня 1988 р.

ЛУПУЛЯК Олександр Назарович, 1918 р.н., народився в смт Глибока, українець, неписьменний, солдат румунської армії. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 23 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 29 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 23 березня 1942 р. у Сєвжелдорлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 22 грудня 1988 р.

ЛЮБКА Гаврило Васильович, 1884 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ НКДБ 6 липня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 10-13 жовтня 1945 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. На підставі Указу ПВР СРСР від 7 липня 1945 р. "Про амністію" з-під арешту звільнений. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 лютого 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Помер на спецпоселенні 18 лютого 1951 р. у Пермській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛЮБКА Ганна Степанівна, 1886 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 лютого 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛЮБКА Іван Гаврилович, 1931 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЛЮБКА Ірина Гаврилівна, 1935 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЛЮБКА Марія Гаврилівна, 1924 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ НКДБ 6 липня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 10-13 жовтня 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Верховним судом України 6 травня 1993 р.

ЛЮБКА Микола Гаврилович, 1913 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований

УНКДБ Чернівецької обл. 29 червня 1941 р. за участь в ОУН. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Подальша доля невідома. Справа припинена УКДБ при РМ УРСР по Чернівецькій обл. 29 листопада 1963 р. на підставі ст. 6 п. 3 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 листопада 1996 р.

ЛЮБКА Танасій Гаврилович, 1930 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 27 лютого 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 17 травня 1947 р. за зв'язок з ОУН і участь у терористичному акті за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований судовою колегією ВС України 18 травня 1993 р.

МАРУСИК Анастасія Іванівна, 1900 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Померла на спецпоселенні 27 лютого 1951 р. у Пермській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАРУСИК Анна Миколаївна, 1886 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАРУСИК Василь Дмитрович, 1931 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 4 березня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 30 травня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 11 червня 1991 р.

МАРУСИК Василь Іванович, 1895 р.н., українець, селянин. Заарештований 23 вересня 1947 р. ОН при МДБ СРСР 21 липня 1948 р. за пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 27 серпня 1973 р.

МАРУСИК Василь Михайлович, 1924 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 18 червня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 24 липня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 25 липня 1991 р.

МАРУСИК Василь Олександрович, 1922 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 25 лютого 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 17 травня 1947 р. за зв'язок з ОУН і участь у терористичному акті за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований судовою колегією ВС України 18 травня 1993 р.

МАРУСИК Георгій Георгійович, 1915 р.н., українець, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАРУСИК Георгій Іванович, 1919 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 23 вересня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 16 січня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 січня 1992 р.

МАРУСИК Дмитро Васильович, 1902 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 7 червня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 24 липня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 29 березня 1951 р. у Дубравлазі Мордовської АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 23 липня 1991 р.

МАРУСИК Іван Георгійович, 1925 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАРУСИК Іван Дмитрович, 1928 р.н., українець, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 лютого 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАРУСИК Катерина Георгіївна, 1919 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАРУСИК Катерина Степанівна, 1881 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 лютого 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Померла на спецпоселенні 15 вересня 1951 р. у Пермській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАРУСИК Микола Васильович, 1882 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 30 грудня 1942 р. як член контрреволюційної партії за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер до винесення вироку 2 травня 1942 р. в Устьвимлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

МАРУСИК Параска Іванівна, 1927 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою

опертрійки УМДБ Чернівецької обл. від 16 вересня 1947 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАРУСИК Степан Георгійович, 1909 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 23 вересня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 28 січня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 січня 1992 р.

МАРУСИК-БОДНАРЮК Параска Іванівна, 1894 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 23 вересня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 7 січня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 28 січня 1992 р.

МАРУСЯК Георгій Васильович, 1885 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 23 вересня 1947 р. за пособництво ОУН. Засуджений не був. Справа припинена ст. слідчим УМДБ Чернівецької обл. 6 травня 1948 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 23 вересня 1992 р.

МАРУСЯК Параска Іванівна, 1888 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Заарештована на спецпоселенні. Засуджена не була. Померла 28 березня 1950 р. у місцях позбавлення волі у Львівській обл. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАРУСЯК Параска Миколаївна, 1926 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МЕЛЬНИЧЕНКО Ганна Георгіївна, 1943 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 лютого 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН-УПА. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МЕЛЬНИЧЕНКО Дмитро Іванович, 1906 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 26 квітня 1941 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Подальша доля невідома. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 5 грудня 1996 р.

МЕЛЬНИЧЕНКО Іван Савич, 1916 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 25 квітня 1941 р. за участь в ОУН. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Подальша доля невідома. Справа припинена УКДБ при РМ УРСР по Чернівецькій обл. 2 грудня 1963 р. на підставі ст. 6 п. 3 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 20 січня 1992 р.

МЕЛЬНИЧЕНКО Параска Дмитрівна, 1918 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 лютого 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН-УПА. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МЕЛЬНИЧЕНКО Танасій Георгійович, 1946 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

НЕСТЕРЮК Анастасія Михайлівна, 1924 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 20 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

НЕСТЕРЮК Василь Михайлович, 1925 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

НЕСТЕРЮК Дмитро Михайлович, 1927 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

НЕСТЕРЮК Катерина Іванівна, 1898 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 20 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Померла на спецпоселенні 22 травня 1942 р. у Красноярському краї Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПАЛІЙЧУК Юрій Дмитрович, 1928 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 27 лютого 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 17 травня 1947 р. за зв'язок з ОУН і участь у терористичному акті за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований судовою колегією ВС України 18 травня 1993 р.

ПАЛІЧУК Марія Іванівна, 1916 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 18 травня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 8 серпня 1946 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 21 січня 1992 р.

ПЕТРУСЯК Степан Васильович, 1902 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 19 липня 1946 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 11-12 жовтня 1946 р. виправданий.

ПЕТРЮК Іван Петрович, 1920 р.н., українець, освіта неповна середня, службовець. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 26 квітня 1941 р. за участь в ОУН. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Подальша доля невідома. Справа припинена УКДБ при РМ УРСР по Чернівецькій обл. 2 грудня 1963 р. на підставі ст. 6 п. 3 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 20 січня 1992 р.

ПІСЕЦЬКА Анастасія Михайлівна, 1932 р.н., українка, освіта початкова. За постановою ОН при МДБ СРСР від 24 лютого 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПІСЕЦЬКИЙ Андрій Михайлович, 1928 р.н., українець, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПІСЕЦЬКИЙ Михайло Андрійович, 1898 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 26 лютого 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 17 травня 1947 р. за зв'язок з ОУН і участь у терористичному акті за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований судовою колегією ВС України 18 травня 1993 р.

ПІСЕЦЬКИЙ Олександр Михайлович, 1940 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 24 лютого 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РУДЕЙ Дмитро Степанович, 1913 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УКДБ при РМ УРСР по Чернівецькій обл. 2 квітня 1955 р. ВТ ПрикВО 5 вересня 1955 р. за зв'язок з ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 18 лютого 1992 р.

РУДЕЙ Параска Іванівна, 1919 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована УМДБ Чернівецької обл. 23 вересня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 19 листопада 1947 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 30 квітня 1992 р.

САВІЦЬКИЙ Василь Ілліч, 1923 р.н., українець, колгоспник. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 4 березня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 30 травня 1949 р. за пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 січня 1992 р.

СЕВЕРИН Ганна Андріївна, 1927 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 20 серпня 1947 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СЕВЕРИН Іван Євгенович, 1928 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 26 лютого 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 17 травня 1947 р. за зв'язок з ОУН і участь у терористичному акті за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований судовою колегією ВС України 18 травня 1993 р.

СЕМЕНЮК Анастасія Миколаївна, 1873 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Померла на спецпоселенні в Пермській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СІРА Ганна Михайлівна, 1919 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 лютого 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СІРИЙ Василь Андрійович, 1913 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 27 лютого 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 17 травня 1947 р. за зв'язок з ОУН і участь у терористичному акті за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 27 серпня 1954 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 10 червня 1991 р.

СІРИЙ Дмитро Михайлович, 1921 р.н., українець, освіта неповна середня, листоноша. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 8 травня 1941 р. за участь в ОУН. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Подальша доля невідома. Справа припинена УКДБ при РМ УРСР по Чернівецькій обл. 2 грудня 1963 р. на підставі ст. 6 п. 3 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 20 січня 1992 р.

СІРИЙ Михайло Васильович, 1943 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 3 лютого 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СІРИЙ Михайло Іванович, 1886 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 19 грудня 1948 р. ОН при МДБ СРСР 14 травня 1949 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 9 червня 1992 р.

СОРОХАН Анастасія Петрівна, 1912 р.н., українка, освіта середня, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 16 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СОРОХАН Анна Іванівна, 1934 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

СОРОХАН Іван Степанович, 1900 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 4 березня 1947 р. ОН при МДБ СРСР 7 липня 1947 р. за зв'язок з ОУН і дворушництво за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-9, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 5 березня 1949 р. у Каргопольлазі Архангельської обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 19 березня 1993 р.

СОРОХАН Параска Іванівна, 1936 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 16 березня

1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СОРОХАН Петро Іванович, 1945 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

СОРОХАН Степан Іванович, 1932 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

СТРІЛЕЦЬКА Анастасія Степанівна, 1941 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 19 вересня 1947 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СТРІЛЕЦЬКА Ганна Василівна, 1945 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 24 лютого 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СТРІЛЕЦЬКА Ірина Василівна, 1924 р.н., українка, освіта середня, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

СТРІЛЕЦЬКА Олена Юріївна, 1892 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Померла на спецпоселенні 10 травня 1951 р. у Пермській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СТРІЛЕЦЬКА Параска Дмитрівна, 1919 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 16 вересня 1947 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СТРІЛЕЦЬКА Таїсія Степанівна, 1941 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

СТРІЛЕЦЬКИЙ Василь Миколайович, 1922 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 27 лютого 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 17 травня 1947 р. за зв'язок з ОУН і участь у терористичному акті за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований судовою колегією ВС України 18 травня 1993 р.

СТРІЛЕЦЬКИЙ Дмитро Михайлович, 1925 р.н., українець, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СТРІЛЕЦЬКИЙ Михайло Михайлович, 1928 р.н., українець, освіта початкова, боєць винищувального загону. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 6 червня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 24 липня 1947 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 25 липня 1991 р.

СТРІЛЕЦЬКИЙ Михайло Степанович, 1893 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СТРІЛЕЦЬКИЙ Михайло Степанович, 1946 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 16 вересня 1947 р. висланий на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СТРІЛЕЦЬКИЙ Степан Михайлович, 1937 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СТРІЛЕЦЬКИЙ Степан Степанович, 1913 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 4 березня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 17 травня 1947 р. за зв'язок з ОУН і участь у терористичному акті за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований судовою колегією ВС України 18 травня 1993 р.

СТРІЛЕЦЬКИЙ Юрій Михайлович, 1932 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТАРНОВЕЦЬКИЙ Степан Михайлович, 1911 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 19 липня 1946 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 11-12 жовтня 1946 р. виправданий.

ТКАЧУК Анастасія Степанівна, 1929 р.н., українка, освіта початкова. Заарештована Заставнівським РВ НКДБ 6 липня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 10-13 жовтня 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 23 грудня 1991 р.

ТКАЧУК Ганна Яківна, 1889 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 25 жовтня 1947 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Померла на спецпоселенні 17 листопада 1953 р. у Пермській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТКАЧУК Степан Динорович, 1894 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ТОМЮК Микола Костянтинович, 1893 р.н., народився в с. Вербівці, українець, освіта середня спеціальна, директор школи. Заарештований УНКВС Чер-

нівецької обл. 31 червня 1940 р. Чернівецьким обласним судом 19 жовтня 1940 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 17 січня 1995 р.

ХМЕЛЕВСЬКИЙ Ілля Іванович, 1897 р.н., народився в с. Василів, українець, освіта неповна середня, столяр. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 25 березня 1941 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Подальша доля невідома. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 5 грудня 1996 р.

ЦОПА Євдокія Георгіївна, 1894 р.н., народилася в с. Чорнівка Новоселицького р-ну, румунка, освіта вища педагогічна, службовець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Померла на спецпоселенні 25 травня 1953 р. у Томській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЦОПА Олександр Ілліч, 1894 р.н., народився в с. Іванківці Кіцманського р-ну, українець, освіта вища, вчитель. Заарештований 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 28 квітня 1943 р. як член контрреволюційної партії за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 квітня 1989 р.

ЧОКАН Василь Степанович, 1910 р.н., українець, освіта початкова, заготівельник. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 17 грудня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 9 лютого 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст.ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований судовою колегією ВС України 14 жовтня 1971 р.

ШТОГРА Ганна Миколаївна, 1927 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 лютого 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ШТОГРА Микола Петрович, 1888 р.н., українець, неписьменний, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ШТОГРА Олена Андріївна, 1887 р.н., українка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ШТОГРА Юрій Миколайович, 1925 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 28 лютого 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 17 травня 1947 р. за зв'язок з ОУН і участь у терористичному акті за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 10 червня 1991 р.

К О С Т Р И Ж І В К А

БІЛОГОЛОВКА Іван Миколайович, 1941 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БІЛОГОЛОВКА Микола Андрійович, 1912 р.н., народився в с. Борівці Кіцманського р-ну, українець, освіта початкова, машиніст. Заарештований Заставнівським РВ НКДБ 18 лютого 1945 р. ОН при НКВС СРСР 28 серпня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 13 серпня 1947 р. у Карлазі Карагандинської обл. Казахської РСР. Реабілітований Чернівецьким облсудом 10 червня 1968 р.

БІЛОГОЛОВКА Софія Гаврилівна, 1920 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУРДУН Степан Корнилович, 1908 р.н., народився в с. Звенячин, українець, освіта початкова, кочегар. Заарештований Заставнівським РВ НКДБ 18 лютого 1945 р. ОН при НКВС СРСР 28 серпня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 10 червня 1968 р.

ВИГНАН Тодор Васильович, 1901 р.н., народився в с. Дорошівці, українець, освіта середня, завідуючий їдальнею. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 24 березня 1941 р. як соціально небезпечний елемент. Засуджений не був. Помер 10 лютого 1942 р. у Сєвуралласі Свердловської обл. Російської Федерації. Справа припинена слідчим слідгрупи УНКВС УРСР 24 вересня 1942 р. у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 20 жовтня 1989 р.

ГАЛЯРЕВИЧ Василь Миколайович, 1941 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАЛЯРЕВИЧ Григорій Миколайович, 1934 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГАЛЯРЕВИЧ Марія Василівна, 1910 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГАЛЯРЕВИЧ Микола Григорович, 1907 р.н., українець, освіта початкова, слюсар. Заарештований Заставнівським РВ НКДБ 18 лютого 1945 р. ОН при НКВС СРСР 28 серпня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 10 червня 1968 р.

ГОРДІЄВСЬКИЙ Василь Афанасійович, 1906 р.н., росіянин, освіта початкова, поліцейський. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 14 листопада 1940 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР. Засуджений не був. Справа припинена начальником 3 відділу УНКВС Чернівецької обл. 22 листопада 1940 р. за відсутністю в його діях складу злочину. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДОНЧУК Степан Михайлович, 1908 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований 8 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 11 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 листопада 1990 р.

ЗАВАЦЬКА Марія Григорівна, 1914 р.н., українка, освіта початкова, колгоспниця. За постановою ОН про МДБ СРСР від 23 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЗАВАЦЬКА Ярослава Миколаївна, 1940 р.н. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЗАВАЦЬКИЙ Василь Миколайович, 1943 р.н. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЗАВАЦЬКИЙ Микола Васильович, 1910 р.н., українець, освіта неповна середня, стрілочник на залізниці. Заарештований Заставнівським РВ НКДБ 18 лютого 1945 р. ОН при НКВС СРСР 28 серпня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 10 червня 1968 р.

ОЛІЙНИК Анастасія Тодорівна, 1899 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ОЛІЙНИК Борис Тодорович, 1935 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ОЛІЙНИК Іван Тодорович, 1932 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ОЛІЙНИК Петро Тодорович, 1920 р.н., українець, освіта неповна середня, столяр. Заарештований Заставнівським РВ НКДБ 18 лютого 1945 р. ОН при НКВС СРСР 28 серпня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 10 червня 1968 р.

ОЛІЙНИК Савета Тодорівна, 1930 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ОЛІЙНИК Тодор Михайлович, 1893 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ХОЛОДЮК Ярослав Степанович, 1923 р.н., українець, освіта неповна середня, столяр. Заарештований Заставнівським РВ НКДБ 27 лютого 1945 р. ОН при НКВС СРСР 28 серпня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 10 червня 1968 р.

МАЛИЙ КУЧУРІВ

БОНАР Зінаїда Миколаївна, 1916 р.н., народилася в с. Васловівці, румунка, освіта неповна середня, селянка. За постановою опертрійки УНКВС Чернівецької обл. від 16 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БОНАР Олена Костянтинівна, 1934 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БОНАР Троян Костянтинович, 1939 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГРИЦИК Марія Петрівна, 1925 р.н., українка, освіта неповна середня, колгоспниця. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 19 жовтня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 22 грудня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Військовою колегією ВС СРСР 12 березня 1955 р. термін покарання знижено до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 5 липня 1991 р.

ДМИТРЮК Микола Степанович, 1900 р.н., українець, освіта неповна середня, секретар сільради. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 18 листопада 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 27 січня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 січня 1992 р.

ЗАПАРАНЮК Микола Пантелійович, 1914 р.н., народився в с. Чорний Потік, українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКВС Чер-

нівецької обл. 24 червня 1941 р. Засуджений не був. Помер 12 травня 1942 р. у місцях позбавлення волі у Свердловській обл. Російської Федерації. Справа припинена слідчим слідгрупи НКВС УРСР 17 липня 1942 р. у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 листопада 1990 р.

КАШТАЛЯН Костянтин Леонтійович, 1914 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 544 сп 152 сд. Заарештований ВКР "Смерш" 152 сд 23 січня 1945 р. ВТ 28 армії 26 січня 1945 р. за антирадянську агітацію за ст. 58-10 КК РРФСР засуджений до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований військовою прокуратурою Західного регіону України 23 червня 1997 р.

КОСТРИЖ Софрон Васильович, 1895 р.н., українець, освіта середня спеціальна, продавець. Заарештований ВКР МДБ в/ч п/п 93210 11 квітня 1951 р. ВТ в/ч 06614 11 червня 1951 р. за зрадницьку діяльність за ст. 58-1 "а" КК РРФСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 10 червня 1994 р.

ЛУГОВИЙ Іван Степанович, 1927 р.н., українець, освіта неповна середня, сержант 30 тп. Заарештований ВКР "Смерш" УралВО 1 липня 1948 р. ВТ в/ч 24045 29-30 грудня 1948 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 20 р. позбавлення волі у ВТТ. Військовою колегією ВС СРСР 12 травня 1954 р. злочин перекваліфіковано зі ст. 54-1 "а" на ст. 54-3 КК УРСР і термін покарання змінено на 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований військовою прокуратурою Західного регіону України 27 лютого 1998 р.

МАРИНОВИЧ Георгій Іванович, 1911 р.н., народився в с. Васловівці, українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 24 грудня 1940 р. за антирадянську агітацію. Засуджений не був. Справа припинена слідчим УНКДБ Чернівецької обл. 22 квітня 1941 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Повторно заарештований 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 16 січня 1943 р. як член контрреволюційної партії за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 20 червня 1995 р.

МАРИНОВИЧ Марія Григорівна, 1874 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як родичка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАРИНОВИЧ Савета Миколаївна, 1916 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МИХАЙЛЮК Василь Дмитрович, 1922 р.н., українець, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 4 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Помер на спецпоселенні в 1943 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МИХАЙЛЮК Георгій Миколайович, 1912 р.н., українець, освіта початкова, боєць винищувального загону. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 9 жовтня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 22 грудня 1948 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Військовою колегією ВС СРСР 5 вересня 1953 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 5 липня 1991 р.

МИХАЙЛЮК Дмитро Іванович, 1901 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 20 січня 1943 р. як член контрреволюційної партії за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 26 травня 1989 р.

МИХАЙЛЮК Марія Миколаївна, 1902 р.н., народилася в с. Задубрівка, українка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 4 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МОРОЗ Дмитро Тодорович, 1906 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Заставнівським РВ НКДБ 18 листопада 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 28 лютого 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 15 р. каторжних робіт. Військовою колегією ВС СРСР 16 серпня 1947 р. термін покарання змінено на 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

МОРОЗ Євгенія Дмитрівна, 1939 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 16 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МОРОЗ Марія Дмитрівна, 1911 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МОРОЗ Тодор Дмитрович, 1933 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПАЛАДІЙ Валерій Валерійович, 1915 р.н., українець, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПАЛАДІЙ Валерій Миколайович, 1888 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 5 травня 1943 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 26 травня 1989 р.

ПАЛАДІЙ Емілія Валеріївна, 1924 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПАЛАДІЙ Євгенія Іванівна, 1892 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПОКЛІТАР Генріх Вавілашович, 1937 р.н., румун. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 12 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПОКЛІТАР Марта Осипівна, 1903 р.н., румунка, освіта середня спеціальна, вчителька. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 12 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПРИСЯЖНЮК Дмитро Георгійович, 1903 р.н., українець, освіта початкова, столяр. Заарештований Заставнівським РВ НКДБ 18 листопада 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 28 лютого 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 15 р. каторжних робіт. Військовою колегією ВС СРСР 16 серпня 1947 р. термін покарання змінено на 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 15 липня 1991 р.

ПРИСЯЖНЮК Емілія Дмитрівна, 1939 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 16 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПРИСЯЖНЮК Параска Павлівна, 1909 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПРОДИУС Анна Афанасіївна, 1905 р.н., народилася в м. Кишинів у Молдавії, гречанка, освіта середня спеціальна, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Померла на спецпоселенні 14 травня 1952 р. в Омській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПРОДИУС Олексій Георгійович, народився в с. Білявинці Липканського р-ну Молдавії, українець, освіта неповна середня, товарознавець. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 5 травня 1943 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 26 травня 1989 р.

САПЕГА Гафія Миколаївна, 1900 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

САПЕГА Іван Михайлович, 1890 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 13 січня 1943 р. як член контрреволюційної партії за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 26 травня 1989 р.

СЕМЕНКО Василь Васильович, 1945 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 16 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СЕМЕНКО Василь Миколайович, 1906 р.н., українець, неписьменний, робітник. Заарештований Заставнівським РВ НКДБ 18 листопада 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 28 лютого 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 15 р. каторжних робіт. Військовою колегією ВС СРСР 16 серпня 1947 р. термін покарання змінено на 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

СЕМЕНКО Іван Васильович, 1932 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 16 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СЕМЕНКО Іван Леонтійович, 1912 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 22 зсп 23 зсд. Заарештований ВКР "Смерш" СибВО 15 серпня 1944 р. ОН при НКВС СРСР 4 липня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 17 листопада 1992 р.

СЕМЕНКО Іван Миколайович, 1901 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 22 зсп 23 зсд. Заарештований ВКР "Смерш" СибВО 15 серпня 1944 р. за участь в ОУН. Засуджений не був. Справа припинена ст. слідчим 5 відділу ВКР "Смерш" СибВО 11 січня 1945 р. за не доведенням в його діях складу злочину. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 20 лютого 1996 р.

СЕМЕНКО Ілля Леонтійович, 1911 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 22 зсп 23 зсд. Заарештований ВКР "Смерш" СибВО 25 серпня

1944 р. за участь в ОУН. Засуджений не був. Справа припинена ст. слідчим 5 відділу ВКР "Смерш" СибВО 11 травня 1945 р. за не доведенням в його діях складу злочину. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 20 лютого 1996 р.

СЕМЕНКО Марія Танасіївна, 1912 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 16 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СЕМЕНКО Микола Васильович, 1938 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

СЕМЕНКО Микола Дмитрович, 1898 р.н., українець, освіта неповна середня, червоноармієць 22 зсп 23 зсд. Заарештований ВКР "Смерш" СибВО 25 серпня 1944 р. за участь в ОУН. Засуджений не був. Справа припинена ст. слідчим 5 відділу ВКР "Смерш" СибВО 11 травня 1945 р. за не доведенням в його діях складу злочину. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 20 лютого 1996 р.

СЕМЕНКО Орися Василівна, 1935 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 16 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СЛОБОДЯН Георгій Ілліч, 1904 р.н., українець, освіта початкова, боєць винищувального загону. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 19 жовтня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 22 грудня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Військовою колегією ВС СРСР 12 березня 1955 р. термін покарання знижено до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 5 липня 1991 р.

СЛОБОДЯН Василь Васильович, 1933 р.н., українець. За постановою 4 Чернівецького МВ МВС від 11 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СЛОБОДЯН Єлизавета Василівна, 1911 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою 4 Чернівецького МВ МВС від 11 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Померла на спецпоселенні в 1951 р. у Томській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СЛОБОДЯН Юзик Миколайович, 1930 р.н., українець. За постановою 4 Чернівецького МВ МВС від 11 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СОЛОМОНОВИЧ Микола Іванович, 1921 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 22 зсп 23 зсд. Заарештований ВКР "Смерш" Кемеровського гарнізону 3 липня 1945 р. за участь в ОУН і антирадянську агітацію. Засуджений не був. Справа припинена слідчим ВКР "Смерш" ЗахСибВО 28 червня 1946 р. за відсутністю в його діях складу злочину. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 грудня 1995 р.

СТРАТЕЙ Дмитро Якович, 1927 р.н., молдаванин, освіта початкова, червоноармієць 158 зб. Заарештований 3 відділом НКВС 35 зб 28 лютого 1946 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР. Засуджений не був. Справа припинена військовою прокуратурою 35 зб 27 березня 1946 р. за відсутністю в його діях складу злочину. Реабілітований.

СУХОВЕРСЬКИЙ Віктор Михайлович, 1875 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 6 травня 1942 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТКАЧУК Іван Михайлович, 1905 р.н., українець, неписьменний, червоноармієць 265 сп 20 сд. Заарештований ВКР "Смерш" 20 сд 31 жовтня 1944 р. за антирадянську агітацію. Засуджений не був. Помер 29 травня 1945 р. у місцях позбавлення волі в м. Каунас Литовської РСР. Справа припинена слідчим УНКДБ Чернівецької обл. 23 лютого 1946 р. на підставі ст. 4 п. "а" КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 7 травня 1996 р.

Танасій Іванович Тодорович з дружиною Марією Георгіївною

ТОДОРОВИЧ Танасій Іванович, 1903 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 22 зсп 23 зсд. Заарештований ВКР "Смерш" СибВО 25 серпня 1944 р. ОН при НКВС СРСР 4 липня 1945 р. за

участь в ОУН за ст. ст. 54-1 “а”, 54-11 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 27 липня 1949 р. у Степлазі Карагандинської обл. Казахської РСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 14 вересня 1992 р.

ТОМЧИНСЬКИЙ Кароль Марцелович, 1906 р.н., народився в с. Васловівці, українець, освіта початкова, столяр. Заарештований 97 ПЗ НКВС 24 жовтня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 29 березня 1941 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 5 липня 1990 р.

ФЕДОРІВ Георгій Георгійович, 1915 р.н., українець, неписьменний, червоноармієць 544 сп 152 сд. Заарештований ВКР “Смерш” 152 сд 23 січня 1945 р. ВТ 28 армії 26 січня 1945 р. за антирадянську агітацію за ст. 58-10 КК РРФСР засуджений до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований військовою прокуратурою Західного регіону України 23 червня 1997 р.

ФРУНЗЕЙ Домна Григорівна, 1889 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 13 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЧОРНОПИСЬКИЙ Іван Гнатович, 1923 р.н., народився в с. Вільховець Станіславської обл., українець, освіта незакінчена вища, директор школи. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 18 травня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 5 серпня 1946 р. за дворушництво за ст. 7-206-17 “а” КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Верховним судом УРСР 26 жовтня 1967 р.

ШТИГАН Аделя Іванівна, 1875 р.н., народилася в с. Добринівці, українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 12 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Померла на спецпоселенні в 1946 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

М И Т К І В

Жертвам сталінських репресій

АНТОНЮК Аксентій Георгійович, 1904 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 28 лютого 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 4 травня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Верховним судом УРСР 3 вересня 1970 р.

АНТОНЮК Георгій Гаврилович, 1883 р.н., українець, освіта неповна середня, завідуючий млином. Заарештований Вашківським РВ НКДБ 14 березня 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР. Засуджений не був. Помер 1 травня 1945 р. у місцях позбавлення волі. Справа припинена слідчим слідвідділу УНКДБ Чернівецької обл. 7 травня 1945 р. у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Реабілітований на підставі Закону України від 17 квітня 1991 р.

БАЛАН Василина Георгіївна, 1909 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 28 лютого 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 31 березня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Верховним судом УРСР 17 грудня 1970 р.

БАЛАН Дмитро Георгійович, 1913 р.н., українець, освіта неповна середня, обліковець на залізничній станції. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 13 серпня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 22 вересня 1948 р. за пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 7 березня 1974 р.

БЗОВА Анастасія Петрівна, 1909 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БЗОВА Орися Василівна, 1933 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГОРДІЦА Анастасія Яківна, 1920 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГОРДІЦА Василь Манолійович, 1910 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОРДІЦА Ганна Василівна, 1887 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОРДІЦА Дмитро Васильович, 1937 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГОРДІЦА Дмитро Семенович, 1907 р.н., українець, освіта неповна середня, колгоспник. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 28 квітня 1949 р. Чернівецьким обласним судом 27 липня 1949 р. за участь в ОУН за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Верховним судом УРСР 19 липня 1973 р.

ГОРДІЦА Іван Георгійович, 1911 р.н., українець, освіта неповна середня, мельник. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 24 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 14 листопада 1942 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 35 КК РРФСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 21 січня 1972 р. Повторно заарештований Заставнівським РВ МДБ 16 січня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 30 березня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 29 вересня 1954 р. термін покарання знижено до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 вересня 1991 р.

ГОРДІЦА Манолій Васильович, 1935 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОЗАК Іван Олексійович, 1901 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 20 серпня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 28 листопада 1947 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 23 лютого 1948 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР повторно засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Верховним судом УРСР 5 березня 1970 р.

ЛЕМЕНТОВСЬКА Анастасія Георгіївна, 1909 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 27 серпня 1947 р. ОН при МДБ СРСР 20 листопада 1948 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецьким облсудом 11 червня 1970 р.

МАНЧУЛЕНКО Василь Іванович, 1928 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Заставнівським РМ МДБ 16 січня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 28 червня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 вересня 1991 р.

МАНЧУЛЕНКО Манолій Іванович, 1901 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 25 квітня 1941 р. за участь в ОУН. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Подальша доля невідома. Справа припинена УКДБ при РМ УРСР по Чернівецькій обл. на підставі ст. 6 п. 3 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 лютого 1990 р.

МАНЧУЛЕНКО Яків Іванович, 1914 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 13 зкабр. Заарештований ВКР "Смерш" 7 зкабр 2 квітня 1945 р. ВТ Тамбовського гарнізону 17 травня 1945 р. за антирадянську агітацію за ст. 58-10 ч. 2 КК РРФСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований ВТ МосВО 10 серпня 1972 р.

МИКИТЕЙ Іван Іванович, 1905 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 16 січня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 28 червня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 вересня 1991 р.

МОСКАЛЮК Василь Манолійович, 1925 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 13 квітня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 2 липня 1947 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 9 червня 1992 р.

МОСКАЛЮК Іван Григорович, 1912 р.н., українець, освіта початкова, залізничник. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 7 вересня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 22 листопада 1946 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 листопада 1992 р.

МОСКАЛЮК Марія Дмитрівна, 1920 р.н., народилася в с. Борівці Кіцманського р-ну, українка, освіта початкова, селянка. Заарештована УМДБ Чернівецької обл. 7 вересня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 22 листопада 1946 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 21 листопада 1992 р.

РУСНАК Василь Манолійович, 1924 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Заставнівським РВ НКДБ 24 лютого 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 16 червня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 6 вересня 1945 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 23 липня 1992 р.

ЮРЧУК Іван Миколайович, 1927 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 11 липня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 13 вересня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Табірним судом Піщаного ВТТ МВС СРСР 28-30 травня 1953 р. за ст. ст. 49, 59-3 КК РРФСР повторно засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ПВР СРСР 24 березня 1964 р. термін покарання знижено до 15 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Верховним судом України 12 жовтня 1995 р.

М О С О Р І В К А

АДАМОВИЧ Дмитро Михайлович, 1921 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 16 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 лютого 1990 р.

БЕНЮК Сафтіна Іванівна, 1884 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 24 лютого 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасників ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БОГУЦЬКА Марія Аксентіївна, 1918 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 15 квітня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 4 липня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 30 грудня 1991 р.

БОГУЦЬКА Марія Тодорівна, 1896 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МВС СРСР від 19 жовтня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БОГУЦЬКИЙ Василь Миколайович, 1922 р.н., українець, освіта неповна середня, коваль. Заарештований 16 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Повторно заарештований Заставнівським РВ МДБ 23 червня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 18 жовтня 1948 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реа-

білітований Чернівецькою облпрокуратурою 25 січня 1992 р.

БОГУЦЬКИЙ Іван Іванович, 1931 р.н., українець, освіта початкова. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 2 липня 1948 р. Чернівецьким обласним судом 31 липня 1948 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 25 січня 1992 р.

БОГУЦЬКИЙ Іван Тодорович, 1889 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при МВС СРСР від 19 жовтня 1946 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Помер на спецпоселенні в Архангельській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БОГУЦЬКИЙ Манолій Тодорович, 1901 р.н., українець, освіта неповна середня, червоноармієць 22 зсп 23 зсд. Заарештований ВКР "Смерш" СибВО 25 серпня 1944 р. ОН при НКВС СРСР 5 березня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер до винесення вироку 26 лютого 1945 р. у місцях позбавлення волі в Новосибірській обл. Російської Федерації. Справа припинена ОН при НКВС СРСР 9 червня 1945 р. у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 13 січня 1995 р.

ВЛАДЕЙЧУК Ганна Іванівна, 1924 р.н., українка, освіта початкова, листоноша. Заарештована Заставнівським РВ НКДБ 31 жовтня 1945 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 4 червня 1946 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 21 листопада 1992 р.

ВЛАДЕЙЧУК Марія Григорівна, 1886 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 24 лютого 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ВЛАДЕЙЧУК Марія Іванівна, 1923 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГРИГОРЕЦЬ Василина Іванівна, 1925 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ НКДБ 7 серпня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 15 січня 1946 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

ГРИГОРЕЦЬ Домна Іванівна, 1878 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 24 лютого 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГРИГОРЕЦЬ Іван Андрійович, 1870 р.н., українець, неписьменний, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні 11 квітня 1948 р. у Пермській обл. Російської Федерації.

ГРИГОРЕЦЬ Манолій Іванович, 1921 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований ВББ УМВС Чернівецької обл. 24 жовтня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 9 грудня 1946 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 6 листопада 1991 р.

ДУЛЕБА Ганна Василівна, 1928 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 8 червня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 6 серпня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 15 лютого 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 30 серпня 1991 р.

ІГНАТ Василина Петрівна, 1911 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована 12 грудня 1945 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 4 червня 1946 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована на підставі Закону України від 17 квітня 1991 р.

КНИШ Манолій Іванович, 1923 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МВС 28 червня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 2 вересня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ОдВО 18 березня 1955 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 20, 54-1 "а" на ст. 54-12 КК УРСР за недонесення і термін покарання змінено на 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 25 січня 1992 р.

КОЗЛОВСЬКА Юстина Іванівна, 1912 р.н., народилася в с. Колодрібка Заліщицького р-ну Тернопільської обл., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 8 червня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 16 серпня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 28 грудня 1991 р.

КОЗЬМУК Ганна Андріївна, 1904 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 28 лютого 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 8 квітня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 7 жовтня 1955 р. термін покарання знижено до 6,5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 22 жовтня 1991 р.

КОЗЬМУК Дмитро Миколайович, 1896 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 28 лютого 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 8 квітня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуд-

жений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 7 жовтня 1955 р. термін покарання знижено до 6,5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 жовтня 1991 р.

КОЗЬМУК Марія Дмитрівна, 1925 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована 7 серпня 1945 р. за участь в ОУН. Засуджена не була. Справа припинена 15 березня 1946 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 21 червня 1996 р.

КОМІСАРИК Василь Миколайович, 1924 р.н., українець, освіта неповна середня, робітник. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 14 травня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 30 червня 1949 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 26 березня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 лютого 1992 р.

КОМІСАРИК Микола Матвійович, 1896 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 11 вересня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 5 листопада 1948 р. за зв’язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО у 1954 р. термін покарання знижено до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 серпня 1991 р.

КОПИЧАНСЬКИЙ Іван Васильович, 1919 р.н., українець, освіта неповна середня, голова колгоспу. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 18 лютого 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 9 травня 1949 р. за зв’язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 жовтня 1991 р.

КУЗЯК Манолій Іванович, 1921 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 10 вересня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 6 листопада 1948 р. за зв’язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 20 вересня 1955 р. термін покарання знижено до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 20 січня 1992 р.

ЛУПУЛЯК Георгій Петрович, 1913 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 13 серпня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 22 жовтня 1948 р. за зв’язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 26 жовтня 1954 р. термін покарання знижено до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

ЛУПУЛЯК Манолій Петрович, 1921 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 13 серпня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 22 жовтня 1948 р. за зв’язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 26 жовтня 1954 р. термін покарання знижено до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

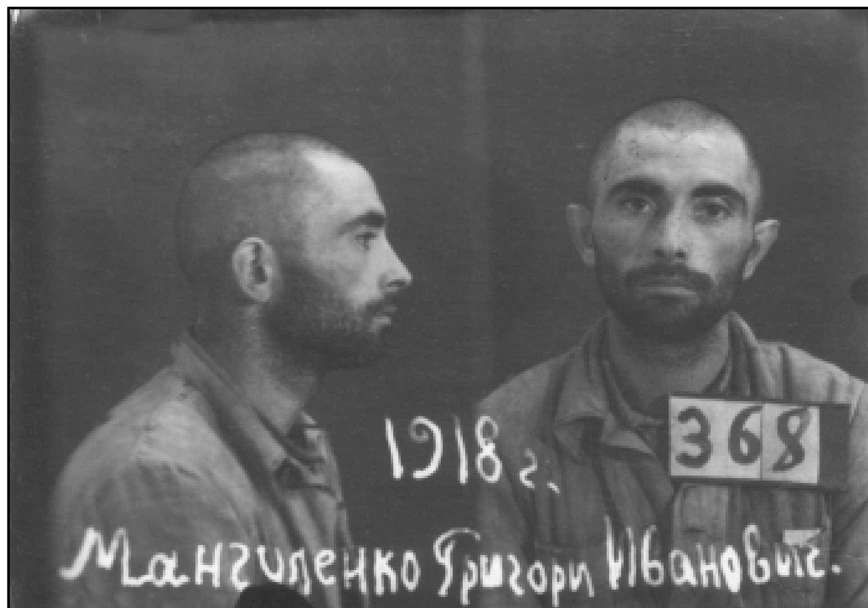

Фото з кримінальної справи Манчуленка Г.І.

МАНЧУЛЕНКО Григорій Іванович, 1918 р.н., українець, освіта середня, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 15 липня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 25 серпня 1948 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 19 жовтня 1954 р. у Камишлазі Омської обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 26 листопада 1991 р.

МЕРОНЮК Надія Петрівна, 1920 р.н., народилася в с. Ржавинці, українка, неписьменна, селянка. Заарештована Заставнівським РВ НКДБ 31 жовтня 1945 р. за участь в ОУН. Засуджена не була. Справа припинена слідчим слідвідділу УМДБ Чернівецької обл. 7 липня 1947 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 17 червня 1996 р.

РОЗДОБУДЬКО-ЗАХАРЧЕНКО Марія Михайлівна, 1921 р.н., народилася в м. Маріуполь Донецької обл., українка, освіта середня, вчителька. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 3 червня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 18 серпня 1948 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 28 грудня 1991 р.

СКРИПИЧУК Іван Іванович, 1914 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 15 липня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 25 серпня 1948 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 26 листопада 1991 р.

СТОРОЖ Анастасія Тодорівна, 1896 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована УМДБ Чернівецької обл. 23 червня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 16 серпня 1948 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 28 грудня 1991 р.

СТОРОЖ Василь Миколайович, 1911 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ НКВС 5 квітня 1945 р. ОН при МДБ СРСР 27 березня 1946 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 19 травня 1992 р.

СТОРОЖ Ганна Анакіївна, 1911 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 24 лютого 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СТОРОЖ Георгій Васильович, 1931 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

СТОРОЖ Ілля Миколайович, 1914 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МВС 28 червня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 2 вересня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ОдВО 18 березня 1955 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 20, 54-1 "а" на ст. 54-12 КК УРСР за недонесення і термін покарання змінено

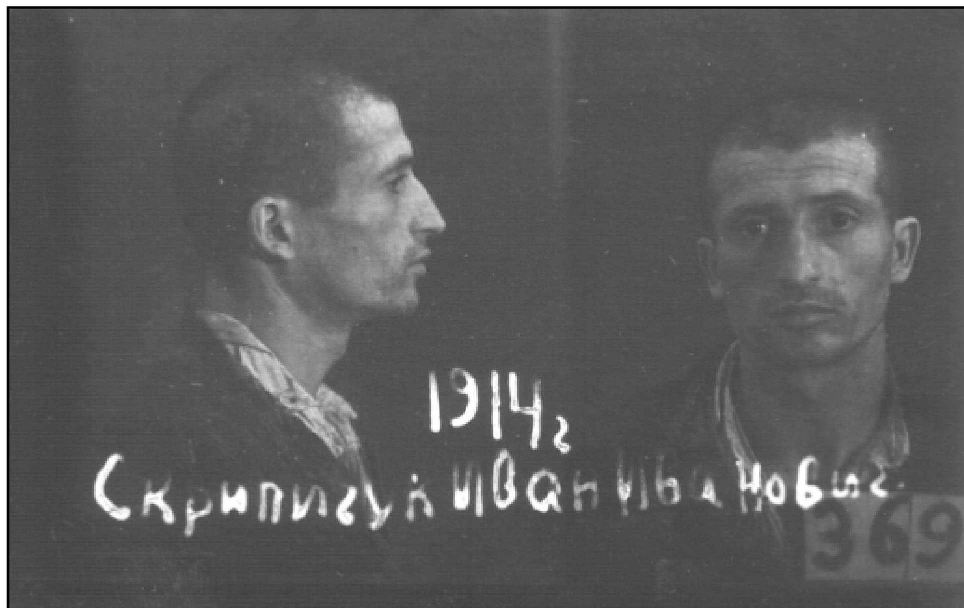

Фото з кримінальної справи Скрипичука І.І.

на 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 25 січня 1992 р.

СТОРОЩУК Микола Партемійович, 1913 р.н., українець, освіта неповна середня, голова колгоспу. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 30 листопада 1948 р. ОН при МДБ СРСР 16 квітня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 4 жовтня 1977 р.

ТИМЧУК Іван Петрович, 1917 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 14 квітня 1945 р. ОН при МВС СРСР 25 лютого 1948 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 4 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 3 жовтня 1994 р.

ТОФАН Василь Дмитрович, 1937 р.н., українець. За постановою ОН при МВС СРСР від 19 жовтня 1946 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТОФАН Ганна Дмитрівна, 1943 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ТОФАН Григорій Дмитрович, 1940 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ТОФАН Петро Миколайович, 1899 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 11 вересня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 5 листопада 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 3 березня 1992 р.

ТОФАН Сафтіна Василівна, 1911 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МВС СРСР від 19 жовтня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФЕДЮК Аксентій Васильович, 1945 р.н., українець. За постановою ОН при МВС СРСР від 11 квітня 1947 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФЕДЮК Ганна Миколаївна, 1930 р.н., українка. За постановою ОН при МВС СРСР від 19 березня 1947 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФЕДЮК Іван Васильович, 1943 р.н., українець. За постановою ОН при МВС СРСР від 11 квітня 1947 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФЕДЮК Іван Пантелійович, 1876 р.н., українець, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні в Архангельській обл. Російської Федерації.

ФЕДЮК Маренда Аксентіївна, 1905 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МВС СРСР від 19 березня 1947 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФЕДЮК Марія Аксентіївна, 1923 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МВС СРСР від 11 квітня 1947 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФЕДЮК Марія Іванівна, 1919 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 24 лютого 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника УПА. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФЕДЮК Микола Іванович, 1903 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований ВББ УМВС Чернівецької обл. 24 жовтня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 9 грудня 1946 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 6 листопада 1946 р.

ФЕДЮК Софія Василівна, 1941 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 24 лютого 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника УПА. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ШЕВЧУК Манолій Дмитрович, 1941 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 24 лютого 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ШЕВЧУК Манолій Федорович, 1912 р.н., українець, освіта початкова, секретар сільради. Заарештований Заставнівським РВ МВС 12 лютого 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 16 квітня 1949 р. за пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 27 квітня 1955 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 20, 54-1 "а" на ст. 54-12 КК УРСР за недонесення і термін покарання змінено на 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований судовою колегією ВС УРСР 28 жовтня 1975 р.

ШЕВЧУК Марія Василівна, 1875 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 24 лютого 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Померла на спецпоселенні в березні 1948 р. у Пермській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ШЕВЧУК Марія Миколаївна, 1921 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

О Н У Т

Жертвам тоталітарного режиму

БУГА Василь Ілліч, 1945 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН-УПА. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУГА Василь Олексійович, 1931 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БУГА Домна Василівна, 1923 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 12 лютого 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУГА Марія Миколаївна, 1889 р.н., народилася в с. Добринівці, українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН-УПА. Померла на спецпоселенні в 1950 р. у Пермській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУГА Ольга Олексіївна, 1936 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БУГА-ДЕНИСИК Марія Василівна, 1927 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ВАСИЛЬЧУК Василина Іванівна, 1919 р.н., народилася в с. Самушин, українка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГЕРАСИМЧУК Петро Арсенійович, 1923 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 1 вересня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 18 листопада 1947 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ військ МДБ при "Дальстрої" 17-24 січня 1953 р. за ст. ст. 19-58-2, 19-58-14, 58-11 КК РРФСР повторно засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ Далекосхідного ВО 30 березня 1956 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 7 лютого 1992 р.

ГОЛОВАЦЬКИЙ Микола Васильович, 1906 р.н., українець, освіта початкова, столяр. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 28 лютого 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 31 березня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 26 березня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Верховним судом СРСР 2 червня 1966 р.

ГОЛОВАЦЬКИЙ Созонтій Костянтинович, 1913 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 28 лютого 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 6 квітня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО

Пам'ятний хрест на честь сотника ОУН Панчука Миколи Івановича

5 листопада 1954 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 лютого 1992 р.

ДАВИДЮК Дарія Петрівна, 1880 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 20 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДАВИДЮК Степан Миколайович, 1904 р.н., українець, освіта початкова, конюх. Заарештований Заставнівським РВ НКДБ 27 грудня 1944 р. ОН при МВС СРСР 20 червня 1946 р. за невиконання спецзавдання за ст. 7-206-17 "а" КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ, але на підставі Указу ПВР СРСР від 7 липня 1945 р. "Про амністію" з-під арешту звільнений. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 2 квітня 1993 р.

ДЕНИСИК Дмитро Васильович, 1903 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 20 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 25 січня 1990 р.

ДОВГА Єлизавета Іванівна, 1911 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 17 листопада 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 25 грудня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 13 травня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 10 березня 1992 р.

ЄЛЕНДЮК Ганна Тодорівна, 1885 р.н., українка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 26 грудня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Померла на спецпоселенні в Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЄЛЕНДЮК Домна Григорівна, 1920 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МВС СРСР від 11 квітня 1947 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЄЛЕНДЮК Іван Миколайович, 1910 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 17 листопада 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 25 грудня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 10 березня 1992 р.

ЄЛЕНДЮК Петро Михайлович, 1877 р.н., українець, неписьменний, селянин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 26 грудня 1945 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Помер на спецпоселенні в Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЗАПАРАНЮК Марія Танасіївна, 1896 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 12 лютого 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ІЛЬЧУК Домна Іванівна, 1920 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ НКДБ 12 липня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 26 вересня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 11 серпня 1992 р.

Дмитро Партемійович Ковалюк

КОВАЛЮК Дмитро Партемійович, 1911 р.н., українець, освіта початкова, конюх. Заарештований Заставнівським РВ НКДБ 8 травня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 18 серпня 1945 р. за участь в ОУН-УПА за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований судовою колегією ВС України 21 квітня 1992 р.

КОВАЛЮК Домна Петрівна, 1900 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 20 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОВАЛЮК Манолій Іванович, 1928 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

Борцям за волю і незалежність України

КОВАЛЮК Микола Іванович, 1932 р.н., українець, освіта початкова. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КОВАЛЮК Петро Іванович, 1937 р.н., українець, освіта початкова. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КОСТЕНЮК Анастасія Іванівна, 1921 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МВС СРСР від 11 квітня 1947 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН-УПА. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОСТЕНЮК Василь Георгійович, 1907 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 21 жовтня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 14 грудня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 2 березня 1955 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 19 травня 1992 р.

КОСТЕНЮК Домна Георгіївна, 1941 р.н., українка. За постановою ОН при МВС СРСР від 11 квітня 1947 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОСТЕНЮК Михайло Федорович, 1896 р.н., українець, освіта початкова, секретар сільради. Заарештований Заставнівським РВ НКДБ 7 серпня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 13 листопада 1945 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 23 вересня 1949 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 11 липня 1992 р.

КОСТЕНЮК Савета Георгіївна, 1943 р.н., українка. За постановою ОН при МВС СРСР від 11 квітня 1947 р. вислана на спецпоселення як член

родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОСТИНЮК Іван Васильович, 1920 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 13 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 2 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 25 січня 1990 р.

КОЧМАНЮК Манолій Васильович, 1900 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Заставнівським РВ НКДБ 15 травня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 14 серпня 1945 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 11 серпня 1992 р.

КУГАЄВСЬКА Кароліна Мільківна, 1905 р.н., полька, неписьменна, селянка. Заарештована Заставнівським РВ НКДБ 26 липня 1945 р. за зв'язок з ОУН-УПА. Засуджена не була. Справа припинена мол. слідчим слідвідділу УНКДБ Чернівецької обл. 20 листопада 1945 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітована на підставі Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУГАЄВСЬКА Ольга Антонівна, 1928 р.н., полька, освіта неповна середня. Заарештована Заставнівським РВ НКДБ 26 липня 1945 р. за участь в ОУН-УПА за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР. Засуджена не була. Справа припинена мол. слідчим слідвідділу УНКДБ Чернівецької обл. 20 листопада 1945 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітована на підставі Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУЛАШ Василина Дмитрівна, 1940 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 20 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН-УПА. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУЛАШ Іван Дмитрович, 1932 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні в 1951 р. у Пермській обл. Російської Федерації.

КУЛАШ Марія Дмитрівна, 1940 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КУЛАШ Савета Яківна, 1903 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЛАБА Григорій Тодорович, 1894 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 11 квітня 1947 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛАБА Марія Іванівна, 1898 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МИГАЙЧУК Домна Георгіївна, 1913 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 30 листопада 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 29 січня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Військовою колегією ВС УРСР 2 грудня 1953 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 20, 54-1 "а" на ст. 54-12 КК УРСР за недонесення і термін покарання змінено на 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 26 грудня 1991 р.

НАСТЮК Василь Миколайович, 1911 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 1 сб 22 зсп 23 зсд. Заарештований ВКР "Смерш" СибВО 26 липня 1944 р. ОН при НКВС СРСР 25 листопада 1944 р. за участь в ОУН за ст. ст. 58-1 "а", 58-11 КК РРФСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 29 листопада 1948 р. у Світлазі Приморського краю Російської Федерації. Реабілітований військовою прокуратурою Західного регіону України 23 червня 1997 р.

ПАНЧУК Георгій Якович, 1881 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 20 серпня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПАНЧУК Катерина Созонтівна, 1916 р.н., народилася в м. Заставна, українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ НКВС 25 жовтня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 29 січня 1945 р. як соціально небезпечний елемент за ст. ст. 19, 54-13 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 16 липня 1992 р.

ПАНЧУК Леся Григорівна, 1896 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Заставнівським РВ НКДБ 12 липня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 26 вересня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 11 серпня 1992 р.

ПОПАДЮК Степан Іванович, 1900 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 28 лютого 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 4 квітня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 30 червня 1955 р. термін покарання знижено до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 16 квітня 1992 р.

СЕРЕДЮК Анастасія Георгіївна, 1921 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. За постановою ОН при МВС СРСР від 19 березня 1947 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СЕРЕДЮК Ганна Василівна, 1888 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

СЕРЕДЮК Зоя Йосипівна, 1900 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СЕРЕДЮК Микола Васильович, 1883 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при МВС СРСР від 19 березня 1947 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СОРОЦЬКА Дарія Василівна, 1896 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 16 лютого 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 30 травня 1946 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 3 березня 1992 р.

СОРОЦЬКИЙ Іван Васильович, 1924 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при МВС СРСР від 19 березня 1947 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СОРОЦЬКИЙ Манолій Васильович, 1928 р.н., українець, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

П О Г О Р І Л І В К А

БЕЗРУЧАК Домна Єфремівна, 1901 р.н., народилася в с. Чорний Потік, українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 24 лютого 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОЛИБАБА Степан Георгійович, 1911 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 11 жовтня 1947 р. Чернівецьким обласним судом 26 січня 1948 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 жовтня 1994 р.

КОСТЕНЮК Марія Григорівна, 1921 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 18 лютого 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 5 квітня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 31 березня 1992 р.

КРАСНЯК Степан Миколайович, 1922 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 4 жовтня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 15 квітня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Справа припинена ПВР СРСР 7 березня 1955 р. за не доведенням в його діях складу злочину. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

НАЙДА Дмитро Іванович, 1947 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 лютого 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

НАЙДА Іван Миколайович, 1912 р.н., українець, освіта початкова, залізничник. Заарештований 13 листопада 1944 р. ОН при НКВС СРСР 4 серпня 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 5 р. вислання на спецпоселення. У 1946 р. самовільно покинув спецпоселення. Повторно заарештований Заставнівським РВ МДБ 31 грудня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 17 березня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 16 квітня 1956 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 20, 54-1 "а" на ст. 46 КК УРСР і термін покарання змінено на 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований прокуратурою УРСР 12 листопада 1991 р.

НАЙДА Оксана Степанівна, 1916 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 лютого 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

НОВАК Олексій Васильович, 1888 р.н., українець, освіта неповна середня, служитель культу. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 28 вересня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 26 листопада 1948 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 26 березня 1992 р.

ОСТАПОВИЧ Іван Іванович, 1893 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 18 листопада 1944 р. ОН при НКВС СРСР 4 серпня 1945 р. за участь в ОУН засуджений до 5 р. вислання на спецпоселення. Помер 22 листопада 1945 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 липня 1992 р.

ОСТАПОВИЧ Степан Степанович, 1899 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 2 квітня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 28 червня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 21 ве-

ресня 1955 р. термін покарання знижено до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 березня 1992 р.

ПАНЧУК Аксенія Костянтинівна, 1902 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 лютого 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасників ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПАНЧУК Георгій Григорович, 1902 р.н., українець, освіта середня, червоноармієць 22 зсп 23 зсд. Заарештований ВКР "Смерш" 23 зсд 26 липня 1944 р. ОН при НКВС СРСР 11 грудня 1944 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 жовтня 1992 р.

ПАНЧУК Дмитро Георгійович, 1931 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 лютого 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасників ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПАНЧУК Манолій Георгійович, 1941 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПАНЧУК Марія Георгіївна, 1926 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована 18 листопада 1944 р. ОН при НКВС СРСР 4 серпня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст . 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджена до 5 р. вислання на спецпоселення. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 22 липня 1992 р.

ПАНЧУК Ольга Георгіївна, 1943 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 лютого 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасників ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПАНЧУК Степан Георгійович, 1936 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПІТИК Дмитро Миколайович, 1898 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Заставнівським РВ НКВС 25 липня 1940 р. Чернівецьким обласним судом 7 жовтня 1940 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 березня 1990 р.

ПІТИК Федір Іванович, 1904 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць в/ч 20116. Заарештований ВКР "Смерш" Кемеровського гарнізону СибВО 18 жовтня 1944 р. ОН при НКВС СРСР 21 квітня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 6 вересня 1947 р. в Ураллазі Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 5 жовтня 1989 р.

РУДАН Дмитро Григорович, 1920 р.н., українець, селянин. Заарештований 18 листопада 1944 р. ОН при НКВС СРСР 4 серпня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 5 р. вислання на спецпоселення. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 липня 1992 р.

СКІГАР Дмитро Миколайович, 1919 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 15 грудня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 26 лютого 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 17 лютого 1992 р.

СКІГАР Домна Степанівна, 1929 р.н., українка, освіта початкова, колгоспниця. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 19 жовтня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 22 грудня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Військовою колегією ВС СРСР 5 вересня 1953 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 5 липня 1991 р.

СКІГАР Іван Олексійович, 1909 р.н., українець, неписьменний, червоноармієць 22 зсп 23 зсд. Заарештований ВКР "Смерш" ЗахСибВО 5 липня 1945 р. ВТ ЗахСибВО 25 серпня 1945 р. за антирадянську агітацію за ст. 58-10 ч. 2 КК РРФСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 жовтня 1992 р.

СКІГАР Микола Семенович, 1912 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 22 зсп 23 зсд. Заарештований ВКР "Смерш" 23 зсд 30 липня 1944 р. ОН при НКВС СРСР 11 грудня 1944 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 жовтня 1992 р.

ЧОРНОПИСЬКИЙ Микола Степанович, 1921 р.н., українець, освіта початкова, залізничник. Заарештований 18 листопада 1944 р. ОН при НКВС СРСР 4 серпня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 5 р. вислання на спецпоселення. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 липня 1992 р.

ШЕВЧУК-ВОРОБЕЦЬ Василина Іванівна, 1921 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 16 січня 1948 р. ОН при МВС СРСР 29 травня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

ШИРБАН Марія Степанівна, 1921 р.н., українка, вчителька. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ШИРБАН Ісидір Юрійович, 1912 р.н., народився в м. Чернівці, молдаванин, освіта середня спеціальна, вчитель. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 14 квітня 1943 р. як член контрреволюційної партії за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 15 жовтня 1960 р.

П Р И Л И П Ч Е

БАЛЬОН-СОРОЦЬКА Параска Іванівна, 1893 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ВИННИК Василь Миронович, 1913 р.н., українець, освіта початкова, боєць винищувального загону. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 30 червня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 25 серпня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 грудня 1991 р.

ВИННИК Георгій Тимофійович, 1905 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 20 лютого 1949 р. ОН при МДБ СРСР 23 червня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 травня 1992 р.

ДАНИЛЮК Василь Дмитрович, 1929 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 12 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДАНИЛЮК Манолій Дмитрович, 1931 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ДАНИЛЮК Марія Георгіївна, 1906 р.н., українка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЛАЗЕЦЬКИЙ Іван Дмитрович, 1895 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 15 травня 1948 р. Чернівецьким обласним судом 5 липня 1948 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 січня 1992 р.

ЛЕУШТЯН Василь Дмитрович, 1927 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛЕУШТЯН Ганна Дмитрівна, 1935 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЛЕУШТЯН Катерина Василівна, 1874 р.н., народилася в Румунії. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні в 1943 р. у Тюменській обл. Російської Федерації.

ЛЕУШТЯН Костянтин Дмитрович, 1929 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЛЕУШТЯН Марія Федорівна, 1902 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЛОБАЧ Андрій Васильович, 1907 р.н., українець, неписьменний, залізничник. Заарештований Заставнівським РВ НКДБ 27 лютого 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 19 червня 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований ВТ ПрикВО 10 грудня 1957 р.

ЛОБАЧ Григорій Іванович, 1905 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 16 лютого 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 16 травня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 16 квітня 1992 р.

ЛОБАЧ Микола Васильович, 1920 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 20 лютого 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 4 травня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 25 грудня 1974 р.

ЛОБАЧ Михайло Андрійович, 1900 р.н., українець, освіта початкова, голова земельної общини. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 25 червня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 30 липня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 березня 1992 р.

ЛОБАЧ Пилип Андрійович, 1920 р.н., українець, освіта неповна середня, залізничник. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 8 квітня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 16 травня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ військ МВС ЛьвівВО 1 червня 1949 р. термін покарання знижено до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 26 червня 1954 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 16 квітня 1992 р.

НЕБЕСНЮК Михайло Онуфрійович, 1910 р.н., народився в с. Лука, українець, освіта початкова, маляр. Заарештований Заставнівським РВ НКДБ 27 лютого 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 19 червня 1945 р. за участь в ОУН

за ст. 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований ВТ ПрикВО 10 грудня 1957 р.

НЕГУРА Костянтин Андрійович, 1891 р.н., народився в Румунії, румун, освіта неповна середня, примар. Заарештований Заставнівським РВ НКВС 21 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 7 квітня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 3 січня 1942 р. у Карлазі Карагандинської обл. Казахської РСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 травня 1989 р.

РУДИЙ Степан Дмитрович, 1902 р.н., українець, освіта початкова, голова сільської споживспілки. Заарештований Заставнівським РВ НКДБ 15 лютого 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 19 червня 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований ВТ ПрикВО 10 грудня 1957 р.

САВЧУК Андрій Петрович, 1904 р.н., українець, неписьменний, колгоспник. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 26 квітня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 15 червня 1949 р. за зв’язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 січня 1991 р.

СОКОЛИК Василина Олексіївна, 1930 р.н., українка, селянка. За постановою опертійки УНКДБ Чернівецької обл. від 13 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СОКОЛИК Іван Олексійович, 1922 р.н., українець, залізничник. За постановою опертійки УНКДБ Чернівецької обл. від 13 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СОКОЛИК Катерина Петрівна, 1890 р.н., українка, селянка. За постановою опертійки УНКДБ Чернівецької обл. від 13 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СОКОЛИК Олексій Олексійович, 1890 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 13 січня 1943 р. як член контрреволюційної партії за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

ФЕЩУК Василь Григорович, 1900 р.н., народився в с. Митків, українець, освіта вища юридична, вчитель. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 12 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 14 квітня 1943 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 13 квітня 1957 р.

ФЕЩУК Надія Омелянівна, 1906 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКВС Чернівецької обл. від 12 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФЕЩУК Орест Васильович, 1932 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

Р Е П У Ж И Н Ц І

БАБІЙ Георгій Васильович, 1921 р.н., українець, освіта неповна середня, коваль. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 8 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 21 червня 1990 р.

БАЧИНСЬКИЙ Євгеній Юліанович, 1921 р.н., молдаванин, освіта середня, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 11 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БАЧИНСЬКИЙ Карл Юліанович, 1923 р.н., молдаванин, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні в 1943 р. у Томській обл. Російської Федерації.

БАЧИНСЬКИЙ Михайло Миколайович, 1919 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 8 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 11 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 27 жовтня 1989 р.

БАЧИНСЬКИЙ Олександр Антонович, 1918 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 13 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 3 травня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 23 липня 1940 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецьким облсудом 29 вересня 1978 р.

БЕРЕЗОВСЬКИЙ Василь Іванович, 1919 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заареш-

тований Чортківським ПЗ НКВС 13 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 3 травня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 29 вересня 1978 р.

БЕРЕЗОВСЬКИЙ Василь Михайлович, 1914 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 10 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 2 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер у місцях позбавлення волі в Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 24 січня 1974 р.

БЕРЕЗОВСЬКИЙ Іван Дмитрович, 1919 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 10 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 11 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 22 березня 1990 р.

БЕРЕЗОВСЬКИЙ Петро Михайлович, 1912 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 10 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 2 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 24 січня 1974 р.

БУРИХАЙЛО Степан Єлашович, 1919 р.н., українець, освіта неповна середня, різноробочий. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 8 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 11 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 27 жовтня 1989 р.

ГАВРИЛЮК Василь Дмитрович, 1923 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 11 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 11 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 27 жовтня 1989 р.

ГАНЗІЙ Василь Іванович, 1910 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 10 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 2 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер у місцях позбавлення волі у Сєвжелдорлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 24 січня 1974 р.

ГОЛІНАТИЙ Василь Олександрович, 1918 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 13 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 3 травня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 29 вересня 1978 р.

ГОЛІНАТИЙ Єлаш Іванович, 1919 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 11 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 17 січня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 12 квітня 1990 р.

ГОЛІНАТИЙ Леопольд Дмитрович, 1924 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 12 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 5 липня 1990 р.

ГОЛІНАТИЙ Петро Григорович, 1921 р.н., українець, освіта неповна середня, пастух. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 7 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 12 квітня 1990 р.

ГОЛІНАТИЙ Петро Дмитрович, 1920 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 13 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 3 травня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 29 вересня 1978 р.

ГРАБОВЕЦЬКИЙ Михайло Іванович, 1904 р.н., українець, освіта початкова, столяр. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 5 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 23 грудня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 27 жовтня 1989 р.

ГУЦКАН Іван Миколайович, 1922 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 8 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 11 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 27 жовтня 1989 р.

ДУДНЯК Іван Георгійович, 1918 р.н., українець, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 10 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 5 липня 1990 р.

ДУДНЯК Петро Георгійович, 1922 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 11 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 11 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 27 жовтня 1989 р.

КИЗИМА Василь Георгійович, 1918 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 13 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 3 травня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 30 вересня 1940 р. у місцях позбавлення волі в Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 29 вересня 1978 р.

КИЗИМА Михайло Васильович, 1925 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 4 жовтня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 26 листопада 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 17 лютого 1956 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 20, 54-1 "а" на ст. 54-12 КК УРСР за недонесення і термін покарання змінено на 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 11 грудня 1991 р.

КИРИЛЕЦЬКИЙ Михайло Іванович, 1919 р.н., українець, освіта неповна середня, коваль. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 10 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 11 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 22 березня 1990 р.

КИРИЛЕЦЬКИЙ Степан Миколайович, 1925 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 12 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 25 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 лютого 1990 р.

КОСОЛОВСЬКИЙ Іван Дмитрович, 1922 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 8 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 21 червня 1990 р.

КОСОЛОВСЬКИЙ Петро Григорович, 1918 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 13 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 3 травня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер до винесення вироку 30 квітня 1940 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецьким облсудом 29 вересня 1978 р.

КРИЛЮК Іван Костянтинович, 1918 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 10 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 11 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 22 березня 1990 р.

ЛЕСЬКО Григорій Андрійович, 1910 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 10 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 2 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер у Сєвжелдорлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 24 січня 1974 р.

ЛЕСЬКО Іван Ілліч, 1907 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 25 серпня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 21 жовтня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 15 вересня 1955 р. термін покарання знижено до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 18 грудня 1991 р.

ЛОЗОВИЙ Іван Михайлович, 1920 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 10 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 5 жовтня 1989 р.

ЛУНИК Василина Михайлівна, 1937 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛУНИК Ганна Іванівна, 1907 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЛУНИК Марія Михайлівна, 1940 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЛУНИК Михайло Георгійович, 1905 р.н., українець, освіта початкова, примар. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛУНИК Юлія Михайлівна, 1925 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАРУНЧАК Петро Васильович, 1911 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 10 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 2 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 24 січня 1974 р.

МЕЛЬНИЧУК Дмитро Єлашович, 1912 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 10 січня 1940 р. ОН при

НКВС СРСР 2 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 24 січня 1974 р.

МУДРЕЙ Михайло Іванович, 1920 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 13 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 3 травня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецьким облсудом 29 вересня 1978 р.

МУДРЕЙ Петро Іванович, 1920 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 13 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 3 травня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 29 вересня 1978 р.

НИКОРЯК Іван Георгійович, 1919 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 13 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 3 травня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 29 вересня 1978 р.

РЕВУЦЬКА Марія Іванівна, 1905 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 12 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РЕВУЦЬКИЙ Яків Леонович, 1929 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РЕВУЦЬКИЙ Яків Миколайович, 1920 р.н., українець, освіта початкова, коваль. Заарештований Заставнівським РВ МВС 18 вересня 1950 р. Чернівецьким обласним судом 28 листопада 1950 р. за зрадницьку діяльність за ст. ст. 54-1 “а”, 54-11 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Верховним судом УРСР 15 червня 1990 р.

САРНОВСЬКИЙ Іван Єлашович, 1924 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 11 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 11 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 27 жовтня 1989 р.

СЕКЕТА Микола Георгійович, 1915 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 10 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 2 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 20 січня 1941 р. у Сєвжелдорлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 24 січня 1974 р.

СТОПУРЯК Михайло Єлашович, 1911 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 10 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 2 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 14 жовтня 1944 р. у Сєвжелдорлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 24 січня 1974 р.

СТОПУРЯК Петро Васильович, 1924 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 6 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 25 квітня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 27 жовтня 1989 р.

ТРЕБИШ Георгій Павлович, 1920 р.н., народився в с. Ржавинці, українець, освіта неповна середня, водій. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 17 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 лютого 1990 р.

ФЕЦИК Василь Михайлович, 1919 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 13 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 3 травня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 29 вересня 1978 р.

ЯБЛОНСЬКИЙ Василь Михайлович, 1912 р.н., українець, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 10 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 5 липня 1990 р.

Р Ж А В И Н Ц І

БОЙЧУК Василь Сидорович, 1933 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 12 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БОЙЧУК Надія Никифорівна, 1915 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою опер-

трійки УНКДБ Чернівецької обл. від 12 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГРУШОВСЬКА Акулина Дорофтеївна, 1900 р.н., українка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні в Тюменській обл. Російської Федерації.

ГРУШОВСЬКА Надія Василівна, 1935 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 12 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГРУШОВСЬКИЙ Іван Васильович, 1927 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 12 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГРУШОВСЬКИЙ Микола Васильович, 1925 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ДРОБОТ Іван Савович, 1930 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДРОБОТ Марія Матвіївна, 1905 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДРОБОТ Надія Савівна, 1932 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДРОБОТ Олександра Савівна, 1928 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ДРОБОТ Ольга Савівна, 1926 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ДРОБОТ Петро Савович, 1938 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДРОБОТ Сава Дмитрович, 1902 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 13 січня 1943 р. як член контрреволюційної партії за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 травня 1989 р.

ДРОБОТ Степанида Савівна, 1940 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДУДКА Семен Васильович, 1913 р.н., народився в с. Малинці Хотинського р-ну, українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 30 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 14 жовтня 1942 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 35 КК РРФСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 19 червня 1943 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 травня 1989 р.

КОЛОДРІВСЬКА Любов Юстинівна, 1933 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКВС Чернівецької обл. від 13 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОЛОДРІВСЬКА Софія Василівна, 1914 р.н., народилася в с. Поляна Хотинського р-ну, українка, селянка. За постановою опертрійки УНКВС Чернівецької обл. від 13 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОЛОДРІВСЬКИЙ Юстин Лазарович, 1908 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 28 квітня 1943 р. як член контрреволюційної партії за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 травня 1989 р.

МАКСИМЧУК Авксентій Федорович, 1904 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 1162 сп 352 сд. Заарештований ВКР "Смерш" 13 січня 1945 р. ВТ 352 сд 18 січня 1945 р. за намір перейти на бік ворога за ст. ст. 19, 58-1 "б" КК РРФСР засуджений до вищої міри покарання. 10 березня 1945 р. вирок замінено на 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований військовою прокуратурою Західного регіону України 11 липня 1997 р.

МЕЛЕНЧУК Онуфрій Йосипович, 1905 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований 30 червня 1941 р. як соціально небезпечний елемент. Засуджений не був. Помер 24 жовтня 1941 р. у місцях позбавлення волі в Свердловській обл. Російської Федерації.

МІСЬКО Микола Іванович, 1908 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 97 ПЗ НКВС 30 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 20 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 22 грудня 1988 р.

МІСЬКО Лідія Миколаївна, 1912 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована 97 ПЗ НКВС 30 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 20 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджена до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецьким облсудом 22 грудня 1988 р.

НАСТАЩУК Роман Максимович, 1914 р.н., українець, освіта початкова, солдат румунської армії. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 19 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 25 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 25 січня 1990 р.

ПАЛАМАРЮК Олексій Якович, 1916 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 19 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 25 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 25 січня 1990 р.

С А М У Ш И Н

Вічна слава синам і дочкам, які віддали своє життя за свободу і незалежність України

АНТОНЮК Василина Степанівна, 1929 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 18 травня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 3 липня 1947 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 “а” КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 30 грудня 1991 р.

АНТОНЮК Марія Миколаївна, 1907 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МВС 28 червня 1948 р. ВТ військ МВС

Чернівецької обл. 2 вересня 1948 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ОдВО 18 березня 1955 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 20, 54-1 "а" на ст. 54-12 КК УРСР за недонесення і термін покарання змінено на 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 25 січня 1992 р.

БЕРЕЗОВСЬКА Ганна Партемівна, 1912 р.н., народилася в с. Мосорівка, українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 29 серпня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 18 жовтня 1948 р. за зв'язок з УПА за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 8 липня 1955 р. термін покарання знижено до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 7 лютого 1992 р.

БЕРЕЗОВСЬКИЙ Іван Григорович, 1912 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 13 зкабр. Заарештований ВКР "Смерш" 7 зкабр 2 квітня 1945 р. ВТ Тамбовського гарнізону 17 травня 1945 р. за антирадянську агітацію за ст. 58-10 ч. 2 КК РРФСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований ВТ МосВО 10 серпня 1972 р.

БЕРЕЗОВСЬКИЙ Ілля Григорович, 1903 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Заставнівським РВ МВС 12 вересня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 22 жовтня 1948 р. за пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 29 липня 1950 р. у місцях позбавлення волі в Іркутській обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 лютого 1992 р.

БОГОНІС Анастасія Василівна, 1938 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 лютого 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Померла на спецпоселенні в травні 1948 р. у Пермській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БОГОНІС Василь Михайлович, 1907 р.н., українець, неписьменний, боєць винищувального загону. Заарештований Заставнівським РВ МВС 5 серпня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 23 жовтня 1946 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 17 листопада 1947 р. у Темлазі Мордовської АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 7 лютого 1992 р.

БОГОНІС Ганна Миколаївна, 1891 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 18 серпня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 27 вересня 1948 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Військовою колегією ВС СРСР 24 березня 1954 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Померла 8 грудня 1952 р. у місцях позбавлення волі в Саратовській обл. Російської Федерації. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 12 березня 1992 р.

БОГОНІС Дарія Михайлівна, 1904 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 лютого 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БОГОНІС Ольга Василівна, 1934 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ВАКАРЮК Григорій Іванович, 1868 р.н., українець, неписьменний, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 лютого 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Помер на спецпоселенні в Пермській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ВАКАРЮК Домна Василівна, 1883 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні в Пермській обл. Російської Федерації.

ВАКАРЮК Микола Григорович, 1919 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 3 сб 22 зсп 23 зсд. Заарештований ВКР "Смерш" СибВО 25 липня 1944 р. ОН при НКВС СРСР 25 листопада 1944 р. за участь в ОУН за ст. ст. 58-1 "а", 58-11 КК РРФСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований військовою прокуратурою Західного регіону України 23 червня 1997 р.

ДОВГИЙ Авксентій Партемійович, 1889 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МВС 5 серпня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 18 жовтня 1946 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 7 жовтня 1955 р. злочин перекваліфіковано зі ст. 54-1 "а" на ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР за зв'язок з ОУН і термін покарання змінено на 9 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 травня 1992 р.

ДУМЕНКО Ганна Михайлівна, 1902 р.н., українка, освіта початкова, колгоспниця. Заарештована Заставнівським РВ МВС 28 квітня 1949 р. Чернівецьким обласним судом 18 липня 1949 р. за зв'язок з ОУН і недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Судовою колегією ВС УРСР 8 липня 1955 р. термін покарання знижено до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 28 квітня 1992 р.

ДУМЕНКО Дмитро Авксентійович, 1920 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 20 вересня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 25 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 27 жовтня 1989 р.

ДУМЕНКО Єлизавета Іванівна, 1916 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована ВББ УНКВС Чернівецької обл. 3 квітня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 11-14 липня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 17 липня 1991 р.

ДУМЕНКО Микола Ілліч, 1918 р.н., українець, освіта неповна середня, робітник. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 28 серпня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 30 жовтня 1948 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 січня 1992 р.

ЗОРЯН Василина Тодорівна, 1886 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 лютого 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ІВАНІЦЬКА Анастасія Григорівна, 1909 р.н., українка, освіта початкова, колгоспниця. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 14 квітня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 11 червня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ військ МВС ЛьвівВО 22 червня 1949 р. термін покарання знижено до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована судовою колегією ВС УРСР 19 серпня 1969 р.

КАЧМАНЮК Максим Тодорович, 1916 р.н., українець, освіта неповна середня, червоноармієць 3 сб 22 зсп 23 зсд. Заарештований ВКР "Смерш" 23 зсд 4 серпня 1944 р. ОН при НКВС СРСР 25 листопада 1944 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 жовтня 1992 р.

КОВАЛЮК Ганна Георгіївна, 1899 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Заставнівським РВ НКДБ 13 серпня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 15 грудня 1945 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-11 КК УРСР виправдана, а за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджена до 3 р. позбавлення волі в загальних місцях ув'язнення. На підставі Указу ПВР СРСР від 7 липня 1945 р. "Про амністію" 31 грудня 1945 р. з-під арешту звільнена. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 10 листопада 1994 р.

КОЗАР Іван Васильович, 1921 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Заставнівським РВ МВС 28 квітня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 13 липня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 5 квітня 1955 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 20, 54-1 "а" на ст. 54-12 КК УРСР за недонесення і термін покарання змінено на 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 грудня 1991 р.

ЛУЧИК Василь Степанович, 1914 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 7 січня 1949 р. ОН при МДБ СРСР 23 квітня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 10 червня 1992 р.

ЛУЧИК Ганна Степанівна, 1925 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 27 вересня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 10 грудня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 5 листопада 1954 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 20, 54-1 "а" на ст. 54-12 КК УРСР за недонесення і термін покарання змінено на 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 11 грудня 1991 р.

ЛУЧИК Іван Григорович, 1906 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 1 сб 22 зсп 23 зсд. Заарештований ВКР "Смерш" СибВО 25 липня 1944 р. ОН при НКВС СРСР 25 листопада 1944 р. за участь в ОУН за ст. ст. 58-1 "а", 58-11 КК РРФСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований військовою прокуратурою Західного регіону України 23 червня 1997 р.

ЛУЧИК Іван Єлашович, 1889 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований ВББ УНКВС Чернівецької обл. 3 квітня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 11-14 липня 1945 р. за пособництво ОУН за ст. ст. 19, 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ, але на підставі Указу ПВР СРСР від 7 липня 1945 р. "Про амністію" 31 грудня 1945 р. з-під арешту звільнений. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 17 липня 1991 р.

ЛУЧИК Костянтин Тодорович, 1900 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 13 серпня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 27 вересня 1948 р. за пособництво ОУН і недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Військовою колегією ВС СРСР 24 березня 1954 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 24 березня 1992 р.

МАФТЕЙЧУК Костянтин Васильович, 1895 р.н., українець, освіта неповна середня, збирач податків. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 20 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 7 квітня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер до винесення вироку 3 квітня 1941 р. у Сєввостлазі Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

НАГОРСЬКА Ганна Олексіївна, 1886 р.н., народилася в с. Добринівці, українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 25 жовтня 1947 р. вислана на спецпоселення як член родини

учасника ОУН. Померла на спецпоселенні 25 січня 1948 р. у Пермській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

НАГОРСЬКА Домна, 1941 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

НАГОРСЬКА Марія Тодорівна, 1915 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

НАГОРСЬКИЙ Іван Тодорович, 1923 р.н., українець, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

НЕБЕСНЮК Василина Тодорівна, 1887 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МВС СРСР від 23 лютого 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПАЛЕНЧУК Манолій Ілліч, 1912 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ НКВС 2 квітня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 13 червня 1945 р. за зраду батьківщини за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Повторно заарештований оперчеквідділом УНКВС Вінницької обл. 8 листопада 1945 р. Спеціальним табірним судом ВТТ і колоній НКВС УРСР 16 листопада 1945 р. за спробу втечі з ВТТ за ст. ст. 16, 54-14 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 31 липня 1954 р. в Озерлазі Іркутської обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 18 листопада 1991 р.

ПАЦАРЕНЮК Домна Авксентіївна, 1914 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МВС 14 грудня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 27 січня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 26 липня 1955 р. термін покарання знижено до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 29 грудня 1991 р.

ПАЦАРЕНЮК Марія Василівна, 1903 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована УМДБ Чернівецької обл. 24 серпня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 28 листопада 1947 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджена до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 23 лютого 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР повторно засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 27 грудня 1991 р.

РУДИК Василина Танасіївна, 1906 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 лютого 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РУДИК Василь Григорович, 1944 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РУДИК Григорій Васильович, 1910 р.н., народився в с. Юрківці, українець, освіта початкова, боєць винищувального загону. Заарештований Заставнівським РВ МВС 5 серпня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 23 жовтня 1946 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 6 квітня 1955 р. термін покарання знижено до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 7 лютого 1992 р.

РУДИК Марія Григорівна, 1938 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 лютого 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РУСНАК Домка Авксентіївна, 1908 р.н., народилася в с. Онут, українка, неписьменна, колгоспниця. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 10 липня 1949 р. Чернівецьким обласним судом 22 серпня 1949 р. за зв'язок з ОУН і недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Судовою колегією ВС УРСР 19 листопада 1954 р. термін покарання знижено до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 28 квітня 1992 р.

РУСНАК Марія Григорівна, 1912 р.н., народилася в с. Онут, українка, неписьменна, селянка. Заарештована ВББ УНКВС Чернівецької обл. 2 квітня 1945 р. за пособництво ОУН за ст. ст. 19, 54-1 "а", 54-11 КК УРСР. Засуджена не була. Справа припинена слідчим ВББ УНКВС Чернівецької обл. 27 вересня 1945 р. за не доведенням в діях складу злочину. Реабілітована на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СПРИНЧИНАТ Степан Васильович, 1922 р.н., українець, освіта початкова, робітник. Заарештований Заставнівським РВ МВС 14 травня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 21 липня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Військовою колегією ВС СРСР 24 квітня 1954 р. термін покарання знижено до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 грудня 1991 р.

СУХАРИК Іван Степанович, 1926 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 19 липня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 6 серпня 1948 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 грудня 1991 р.

СУХАРИК Степан Іванович, 1900 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 23 березня 1949 р. Чернівецьким обласним судом 7 червня 1949 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р.

позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 17 липня 1990 р.

ТИМЧУК Домна Костянтинівна, 1900 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МВС 7 грудня 1948 р. ОН при МДБ СРСР 31 серпня 1949 р. за пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 5 лютого 1992 р.

ТИМЧУК Степан Іванович, 1910 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 22 зсп 23 зсд. Заарештований ВКР "Смерш" СибВО 25 липня 1944 р. ОН при НКВС СРСР 25 листопада 1944 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований ВТ ПрикВО 30 серпня 1958 р.

ФЕСЮК Дмитро Прокопович, 1915 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МВС 12 травня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 21 липня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Військовою колегією ВС СРСР 24 квітня 1954 р. термін покарання знижено до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 грудня 1991 р.

ЧОРНЮК Василь Степанович, 1920 р.н., українець, освіта неповна середня, завідуючий магазином. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 28 лютого 1949 р. Чернівецьким обласним судом 24 березня 1949 р. за зв'язок з ОУН і недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Судовою колегією ВС УРСР 27 жовтня 1955 р. термін покарання знижено до 6 р. 8 міс. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 квітня 1992 р.

Т О В Т Р И

БАЗЮК Катерина Миколаївна, 1921 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 17 грудня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 7 лютого 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 5 жовтня 1954 р. термін покарання знижено до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 26 березня 1992 р.

БАМБУРЯК Теофіл Вікторович, 1926 р.н., освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 13 вересня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 27 листопада 1947 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 лютого 1992 р.

БАРАБАШ Софія Дмитрівна, 1905 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 16 лютого 1946 р. за пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-11 КК УРСР. Засуджена не була. Справа припинена слідчим слідвідділу УМДБ Чернівецької обл. 19 червня 1946 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітована на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БАРАБАЩУК Степан Миколайович, 1894 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 16 грудня 1948 р. ОН при МДБ СРСР 16 квітня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 10 червня 1992 р.

БАЦАЛА Іван Миколайович, 1914 р.н., українець, освіта неповна середня, секретар сільради. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 18 травня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 10 серпня 1946 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БІЖУК Іван Васильович, 1921 р.н., українець, освіта початкова, голова сільради. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 19 серпня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 8 грудня 1947 р. за пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Спеціальним судом Піщаного ВТТ Казахської РСР 19 лютого 1953 р. за ст. ст. 59-2, 59-3 КК РРФСР повторно засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 10 серпня 1992 р.

БОЙЧУК Анастасія Степанівна, 1904 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БОЙЧУК Василина Василівна, 1924 р.н., українка, освіта початкова, колгоспниця. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 17 грудня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 1 березня 1949 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 4 січня 1995 р.

БОЙЧУК Василина Степанівна, 1919 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при

НКВС СРСР від 25 листопада 1944 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БОЙЧУК Василь Іванович, 1928 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БОЙЧУК Ганасія Манолiївна, 1926 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ НКДБ 9 липня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 10-13 жовтня 1945 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджена до 3 р. позбавлення волі у ВТТ, але на підставі Указу ПВР СРСР від 7 липня 1945 р. "Про амністію" з-під арешту звільнена. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 23 грудня 1991 р.

БОЙЧУК Георгій Теодорович, 1917 р.н., українець, освіта неповна середня, солдат румунської армії. Заарештований ПЗ НКВС СРСР 27 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 9 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Івано-Франківською облпрокуратурою 26 березня 1992 р.

БОЙЧУК Онисія Іванівна, 1924 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БОЙЧУК Степан Васильович, 1938 р.н., українець. За постановою ОН при НКВС СРСР від 25 листопада 1944 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БОЙЧУК-РУДЕЙЧУК Марія Георгіївна, 1903 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована УМДБ Чернівецької обл. 15 серпня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 7 жовтня 1946 р. за пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ військ МВС УкрВО 29 листопада 1946 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 20, 54-1 "а" на ст. 54-12 КК УРСР за недонесення і термін покарання змінено на 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 30 вересня 1991 р.

ВІВЧАР Манолій Петрович, 1918 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Заставнівським РВ НКВС 19 лютого 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 12 травня 1945 р. за ухиляння від мобілізації в ЧА за ст. 54-1 "б" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 13 травня 1996 р.

ГРИМАЛЮК Анастасія Степанівна, 1905 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована УНКДБ Чернівецької обл. 23 листопада 1945 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 30 липня 1946 р. виправдана.

ГРИМАЛЮК Михайло Васильович, 1897 р.н., українець, освіта середня, збирач податків. Заарештований Заставнівським РВ НКВС 20 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 1 березня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 26 травня 1989 р.

ДАНИЩУК Ганна Степанівна, 1907 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Заставнівським РВ НКДБ 18 червня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 5 вересня 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 21 жовтня 1994 р.

ДАНИЩУК Катерина Григорівна, 1913 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ НКДБ 18 червня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 5 вересня 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 21 жовтня 1994 р.

ДАНИЩУК Марія Степанівна, 1928 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 8 вересня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 20 грудня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 28 жовтня 1992 р.

ДАНИЩУК Тетяна Григорівна, 1928 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ НКДБ 18 червня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 5 вересня 1945 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджена до 3 р. позбавлення волі у ВТТ, але на підставі Указу ПВР СРСР від 7 липня 1945 р. "Про амністію" з-під арешту звільнена. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 21 жовтня 1994 р.

ДОРОШ Василь Миколайович, 1913 р.н., українець, освіта початкова, голова сільради. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 17 грудня 1945 р. за зв'язок з ОУН. Засуджений не був. Справа припинена ст. слідчим ВББ УМВС Чернівецької обл. 17 березня 1946 р. на підставі ст. 197 ч.2 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 17 червня 1996 р. Повторно заарештований Заставнівським РВ МДБ 6 жовтня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 27 травня 1949 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 10 листопада 1992 р.

КАЧУРЯК Василь Васильович, 1938 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член ро-

дини учасника УПА. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КАЧУРЯК Катерина Миколаївна, 1883 р.н., українка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КАЧУРЯК Петрунелла Михайлівна, 1928 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КІНАЩУК Георгій Степанович, 1921 р.н., українець, освіта неповна середня, колгоспник. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 15 квітня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 20 липня 1949 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ЧФ термін покарання знижено до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 23 жовтня 1991 р.

КІЦАН Михайло Григорович, 1914 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований ПЗ НКВС СРСР 27 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 9 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Івано-Франківською облпрокуратурою 3 червня 1992 р.

КНЯЗЬ Іван Георгійович, 1923 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 12 вересня 1947 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР. Засуджений не був. Справа припинена 20 лютого 1948 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 лютого 1995 р.

КОМІСАРЧУК Аксенія Василівна, 1903 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 15 грудня 1948 р. ОН при МДБ СРСР 20 квітня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 22 жовтня 1991 р.

КОРОЛЬ Степан Онуфрійович, 1879 р.н., українець, селянин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 25 листопада 1944 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КРАСУЛЯК Ганна Петрівна, 1925 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 26 вересня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 29 листопада 1946 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 30 вересня 1991 р.

КРАСУЛЯК Катерина Олексіївна, 1898 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КРАСУЛЯК Марія Петрівна, 1930 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЛІТОВСЬКА Марія Василівна, 1922 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 18 травня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 10 серпня 1946 р. за пособництво ОУН-УПА за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Військовою колегією ВС СРСР 2 жовтня 1946 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 20, 54-1 "а" на ст. 54-12 КК УРСР за недонесення і термін покарання змінено на 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою в січні 1992 р.

ЛІТОВСЬКИЙ Степан Васильович, 1899 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 7 січня 1941 р. Чернівецьким обласним судом 2 квітня 1941 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР засуджений до 4 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 7 вересня 1941 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 серпня 1993 р.

ЛІТОВСЬКИЙ Тодор Васильович, 1911 р.н., українець, освіта початкова, заступник голови сільради. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 18 травня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 10 серпня 1946 р. за зв'язок і пособництво ОУН-УПА за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

НОВАКОВСЬКИЙ Іван Васильович, 1920 р.н., українець, освіта середня спеціальна, вчитель. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 21 травня 1947 р. ОН при МВС СРСР 13 вересня 1947 р. за дворушництво за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 20 січня 1992 р.

ПАВЛЮК Юстина Іллівна, 1891 р.н., українка, освіта середня, вчителька. Заарештована Заставнівським РВ НКДБ 31 травня 1944 р. за нелегальний перехід кордону. Засуджена не була. Справа припинена ст. слідчим УНКДБ Чернівецької обл. 27 вересня 1944 р. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1994 р.

ПИЛИПЧАНСЬКА Єфросинія Іванівна, 1894 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. ОН при МВС СРСР у 1949 р. за втечу зі спецпоселення засуджена до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована на підставі Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПИЛИПЧАНСЬКИЙ Дмитро Миколайович, 1928 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Помер на спецпоселенні в 1943 р. в Омській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПИЛИПЧАНСЬКИЙ Микола Олексійович, 1882 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 14 квітня 1943 р. як член контрреволюційної партії за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 26 травня 1989 р.

РОМАНЧУК Михайло Георгійович, 1918 р.н., народився в с. Дорошівці, українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 12 вересня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 26 листопада 1947 р. за зв'язок з ОУН-УПА за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 20 вересня 1955 р. термін покарання знижено до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 26 лютого 1991 р.

РОМАНЮК Василь Георгійович, 1928 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ НКВС 27 червня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 5 вересня 1945 р. за участь в УПА за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 15 р. каторжних робіт. Реабілітований Чернівецьким облсудом 15 серпня 1990 р.

РУДЕЙЧУК Катерина Георгіївна, 1905 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 4 березня 1948 р. вислана на спецпоселення за дочку, звинувачену в антирадянській агітації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РУДЕЙЧУК Марія Тодорівна, 1934 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 4 березня 1948 р. вислана на спецпоселення за сестру, звинувачену в антирадянській агітації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РУДЕЙЧУК Тетяна Тодорівна, 1926 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована Заставнівським РВ НКДБ 6 лютого 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 15 червня 1946 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР засуджена до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 1 червня 1992 р.

РУЖЕЦЬКИЙ Іван Павлович, 1922 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 9 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 лютого 1990 р.

САПЕГА Степанія Василівна, 1925 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована Заставнівським РВ НКДБ 15 грудня 1945 р. за зв'язок з ОУН. Засуджена не була. Справа припинена слідчим УМДБ Чернівецької обл. 20 березня 1946 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 11 червня 1996 р.

СПІЖАВКА Василь Михайлович, 1906 р.н., українець, освіта початкова, робітник. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 15 квітня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 20 липня 1949 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ЧФ 6 травня 1955 р. термін покарання знижено до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 23 жовтня 1991 р.

СТАВОВИЙ Георгій Дмитрович, 1912 р.н., українець, освіта початкова, завідуючий переробним пунктом. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 15 квітня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 20 липня 1949 р. за антирадянську діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ЧФ 6 травня 1955 р. термін покарання знижено до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 23 жовтня 1991 р.

ТАРАБАС Марія Олексіївна, 1924 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ НКДБ 18 червня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 5 вересня 1945 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджена до 3 р. позбавлення волі у ВТТ, але на підставі Указу ПВР СРСР від 7 липня 1945 р. "Про амністію" з-під арешту звільнена. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 21 жовтня 1994 р.

ФЕДИШИН Манолій Андрійович, 1930 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ НКДБ 19 червня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 5 вересня 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Звільнений 20 серпня 1946 р. на підставі ухвали ВТ військ МВС УкрВО від 2 квітня 1946 р. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 жовтня 1994 р. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника УПА. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФЕДИШИН Софія Манолiївна, 1906 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Заставнівським РВ НКДБ 20 червня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 5 вересня 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 21 жовтня 1994 р.

ХАЛУС Ганна Михайлівна, 1933 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ХАЛУС Іван Михайлович, 1935 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ХАЛУС Катерина Миколаївна, 1890 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 8 вересня 1947 р. ВТ військ МВС

Чернівецької обл. 20 грудня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Померла 18 травня 1953 р. у місцях позбавлення волі в Мордовській АРСР Російської Федерації. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 28 жовтня 1992 р.

ХАЛУС Катерина Михайлівна, 1931 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ХАЛУС Манолій Онуфрійович, 1922 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 9 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 лютого 1990 р.

ХАЛУС Михайло Степанович, 1898 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 5 травня 1943 р. за боротьбу проти революційного руху за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер до винесення вироку 29 березня 1943 р. в Устьвимлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 26 травня 1989 р.

ХАЛУС Софія Михайлівна, 1929 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ХАЛУС Софія Петрівна, 1895 р.н., українка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні 9 вересня 1957 р. в Омській обл. Російської Федерації.

ЦИГАНЧУК Василь Андрійович, 1910 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 10 серпня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 28 листопада 1947 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 травня 1992 р.

ЧАГОР Андрій Іванович, 1916 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований ПЗ НКВС СРСР 27 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 9 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Івано-Франківською облпрокуратурою 3 червня 1992 р.

ЧЕРНЕЦЬКА Софія Іванівна, 1924 р.н., українка, освіта початкова, колгоспниця. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 30 жовтня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 27 листопада 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 16 серпня 1955 р. термін покарання знижено до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою у березні 1992 р.

ШКВАРЧУК Андрій Семенович, 1896 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 21 серпня 1947 р. Чернівецьким обласним судом 3 вересня 1947 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Верховним судом України 17 січня 1992 р.

ШКВАРЧУК Василь Миколайович, 1922 р.н., українець, освіта неповна середня, колгоспник. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 24 грудня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 7 лютого 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 26 квітня 1955 р. термін покарання знижено до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 листопада 1990 р.

ШКВАРЧУК Ганна Георгіївна, 1923 р.н., народилася в Тернопільській обл., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Заставнівським РВ НКДБ 20 березня 1945 р. за пособництво ОУН. Засуджена не була. Справа припинена мол. слідчим УНКДБ Чернівецької обл. 17 січня 1946 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 27 березня 1996 р.

ЯКИМЧУК Софія Дмитрівна, 1910 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Заставнівським РВ НКДБ 20 квітня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 10 грудня 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 12 серпня 1992 р.

ХРЕЩАТИК

БАРАБАШ Ольга Петрівна, 1901 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою УМДБ Чернівецької обл. від 2 жовтня 1947 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БЛАУШ Петро Тодорович, 1903 р.н., українець, освіта початкова, конюх. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 7 жовтня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 18 листопада 1948 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбав-

лення волі у ВТТ. ВТ ЧФ 12 травня 1955 р. термін покарання знижено до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 17 лютого 1992 р.

ГАВКАЛЮК Софія Іванівна, 1900 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 30 червня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 28 липня 1947 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 22 червня 1992 р.

ГЛУХМАНЮК Анастасія Василівна, 1902 р.н., народилася в с. Кадубівці, українка, неписьменна, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 18 червня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 22 червня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Померла 6 листопада 1953 р. у місцях позбавлення волі в Карагандинській обл. Казахської РСР. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 5 листопада 1992 р.

ГОЛЯНИЧ Марія Федорівна, 1901 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 18 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОЛЯНИЧ Петруня Семенівна, 1932 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГОЛЯНИЧ Семен Федорович, 1891 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГУЛИК Іван Георгійович, 1919 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 14 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 2 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 грудня 1995 р.

ДИМКА Ольга Василівна, 1903 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 16 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КАРАМБОВИЧ Володимир Іванович, 1936 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КАРАМБОВИЧ Ганна Танасіївна, 1876 р.н., українка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КАРАМБОВИЧ Зіновія Василівна, 1907 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КАРАМБОВИЧ Марія Іванівна, 1934 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КАРАМБОВИЧ Мирослав Іванович, 1932 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КАРАМБОВИЧ Петруня Іванівна, 1939 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КАРАМБОВИЧ Стефанія Василівна, 1920 р.н., українка, освіта початкова, завідуюча магазином. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 14 червня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 6 вересня 1947 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ військ МВС УкрВО 7 жовтня 1947 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 7 квітня 1992 р.

КОЗАРІЙЧУК Василь Миколайович, 1924 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 23 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 24 травня 1990 р.

КОЗАРІЙЧУК Захарій Васильович, 1906 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 8 травня 1941 р. за участь в ОУН. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Подальша доля невідома. Справа припинена УКДБ при РМ УРСР по Чернівецькій обл. 2 лютого 1963 р. на підставі ст. 6 п. 3 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 20 січня 1992 р.

КРУЦАК Остап Іванович, 1937 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 18 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛУЧИК Дмитро Степанович, 1927 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 17 липня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 17 вересня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ військ МВС УкрВО 4 жовтня 1947 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 4 грудня 1991 р.

ЛУЧИК Іван Васильович, 1884 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 18 червня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 29 липня 1947 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 10 жовтня 1994 р.

ЛУЧИК Манолій Дмитрович, 1928 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований ВББ УНКВС Чернівецької обл. 13 жовтня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 30 листопада 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 11 вересня 1990 р.

ЛУЧИК Параска Дмитрівна, 1894 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 16 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛУЧИК-БАБИЧ Олена Степанівна, 1925 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЛУЧИК-ГУЛИК Катерина Дмитрівна, 1923 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована ВББ УНКВС Чернівецької обл. 13 жовтня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 30 листопада 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 11 вересня 1990 р.

МАЙСТРУК Іван Миколайович, 1910 р.н., народився в с. Звенячин, українець, неписьменний, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 22 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 5 липня 1990 р.

МОРОЗ Борис Іванович, 1947 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 16 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Помер на спецпоселенні в квітні 1948 р. у Пермській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МОРОЗ Іван Степанович, 1925 р.н., українець, освіта неповна середня, слюсар-сантехнік. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 5 серпня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 30 серпня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 18 березня 1992 р.

МОРОЗ Марія Петрівна, 1926 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 16 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МОРОЗ Мирослав Петрович, 1928 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 13 жовтня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 30 листопада 1945 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 11 вересня 1990 р.

МОРОЗ Митрофан Ілліч, 1907 р.н., українець, освіта початкова, пічник. Заарештований Заставнівським РВ НКДБ 27 лютого 1945 р. за участь в ОУН. Засуджений не був. Справа припинена слідчим УМДБ Чернівецької обл. 10 жовтня 1946 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 25 листопада 1994 р.

МОРОЗ-КОЗАРІЙЧУК Ольга Василівна, 1920 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 18 листопада 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 27 січня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 28 січня 1992 р.

СОБЧУК Іван Йосипович, 1889 р.н., народився в с. Вихватнівці Кам'янець-Подільського р-ну Хмельницької обл., поляк, сторож. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 25 лютого 1952 р. Чернівецьким обласним судом 28 березня 1952 р. за антирадянську агітацію за ст.54-10 ч. 1 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 травня 1990 р.

СОЛОНЕНКО Марія Дмитрівна, 1864 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МВС СРСР від 16 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Померла на спецпоселенні в Пермській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СОЛОНЕНКО Стефанія Тодорівна, 1930 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 6 червня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 25 липня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 28 листопада 1991 р.

СОЛОНЕНКО Тодор Степанович, 1890 р.н., українець, освіта неповна середня, бригадир на дослідній станції. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 15 серпня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 27 вересня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 листопада 1991 р.

ФІЛІПЧУК Мафта Василівна, 1899 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 25 вересня 1948 р. за зв'язок і пособництво ОУН. Померла 6 листопада 1948 р. у місцях позбавлення волі. Засуджена не була. Справа припинена ст. слідчим УМДБ Чернівецької обл. 17 листопада 1948 р. на підставі ст. 4 п. "а" КПК УРСР. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 25 листопада 1994 р.

ЧЕРВОНЯК Тодор Іванович, 1922 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 14 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 2 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 грудня 1995 р.

Фото з кримінальної справи Червоняка Т.І.

ЧЕРЛІНКА Максим Антонович, 1919 р.н., українець, освіта неповна середня, боєць винищувального загону. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 17 липня 1947 р. ОН при МДБ СРСР 20 вересня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 15 квітня 1993 р.

ЧОРНИЙ ПОТІК

БЕЗРУЧАК Домніка Георгіївна, 1914 р.н., народилася в с. Онут, українка, освіта неповна середня, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БЕЗРУЧАК Іван Васильович, 1929 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 10 січня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 30 березня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 1 квітня 1992 р.

БЕЗРУЧАК Іван Партемійович, 1930 р.н., українець, освіта початкова, мельник. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 18 грудня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 26 лютого 1948 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 26 квітня 1990 р.

БЕЗРУЧАК Ілля Миколайович, 1910 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 30 грудня 1942 р. як член контрреволюційної партії за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 9 лютого 1970 р.

БЕЗРУЧАК Іфтимія Василівна, 1909 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 1 жовтня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 19 листопада 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Померла 15 грудня 1954 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 10 березня 1992 р.

БЕЗРУЧАК Микола Васильович, 1924 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 30 липня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 2 вересня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбав-

Пам'ятник провіднику ОУН-УПА Буковини Мирославу Кінзірському

лення волі у ВТТ. ВТ ОдВО 22 квітня 1955 р. термін покарання знижено до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 18 листопада 1991 р.

БЕЗРУЧАК Санхіра Іванівна, 1911 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МВС СРСР від 19 жовтня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН-УПА. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БОЖИК Авксентій Авксентійович, 1914 р.н., народився в с. Онут, українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 2 грудня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 26 січня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 9 серпня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 березня 1992 р.

БУРИЙ Манолій Георгійович, 1912 р.н., українець, освіта початкова, мельник. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 25 липня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 22 вересня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 23 травня 1956 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 17 січня 1992 р.

ВАСИЛИНЧУК Анастасія Маноліївна, 1945 р.н., українка. За постановою ОН при МВС СРСР від 19 червня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН-УПА. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ВАСИЛИНЧУК Василина Іллівна, 1910 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ВАСИЛИНЧУК Василина Тодорівна, 1925 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ВАСИЛИНЧУК Георгій Васильович, 1908 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 11 червня 1941 р. за участь в ОУН. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Пропав безвісти. Справа припинена УКДБ при РМ УРСР по Чернівецькій обл. 17 грудня 1963 р. на підставі ст. 6 п. 3 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 лютого 1990 р.

ВАСИЛИНЧУК Іван Петрович, 1904 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 9 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 27 січня 1943 р. як член контрреволюційної партії за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 20 червня 1964 р.

ВАСИЛИНЧУК Манолій Тодорович, 1907 р.н., українець, освіта початкова, робітник. Заарештований ВББ УНКВС Чернівецької обл. 3 квітня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 11-14 липня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 20 р. каторжних робіт. Помер 23 травня 1947 р. у Воркутлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 17 липня 1991 р.

ВАСИЛОВИЧ Йосип Васильович, 1916 р.н., українець, освіта початкова, мельник. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 27 серпня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 12 листопада 1948 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 18 квітня 1956 р. термін покарання знижено до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 1 липня 1992 р.

ВАСИЛОВИЧ Михайло Васильович, 1897 р.н., народився в с. Чорнівка Новоселицького р-ну, українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 25 серпня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 20 вересня 1948 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 7 січня 1992 р.

ВАСИЛЬЧУК-ВАСИЛИНЧУК Марія Тодорівна, 1885 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ВІВЧАР Микола Партенійович, 1925 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 19 липня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 14 серпня 1948 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 27 червня 1951 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 січня 1992 р.

ВОЛОШИН Василь Іванович, 1924 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ВОЛОШИН Іван Васильович, 1897 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 30 грудня 1942 р. як член контрреволюційної партії за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер у грудні 1944 р. в Устьвимлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 3 квітня 1965 р.

ВОЛОШИНА Василина Партеміївна, 1902 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

Іван Васильович Волошин з дружиною Василиною Партеміївною і дітьми Василем, Санхірою, Домнікою і Марією (не була вислана)

ВОЛОШИНА Домніка Іванівна, 1930 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівець-

кої обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ВОЛОШИНА Санхіра Іванівна, 1927 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГАРНИК Анна Гершівна, 1900 р.н., єврейка, домогосподарка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАРНИК Ісак Хаймович, 1894 р.н., єврей, освіта середня спеціальна, бухгалтер. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 13 січня 1943 р. як член контрреволюційної партії за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Справа припинена Чернівецьким облсудом 25 серпня 1956 р. за відсутністю в його діях складу злочину. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАРНИК Цвія Ісаківна, 1923 р.н., єврейка, домогосподарка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДАНИК Василь Юрійович, 1911 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 22 серпня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 22 вересня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 5 листопада 1954 р. термін покарання знижено до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 січня 1992 р.

ДЕНЕГА Манолій Костянтинович, 1929 р.н., українець, освіта неповна середня, вантажник. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 5 березня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 13 квітня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ЧФ 21 квітня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 квітня 1992 р.

ДЕНЕГА Марія Маноліївна, 1908 р.н., народилася в с. Брідок, українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 5 березня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 13 квітня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 28 квітня 1992 р.

ЗАПАРАНЮК Василина Миколаївна, 1921 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 24 липня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 30 серпня 1948 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 25 грудня 1991 р.

ЗАПАРАНЮК Василь Миколайович, 1921 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 25 квітня 1941 р. за участь в ОУН. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Подальша доля невідома. Справа припинена УКДБ при РМ СРСР по Чернівецькій обл. 17 грудня 1963 р. на підставі ст. 6 п. 3 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 лютого 1990 р.

ЗАПАРАНЮК Домна Іллівна, 1924 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Чортківським ПЗ НКВС 5 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 2 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджена до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецьким облсудом 22 грудня 1988 р.

ЗАПАРАНЮК Домна Миколаївна, 1932 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЗАПАРАНЮК Іван Миколайович, 1922 р.н., українець, освіта початкова, робітник. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 27 лютого 1945 р. ОН при НКВС СРСР 3 жовтня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

ЗАПАРАНЮК Іван Тодорович, 1919 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 17 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 20 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 22 грудня 1988 р.

ЗАПАРАНЮК Манолій Миколайович, 1918 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 19 червня 1941 р. за контрреволюційну діяльність за ст. ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засуджений не був. Помер 12 березня 1942 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Справа припинена слідчим слідгрупи НКВС УРСР 15 липня 1942 р. у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 листопада 1990 р.

ЗАПАРАНЮК Марія Миколаївна, 1886 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована УНКДБ Чернівецької обл. 26 лютого 1945 р. ОН при НКВС СРСР 3 жовтня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджена до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

ЗАПАРАНЮК Микола Іванович, 1882 р.н., українець, неписьменний, селянин. За постановою ОН при

МДБ СРСР від 23 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Помер на спецпоселенні 25 вересня 1957 р. у Пермській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЗАПАРАНЮК Микола Юрійович, 1893 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 28 лютого 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 5 квітня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 24 вересня 1954 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 20, 54-1 "а" на ст. 54-12 КК УРСР за недонесення і термін покарання змінено на 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 2 листопада 1992 р.

КОВАЛЮК Микола Васильович, 1927 р.н., українець, освіта початкова, тесляр. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 15 грудня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 26 лютого 1948 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 26 квітня 1990 р.

МАКСИМЧУК Георгій Васильович, 1922 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 31 липня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 2 вересня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ОдВО 22 квітня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 18 листопада 1991 р.

МЕЛЬНИЧУК Манолій Іванович, 1917 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований ОВ НКВС 3 армії 7 листопада 1941 р. за зрадницьку діяльність. Засуджений не був. Справа припинена ОВ НКВС ПдЗахФ 29 грудня 1941 р. за відсутністю в його діях складу злочину. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 26 лютого 1996 р.

НИКОЛАЙЧУК Георгій Іванович, 1909 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 25 липня 1948 р. ОН при МДБ СРСР 24 листопада 1948 р. за пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований судовою колегією ВС УРСР 13 березня 1973 р.

ПАЛІБРОДА Василина Василівна, 1920 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р. Неодноразово самовільно покидала спецпоселення. Заарештована 29 березня 1949 р. 17 червня 1949 р. за втечі зі спецпоселення за ст. 16-82 ч. 1 КК РРФСР засуджена до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована судовою колегією ВС УРСР 23 грудня 1955 р.

ПАЛІБРОДА Василина Назарівна, 1917 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника і пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПАЛІБРОДА Василь Манолійович, 1920 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 26 квітня 1941 р. за участь в ОУН. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Подальша доля невідома. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 лютого 1990 р.

ПАЛІБРОДА Василь Назарович, 1920 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 19 квітня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 11 червня 1947 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 23 серпня 1955 р. термін покарання знижено до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 25 січня 1992 р.

ПАЛІБРОДА Гафія Іванівна, 1876 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника і пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПАЛІБРОДА Георгій Васильович, 1920 р.н., українець, освіта початкова, боєць винищувального загону. Заарештований ВББ УНКВС Чернівецької обл. 8 грудня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 31 січня 1946 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 8 серпня 1946 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 серпня 1992 р.

ПАЛІБРОДА Іван Онуфрійович, 1915 р.н., українець, освіта неповна середня, секретар сільради. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 25 березня 1941 р. за участь в ОУН. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Подальша доля невідома. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 лютого 1990 р.

ПАЛІБРОДА Манолій Онуфрійович, 1922 р.н., українець, освіта початкова, боєць винищувального загону. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 25 липня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 2 вересня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ОдВО 22 квітня 1955 р. термін покарання знижено до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 18 листопада 1991 р.

ПАЛІБРОДА Микола Іванович, 1900 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 12 серпня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 20 вересня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО

15 лютого 1955 р. термін покарання знижено до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 3 лютого 1992 р.

ПАЛІБРОДА Семен Іванович, 1940 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Покинув спецпоселення разом із мамою. У 1949 р. направлений у дитячий будинок у Пермській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПАЛІБРОДА Тодор Іванович, 1889 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Заставнівським РВ НКДБ 10 січня 1941 р. за антирадянську агітацію і контрреволюційну діяльність за ст. ст. 54-10 ч. 1, 54-13 КК УРСР. Помер 30 березня 1942 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Справа припинена слідчим слідгрупи УНКВС Свердловської обл. 16 червня 1942 р. у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 березня 1989 р.

ПАЛІБРОДА Фрозина Назарівна, 1919 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована УМДБ Чернівецької обл. 19 квітня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 11 червня 1947 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 23 серпня 1955 р. термін покарання знижено до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 25 січня 1992 р.

ПАНЧУК Софія Іванівна, 1924 р.н., українка, освіта неповна середня, прибиральниця. Заарештована ВББ УНКВС Чернівецької обл. 23 березня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 11-14 липня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 17 липня 1991 р.

ПРЕСТАЯ Марія Андріївна, 1886 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МВС СРСР від 19 жовтня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПРЕСТАЯ Олексій Авксентійович, 1894 р.н., українець, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні 27 грудня 1948 р. в Архангельській обл. Російської Федерації.

ПРЕСТАЯ Олена Олексіївна, 1922 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПРЕСТАЯ Павлина Олексіївна, 1928 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПРЕСТАЯ Ядвіга Олексіївна, 1925 р.н., українка, освіта неповна середня, продавець. Заарештована ВББ УНКВС Чернівецької обл. 3 квітня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 11-14 липня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 17 липня 1991 р.

ПРОКОПЕЦЬ Авксентій Іванович, 1921 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 18 грудня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 26 лютого 1948 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 26 квітня 1990 р.

ПРОКОПЕЦЬ Василь Іванович, 1929 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 21 серпня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 20 вересня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Військовою колегією ВС СРСР 6 квітня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

РЕПЕШКО Георгій Іванович, 1929 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 31 серпня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 2 вересня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ОдВО 22 квітня 1955 р. термін покарання знижено до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 18 листопада 1991 р.

САМБОРСЬКИЙ Іван Федорович, 1920 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 9 жовтня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 18 лютого 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Справа припинена 24 березня 1956 р. за відсутністю в його діях складу злочину. Реабілітований на підставі Закону України від 17 квітня 1991 р.

САМБОРСЬКИЙ Микола Тодорович, 1923 р.н., українець, освіта початкова, боєць винищувального загону. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 15 липня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 14 серпня 1948 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 12 жовтня 1954 р. термін покарання знижено до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 грудня 1991 р.

СТЕФАНЮК Никифор Іванович, 1914 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 1162 сп 352 сд. Заарештований ВКР "Смерш" 352 сд 18 грудня 1944 р. як соціально небезпечний елемент. Засуджений не був. Справа припинена ВКР "Смерш" 173 сд 20 січня 1945 р. за відсутністю в його діях складу зло-

чину. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 18 лютого 1996 р.

ТКАЧУК Домна Тодорівна, 1896 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 15 грудня 1947 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР. Засуджена не була. Справа припинена ст. слідчим УМДБ Чернівецької обл. 15 березня 1948 р. на підставі ст. 5 КПК УРСР. Реабілітована на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТКАЧУК Марія Миколаївна, 1920 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 15 грудня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 8 березня 1948 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 16 березня 1956 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 23 жовтня 1991 р.

Ч У Н Ь К І В

БАБИЛЮК Василь Гаврилович, 1908 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 27 серпня 1940 р. Чернівецьким обласним судом 3 квітня 1941 р. за антирадянську агітацію і як соціально небезпечний елемент за ст. ст. 54-10 ч. 1, 54-13 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 17 червня 1994 р.

БАБИЧ Василина Степанівна, 1926 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ НКДБ 6 серпня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 14 листопада 1945 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 29 грудня 1991 р.

БАБИЧ Онуфрій Васильович, 1888 р.н., українець, освіта неповна середня, примар. Заарештований Заставнівським РВ НКВС 20 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 17 травня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 12 січня 1942 р. у Сиблазі Іркутської обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 19 червня 1989 р.

БАРАБАШ Єлизавета Миколаївна, 1908 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ НКДБ 6 липня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 10-13 жовтня 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 23 грудня 1991 р.

ГНІДАНИК Лідія Миколаївна, 1923 р.н., українка, освіта неповна середня, голова сільської споживспілки. Заарештована Заставнівським РВ НКДБ 7 серпня 1945 р. за пособництво ОУН. Засуджена не була. Справа припинена мол. слідчим УНКДБ Чернівецької обл. 9 жовтня 1945 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 21 травня 1996 р.

КРИВОХИЖА Катерина Василівна, 1909 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ НКДБ 6 липня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 10-13 жовтня 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 23 грудня 1991 р.

КРИВОХИЖА Сильвестр Григорович, 1909 р.н., українець, освіта вища юридична, вчитель. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 26 червня 1941 р. за участь в ОУН. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Подальша доля невідома. Справа припинена УКДБ при РМ УРСР по Чернівецькій обл. 12 лютого 1964 р. за відсутністю в його діях складу злочину. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАНИК Григорій Михайлович, 1909 р.н., українець, освіта вища, вчитель. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 25 березня 1941 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Подальша доля невідома. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 5 грудня 1996 р.

МОСПАНЧУК Дмитро Григорович, 1909 р.н., українець, неписьменний, двірник. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 21 березня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 3 квітня 1943 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 35 КК РРФСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 28 червня 1943 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 листопада 1990 р.

СТУП'ЯК Іван Іванович, 1913 р.н., українець, освіта початкова, механік. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 6 серпня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 14 листопада 1945 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 грудня 1991 р.

ФИЛИП'ЮК Ганна Петрівна, 1902 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована ВББ УНКВС Чернівецької обл. 19 липня 1945 р. ВТ військ НКВС

Чернівецької обл. 30 серпня 1945 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 22 липня 1992 р.

ФИЛИП'ЮК Іван Васильович, 1923 р.н., українець, освіта неповна середня, завідуючий клубом. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 8 серпня 1950 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 13 листопада 1950 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 25 листопада 1993 р.

ЧУПРУН Василь Георгійович, 1918 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 25 січня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 6 квітня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 1 квітня 1992 р.

ЧУПРУН Георгій Васильович, 1890 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 25 січня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 6 квітня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 1 квітня 1992 р.

ЩЕРБАНОВИЧ Степан Антонович, 1903 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 6 травня 1941 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Подальша доля невідома. Справа припинена УКДБ при РМ УРСР по Чернівецькій обл. 7 грудня 1964 р. на підставі ст. 6 п. 3 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 червня 1996 р.

Ш У Б Р А Н Е Ц Ь

ВЕЛИЧКО Домна Олександрівна, 1910 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Садгірським РВ НКДБ 8 березня 1945 р. за участь в ОУН. Засуджена не була. Справа припинена ст. слідчим слідвідділу УМДБ Чернівецької обл. 25 березня 1946 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітована на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГИРЮК Дмитро Петрович, 1912 р.н., українець, освіта вища юридична. Заарештований УКР МДБ Південної групи військ у Румунії 24 жовтня 1946 р. ОН при МДБ СРСР 11 жовтня 1947 р. за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 19 березня 1993 р.

ГРИЖАК Іван Миколайович, 1897 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Садгірським РВ МДБ 10 березня 1951 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 28 квітня 1951 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 8 вересня 1992 р.

ГРИНЮК Степанида Олександрівна, 1921 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 25 листопада 1944 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГУДЗУМАН Євгенія Тимофіївна, 1885 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 26 грудня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДМИТРЮК Василь Іванович, 1897 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 24 лютого 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 22 квітня 1948 р. за пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 травня 1992 р.

ДМИТРЮК Йосип Васильович, 1928 р.н., українець. За постановою УНКВС Чернівецької обл. від 28 травня 1945 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДМИТРЮК Сидір Васильович, 1937 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ДМИТРЮК Стефанія Василівна, 1935 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЖОВНІРЮК Іван Васильович, 1896 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Садгірським РВ МДБ 4 листопада 1950 р. Чернівецьким обласним судом 26 січня 1951 р. як член нелегальної релігійної організації п'ятидесятників за ст. ст. 54-10, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 14 лютого 1992 р.

ІЛАЩУК Василь Петрович, 1911 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Садгірським РВ МДБ 11 липня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 23 вересня 1947 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

КАНТИМІР Георгій Миколайович, 1925 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Садгірським РВ МДБ 30 січня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 31 березня 1948 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 11 жовтня 1955 р. термін покарання знижено до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 7 лютого 1992 р.

КОСТЮК Анастасія Георгіївна, 1896 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 19 березня 1947 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН-УПА. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОСТЮК Марія Юстинівна, 1927 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КОСТЮК Ольга Юстинівна, 1934 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні 27 лютого 1950 р. в Архангельській обл. Російської Федерації.

КОСТЮК Петро Миколайович, 1908 р.н., українець, неписьменний, боєць винищувального загону. Заарештований Садгірським РВ МДБ 24 лютого 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 13 квітня 1948 р. за зв'язок з ОУН і недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 квітня 1992 р.

КОХАНЮК Домна Олексіївна, 1902 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Померла на спецпоселенні 28 лютого 1948 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОХАНЮК Єлизавета Василівна, 1927 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОХАНЮК Йосип Васильович, 1930 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУЧЕР Євген Васильович, 1901 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Садгірським РВ МДБ 10 липня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 23 вересня 1947 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

КУШНІРЮК Марія Петрівна, 1915 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУШНІРЮК Марко Євгенович, 1919 р.н., українець, освіта початкова, боєць винищувального загону. Заарештований Садгірським РВ НКВС 1 вересня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 13 жовтня 1945 р. за пособництво ОУН і недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 листопада 1990 р.

ЛАСТІВКА Анастасія Георгіївна, 1875 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 10 квітня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника УПА. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛАСТІВКА Денис Васильович, 1924 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць. Заарештований ВКР "Смерш" перевірочно-фільтраційного табору № 283 13 серпня 1945 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР. Засуджений не був. Справа припинена слідчим УНКДБ Чернівецької обл. 21 лютого 1946 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований на підставі Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛАСТІВКА Дмитро Ілліч, 1903 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць. Заарештований ВКР "Смерш" перевірочно-фільтраційного табору № 283 17 серпня 1945 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР. Засуджений не був. Справа припинена слідчим УНКДБ Чернівецької обл. 21 лютого 1946 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований на підставі Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛОБОДЮК Василь Дмитрович, 1883 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 16 лютого 1945 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-2 КК УРСР. Засуджений не був. Помер у місцях позбавлення волі. Справа припинена ОН при НКВС СРСР 17 листопада 1945 р. у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

МАГАЛЕВИЧ Катерина Георгіївна, 1880 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 29 березня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН-УПА. Померла на спецпоселенні 8 червня 1945 р. у Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАГАЛЕВИЧ Мидора Костянтинівна, 1910 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН-УПА. Померла на спецпоселенні в Комі АРСР

Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАГАЛЕВИЧ Мидора Миколаївна, 1917 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МВС СРСР від 19 березня 1947 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН-УПА. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАГАЛЕВИЧ Олімпія Василівна, 1937 р.н., українка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН-УПА. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАГАЛЕВИЧ Тимофій Іванович, 1880 р.н., українець, освіта початкова, агроном на цукровому заводі. Заарештований Садгірським РВ НКДБ 2 березня 1945 р. ОН при НКВС СРСР 28 серпня 1945 р. за зраду батьківщини і участь в ОУН-УПА за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 19 травня 1992 р.

МАКОВСЬКА Стефанія Омелянівна, 1927 р.н., народилася в с. Малий Кучурів, українка, освіта середня, селянка. Заарештована ВББ УНКВС Чернівецької обл. 9 квітня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 11-14 липня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-2 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 17 липня 1991 р.

МУДРІЙ Марія Василівна, 1925 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована ВББ УНКВС Чернівецької обл. 25 квітня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-2 КК УРСР. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 11-14 липня 1945 р. виправдана.

МУДРІЙ Мидора Миколаївна, 1921 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована ВББ УНКВС Чернівецької обл. 25 квітня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 11-14 липня 1945 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 19, 54-1 "а", 54-2 КК УРСР засуджена до 3 р. позбавлення волі у ВТТ, але на підставі Указу ПВР СРСР від 7 липня 1945 р. "Про амністію" з-під арешту звільнена. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 17 липня 1991 р.

МУСТЕЦА Вероніка Іларіонівна, 1893 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована ВТВ НКДБ ст. Чернівці 26 жовтня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 22 грудня 1944 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-2 КК УРСР засуджена до 15 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 17 квітня 1991 р.

ПАВЛЮК Домна Танасіївна, 1912 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Садгірським РВ НКДБ 8 березня 1945 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-11 КК УРСР. Засуджена не була. Справа припинена слідчим слідвідділу УНКДБ Чернівецької обл. 25 березня 1946 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітована на підставі Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПАВЛЮК Євгенія Іллівна, 1923 р.н., українка, освіта неповна середня, кравчиня. Заарештована ВББ УНКВС Чернівецької обл. 25 квітня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 11-14 липня 1945 р. за пособництво ОУН за ст. ст. 19, 54-1 "а", 54-2 КК УРСР засуджена до 3 р. позбавлення волі у ВТТ, але на підставі Указу ПВР СРСР від 7 липня 1945 р. "Про амністію" з-під арешту звільнена. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 17 липня 1991 р.

ПАВЛЮК Орест Ілліч, 1929 р.н., українець, освіта неповна середня, робітник. Заарештований Садгірським РВ МДБ 10 березня 1947 р. Чернівецьким обласним судом 30 травня 1947 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 11 червня 1991 р.

ПЕЛЕП'ЯК Калина Іванівна, 1924 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПЕЛЕП'ЯК Сильвестр Васильович, 1920 р.н., українець, освіта початкова, боєць винищувального загону. Заарештований Садгірським РВ НКВС 1 вересня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 13 жовтня 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 листопада 1990 р.

ПЕНТЕЛЮК Мидора Іларіонівна, 1909 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Садгірським РВ МДБ 24 лютого 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 22 квітня 1948 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 29 травня 1992 р.

ПЕТРЮК Ілля Петрович, 1898 р.н., українець, освіта неповна середня, примар. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 21 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 7 квітня 1941 р. за активну боротьбу проти революційного руху за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 26 травня 1989 р.

ПЕТРЮК Степан Іванович, 1918 р.н., українець, освіта неповна середня, солдат румунської армії. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 31 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 12 квітня 1990 р.

ПІЦУЛ Василь Георгійович, 1910 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць. Заарештова-

ний ВКР “Смерш” перевірочно-фільтраційного табору № 283 17 серпня 1945 р. як соціально небезпечний елемент. Засуджений не був. Справа припинена слідчим УНКДБ Чернівецької обл. 21 лютого 1946 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований на підставі Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПОБУЦЬКА Синефта Миколаївна, 1903 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 15 лютого 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН-УПА. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПОБУЦЬКИЙ Василь Георгійович, 1935 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РАДИШ Василь Денисович, 1913 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Садгірським РВ МДБ 10 липня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 23 вересня 1947 р. за зв’язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

РАДИШ Дмитро Йосипович, 1928 р.н., українець, освіта початкова, учень. Заарештований ВТВ НКДБ ст. Чернівці 26 жовтня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 22 грудня 1944 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 “а”, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 2 липня 1991 р.

РАДИШ Євгенія Іванівна, 1921 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 10 квітня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника УПА. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РАДИШ Мидора Олександрівна, 1928 р.н., українка, освіта початкова, секретар сільради. Заарештована ВББ УНКВС Чернівецької обл. 25 квітня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 11-14 липня 1945 р. за зв’язок з ОУН за ст. ст. 19, 54-1 “а”, 54-2 КК УРСР засуджена до 3 р. позбавлення волі у ВТТ, але на підставі Указу ПВР СРСР від 7 липня 1945 р. “Про амністію” з-під арешту звільнена. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 17 липня 1991 р.

РАДИШ Микола Євгенович, 1918 р.н., українець, освіта початкова, голова колгоспу. Заарештований Садгірським РВ МДБ 10 березня 1951 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 14 червня 1951 р. за зв’язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Військовою колегією ВС СРСР 17 квітня 1954 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 грудня 1991 р.

РАДИШ Мирон Денисович, 1903 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 27 лютого 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 24 квітня 1946 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 липня 1992 р.

ТКАЧУК Стефанія Тимофіївна, 1894 р.н., українка, освіта середня спеціальна, бухгалтер. Заарештована ВББ УНКВС Чернівецької об. 10 квітня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 11-14 липня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 “а”, 54-2 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 17 липня 1991 р.

ЧЕРЕВАЙКО Микола Петрович, 1881 р.н., українець, освіта неповна середня, примар. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 20 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 7 квітня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 квітня 1989 р.

ЧОРНЕЙ Омелян Степанович, 1928 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Садгірським РВ МВС 14 жовтня 1946 р. за пособництво ОУН. Засуджений не був. Справа припинена слідчим ВББ УМВС Чернівецької обл. 26 грудня 1946 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 14 березня 1996 р.

ШКРЕТА Василь Миколайович, 1926 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ШКРЕТА Вікторія Василівна, 1924 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ШКРЕТА Домна Миколаївна, 1928 р.н., українка, освіта початкова. Заарештована ВББ УНКВС Чернівецької обл. 25 квітня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 11-14 липня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 “а”, 54-2 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Померла у місцях позбавлення волі. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 17 липня 1991 р.

ШКРЕТА Іван Миколайович, 1933 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Помер на спецпоселенні 25 вересня 1950 р. у Пермській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ШКРЕТА Марія Іларіонівна, 1903 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована ВТВ НКДБ ст. Чернівці 26 жовтня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 22 грудня 1944 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 “а”, 54-2 КК УРСР засуджена до вищої міри покарання. Військовою колегією ВС СРСР 7 лютого

1945 р. вирок замінено на 20 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 17 квітня 1991 р.

ШКРЕТА Минодора Йосипівна, 1927 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ШКРЕТА Одарка Петрівна, 1947 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ШКРЕТА Петро Олександрович, 1898 р.н., українець, освіта середня, вчитель. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 27 лютого 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 24 квітня 1946 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 21 лютого 1948 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 липня 1992 р.

ШКРЕТА Сільвія Петрівна, 1943 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ШКРЕТА Ярослав Васильович, 1947 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЯКУБЧАК Василь Юзефович, 1920 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 31 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 12 квітня 1991 р.

Ю Р К І В Ц І

АНТОЩУК Василь Петрович, 1915 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 25 січня 1949 р. Чернівецьким обласним судом 29 червня 1949 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 7 квітня 1992 р.

БАГРІЙ Іван Іванович, 1944 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 21 жовтня 1947 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БАГРІЙ Фрозина Костянтинівна, 1926 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БЛАГУН Дмитро Миколайович, 1910 р.н., українець, освіта початкова, мельник. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 19 травня 1948 р. ОН при МДБ СРСР 21 серпня 1948 р. за пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 9 червня 1992 р.

ВІЩУК Іван Васильович, 1895 р.н., українець, освіта неповна середня, примар. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 20 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 12 травня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 травня 1989 р.

ВІЩУК Марія Іванівна, 1927 р.н., українка, освіта неповна середня, помічник начальника пошти.

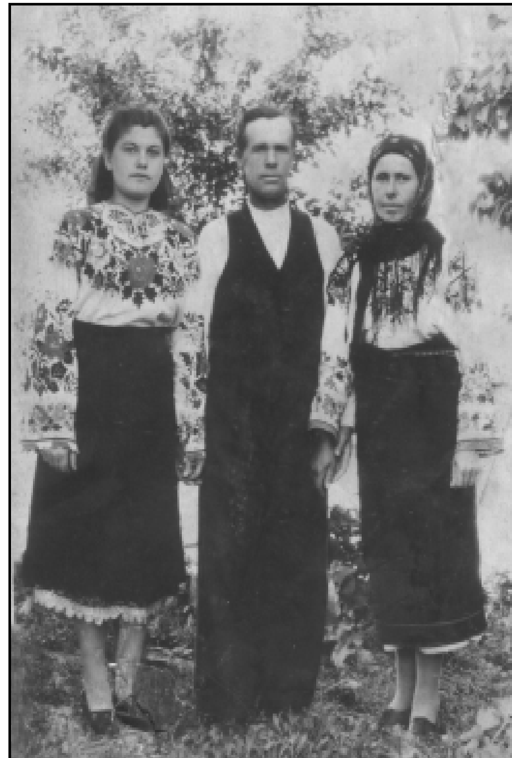

Дмитро Миколайович Благун з дружиною Параскою Іллівною та донькою Марією

Заарештована Заставнівським РВ НКДБ 26 лютого 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 27 червня 1945 р. за зв’язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 22 вересня 1992 р.

ГАПЕЙ Ілля Михайлович, 1893 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 20 квітня 1945 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 “а” КК УРСР. Засуджений не був. Справа припинена слідчим слідвідділу УМДБ Чернівецької обл. в березні 1946 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований на підставі Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГІЛЮК Георгій Флорійович, 1926 р.н., румун. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГІЛЮК Олена Ясонівна, 1898 р.н., народилася в с. Воловець Радівецького повіту Румунії, румунка, освіта неповна середня, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГІЛЮК Флорія Флоріївна, 1927 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Трагічно загинула на спецпоселенні в 1944 р. в Тюменській обл. Російської Федерації.

ГОЛОВЧУК Домна Іванівна, 1898 р.н., народилася в с. Валява Кіцманського р-ну, українка, освіта початкова, селянка. Заарештована УНКДБ Чернівецької обл. 24 серпня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 10-13 жовтня 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 “а” КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 12 грудня 1991 р.

ГОСПОДАРЮК Фрозина Василівна, 1926 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована Заставнівським РВ МДБ 8 січня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 30 березня 1948 р. за зв’язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ військ МВС УкрВО 21 вересня 1955 р. термін покарання знижено до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 1 квітня 1992 р.

ГУДИМА Дмитро Дмитрович, 1936 р.н., українець. За постановою ОН при НКВС СРСР від 4 червня 1945 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Покинув спецпоселення разом із мамою. Восени 1945 р. направлений у дитячий будинок у Чернівецькій обл. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГУДИМА Домна Миколаївна, 1901 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 4 червня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Самовільно покинула спецпоселення. 5 листопада 1945 р. за втечу зі спецпоселення засуджена до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована на підставі Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДОВГАНЮК Михайло Іванович, 1920 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 363 зсп 46 зсд. Заарештований ВКР “Смерш” 46 зсд 12 липня 1944 р. за участь в ОУН. Засуджений не був. Справа припинена оперуповноваженим ВКР “Смерш” 83 АБ 18 серпня 1944 р. за не доведенням в його діях складу злочину. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 лютого 1996 р.

ДОМЧУК Дмитро Іванович, 1908 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 19 травня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 30 червня 1948 р. за зв’язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою11 березня 1992 р.

ЗАДОРОЖНЯК Василь Ілліч, 1922 р.н., українець, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЗАДОРОЖНЯК Домна Іванівна, 1923 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 12 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЗАДОРОЖНЯК Замфіра Іллівна, 1933 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЗАДОРОЖНЯК Ілля Іванович, 1898 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 28 листопада 1942 р. як член контрреволюційної партії за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 травня 1989 р.

ЗАДОРОЖНЯК Марія Михайлівна, 1898 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЗАДОРОЖНЯК Олена Іллівна, 1922 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЗАДОРОЖНЯК Степан Іванович, 1916 р.н., українець, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 12 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЗЕЛІНСЬКИЙ Василь Іванович, 1907 р.н., народився в с. Боянчук, українець, освіта початкова, мельник. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 31 липня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 22 вересня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 25 січня 1992 р.

КВІТКОВСЬКИЙ Мирослав Іванович, 1918 р.н., українець, освіта вища. Заарештований УКР МДБ Південної групи військ у вересні 1946 р. ОН при МДБ СРСР 20 грудня 1947 р. за участь в ОУН засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 10 червня 1994 р.

КУРУЛЯК Іван Федорович, 1893 р.н., народився в с. Дорошівці, українець, освіта середня спеціальна, збирач податків. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 21 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 3 червня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 8 квітня 1948 р. у Сєввостлазі Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

ЛУМИКОВСЬКА Аурелія Петрівна, 1932 р.н., румунка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛУМИКОВСЬКА Єлизавета Петрівна, 1926 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЛУМИКОВСЬКА Лукреція Петрівна, 1928 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЛУМИКОВСЬКА Марія Петрівна, 1936 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЛУМИКОВСЬКА Трандафіра Григорівна, румунка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЛУМИКОВСЬКИЙ Аурел Петрович, 1934 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЛУМИКОВСЬКИЙ Гаврило Петрович, 1922 р.н., румун, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЛУМИКОВСЬКИЙ Петро Дмитрович, 1886 р.н., народився в м. Радівці в Румунії, румун, освіта неповна середня. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЛУЧЕСКУ Валеріан Костянтинович, 1933 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЛУЧЕСКУ Георгій Костянтинович, 1930 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЛУЧЕСКУ Елеонора Костянтинівна, 1937 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЛУЧЕСКУ Замфіра Георгіївна, 1906 р.н., народилася в с. Бадівці Радівецького повіту Румунії, румунка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЛУЧЕСКУ Нестор Костянтинович, 1935 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЛУЧЕСКУ Олена Костянтинівна, 1939 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЛУЧЕСКУ Титус Архипович, 1915 р.н., народився в с. Бадівці Радівецького повіту Румунії, румун, освіта неповна середня, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 28 вересня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 3 червня 1941 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 22 березня 1990 р.

МАГДИЧ Тодор Никифорович, 1914 р.н., народився в с. Марджина Радівецького повіту Румунії, румун, освіта початкова, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 28 вересня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 3 червня 1941 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 22 березня 1990 р.

МАТЕЙЧУК Домна Іванівна, 1942 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАТЕЙЧУК Марія Іванівна, 1937 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МАТЕЙЧУК Савета Іванівна, 1944 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МАТЕЙЧУК Фрозина Михайлівна, 1918 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МАЦКУЛЯК Василь Васильович, 1900 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 27 травня 1948 р. ОН при МВС СРСР 28 серпня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а", 206-17 "а" КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер у 1950 р. у місцях позбавлення волі в Мордовській АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 11 червня 1991 р.

Василь Васильович Мацкуляк

МИЗУНСЬКА Домна Василівна, 1895 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 11 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МИЗУНСЬКА Домна Тодорівна, 1925 р.н., українка, освіта неповна середня. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МИЗУНСЬКА Євдокія Андріївна, 1922 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 4 червня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МИЗУНСЬКИЙ Василь Григорович, 1886 р.н., українець, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 11 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Помер на спецпоселенні в 1942 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МИЗУНСЬКИЙ Георгій Георгійович, 1944 р.н., українець. За постановою ОН при НКВС СРСР від 4 червня 1945 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МОЛОЧ Іван Захарович, 1872 р.н., народився в Румунії, румун, неписьменний, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 26 вересня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 5 червня 1941 р. за спробу нелегального переходу кордону засуджений до 5 р. вислання на спецпоселення. Помер 2 березня 1942 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 28 лютого 1991 р.

МОЛОЧ Олена Стефанівна, 1876 р.н., народилася в м. Серет у Румунії, румунка, неписьменна, селянка. Заарештована 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 26 вересня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 5 червня 1941 р. за спробу нелегального переходу кордону засуджена до 5 р. вислання на спецпоселення. Померла 14 грудня 1941 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Реабілітована Чернівецьким облсудом 28 лютого 1991 р.

ОЗАРКЕВИЧ Віоріка Миколаївна, 1920 р.н., народилася в с. Бадівці Радівецького повіту Румунії, румунка, освіта початкова, селянка. Заарештована 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 26 вересня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 5 червня 1941 р. за спробу нелегального переходу кордону засуджена до 5 р. вислання на спецпоселення. Реабілітована Чернівецьким облсудом 28 лютого 1991 р.

ОЗАРКЕВИЧ Георгій Миколайович, 1924 р.н., народився в с. Бадівці Радівецького повіту Румунії, освіта початкова. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 26 вересня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 5 червня 1941 р. за спробу нелегального переходу кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. вислання на спецпоселення. Реабілітований Чернівецьким облсудом 7 березня 1974 р.

ОЗАРКЕВИЧ Марія Тодорівна, 1879 р.н., народилася в с. Бадівці Радівецького повіту Румунії, румунка, неписьменна, селянка. Заарештована 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 26 вересня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 5 червня 1941 р. за спробу нелегального переходу кордону за ст. 80 КК УРСР засуджена до 5 р. вислання на спецпоселення. Реабілітована Чернівецьким облсудом 28 лютого 1991 р.

ОЗАРКЕВИЧ Микола Георгійович, 1874 р.н., народився в с. Бадівці Радівецького повіту Румунії, румун, неписьменний, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 26 вересня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 5 черв-ня 1941 р. за спробу нелегального переходу кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. вислання на спецпоселення. Помер 2 жовтня 1942 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 28 лютого 1991 р.

ОЗАРКЕВИЧ Розалія Миколаївна, 1922 р.н., народилася в с. Бадівці Радівецького повіту Румунії, румунка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 26 вересня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 5 червня 1941 р. за спробу нелегального переходу кордону засуджена до 5 р. вислання на спецпоселення. Реабілітована Чернівецьким облсудом 28 лютого 1991 р.

ПАЦАРИНЮК Володимир Іванович, 1922 р.н., українець, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадників батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПАЦАРИНЮК Ганна Іванівна, 1930 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПАЦАРИНЮК Домніка Василівна, 1893 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПАЦАРИНЮК Іван Васильович, 1885 р.н., українець, неписьменний, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПАЦАРИНЮК Наталя Іванівна, 1937 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні в 1942 р. у Тюменській обл. Російської Федерації.

ПАЦАРИНЮК Олена Іванівна, 1928 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПАЦАРИНЮК Ольга Іванівна, 1926 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПАЦАРИНЮК Савета Іванівна, 1935 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні в 1942 р. у Тюменській обл. Російської Федерації.

ПАЦАРИНЮК Степан Іванович, 1920 р.н., українець, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПОПЕСКУ Драгуш Іванович, 1938 р.н., румун. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПОПЕСКУ Іван Іванович, 1940 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПОПЕСКУ Іван Лазарович, 1897 р.н., народився в с. Бадівці Радівецького повіту Румунії, румун, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПОПЕСКУ Іларіон Костянтинович, 1882 р.н., народився в с. Бадівці Радівецького повіту Румунії, румун, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 13 січня 1943 р. як член контрреволюційної партії за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

ПОПЕСКУ Лазар Іванович, 1936 р.н., румун. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПОПЕСКУ Минодора Григорівна, 1886 р.н., румунка, неписьменна, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Померла на спецпоселенні 9 вересня 1949 р. в Омській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПОПЕСКУ Октавія Іванівна, 1927 р.н., румунка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПОПЕСКУ Олена Василівна, 1905 р.н., народилася в с. Бадівці Радівецького повіту Румунії, румунка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПОПОВИЧ Василь Несторович, 1936 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПОПОВИЧ Єлизавета Іванівна, 1914 р.н., народилася в с. Городник-Дежос Радівецького повіту Румунії, румунка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПОПОВИЧ Родіка Несторівна, 1939 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПРИЛИПЧАН Арита Іванівна, 1900 р.н., румунка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПРИЛИПЧАН Василь Васильович, 1935 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПРИЛИПЧАН Василь Іванович, 1896 р.н., народився в с. Городник Радівецького повіту Румунії, румун, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПРИЛИПЧАН Ганна Василівна, 1937 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПРИЛИПЧАН Іван Васильович, 1928 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПРИЛИПЧАН Ірина Гаврилівна, 1913 р.н., народилася в с. Воловець Радівецького повіту Румунії, румунка, освіта неповна середня, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПРИЛИПЧАН Калина Василівна, 1932 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПРИЛИПЧАН Калина Іванівна, 1866 р.н., народилася в с. Городник Радівецького повіту Румунії, румунка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПРИЛИПЧАН Лукреція Леонівна, 1941 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПРИЛИПЧАН Марія Василівна, 1930 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПРИЛИПЧАН Марія Леонівна, 1934 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПРИЛИПЧАН Олена Василівна, 1926 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПРИЛИПЧАН Олена Леонівна, 1937 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПРИЛИПЧАН Фрозина Василівна, 1939 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПРУТЯН Вероніка Гаврилівна, 1921 р.н., румунка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПРУТЯН Гаврило Петрович, 1886 р.н., народився в с. Воловець Радівецького повіту Румунії, румун, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні в 1953 р. у Тюменській обл. Російської Федерації.

ПРУТЯН Катерина Ясонівна, 1894 р.н., румунка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПРУТЯН Костянтин Гаврилович, 1926 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РУДИК Дмитро Михайлович, 1911 р.н., українець, освіта початкова, мельник. Заарештований Заставнівським РВ МДБ 13 липня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 20 вересня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 5 липня 1955 р. термін покарання знижено до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 3 лютого 1992 р.

СЕЛЬНИЦЬКА Олена Георгіївна, 1900 р.н., народилася в с. Репужинці, українка, неписьменна, селянка. Заарештована 29 вересня 1940 р. За постановою ОН при НКВС СРСР 24 травня 1941 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджена до 3 р. вислання на спецпоселення. Реабілітована на підставі Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФАРБАТЮК Катерина Василівна, 1917 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Заставнівським РВ НКДБ 6 липня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 10-13 жовтня 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 12 грудня 1993 р.

СПИСОК ГРОМАДЯН, РЕПРЕСОВАНИХ РАДЯНСЬКОЮ ВЛАДОЮ, НА ЯКИХ НЕМАЄ ДОКУМЕНТІВ В АРХІВАХ МВС ТА СБУ

БАБИН

АНТОЩУК Василина Іванівна, 1904 р.н., українка, селянка.

АНТОЩУК Микола Степанович, 1898 р.н., українець, селянин.

АНТОЩУК Параска Іванівна, 1896 р.н., українка, селянка.

ГАЛУЩАК Василь Іванович, 1911 р.н., українець, селянин.

КОЛІСНИК Василина Михайлівна, 1901 р.н., українка, селянка.

КОЛЯНДРЕЦЬКИЙ Василь Васильович, 1885 р.н., українець, примар.

КОЛЯНДРЕЦЬКИЙ Василь Іванович, українець, селянин.

КОЛЯНДРЕЦЬКИЙ Іван Васильович, 1903 р.н., українець, селянин.

КУШНЯРИК Микола Григорович, 1919 р.н., українець, селянин.

ЯНКОВ Іван Миколайович, 1924 р.н., українець, освіта початкова, пастух.

БАЛАМУТІВКА

ФУШТЕЙ Дарія Василівна, 1888 р.н., українка, селянка.

ФУШТЕЙ Іван Миколайович, 1875 р.н., українець, селянин.

БОЯНЧУК

КУЧЕРЯВИЙ Дмитро, українець, селянин.

БРІДОК

БУРИК Катерина Іванівна, 1906 р.н., українка, освіта початкова, селянка.

БУРИК Катерина Яківна, українка, селянка.

ГАЛАЙДА Іван Семенович, 1921 р.н., народився в м. Краків у Польщі, поляк.

ДЕЛЕЙ Марія Василівна, 1903 р.н., українка, освіта початкова, селянка.

ТАРАС Василь Дмитрович, 1911 р.н., українець, освіта початкова, селянин.

ФІРКО Павло Миколайович, 1920 р.н., українець, освіта початкова, селянин.

ХАЛАТУРНИК Катерина, 1936 р.н., українка.

ХАЛАТУРНИК Манолій Тодорович, 1898 р.н., українець, освіта початкова, селянин.

ВАСИЛІВ

БЗОВА Марія Тодорівна, 1887 р.н., українка, неписьменна, селянка.

БЗОВИЙ Ілля, 1885 р.н., українець, неписьменний, селянин.

ГОЛОВАТА Анастасія Георгіївна, 1910 р.н., українка, освіта початкова, селянка.

КОРОЛИК Василь Миколайович, 1921 р.н., українець, освіта початкова, селянин.

ЛІТОВСЬКА Марія Іванівна, 1922 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка.

ЛІТОВСЬКИЙ Дмитро Іванович, 1924 р.н., українець, освіта початкова, селянин.

МАТУШЕВСЬКИЙ Петро Дмитрович, 1921 р.н., українець, освіта середня, селянин.

ТОМАРСЬКИЙ Василь Олексійович, 1908 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник.

ТОМАРСЬКИЙ Степан, 1918 р.н., українець, освіта початкова, селянин.

ЧЕРВОНОГРОДСЬКА Катерина Іванівна, 1904 р.н., українка, неписьменна, селянка.

ВАСЛОВІВЦІ

ВЕРСТЮК Занфіра Гаврилівна, 1855 р.н., українка, селянка.

КАШКАВАЛ Петро Іванович, 1918 р.н., українець, селянин.

ВЕРЕНЧАНКА

БУСЕЛ Галина Федорівна, українка, студентка Львівського медінституту.

ВАСКАН Іван Іванович, 1908 р.н., українець, селянин.

ВАСКАН Катерина Василівна, 1905 р.н., українка, селянка.

ЛУЦЮК Григорій Васильович, 1921 р.н., українець, селянин.

МАШКУР Василь Григорович, 1921 р.н., українець, селянин.

ХАРЮК Марія Іванівна, 1920 р.н., українка, селянка.

ЧУНЬКІВСЬКИЙ Василь Дмитрович, 1918 р.н., українець, селянин.

ШОВКЕНИК Георгій Тодорович, 1900 р.н., українець, селянин.

ШОВКЕНИК Дмитро Тодорович, 1923 р.н., українець, селянин.

ВІКНО

БАБУХ Олексій Микитович, 1913 р.н., українець, селянин.

ГНЕП Ілля Тодорович, 1886 р.н., українець, селянин.

КАЧАН Георгій Васильович, 1900 р.н., українець, селянин.

НАГІРНА Василина, українка, селянка.

ОСАДЕЦЬ Степан Семенович, 1890 р.н., українець, селянин.

РАВЛИК Петро Миколайович, 1911 р.н., українець, селянин.

СЕМЕНЧУК Манолій Васильович, 1924 р.н., українець, червоноармієць.

ГОРІШНІ ШЕРІВЦІ

БЕЗБОРОДЬКО Вікторія Леонтіївна, 1939 р.н., українка.

БЕЗБОРОДЬКО Георгій Леонтійович, 1920 р.н., українець, селянин.

БЕЗБОРОДЬКО Фрозина Олексіївна, 1894 р.н., українка, селянка.

ОНУФРІЙЧУК Василина Георгіївна, 1881 р.н., українка, селянка.

ОНУФРІЙЧУК Ольга Василівна, 1926 р.н., українка.

СЕВЕРИН Василина Миколаївна, 1920 р.н., українка, медсестра.

ГОРОШІВЦІ

ДОСКАЛЬЧУК Василь Миколайович, 1924 р.н., українець, селянин.

ДОСКАЛЬЧУК Микола Іванович, 1890 р.н., українець, селянин.

ТОМНЮК Микола Іванович, 1906 р.н., українець, селянин.

ДОБРИНІВЦІ

БУТНЯК Микола Степанович, 1917 р.н., українець, селянин.

ДРОБОТ Василь Васильович, 1921 р.н., українець, селянин.

ДРОБОТ Василь Ілліч, 1924 р.н., українець, селянин.

ДРОБОТ Микола Ілліч, 1923 р.н., українець, селянин.

ПОБІГУШКО Наталя Танасіївна, 1920 р.н., українка, селянка.

РЯБКО Іван Ілліч, 1925 р.н., українець, селянин.

РЯБКО Марія Іванівна, 1924 р.н., українка, селянка.

РЯБКО Марія Миколаївна, 1912 р.н., українка, селянка.

СОЛЯРИК Ганна Василівна, 1920 р.н., українка, селянка.

ДОРОШІВЦІ

АНАКА Степан Васильович, 1909 р.н., українець, селянин.

БЕЗКОРОВАЙНИЙ Іван Михайлович, 1895 р.н., українець, селянин.

ВІЙЧУК Михайло Андрійович, 1911 р.н., українець, селянин.

ГАБОРА Ілля Васильович, 1896 р.н., українець, селянин.

ГРИГОРОВИЧ Марія, 1926 р.н., українка.

КИРИЛЮК Микола Степанович, 1900 р.н., українець, селянин.

МІГАЙЧУК Василь Васильович, 1920 р.н., українець, селянин.

ПАНЬКІВ Василь Ілліч, 1900 р.н., українець, селянин.

ПАНЬКІВ Іван Георгійович, українець.

ПИЦУЛА Марія Дмитрівна, українка.

ПИЦУЛА Михайло Миколайович, 1933 р.н., українець.

РОМАНЧУК Дмитро Васильович, 1927 р.н., українець, селянин.

ТКАЧУК Ілля Іванович, 1884 р.н., українець, селянин.

ТОМКО Михайло Михайлович, українець, селянин.

ЗАДУБРІВКА

БУРЕГА Михайло Григорович, 1904 р.н., українець, колгоспник.

ЗАСТАВНА

БАРАБАЩУК Савета Маноліївна, 1907 р.н., українка, селянка.

ДРАБИК Олександр Петрович, 1884 р.н., українець, селянин.

ЗІЛЬБЕРМАН Мозес Шулінович, 1910 р.н., єврей.

ЗУБИК Василь Васильович, 1914 р.н., українець, селянин.

РУДАН Микола Васильович, 1886 р.н., українець, селянин.

РУДАН Микола Олексійович, 1896 р.н., українець, селянин.

СЛИВКА Дмитро Андрійович, 1886 р.н., українець, селянин.

ТУРЕЦЬКИЙ Георгій Іванович, 1887 р.н., українець, селянин.

ЧУМАК Денис Афанасійович, 1907 р.н., народився в Київській обл., українець, селянин.

КАДУБІВЦІ

ВЕЛЬГУШ Іван Павлович, українець, селянин.

МАРУСИК Георгій Миколайович, 1885 р.н., українець, примар.

ФИЛИП'ЮК Анастасія Василівна, 1919 р.н., українка, селянка.

ШТОГРА Андрій, 1923 р.н., українець, селянин.

КОСТРИЖІВКА

БІЛЕЙЧУК Михайло Васильович, 1924 р.н., українець, селянин.

ВАСИЛЬОХА Віра Зотівна, 1934 р.н., народилася в с. Птича Дубнівського р-ну Рівненської обл.

ВАСИЛЬОХА Євгенія Зотівна, 1936 р.н.

ВАСИЛЬОХА Зот Якович, 1909 р.н., народився в с. Птича Дубнівського р-ну Рівненської обл.

ВАСИЛЬОХА Надія Василівна, 1917 р.н., народилася в с. Птича Дубнівського р-ну Рівненської обл.

ВАСИЛЬОХА Олександр Зотович, 1942 р.н.

КУЛІВЦІ

САВІЦЬКИЙ Андрій Костянтинович, 1892 р.н., українець, освіта вища, вчитель.

МАЛИЙ КУЧУРІВ

ПОКЛІТАР Вавілаш Дмитрович, 1900 р.н., румун, селянин.

ФРУНЗЕЙ Ілля Григорович, 1884 р.н., українець, двірник.

ШТИГАН Олександр Миколайович, 1875 р.н., українець, селянин.

МИТКІВ

БЗОВИЙ Василь Манолійович, 1905 р.н., українець, освіта початкова, заступник примаря.

МОСКАЛЮК Василина Іванівна, 1893 р.н., українка, селянка.

МОСОРІВКА

БЕНЮК Марія Василівна, 1922 р.н., українка, селянка.

КАРПУК Феофан Сидорович, 1925 р.н., народився в с. Грабове Ковельського р-ну Волинської обл., червоноармієць.

ПАЛІЙЧУК Василина Авксентіївна, 1906 р.н., українка, селянка.

ОНУТ

БОЖИК Іван Андрійович, 1923 р.н., українець, селянин.

БОЖИК-КРИВОХИЖА Надія Андріївна, 1919 р.н., українка, селянка.

ВАСИЛИНЧУК Павло Васильович, 1915 р.н., українець, селянин.

ВАСИЛЬЧУК Степан Романович, 1909 р.н., українець, селянин.

ГЕРАСИМЧУК Михайло Арсентійович, 1920 р.н., українець, селянин.

ГЕРАСИМЧУК Ольга Климівна, 1922 р.н., народилася у Волинській обл., українка, службовець.

ГОЛОВАЦЬКИЙ Яків Петрович, 1913 р.н., українець, селянин.

КОВАЛЮК Іван Партемійович, 1914 р.н., українець, селянин.

КОТИК Дмитро Харитонович, 1914 р.н., українець, селянин.

КРИВОХИЖА Іван Андрійович, 1919 р.н., українець, селянин.

ПІКОВСЬКИЙ Манолій Миколайович, 1918 р.н., українець, селянин.

СЕРЕДЮК Василь Іванович, 1945 р.н., українець.

ПОГОРІЛІВКА

ГАНКЕВИЧ Еммануїл Георгійович, 1898 р.н., священик.

КОЛИБАБА Іван Танасійович, 1908 р.н., українець, селянин.

КРАСНЯК Station Зігмундівна, 1924 р.н., селянка.

ПРИЛИПЧЕ

ЛЕУШТЯН Дмитро Іванович, 1891 р.н., народився в Румунії, румун, збирач податків.

ЛОБАЧ Теофіл Андрійович, 1920 р.н., українець, залізничник.

СОРОЦЬКИЙ Іван Андрійович, 1882 р.н., українець, селянин.

РЕПУЖИНЦІ

РИНЖУК Василь Григорович, 1918 р.н., українець, селянин.

РИНЖУК Прокіп Миколайович, 1914 р.н., українець, селянин.

РЖАВИНЦІ

БОЙЧУК Андрій Юстинович, 1912 р.н., українець, селянин.

БОЙЧУК Сидір Юстинович, 1908 р.н., українець, селянин.

ВЕРЕШКО Надія Трифонівна, 1919 р.н., українка, колгоспниця.

ГРУШОВСЬКА Калина Іванівна, 1910 р.н., українка, селянка.

ГРУШОВСЬКИЙ Василь Єфимович, 1906 р.н., українець, селянин.

ГРУШОВСЬКИЙ Іван Дорофтейович, 1921 р.н., українець, селянин.

ДРОБОТ Василь Дмитрович, 1906 р.н., українець, селянин.

ПИСАР Гаврило Іванович, 1916 р.н., українець, селянин.

ПИСАР Гаврило Порфирович, 1922 р.н., українець, селянин.

СМІРНОВА Марія Семенівна, 1953 р.н., українка, колгоспниця.

ТРЕБИШ Никифор Павлович, 1918 р.н., українець, селянин.

САМУШИН

БОГОНІС Василь Іванович, 1900 р.н., українець, селянин.

БОГОНІС Ганна Василівна, 1898 р.н., українка, селянка.

ЛИСІНСЬКИЙ Василь Гнатович, 1911 р.н., народився в с. Колінківці Хотинського р-ну, молдаванин, освіта початкова, селянин.

НАГОРСЬКА Домна Тодорівна, 1921 р.н., українка, селянка.

СУХАРИК Степан Степанович, 1917 р.н., українець, селянин.

ТОВТРИ

АНАКА Марія Іванівна, 1922 р.н., українка, освіта початкова, селянка.

БАРАБАШ Степан, українець, селянин.

БОЙЧУК Іван Степанович, українець, селянин.

БОЙЧУК Оксана Андріївна, 1921 р.н., українка, селянка.

КАЧУРЯК Василь Степанович, 1908 р.н., українець, освіта початкова, селянин.

МИРОНОВА Санхіра Степанівна, 1922 р.н., українка, селянка.

МЯКОТА Марія Іванівна, 1921 р.н., українка, селянка.

РУДЕЙЧУК Василь Степанович, 1903 р.н., українець, селянин.

ФЕНЮК Яків Іванович, 1903 р.н., українець, селянин.

ЧЕРНЕЦЬКА Марія Василівна, 1907 р.н., українка, селянка.

ЧЕРНЕЦЬКИЙ Іван Григорович, 1906 р.н., українець, селянин.

ХРЕЩАТИК

МОРОЗ Марія Василівна, 1932 р.н., народилася в с. Кириївка Любарського р-ну Житомирської обл., українка, колгоспниця.

МОРОЗ Петро Степанович, 1901 р.н., українець, селянин.

ЯНУШ Василь Васильович, 1922 р.н., українець, селянин.

ЧОРНИЙ ПОТІК

ВАСИЛИНЧУК Анастасія Якимівна, українка, селянка.

ВАСИЛИНЧУК Василь Дмитрович, українець, селянин.

ВІВЧАР Василь Партенійович, 1923 р.н., українець, селянин.

ПОБІГУШКО Домніка Іллівна, 1924 р.н., українка, селянка.

СТОЙКО Василь Іванович, українець, селянин.

СТОЙКО Домка Тодорівна, українка, селянка.

ШУБРАНЕЦЬ

КОХАНЮК Василь Миколайович, 1902 р.н., українець, селянин.

ЛАСТІВКА Калина Гаврилівна, 1921 р.н., українка, селянка.

МУСТЕЦА Василь Іванович, 1923 р.н., українець, селянин.

МУСТЕЦА Петро Денисович, 1911 р.н., українець, селянин.

ПАВЛЮК Домніка Миколаївна, 1897 р.н., українка, неписьменна, селянка.

ПАВЛЮК Ілля Петрович, 1888 р.н., українець, неписьменний, селянин.

ПЕЛЕП'ЯК Ірина, 1881 р.н., українка, неписьменна, селянка.

ПОБУЦЬКА Євгенія Григорівна, 1923 р.н., українка, селянка.

РАДИШ Георгій Йосипович, 1920 р.н., українець, освіта початкова, селянин.

РАДИШ Іван Григорович, 1915 р.н., українець, селянин.

САВРІЙ Микола Іванович, 1921 р.н., українець, селянин.

ШКРЕТА Петро Васильович, 1917 р.н., українець, селянин.

ШКРЕТА Ярослав Денисович, 1929 р.н., українець, селянин.

ЮРКІВЦІ

ВИРЖАК Марія Дмитрівна, українка, селянка.

ЗАДОРОЖНЯК Дем'ян Іванович, 1870 р.н., українець, селянин.

ЗАДОРОЖНЯК Домна Михайлівна, 1887 р.н., українка, селянка.

ЗАДОРОЖНЯК Іван Дем'янович, 1877 р.н., українець, селянин.

МАТЕЙЧУК Іван Дорофійович, 1915 р.н., українець, селянин.

МИЗУНСЬКИЙ Іван Васильович, 1912 р.н., українець, примар.

КЕЛЬМЕНЕЦЬКИЙ РАЙОН

Українці в Сибіру

СУМНА СТАТИСТИКА ПОЛІТИЧНИХ РЕПРЕСІЙ

Кривавим, жорстоким котком проїхалася радянська влада по населених пунктах Кельменецького району. Не було тут села, яке б не зазнало нещадних розправ. Найбільше постраждало село Новоселиця, де було арештовано і депортовано 85 осіб, смт Кельменці – 75, а також Подвір'ївка – 74 та Іванівці – 73 репресованих. У решті сіл цифри коливаються від 2 до 64 осіб. Всього з району було депортовано 740 осіб.

Що ж це були за люди? 679 українців, 36 євреїв, 11 росіян, 8 молдаванів, 4 румуни, 2 поляки.

За соціальним станом репресовані ділилися так: селян – 420, робітників – 33, службовців – 56, червоноармійців – 18, поміщиків – 8, служителів релігійного культу – 2, солдатів румунської армії – 9, торговців – 4, домогосподарок – 10, без професії – 9 осіб.

Серед репресованих було 359 чоловіків, 210 жінок, 171 дитина.

Всього було засуджено 241 особу. З них:

за статтею 54-1 "а" – зрада батьківщини і зрадницька діяльність – 33 особи;

за статтями 54-1 "а", 54-10 ч. 2 – зрадницька діяльність і антирадянська агітація – 3 особи;

за статтями 54-3, 54-13 – соціально небезпечний елемент – 38 осіб;

за статтею 54-6 – шпигунство – 6 осіб;

за статтею 54-10 ч. 2 – антирадянська агітація – 41 особа;

за статтями 54-10 ч. 2, 54-11 – члени нелегальних релігійних організацій п'ятидесятників і "Свідки Єгови" – 72 особи;

за статтями 54-10, 54-13 – антирадянська агітація, як члени контрреволюційних партій і соціально небезпечний елемент – 6 осіб;

за статтею 54-13 – боротьба проти революційного руху і як члени контрреволюційних партій – 17 осіб;

за статтею 80 – нелегальний перехід кордону – 20 осіб;

По дві особи було засуджено за співробітництво з іноземною державою і розголошення державної таємниці; одна – за спробу організації терористичного акту.

Із 241 засудженого померло у виправно-трудових таборах 37 осіб, а із 436 виселених на спецпоселення – 36. Всього – 73 особи.

Без даних про міру покарання в районі нараховується 63 репресованих.

Б А Б И Н

Пам'ятний знак жертвам голодомору і політичних репресій 1946–1947 років

АНДРУЩАК Василь Захарович, 1896 р.н., українець, неписьменний, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 24 листопада 1951 р. висланий на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

АНДРУЩАК Василь Феодосійович, 1890 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кельменецьким РВ МДБ 19 січня 1947 р. Чернівецьким обласним судом 17 квітня 1947 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 жовтня 1990 р.

АНДРУЩАК Віра Василівна, 1927 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 24 листопада 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

АНДРУЩАК Володимир Васильович, 1920 р.н., українець, освіта початкова, тесляр. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 13 червня 1950 р. Чернівецьким обласним судом 19 грудня 1950 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 16 грудня 1991 р.

АНДРУЩАК Іван Данилович, 1929 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кельменецьким РВ МДБ 25 квітня 1947 р. Чернівецьким обласним судом 4 липня 1947 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 листопада 1991 р.

АНДРУЩАК Іван Олександрович, 1912 р.н., українець, освіта неповна середня, червоноармієць. Заарештований ОВ 56 армії 3 листопада 1941 р. ВТ Ворошиловського гарнізону 17 листопада 1941 р. за антирадянську агітацію за ст. 58-10 ч. 2 КК РРФСР засуджений до вищої міри покарання. Реабілітований військовою прокуратурою ПрикВО 6 грудня 1991 р.

АНДРУЩАК Марія Василівна, 1924 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

АНДРУЩАК Марія Олександрівна, 1898 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 24 листопада 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

АНДРУЩАК Микола Григорович, 1920 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кельменецьким РВ МДБ 26 липня 1947 р. Чернівець-

ким обласним судом 29 листопада 1947 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 березня 1992 р.

АНДРУЩАК Петро Васильович, 1922 р.н., українець, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 31 березня 1953 р. висланий на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

АНДРУЩАК Раїса Василівна, 1936 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 24 листопада 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БОДЯН Василь Михайлович, 1897 р.н., українець, освіта початкова, музикант. Заарештований УНКДБ Кам'янець-Подільської обл. 11 квітня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 23 травня 1942 р. за шпигунство за ст. 54-6 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 26 серпня 1942 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 14 березня 1996 р.

ДЯЧЕК Віра Семенівна, 1930 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 24 листопада 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДЯЧЕК Марія Якимівна, 1904 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЄЛЕНИЧ Петро Федорович, 1898 р.н., українець, освіта неповна середня, староста села. Заарештований Кельменецьким РВ НКВС 26 червня 1941 р. як соціально небезпечний елемент. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Помер 1 вересня 1942 р. у місцях позбавлення волі. Справа припинена слідчим слідгрупи НКВС Челябінської обл. 28 вересня 1942 р. на підставі ст. 4 п. 1 КПК РРФСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 4 листопада 1989 р.

ІВАНОВ Костянтин Костянтинович, 1886 р.н., українець, неписьменний, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. висланий на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Помер на спецпоселенні 16 грудня 1961 р. в Іркутській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ІВАНОВА Ганна Федорівна, 1897 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ІВАНОВА Дарина Костянтинівна, 1934 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ІВАНОВА Зінаїда Костянтинівна, 1927 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КОСТЕНЮК Антон Степанович, 1920 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кельменецьким РВ МДБ 19 січня 1947 р. Чернівецьким обласним судом 17 квітня 1947 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 жовтня 1990 р.

КОСТЕНЮК Володимир Степанович, 1928 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кельменецьким РВ МДБ 19 січня 1947 р. Чернівецьким обласним судом 17 квітня 1947 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 жовтня 1990 р.

КОСТЕНЮК Марія Дорофіївна, 1895 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОСТЕНЮК Надія Семенівна, 1926 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 24 листопада 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

НАКАЙ Акселіна Максимівна, 1915 р.н., українка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

НАКАЙ Анатолій Данилович, 1941 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

НАКАЙ Антон Миронович, 1900 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кельменецьким РВ МДБ 19 січня 1947 р. Чернівецьким обласним судом 17 квітня 1947 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 жовтня 1990 р.

НАКАЙ Глафіра Іванівна, 1922 р.н., українка, неписьменна, колгоспниця. За постановою ОН при МДБ СРСР від 24 листопада 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

НАКАЙ Любов Антонівна, 1946 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РИБАК Гафія Іванівна, 1922 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Кельменецьким РВ МДБ 13 травня 1947 р. Чернівецьким обласним судом 4 липня 1947 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджена до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 27 листопада 1991 р.

РЯБИЙ Григорій Петрович, 1923 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць. Заарештований ВКР "Смерш" 9 вересня 1944 р. ВТ 2 авіабригади МосВО 25 вересня 1944 р. за антирадянську агітацію за ст. ст. 58-3, 58-10 ч. 2 КК РРФСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований військовою колегією ВС СРСР 21 березня 1972 р.

РЯБИЙ Петро Омелянович, 1890 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кельменецьким РВ НКДБ 27 червня 1941 р. за антирадянську агітацію і як соціально небезпечний елемент за ст. ст. 54-10, 54-13 КК УРСР. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Помер 31 січня 1942 р. у місцях позбавлення волі в Челябінській обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 15 березня 1989 р.

ТКАЧ Олександра Микитівна, 1914 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Кельменецьким РВ МДБ 25 квітня 1947 р. Чернівецьким обласним судом 4 липня 1947 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджена до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 27 листопада 1991 р.

ТОЛОШНЯК Володимир Васильович, 1916 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. висланий на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТОЛОШНЯК Ганна Петрівна, 1912 р.н., українка, освіта початкова, колгоспниця. Заарештована Кельменецьким РВ МДБ 16 лютого 1949 р. Чернівецьким обласним судом 25 травня 1949 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

ТОЛОШНЯК Марія Федорівна, 1919 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТОЛОШНЯК Павло Володимирович, 1944 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ТОЛОШНЯК Раїса Володимирівна, 1939 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ХОВРАТЮК Марія Прокопівна, 1915 р.н., українка, освіта початкова, колгоспниця. Заарештована Кельменецьким РВ МДБ 16 лютого 1949 р. Чернівецьким обласним судом 25 травня 1949 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

Б Е Р Н О В Е

БАБІЙ Іван Микитович, 1901 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 23 Кам'янець-Подільським ПЗ НКВС 8 серпня 1938 р. ВТ КОВО 20 жовтня 1938 р. за шпигунську діяльність за ст. 54-6 ч. 1 КК УРСР засуджений до вищої міри покарання. Вирок виконано 23 січня 1939 р. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 4 жовтня 1994 р.

БЕСАРАБЧУК Василь Семенович, 1904 р.н., українець, освіта початкова, поліцейський. Заарештований Хотинським РВ МДБ 2 вересня 1940 р. Чернівецьким обласним судом 3 січня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Верховним судом УРСР 15 червня 1990 р.

БЕСАРАБЧУК Олексій Дмитрович, 1918 р.н., українець, освіта початкова, солдат румунської армії. Заарештований 97 ПЗ НКВС 1 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 27 жовтня 1989 р.

БЕШЛЕЙ Дмитро Павлович, 1918 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований 23 Кам'янець-Подільським ПЗ НКВС 15 листопада 1939 р. ОН при НКВС СРСР 29 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 30 листопада 1990 р.

БІДЮК Василь Васильович, 1918 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 97 ПЗ НКВС 1 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 27 жовтня 1989 р.

ВЕРСТЮК Степан Самійлович, 1918 р.н., українець, солдат румунської армії. Заарештований 23 Кам'янець-Подільським ПЗ НКВС 5 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 30 листопада 1990 р.

ГЛІБІЩУК Микола Ілліч, 1928 р.н., українець, освіта неповна середня, колгоспник. Заарештований

УМДБ Чернівецької обл. 17 грудня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 19 листопада 1949 р. за спробу організації теракту за ст. ст. 16, 54-8 КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 29 жовтня 1954 р. термін покарання знижено до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 26 жовтня 1994 р.

ГУЗІЙ Агрипина Миколаївна, 1899 р.н., українка, селянка. Заарештована 23 Кам'янець-Подільським ПЗ НКВС 26 січня 1938 р. Київським обласним судом 20 січня 1939 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджена до 2 р. позбавлення волі у ВТТ. Справа припинена судовою колегією ВС УРСР за відсутністю в діях складу злочину.

ГУЗІЙ Василь Федорович, 1921 р.н., українець, учень слюсаря. Заарештований 23 Кам'янець-Подільським ПЗ НКВС 26 січня 1938 р. Київським обласним судом 20 січня 1939 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 1,5 р. позбавлення волі у ВТТ. Справа припинена судовою колегією ВС УРСР за відсутністю в його діях складу злочину.

КОРТУГУЗ Віктор Дмитрович, 1931 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОРТУГУЗ Дмитро Артемович, 1904 р.н., українець, продавець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 13 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОРТУГУЗ Дмитро Петрович, 1918 р.н., українець, освіта початкова, солдат румунської армії. Заарештований 97 ПЗ НКВС 1 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 27 жовтня 1989 р.

КОРТУГУЗ Микола Дмитрович, 1929 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 13 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОРТУГУЗ Надія Дмитрівна, 1911 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КИСТРУГА Василь Степанович, 1924 р.н., народився в м. Бельці в Молдавії, молдаванин, освіта неповна середня. Заарештований УНКДБ МРСР 8 травня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 29 грудня 1945 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

МАЛИЙ Іван Павлович, 1918 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 23 Кам'янець-Подільським ПЗ НКВС 15 листопада 1939 р. ОН при НКВС СРСР 29 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 30 листопада 1990 р.

МАЛИЙ Йосип Олександрович, 1918 р.н., українець, солдат румунської армії. Заарештований 23 Кам'янець-Подільським ПЗ НКВС 15 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 30 листопада 1990 р.

ПАУК Дмитро Васильович, 1918 р.н., українець, солдат румунської армії. Заарештований 23 Кам'янець-Подільським ПЗ НКВС 5 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 30 листопада 1990 р.

Володимир Ілліч Пертуляк

ПЕРТУЛЯК Володимир Ілліч, 1937 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 13 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПЕРТУЛЯК Іван Ілліч, 1927 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПЕРТУЛЯК Ілля Іванович, 1903 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 13 червня 1941 р.

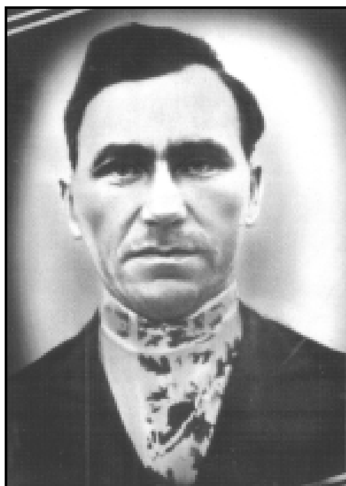
Ілля Іванович Пертуляк

Надія Василівна Пертуляк

Ольга Іллівна Пертуляк

висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПЕРТУЛЯК Марія Іллівна, 1933 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 13 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПЕРТУЛЯК Надія Василівна, 1906 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПЕРТУЛЯК Ольга Іллівна, 1926 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПИСАРЕВСЬКИЙ Олександр Минович, 1908 р.н., українець, селянин. Заарештований 9 серпня 1938 р. ОН при НКВС СРСР 17 жовтня 1939 р. за розголошення державної таємниці за ст. ст. 80, 109 ч. 1 КК УРСР засуджений до 3 р. вислання на спецпоселення. Реабілітований судовою колегією ВС СРСР 8 вересня 1961 р.

ПОПОВИЧ Василь Григорович, 1897 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 12 березня 1941 р. ВТ СибВО 13 жовтня 1941 р. за шпигунство за ст. 54-6 ч. 1 КК УРСР засуджений до вищої міри покарання. Вирок виконано 11 лютого 1942 р. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 25 квітня 1993 р.

РЯБИЙ Іван Іванович, 1922 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований УНКВС Хмельницької обл. 16 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 2 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 19 грудня 1968 р.

ТКАЧ Костянтин Григорович, 1895 р.н., українець, освіта початкова, помічник примаря. Заарештований Кельменецьким РВ НКВС 20 вересня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 7 квітня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 13 квітня 1943 р. у Сєввостлазі Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 квітня 1989 р.

УСАТИЙ Дмитро Іванович, 1905 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Кельменецьким РВ НКДБ 26 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 21 серпня 1943 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

УСАТИЙ-КРИВИЙ Семен Костянтинович, 1916 р.н., українець, селянин. Заарештований 9 серпня 1938 р. ОН при НКВС СРСР 17 жовтня 1939 р. за розголошення державної таємниці за ст. ст. 80, 109 ч. 1 КК УРСР засуджений до 3 р. вислання на спецпоселення. Реабілітований судовою колегією ВС СРСР 8 вересня 1961 р.

ШМИГЕЛЬСЬКИЙ Іван Якимович, 1908 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кельменецьким РВ НКДБ 26 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 24 лютого 1943 р. за антирадянську агітацію і як соціально небезпечний елемент за ст. ст. 54-10 ч. 1, 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

ЯКУБАШ Федір Харлампійович, 1907 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кельменецьким РВ НКВС 23 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 13 лютого 1943 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 листопада 1990 р.

Б У З О В И Ц Я

БЕЛІНСЬКИЙ Микола Никифорович, 1909 р.н., українець, освіта середня спеціальна, учитель. Заарештований Кельменецьким РВ НКДБ 13 червня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 8 вересня 1945 р. за зрадницьку діяльність і антирадянську агітацію за ст. ст. 54-1 "а", 54-10 ч. 2 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 лютого 1990 р.

БІЛА-ІВАНОВА Ірина Дмитрівна, 1931 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БІЛИЙ Василь Дмитрович, 1940 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БІЛИЙ Дмитро Семенович, 1897 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кельменецьким РВ МДБ 14 квітня 1947 р. Чернівецьким обласним судом 4 липня 1947 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 листопада 1991 р.

БІЛИЙ Петро Дмитрович, 1938 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. висланий на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БІЛОУС Григорій Андрійович, 1925 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 197 азсп. Заарештований ВКР "Смерш" 197 азсп 20 березня 1945 р. ВТ 28 армії 25 травня 1945 р. за антирадянську агітацію за ст. 58-10 ч. 2 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований ВТ в/ч 75092 18 вересня 1963 р.

БІЛОУС Пантелеймон Петрович, 1913 р.н., українець, освіта середня, службовець. Заарештований 23 Кам'янець-Подільським ПЗ НКВС 2 жовтня 1937 р. ОН при НКВС СРСР 28 березня 1938 р. за шпигунство за ст. 54-6 ч. 1 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ОН при МДБ СРСР 29 березня 1947 р. термін покарання знижено до фактично відбутого. Реабілітований ВТ ПрикВО 11 листопада 1957 р.

БОЙКО Марія Федорівна, 1921 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 24 листопада 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БОЙКО Микола Петрович, 1944 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ВЛАСОВ Микола Романович, 1925 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кельменецьким РВ НКДБ 19 липня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 1 листопада 1944 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований військовою прокуратурою ПрикВО 6 березня 1992 р.

ГАЛЬПЕРИН Хайм Шмульович, 1891 р.н., єврей, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 24 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 24 травня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 травня 1989 р.

ГРОМОВИЧ Андрій Романович, 1896 р.н., українець, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 8 квітня 1951 р. висланий на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КИРИЛЮК Михайло Авксентійович, 1890 р.н., українець, освіта початкова, бухгалтер. Заарештований Кельменецьким РВ НКВС 28 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 24 лютого 1943 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

КРЕСЬКО Марія Василівна, 1920 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КРЕСЬКО Степан Васильович, 1910 р.н., українець, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

НИКИТЮК Параска Мусіївна, 1898 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 24 листопада 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

НИКИТЮК Федір Максимович, 1900 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Кельменецьким РВ НКДБ 26 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 27 квітня 1943 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

ПАЛАНІЙЧУК Федір Гнатович, 1900 р.н., українець, освіта початкова, столяр. Заарештований Кельменецьким РВ НКДБ 28 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 27 лютого 1943 р. за антирадянську агі-

Лідія Яківна та Андрій Сидорович Цибулянки з донечкою Тамарою

тацію за ст. 54-10 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 24 квітня 1991 р.

ПУШКАР Іван Степанович, 1916 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 664 сп 130 сд. Заарештований ВКР "Смерш" 130 сд 10 листопада 1944 р. ВТ 130 сд 28 листопада 1944 р. за антирадянську агітацію за ст. 58-10 ч. 2 КК РРФСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РОМАШЕНКО Василь Феодосійович, 1880 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. висланий на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РОМАШЕНКО Ганна Василівна, 1924 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РОМАШЕНКО Іван Васильович, 1930 р.н., українець, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РОМАШЕНКО Іван Остапович, 1912 р.н., українець, освіта початкова, продавець. Заарештований ВКР МДБ в/ч 93210 29 серпня 1951 р. ВТ в/ч 06614 17 листопада 1951 р. за зрадницьку діяльність за ст. 58-1 "а" КК РРФСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 15 липня 1991 р.

РОМАШЕНКО Катерина Тодосіївна, 1931 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РОМАШЕНКО Лідія Василівна, 1945 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РОМАШЕНКО Любов Василівна, 1935 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РОМАШЕНКО Савостія Семенівна, 1896 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ТКАЧ Дарія Феодосіївна, 1895 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ТКАЧ Євгенія Яківна, 1933 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ТКАЧ Яків Данилович, 1886 р.н., українець, неписьменний, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЦИБУЛЯНКО Андрій Сидорович, 1889 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кельменецьким РВ НКВС 28 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 27 лютого 1943 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 квітня 1989 р.

ЦИБУЛЯНКО Лідія Яківна, 1905 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована Кельменецьким РВ НКДБ 15 жовтня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 11 січня 1945 р. за зрадницьку діяльність і антирадянську агітацію за ст. ст. 54-1 "а", 54-10 ч. 2 КК УРСР засуджена до вищої міри покарання. Вирок замінено на 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 31 травня 1991 р.

ЧЕБАН Микола Григорович, 1919 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кам'янець-Подільським ПЗ НКВС 24 липня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 листопада 1939 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований судовою колегією ВС УРСР 7 травня 1960 р.

Б У Р Д Ю Г

ГРИГОРИШИН Іван Микитович, 1905 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кельменецьким РВ МДБ 29 грудня 1948 р. ОН при МВС СРСР 11 квітня 1949 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 травня 1989 р.

ДУГАНЧИН Іван Григорович, 1902 р.н., українець, неписьменний, червоноармієць. Заарештований ВКР "Смерш" 24 січня 1945 р. за антирадянську агітацію за ст. 58-10 ч. 1 КК РРФСР. Засуджений не був. Справа припинена помічником військового прокурора 21 діючої армії 7 квітня 1945 р. за не доведенням в його діях складу злочину. Реабілітований на підставі Закону України від 17 квітня 1991 р.

КАЛЕНЧУК Іван Васильович, 1911 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кельменецьким РВ НКДБ 19 листопада 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 1 лютого 1945 р. за зраду батьківщини за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 вересня 1993 р.

КАЦАП Агафія Дем'янівна, 1887 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Кельменецьким РВ НКДБ 19 листопада 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 1 лютого 1945 р. за зраду батьківщини за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 27 вересня 1993 р.

В А Р Т И К І В Ц І

ГАНЗЮК Василь Михайлович, 1905 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 24 листопада 1951 р. висланий на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАНЗЮК Марія Василівна, 1934 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГАНЗЮК Петро Васильович, 1939 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГАНЗЮК Уляна Олексіївна, 1905 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГОРОБЕЦЬ Сергій Іванович, 1928 р.н., українець, освіта початкова. Заарештований Кельменецьким РВ НКВС 12 квітня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 8-9 серпня 1945 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Справа припинена слідчим УМДБ Чернівецької обл. 12 травня 1947 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 8 серпня 1995 р.

МАМАТЮК Василь Михайлович, 1897 р.н., українець, освіта середня спеціальна, учитель. Заарештований Кельменецьким РВ НКДБ 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 20 січня 1943 р. як член контрреволюційної партії за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 19 травня 1959 р.

МАМАТЮК Ніна Василівна, 1928 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАМАТЮК Тетяна Іванівна, 1904 р.н., народилася в с. Романківці Сокирянського р-ну, українка, освіта середня спеціальна, учителька. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

Євгенія Купріянівна Паламарчук

НЕДІЛЬСЬКИЙ Сидір Володимирович, 1880 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 12 грудня 1942 р. як член контрреволюційної партії за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 травня 1989 р.

ПАЛАМАРЧУК Євгенія Купріянівна, 1926 р.н., українка, освіта початкова, колгоспниця. Заарештована УМДБ Чернівецької обл. 8 березня 1949 р. Чернівецьким обласним судом 27 травня 1949 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецьким облсудом 31 жовтня 1988 р.

ЧЕКМАК Василина Захарівна, 1928 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЧЕКМАК Дмитро Захарович, 1931 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЧЕКМАК Захар Тимофійович, 1892 р.н., народився в с. Малинці Хотинського р-ну, українець, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЧЕКМАК Ксенія Захарівна, 1923 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЧЕКМАК Любов Захарівна, 1933 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЧЕКМАК Марія Захарівна, 1925 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЧЕКМАК Ольга Василівна, 1901 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

Ксенія Захарівна Чекмак з сином Анатолієм

ШМИГЕЛЬСЬКА Віра Михайлівна, 1905 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні в 1951 р. у Тюменській обл. Російської Федерації.

ШМИГЕЛЬСЬКА Марія Олександрівна, 1926 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ШМИГЕЛЬСЬКИЙ Василь Олександрович, 1929 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ШМИГЕЛЬСЬКИЙ Володимир Олександрович, 1933 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ШМИГЕЛЬСЬКИЙ Олександр Іванович, 1902 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

В О В Ч И Н Е Ц Ь

АРХИПОВ Георгій Антонович, 1907 р.н., українець, неписьменний, коваль. Заарештований УКДБ при РМ УРСР по Чернівецькій обл. 16 серпня 1955 р. Чернівецьким обласним судом 27 жовтня 1955 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 жовтня 1992 р.

КОЛОМІЄЦЬ Прокопій Дмитрович, 1891 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кельменецьким РВ НКДБ 16 травня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 1 листопада 1944 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 15 р. каторжних робіт. Помер 13 листопада 1945 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 жовтня 1991 р.

КУНИЦЬКА Віра Миколаївна, 1887 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУНИЦЬКИЙ Іван Васильович, 1883 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член контрреволюційної партії. Помер на спецпоселенні в 1945 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУШНІР Кіндрат Іванович, 1903 р.н., українець, освіта початкова, робітник. Заарештований Кельменецьким РВ МДБ 15 березня 1949 р. Чернівецьким обласним судом 8 червня 1949 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-3 КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Верховним судом УРСР 16 березня 1955 р. термін покарання знижено до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 7 червня 1990 р.

МІГАС Михайло Васильович, 1891 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кельменецьким РВ НКДБ 16 травня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 1 листопада 1944 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 15 р. каторжних робіт. Помер 27 січня 1945 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 жовтня 1991 р.

В О Р О Н О В И Ц Я

ГРИЦИК Віра Степанівна, 1907 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 11 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГРИЦИК Володимир Федорович, 1933 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГРИЦИК Григорій Федорович, 1935 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГРИЦИК Надія Федорівна, 1929 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГРИЦИК Ніна Федорівна, 1931 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГРИЦИК Ольга Федорівна, 1932 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГРИЦИК Федір Максимович, 1887 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 11 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Помер на спецпоселенні в 1943 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

Г Р У Ш І В Ц І

АДАМЧУК Василь Якович, 1895 р.н., українець, освіта початкова, завгосп. Заарештований Кельменецьким РВ НКДБ 25 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 3 березня 1943 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 травня 1989 р.

БАЖАН Микола Олексійович, 1928 р.н., українець, освіта початкова. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 6 жовтня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 29 листопада 1945 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 червня 1991 р.

БІЛОКОНЬ Андрій Олексійович, 1913 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць. Заарештований ОВ НКВС 6 армії 20 листопада 1941 р. ВТ військ НКВС 6 армії 4 грудня 1941 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР засуджений до вищої міри покарання. Вирок виконано 4 грудня 1941 р. Реабілітований військовою прокуратурою ПрикВО 2 серпня 1991 р.

ВОЛЬСЬКА Людмила Адамівна, 1941 р.н., українка. За постановою опертрійки УМДБ Чернівецької обл. від 25 серпня 1950 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ВОЛЬСЬКА Ольга Петрівна, 1915 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ВОЛЬСЬКИЙ Адам Леонович, 1904 р.н., українець, освіта середня, селянин. За постановою опертрійки УМДБ Чернівецької обл. від 25 серпня 1950 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ВОЛЬСЬКИЙ Віктор Адамович, 1935 р.н., українець. За постановою опертрійки УМДБ Чернівецької обл. від 25 серпня 1950 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ВОЛЬСЬКИЙ Володимир Адамович, 1938 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ДРАГОНЕНКО Євгенія Михайлівна, 1902 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДРАГОНЕНКО Костянтин Тимофійович, 1895 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кельменецьким РВ НКВС 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 7 серпня 1943 р. як член контрреволюційної партії за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

ДРАГОНЕНКО Микола Костянтинович, 1914 р.н., українець, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОРОТКИЙ Прокіп Онуфрійович, 1904 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Кельменецьким РВ НКДБ 24 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 18 лютого 1943 р. як член контрреволюційної партії за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 10 березня 1943 р. у місцях позбавлення волі в м. Челябінськ Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

КУШНІР Ольга Калістратівна, 1920 р.н., українка, освіта початкова, колгоспниця. Заарештована Кельменецьким РВ КДБ 12 жовтня 1955 р. Чернівецьким обласним судом 16-17 грудня 1955 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджена до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. ПВР СРСР 2 липня 1956 р. термін покарання знижено до 2 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 6 грудня 1991 р.

Василь Іванович Луцишин

ЛУЦИШИН Василь Іванович, 1928 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 13 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛУЦИШИН Венедикт Іванович, 1926 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЛУЦИШИН Іван Семенович, 1902 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 12 грудня 1942 р. як член контрреволюційної партії за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 травня 1989 р.

Марія Феодосіївна Луцишина

ЛУЦИШИНА Марія Феодосіївна, 1905 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 13 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАФТЮК Євдокія Тимофіївна, 1907 р.н., українка, неписьменна, колгоспниця. Заарештована Кельменецьким РВ МДБ 12 квітня 1951 р. Чернівецьким обласним судом 9 червня 1951 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 21 жовтня 1992 р.

СИРБУ Веніамін Олександрович, 1938 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СИРБУ Вікторія Захарівна, 1919 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена

Іван Семенович Луцишин

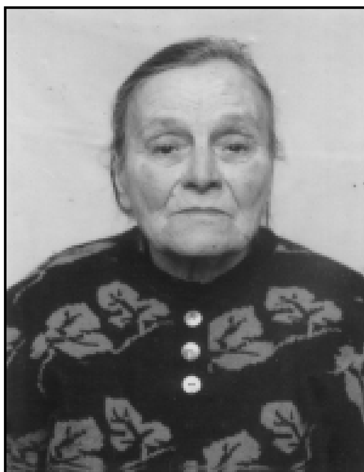

Вікторія Захарівна Сирбу

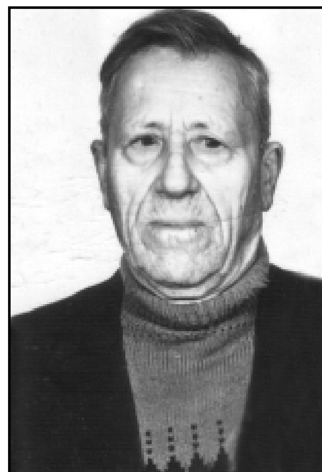

Олександр Федорович Сирбу

контрреволюційної партії. Самовільно покинула спецпоселення. 10 червня 1949 р. за втечу засуджена до 3 р. вислання на спецпоселення. Реабілітована на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

СИРБУ Олександр Федорович, 1909 р.н., народився в Молдавії, молдаванин, псаломщик. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 3 травня 1943 р. за антирадянську агітацію і як член контрреволюційної партії за ст. ст. 58-10 ч. 1, 58-13 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

СОЦЬКИЙ Іван Прокопович, 1905 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць. Заарештований ОВ НКВС 6 армії 20 листопада 1941 р. ВТ військ НКВС 6 армії 4 грудня 1941 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР засуджений до вищої міри покарання. Вирок виконано 4 грудня 1941 р. Реабілітований військовою прокуратурою ПрикВО 2 серпня 1991 р.

ФІЩУК Василь Микитович, 1898 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кельменецьким РВ НКДБ 23 червня 1941 р. за зрадницьку діяльність. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Помер 1 лютого 1942 р. у місцях позбавлення волі в Челябінській обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 18 грудня 1990 р.

ДНІСТРІВКА

БУГАЙЧУК Михайло Миколайович, 1898 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кельменецьким РВ НКДБ 7 серпня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 24-26 грудня 1945 р. за антирадянську агітацію за ст. 70 ч. 24 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі умовно і з-під варти звільнений. Реабілітований Верховним судом України 28 серпня 1992 р.

БУЛАКОВСЬКИЙ Микола Андрійович, 1916 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 197 азсп. Заарештований ВКР "Смерш" 197 азсп 20 березня 1945 р. ВТ 28 армії 25 травня 1945 р. за антирадянську агітацію за ст. 58-10 ч. 2 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований ВТ в/ч 75092 18 вересня 1963 р.

ГРЕЧАНЮК Андрій Дмитрович, 1895 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кельменецьким РВ НКДБ 7 серпня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 24-26 грудня 1945 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Військовою колегією ВС СРСР 7 червня 1947 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Верховним судом України 28 серпня 1992 р.

ГРЕЧАНЮК Софія Іванівна, 1914 р.н., українка, неписьменна, колгоспниця. Заарештована Кельменецьким РВ НКДБ 7 серпня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 24-26 грудня 1945 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Верховним судом України 28 серпня 1992 р.

ГРИФЛЮК Марія Юхимівна, 1927 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. вислана на спецпоселення як член не-

легальної релігійної організації “Свідки Єгови”. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЗАТОЛОШНИЙ Петро Максимович, 1917 р.н., народився в с. Комарів, українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Кельменецьким РВ МВС 16 лютого 1949 р. Чернівецьким обласним судом 31 травня 1949 р. як член нелегальної релігійної організації “Свідки Єгови” за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 травня 1991 р.

ІВОНИК Килина Іллівна, 1909 р.н., народилася в с. Комарів, українка, освіта початкова, колгоспниця. Заарештована Кельменецьким РВ НКДБ 13 серпня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 24-26 грудня 1945 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР виправдана, а за ст. 56-16 ч. 1 “а” КК УРСР засуджена до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Військовою колегією ВС СРСР 7 червня 1947 р. термін покарання знижено до 2 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Верховним судом України 28 серпня 1992 р.

МАТЕРЧУК Сіма Адамівна, 1902 р.н., народилася в с. Бабин, українка, освіта початкова, колгоспниця. Заарештована Кельменецьким РВ МВС 25 квітня 1947 р. Чернівецьким обласним судом 4 липня 1947 р. як член нелегальної релігійної органі-

Пам’ятний хрест
жертвам політичних репресій і голодомору 1946–1947 років

зації “Свідки Єгови” за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджена до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 27 листопада 1991р.

МЕЛЬНИК Дмитро Іванович, 1906 р.н., українець, освіта неповна середня, сторож. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 23 квітня 1950 р. Чернівецьким обласним судом 8 липня 1950 р. за співробітництво з іноземною державою за ст. 54-3 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Верховним судом УРСР 8 лютого 1990 р.

МІЗЕРІЙ Анна Василівна, 1879 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МІЗЕРІЙ Іван Михайлович, 1943 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. висланий на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації “Свідки Єгови”. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МІЗЕРІЙ Іван Тимофійович, 1878 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МІЗЕРІЙ Іван Федорович, 1910 р.н., українець, освіта середня спеціальна, учитель. Заарештований Кельменецьким РВ НКВС 28 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 27 лютого 1943 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 травня 1989 р.

МІЗЕРІЙ Марія Миколаївна, 1903 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МІЗЕРІЙ Микола Іванович, 1902 р.н., українець, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МІЗЕРІЙ Оксана Федорівна, 1924 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації “Свідки Єгови”. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МІЗЕРІЙ Тетяна Миколаївна, 1929 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МОКРОГУЗ Андрій Васильович, 1900 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Кельменецьким РВ НКДБ 7 серпня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 24 грудня 1945 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР виправданий, а за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 6 липня 1946 р. у місцях позбавлення волі. Справа припинена військовою колегією ВС СРСР 7 червня 1947 р. у зв’язку зі смертю обвинуваченого і за не доведенням в його діях складу злочину. Виправданий.

МОСКАЛЮК Тетяна Іванівна, 1928 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Кельменецьким РВ МДБ 23 травня 1947 р. Чернівецьким обласним судом 4 липня 1947 р. як член нелегальної релігійної організації “Свідки Єгови” за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджена до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 27 листопада 1991 р.

РАВЛЮК Іван Васильович, 1920 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. висланий на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації “Свідки Єгови”. Трагічно загинув на спецпоселенні в 1953 р. в Іркутській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

Родина Тимчиків: в центрі Ганна Михайлівна; стоять (зліва направо): Марія Олексіївна, Григорій Степанович та Степан Іванович

РИБАК Василь Федорович, 1926 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РИБАК Іван Васильович, 1951 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ТИМЧИК Ганна Михайлівна, 1892 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 24 листопада 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТИМЧИК Григорій Степанович, 1941 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ТИМЧИК Іван Іванович, 1890 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кельменецьким РВ НКДБ 16 квітня 1941 р. за антирадянську агітацію і як член контрреволюційної партії за ст. ст. 54-10 ч. 1, 54-13 КК УРСР. Засуджений не був. Помер 7 лютого 1942 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Справа припинена слідчим слідгрупи НКВС УРСР 23 вересня 1942 р. на підставі ст. 4 п. 1 КПК РРФСР. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТИМЧИК Марія Олексіївна, 1916 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 24 листопада 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТИМЧИК Степан Іванович, 1911 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Кельменецьким РВ МДБ 16 лютого 1949 р. Чернівецьким обласним судом 31 травня 1949 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 листопада 1992 р.

Олексій Іванович Ткач

ТКАЧ Василь Михайлович, 1921 р.н., українець, освіта середня, селянин. Заарештований 97 ПЗ НКВС 2 січня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 28 жовтня 1942 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. вислання на спецпоселення. Реабілітований Чернівецьким облсудом 28 січня 1993 р.

ТКАЧ Олексій Іванович, 1911 р.н., українець, освіта початкова, робітник. Заарештований ОВ МДБ Кишинівської залізниці 12 квітня 1949 р. Чернівецьким обласним судом 17 вересня 1949 р. за співробітництво з іноземною державою за ст. 54-3 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Справа припинена транспортною прокуратурою Львівської залізниці УКР КДБ 14 червня 1955 р. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 26 січня 1995 р.

ТОЛОШНЯК Василь Прокопович, 1898 р.н., українець, освіта початкова, збирач податків. Заарештований 4 вересня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 3 червня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

ТОМАЧЕК Ірина Юріївна, 1912 р.н., українка, освіта початкова, колгоспниця. Заарештована Кельменецьким РВ НКДБ 7 серпня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 24-26 грудня 1945 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР виправдана, а за ст. 56-16 ч. 1 "а" КК УРСР засуджена до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Військовою колегією ВС СРСР 7 червня 1947 р. термін покарання знижено до 2 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Верховним судом України 28 серпня 1992 р.

ХЛИСТАВЧУК Іван Іванович, 1877 р.н., українець, неписьменний, колгоспник. Заарештований Кельменецьким РВ НКДБ 22 серпня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 19 березня 1946 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 9 серпня 1952 р. у Карлазі Карагандинської обл. Казахської РСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 25 грудня 1992 р.

ЧЕМЕРИНОВ Іван Іванович, 1912 р.н., українець, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЧЕМЕРИНОВА Ганна Онуфріївна, 1882 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні 24 березня 1956 р. у Тюменській обл. Російської Федерації.

ЧЕМЕРИНОВА Ірина Яківна, 1912 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЧЕМЕРИНОВА Ольга Іванівна, 1940 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЧЕРНІЙ Надія Арсентіївна, 1904 р.н., українка, освіта середня спеціальна, учителька. Заарештована Кельменецьким РВ НКДБ 25 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 8 вересня 1943 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 ККУРСР засуджена до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

ЧЕРНІЙ Олексій Арсентійович, 1914 р.н., українець, освіта початкова, бухгалтер. Заарештований Кельменецьким РВ НКДБ 24 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 13 лютого 1943 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

ЯНЧУК Василь Пилипович, 1903 р.н., народився в с. Атаки Хотинського р-ну, українець, неписьменний, селянин. Заарештований Хотинським РВ НКВС 10 серпня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 7 квітня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 4 травня 1989 р.

ЯНЧУК Василь Федорович, 1898 р.н., українець, освіта початкова, примар. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 13 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Помер на спецпоселенні в 1943 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЯНЧУК Іван Васильович, 1921 р.н., українець, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 13 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЯНЧУК Надія Василівна, 1906 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЯНЧУК Тетяна Григорівна, 1924 р.н., українка, неписьменна, колгоспниця. Заарештована Кельменецьким РВ НКДБ 29 серпня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 24-26 грудня 1945 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР виправдана, а за ст. 56-16 ч. 1 "а" КК УРСР засуджена до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Військовою колегією ВС СРСР 7 червня 1947 р. термін покарання знижено до 2 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Верховним судом України 28 серпня 1992 р.

ЯЦИШИНА Євгенія Іванівна, 1908 р.н., українка, неписьменна, колгоспниця. Заарештована Кельменецьким РВ НКДБ 13 серпня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 24-26 грудня 1945 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР виправдана, а за ст. 56-16 ч. 1 "а" КК УРСР засуджена до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Військовою колегією ВС СРСР 7 червня 1947 р. термін покарання знижено до 2 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Верховним судом України 28 серпня 1992 р.

З Е Л Е Н А

АГАПІЙ Прокопій Олександрович, 1928 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць в/ч 02828. Заарештований ВКР МДБ ПриволВО 22 лютого 1953 р. ВТ Куйбишевського гарнізону 16 травня 1953 р. за антирадянську агітацію за ст. 58-10 ч. 2 КК РРФСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 жовтня 1992 р.

БУРДЕЙНА Валентина Іванівна, 1935 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУРДЕЙНА Домна Федорівна, 1902 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БУРДЕЙНА Марія Іванівна, 1940 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БУРДЕЙНИЙ Іван Антонович, 1899 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДУБЧАК Олександр Петрович, 1934 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДУБЧАК Петро Федорович, 1902 р.н., українець, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛИСА Марія Іванівна, 1885 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛИСИЙ Пилип Леонтійович, 1887 р.н., українець, освіта початкова, примар. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МИМКО Надія Петрівна, 1915 р.н., українка, неписьменна, колгоспниця. Заарештована Кельменецьким РВ МДБ 18 червня 1951 р. Чернівецьким обласним судом 31 серпня 1951 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 21 жовтня 1992 р.

ПАЛАМАРЧУК Костянтин Якович, 1895 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 21 березня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 30 грудня 1944 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-2 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 7 серпня 1945 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 19 січня 1994 р.

РЯБКО Анастасія Кіндратівна, 1898 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РЯБКО Іван Трифонович, 1933 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РЯБКО Трифон Онуфрійович, 1898 р.н., українець, освіта початкова, примар. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Помер на спецпоселенні в 1948 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

І В А Н І В Ц І

АДАМЧУК Микола Іванович, 1913 р.н., українець, заступник примаря. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

АДАМЧУК Прокопій Васильович, 1911 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 13 серпня 1946 р. Чернівецьким обласним судом 31 жовтня 1946 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Судовою колегією ВС УРСР 14 грудня 1946 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 на ст. 67 ч. 2 КК УРСР і термін покарання змінено на 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 4 лютого 1992 р.

БАЗЬ Петро Олексійович, 1919 р.н., українець, освіта початкова, солдат румунської армії. Заарештований Урюпінським РВ НКВС 29 серпня 1944 р. ВТ військ НКВС Сталінградської обл. 14 жовтня 1944 р. за зраду батьківщини за ст. 58-1 "а" КК РРФСР засуджений до 20 р. каторжних робіт. Справа припинена військовою колегією ВС СРСР 28 травня 1947 р. за відсутністю в його діях складу злочину. Реабілітований.

БАНАР Іван Степанович, 1928 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 13 серпня 1946 р. Чернівецьким обласним судом 31 жовтня 1946 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Судовою колегією ВС УРСР 14 грудня 1946 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 на ст. 67 ч. 2 КК УРСР і термін покарання змінено на 2 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 4 лютого 1992 р.

БАНАР Марія Мойсеївна, 1906 р.н., українка, освіта початкова, колгоспниця. Заарештована УМДБ Чернівецької обл. 16 лютого 1949 р. Чернівецьким обласним судом 15 червня 1949 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 4 жовтня 1991 р.

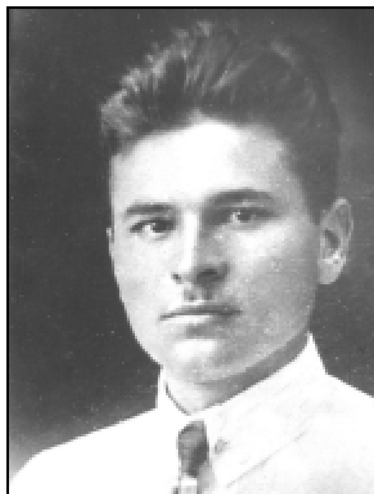

Григорій Іванович Бугаєць

БУГАЄЦЬ Григорій Іванович, 1898 р.н., українець, освіта вища, агроном. Заарештований у 1937 р. Верховним судом УРСР 17 грудня 1937 р. як ворог народу засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер у 1940 р. у місцях позбавлення волі в Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Верховним судом УРСР 31 січня 1963 р.

ВОЙНЯК Володимир, 1950 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. висланий на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ВОЙНЯК Євгенія Петрівна, 1932 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ВОЙНЯК Марія Никифорівна, 1905 р.н., українка, освіта початкова, колгоспниця. Заарештована УМДБ Чернівецької обл. 27 квітня 1950 р. Чернівецьким обласним судом 29 липня 1950 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 23 липня 1992 р.

ВОЙНЯК Ніна Петрівна, 1935 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАНЗЮК Анатолій Михайлович, 1938 р.н., народився в м. Липкани в Молдавії, українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований КДБ Чернівецької обл. 30 квітня 1957 р. Чернівецьким обласним судом 5 липня 1957 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 2 листопада 1958 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 жовтня 1992 р.

ГАНЗЮК Іван Федорович, 1941 р.н., українець. За постановою УМДБ Чернівецької обл. від 15 березня 1951 р. висланий на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАНЗЮК Ксенія Іванівна, 1912 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГАНЗЮК Федір Юхимович, 1903 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 21 червня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 26 липня 1944 р. за ухиляння від мобілізації в ЧА за ст. 206-13 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. На підставі Указу ПВР СРСР від 7 липня 1945 р. "Про амністію" 29 серпня 1945 р. звільнений. Повторно заарештований Кельменецьким РВ МДБ 25 квітня 1947 р. Чернівецьким обласним судом 7 серпня 1947 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 17 липня 1991 р.

ГЕРМАНСЬКА Ксенія Олександрівна, 1890 р.н., українка, освіта середня спеціальна, учителька. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГЕРМАНСЬКИЙ Микола Васильович, 1895 р.н., народився в с. Петрешти в Молдавії, молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 16 січня 1943 р. як член контрреволюційної партії за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 4 травня 1989 р.

ГОЛЯК Іван Миколайович, 1941 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. висланий на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОЛЯК Параска Никифорівна, 1921 р.н., українка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні в Іркутській обл. Російської Федерації.

ГОНЧАР Василь Гаврилович, 1931 р.н., українець, освіта початкова. Заарештований Кельменецьким РВ МДБ 25 січня 1947 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР. Чернівецьким обласним судом 18 квітня 1947 р. виправданий і з-під варти звільнений.

ГОНЧАР Василь Іванович, 1928 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кельменецьким РВ МДБ 22 грудня 1948 р. Чернівецьким обласним судом 15 червня 1949 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 4 жовтня 1991 р.

ГОНЧАР Гаврило Васильович, 1882 р.н., українець, неписьменний, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. висланий на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Помер на спецпоселенні в серпні 1952 р. в Іркутській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОНЧАР Іван Гаврилович, 1928 р.н., українець, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГОНЧАР Килина Яківна, 1886 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГОНЧАР Микола Гаврилович, 1924 р.н., українець, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГОНЧАРЮК Михайло Антонович, 1913 р.н., українець, освіта початкова, столяр. Заарештований ВКР “Смерш” Сєвураллагу 31 січня 1945 р. ВТ УралВО 30 березня 1945 р. за зраду батьківщини за ст. 54-1 “б” КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований військовою прокуратурою ПдУралВО 3 квітня 1992 р.

ГРУШЕЦЬКИЙ Микола Григорович, 1932 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГУЦУЛ Микола Опанасович, 1918 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 39 сп. Заарештований ВКР “Смерш” ПЕП № 12 24 травня 1945 р. ОН при МДБ СРСР 4 грудня 1946 р. за антирадянську агітацію за ст. 58-10 КК РРФСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 15 грудня 1994 р.

ДВІРСЬКА Ганна Арсеніївна, 1925 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДВІРСЬКА Катерина Арсеніївна, 1940 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ДВІРСЬКА Марія Арсеніївна, 1929 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ДВІРСЬКА Ольга Арсеніївна, 1927 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ДВІРСЬКА Параска Михайлівна, 1908 р.н., українка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ДВІРСЬКИЙ Василь Степанович, 1917 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 18 січня 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 29 квітня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 16, 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 25 червня 1947 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 вересня 1993 р.

ДЗИК Євгенія Опанасівна, 1943 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації “Свідки Єгови”. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДЗИК Микола Степанович, 1928 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць в/ч 02828. Заарештований ВКР МДБ ПриВолВО 23 лютого 1953 р. ВТ Куйбишевського гарнізону 16 травня 1953 р. як член нелегальної релігійної організації “Свідки Єгови” за ст. 58 ч. 2 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 жовтня 1992 р.

ДЗИК Параска Петрівна, 1916 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Кельменецьким РВ МДБ 25 січня 1947 р. Чернівецьким обласним судом 18 квітня 1947 р. як член нелегальної релігійної організації “Свідки Єгови” за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджена до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Справа припинена судовою колегією ВС УРСР 13 червня 1947 р. за не доведенням у діях складу злочину. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації “Свідки Єгови”. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

Степан Матвійович Дзик

ДЗИК Степан Матвійович, 1918 р.н., українець, освіта початкова, шахтар. Заарештований ВКР “Смерш” 25 липня 1945 р. ВТ УралВО 25 серпня 1945 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 “б” КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 жовтня 1991 р.

ЗАБУРЯНИЙ Микола Кирилович, 1922 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 13 серпня 1946 р. Чернівецьким обласним судом 31 жовтня 1946 р. як член нелегальної релігійної організації “Свідки Єгови” за

Прокуратура СРСР

ПРОКУРАТУРА

Чернівецької області

274000 м. Чернівці, вул. Орджонікідзе, 21, телефон № 3-30-35

Прокуратура СССР

ПРОКУРАТУРА

Черновицкой области

274000 г. Черновцы, ул. Орджоникидзе, 21, телефон № 3-30-35

22.10.91 № 13/2058-91

На № ______ от ______

СПРАВКА О РЕАБИЛИТАЦИИ

Гражданин Дзык Степан Матвеевич ,1918 года рождения, уроженец села Ивановцы ,Кельменецкого района, Черновицкой области,до ареста находился в проверочно-фильтровочном лагере НКВД СССР №0305 в городе Североуральске Свердловской области.

Военным трибуналом Уральского военного округа 25 августа 1945 года осужден по статье 54-I б УК УССР (1927 г.) к 10 годам лишения свободы в ИТЛ , поражению в политических правах на 3 года и конфискации лично ему принадлежащего имущества.

Указанный приговор в последствии не изменялся .

Арестован 25 июля 1945 года , освобожден 6 января 1955 года по зачету рабочих дней , в местах лишения свободы содержался 9 лет,5 месяцев ,11 дней, в ссылке не находился.

На основании ст. I Закона Украинской ССР " О реабилитации жертв политических репрессий на Украине" от 17 апреля 1991 года гражданин ДЗЫК СТЕПАН МАТВЕЕВИЧ реабилитирован с возвратом конфискованного имущества.

Старший помощник прокурора
области
старший советник юстиции

Н.Е.Куреляк

ст. ст. 54-10 ч. 1, 54-11 КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Судовою колегією ВС УРСР 14 грудня 1946 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 54-10 ч. 1, 54-11 на ст. 67 ч. 2 КК УРСР і термін покарання змінено на 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 4 лютого 1992 р.

ІЗБІНСЬКИЙ Євген Климентійович, 1901 р.н., народився в с. Чорнолівка в Молдавії, українець, освіта неповна середня, бухгалтер. Заарештований Кельменецьким РВ НКДБ 26 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 26 лютого 1944 р. за боротьбу проти революційного руху за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

ЛЕРНЕР Фані Овсіївна, 1932 р.н., єврейка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛІСКОВСЬКА Ганна Миколаївна, 1933 р.н., українка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 26 грудня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛІСКОВСЬКА Євгенія Федорівна, 1906 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЛІСКОВСЬКИЙ Василь Миколайович, 1938 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЛІСКОВСЬКИЙ Микола Миколайович, 1941 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МАНЧУК Марія Самійлівна, 1902 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 28 липня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Померла на спецпоселенні 7 квітня 1947 р. у Кокчетавській обл. Казахської РСР. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПІДЛІСНИЙ Дмитро Якович, 1890 р.н., українець, освіта середня спеціальна, селянин. Заарештований Кельменецьким РВ НКДБ 26 червня 1941 р. як член контрреволюційної партії. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Помер 29 червня 1942 р. у місцях позбавлення волі в Челябінській обл. Російської Федерації. Справа припинена ст. слідчим НКВС УРСР 26 липня 1942 р. на підставі ст. 4 п. 1 КПК РРФСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 жовтня 1989 р.

ПОПОВИЧ Василь Степанович, 1910 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 552 всб 275 сд. Заарештований ВКР "Смерш" 275 сд 22 серпня 1944 р. ВТ 275 сд 6 жовтня 1944 р. за антирадянську агітацію за ст. 58-10 ч. 2 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 3 жовтня 1994 р.

РАВЛЮК Анатолій Кирилович, 1922 р.н., українець, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РАВЛЮК Валентин Кирилович, 1919 р.н., українець, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РАВЛЮК Віктор Кирилович, 1926 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р. Заарештований ВКР МДБ 4 окремого Одеського полку 3 листопада 1947 р. ВТ гарнізону радянських військ у м. Бухарест 29 грудня 1947 р. за зраду батьківщини за ст. 58-1 "а" КК РРФСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 11 березня 1993 р.

РАВЛЮК Костянтин Семенович, 1884 р.н., росіянин, неписьменний, селянин. Заарештований Хотинським РВ НКВС 31 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 17 травня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 травня 1989 р.

РАВЛЮК Улита Федорівна, 1886 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Померла на спецпоселенні в 1947 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

САЛТИЦЬКИЙ Михайло Семенович, 1887 р.н., українець, освіта неповна середня, працівник лісгоспу. Заарештований Кельменецьким РВ НКДБ 26 червня 1941 р. як член контрреволюційної партії. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Помер 23 травня 1942 р. у місцях позбавлення волі в м. Верхньоуральськ Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 грудня 1989 р.

СЛИВКА Ганна Гаврилівна, 1916 р.н., українка, освіта початкова, колгоспниця. Заарештована УКДБ Чернівецької обл. 19 квітня 1954 р. Чернівецьким обласним судом 14 жовтня 1954 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджена до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 21 жовтня 1992 р.

ТАНЕНБОЙМ Сіма Беньямінівна, 1886 р.н., єврейка, домогосподарка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТАНЕНБОЙМ Фані Срулівна, 1901 р.н., єврейка, домогосподарка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ТИХОХІД Іван Степанович, 1930 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УКДБ при РМ УРСР по Чернівецькій обл. 30 травня 1957 р. Чернівецьким обласним судом 1 серпня 1957 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Справа припинена УКДБ при РМ УРСР по Чернівецькій обл. 4 серпня 1960 р. на підставі ст. 5 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 жовтня 1991 р.

ТКАЧ Дмитро Олексійович, 1926 р.н., українець, освіта початкова, робітник. Заарештований у 1944 р. 20 травня 1944 р. за релігійну діяльність за ст. 206-13 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Повторно заарештований УКДБ Чернівецької обл. 19 березня 1956 р. Чернівецьким обласним судом 14 червня 1956 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 7 лютого 1992 р.

Дмитро Олексійович Ткач

ФЕДОРЕНКО Олена Михайлівна, 1925 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФЕДОРЕНКО Параска Іванівна, 1906 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

Параска Іванівна та Олена Михайлівна Федоренко

ШЕВЧУК Іван Маркович, 1902 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 83 зсп 28 зсд. Заарештований ВКР "Смерш" 28 зсд 2 грудня 1944 р. ВТ ПрикВО 10 січня 1946 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 17 березня 1994 р.

ШІЛЛЕР Бела Берківна, 1895 р.н., єврейка, освіта початкова, кравчиня. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ШІЛЛЕР Мінча Рахмілівна, 1932 р.н., єврейка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ШІЛЛЕР Мотель Рахмільович, 1928 р.н., єврей. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ШІЛЛЕР Рахміль Лейбович, 1893 р.н., єврей, освіта початкова, поміщик. Заарештований Кельменецьким РВ НКДБ 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 5 травня 1943 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 травня 1989 р.

ШІЛЛЕР Сара Рахмілівна, 1922 р.н., єврейка, домогосподарка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спец-

поселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ШІЛЛЕР Сруль Рахмільович, 1924 р.н., єврей. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЯКУБЕНКО Григорій Андрійович, 1891 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 13 серпня 1946 р. Чернівецьким обласним судом 31 жовтня 1946 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 1, 54-11 КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Судовою колегією ВС УРСР 14 грудня 1946 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 54-10 ч. 1, 54-11 на ст. 67 ч. 2 КК УРСР і термін покарання змінено на 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 4 лютого 1992 р.

ЯКУБЕНКО Марія Василівна, 1931 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 24 листопада 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

К Е Л Ь М Е Н Ц І

Пам'ятний хрест
жертвам політичних репресій і голодомору 1946–1947 років

АІОНЕ Іван Георгійович, 1913 р.н., народився в с. Долгаска Боянського повіту Румунії, румун, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Кельменецьким РВ НКДБ 14 жовтня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 18 грудня 1944 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 КК УРСРзасуджений до 18 р. каторжних робіт. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 грудня 1993 р.

БІЛКОВСЬКИЙ Леонід Іванович, 1895 р.н., народився в м. Хотин, росіянин, освіта середня спеціальна, вчитель. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 22 липня 1940 р. Чернівецьким обласним судом 26 листопада 1940 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-2 КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Верховним судом УРСР 15 червня 1990 р.

БІЛОБРИЦЬКА Євдокія Ананіївна, 1901 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації “Свідки Єгови”. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БІЛОБРИЦЬКА Параска Омелянівна, 1935 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БІЛОБРИЦЬКИЙ Омелян Петрович, 1902 р.н., українець, неписьменний, колгоспник. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні 6 вересня 1959 р. в Іркутській обл. Російської Федерації.

ВАЙНБЕРГ Борух Фроймович, 1908 р.н., народився в м. Сокиряни, єврей, освіта середня. Заарештований Хотинським РВ НКВС 22 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 3 червня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

ВАЙСМАН Шейндла Абрамівна, 1915 р.н., єврейка, домогосподарка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ВАРВАРЮК Уляна Миколаївна, 1895 р.н., народилася в с. Ленківці, українка, неписьменна, селянка. Заарештована Кельменецьким РВ МДБ 25 січня 1947 р. Чернівецьким обласним судом 21-22 квітня 1947 р. як член нелегальної релігійної організації “Свідки Єгови” за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджена до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Справа припинена судовою колегією ВС УРСР 6 червня 1947 р. за не доведенням в діях складу злочину. Реабілітована.

ВЕЙБЕР Абрам Мошкович, 1878 р.н., єврей, освіта початкова, власник промислових підприємств. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

ВЕЙБЕР Гітла Абрамівна, 1924 р.н., єврейка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

ВЕЙБЕР Мордко Абрамович, 1918 р.н., єврей. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ВЕЙБЕР Фейга Йосипівна, 1884 р.н., єврейка, домогосподарка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГОРОБІЄВСЬКИЙ Полікарп Дмитрович, 1895 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кельменецьким РВ МДБ 19 січня 1947 р. Чернівецьким обласним судом 21-22 квітня 1947 р. як член нелегальної релігійної організації “Свідки Єгови” за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 4 р. позбавлення волі у ВТТ. Справа припинена судовою колегією ВС УРСР 6 червня 1947 р. за не доведенням в його діях складу злочину. За постановою ОН при МДБ СРСР від 24 листопада 1951 р. висланий на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації “Свідки Єгови”. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГРИБИК Микола Максимович, 1903 р.н., народився на ст. Ларга в Молдавії, українець, освіта середня спеціальна, збирач податків. Заарештований НКВС Чернівецької обл. 30 липня 1940 р. Чернівецьким обласним судом 29 листопада 1940 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-2 КК УРСР засуджений до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 21 березня 1942 р. у місцях позбавлення волі в м. Нижній Тагіл Російської Федерації. Реабілітований Верховним судом УРСР 25 листопада 1960 р.

ДЕЖМАН Берко Шмульович, 1893 р.н., єврей, поміщик. Заарештований Хотинським РВ НКВС 24 липня 1940 р. Чернівецьким обласним судом 24 жовтня 1940 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до вищої міри покарання. Судовою колегією ВС СРСР 4 січня 1941 р. вирок замінено на 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 18 травня 1994 р.

ДОКИЦЮК Дем’ян Іванович, 1899 р.н., українець, освіта початкова, пекар. Заарештований Кельменецьким РВ НКДБ 26 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 27 лютого 1943 р. за активну боротьбу проти революційного руху за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

ДУДЧАК Агафія Федорівна, 1896 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДУДЧАК Данило Антонович, 1889 р.н., народився в м. Липкани в Молдавії, українець, освіта початкова, касир. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 14 квітня 1943 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер до винесення вироку 27 вересня 1942 р. в Устьвимлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

ЖОРЖЕСКУ Михайло Миколайович, 1924 р.н., молдаванин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЗАІНЧКОВСЬКИЙ Микола Антонович, 1898 р.н., українець, освіта неповна середня, службовець. Заарештований УНКВС Челябінської обл. 28 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 3 березня 1943 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 травня 1989 р.

ІВАНОВА Віра Миколаївна, 1917 р.н., народилася в м. Харків, росіянка, освіта середня, обліковець. Заарештована Кельменецьким РВ НКДБ 23 січня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 26 грудня 1945 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР засуджена до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 11 серпня 1992 р.

КОЙФМАН Абрам Елікович, 1897 р.н., єврей, освіта початкова. За постановою ОН при НКВС СРСР від 29 березня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОНОВЧУК Сильвестр Васильович, 1902 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кельменецьким РВ НКДБ 3 квітня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 1 липня 1942 р. за антирадянську агітацію і як член контрреволюційної партії за ст. ст. 54-10 ч. 1, 54-13 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

КУЧЕР Микола Іванович, 1910 р.н., українець, неписьменний, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 24 листопада 1951 р. висланий на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУЧЕР Надія Іванівна, 1915 р.н., українка, неписьменна, робітниця. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КУЧЕР Олена Костянтинівна, 1887 р.н., українка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні 29 лютого 1960 р. в Іркутській обл. Російської Федерації.

ЛУПАШКО Маргарита Семенівна, 1938 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЛУПАШКО Надія Юхимівна, 1914 р.н., українка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЛУПАШКО Семен Іванович, 1911 р.н., українець, освіта початкова, швець. Заарештований Кельменецьким РВ МДБ 25 січня 1947 р. Чернівецьким обласним судом 21-22 квітня 1947 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 17 лютого 1992 р.

МАЙДАНЮК Костянтин Сергійович, 1907 р.н., українець, освіта початкова, столяр. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 29 серпня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 7 травня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 травня 1989 р.

МАРДАР Володимир Сергійович, 1925 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Загинув на спецпоселенні в 1948 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАРДАР Олена Яківна, 1889 р.н., українка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МАРДАР Петро Петрович, 1898 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кельменецьким РВ НКДБ 28 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 17 лютого 1943 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

МАРДАР Сергій Федорович, 1888 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Самовільно покинув спецпоселення. Помер 8 червня 1952 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МОЙСОВ Федір Іванович, 1883 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кельменецьким РВ НКВС 28 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 17 квітня 1943 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 травня 1989 р.

НИКОЛАЙЧУК Іван Васильович, 1877 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований

24 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 24 лютого 1943 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 26 квітня 1991 р.

НІЦАК Любов Несторівна, 1926 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

НІЦАК Марфа Миколаївна, 1903 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

НІЦАК Нестор Йосипович, 1900 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

НІЦАК Федір Несторович, 1930 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПЕЙСАХ Арон Меєрович, 1876 р.н., єврей, власник промислових підприємств. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Помер на спецпоселенні 10 листопада 1941 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПЕЙСАХ Левій Аронович, 1897 р.н., єврей, поміщик. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні 5 лютого 1943 р. у Тюменській обл. Російської Федерації.

ПЕЙСАХ Сося Гершківна, 1877 р.н., єврейка, домогосподарка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПЕЙСАХ Хаїм Аронович, 1909 р.н., єврей, освіта неповна середня, власник промислових підприємств. ОН при НКВС СРСР від 7 квітня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПОЛІЩУК Костянтин Васильович, 1897 р.н., українець, освіта початкова, завідуючий магазином. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 29 травня 1941 р. як член контрреволюційної партії за ст. 58-13 КК РРФСР. Засуджений не був. Помер 17 травня 1942 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Справа припинена 20 червня 1942 р. у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 26 квітня 1994 р.

РИНГАЧ Володимир Аксентійович, 1928 р.н., українець, освіта початкова, робітник. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 3 листопада 1950 р. Чернівецьким обласним судом 17 січня 1951 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 травня 1991 р.

РИНГАЧ Давид Миколайович, 1926 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

РИНГАЧ Євдокія Іванівна, 1867 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РИНГАЧ Микола Давидович, 1901 р.н., українець, освіта неповна середня, торговець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

РИНГАЧ Параска Іванівна, 1906 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

РИНГАЧ Таїсія Миколаївна, 1927 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РОСОШАНСЬКА Зося Ейліківна, 1885 р.н., єврейка, домогосподарка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

РОСОШАНСЬКИЙ Мошко Ейлікович, 1881 р.н., єврей, освіта початкова, торговець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

СЕНКОВСЬКИЙ Антон Петрович, 1890 р.н., народився в м. Бельці в Молдавії, поляк, освіта середня спеціальна, збирач податків. Заарештований опергрупою НКВС Чернівецької обл. 22 липня 1940 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Подальша доля невідома. Реабілітований на підставі Закону України від 17 квітня 1991 р.

СОЛОНИЧЕНКО Іван Мефодійович, 1893 р.н., народився в с. Нова Павлівка Дніпропетровської обл., українець, освіта середня, технік райпромкомбінату. Заарештований ВББ Кельменецького РВ НКВС 30 квітня 1945 р. за зрадницьку діяльність. Засуджений не був. Справа припинена начальником ВББ Кельменецького РВ НКВС 25 червня 1945 р. за не доведенням в його діях складу злочину. Реабілітований на підставі Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЧОБОТАР Василь Олександрович, 1909 р.н., українець, освіта початкова, пимар. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 28 квітня 1943 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 16 квітня 1947 р. в Усть-вимлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 травня 1989 р.

ЧОБОТАР Євгенія Федорівна, 1915 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЧОБОТАР Лідія Василівна, 1935 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ШМІДТ Ганна Іванівна, 1905 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована 30 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 24 лютого 1943 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 КК УРСР засуджена до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 27 квітня 1989 р.

ШТЕЙМАН Йосиф Абрамович, 1911 р.н., єврей, освіта початкова, кравець. Заарештований 19 квітня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 17 жовтня 1942 р. за шпигунство за ст. 54-6 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 листопада 1990 р.

ШУСТЕР Абрам Хаїм-Гершович, 1924 р.н., єврей. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

ШУСТЕР Давид Файбішевич, 1895 р.н., народився в м. Бричани в Молдавії, єврей, освіта початкова, поміщик. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ШУСТЕР Євдокія Давидівна, 1929 р.н., єврейка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ШУСТЕР Зейла Перцівна, 1902 р.н., єврейка, домогосподарка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ШУСТЕР Ніся Хаїм-Гершівна, 1920 р.н., єврейка, домогосподарка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

ШУСТЕР Перец Давидович, 1924 р.н., єврей. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ШУСТЕР Равін Файбішевич, 1908 р.н., єврей, освіта початкова, торговець. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 22 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 7 квітня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 травня 1989 р.

ШУСТЕР Сара Азраілівна, 1900 р.н., єврейка, домогосподарка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

ШУСТЕР Хаїм-Герш Файбішевич, 1894 р.н., єврей, освіта початкова, власник промислових підприємств. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

К О З И Р Я Н И

БАК Віра Никифорівна, 1932 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

БАК Євфросинія Данилівна, 1896 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БАК Іван Никифорович, 1926 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БАК Никифор Якович, 1889 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

БУРЛАК Георгій Дмитрович, 1885 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Хотинським РВ НКВС 2 серпня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 7 квітня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 травня 1989 р.

К О М А Р І В

АДАМЧУК Дмитро Іванович, 1921 р.н., українець, селянин. Заарештований 20 лютого 1940 р. ОН при НКВС СРСР 20 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 28 травня 1971 р.

Іван Васильович і Євдокія Василівна Богомази

БОГОМАЗ Євдокія Василівна, 1909 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Кельменецьким РВ НКДБ 16 листопада 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 2 лютого 1945 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 10 квітня 1992 р.

БОГОМАЗ Іван Васильович, 1904 р.н., українець, примар. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 14 серпня 1940 р. Чернівецьким обласним судом 21 листопада 1940 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 14 жовтня 1943 р. у місцях позбавлення волі. Справа припинена Верховним судом УРСР 19 квітня 1960 р. за відсутністю в його діях складу злочину. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БОНАР Василь Федорович, 1919 р.н., українець, освіта початкова, робітник. Заарештований 23 Кам'янець-Подільським ПЗ НКВС 10 травня 1937 р. Кам'янець-Подільським народним судом 26 липня 1937 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 2 р. позбавлення волі у ВТТ. ОН при НКВС СРСР 22 грудня 1937 р. злочин перекваліфіковано зі ст. 80 на ст. 54-6 КК УРСР за шпигунство і термін покарання змінено на 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 13 червня 1996 р.

БУЙМИСТРЮК Яків Савович, 1921 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 20 лютого 1940 р. ОН при НКВС СРСР 20 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 28 травня 1971 р.

ВЛАСОВ Василь Іванович, 1919 р.н., українець, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ВЛАСОВ Петро Іванович, 1926 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ВЛАСОВА Анна Петрівна, 1887 р.н., українка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГЛАДЧУК Іван Петрович, 1904 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. висланий на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГЛАДЧУК Марія Гнатівна, 1904 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГРИНЬКО Юхим Петрович, 1895 р.н., українець, селянин. Заарештований 28 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 2 листопада 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 лютого 1990 р.

ГРУШЕЦЬКИЙ Іван Васильович, 1928 р.н., народився на х. Поливанів Яр, українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Кельменецьким РВ МДБ 25 січня 1947 р. Чернівецьким обласним судом 18 квітня 1947 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

ДВОРНИК Наталя Максимівна, 1920 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 24 листопада 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови".

Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДЗИК Євгенія Опанасівна, 1943 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ДЗИК Параска Петрівна, 1916 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЗАБУРЯННА Ганна Ананіївна, 1903 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЗАБУРЯННА Марія Леонтіївна, 1939 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЗАБУРЯННИЙ Василь Леонтійович, 1936 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЗАБУРЯННИЙ Іван Леонтійович, 1941 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЗАБУРЯННИЙ Леонтій Олексійович, 1902 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЗАБУРЯННИЙ Михайло Кирилович, 1902 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЗАТОЛОЧНА Акулина Юхимівна, 1885 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 24 листопада 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЗАТОЛОЧНИЙ Максим Федорович, 1880 р.н., українець, неписьменний, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні 2 вересня 1961 р. в Іркутській обл. Російської Федерації.

ЗАТОЛОЧНИЙ Юхим Максимович, 1930 р.н., українець, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КУБЛЯК Прокопій Іпатійович, 1908 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Кельменецьким РВ МДБ 12 серпня 1950 р. Чернівецьким обласним судом 11 листопада 1950 р. за антирадянську агітацію за ст. ст. 54-3, 54-10 ч. 1 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 19 квітня 1994 р.

ПЕТРАК Ірина Василівна, 1920 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПЕТРАК Петро Іванович, 1922 р.н., українець, неписьменний, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПЛАТАШ Василь Миколайович, 1937 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПЛАТАШ Іван Миколайович, 1941 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПЛАТАШ Марія Парфенівна, 1910 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПЛАТАШ Микола Мусійович, 1908 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РАВЛЮК Василь Іванович, 1902 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 20 листопада 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 22 березня 1945 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 9 грудня 1993 р.

РАДЕЦЬКА Ганна Василівна, 1914 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Кельменецьким РВ МДБ 25 квітня 1947 р. Чернівецьким обласним судом 4 липня 1947 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджена до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 27 листопада 1991 р.

РАДЕЦЬКА Настасія Прокопівна, 1918 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РАДЕЦЬКИЙ Яків Микитович, 1909 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

СЛИВКА Микола Іванович, 1928 р.н., народився на х. Поливанів Яр, українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 25 січня 1947 р. Чернівецьким обласним судом 18 квітня 1947 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

ТЕРЛЕЦЬКИЙ Олександр Вітольдович, 1893 р.н., народився в м. Ромни Сумської обл., українець, освіта середня спеціальна, агент соцстраху. Заарештований Кельменецьким РВ НКВС 27 червня 1941 р. за антирадянську агітацію. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Помер 23 серпня 1942 р. у місцях позбавлення волі в Челябінській обл. Російської Федерації. Справа припинена слідчим НКВС УРСР 16 вересня 1942 р. на підставі ст. 4 п. 1 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 жовтня 1989 р.

УРСУЛ Василь Ілліч, 1951 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 24 листопада 1951 р. висланий на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

УРСУЛ Василь Петрович, 1933 р.н., українець, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

Ірина Феодосіївна
та Ілля Васильович Урсули

Петро Васильович
і Єфимія Дмитрівна Урсули

УРСУЛ Ганна Петрівна, 1942 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

УРСУЛ Єфимія Дмитрівна, 1911 р.н., українка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

УРСУЛ Ілля Васильович, 1912 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

УРСУЛ Ірина Феодосіївна, 1918 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

УРСУЛ Марія Іллівна, 1942 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

УРСУЛ Петро Васильович, 1905 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

УРСУЛ Петро Петрович, 1944 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ФЕРФЕЦЬКА Ірина Василівна, 1905 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ФЕРФЕЦЬКИЙ Василь Іванович, 1936 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ФЕРФЕЦЬКИЙ Іван Дмитрович, 1901 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

Ірина Василівна та Іван Дмитрович Ферфецькі

ШВЕЦЬ Ганна Дмитрівна, 1915 р.н., українка, селянка. За постановою УМДБ Чернівецької обл. від 24 квітня 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації “Свідки Єгови”. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ШВЕЦЬ Іван Васильович, 1907 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ШВЕЦЬ Іван Іванович, 1938 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ШВЕЦЬ Леонід Іванович, 1951 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

Родина Швеців: Іван Васильович, Іван, Ганна Дмитрівна та Леонід

Зліва направо: Василь Петрович Урсул та Іван Іванович Швець

ЯКИМЧУК Михайло Антонович, 1911 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 20 лютого 1940 р. ОН при НКВС СРСР 20 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 11 грудня 1941 р. у Печлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 28 травня 1971 р.

ЯКУБЕНКО Микола Васильович, 1928 р.н., народився на х. Поливанів Яр, українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кельменецьким РВ МДБ 23 грудня 1948 р. Чернівецьким обласним судом 15 червня 1949 р. як член нелегальної релігійної організації “Свідки Єгови” за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 4 жовтня 1991 р.

ЯЛОВА Ганна Петрівна, 1914 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації “Свідки Єгови”. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЯЛОВИЙ Михайло Степанович, 1913 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні 13 травня 1952 р. в Іркутській обл. Російської Федерації.

К О Н О В К А

ДОДІ Харлампій Миколайович, 1915 р.н., народився в с. Згардешти в Молдавії, молдаванин, освіта середня, псаломщик. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 19 травня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 6 серпня 1945 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 20 р. каторжних робіт. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 грудня 1993 р.

МОЛДОВАН Василь Федорович, 1932 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МОЛДОВАН Ганна Федорівна, 1924 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

Пам’ятний хрест
жертвам політичних репресій і голодомору 1946–1947 років

МОЛДОВАН Євгенія Федорівна, 1918 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МОЛДОВАН Лукерія Никифорівна, 1899 р.н., українка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МОЛДОВАН Марія Федорівна, 1920 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МОЛДОВАН Надія Федорівна, 1935 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МОЛДОВАН Ніна Федорівна, 1926 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

Л Е Н К І В Ц І

БОРДЮЖАН Климентій Прокопович, 1915 р.н., українець, неписьменний, солдат румунської армії. Заарештований ВКР “Смерш” Чернівецького гарнізону 13 лютого 1945 р. за зраду батьківщини за ст. 54-1 “б” КК УРСР. Засуджений не був. Справа припинена ВББ УМВС Одеської обл. 19 квітня 1946 р. за відсутністю в його діях складу злочину. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 3 квітня 1996 р.

БРАЖУК Ананій Степанович, 1898 р.н., українець, освіта початкова, продавець. Заарештований Кельменецьким РВ МДБ 18 червня 1946 р. Чернівецьким обласним судом 13-14 серпня 1946 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 грудня 1991 р.

БУКАТКО Роман Іванович, 1898 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кельменецьким РВ НКДБ 16 січня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 12 квітня 1946 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 15 р. каторжних робіт. Помер 25 лютого 1948 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 лютого 1992 р.

ГРУШКО Петро Васильович, 1891 р.н., українець, освіта початкова, примар. Заарештований Кельменецьким РВ НКВС 12 жовтня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 29 березня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 16 червня 1989 р.

ДУМИТРАШ Степан Гаврилович, 1885 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований 3 лютого 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 10 травня 1946 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 лютого 1993 р.

МОТРЮК Євгенія Михайлівна, 1901 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПАЛАМАРЧУК Євгенія Яківна, 1908 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

Катерина Митрофанівна Паламарчук (нині Патрашко) з чоловіком Петром на висланні. Фото 1955 р.

ПАЛАМАРЧУК Катерина Митрофанівна, 1929 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РИБАЧЕК Ананій Васильович, 1907 р.н., українець, освіта початкова, тесляр. Заарештований Кельменецьким РВ НКВС 23 квітня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 17 листопада 1945 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

СЕРНІЙ Прокопій Дем'янович, 1898 р.н., українець, освіта початкова, тракторист. Заарештований Кельменецьким РВ НКДБ 25 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 24 лютого 1943 р. за антирадянську агітацію і як соціально небезпечний елемент за ст. ст. 54-10 ч. 1, 54-13 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер у місцях позбавлення волі. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

СЛУХАНЧУК Василь Йосипович, 1902 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 14 квітня 1943 р. за боротьбу проти революційного руху за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

ТКАЧ Іван Кирилович, 1890 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кельменецьким РВ НКДБ 25 травня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 14 листопада 1942 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 червня 1989 р.

ЧЕБАНЮК Акулина Микитівна, 1881 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

Л І В И Н Ц І

АНДРІЙЧУК Георгій Васильович, 1885 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 10 січня 1941 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 КК УРСР. Засуджений не був. Помер 7 січня 1942 р. у Севураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Справа припинена ст. слідчим слідвідділу УКДБ при РМ УРСР по Чернівецькій обл. 17 березня 1964 р. у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 жовтня 1989 р.

БІГІР Григорій Васильович, 1901 р.н., українець, освіта початкова, збирач податків. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 18 серпня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 29 березня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

ГРУШЕВСЬКИЙ Іван Харлампійович, 1920 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Кельменецьким РВ МДБ 15 серпня 1949 р. Чернівецьким обласним судом 1 листопада 1949 р. як член нелегальної релігійної організації п'ятидесятників за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Верховним

судом УРСР 16 березня 1955 р. термін покарання знижено до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 червня 1991 р.

КАТРІН Михайло Іванович, 1924 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Кельменецьким РВ МДБ 15 серпня 1949 р. Чернівецьким обласним судом 1 листопада 1949 р. як член нелегальної релігійної організації п'ятидесятників за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Верховним судом УРСР 16 березня 1955 р. термін покарання знижено до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 червня 1991 р.

КИРИЛЬЧУК Ілля Федорович, 1902 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 10 січня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 8 квітня 1942 р. за боротьбу проти революційного руху за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 травня 1989 р.

ЛУЧИК Михайло Георгійович, 1921 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Кельменецьким РВ МДБ 15 серпня 1949 р. Чернівецьким обласним судом 1 листопада 1949 р. як член нелегальної релігійної організації п'ятидесятників за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Верховним судом УРСР 16 березня 1955 р. термін покарання знижено до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 червня 1991 р.

Л У К А Ч А Н И

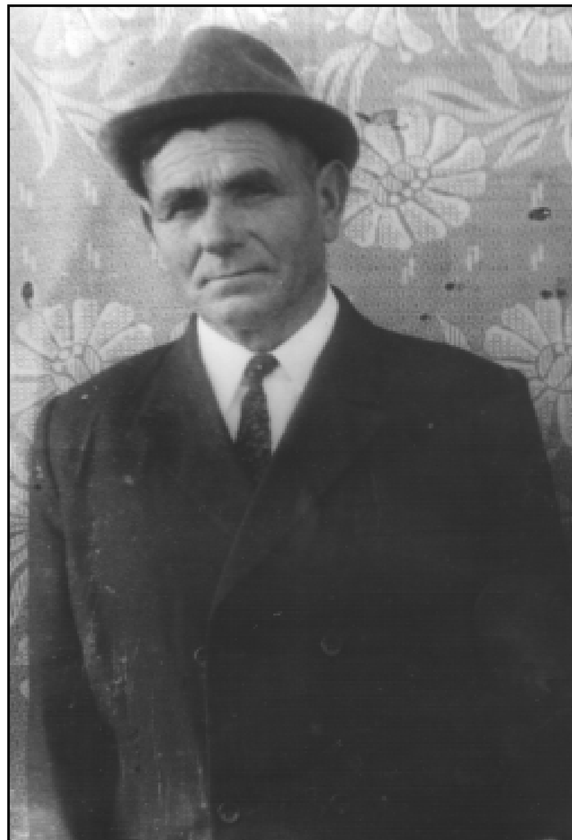

Іван Прокопович Косташ

КОСТАШ Іван Прокопович, 1904 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 106 зсп 28 зсд. Заарештований ВКР "Смерш" 28 зсд 21 вересня 1944 р. ВТ 28 зсд 25 жовтня 1944 р. за антирадянську агітацію за ст. 58-10 ч. 2 КК РРФСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 жовтня 1992 р.

М О Ш А Н Е Ц Ь

АБДУЛКА Іван Григорович, 1901 р.н., росіянин, освіта початкова, поліцейський. Заарештований 10 серпня 1940 р. Чернівецьким обласним судом 11 грудня 1940 р. як соціально небезпечний елемент за ст. ст. 54-2, 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Чернівецьким обласним судом 23 березня 1941 р. термін покарання змінено на 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 серпня 1993 р.

БАЗЕЛЮК Петро Антонович, 1939 р.н., українець, освіта неповна середня, водій. Заарештований 5 квітня 1963 р. Цілинним крайовим судом 24 червня 1963 р. як член нелегальної релігійної організації євангельських християн-баптистів за ст. 200 ч. 1 КК КазРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТК загального режиму. ПВР КазРСР 16 червня 1965 р. термін покарання знижено до фактично відбутого і з-під варти звільнений. Реабілітований Верховним судом Казахстану 27 травня 1994 р.

ГОЛДЕВИЧ Алла Михайлівна, 1931 р.н., румунка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОЛДЕВИЧ Лідія Іванівна, 1905 р.н., румунка, освіта середня, вчителька. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОЛДЕВИЧ Михайло Михайлович, 1900 р.н., народився в с. Михалкове Сокирянського р-ну, українець, освіта вища, вчитель. За-арештований УНКДБ Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 14 квітня 1943 р. як член контрреволюційної партії за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 15 червня 1944 р. в Устьвимлазі Комі АРСР Російської Федерації. Справа припинена Чернівецьким облсудом 27 лютого 1960 р. за не доведенням в його діях складу злочину. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОЛДЕВИЧ Нонна Михайлівна, 1929 р.н., румунка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОРЯЧУК Опанас Якович, 1899 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 26 червня 1941 р. як соціально небезпечний елемент. Засуджений не був. Помер 10 жовтня 1942 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 жовтня 1989 р.

ІВАНОВ Гнат Михайлович, 1903 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Кельменецьким РВ НКВС 4 квітня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 25 листопада 1945 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 січня 1995 р.

ПШОНЯК Іван Михайлович, 1899 р.н., росіянин, освіта початкова, збирач податків. Заарештований Хотинським РВ НКВС 12 серпня 1940 р. Чернівецьким обласним судом 11 квітня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до вищої міри покарання. Верховним судом УРСР 8 травня 1941 р. вирок замінено на 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 вересня 1993 р.

ТВЕРДОХЛІБ Андрій Родіонович, 1937 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТВЕРДОХЛІБ Григорій Родіонович, 1939 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ТВЕРДОХЛІБ Євгенія Родіонівна, 1926 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ТВЕРДОХЛІБ Олена Родіонівна, 1931 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ТВЕРДОХЛІБ Родіон Гнатович, 1892 р.н., українець, освіта початкова, примар. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТВЕРДОХЛІБ Тетяна Михайлівна, 1901 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Померла на спецпоселенні 9 травня 1947 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

Н Е Л И П І В Ц І

БАЛИНСЬКА Катерина Федорівна, 1898 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БАЛИНСЬКИЙ Василь Іванович, 1896 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 29 листопада 1942 р. як член контрреволюційної партії за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

БАЛИНСЬКИЙ Віталій Васильович, 1921 р.н., українець, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГЕРМАН Валентина Федотівна, 1935 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації “Свідки Єгови”. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГЕРМАН Лідія Федотівна, 1918 р.н., українка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГЕРМАН Ольга Іванівна, 1897 р.н., українка, неписьменна, колгоспниця. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГЕРМАН Федот Іванович, 1890 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кельменецьким РВ МДБ 25 січня 1947 р. Чернівецьким обласним судом 18 квітня 1947 р. як член нелегальної релігійної організації “Свідки Єгови” за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 13 серпня 1991 р.

ГОЛОВАТЮК Василь Сидорович, 1896 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Заарештований УНКВС Омської обл. 5 листопада 1942 р. ОН при НКВС СРСР 13 лютого 1943 р. за шпигунство за ст. ст. 58-6, 58-11 КК РРФСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 12 вересня 1943 р. в Омлазі Омської обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОЛОВАТЮК Клавдія Василівна, 1925 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОЛОВАТЮК Лідія Капітонівна, 1900 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КАШКАВАЛ Федір Васильович, 1903 р.н., українець, неписьменний, лісник. Заарештований ВТВ МДБ ст. Чернівці 17 січня 1947 р. Чернівецьким обласним судом 20 березня 1947 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 25 січня 1992 р.

ФУКАРЕВИЧ Анатолій Петрович, 1921 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФУКАРЕВИЧ Анеля Петрівна, 1929 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ФУКАРЕВИЧ Борис Петрович, 1919 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ФУКАРЕВИЧ Павлина Йосипівна, 1893 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

Н О В О С Е Л И Ц Я

БЕЖЕНАР Віра Іванівна, 1939 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації “Свідки Єгови”. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БЕЖЕНАР Дарина Василівна, 1912 р.н., українка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БЕЖЕНАР Іван Григорович, 1910 р.н., українець, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БОДНІКЕВИЧ Олексій Терентійович, 1889 р.н., народився в м. Хотин, росіянин, освіта середня, секретар примарії. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БРАГАР Іван Григорович, 1911 р.н., українець, освіта початкова, каменяр. Заарештований Кельменецьким РВ МДБ 25 січня 1947 р. Чернівецьким обласним судом 18 квітня 1947 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 13 серпня 1991 р.

БРАГАР Марія Василівна, 1912 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БРАГАР Наталя Іванівна, 1934 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ВАХНІВСЬКА Ольга Іванівна, 1911 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована УМДБ Чернівецької обл. 25 січня 1947 р. Чернівецьким обласним судом 18 квітня 1947 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджена до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

ВОЗНИЙ Петро Семенович, 1912 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кельменецьким РВ МДБ 23 квітня 1947 р. Чернівецьким обласним судом 7 липня 1947 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 грудня 1991 р.

Роман Романович Динжанський

ДИНЖАНСЬКИЙ Роман Романович, 1919 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кельменецьким РВ МДБ 16 лютого 1949 р. Чернівецьким обласним судом 15 червня 1949 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 4 жовтня 1991 р.

ЗАПЛІТНА Ганна Іванівна, 1947 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЗАПЛІТНА Євдокія Василівна, 1910 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЗАПЛІТНА Марія Іванівна, 1935 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЗАПЛІТНА Наталя Іванівна, 1943 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні 16 січня 1959 р. в Іркутській обл. Російської Федерації.

ЗАПЛІТНА Ольга Іванівна, 1940 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЗАПЛІТНИЙ Анатолій Іванович, 1951 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЗАПЛІТНИЙ Іван Семенович, 1908 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КОВТУН Василь Гнатович, 1902 р.н., українець, освіта середня спеціальна, офіцер румунської армії. Заарештований 12 вересня 1945 р. ВТ військ НКВС Татарської АРСР 14 грудня 1945 р. за зраду батьківщини за ст. 58-1 "а" КК РРФСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 17 серпня 1994 р.

КРАВЧУК Василь Іванович, 1950 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. висланий на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КРАВЧУК Іван Максимович, 1921 р.н., українець, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КРАВЧУК Катерина Миколаївна, 1925 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КРАВЧУК Михайло Іванович, 1943 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МАЦЕЙКО Андрій Олексійович, 1905 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований УКДБ при РМ УРСР по Чернівецькій обл. 24 вересня 1955 р. Чернівецьким обласним судом 19 грудня 1955 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 жовтня 1992 р.

МОСЯНДЗ Яким Васильович, 1927 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 24 листопада 1951 р. висланий на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації “Свідки Єгови”. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ОЛІЙНИК Марія Гнатівна, 1904 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації “Свідки Єгови”. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ОЛІЙНИК Наталя Сергіївна, 1928 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ОЛІЙНИК Сергій Іванович, 1888 р.н., українець, неписьменний, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні в 1959 р. в Іркутській обл. Російської Федерації.

ПАСІЧНИК Віктор Кирилович, 1949 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПАСІЧНИК Домна Василівна, 1893 р.н., українка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

Ольга Яківна Пасічник

ПАСІЧНИК Ольга Яківна, 1928 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПОХИЛА Василь Миколайович, 1932 р.н., українець, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПОХИЛА Ганна Миколаївна, 1932 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПОХИЛА Іван Миколайович, 1941 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПОХИЛА Марія Миколаївна, 1929 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПОХИЛА Микола Онуфрійович, 1907 р.н., українець, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПОХИЛА Профира Іванівна, 1910 р.н., українка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РОГОЗНЯК Василь Миколайович, 1951 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РОГОЗНЯК Ганна Миколаївна, 1946 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РОГОЗНЯК Марія Павлівна, 1931 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РОГОЗНЯК Микола Іванович, 1920 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РОГОЗНЯК Настасія Семенівна, 1908 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РОГОЗНЯК Наталя Павлівна, 1946 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РОГОЗНЯК Наталя Петрівна, 1921 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РОГОЗНЯК Павло Прокопович, 1907 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

САЛАГОР Василь Васильович, 1905 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

САЛАГОР Дарина Костянтинівна, 1934 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

САЛАГОР Дарина Миколаївна, 1907 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

САЛАГОР Дарія Миколаївна, 1914 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

САЛАГОР Микола Васильович, 1914 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

САЛАГОР Микола Васильович, 1927 р.н., українець, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

САЛАГОР Михайло Васильович, 1936 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

САРДАР Ганна Кирилівна, 1930 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 28 листопада 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації “Свідки Єгови”. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

САРДАР Григорій Кирилович, 1924 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кельменецьким РВ МДБ 16 лютого 1949 р. Чернівецьким обласним судом 15 червня 1949 р. як член нелегальної релігійної організації “Свідки Єгови” за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 4 жовтня 1991 р.

САРДАР Микола Кирилович, 1934 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 28 листопада 1951 р. висланий на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

САРДАР Настасія Юхимівна, 1897 р.н., українка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

САРДАР Ольга Павлівна, 1933 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

САРДАР Федір Кирилович, 1926 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

Віра Миколаївна Скрипник (зліва)

СКРИПНИК Віра Миколаївна, 1921 р.н., українка, неписьменна, колгоспниця. Заарештована УКДБ при РМ УРСР по Чернівецькій обл. 24 серпня 1957 р. Чернівецьким обласним судом 11 листопада 1957 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджена до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 28 червня 1990 р.

ТКАЧУК Василь Михайлович, 1908 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 1928 мзап 13 корпусу ППО. Заарештований ВКР "Смерш" 13 корпусу ППО 29 січня 1945 р. ВТ 13 корпусу ППО 11 березня 1945 р. за антирадянську агітацію за ст. 58-10 ч. 2 КК РРФСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований ВТ ПрибВО 19 березня 1968 р.

ТКАЧУК Михайло Васильович, 1934 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 24 листопада 1951 р. висланий на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТКАЧУК Наталя Григорівна, 1905 р.н., українка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні в травні 1963 р. в Іркутській обл. Російської Федерації.

Петро Васильович Ткачук

ТКАЧУК Петро Васильович, 1930 р.н., українець, освіта початкова, робітник. Заарештований Кельменецьким РВ МДБ 20 квітня 1951 р. Чернівецьким обласним судом 9 червня 1951 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 жовтня 1992 р.

УШИЦЬКА Марія Василівна, 1930 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від

7 липня 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

УШИЦЬКА Наталя Миколаївна, 1902 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

УШИЦЬКИЙ Василь Іванович, 1927 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні 15 січня 1954 р. в Іркутській обл. Російської Федерації.

УШИЦЬКИЙ Володимир Васильович, 1951 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

УШИЦЬКИЙ Микола Васильович, 1950 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЧАБАН Василь Миколайович, 1931 р.н., українець, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЧАБАН Ганна Миколаївна, 1925 р.н., українка, неписьменна, колгоспниця. Заарештована Кельменецьким РВ МДБ 24 квітня 1947 р. Чернівецьким обласним судом 7 липня 1947 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджена до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 29 грудня 1991 р. Повторно заарештована УКДБ при РМ УРСР по Чернівецькій обл. 13 травня 1958 р. Чернівецьким обласним судом 23 липня 1958 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджена до 7 р. позбавлення волі у ВТТ із забороною проживання на території УРСР. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 19 березня 1992 р.

ЧАБАН Катерина Миколаївна, 1934 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЧАБАН Марія Василівна, 1900 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні в 1955 р. в Іркутській обл. Російської Федерації.

ЧАБАН Ніна Миколаївна, 1937 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЧЕБАН Георгій Григорович, 1898 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 24 листопада 1951 р. висланий на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Помер на спецпоселенні 2 жовтня 1956 р. в Іркутській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЧЕБАН Єлизавета Георгіївна, 1934 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЧЕБАН-ВОЛОШИН Іван Миколайович, 1895 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЧЕБАН-ВОЛОШИН Микола Іванович, 1931 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЧЕБАН-ВОЛОШИНА Дарія Гнатівна, 1900 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЧЕБАН-ВОЛОШИНА Ольга Іванівна, 1929 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ШЕБУТИНСЬКИЙ Петро Васильович, 1928 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований УКДБ при РМ УРСР по Чернівецькій обл. 20 жовтня 1955 р. Чернівецьким обласним судом 27 грудня 1955 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 жовтня 1992 р.

ШПІЛЕР Йосип Аронович, 1893 р.н., народився в Кам'янець-Подільському р-ні Хмельницької обл., єврей, неписьменний, кравець. За постановою ОН при НКВС СРСР від 24 травня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

О С Е Л І В К А

ГАРГАУН Марія Іванівна, 1892 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Померла на спецпоселенні 12 липня 1949 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАРГАУН Марія Никифорівна, 1926 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні 5 червня 1946 р. у Тюменській обл. Російської Федерації.

ГАРГАУН Никифор Григорович, 1892 р.н., українець, неписьменний, примар. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально не-

безпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КАЗИМІР Іван Федорович, 1916 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 783 сп 229 сд. Заарештований ВКР "Смерш" 229 сд 7 лютого 1945 р. ВТ 229 сд 28 лютого 1945 р. за антирадянську агітацію за ст. 58-10 ч. 2 КК РРФСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 жовтня 1992 р.

СУХАР Василь Григорович, 1926 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СУХАР Віра Григорівна, 1921 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

СУХАР Володимир Григорович, 1939 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

СУХАР Григорій Іванович, 1896 р.н., українець, неписьменний, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СУХАР Євдокія Григорівна, 1932 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СУХАР Іван Григорович, 1937 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

СУХАР Ілля Григорович, 1928 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

СУХАР Микола Григорович, 1930 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні 30 травня 1951 р. у Тюменській обл. Російської Федерації.

СУХАР Надія Григорівна, 1934 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

СУХАР Пелагія Йосипівна, 1899 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ШВЕЦЬ Дмитро Іванович, 1918 р.н., українець, неписьменний, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ШВЕЦЬ Марія Степанівна, 1921 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ШВЕЦЬ Меланія Дмитрівна, 1886 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні 2 листопада 1953 р. у Тюменській обл. Російської Федерації.

ШВЕЦЬ Михайло Іванович, 1924 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ШВЕЦЬ Параска Георгіївна, 1927 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

П Е Р К І В Ц І

БУРЛАКА Василь Костянтинович, 1920 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Кам'янець-Подільським ПЗ НКВС 10 березня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 5 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 25 січня 1990 р.

ДЕРЕВ'ЯНКО Микола Іванович, 1921 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Кам'янець-Подільським ПЗ НКВС 10 березня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 5 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 25 січня 1990 р.

ДУДКО Євдокія Василівна, 1900 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Померла на спецпоселенні 5 липня 1941 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДУДКО Марія Олександрівна, 1927 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ДУДКО Микола Олександрович, 1922 р.н., українець, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні в 1947 р. у Тюменській обл. Російської Федерації.

СВАРИЧЕВСЬКИЙ Олексій Іванович, 1910 р.н., українець, освіта початкова, голова колгоспу. Заарештований Кельменецьким РВ МДБ 14 серпня 1949 р. Чернівецьким обласним судом 26 вересня 1949 р. за антирадянську агітацію за ст. ст. 54-3, 54-10 ч. 1, 54-14 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ПВР УРСР 11 березня 1955 р. термін покарання знижено до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 червня 1992 р.

П О Д В І Р ' Ї В К А

БЕЖЕНАР-ГРАБЕЛІНА Віра Іванівна, 1920 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Кельменецьким РВ МДБ 17 липня 1952 р. Чернівецьким обласним судом 28 серпня 1952 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 28 вересня 1992 р.

БЕЛЕНЧУК Надія Володимирівна, 1922 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БЕЛЕНЧУК Олександр Васильович, 1946 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ВІТВІЦЬКА Зінаїда Григорівна, 1933 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГУЗ Іван Георгійович, 1909 р.н., українець, освіта початкова, залізничник. Заарештований ВББ Кельменецького РВ МВС 4 травня 1946 р. за антирадянську агітацію. Засуджений не був. Справа припинена слідчим ВББ УМВС Чернівецької обл. 11 січня 1947 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 17 травня 1992 р.

ДУБОВИНСЬКА Анастасія Петрівна, 1888 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 24 листопада 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДУБОВИНСЬКА Марія Василівна, 1927 р.н., українка, освіта початкова, колгоспниця. Заарештована УМДБ Чернівецької обл. 27 квітня 1950 р. Чернівецьким обласним судом 18 липня 1950 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 14 січня 1992 р.

ДУБОВИНСЬКИЙ Олександр Іванович, 1908 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Кельменецьким РВ НКДБ 5 листопада 1945 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 13 січня 1946 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Справа припинена ПрикВО 24 серпня 1956 р. на підставі ст. 347 КПК УРСР. Реабілітований на підставі Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЖЕЛЄЗНА Олександра Іванівна, 1879 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Померла на спецпоселенні 24 квітня 1959 р. в Іркутській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЖЕЛЄЗНИЙ Іван Олексійович, 1876 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Кельменецьким РВ НКДБ 17 липня 1945 р. за зрадницьку діяльність. Засуджений не був. Справа припинена слідчим слідвідділу УНКДБ Чернівецької обл. 25 вересня 1945 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований на підставі Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОДОВБЕЦЬКА Валентина Миколаївна, 1949 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 24 листопада 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОДОВБЕЦЬКА Ольга Дмитрівна, 1924 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КОДОВБЕЦЬКА Степанія Василівна, 1876 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КОДОВБЕЦЬКИЙ Микола Іванович, 1921 р.н., українець, освіта неповна середня, залізничник. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 27 квітня 1950 р. Чернівецьким обласним судом 18 липня 1950 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 14 січня 1992 р.

КОРМУШ Олексій Георгійович, 1899 р.н., українець, освіта середня спеціальна, майор. Заарештований УДБ УНКВС СРСР 20 липня 1938 р. за контрреволюційну діяльність. Засуджений не був. Справа припинена ОВ НКВС СРСР 15 січня 1939 р. за відсутністю в його діях складу злочину. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 20 лютого 1996 р.

КРАЙНІЙ Іван Павлович, 1928 р.н., українець, селянин. Заарештований Кельменецьким РВ МДБ 6 лютого 1953 р. Чернівецьким обласним судом 17 квітня 1953 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 20 грудня 1994 р.

КРУГЛЯНКО Василь Васильович, 1899 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. висланий на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КРУГЛЯНКО Леонід Васильович, 1933 р.н., українець, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КРУГЛЯНКО Марія Антонівна, 1903 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЛИСЬКО Віра Василівна, 1905 р.н., українка, освіта початкова, колгоспниця. Заарештована УМДБ Чернівецької обл. 27 квітня 1950 р. Чернівецьким обласним судом 18 липня 1950 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 14 січня 1992 р.

ЛИСЬКО Дмитро Петрович, 1933 р.н., українець, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 24 листопада 1951 р. висланий на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛИСЬКО Іван Петрович, 1932 р.н., українець, освіта початкова, залізничник. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 27 квітня 1950 р. Чернівецьким обласним судом 18 липня 1950 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 14 січня 1992 р.

ЛИСЬКО Леонід Петрович, 1937 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 24 листопада 1951 р. висланий на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛИСЬКО Марія Федорівна, 1906 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні 26 березня 1955 р. в Іркутській обл. Російської Федерації.

ЛИСЬКО Петро Дмитрович, 1899 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МАРИНЮК Василь Васильович, 1938 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 22 березня 1952 р. висланий на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАРИНЮК Лідія Василівна, 1934 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МАРИНЮК-СИНЬКО Любов Матвіївна, 1901 р.н., українка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

НІСТОРОВИЧ Євген Леонідович, 1927 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Кельменецьким РВ МВС 26 серпня 1953 р. Чернівецьким обласним судом 30 жовтня 1953 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 жовтня 1992 р.

ОРНОВЕЦЬКИЙ Георгій Іванович, 1894 р.н., молдаванин, освіта початкова, залізничник. Заарештований НКВС Чернівецької обл. 29 квітня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 17 жовтня 1942 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 3 жовтня 1994 р.

ПОПОВИЧ Василь Миколайович, 1923 р.н., українець, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 24 листопада 1951 р. висланий на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПОПОВИЧ Дмитро Миколайович, 1929 р.н., українець, освіта початкова, коваль. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 27 квітня 1950 р. Чернівецьким обласним судом 18 липня 1950 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11, 56-18 ч. 2 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 14 січня 1992 р.

ПОПОВИЧ Марія Михайлівна, 1886 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПРОНОВИЧ Йосип Федорович, 1899 р.н., росіянин, освіта неповна середня, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПРОНОВИЧ Микола Федорович, 1893 р.н., народився в с. Липкани в Молдавії, українець, учитель. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 14 червня 1941 р. за антирадянську агітацію. Засуджений не був. Помер 1 лютого 1942 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Справа припинена 11 червня 1943 р. у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 14 жовтня 1989 р.

ПРОНОВИЧ Наталя Василівна, 1898 р.н., росіянка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СИНЬКО Ганна Степанівна, 1896 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 24 листопада 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СИНЬКО Георгій Петрович, 1924 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 16 лютого 1949 р. Чернівецьким обласним судом 12 травня 1949 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. 2 липня 1956 р. термін покарання знижено до 15 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 14 січня 1992 р.

СИНЬКО Григорій Матвійович, 1892 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. висланий на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СИНЬКО Лукерія Іванівна, 1900 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

СИНЬКО Михайло Петрович, 1918 р.н., українець, освіта неповна середня, колгоспник. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 27 квітня 1950 р. Чернівецьким обласним судом 18 липня 1950 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 14 січня 1992 р.

СИНЬКО Олексій Матвійович, 1887 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 24 листопада 1951 р. висланий на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СИНЬКО Ольга Петрівна, 1931 р.н., українка, освіта початкова, колгоспниця. Заарештована УМДБ Чернівецької обл. 27 квітня 1950 р. Чернівецьким обласним судом 18 липня 1950 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Звільнена достроково 22 травня 1956 р. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 14 січня 1992 р. Повторно заарештована УМДБ Чернівецької обл. 31 травня 1957 р. Чернівецьким обласним судом 22 липня 1957 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 6 грудня 1991 р.

ТАМАЗЛИКАР Лариса Василівна, 1937 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТАМАЗЛИКАР Лідія Іванівна, 1910 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ТКАЧУК Ганна Василівна, 1940 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 24 листопада 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТКАЧУК Ганна Олексіївна, 1875 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ТКАЧУК Ірина Василівна, 1908 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ТКАЧУК Надія Василівна, 1937 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ТКАЧУК Ольга Василівна, 1930 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ТЯЖКА Ольга Прокопівна, 1921 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТЯЖКИЙ Дмитро Володимирович, 1921 р.н., українець, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ТЯЖКИЙ Іван Дмитрович, 1940 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ТЯЖКИЙ Олександр Дмитрович, 1941 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЧЕБАНИК Василь Миколайович, 1930 р.н., українець, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЧЕБАНИК Віктор Миколайович, 1940 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЧЕБАНИК Ганна Дмитрівна, 1903 р.н., українка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЧЕБАНИК Іван Миколайович, 1935 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЧЕБАНИК Ірина Андріївна, 1890 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Померла на спецпоселенні 25 травня 1943 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЧЕБАНИК Леонід Федорович, 1924 р.н., українець, освіта початкова, тракторист. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 4 лютого 1953 р. Чернівецьким обласним судом 18 березня 1953 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Верховним судом УРСР 5 серпня 1955 р. термін покарання знижено до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 жовтня 1992 р.

ЧЕБАНИК Любов Прокопіївна, 1924 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу.

Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЧЕБАНИК Прокопій Єфтенійович, 1884 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Помер на спецпоселенні 16 грудня 1951 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЧУМАК Василь Миколайович, 1918 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. висланий на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЧУМАК Ганна Григорівна, 1920 р.н., українка, колгоспниця. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЧУМАК Леонід Васильович, 1943 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЧУМАК Марія Василівна, 1940 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЧУМАК Микола Дмитрович, 1938 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЧУМАК Надія Василівна, 1918 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЧУНТУЛ Іван Васильович, 1885 р.н., українець, освіта початкова, примар. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 5 травня 1943 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

ЧУНТУЛ Марія Никифорівна, 1899 р.н., народилася в с. Зелена, українка, неписьменна, селянка. За постановою опер-трійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЧУНТУЛ Пилип Васильович, 1904 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кельменецьким РВ НКДБ 20 червня 1945 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 18 жовтня 1945 р. виправданий.

ЧУНТУЛ Пилип Іванович, 1899 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований опергрупою ВДТВ НКВС ст. Липкани 31 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 19 квітня 1941 р. за активну боротьбу проти революційного руху за ст. 54-4 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований прокуратурою МРСР 4 травня 1989 р.

ШВИДКА Любов Миколаївна, 1909 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована УМДБ Чернівецької обл. 16 лютого 1949 р. Чернівецьким обласним судом 12 травня 1949 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 14 січня 1992 р.

Р О С О Ш А Н И

Пам'ятний хрест
жертвам політичних репресій і голодомору 1946–1947 років

ВІТРЕНЮК Параска Григорівна, 1878 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як родичка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГУБАТА Ксенія Дмитрівна, 1923 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 11 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як родичка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГУБАТА Мотрона Олексіївна, 1904 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 11 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГУБАТИЙ Василь Петрович, 1924 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 11 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГУБАТИЙ Іван Петрович, 1922 р.н., українець, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

Іван Петрович Губатий (зліва)

КРЕХОВЕЦЬКА Зінаїда Вікторівна, 1926 р.н., росіянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КРЕХОВЕЦЬКА Катерина Василівна, 1888 р.н., народилася в Молдавії, полька, освіта неповна середня, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КРЕХОВЕЦЬКИЙ Василь Вікторович, 1920 р.н., росіянин, освіта середня спеціальна, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Помер на спецпоселенні 20 листопада 1956 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КРЕХОВЕЦЬКИЙ Віктор Васильович, 1893 р.н., народився в с. Новоселиця, росіянин, освіта середня спеціальна, бухгалтер. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 21 листопада 1942 р. як член контрреволюційної партії за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 23 жовтня 1965 р.

МЕЛЬНИК Федір Минович, 1889 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кельменецьким РВ НКДБ 20 травня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 7 вересня 1944 р. за зраду батьківщини і антирадянську агітацію за ст. ст. 54-1 "а", 54-10 ч. 2 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 червня 1990 р.

МИКИТЮК Іван Дем'янович, 1900 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кельменецьким РВ НКВС 28 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 24 лютого 1943 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

НАКАЙЧУК Іван Ілліч, 1891 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кельменецьким РВ НКДБ 26 листопада 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 6 червня 1945 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 квітня 1993 р.

ОСКОБОЙНИК Анастасія Каліcтратівна, 1921 р.н., українка, неписьменна, медсестра. Заарештована 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 27 люто-

го 1941 р. за нелегальний перехід кордону. Засуджена не була. У зв'язку з початком війни справа не розглядалася. Подальша доля невідома. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 12 листопада 1996 р.

РАЧИНСЬКИЙ Іван Павлович, 1921 р.н., українець, освіта початкова, робітник 151 робочого батальйону. Заарештований 3 вересня 1942 р. ВТ 66 армії 11 вересня 1942 р. за зраду батьківщини за ст. 58-1 "б" КК РРФСР засуджений до вищої міри покарання. Вирок виконано 13 вересня 1942 р. Реабілітований військовою прокуратурою Західного регіону України 27 лютого 1998 р.

ШВЕЦЬ Віра Федорівна, 1914 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ШВЕЦЬ Євгенія Трифонівна, 1927 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ШВЕЦЬ Лідія Трифонівна, 1929 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ШВЕЦЬ Ольга Трифонівна, 1925 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні 12 листопада 1954 р. у Тюменській обл. Російської Федерації.

ШВЕЦЬ Трифон Пилипович, 1903 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СПИСОК ГРОМАДЯН, РЕПРЕСОВАНИХ РАДЯНСЬКОЮ ВЛАДОЮ, НА ЯКИХ НЕМАЄ ДОКУМЕНТІВ В АРХІВАХ МВС ТА СБУ

БАБИН

АНДРУЩАК Северин Васильович, 1924 р.н., українець, селянин.

Франка Іванівна Бодян

БОДЯН Франка Іванівна, 1936 р.н., народилася в с. Бронгалівка Теребовлянського р-ну Тернопільської обл., українка.

БУШИНСЬКА Надія Іванівна, 1930 р.н., українка, колгоспниця.

ІВАНОВ Костянтин Іванович, 1895 р.н., українець, селянин.

КОСТЕНЮК Агафія Іванівна, 1922 р.н., українка, колгоспниця.

НАКАЙ Данило Петрович, 1915 р.н., українець, селянин.

НАКАЙ Людмила Максимівна, 1910 р.н., українка, селянка.

БЕРНОВЕ

БЕСАРАБЧУК Олександр Васильович, 1929 р.н., українець, селянин.

ГУЗІЙ Федір Миколайович, 1899 р.н., українець, селянин.

КОРТАГУЗ Ганна Трохимівна, українка.

МАРТИНЮК Юхим Тимофійович, 1903 р.н., українець, селянин.

ОЗАРЧУК Микола Григорович, 1918 р.н., українець, селянин.

БУЗОВИЦЯ

КРИВЕНЬКИЙ Микола Васильович, 1900 р.н., українець, червоноармієць.

ВАРТИКІВЦІ

ГАНЗЮК Гаврило Васильович, 1930 р.н., українець, селянин.

ГАНЗЮК Сидір Васильович, 1926 р.н., українець, селянин.

Олександр Георгійович Георгіца

ГЕОРГІЦА Олександр Георгійович, 1930 р.н., молдаванин, селянин.

КОГУТ Купріян Михайлович, 1905 р.н., українець, колгоспник.

НЕДІЛЬСЬКА Надія, 1886 р.н., українка, селянка.

ГРУШІВЦІ

МАНЧУЛ Іван Іванович, 1903 р.н., українець, пастух.

ДНІСТРІВКА

ВАСИЛЬЧИШИН Василь Спиридонович, 1927 р.н., українець, селянин.

ГРЕЧАНЮК Федір Іванович, 1899 р.н., українець, селянин.

КУЛІШ Влас Максимович, 1892 р.н., українець, селянин.

КУЛІШ Ольга Власіївна, 1930 р.н., українка, селянка.

КУЛІШ Онися Власіївна, 1922 р.н., українка, селянка.

РИБАК Дмитро Іванович, 1925 р.н., українець, селянин.

ЧЕМЕРИНОВ Іван Володимирович, 1882 р.н., українець, селянин.

ЗЕЛЕНА

АГАПІЙ Василь Федорович, 1901 р.н., українець, селянин.

КОРОТІЙ Іван Прокопович, 1898 р.н., українець, селянин.

ІВАНІВЦІ

БАНАР Степан Ананійович, 1901 р.н., українець, селянин.

ДВІРСЬКИЙ Арсеній Григорович, 1891 р.н., українець, примар.

МАНЧУК Іван Євстратійович, 1901 р.н., українець, селянин.

ТАНЕНБОЙМ Сруль Іванович, єврей, торговець.

КЕЛЬМЕНЦІ

ГОРОБІЄВСЬКИЙ Василь Полікарпович, 1922 р.н., українець, освіта початкова, кравець.

ГУЛЬКО Василь Дорофійович, 1909 р.н., українець, неписьменний, селянин.

ГУЛЬКО Павло Дорофійович, 1907 р.н., українець, неписьменний, санітар.

ДЖУРЛЯК Гаврило Васильович, 1907 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць.

ДОКИЦЮК Микола Парфентійович, 1911 р.н., українець, селянин.

МАЙСТРУК Іван Кирилович, 1925 р.н., українець, червоноармієць.

КОЗИРЯНИ

ОНУФРІЙЧУК Афанасій Іванович, українець, селянин.

ЯКИМЧУК Аксенія, 1905 р.н., українка, селянка.

Афанасій Іванович Онуфрійчук

Аксенія Якимчук з дочкою

КОМАРІВ

ГРИНЬКО Василь Георгійович, 1925 р.н., українець, селянин.

РУСНАК Микола Петрович, народився в с. Романківці Сокирянського р-ну, українець, шофер.

ТЕЛЕШМАН Георгій Васильович, 1926 р.н., українець, селянин.

ТЕЛЕШМАН Іван Савович, 1908 р.н., українець, селянин.

ФЕРФЕЦЬКИЙ Дмитро Іванович, 1930 р.н., українець, колгоспник.

ЯКИМЧУК Іван Гнатович, 1927 р.н., українець, селянин.

ЯКИМЧУК Іван Григорович, 1954 р.н., українець, колгоспник.

КОНОВКА

МОЛДОВАН Федір Дмитрович, 1895 р.н., українець, примар.

ПЕРЖУЛ Василь Георгійович, 1916 р.н., українець, освіта початкова, селянин.

ЛЕНКІВЦІ

ЧЕБАНЮК Филимон Васильович, 1881 р.н., українець, селянин.

ЛУКАЧАНИ

ДЯВОЛЮК Михайло Максимович, 1910 р.н., українець, лісоруб.

МОШАНЕЦЬ

ПЕНЗОР Сава Єремійович, українець, листоноша.

ШЕВЧУК Юрій Корнійович, 1890 р.н., українець, освіта початкова, селянин.

НЕЛИПІВЦІ

МОСКАЛЕНКО Семен Митрофанович, 1910 р.н., українець, селянин.

ФУКАРЕВИЧ Петро Володимирович, народився в с. Комарів, українець, селянин.

НОВОСЕЛИЦЯ

МАЦЕЙКО Михайло Андрійович, 1935 р.н., українець, селянин.

ОЛІЙНИК Іван Сергійович, 1928 р.н., українець, селянин.

Кирило Григорович Пасічник

ПАСІЧНИК Кирило Григорович, 1921 р.н., українець, колгоспник.

Микола Матвійович Ткачук

ТКАЧУК Микола Матвійович, 1925 р.н., українець, селянин.

УШИЦЬКИЙ Петро Гнатович, 1896 р.н., українець, селянин.

ПЕРКІВЦІ

ДУДКО Олександр Мефодійович, 1901 р.н., українець, неписьменний, примар.

ПОДВІР'ЇВКА

БЕЛЕНЧУК Василь Миколайович, 1922 р.н., українець, селянин.

РОСОШАНИ

ГУБАТИЙ Петро Юхимович, 1903 р.н., українець, селянин.

КІЦМАНСЬКИЙ РАЙОН

Пам'ятник загиблим за волю і незалежність України в с. Драчинці

СУМНА СТАТИСТИКА ПОЛІТИЧНИХ РЕПРЕСІЙ

Кривавим, жорстоким котком проїхалася радянська влада по населених пунктах Кіцманського району. Не було тут села, яке б не зазнало нещадних розправ. Найбільше постраждали Драчинці, де було арештовано 242 особи, Нижні Станівці – 213, Шипинці – 130, місто Кіцмань – 114, Борівці – 112, Брусниця і Верхні Станівці по 107 репресованих. У решті сіл цифри коливаються від 10 до 101 особи. Всього з району було депортовано 2162 осіб.

Що ж це були за люди? 2069 українців, 46 євреїв, 33 румуни, 9 поляків, 2 молдавани, 2 німці, 1 росіянин.

За соціальним станом репресовані ділилися так: селян – 1383, колгоспників – 90, робітників – 131, службовців – 114, червоноармійців – 44, бійців винищувального загону – 4, примарів – 12, поміщиків – 3, служителів релігійного культу – 5, солдатів румунської армії – 10, торговців – 9, без професії – 35 осіб.

Серед репресованих було 1252 чоловіків, 588 жінок, 322 дітей.

Всього було засуджено 1156 осіб. З них:

за статтею 54-1 "а" – зрадницька діяльність – 35 осіб;

за статтями 54-1 "а", 54-8, 54-11 (19, 58-1 "б" КК РРФСР)– зрада батьківщини і намір зради батьківщини – 19 осіб;

за статтями 54-1 "а", 54-11 – участь в ОУН – 186 осіб;

за статтями 20, 54-1 "а" – зв'язок з ОУН – 174 особи;

за статтями 20, 54-1 "а", 54-11 – зв'язок і пособництво ОУН – 151 особа;

за статтями 20, 54-1 “а”, 54-11, 7-206-17 – пособництво і дворушництво – 3 особи;
за статтею 54-6 (58-6 КК РРФСР) – шпигунство – 11 осіб;
за статтею 54-10 (58-10 КК РРФСР) – антирадянська агітація – 48 осіб;
за статтею 54-12 – недонесення про підготовку контрреволюційного злочину – 24 особи;
за статтею 54-12 – зв’язок з ОУН і недонесення – 24 особи;
за статтею 54-13 – антирадянська діяльність – 4 особи;
за статтею 54-13 – як соціально небезпечний елемент – 74 особи;
за статтею 54-13 (58-13 КК РРФСР) – члени контрреволюційних партій – 19 осіб;
за статтею 80 – нелегальний перехід кордону – 356 осіб.

По дві особи було засуджено за участь в ОУН і втечу зі спецпоселення; зв’язок з ОУН і дворушництво; ухиляння від мобілізації в Червону армію і участь в ОУН; співробітництво з іноземною державою; намір переходу на бік ворога; терористичні наміри; контрреволюційну діяльність; активну боротьбу проти революційного руху. По одній – за спробу нелегального переходу кордону; зраду батьківщини і участь в ОУН; спізнення в райвійськкомат у момент загальної мобілізації; як член повстансько-консервативної організації; недонесення і розголошення таємних даних; участь у єврейських погромах; як член нелегальної релігійної організації адвентистів-реформістів; невиконання спецзавдання; нелегальний перехід кордону з метою шпигунства, а також за пособництво в шпигунській діяльності.

Із 1156 засуджених померло у виправно-трудових таборах 204 особи, а із 775 виселених на спецпоселення – 101. Всього – 305 осіб.

Без даних про міру покарання в районі нараховується 231 репресований.

Б Е Р Е Г О М Е Т

АНДРІЯЩУК Григорій Семенович, 1891 р.н., українець, редактор газети “Правда”. Заарештований 9 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 11 листопада 1942 р. як член контрреволюційної партії за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Справа припинена ОН при НКВС СРСР 25 листопада 1942 р. за відсутністю в його діях складу злочину. Реабілітований на підставі Закону України від 17 квітня 1991 р.

АНДРІЯЩУК Марія Василівна, 1900 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

АНДРІЯЩУК Надія Григорівна, 1926 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БОДНАР Раїфта Миколаївна, 1888 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ВАКАРЮК Тодор Георгійович, 1919 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 30 квітня 1945 р. ОН при НКВС СРСР 1 грудня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 “а”, 54-11 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 1 жовтня 1947 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 19 травня 1992 р.

ГРИЦЮК Євгенія Михайлівна, 1909 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГРИЦЮК Степанія Дмитрівна, 1935 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ДРОНЬ Дмитро Миколайович, 1934 р.н., українець. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 квітня 1946 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДРОНЬ Євгенія Миколаївна, 1927 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ДРОНЬ Зіновія Миколаївна, 1922 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

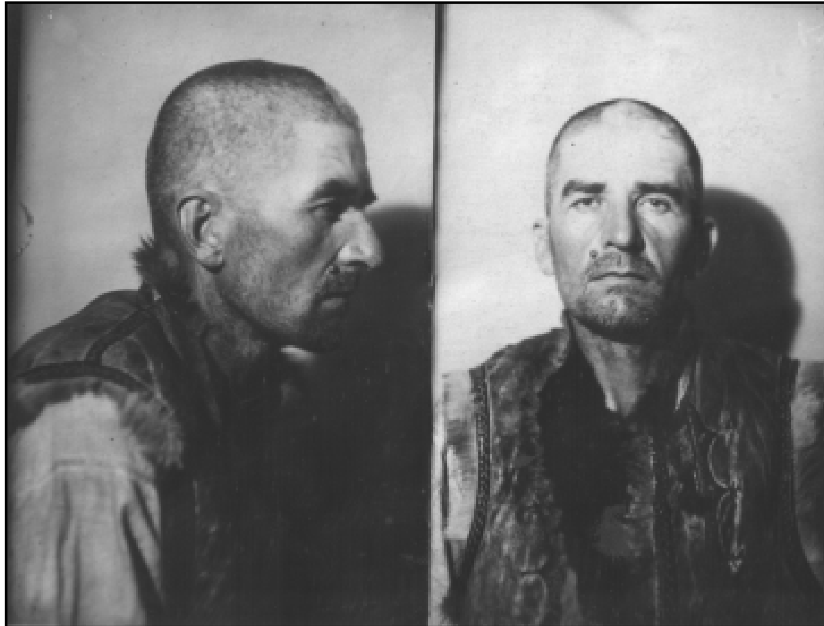

Фото з кримінальної справи Купчанка Д.Г.

ДРОНЬ Івонина Миколаївна, 1930 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ДРОНЬ Марія Іванівна, 1890 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ДРОНЬ Марія Олексіївна, 1887 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Померла на спецпоселенні в Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДРОНЬ Микола Васильович, 1888 р.н., українець, селянин. За постановою ОН при МВС СРСР від 30 квітня 1946 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Помер на спецпоселенні в Архангельській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДРОНЬ Михайло Васильович, 1889 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 23 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 28 лютого 1942 р. як член контрреволюційної партії за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер до винесення вироку 17 грудня 1941 р. в Івдельлазі Свердловської обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 квітня 1989 р.

КУПЧАНКО Георгій Георгійович, 1889 р.н., українець, освіта неповна середня, бухгалтер. За постановою ОН при МДБ СРСР від 16 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУПЧАНКО Давид Георгійович, 1899 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований опергрупою ДТВ НКВС Львівської залізниці ст. Чернівці 12 липня 1940 р. за боротьбу проти революційного руху за ст. 54-13 КК УРСР. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Помер 30 січня 1942 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Справа припинена слідчим слідгрупи УНКВС Свердловської обл. 24 вересня 1942 р. у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 9 листопада 1989 р.

КУПЧАНКО Зіновія Дмитрівна, 1904 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 16 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛЕОНТІЙ Дмитро Георгійович, 1888 р.н., народився в с. Слобода-Комарівці Сторожинецького р-ну, росіянин, освіта неповна середня, поліцейський. Заарештований опергрупою НКВС Львівської залізниці ст. Чернівці 10 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 5 червня 1941 р. за антирадянську діяльність за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

ЛУК'ЯН Георгій Антонович, 1899 р.н., українець, освіта неповна середня, конюх на спиртзаводі. Заарештований Кіцманським РВ НКВС 28 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 17 червня 1942 р. за антирадянську агітацію за ст. 58-10 КК РРФСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

МАЖАР Василь Іванович, 1892 р.н., українець, освіта неповна середня, їздовий. Заарештований Кіцманським РВ НКВС 11 січня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 24 серпня 1945 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 26 листопада 1993 р.

ПАШНЯК Захар Миколайович, 1944 р.н., українець. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПАШНЯК Марія Дмитрівна, 1920 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

СОРОЧАН Прокіп Іванович, 1888 р.н., українець, освіта середня, селянин. Заарештований 20 липня 1940 р. Чернівецьким обласним судом 30 жовтня 1940 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Судовою колегією ВС СРСР 23 листопада 1940 р. вирок замінено на виселення за межі СРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 7 червня 1991 р.

Б І Л А

Вічна Вам наша пам'ять. Вічна слава героям

БАЛУЗЯК Теодора Миколаївна, 1922 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 16 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОЛЕНЧУК Іван Ілліч, 1900 р.н., народився в м. Чернівці, українець, освіта початкова, столяр. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 6 листопада 1951 р. Чернівецьким обласним судом 29 січня 1952 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч.1 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі

у ВТТ. Реабілітований Верховним судом УРСР 18 серпня 1970 р.

ОЛІЙНИК Домна Захарівна, 1916 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована УНКДБ Чернівецької обл. 21 листопада 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 10 лютого 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 20 р. каторжних робіт. Військовою водно-транспортною колегією ВС СРСР 3 червня 1945 р. термін покарання знижено до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Верховним судом УРСР 16 червня 1971 р.

УНГУРЯН Дмитро Іванович, 1904 р.н., українець, освіта початкова, різноробочий на текстильній фабриці в м. Чернівці. Заарештований Чернівецьким МВ НКДБ 8 грудня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 10 лютого 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 15 р. каторжних робіт. Військовою водно-транспортною колегією ВС СРСР 3 червня 1945 р. термін покарання знижено до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Верховним судом УРСР 16 червня 1971 р.

УНГУРЯН Домніка Миколаївна, 1909 р.н., народилася в м. Чернівці, українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МВС СРСР від 19 жовтня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

УНГУРЯН Іларій Дмитрович, 1936 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

УНГУРЯН Кризонт Дмитрович, 1930 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

УНГУРЯН Минодора Олексіївна, 1923 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована Чернівецьким МВ НКДБ 21 листопада 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 10 лютого 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 15 р. каторжних робіт. Військовою водно-транспортною колегією ВС СРСР 3 червня 1945 р. термін покарання знижено до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Верховним судом СРСР 16 червня 1971 р.

УНГУРЯН Михайло Танасійович, 1904 р.н., українець, освіта початкова, столяр. Заарештований Чернівецьким МВ НКДБ 8 грудня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 10 лютого 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 15 р. каторжних робіт. Військовою водно-транспортною колегією ВС СРСР 3 червня 1945 р. термін покарання знижено до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 17 листопада 1947 р. у Сєвлазі Російської Федерації. Реабілітований Верховним судом СРСР 16 червня 1971 р.

Б О Р І В Ц І

БАХУР Василь Тодорович, 1930 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БАХУР Іван Тодорович, 1928 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БАХУР Марія Іванівна, 1911 р.н., українка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БУЖАК Микола Дмитрович, 1919 р.н., українець, освіта початкова, тесляр. Заарештований 7 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 30 листопада 1990 р.

БУНЯК Георгій Дмитрович, 1922 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 23 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 26 грудня 1989 р.

БУРЧИНСЬКИЙ Степан Георгійович, 1902 р.н., народився в с. Веренчанка Заставнівського р-ну, українець, освіта початкова, збирач податків. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 20 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 7 квітня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 19 червня 1989 р.

ВОЛЯНСЬКА Василина Іванівна, 1943 р.н., українка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ВОЛЯНСЬКА Василина Миколаївна, 1897 р.н., українка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ВОЛЯНСЬКА Магдалина Іванівна, 1923 р.н., українка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ВОЛЯНСЬКИЙ Василь Іванович, 1920 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 7 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 3 травня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 28 квітня 1990 р.

Пам'ятний хрест "Синам і дочкам України, які віддали своє життя за її волю"

ВОЛЯНСЬКИЙ Михайло Тимофійович, 1918 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 5 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 23 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 5 жовтня 1989 р.

ГАЛИЦЬКИЙ Іван Іванович, 1918 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 18 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 26 грудня 1989 р.

ГОРДЕЙ Варвара Олександрівна, 1901 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОРДЕЙ Василина Олександрівна, 1913 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МВС СРСР від 11 листопада 1947 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОРДЕЙ Василь Ілліч, 1908 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 21 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 25 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 5 жовтня 1989 р.

ГОРДЕЙ Василь Тодорович, 1921 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 21 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 12 квітня 1990 р.

ГОРДЕЙ Володимир Іванович, 1931 р.н., українець. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОРДЕЙ Ганна Іванівна, 1924 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГОРДЕЙ Ганна Іванівна, 1935 р.н., українка. За постановою ОН при МВС СРСР від 11 листопада 1947 р. вислана на спецпоселення як член родини учас-

ника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОРДЕЙ Домна Степанівна, 1927 р.н., українка, освіта початкова, колгоспниця. Заарештована Кіцманським РВ МДБ 5 вересня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 28 жовтня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 21 січня 1992 р.

ГОРДЕЙ Іванна Іванівна, 1939 р.н., українка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОРДЕЙ Катерина Петрівна, 1920 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. За постановою ОН при МВС СРСР від 11 квітня 1947 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОРДЕЙ Олександр Іванович, 1927 р.н., українець, селянин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОРДЕЙ Олександр Прокопович, 1918 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 5 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 23 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 5 жовтня 1989 р.

ГОРДЕЙ Олена Дмитрівна, 1938 р.н., українка. За постановою ОН при МВС СРСР від 11 квітня 1947 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОРДЕЙ Павло Іванович, 1938 р.н., українець. За постановою ОН при МВС СРСР від 11 листопада 1947 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОРДЕЙ Степанія Іванівна, 1927 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. По дорозі на спецпоселення втекла. Заарештована УМДБ Чернівецької обл. 3 травня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 16 липня 1949 р. за участь в ОУН і втечу зі спецпоселення за ст. ст. 54-1 "а", 54-11, 78 ч. 3 КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 23 травня 1956 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 54-1 "а", 54-11, 78 ч. 3 на ст. 54-12 КК УРСР за недонесення і термін покарання змінено на 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 19 травня 1992 р.

ГРЕВУЛ Василина Іванівна, 1930 р.н., українка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 4 червня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГРЕВУЛ Олександра Дмитрівна, 1906 р.н., українка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГРИМАЛЮК Микола Васильович, 1889 р.н., народився в с. Товтри Заставнівського р-ну, українець, освіта середня, збирач податків. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 20 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 1 березня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 13 вересня 1942 р. у Карлазі Карагандинської обл. Казахської РСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 3 липня 1992 р.

ГРИНЬКО Дмитро Танасійович, 1921 р.н., народився в с. Шишківці, українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 17 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 25 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 22 березня 1990 р.

ГУНЧАК Ганна Василівна, 1923 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована 21 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 2 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджена до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Івано-Франківською облпрокуратурою 6 серпня 1996 р.

ГУНЧАК Георгій Михайлович, 1908 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований 23 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 22 березня 1990 р.

ГУНЧАК Степан Іванович, 1902 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 29 липня 1940 р. ВТ 12 армії КОВО 23-25 січня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 вересня 1993 р.

ГУЦУЛЯК Микола Олександрович, 1912 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 17 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 30 листопада 1990 р.

ДРЕБЕТ Ганна Георгіївна, 1909 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР

від 4 червня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЖУКІВСЬКИЙ Дмитро Петрович, 1911 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 23 серпня 1940 р. ВТ 12 армії КОВО 23-25 січня 1941 р. за шпигунську діяльність за ст. 54-6 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 3 березня 1942 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 вересня 1993 р.

ЖУКІВСЬКИЙ Микола Петрович, 1909 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 23 серпня 1940 р. ВТ 12 армії КОВО 23-25 січня 1941 р. за шпигунську діяльність за ст. 54-6 ч.1 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ 12 армії КОВО 10 червня 1941 р. термін покарання змінено на 12 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 6 березня 1942 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 вересня 1993 р.

ЖУКІВСЬКИЙ Олександр Петрович, 1906 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 21 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 25 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 5 жовтня 1989 р.

КАРБАШЕВСЬКА Магдалина Іванівна, 1927 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована Кіцманським РВ НКВС 8 серпня 1945 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 28 травня 1946 р. за зв’язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а”, 54-11 КК УРСР засуджена до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 27 лютого 1992 р.

КАРБАШЕВСЬКИЙ Василь Олександрович, 1904 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 25 грудня 1950 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 17 березня 1951 р. за зв’язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 серпня 1992 р.

КОЗАК Олександр Васильович, 1920 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 6 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 23 грудня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 27 жовтня 1989 р.

КРАВЧУК Василь Степанович, 1875 р.н., українець, неписьменний, селянин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Помер на спецпоселенні в Іркутській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КРАВЧУК Іван Васильович, 1912 р.н., українець, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Загинув на спецпоселенні в Іркутській обл. Російської Федерації.

КРАВЧУК Магдалина Дмитрівна, 1921 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КРАВЧУК Марія Іванівна, 1885 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Померла на спецпоселенні в Іркутській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КРАВЧУК Мирослав Григорович, 1940 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КРАВЧУК Степан Іванович, 1935 р.н., українець. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУРИЛИК Олександр Іванович, 1923 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 22 квітня 1949 р. ОН при МДБ СРСР 3 вересня 1949 р. за пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Справа припинена ПВР СРСР 5 травня 1956 р. за відсутністю в його діях складу злочину. Реабілітований на підставі Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛИПКА Катерина Михайлівна, 1912 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Кіцманським РВ НКВС 19 січня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 11 квітня 1945 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджена до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 23 липня 1992 р.

МИКИТЮК Георгій Георгійович, 1918 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 5 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 5 жовтня 1989 р.

МОРОЗЕВИЧ Олена Онуфріївна, 1926 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Кіцманським РВ МВС 22 грудня 1946 р. ВТ військ МВС

Чернівецької обл. 11 березня 1947 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

ОДИНАК Василь Михайлович, 1930 р.н., українець, селянин. За постановою Чернівецького облвиконкому від 31 серпня 1950 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ОДИНАК Марія Георгіївна, 1900 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ОДИНАК Олена Миколаївна, 1918 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована УМДБ Чернівецької обл. 6 січня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 3 березня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 22 квітня 1992 р.

ОДИНАК Степанія Михайлівна, 1938 р.н., українка. За постановою Чернівецького облвиконкому від 31 серпня 1950 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПАЛАГНЮК Анастасія Григорівна, 1908 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Кіцманським РВ НКДБ 18 грудня 1945 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 11 березня 1947 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

ПАСІЧНИК Василь Георгійович, 1910 р.н., українець, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 23 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 25 листопада 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 12 квітня 1990 р.

ПЕЛЕШАТА Анастасія Іванівна, 1923 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. У 1947 р. самовільно покинула спецпоселення. ОН при МВС СРСР 26 вересня 1947 р. за втечу засуджена до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована на підставі Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПЕЛЕШАТИЙ Василь Петрович, 1909 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 23 січня 1941 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засуджений не був. Розстріляний 29 червня 1941 р. у місцях позбавлення волі в м. Чернівці. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 6 грудня 1996 р.

ПЕЛЕШАТИЙ Степан Іванович, 1920 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 18 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 26 грудня 1989 р.

ПРИСЯЖНЮК Віра Василівна, 1926 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Кіцманським РВ МДБ 22 грудня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 11 березня 1947 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджена до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

ПУГАЧ Василина Миколаївна, 1922 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Кіцманським РВ МДБ 15 грудня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 16 березня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 27 лютого 1992 р.

ПУГАЧ Георгій Іванович, 1912 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 27 квітня 1941 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Помер 6 листопада 1941 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 6 грудня 1996 р.

САВЧУК Михайло Дмитрович, 1918 р.н., українець, освіта початкова, бухгалтер сільського споживчого товариства. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 25 квітня 1941 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. Засуджений не був. Розстріляний у липні 1941 р. у місцях позбавлення волі в м. Чернівці. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 6 грудня 1996 р.

СКОРЕЙКО Василина Георгіївна, 1912 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СКОРЕЙКО Василина Григорівна, 1899 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Кіцманським РВ МДБ 15 грудня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 16 березня 1948 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджена до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 27 лютого 1992 р.

СКОРЕЙКО Георгій Васильович, 1903 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 13 липня 1940 р. ВТ 12 армії КОВО 23-25 січня 1941 р. за шпигунську діяльність за ст. 54-6 ч.1 КК УРСР засуджений до вищої міри покарання. Військовою колегією ВС СРСР 15 квітня 1941 р. вирок замінено на 20 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 10 вересня 1941 р. у Сєвураллазі Свердловсь-

кої обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 вересня 1993 р.

СКОРЕЙКО Георгій Олександрович, 1923 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований 23 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 22 березня 1990 р.

СКОРЕЙКО Григорій Іванович, 1922 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 6 грудня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 16 березня 1948 р. за зв'язок з ОУН і недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 2 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 лютого 1992 р.

СКОРЕЙКО Євген Васильович, 1944 р.н., українець. За постановою ОН при НКВС СРСР від 28 червня 1945 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН-УПА. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СКОРЕЙКО Іван Георгійович, 1918 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 6 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 2 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 28 жовтня 1989 р.

СКОРЕЙКО Іван Григорович, 1895 р.н., українець, селянин. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 6 грудня 1947 р. за зв'язок з ОУН. Засуджений не був. Помер 23 грудня 1947 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований на підставі Закону України від 17 квітня 1991 р.

СКОРЕЙКО Марія Георгіївна, 1935 р.н., українка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СКОРЕЙКО Марія Олександрівна, 1907 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 28 червня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН-УПА. Померла на спецпоселенні в Архангельській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СКОРЕЙКО Микола Георгійович, 1939 р.н., українець. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Помер на спецпоселенні в Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СКОРЕЙКО Микола Дмитрович, 1923 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 9 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 20 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТК. Реабілітований Чернівецьким облсудом 19 січня 1989 р.

СКОРЕЙКО Михайлина Василівна, 1932 р.н., українка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 28 червня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН-УПА. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СКОРЕЙКО Михайло Дмитрович, 1921 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 21 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 12 квітня 1990 р.

СКОРЕЙКО Олександр Іванович, 1925 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 15 грудня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 16 березня 1948 р. за зв'язок з ОУН і недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 лютого 1992 р.

СКОРЕЙКО Олександр Олександрович, 1921 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 24 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 25 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 12 грудня 1989 р.

СКОРЕЙКО Олена Михайлівна, 1922 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Кіцманським РВ НКДБ 6 січня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 6 квітня 1946 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 28 грудня 1991 р.

СКОРЕЙКО Ольга Василівна, 1941 р.н., українка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 28 червня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН-УПА. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СКОРЕЙКО Роман Васильович, 1938 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

СКОРЕЙКО Степанія Василівна, 1934 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

СКОРЕЙКО Теофіл Васильович, 1931 р.н., українець, освіта початкова, столяр. За постановою ОН при МДБ СРСР від 20 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН-УПА. По дорозі на спецпоселення втік. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 16 вересня 1949 р. ОН при МДБ СРСР 22 лютого 1950 р. за участь в ОУН і втечу зі спецпоселення за ст. ст. 54-1 "а", 54-11, 78 ч. 3 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 квітня 1993 р.

СКОРЕЙКО Уляна Георгіївна, 1933 р.н., українка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СЛИВКА Ананій Михайлович, 1931 р.н., українець. За постановою ОН при МВС СРСР від 24 лютого 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СЛИВКА Дмитро Васильович, 1920 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 5 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 23 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 5 жовтня 1989 р.

СЛИВКА Зіновій Михайлович, 1938 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 19 жовтня 1946 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СЛИВКА Іван Михайлович, 1931 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

СЛИВКА Марія Михайлівна, 1927 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 24 лютого 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СЛИВКА Михайло Михайлович, 1940 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 19 жовтня 1946 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СЛИВКА Параска Іванівна, 1910 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні 13 травня 1947 р. в Архангельській обл. Російської Федерації.

ТАНАСІЙЧУК Степан Васильович, 1908 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 27 серпня 1940 р. ВТ 12 армії КОВО 23-25 січня 1941 р. за шпигунську діяльність за ст. 54-6 ч.1 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ 12 армії КОВО 10 червня 1941 р. термін покарання змінено на 12 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 10 червня 1942 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 вересня 1993 р.

ТИМЧУК Степан Михайлович, 1922 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 23 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 25 листопада 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 12 квітня 1990 р.

ФЕДОРЯК Анастасія Василівна, 1914 р.н., народилася в с. Киселів, українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 25 червня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФЕДОРЯК Василина Тодорівна, 1935 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 24 лютого 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФЕДОРЯК Георгій Степанович, 1864 р.н., українець, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні в Пермській обл. Російської Федерації.

ФЕДОРЯК Марія Миколаївна, 1938 р.н., народилася в с. Киселів, українка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 25 червня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФЕДОРЯК Марія Тодорівна, 1939 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 24 лютого 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФЕДОРЯК Михайло Миколайович, 1919 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 7 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 3 травня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 28 квітня 1990 р.

ФЕДОРЯК Олена Василівна, 1875 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 24 лютого 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Померла на спецпоселенні 4 вересня 1950 р. у Пермській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФЕДОРЯК Олена Миколаївна, 1933 р.н., українка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 25 червня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФЕДОРЯК Олена Олександрівна, 1913 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 24 лютого 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ Георгій Васильович, 1919 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 6 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 9 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 28 жовтня 1989 р.

ЯКІВЧИК Василь Онуфрійович, 1919 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 6 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 2 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 28 жовтня 1989 р.

Б Р У С Н И Ц Я

Пам'ятний хрест жертвам політичних репресій

АНТОНЮК Григорій Олексійович, 1901 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований 5 вересня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 7 червня 1941 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 5 липня 1990 р.

АНТОФІЙЧУК Василь Георгійович, 1932 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 16 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН-УПА. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

АНТОФІЙЧУК Іван Георгійович, 1935 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

АНТОФІЙЧУК Микола Георгійович, 1937 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

АНТОФІЙЧУК Фрозина Миколаївна, 1891 р.н., народилася в с. Верхні Станівці, українка,

освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ВИШИВАН Іван Миколайович, 1923 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Вашківським РВ МДБ 5 березня 1949 р. ОН при МДБ СРСР 7 вересня 1949 р. за пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 20 січня 1992 р.

ВОЙЦЕНКО Катерина Андріївна, 1947 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ВОЙЦЕНКО Олена Костянтинівна, 1867 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГАЛЬЧУК Марафта Онуфріївна, 1924 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. вислана на спецпоселення за пособництво ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАЛЬЧУК Марія Тодорівна, 1949 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. вислана на спецпоселення як член родини пособників ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАЛЬЧУК Тодор Михайлович, 1923 р.н., народився в с. Нижні Станівці, українець, освіта неповна середня, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. висланий на спецпоселення за пособництво ОУН. Помер на спецпоселенні 12 червня 1954 р. у Томській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАНЗЮК Євдокія Костянтинівна, 1886 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 16 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАНЗЮК Михайло Георгійович, 1920 р.н., українець, освіта неповна середня, залізничник. Заарештований Вашківським РВ МДБ 28 квітня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 24 липня 1946 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 грудня 1991 р.

ГЛАГОЛЮК Ганна Георгіївна, 1934 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГЛАГОЛЮК Георгій Тодорович, 1910 р.н., українець, освіта початкова, завгосп МТС. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 1 липня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 1 жовтня 1946 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 січня 1992 р.

ГЛАГОЛЮК Марія Дмитрівна, 1905 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГРИГОРЕЦЬ Ганна Василівна, 1908 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГРИГОРЕЦЬ Катерина Дмитрівна, 1884 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Вашківським РВ МДБ 3 липня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 6 вересня 1946 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 5 листопада 1992 р.

ГРИГОРЕЦЬ Марія Іванівна, 1932 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГРИГОРЕЦЬ Марія Олексіївна, 1946 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 27 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГРИГОРЕЦЬ Микола Ілліч, 1896 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований ВКР "Смерш" 161 сд 26 грудня 1945 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 "а", 54-8, 54-11 КК УРСР. Засуджений не був. Справа припинена УКР "Смерш" ПрикВО 15 березня 1946 р. за не доведенням в його діях складу злочину. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 19 квітня 1996 р.

ГРИГОРЕЦЬ Михайло Степанович, 1924 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 29 серпня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 7 травня 1941 р. за спробу нелегального переходу кордону за ст. ст. 16, 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Івано-Франківським облсудом 8 квітня 1984 р.

ГРИГОРЕЦЬ Фрозина Іванівна, 1903 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 27 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГРИНДЕЙ Василь Гаврилович, 1921 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Вашківським РВ МДБ 23 квітня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 24 липня 1946 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 15 р. каторжних робіт. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 грудня 1991 р.

ГРИНДЕЙ Гаврило Григорович, 1893 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Вашківським РВ МДБ 28 квітня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 24 липня 1946 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 грудня 1991 р.

ГРИНДЕЙ Касян Іванович, 1884 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 20 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГРИНДЕЙ Марія Василівна, 1889 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГРИНДЕЙ Марія Семенівна, 1891 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Вашківським РВ МДБ 28 квітня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 24 липня 1946 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 30 грудня 1991 р.

ГРИНДЕЙ Микола Касянович, 1923 р.н., українець, освіта середня, вчитель. Заарештований Вашківським РВ МДБ 22 квітня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 24 липня 1946 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 грудня 1991 р.

ГРИНДЕЙ Михайло Тодорович, 1921 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований ПЗ НКВС СРСР 20 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 5 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Івано-Франківською облпрокуратурою 18 вересня 1992 р.

ГРИНДЕЙ Сильвестр Григорович, 1923 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Вашківським РВ МДБ 18 червня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 25 липня 1946 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 грудня 1991 р.

ГРИЦЮК Ганна Олексіївна, 1888 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована Вашківським РВ МДБ 29 квітня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 24-25 липня 1946 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 30 грудня 1991 р.

ГРУШКОВСЬКА Олена Михайлівна, 1928 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 27 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН-УПА. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДАНИЛЮК Ганна Георгіївна, 1898 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою УМДБ Чернівецької обл. від 20 вересня 1947 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДАНИЛЮК Ганна Леонтіївна, 1933 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ДАНИЛЮК Євгенія Парафтеївна, 1930 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 21 серпня 1947 р. вислана на спецпоселення як член родини пособників ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДАНИЛЮК Іван Леонтійович, 1929 р.н., українець, селянин. За постановою УМДБ Чернівецької обл. від 20 вересня 1947 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДАНИЛЮК Іван Парафтейович, 1932 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 21 серпня 1947 р. висланий на спецпоселення як член родини пособників ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДАНИЛЮК Олена Парафтеївна, 1924 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ДАНИЛЮК Парафтей Іванович, 1896 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 29 липня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 1 жовтня 1946 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ військ МВС УкрВО 22 листопада 1946 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 20, 54-1 "а" на ст. 54-12 КК УРСР за недонесення і термін покарання змінено на 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 14 липня 1951 р. у Дубравлазі Мордовської АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 березня 1990 р.

ДАНИЛЮК Сидір Парафтейович, 1927 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 29 липня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 1 жовтня 1946 р. за зв'язок і пособництво УПА за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ військ МВС УкрВО 22 листопада 1946 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 20, 54-1 "а" на ст. 54-12 КК УРСР за недонесення і термін покарання змінено на 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 березня 1990 р.

ДАНИЛЯК Марія Степанівна, 1920 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Вашківським РВ МДБ 18 червня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 24-25 липня 1946 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 30 грудня 1991 р.

ДАНКО Євген Дмитрович, 1923 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований ПЗ НКВС СРСР 16 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 4 вересня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Івано-Франківською облпрокуратурою 23 липня 1993 р.

КАЛЕНЧУК Єхтима Георгіївна, 1886 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 11 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як родичка члена контрреволюційної партії. Померла на спецпоселенні в травні 1946 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КАЛЕНЧУК Ілля Миколайович, 1886 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Вашківським РВ МДБ 18 травня 1946 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 24-25 липня 1946 р. виправданий.

КОЗМУЛЯК Михайло Іванович, 1923 р.н., українець, освіта неповна середня, вахтер. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 27 лютого 1945 р. за участь в ОУН і скоєння терористичного акту. Засуджений не був. Справа припинена слідчим УНКДБ Чернівецької обл. 12 жовтня 1945 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований.

КОЗЬМА Деонизій Костянтинович, 1904 р.н., українець, освіта початкова, залізничник. Заарештований Вашківським РВ НКВС 29 квітня 1945 р. ОН при НКВС СРСР 3 жовтня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 20 квітня 1948 р. у Востураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 23 грудня 1997 р.

КРИЦЯК Євгенія Михайлівна, 1924 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 16 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛУКАЩУК Володимир Михайлович, 1930 р.н., українець, селянин. За постановою Чернівецького облвиконкому від 31 серпня 1950 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛУКАЩУК Ганна Григорівна, 1904 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 11 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

ЛУКАЩУК Марія Кирилівна, 1898 р.н., українка, селянка. За постановою Чернівецького облвиконкому від 31 серпня 1950 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛУКАЩУК Михайло Дмитрович, 1906 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Вашківським РВ МДБ 4 вересня 1950 р. Чернівецьким обласним судом 6 грудня 1950 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Верховним судом України 25 вересня 1998 р.

ЛУКАЩУК Михайло Іванович, 1892 р.н., українець, освіта середня, службовець. За постановою Чернівецького облвиконкому від 31 серпня 1950 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛУКАЩУК Олексій Сильвестрович, 1903 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 5 червня 1941 р. за участь в ОУН. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Помер 4 листопада 1941 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Справа припинена слідчим УКДБ при РМ УРСР по Чернівецькій обл. 20 грудня 1960 р. на підставі ст. 4 п. "д" КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 грудня 1995 р.

МОСКАЛЮК Параска Іллівна, 1916 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 27 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

НИКОЛАЙЧУК Захар Іванович, 1886 р.н., українець, освіта неповна середня, заст. голови сільради. Заарештований Вашківським РВ МДБ 8 червня 1947 р. ОН при МДБ СРСР 20 вересня 1947 р. за пособництво ОУН і дворушництво за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-11, 7-206-17 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 19 березня 1993 р.

НИКОЛАЙЧУК Ілля Костянтинович, 1896 р.н., українець, освіта початкова, залізничник. Заарештований Вашківським РВ МДБ 18 червня 1946 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-11 КК УРСР. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 25 липня 1946 р. виправданий. Повторно заарештований Вашківським РВ МДБ 14 січня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 21 січня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ПВР СРСР 2 липня 1956 р. термін покарання знижено до 8,5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 16 квітня 1992 р.

ПАСКАРЮК Олексій Танасійович, 1911 р.н., українець, освіта початкова, рядовий 528 сп 130 сд.

Заарештований ВКР “Смерш” 130 сд 14 січня 1945 р. ВТ 28 армії 24 січня 1945 р. за намір зрадити батьківщину за ст. ст. 19, 58-1 “б” КК РРФСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ 3 БФ злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 19, 58-1 “б” на ст. 58-10 ч. 2 КК РРФСР за антирадянську агітацію і термін покарання не змінено. Реабілітований військовою прокуратурою Західного регіону України 30 вересня 1997 р.

ПЕНЮК Петро Дмитрович, 1919 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 17 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 25 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 листопада 1990 р.

ПЕТРАЩУК Онисим Степанович, 1923 р.н., українець, освіта початкова, залізничник. Заарештований Вашківським РВ МДБ 8 травня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 24-25 липня 1946 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 грудня 1991 р.

ПРИНЬКОВСЬКИЙ Тодор Гнатович, 1900 р.н., українець, освіта початкова, сторож. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 16 лютого 1950 р. ОН при МДБ СРСР 23 вересня 1950 р. за зв’язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 жовтня 1992 р.

ПРОДАН Василина Тодорівна, 1915 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Вашківським РВ МДБ 18 червня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 24-25 липня 1946 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 “а” КК УРСР засуджена до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 30 грудня 1991 р.

ПРОДАН Давид Макарович, 1910 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Вашківським РВ МДБ 14 січня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 9 квітня 1948 р. за зв’язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 квітня 1992 р.

ПРОДАН Іван Макарович, 1919 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований ПЗ НКВС СРСР 16 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 5 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Івано-Франківською облпрокуратурою 13 серпня 1993 р.

ПРОДАН Микола Макарович, 1914 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Вашківським РВ МДБ 18 червня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 24-25 липня 1946 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 грудня 1991 р.

ПУНГОВСЬКИЙ Михайло Дмитрович, 1885 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 30 серпня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 8 травня 1943 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

РУСНАК Василь Михайлович, 1934 р.н., українець, освіта початкова. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РУСНАК Іван Михайлович, 1893 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Вашківським РВ НКДБ 12 жовтня 1944 р. Засуджений не був. Справа припинена ВТ ПрикВО 25 вересня 1945 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 10 липня 1995 р.

РУСНАК Катерина Степанівна, 1907 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Вашківським РВ МДБ 14 січня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 31 березня 1948 р. за зв’язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

РУСНАК Михайло Степанович, 1891 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований ВКР “Смерш” 161 сд 25 грудня 1945 р. за зв’язок з ОУН. Засуджений не був. Справа припинена 20 травня 1946 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 4 січня 1995 р. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РУСНАК Степан Михайлович, 1921 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований ВКР “Смерш” 161 сд 9 січня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 18-19 квітня 1946 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 21 червня 1990 р.

РУСНАК Ярослав Михайлович, 1934 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СЕМЕНОВИЧ Зіновія Михайлівна, 1887 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 16 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособни-

ка ОУН. Померла на спецпоселенні в 1951 р. у Пермській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СЕМЕНОВИЧ Іван Степанович, 1914 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Вашківським РВ МДБ 18 червня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 24-25 липня 1946 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 15 січня 1949 р. у Норильлазі Красноярського краю Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 грудня 1991 р.

СЕМЕНОВИЧ Марія Василівна, 1891 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 16 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СЕМЕНОВИЧ Марія Михайлівна, 1931 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

СЕМЕНОВИЧ Микола Михайлович, 1923 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 29 липня 1945 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 1 жовтня 1946 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 березня 1990 р.

СЕМЕНОВИЧ Савета Степанівна, 1929 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 16 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СЕМЕНОВИЧ Степан Михайлович, 1877 р.н., українець, неписьменний, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні в Пермській обл. Російської Федерації.

СИРОЇЖКО Микола Георгійович, 1912 р.н., українець, освіта початкова, технічний керівник лісопильного заводу. Заарештований Вашківським РВ НКВС 4 березня 1945 р. ОН при НКВС СРСР 3 жовтня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 4 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 23 грудня 1997 р.

СИРОТА Дмитро Семенович, 1922 р.н., українець, освіта неповна середня, завідуючий базою відділення міськторгу м. Яремче. Заарештований 10 серпня 1951 р. ВТ ПрикВО 27 січня 1954 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 5 травня 1992 р.

СТАВЧАНСЬКА Марія Костянтинівна, 1923 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована УНКДБ Чернівецької обл. 16 травня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 4 серпня 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 23 жовтня 1991 р.

СТАНІВСЬКА Марія Тодорівна, 1912 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 20 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Померла на спецпоселенні в Пермській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СТАНІВСЬКИЙ Георгій Іванович, 1930 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

СТАНІВСЬКИЙ Іван Онуфрійович, 1908 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Вашківським РВ МДБ 8 травня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 24-25 липня 1946 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ військ МВС УкрВО 10 вересня 1946 р. злочин перекваліфіковано зі ст. 54-1 "а" на ст. 54-12 КК УРСР за недонесення і термін покарання змінено на 4 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 18 грудня 1949 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 грудня 1991 р.

СТАНІВСЬКИЙ Онисим Іванович, 1941 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 20 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СТОЯН Василь Петрович, 1945 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 27 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Помер на спецпоселенні в 1952 р. у Пермській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СТОЯН Ганна Олексіївна, 1909 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

СТОЯН Катерина Петрівна, 1943 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

СТОЯН Олексій Петрович, 1937 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

СТОЯН Петро Васильович, 1906 р.н., народився в с. Луківці Вижницького р-ну, українець, неписьменний, їздовий. Заарештований Вашківським РВ МДБ 18 червня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 6 вересня 1946 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 5 листопада 1992 р.

ТРАЧУК Катерина Георгіївна, 1891 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 11 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФЕДОРЯК Іван Георгійович, 1887 р.н., українець, освіта неповна середня, завгосп МТС. Заарештований Вашківським РВ НКДБ 27 січня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 20 червня 1945 р. за антира-

дянську агітацію за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 27 травня 1967 р.

ФЕДОРЯК Марія Марківна, 1946 р.н., українка. За постановою ОН при МВС СРСР від 27 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФЕДОРЯК Олена Тимофіївна, 1911 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Загинула на спецпоселенні 18 травня 1959 р. у Пермській обл. Російської Федерації.

ХАРИНА Василь Михайлович, 1900 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 24 травня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 19 липня 1946 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 липня 1992 р.

ХАРИНА Катерина Василівна, 1903 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Вашківським РВ МДБ 1 липня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 1 жовтня 1946 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Померла 14 вересня 1949 р. у Дубравлазі Мордовської АРСР Російської Федерації. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 22 січня 1992 р.

ЧУНТУЛОВИЧ Григорій Іванович, 1890 р.н., українець, освіта неповна середня, примар. Заарештований Вашківським РВ НКВС 24 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 7 квітня 1941 р. як член контрреволюційної партії за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 18 червня 1989 р.

ШЕВЧУК Костянтин Петрович, 1892 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при МВС СРСР від 19 жовтня 1946 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

В А Л Я В А

БАЧИНСЬКА Галина Фердінандівна, 1907 р.н., народилася в м. Кіцмань, полька, освіта початкова, селянка. Заарештована Кіцманським РВ НКДБ 8 лютого 1945 р. ОН при НКВС СРСР 27 жовтня 1945 р. за зв'язок з УПА за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджена до 4 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 14 травня 1992 р.

ВАГІЛЬ Михайло Андрійович, 1884 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Кіцманським РВ НКДБ 22 грудня 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 18 травня 1946 р. виправданий.

ВАКАРЮК Василь Олексійович, 1919 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 6 квітня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 17 травня 1948 р. за пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 лютого 1993 р.

ВАТРИЧ Микола Дмитрович, 1903 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 20 листопада 1939 р. ОН при НКВС СРСР 19 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 лютого 1990 р.

ГОЛОВАТИЙ Іван Георгійович, 1899 р.н., українець, освіта неповна середня, службовець. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 20 липня 1940 р. за боротьбу проти революційного руху. Засуджений не був. Справа припинена УНКВС Чернівецької обл. 15 січня 1941 р. на підставі ст. 5 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецьким облсудом 12 липня 1991 р. Повторно заарештований Кіцманським РВ НКДБ 8 лютого 1945 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 24 квітня 1946 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 30 червня 1969 р.

ГРЕЙФ Буня Габріелович, 1906 р.н., єврей, освіта середня, поміщик. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 20 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 7 квітня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 травня 1989 р.

ГРЕЙФ Туня-Оскар Габріелович, 1903 р.н., єврей, освіта середня, поміщик. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 20 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 7 квітня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 травня 1989 р.

ГРИГОРЯК Григорій Васильович, 1921 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований 22 листопада 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР

засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 3 квітня 1965 р.

ГУЛА Микола Тодорович, 1909 р.н., українець, неписьменний, колгоспник. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 22 липня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 25 серпня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 16 вересня 1955 р. термін покарання знижено до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 грудня 1991 р.

ГУМЕНЮК Марія Василівна, 1925 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована Кіцманським РВ МДБ 9 січня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 12 березня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 12 лютого 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

ГУМЕНЮК Олександр Іванович, 1886 р.н., українець, освіта вища, учитель. Заарештований опертрійкою УНКДБ Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 20 січня 1943 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

ІВАСЮК Степан Михайлович, 1887 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований 7 травня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 6 червня 1944 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 14 липня 1945 р. у Сиблазі Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 26 липня 1993 р.

КАНТЕМІР Василь Тодорович, 1921 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований 22 листопада 1939 р. ОН при НКВС СРСР за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 3 квітня 1965 р.

КІЦУЛ Дарій Олександрович, 1912 р.н., українець, освіта неповна середня, службовець. Заарештований Кіцманським РВ НКДБ 9 січня 1946 р. за зв'язок з ОУН. Засуджений не був. Справа припинена УМДБ Чернівецької обл. 19 квітня 1946 р. за відсутністю в його діях складу злочину. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 16 вересня 1991 р.

КІЦУЛ Домна Миколаївна, 1921 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована Кіцманським РВ НКДБ 6 грудня 1945 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 8 травня 1946 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 16 вересня 1991 р.

КІЦУЛ Минодора Василівна, 1921 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована Кіцманським РВ НКДБ 6 грудня 1945 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 8 травня 1946 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджена до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 16 вересня 1991 р.

КОРШЕВСЬКА Ірина Тодорівна, 1902 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Кіцманським РВ МДБ 29 січня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 16 березня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 29 травня 1992 р.

КОРШЕВСЬКА Марія Петрівна, 1926 р.н., народилася в с. Шубранець Заставнівського р-ну, українка, освіта початкова, колгоспниця. Заарештована Кіцманським РВ МДБ 28 липня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 21 серпня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ЧФ 6 травня 1955 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 20, 54-1 "а" на ст. 54-12 КК УРСР за недонесення і термін покарання змінено на 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 27 листопада 1991 р.

МОРГОЧ-КОРШЕВСЬКА Домна Іванівна, 1925 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована Кіцманським РВ МДБ 9 січня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 16 березня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 29 травня 1992 р.

МОРОЗ Григорій Тодорович, 1877 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кіцманським РВ НКДБ 24 грудня 1945 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 8 травня 1946 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 16 вересня 1991 р.

НЕПІТ Тодор Петрович, 1882 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 24 червня 1941 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР. Засуджений не був. Подальша доля невідома. Справа припинена УКДБ при РМ УРСР по Чернівецькій обл. 25 травня 1964 р. за відсутністю в його діях складу злочину. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

НЕЧАЙ Василь Олексійович, 1930 р.н., народився в с. Витилівка, українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 4 січня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 26 лютого 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

НЕЧАЙ Олексій Васильович, 1898 р.н., народився в с. Витилівка, українець, освіта неповна середня, колгоспник. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 4 січня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 26 лютого 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

НЕЧАЙ Степан Олексійович, 1926 р.н., народився в с. Витилівка, українець, освіта початкова, тракторист районної МТС. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 4 січня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 26 лютого 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

ПАЛІЙ Дмитро Васильович, 1902 р.н., українець, освіта початкова, сторож у радгоспі. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 5 вересня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 10 листопада 1948 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 18 березня 1992 р.

ПОЛОВИК Василь Олексійович, 1917 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Кіцманським РВ НКДБ 6 грудня 1945 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 8 травня 1946 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Звільнений із ВТТ 24 вересня 1955 р. Помер 8 березня 1956 р. на спецпоселенні в Пермській обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 16 вересня 1991 р.

ПОЛОВИК Ганна Григорівна, 1911 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 22 травня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПОПОВИЧ Василь Тимофійович, 1923 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 22 листопада 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 3 квітня 1965 р.

ПРОКОПЕЦЬ Назар Якович, 1897 р.н., українець, освіта початкова, мірошник. Заарештований Кіцманським РВ НКДБ 17 січня 1945 р. ОН при НКВС СРСР 27 жовтня 1945 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 4 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 19 травня 1992 р.

РОКОЧА Катерина Василівна, 1916 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована Кіцманським РВ МДБ 16 лютого 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 7 травня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 27 грудня 1991 р.

РОКОЧА Марія Олексіївна, 1923 р.н., народилася в с. Витилівка, українка, освіта початкова, колгоспниця. Заарештована Кіцманським РВ МВС 4 січня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 26 лютого 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 15 липня 1991 р.

РОКОЧИЙ Василь Дмитрович, 1917 р.н., українець, освіта неповна середня, коваль. Заарештований Кіцманським РВ МВС 4 січня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 26 лютого 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 11 березня 1952 р. у місцях позбавлення волі в Магаданській обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

РОКОЧИЙ Олександр Васильович, 1929 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 16 лютого 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 7 травня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 грудня 1991 р.

РУСНАК Олексій Васильович, 1904 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 28 липня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 21 серпня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ЧФ 6 травня 1955 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 20, 54-1 "а" на ст. 54-12 КК УРСР за недонесення і термін покарання змінено на 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 листопада 1991 р.

РУСУ Касян Костянтинович, 1924 р.н., народився в м. Кіцмань, українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 6 серпня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 22 жовтня 1947 р. за зраду батьківщини за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 26 жовтня 1992 р.

СОБКО Дмитро Георгійович, 1894 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СОБКО Євгенія Дмитрівна, 1928 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

СОБКО Марія Дмитрівна, 1924 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Кіцманським РВ НКДБ 24 грудня 1945 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 8 травня 1946 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджена до 6 р. позбав-

лення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 4 вересня 1991 р.

СОБКО Олена Тодорівна, 1896 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Померла на спецпоселенні 2 жовтня 1956 р. у Пермській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СОЛОТВИНСЬКИЙ Костянтин Мафтейович, 1891 р.н., українець, освіта неповна середня, сторож на залізниці. Заарештований Кіцманським РВ НКДБ 6 лютого 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 9 червня 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 15 р. каторжних робіт. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 жовтня 1993 р.

СУШ Василь Ахтемович, 1897 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 9 січня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 12 березня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 12 лютого 1955 р. термін покарання знижено до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

СУШ Ірина Юріївна, 1897 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Кіцманським РВ МДБ 9 січня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 12 березня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 12 лютого 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

ФІЛІПЧУК Степан Михайлович, 1899 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кіцманським РВ НКДБ 8 лютого 1945 р. за участь в ОУН. Засуджений не був. Справа припинена слідвідділом УМДБ Чернівецької обл. 28 березня 1946 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований на підставі Закону України від 17 квітня 1991 р.

ХАРЧЕНКО Іван Миколайович, 1908 р.н., українець, неписьменний, червоноармієць робочого загону. Заарештований ОВ НКВС УралВО 30 квітня 1943 р. ВТ Свердловського гарнізону 21 липня 1943 р. за антирадянську агітацію за ст. 58-10 ч. 2 КК РРФСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 жовтня 1992 р.

ШАБАТОВСЬКИЙ Георгій Петрович, 1888 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Кіцманським РВ НКДБ 8 лютого 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 15 червня 1945 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 15 лютого 1948 р. у Карлазі Карагандинської обл. Казахської РСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 20 грудня 1993 р.

ЮРЧУК Василь Миколайович, 1922 р.н., українець, освіта початкова, учень коваля. Заарештований 22 листопада 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 3 квітня 1965 р.

ВЕРХНІ СТАНІВЦІ

АНДРІЙЧУК Марія Дмитрівна, 1931 р.н., українка, неписьменна. За постановою ОН при МДБ СРСР від 27 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

АНДРІЙЧУК Фризан Дмитрович, 1933 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БАРБІР Деонизій Іванович, 1899 р.н., народився в с. Волока Вашківського р-ну, румун, освіта неповна середня, інспектор Вашківського райфінвідділу. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 15 листопада 1944 р. за зраду батьківщини. Засуджений не був. Справа припинена УНКДБ Чернівецької обл. 18 жовтня 1945 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАВДУН Ганна Іванівна, 1940 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 27 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАВДУН Георгій Іванович, 1919 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований ВББ УМВС Чернівецької обл. 7 жовтня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 16 грудня 1946 р. за зв'язок з ОУН за ст.ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 11 серпня 1992 р.

ГАВДУН Опанас Опанасович, 1895 р.н., українець, освіта неповна середня, примар. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 23 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 7 квітня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 травня 1989 р.

Пам’ятний хрест
жертвам політичних репресій

ГАВДУН Юстина Михайлівна, 1922 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 27 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАЛИЦЬКА Ірина Михайлівна, 1903 р.н., народилася в с. Нижні Станівці, українка, селянка. Заарештована ВББ УМВС Чернівецької обл. 6 жовтня 1946 р. Чернівецьким обласним судом 14 грудня 1946 р. за пособництво ОУН і недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджена до 3 р. позбавлення волі умовно і з-під варти звільнена. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 27 жовтня 1994 р.

ГУНЬКО Василь Васильович, 1944 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГУНЬКО Василь Іванович, 1927 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Вашківським РВ НКДБ 31 травня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 2 серпня 1945 р. за зв’язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 3 березня 1946 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 серпня 1992 р.

ГУНЬКО Олена Миронівна, 1926 р.н., народилася в с. Нижні Станівці, українка, освіта неповна середня, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЗИМБОВИЧ Лукерія Миколаївна, 1920 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Вашківським РВ МДБ 28 січня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 17 березня 1948 р. за зв’язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 9 квітня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 31 березня 1992 р.

ІВАНЧАК Зіновія Тодорівна, 1932 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 20 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ІВАНЧАК Марія Тодорівна, 1937 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ІВАНЧАК Павло Онуфрійович, 1911 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований ВББ УМВС Чернівецької обл. 31 грудня 1946 р. за зв’язок з ОУН. Засуджений не був. Справа припинена ст. слідчим ВББ УМВС Чернівецької обл. 7 лютого 1947 р. на підставі ст. 5 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 16 січня 1996 р.

ІВАНЧАК Раїфта Степанівна, 1910 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 20 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ІВАНЧАК Степан Тодорович, 1940 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ІВАНЧАК Тодор Онуфрійович, 1900 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Вашківським РВ НКДБ 4 серпня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 17 січня 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 25 р. каторжних робіт. Помер 15 травня 1949 р. у місцях позбавлення волі в Новосибірській обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 19 березня 1992 р.

КОЗАК Катерина Іванівна, 1915 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Вашківським РВ МДБ 2 листопада 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 26 січня 1948 р. за зв’язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 24 квітня 1992 р.

КОНСТАНТИНЮК Василь Іванович, 1900 р.н., українець, освіта неповна середня, секретар

сільради. Заарештований ВББ УМВС Чернівецької обл. 7 жовтня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 24 квітня 1947 р. за зв'язок з ОУН і недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 жовтня 1994 р.

КОНСТАНТИНЮК Касян Деонизійович, 1910 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований ВББ УНКВС Чернівецької обл. 3 червня 1944 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-2, 54-11 КК УРСР. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 9 листопада 1944 р. на підставі ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. засуджений до 20 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 16 травня 1956 р. термін покарання знижено до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОНСТАНТИНЮК Октавія Касянівна, 1942 р.н., українка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Померла на спецпоселенні в 1947 р. у Пермській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОНСТАНТИНЮК Секлетія Степанівна, 1923 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КОСТАЩУК Ганна Іванівна, 1925 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована УНКДБ Чернівецької обл. 2 березня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 13 травня 1946 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецьким облсудом 22 березня 1990 р.

КОСТАЩУК Домна Іванівна, 1919 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 27 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОСТАЩУК Іван Парафтейович, 1893 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Вашківським РВ НКДБ 6 жовтня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 20 січня 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 15 р. каторжних робіт. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 червня 1992 р.

КОСТАЩУК Івонина Василівна, 1892 р.н., народилася в с. Давидівка Сторожинецького р-ну, українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОСТАЩУК Раїфта Іллівна, 1876 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 27 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КРУШНИЦЬКА Домніка Дмитрівна, 1900 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована ВББ УМВС Чернівецької обл. 6 жовтня 1946 р. Чернівецьким обласним судом 21 листопада 1946 р. за зв'язок з ОУН і недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджена до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Чернівецьким обласним судом 11 лютого 1947 р. термін покарання знижено до одного року позбавлення волі у загальних місцях ув'язнення. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 10 листопада 1994 р.

КРУШНИЦЬКИЙ Деонизій Георгійович, 1900 р.н., українець, освіта початкова, агент Вашківського райуповмінзага. Заарештований Вашківським РВ МДБ 9 лютого 1950 р. ОН при МДБ СРСР 15 липня 1950 р. за пособництво ОУН і дворушництво за ст. ст. 20, 54-1 "а", 19-206-17 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 жовтня 1992 р.

ЛАКУСТА Василь Дмитрович, 1898 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Кіцманським РВ НКДБ 3 серпня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 17 січня 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. каторжних робіт. Помер 7 липня 1945 р. у Сєввостлазі Магаданської обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 листопада 1991 р.

ЛАКУСТА Василь Костянтинович, 1935 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 27 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛАКУСТА Василь Миколайович, 1946 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. висланий на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Помер на спецпоселенні 1 червня 1953 р. у Томській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛАКУСТА Василь Степанович, 1892 р.н., українець, освіта неповна середня, колгоспник. Заарештований Вашківським РВ МДБ 9 грудня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 9 лютого 1949 р. за зв'язок з ОУН і недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Військовою колегією ВС СРСР 9 січня 1954 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 17 березня 1992 р.

ЛАКУСТА Домна Григорівна, 1914 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 27 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛАКУСТА Єлизавета Іванівна, 1900 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. За постано-

вою ОН при МДБ СРСР від 16 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛАКУСТА Іван Степанович, 1914 р.н., українець, освіта неповня середня, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 16 листопада 1944 р. ОН при НКВС СРСР 17 листопада 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 16 листопада 1991 р.

ЛАКУСТА Костянтин Онуфрійович, 1907 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Вашківським РВ НКДБ 4 травня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 2 серпня 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 26 вересня 1952 р. у Мінераллазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 серпня 1992 р.

ЛАКУСТА Марія Костянтинівна, 1942 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 27 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛАКУСТА Микола Васильович, 1922 р.н., українець, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 16 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛАКУСТА Микола Миколайович, 1911 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. висланий на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛАКУСТА Олена Мокіївна, 1886 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 12 листопада 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Померла на спецпоселенні в Архангельській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛАКУСТА Орися Василівна, 1936 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 16 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛАКУСТА Савета Василівна, 1921 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. вислана на спецпоселення за пособництво ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛАКУСТА Самсон Васильович, 1931 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 16 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛАКУСТА Степанія Костянтинівна, 1936 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 27 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛУПУЛЕНКО Валеріан Георгійович, 1905 р.н., народився в с. Зеленів, українець, водій. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 1 серпня 1940 р. за шпигунство. Засуджений не був. Справа припинена слідчим УНКВС Чернівецької обл. 22 серпня 1940 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 5 травня 1996 р.

МАЛЯРЧУК Єлизавета Дмитрівна, 1920 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 4 червня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАЛЯРЧУК Марія Олексіївна, 1941 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МАЛЯРЧУК Микола Ілліч, 1905 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 16 листопада 1944 р. ОН при НКВС СРСР 17 листопада 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 16 листопада 1991 р.

МАЛЯРЧУК Октавіан Олексійович, 1944 р.н., українець. За постановою ОН при НКВС СРСР від 4 червня 1945 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАЛЯРЧУК Олексій Ілліч, 1910 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Вашківським РВ НКДБ 3 серпня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 17 січня 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. каторжних робіт. Помер 8 грудня 1946 р. у Сєввостлазі Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 19 березня 1992 р.

МАРЧУК Марія Василівна, 1892 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 12 листопада 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Померла на спецпоселенні в березні 1947 р. в Архангельській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАРЧУК Марія Дмитрівна, 1931 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МАРЧУК Онуфрій Маковійович, 1892 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Вашківським РВ НКДБ 23 вересня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 17 січня 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. каторжних робіт. Помер 2 жовтня 1945 р. у Тайшетлазі

Іркутської обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 19 березня 1992 р.

ОСИПЧУК Домна Мафтеївна, 1892 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН-УПА. Померла на спецпоселенні 1 червня 1957 р. у Томській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ОСИПЧУК Євтихій Євтихійович, 1934 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ОСИПЧУК Євтихій Олексійович, 1884 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Вашківським РВ МДБ 12 січня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 17 лютого 1949 р. за зв'язок з ОУН-УПА за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 16 березня 1992 р.

ОСИПЧУК Катерина Іванівна, 1930 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована УНКДБ Чернівецької обл. 2 березня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 13 травня 1946 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецьким облсудом 22 березня 1990 р.

ОСИПЧУК Микола Васильович, 1910 р.н., румун, освіта початкова, селянин. Заарештований ВББ УНКВС Чернівецької обл. 9 червня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 9 листопада 1944 р. за зраду батьківщини і участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "б", 54-8 КК УРСР засуджений до вищої міри покарання. ПВР СРСР 21 лютого 1945 р. вирок замінено на 20 р. каторжних робіт. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ОСИПЧУК Савета Іванівна, 1923 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 27 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПАНЧУК Іван Миколайович, 1921 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 26 вересня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 12 січня 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 15 р. каторжних робіт. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 3 квітня 1992 р.

ПЕТРЮК Параска Тодорівна, 1854 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПИЛИПКО Іван Ілліч, 1881 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Трагічно загинув на спецпоселенні в 1954 р. в Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПИЛИПКО Катерина Михайлівна, 1880 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РАДОЩУК Василина Георгіївна, 1914 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 27 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РАДОЩУК Василь Леонтійович, 1910 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Вашківським РВ НКДБ 3 серпня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 17 січня 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. каторжних робіт. ВТ ПрикВО 2 серпня 1955 р. термін покарання знижено до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 19 березня 1992 р.

РАДОЩУК Катерина Василівна, 1942 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 27 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РОМАНОВИЧ Домніка Сильвестрівна, 1904 р.н., народилася в с. Мамаївці, українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Померла на спецпоселенні в Архангельській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РОМАНОВИЧ Степан Васильович, 1927 р.н., українець, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

СКУЛІШ Теофілія Михайлівна, 1888 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні в 1947 р. у Пермській обл. Російської Федерації.

СОПКО Іван Дмитрович, 1941 р.н., українець. За постановою ОН при НКВС СРСР від 21 квітня 1945 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СОПКО Марія Дмитрівна, 1944 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

СОПКО Савета Дмитрівна, 1939 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

СОПКО Юстина Дмитрівна, 1918 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ТАЩУК Василь Дмитрович, 1927 р.н., українець, освіта неповна середня, кравець. Заарештований Вашківським РВ НКДБ 27 квітня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 2 серпня 1945 р. за зв'язок з ОУН і недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 10 травня 1947 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 серпня 1992 р.

ТРАЧУК Микола Олексійович, 1915 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований ВББ УМВС Чернівецької обл. 1 жовтня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 10 грудня 1946 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 1 червня 1992 р.

ТРАЧУК Олексій Миколайович, 1886 р.н., українець, неписьменний, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Помер на спецпоселенні в 1948 р. у Пермській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТРАЧУК Раїфта Георгіївна, 1886 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні в 1948 р. у Пермській обл. Російської Федерації.

ФЛОРЕСКУЛ Адам Онуфрійович, 1933 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФЛОРЕСКУЛ Василь Танасійович, 1913 р.н., українець, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФЛОРЕСКУЛ Гафина Тодорівна, 1886 р.н., українка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ФЛОРЕСКУЛ Георгій Кузьмич, 1893 р.н., румун, освіта початкова, селянин. Заарештований ВББ УНКВС Чернівецької обл. 13 липня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 9 листопада 1944 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 20 р. каторжних робіт. Помер 9 травня 1947 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 липня 1993 р.

ФЛОРЕСКУЛ Домна Онуфріївна, 1936 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФЛОРЕСКУЛ Євгенія Онуфріївна, 1931 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ФЛОРЕСКУЛ Євдокія Григорівна, 1894 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФЛОРЕСКУЛ Зіновія Василівна, 1920 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована Вашківським РВ МДБ 5 лютого 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 30 березня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1"а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ПВР СРСР 25 травня 1956 р. термін покарання знижено до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 24 квітня 1992 р.

ФЛОРЕСКУЛ Онуфрій Дмитрович, 1893 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 5 травня 1943 р. як член контрреволюційної партії за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 травня 1989 р.

ФЛОРЕСКУЛ Параска Андріївна, 1882 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Вашківським РВ НКДБ 30 квітня 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР. Засуджена не була. Справа припинена другим відділенням слідвідділу УМДБ Чернівецької обл. 20 лютого 1948 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітована на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФЛОРЕСКУЛ Танасій Миколайович, 1883 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 15 серпня 1942 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 18 лютого 1943 р. в Устьвимлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 травня 1989 р.

ФРУНЗЕ Георгій Гаврилович, 1902 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований ВББ УМВС Чернівецької обл. 7 жовтня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 24 грудня 1946 р. за зв'язок з ОУН і недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 2 р. позбавлення волі в загальних місцях ув'язнення. Справа припинена ВТ військ МВС Чернівецької обл. 24 січня 1947 р. на підставі ст. 4 п. "д" КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 липня 1995 р.

ШЕВЧУК Василь Георгійович, 1897 р.н., народився в с. Нова Жадова Сторожинецького р-ну, українець, неписьменний, селянин. Заарештований ВББ УМВС Чернівецької обл. 31 грудня 1946 р. за зв'я-

зок з ОУН. Засуджений не був. Справа припинена слідчим УМДБ Чернівецької обл. 12 березня 1947 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 6 червня 1995 р.

ШТЕФЮК Василь Михайлович, 1889 р.н., народився в с. Карапчів Вижницького р-ну, українець, неписьменний, селянин. Заарештований Вашківським РВ НКДБ 30 квітня 1945 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР. Засуджений не був. Помер 30 червня 1945 р. у місцях позбавлення волі. Справа припинена ст. слідчим слідвідділу УНКДБ Чернівецької обл. у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Реабілітований на підставі Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЮРІЙЧУК Степан Миколайович, 1887 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Вашківським РВ НКДБ 30 вересня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 17 січня 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. каторжних робіт. ВТ ПрикВО 2 серпня 1955 р. термін покарання знижено до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 19 березня 1955 р.

ЯСИНІВСЬКА Вероня Михайлівна, 1936 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЯСИНІВСЬКА Савета Михайлівна, 1931 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЯСИНІВСЬКА Юстина Василівна, 1901 р.н., українка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЯСИНІВСЬКИЙ Василь Михайлович, 1933 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЯСИНІВСЬКИЙ Михайло Павлович, 1894 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Вашківським РВ НКДБ 31 травня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 2 серпня 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 25 травня 1948 р. у Сиблазі Іркутської обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 серпня 1992 р.

ЯСИНІВСЬКИЙ Фризан Михайлович, 1935 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАВРИЛІВЦІ

АРСЕНЮК Георгій Олексійович, 1921 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 1 грудня 1944 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 9-10 березня 1945 р. виправданий.

БОЙЧУК Андрій Степанович, 1919 р.н., українець, освіта неповна середня, колгоспник. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 30 червня 1949 р. ОН при МДБ СРСР 1 жовтня 1949 р. за зв'язок з ОУН і дворушництво за ст. ст. 20, 54-1 "а", 109 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 15 липня 1991 р.

БОЙЧУК Варвара Василівна, 1890 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 15 листопада 1947 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БОЙЧУК Василь Георгійович, 1922 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 13 квітня 1941 р. за зрадницьку діяльність. Засуджений не був. Справа припинена ст. слідчим УНКДБ Чернівецької обл. 26 травня 1941 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 1 березня 1996 р.

БОЙЧУК Георгій Степанович, 1908 р.н., українець, освіта початкова, робітник. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 15 жовтня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 19 листопада 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 19 травня 1992 р.

БОЙЧУК Марія Костянтинівна, 1921 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована УНКДБ Чернівецької обл. 9 січня 1945 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР. УНКДБ Чернівецької обл. 27 лютого 1945 р. злочин перекваліфіковано зі ст. 54-12 на ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР за зв'язок і пособництво ОУН. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 9-10 березня 1945 р. виправдана.

БОЙЧУК Михайло Георгійович, 1911 р.н., українець, освіта початкова, робітник. Заарештований УМДБ Дніпропетровської обл. 16 червня 1950 р. ОН при МДБ СРСР 24 лютого 1951 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 8 вересня 1992 р.

БОЙЧУК Степан Андрійович, 1914 р.н., українець, освіта неповна середня, столяр. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 11 листопада 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 27 січня 1949 р.

за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 8 липня 1991 р.

БОРТНИК Василь Костянтинович, 1895 р.н., українець, освіта середня спеціальна, службовець. Заарештований НКДБ МРСР 22 червня 1945 р. за шпигунство. Засуджений не був. Помер 9 лютого 1946 р. у місцях позбавлення волі. Справа припинена слідчим НКДБ МРСР 15 лютого 1946 р. у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 червня 1996 р.

ВОЛОЩУК Софія Степанівна, 1903 р.н., українка, освіта початкова, колгоспниця. Заарештована Кіцманським РВ МДБ 16 червня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 14 липня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 16 квітня 1992 р.

ГАФІЙЧУК Филимон Михайлович, 1890 р.н., народився в с. Іванківці, українець, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 15 листопада 1947 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Помер на спецпоселенні в 1957 р. у Кокчетавській обл. Казахської РСР. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДИБА Дарія Іванівна, 1928 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 6 січня 1945 р. вислана на спецпоселення як особа без громадянства. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДИБА Єпіфанія Михайлівна, 1903 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ДИБА Орест Іванович, 1930 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ІВАНОВИЧ Петро Костянтинович, 1921 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Кіцманським РВ НКВС 18 грудня 1944 р. за участь в ОУН. Засуджений не був. Справа припинена ст. слідчим ВББ УНКВС Чернівецької обл. 26 січня 1945 р. у зв'язку з тим, що з'явився з повинною. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 17 серпня 1994 р.

КЛЮЧКА Василь Іванович, 1922 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 1 грудня 1944 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 9-10 березня 1945 р. виправданий.

КЛЮЧКА Іван Васильович, 1928 р.н., українець, освіта неповна середня. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 1 грудня 1944 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 9-10 березня 1945 р. виправданий.

КЛЮЧКА Микола Григорович, 1921 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 1 грудня 1944 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 9-10 березня 1945 р. виправданий.

КЛЮЧКА Микола Степанович, 1900 р.н., українець, освіта початкова, робітник. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 16 червня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 29 липня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 грудня 1991 р.

КОСМЕНКО Іван Васильович, 1914 р.н., українець, освіта неповна середня, колгоспник. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 11 листопада 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 27 січня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 19 січня 1955 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 8 липня 1991 р.

КОСМЕНКО Трифон Петрович, 1919 р.н., українець, освіта неповна середня, колгоспник. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 25 грудня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 27 січня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 8 липня 1991 р.

ЛЮТИК Іван Степанович, 1913 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 11 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 20 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 12 грудня 1989 р.

МАКСИМЮК Микола Петрович, 1910 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 11 листопада 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 25 грудня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 10 вересня 1954 р. термін покарання знижено до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 25 березня 1992 р.

МАКСИМЮК Михайло Петрович, 1917 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 30 грудня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 27 січня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 8 липня 1991 р.

МАНДЗЮК Ганна Степанівна, 1923 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована УМДБ Чернівецької обл. 8 травня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 22 липня 1946 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-2, 54-10 ч. 2 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 27 березня 1991 р.

МАРТИНЮК Іван Миколайович, 1919 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 1 грудня 1944 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 “а”, 54-11 КК УРСР. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 9-10 березня 1945 р. виправданий.

МАРТИНЮК Степан Іванович, 1928 р.н., українець, освіта початкова. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 1 грудня 1944 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 “а”, 54-11 КК УРСР. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 9-10 березня 1945 р. виправданий.

ОНУФРІЙЧУК Василь Степанович, 1922 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 1 грудня 1944 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 “а”, 54-11 КК УРСР. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 9-10 березня 1945 р. виправданий.

ПЕТРУШКА Замфіра Степанівна, 1890 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована УНКДБ Чернівецької обл. 9 січня 1945 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР. УНКДБ Чернівецької обл. 27 лютого 1945 р. злочин перекваліфіковано зі ст. 54-12 на ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР за зв’язок і пособництво ОУН. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 9-10 березня 1945 р. виправдана.

ПЕТРУШКА Ілля Семенович, 1886 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 16 грудня 1944 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР. УНКДБ Чернівецької обл. 27 лютого 1945 р. злочин перекваліфіковано зі ст. 54-12 на ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР за зв’язок і пособництво ОУН. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 9-10 березня 1945 р. виправданий.

СТРАТІЙЧУК Зоя Іллівна, 1898 р.н., народилася в с. Давидівці, українка, освіта початкова, санітарка. Заарештована Кіцманським РВ МДБ 17 лютого 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 18 квітня 1949 р. за зв’язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 31 березня 1992 р.

СТРАТІЙЧУК Семен Васильович, 1901 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 17 лютого 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 18 квітня 1949 р. за зв’язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 березня 1992 р.

СТРИЖИБОРОДА Лонгин Вікторович, 1927 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 18 липня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 1 жовтня 1946 р. за зв’язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 15 липня 1991 р.

СТРИЖИБОРОДА Марія Василівна, 1907 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СТРИЖИБОРОДА Мирослав Вікторович, 1931 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні 23 березня 1956 р. у Пермській обл. Російської Федерації.

ТУЛІВСЬКА Зоя Тодорівна, 1882 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 12 листопада 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Померла на спецпоселенні в Архангельській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТУЛІВСЬКИЙ Андрій Григорович, 1921 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 1 грудня 1944 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 “а”, 54-11 КК УРСР. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 9-10 березня 1945 р. виправданий.

ТУЛІВСЬКИЙ Дмитро Степанович, 1905 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 1 грудня 1944 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 “а”, 54-11 КК УРСР. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 9-10 березня 1945 р. виправданий.

ТУЛІВСЬКИЙ Василь Іванович, 1884 р.н., українець, селянин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 12 листопада 1945 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Помер на спецпоселенні 26 липня 1947 р. в Архангельській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФЕДОРЮК Любомир Миколайович, 1941 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. висланий на спецпоселення за батька, звинуваченого у зрадницькій діяльності. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФЕДОРЮК Микола Семенович, 1916 р.н., українець, освіта неповна середня, секретар сільради. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 17 липня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 1 жовтня 1946 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 15 липня 1991 р.

ФЕДОРЮК Софія Іванівна, 1919 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. вислана на спецпоселення за чоловіка, звинуваченого в зрадницькій діяльності. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФРУНЗЕЙ Ореста Миколаївна, 1925 р.н., українка, освіта неповна середня, секретар сільради. Заарештована Кіцманським РВ МДБ 18 липня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 1 жовтня 1946 р. за зв’язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 15 липня 1991 р.

Г Л И Н И Ц Я

Вічна пам'ять репресованим та борцям за незалежну Україну

БРЕНИК Филимон Васильович, 1931 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 29 липня 1950 р. висланий на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ВІВЧАРУК Микола Михайлович, 1919 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 16 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 29 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Івано-Франківською облпрокуратурою 10 липня 1995 р.

ГОДОВАНЮК Дмитро Онуфрійович, 1916 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 25 грудня 1940 р. за нелегальний перехід кордону. Засуджений не був. Помер 21 березня 1942 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Справа припинена УНКВС Свердловської обл. 16 липня 1942 р. у зв'язку зі смертю обвинуваченого.

ГРИГОРІЙ Катерина Дмитрівна, 1892 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГРИГОРІЙ Савета Филимонівна, 1938 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГРИГОРІЙ Филимон Васильович, 1913 р.н., українець, освіта початкова, заготівельник. Заарешто-

ваний ВББ УМВС Чернівецької обл. 12 листопада 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 25 лютого 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 26 травня 1992 р.

ГРИЛЬ Естер Зисівна, 1893 р.н., єврейка, домогосподарка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГРИЛЬ Мина Мойшівна, 1935 р.н., єврейка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГРИЛЬ Мойша Ісакович, 1899 р.н., народився в м. Сторожинець, єврей, освіта неповна середня, торговець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГУЦУЛЯК-МЕЛЬНИК Домна Семенівна, 1885 р.н., народилася в с. Михальча Сторожинецького р-ну, українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 22 травня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН-УПА. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЄРИЧУК Василь Танасійович, 1898 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Вашківським РВ МДБ 21 травня 1949 р. ОН при МДБ СРСР 19 листопада 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 листопада 1991 р.

ЄРИЧУК Ісак Григорович, 1912 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Коломийським ПЗ НКВС 27 листопада 1939 р. ОН при НКВС СРСР 29 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 грудня 1967 р.

ЄРИЧУК Марафта Георгіївна, 1907 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Вашківським РВ МДБ 4 березня 1949 р. ОН при МДБ СРСР 31 серпня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 27 травня 1992 р.

ЄРИЧУК Степанія Тодорівна, 1930 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЗВАРИЧ Вікторія Миколаївна, 1941 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособників ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЗВАРИЧ Калина Миколаївна, 1937 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЗВАРИЧ Катерина Костянтинівна, 1905 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Кіцманським РВ МДБ 12 серпня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 21 жовтня 1946 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 4 березня 1992 р.

ЗВАРИЧ Марія Миколаївна, 1927 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована УНКДБ Чернівецької обл. 27 лютого 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 8 червня 1946 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 28 січня 1992 р.

ЗВАРИЧ Микола Микитович, 1898 р.н., народився в с. Михальча Сторожинецького р-ну, українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чернівецьким МВ НКДБ 5 березня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 13-14 липня 1945 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1994 р.

ЗВАРИЧ Олександра Миколаївна, 1944 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособників ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЗВАРИЧ Теодосія Миколаївна, 1930 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КАСВАН Абрам Іонович, 1903 р.н., єврей, освіта початкова, торговець. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 12 грудня 1942 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер до винесення вироку 16 травня 1942 р. в Устьвимлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

КАСВАН Фаня Абрамівна, 1903 р.н., народилася в с. Драчинці, єврейка, освіта неповна середня, бухгалтер. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУШНІР Деонизій Васильович, 1914 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Вашківським РВ МДБ 3 березня 1949 р. ОН при МДБ СРСР 3 серпня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 4 травня 1992 р.

КУШНІР Софія Тимофіївна, 1910 р.н., народилася в с. Розтоки Путильського р-ну, українка, освіта початкова, селянка. Заарештована УМДБ Чернівецької обл. 4 листопада 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 30 січня 1947 р. за зв'язок з ОУН-УПА за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 30 квітня 1992 р.

КУШНІР Сусанна Олексіївна, 1917 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від травня 1950 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛОПУШНЯК Касян Васильович, 1891 р.н., народився в с. Михальча Сторожинецького р-ну, українець, неписьменний, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 19 вересня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 4 грудня 1947 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 лютого 1992 р.

ЛОПУШНЯК Роман Васильович, 1896 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Вашківським РВ НКДБ 13 березня 1945 р. за пособництво ОУН. Засуджений не був. Помер 20 березня 1945 р. у місцях позбавлення волі. Справа припинена УНКДБ Чернівецької обл. 21 березня 1945 р. у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МЕЛЬНИК Василина Євгенівна, 1940 р.н., українка. За постановою ОН при МВС СРСР від 27 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МЕЛЬНИК Дмитро Степанович, 1941 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МЕЛЬНИК Євген Якович, 1942 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 22 травня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН-УПА. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МЕЛЬНИК Марафта Георгіївна, 1907 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МВС СРСР від 27 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МЕЛЬНИК Микола Степанович, 1944 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МЕЛЬНИК Михайло Миколайович, 1924 р.н., українець, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МЕЛЬНИК Петро Миколайович, 1928 р.н., українець, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МЕЛЬНИК Степанія Миколаївна, 1925 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МЕЛЬНИК Стефанія Іллівна, 1923 р.н., народилася в м. Чернівці, українка, селянка. Заарештована Чернівецьким МВ НКВС 23 грудня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 13-14 липня 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 16 січня 1992 р.

НОСЕЙ Георгій Петрович, 1892 р.н., народився в с. Драчинці, українець, неписьменний, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 30 жовтня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 30 січня 1947 р. за зв'язок з УПА за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 квітня 1992 р.

НОСЕЙ Марія Іллівна, 1894 р.н., народилася в с. Драчинці, українка, освіта початкова, селянка. Заарештована УМДБ Чернівецької обл. 30 жовтня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 30 січня 1947 р. за участь в ОУН-УПА за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 30 квітня 1992 р.

ОТЕНІЯ Домна Іллівна, 1914 р.н., народилася в с. Драчинці, українка, неписьменна, селянка. Заарештована Чернівецьким МВ НКДБ 24 лютого 1945 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 13-14 липня 1945 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1994 р.

ПАНТЕЙ Іван Васильович, 1901 р.н., народився в с. Михальча Сторожинецького р-ну, українець, неписьменний, селянин. Заарештований Чернівецьким МВ НКДБ 28 лютого 1945 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 13-14 липня 1945 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1994 р.

ПАНТЮК Євгенія Олексіївна, 1907 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована УМДБ Чернівецької обл. 5 листопада 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 30 січня 1947 р. за зв'язок і пособництво УПА за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 30 квітня 1992 р.

ТАНАСЮК Филимон Георгійович, 1913 р.н., українець, селянин. Заарештований Вашківським РВ МДБ 20 травня 1949 р. ОН при МДБ СРСР 19 листопада 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. поз-

бавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 листопада 1991 р.

ТОДОСЮК Василь Георгійович, 1921 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 19 квітня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 6 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Івано-Франківським облсудом 8 квітня 1994 р.

ТОДОСЮК Ілля Іполитович, 1915 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 27 травня 1947 р. ОН при МВС СРСР 27 серпня 1947 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 10 січня 1992 р.

ТОДОСЮК Микола Іполитович, 1911 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований 16 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 29 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 14 грудня 1941 р. у Печлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Івано-Франківською облпрокуратурою 10 липня 1995 р.

ФРАЦИВІР Петро Васильович, 1910 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Коломийським ПЗ НКВС 27 листопада 1939 р. ОН при НКВС СРСР 22 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 2 серпня 1943 р. у Сєвжелдорлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 грудня 1967 р.

ШИНКОВСЬКИЙ Іван Ілліч, 1912 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Коломийським ПЗ НКВС 27 листопада 1939 р. ОН при НКВС СРСР 29 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 17 лютого 1944 р. у Сєвжелдорлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 грудня 1967 р.

Д А В И Д І В Ц І

Пам'ятний хрест жертвам політичних репресій

АНДРОЩУК Михайло Іванович, 1899 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 37 лусп 27 усд. Заарештований ВКР "Смерш" СибВО2 вересня 1944 р. ОН при НКВС СРСР 17 березня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер до винесення вироку 15 січня 1945 р. у Печлазі Казахської РСР. Справа припинена Красноярським крайовим судом 29 вересня 1961 р. за відсутністю в його діях складу злочину.

БЕВЦИК Деонизій Костянтинович, 1883 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 21 липня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 19 вересня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

БЕВЦИК Мафта Іванівна, 1919 р.н., народилася в с. Гаврилівці, українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Кіцманським РВ МДБ 21 липня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 19 вересня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

БІБЛЮК Георгій Степанович, 1908 р.н., народився в с. Суховерхів, українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 17 лютого 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 21 квітня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 березня 1992 р.

ВІКСИЧ Василь Степанович, 1912 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 97 ПЗ НКВС 7 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 2 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 30 березня 1990 р.

ДИВИЗІНСЬКИЙ Микола Георгійович, 1905 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 37 лусп 27 усд. Заарештований ВКР "Смерш" СибВО 4 вересня 1944 р. ОН при НКВС СРСР 17 березня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Справа припинена Красноярським крайовим судом 29 вересня 1961 р. за відсутністю в його діях складу злочину.

КАВЮК Степан Макарович, 1914 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 8 лютого 1951 р. ОН при МДБ СРСР 9 червня 1951 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 22 березня 1990 р.

КОСТЮК Іван Васильович, 1903 р.н., українець, освіта неповна середня, секретар сільради. Заарештований Кіцманським РВ НКВС 9 січня 1945 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 11 липня 1946 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Справа припинена Чернівецьким облсудом 29 липня 1976 р. на підставі ст. 6 п. 2 КПК УРСР.

КОШМАН Дмитро Тимофійович, 1912 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований 97 ПЗ НКВС 7 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 2 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 30 березня 1990 р.

Марія Тодорівна Крикливець

КРИКЛИВЕЦЬ Марія Тодорівна, 1923 р.н., народилася в с. Ставчани, українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована Кіцманським РВ МДБ 39 липня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 19 вересня 1947 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджена до 3 р. позбавлення волі умовно і з-під варти звільнена. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

ЛАСЮК Костянтин Тодорович, 1902 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 37 лусп 27 усд. Заарештований ВКР "Смерш" 27 усд СибВО 10 вересня 1944 р. ОН при НКВС СРСР 17 березня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Справа припинена Красноярським крайовим судом 29 вересня 1961 р. за відсутністю в його діях складу злочину.

ЛЮТИК Василь Миколайович, 1911 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 97 ПЗ НКВС 7 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 2 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 30 березня 1990 р.

ЛЮТИК Георгій Васильович, 1896 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Кіцманським РВ НКДБ 3 квітня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 6 липня 1945 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 29 вересня 1950 р. у Карлазі Казахської РСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 23 липня 1992 р.

ПІЛАТ Степан Васильович, 1898 р.н., українець, освіта неповна середня, червоноармієць 37 лусп 27 усд. Заарештований ВКР "Смерш" 27 усд СибВО 5 вересня 1944 р. за участь в ОУН. Засуджений не був. Помер 16 лютого 1945 р. у місцях позбавлення волі. Справа припинена ОН при НКВС СРСР 17 березня 1945 р. у зв'язку зі смертю обвинуваченого.

РУСНАК Дмитро Михайлович, 1922 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований 97 ПЗ НКВС 7 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 2 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 30 березня 1990 р.

РУСНАК Михайло Степанович, 1918 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 97 ПЗ НКВС 7 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 2 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 30 березня 1990 р.

ТОРГОВЕЦЬКА Марія Дмитрівна, 1907 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За рішенням Чернівецького облвиконкому від 31 серпня 1950 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТОРГОВЕЦЬКА Степанія Степанівна, 1935 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ТОРГОВЕЦЬКИЙ Степан Васильович, 1906 р.н., народився в с. Суховерхів, українець, неписьменний, селянин. Заарештований 2 вересня 1947 р. Чернівецьким обласним судом 10 вересня 1947 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-14 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Верховним судом України 29 жовтня 1993 р.

ДРАЧИНЦІ

АВРАМ Андрій Георгійович, 1892 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Помер на спецпоселенні в 1948 р. у Пермській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

АВРАМ Георгій Андрійович, 1933 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

АВРАМ Домна Андріївна, 1947 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні в 1948 р. у Пермській обл. Російської Федерації.

АВРАМ Євген Георгійович, 1906 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Вашківським РВ МДБ 10 лютого 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 5 квітня 1948 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 7 лютого 1992 р.

АВРАМ Іван Андрійович, 1942 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

АВРАМ Марія Андріївна, 1941 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

АВРАМ Мафта Никифорівна, 1887 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

АВРАМ Микола Георгійович, 1920 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований 96 ПЗ НКВС 7 травня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР. Засуджений не був. Справа припинена 4 лютого 1941 р. на підставі ст. 5 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 14 червня 1996 р. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. висланий на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

АВРАМ Микола Петрович, 1889 р.н., українець, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

АВРАМ Микола Теодосійович, 1912 р.н., українець, освіта неповна середня, слюсар. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 30 жовтня 1940 р. за шпигунство. Засуджений не був. Помер 15 січня 1942 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської

Фото з кримінальної справи Аврама М.Г.

Федерації. Справа припинена 11 червня 1943 р. на підставі ст. 4 п. 1 КПК РРФСР.

АВРАМ Минодора Михайлівна, 1922 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

АВРАМ Михайло Андрійович, 1924 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований ВББ УНКВС Чернівецької обл. 27 лютого 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 25 травня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

АВРАМ Павло Миколайович, 1912 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 2 березня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 8 червня 1946 р. за ухиляння від мобілізації в ЧА і участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 січня 1992 р.

БЕЛЬЦИК Олексій Юхимович, 1906 р.н., українець, освіта початкова, кравець. Заарештований Вашківським РВ МДБ 3 січня 1948 р. ОН при МДБ СРСР 20 листопада 1948 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 травня 1992 р.

БОЛБОКА Григорій Васильович, 1920 р.н., народився в м. Чернівці, румун, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Вашківським РВ МДБ 7 травня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 16 липня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 16 вересня 1951 р. у Степлазі Карагандинської обл. Казахської РСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 квітня 1992 р.

БУДЗ Євген Костянтинович, 1913 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 14 липня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 27 жовтня 1947 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 травня 1992 р.

БУДЗ Євгенія Семенівна, 1892 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Померла на спецпоселенні в Пермській обл. Російської Феде-

Пам’ятний хрест жертвам політичних репресій

рації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУДЗ Івонина Тодорівна, 1927 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована УМВС Чернівецької обл. 8 листопада 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 28 квітня 1947 р. за зв’язок з ОУН і недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджена до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 21 листопада 1992 р.

БУДЗ Марія Пантеліївна, 1944 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 28 червня 1950 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУДЗ Михайло Олексійович, 1892 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 7 січня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 25 березня 1947 р. за зв’язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 25 січня 1992 р.

БУДЗ Петро Михайлович, 1936 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУДЗ Савета Василівна, 1901 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 28 червня 1950 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУДЗ Фризан Пантелійович, 1932 р.н., українець, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БУДЗ Фрозина Тодорівна, 1924 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована УМВС Чернівецької обл. 8 листопада 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 28 квітня 1947 р. за зв’язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 21 листопада 1992 р.

БУРДИЯН Леонтій Іванович, 1911 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований

Вашківським РВ МДБ 19 лютого 1950 р. ОН при МДБ СРСР 20 вересня 1950 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 квітня 1992 р.

ВЕЛЬНИЧУК Ганна Семенівна, 1909 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 28 червня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ВЕЛЬНИЧУК Степанида Степанівна, 1944 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні в Пермській обл. Російської Федерації.

ВЕЛЬНИЧУК Фризан Степанович, 1933 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ВІКСІЧ Василь Іванович, 1892 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Вашківським РВ МДБ 24 березня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 9 червня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 4 травня 1992 р.

ВІКСІЧ Георгій Іванович, 1893 р.н., українець, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 9 липня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 28 серпня 1946 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ військ МВС УкрВО 8 жовтня 1946 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-11 на ст. 54-12 КК УРСР за недонесення і термін покарання змінено на 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАСЯК Михайло Сильвестрович, 1929 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 16 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАСЯК Савета Іванівна, 1891 р.н., народилася в с. Зеленів, українка, неписьменна, селянка. Заарештована ВББ УМВС Чернівецької обл. 30 січня 1947 р. Чернівецьким обласним судом 17 травня 1947 р. за зв'язок з ОУН і недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджена до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 22 червня 1993 р.

ГАСЯК Сильвестр Георгійович, 1881 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований ВББ УМВС Чернівецької обл. 7 січня 1947 р. Чернівецьким обласним судом 17 травня 1947 р. за зв'язок з ОУН і недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 червня 1993 р.

ГЕНКУЛ Євген Петрович, 1914 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований 96 ПЗ НКВС 7 травня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР. Засуджений не був. Справа припинена 4 лютого 1941 р. на підставі ст. 5 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 14 червня 1996 р.

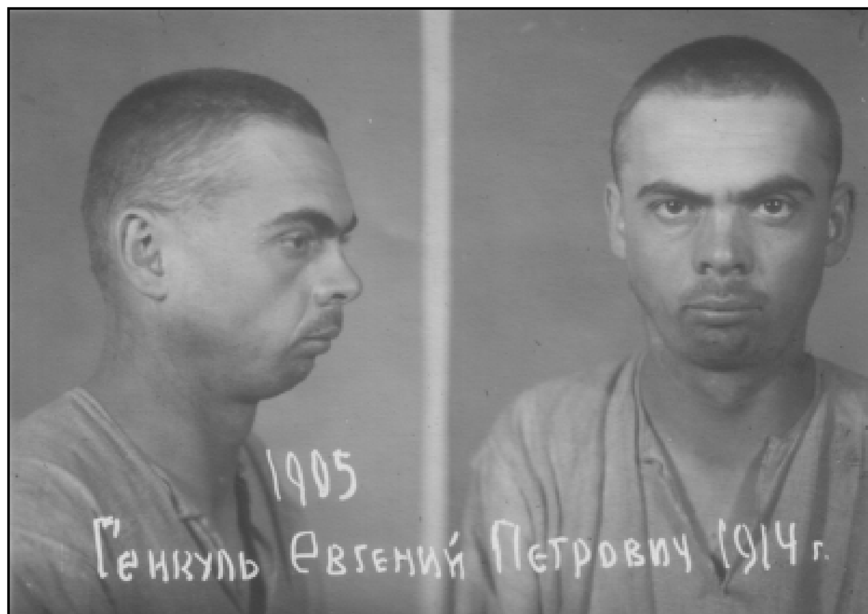

Фото з кримінальної справи Генкула Є.П.

ГЕРАСИМ Михайло Дмитрович, 1918 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 3 лютого 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 8 червня 1946 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 22 листопада 1947 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 січня 1992 р.

ГЕРАСИМ Раїса Петрівна, 1887 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОНЧАР Євген Олексійович, 1913 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 24 червня 1941 р. за спізнення в РВК у момент загальної мобілізації за ст. 193-10 "а" КК РРФСР. Засуджений не був. Помер 17 квітня 1942 р. у місцях позбавлення волі в Свердловській обл. Російської Федерації. Справа припинена слідчим слідгрупи НКВС УРСР 25 вересня 1942 р. у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 16 жовтня 1989 р.

ГОНЧАР Сильвестр Миколайович, 1892 р.н., українець, освіта початкова, лісник Сторожинецького лісництва. Заарештований Вашківським РВ МДБ 7 липня 1947 р. ОН при МДБ СРСР 18 жовтня 1947 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 15 квітня 1993 р.

ГРИГОРЧУК Зіновія Петрівна, 1900 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Вашківським РВ МДБ 11 вересня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 5 листопада 1947 р. за пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Померла 9 грудня 1955 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 21 листопада 1992 р.

ГРИГОРЧУК Михайло Степанович, 1896 р.н., народився в с. Бобівці Сторожинецького р-ну, українець, неписьменний, селянин. Заарештований Вашківським РВ МДБ 3 вересня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 5 листопада 1947 р. за пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 13 квітня 1949 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 листопада 1992 р.

ГУДИМА Домна Михайлівна, 1939 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГУДИМА Євгенія Михайлівна, 1940 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГУДИМА Іван Михайлович, 1944 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГУДИМА Катерина Михайлівна, 1902 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГУДИМА Марія Михайлівна, 1937 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГУДИМА Михайло Маркович, 1883 р.н., українець, неписьменний, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні 10 листопада 1949 р. у Пермській обл. Російської Федерації.

ГУДИМА Олександра Михайлівна, 1936 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГУДИМА Устина Михайлівна, 1932 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ДУБЕЙ Михайло Миронович, 1930 р.н., українець. Заарештований Вашківським РВ МДБ 8 вересня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 3 листопада 1947 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 8 квітня 1992 р.

ДЯКОНЕНКО Георгій Олексійович, 1882 р.н., українець, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 4 липня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 28 серпня 1946 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ військ МВС УкрВО 20 вересня 1946 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-11 на ст. 54-12 КК УРСР за недонесення і термін покарання змінено на 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДЯКОНЕНКО Домна Сергіївна, 1883 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МВС СРСР від 26 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДЯКОНЕНКО Микола Олександрович, 1922 р.н., українець, освіта початкова, сепараторник молочного пункту. Заарештований ВББ УМВС Чернівецької обл. 16 жовтня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 14 квітня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 18 березня 1992 р.

ЗЕЛІНСЬКА Марія Василівна, 1928 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована УНКДБ Чернівецької обл. 31 серпня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 19 жовтня 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1"а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 3 квітня 1992 р.

ІВАНЧАК Ілля Пантелійович, 1893 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Вашківським РВ МДБ 18 липня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 18 грудня 1947 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засудже-

ний до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 16 березня 1993 р.

ІВАНЧАК Михайло Іванович, 1893 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Вашківським РВ МДБ 18 липня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 27 жовтня 1947 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 грудня 1991 р.

ІВАНЧАК Савета Максимівна, 1902 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ІРИЧУК Захар Миколайович, 1918 р.н., українець, освіта неповна середня, швець. Заарештований Вашківським РВ МДБ 2 лютого 1948 р. ОН при МДБ СРСР 29 травня 1948 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 травня 1992 р.

КАЗИМІР Василь Миколайович, 1920 р.н., українець, освіта початкова, лісоруб Сторожинецького ліспромгоспу. Заарештований Вашківським РВ МДБ 18 грудня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 29 травня 1947 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 травня 1992 р.

КАЗИМІР Ганна Іванівна, 1894 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МВС СРСР від 19 жовтня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Померла на спецпоселенні 1 березня 1947 р. в Архангельській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КАЗИМІР Ганна Степанівна, 1902 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована ВББ УНКВС Чернівецької обл. 12 березня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 25 травня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 19, 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

КАЗИМІР Деонизій Миколайович, 1930 р.н., українець, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 26 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КАЗИМІР Домна Миколаївна, 1909 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 15 липня 1950 р. вислана на спецпоселення за пособництво ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КАЗИМІР Домна Прокопівна, 1882 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КАЗИМІР Євген Петрович, 1911 р.н., українець, освіта початкова, робітник. Заарештований Вашківським РВ МДБ 21 травня 1949 р. ОН при МДБ СРСР 19 листопада 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 листопада 1991 р.

КАЗИМІР Євгенія Іванівна, 1910 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 20 жовтня 1948 р. вислана на спецпоселення за пособництво ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КАЗИМІР Євгенія Михайлівна, 1936 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КАЗИМІР Захар Миколайович, 1910 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Вашківським РВ МДБ 25 травня 1949 р. ОН при МДБ СРСР 19 листопада 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 листопада 1991 р.

КАЗИМІР Іван Петрович, 1896 р.н., українець, неписьменний, робітник. За постановою ОН при МДБ СРСР від 15 липня 1950 р. висланий на спецпоселення за пособництво ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КАЗИМІР Катерина Василівна, 1907 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КАЗИМІР Марія Миколаївна, 1931 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 26 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КАЗИМІР Микола Михайлович, 1926 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КАЗИМІР Микола Семенович, 1885 р.н., українець, освіта неповна середня, примар. Заарештований 22 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 7 квітня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 травня 1989 р.

КАЗИМІР Петро Савич, 1883 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Вашківським

РВ МДБ 19 травня 1949 р. ОН при МДБ СРСР 19 листопада 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 листопада 1991 р.

КАЗИМІР Сильвестр Миколайович, 1906 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 20 жовтня 1948 р. висланий на спецпоселення за пособництво ОУН. Помер на спецпоселенні 3 лютого 1951 р. у Томській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КАЗИМІР Юстина Василівна, 1899 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 26 березня 1947 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Померла на спецпоселенні в 1949 р. у Пермській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОРДОБАН Марія Василівна, 1891 р.н., народилася в с. Спаська Сторожинецького р-ну, українка, неписьменна, селянка. Заарештована Вашківським РВ НКДБ 21 листопада 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 25 квітня 1945 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 22 липня 1992 р.

КОШУРБА Василь Ілліч, 1935 р.н., українець. За постановою ОН при МВС СРСР від 15 лютого 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОШУРБА Вероня Іллівна, 1930 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КОШУРБА Домна Василівна, 1899 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні в Комі АРСР Російської Федерації.

КОШУРБА Домна Олексіївна, 1930 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 16 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОШУРБА Ілля Антонович, 1898 р.н., українець, селянин. За постановою ОН при МВС СРСР від 15 лютого 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Помер на спецпоселенні в Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОШУРБА Марія Іллівна, 1933 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КОШУРБА Микола Михайлович, 1907 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований ВББ УМВС Чернівецької обл. 10 листопада 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 17 грудня 1946 р. за зв'язок з ОУН і недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 серпня 1992 р.

КОШУРБА Олексій Тодосійович, 1901 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 16 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Помер на спецпоселенні 27 червня 1951 р. у Пермській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОШУРБА Петро Георгійович, 1897 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. висланий на спецпоселення за пособництво ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОШУРБА Савета Іллівна, 1938 р.н., українка. За постановою ОН при МВС СРСР від 15 лютого 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОШУРБА Савета Семенівна, 1902 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 16 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

Савета Тодосіївна Кошурба

КОШУРБА Савета Тодосіївна, 1925 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 28 червня 1950 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОШУРБА Сильвестр Петрович, 1926 р.н., українець, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. висланий на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОШУРБА Степанія Іллівна, 1940 р.н., українка. За постановою ОН при МВС СРСР від 15 лютого 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОШУРБА Степан Семенович, 1894 р.н., українець, неписьменний, робітник лісопильного заводу. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 31 серпня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР. Засуджений не був. Справа припинена ст. слідчим слідвідділу УНКДБ Чернівецької обл. 4 грудня 1945 р. за відсутністю в його діях складу злочину. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р. Повторно заарештований Вашківським РВ МДБ 6 січня 1948 р. ОН при МДБ СРСР 20 листопада 1948 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 травня 1992 р.

КОШУРБА Тодор Георгійович, 1889 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Вашківським РВ МДБ 24 грудня 1946 р. за участь в ОУН. Засуджений не був. Справа припинена 17 березня 1947 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 9 вересня 1994 р.

КОШУРБА Юстина Михайлівна, 1926 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Вашківським РВ МДБ 12 червня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 4 серпня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 25 січня 1992 р.

КРАСОВСЬКА Євгенія Степанівна, 1914 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУПЧАНКО Василь Сильвестрович, 1945 р.н., українець. За постановою ОН при МВС СРСР від 23 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасників ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУПЧАНКО Василь Якович, 1893 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Вашківським РВ МДБ 18 лютого 1950 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР. Засуджений не був. Помер 15 липня 1950 р. у місцях позбавлення волі. Справа припинена військовим прокурором військ МВС СРСР 12 вересня 1950 р. у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 квітня 1992 р.

КУПЧАНКО Деонизій Іванович, 1873 р.н., українець, селянин. За постановою ОН при МВС СРСР від 23 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасників ОУН. Помер на спецпоселенні 3 квітня 1949 р. у Пермській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУПЧАНКО Домна Іванівна, 1909 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Вашківським РВ МДБ 17 лютого 1950 р. ОН при МДБ СРСР 20 вересня 1950 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 30 квітня 1992 р.

КУПЧАНКО Микола Якович, 1906 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Вашківським РВ МДБ 20 серпня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 27 вересня 1947 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 грудня 1991 р.

КУПЧАНКО Олександра Сильвестрівна, 1940 р.н., українка. За постановою ОН при МВС СРСР від 23 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасників ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУПЧАНКО Орися Василівна, 1908 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КУПЧАНКО Параска Тодорівна, 1917 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 28 червня 1950 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУПЧАНКО Сильвестр Деонизійович, 1900 р.н., українець, селянин. За постановою ОН при МВС СРСР від 23 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасників ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУРКА Домна Петрівна, 1899 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 28 червня 1950 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУРЧАК Василь Дмитрович, 1940 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Помер на спецпоселенні 13 серпня 1941 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

Василь Миколайович Курчак

Домніка Іларіївна Курчак

КУРЧАК Василь Миколайович, 1938 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. висланий на спецпоселення як член родини пособників ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУРЧАК Василь Олександрович, 1914 р.н., українець, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУРЧАК Вероня Василівна, 1920 р.н., народилася в с. Глиниця, українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КУРЧАК Дмитро Олександрович, 1909 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КУРЧАК Домніка Іларіївна, 1917 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. вислана на спецпоселення за пособництво ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУРЧАК Євген Васильович, 1907 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований 14 січня 1949 р. ОН при МДБ СРСР 23 липня 1949 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 25 травня 1976 р.

КУРЧАК Іван Георгійович, 1914 р.н., українець, неписьменний, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 26 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУРЧАК Ілля Васильович, 1933 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКВС Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

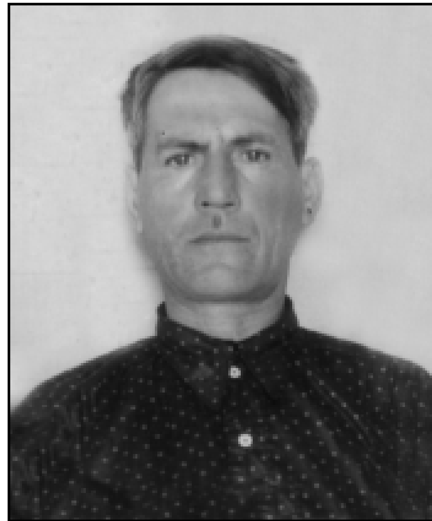

Микола Васильович Курчак

КУРЧАК Микола Васильович, 1905 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою

Микола Васильович та Домніка Іларіївна Курчаки

Піонія Миколаївна Курчак

ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. висланий на спецпоселення за пособництво ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУРЧАК Петро Георгійович, 1927 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Хотинським РВ МДБ 6 серпня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 1 жовтня 1946 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 березня 1990 р.

КУРЧАК Піонія Миколаївна, 1940 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. вислана на спецпоселення як член родини пособників ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛОПУШНЯК Катерина Петрівна, 1892 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Вашківським РВ МДБ 27 липня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 21 жовтня 1946 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 2 лютого 1992 р.

ЛУНГУЛ Адам Петрович, 1924 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований ВББ УМДБ Чернівецької обл. 16 жовтня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 8 квітня 1947 р. за зв'язок з ОУН і недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 січня 1992 р.

ЛУНГУЛ Іван Миколайович, 1912 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Вашківським РВ МДБ 18 липня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 30 жовтня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 17 липня 1991 р.

ЛУНГУЛ Костянтин Севастянович, 1910 р.н., українець, освіта неповна середня, дяк. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 13 серпня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 4 жовтня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 15 р. каторжних робіт. Помер 19 січня 1947 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 серпня 1992 р.

ЛУНГУЛ Марія Олександрівна, 1877 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 26 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛУНГУЛ Олександра Петрівна, 1911 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Ваш-

ківським РВ МДБ 2 травня 1949 р. ОН при МДБ СРСР 17 вересня 1949 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 “а”, 54-11 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 9 червня 1992 р.

ЛУНГУЛ Ольга Іванівна, 1927 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 26 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛУНГУЛ Раїфта Миколаївна, 1928 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Вашківським РВ МДБ 18 грудня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 24 лютого 1947 р. за зв’язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 28 листопада 1991 р.

МАЛИШ Костянтин Касянович, 1901 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований 96 ПЗ НКВС 7 травня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР. Засуджений не був. Справа припинена 4 лютого 1941 р. на підставі ст. 5 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 14 червня 1996 р.

МАЛИШ Савета Севастянівна, 1906 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 20 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МИШЕЛЮК Минодора Олександрівна, 1917 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Вашківським РВ МДБ 31 серпня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 3 листопада 1947 р. за зв’язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 6 квітня 1992 р.

МОСКАЛЬ Микола Михайлович, 1892 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Вашківським РВ МДБ 28 жовтня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 25 грудня 1948 р. за зв’язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 12 лютого 1955 р. термін покарання знижено до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 2 березня 1992 р.

НОСЕЙ Євгенія Михайлівна, 1936 р.н., українка. За постановою ОН при МВС СРСР від 19 жовтня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН-УПА. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

НОСЕЙ Зіновія Михайлівна, 1938 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

Фото з кримінальної справи Малиша К.К.

НОСЕЙ Марія Михайлівна, 1925 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

НОСЕЙ Михайло Яремович, 1887 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

НОСЕЙ Савета Савівна, 1890 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні 20 травня 1947 р. в Архангельській обл. Російської Федерації.

ПАШЕШНЯК Степанія Костянтинівна, 1884 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 квітня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Померла на спецпоселенні 26 листопада 1945 р. у Пермській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПИНЮК Ганна Петрівна, 1920 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Вашківським РВ МДБ 20 травня 1949 р. ОН при МДБ СРСР 19 листопада 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 28 листопада 1991 р.

ПІЦЬ Георгій Миколайович, 1917 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Вашківським РВ МДБ 8 січня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 8 березня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 23 травня 1956 р. термін покарання знижено до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 березня 1992 р.

ПІЦЬ Дмитро Ілліч, 1920 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Вашківським РВ МДБ 29 липня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 27 серпня 1948 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 5 травня 1956 р. термін покарання знижено до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 20 січня 1992 р.

ПІЦЬ Домна Іллівна, 1918 р.н., народилася в с. Бобівці Сторожинецького р-ну, українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Вашківським РВ МВС 6 серпня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 20 жовтня 1948 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 12 серпня 1955 р. термін покарання знижено до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 25 січня 1992 р.

ПІЦЬ Домна Іллівна, 1928 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 28 червня 1950 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПІЦЬ Євген Прокопович, 1909 р.н., українець, освіта початкова, заступник голови сільради. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 9 січня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 25 березня 1947 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 25 січня 1992 р.

ПІЦЬ Євгенія Василівна, 1885 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 26 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПІЦЬ Іван Ілліч, 1929 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Вашківським РВ МДБ 26 січня 1950 р. ОН при МДБ СРСР 15 липня 1950 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а", 196 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 вересня 1992 р.

ПІЦЬ Костянтин Костянтинович, 1926 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Вашківським РВ МВС 11 серпня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 20 жовтня 1948 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 12 серпня 1955 р. термін покарання знижено до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 25 січня 1992 р.

ПІЦЬ Марія Мафтеївна, 1920 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована УНКДБ Чернівецької обл. 10 березня 1946 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР. Засуджена не була. Справа припинена 27 травня 1946 р. на підставі ст. 227 КПК УРСР.

ПІЦЬ Михайло Ілліч, 1891 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Вашківським РВ МДБ 14 січня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 8 березня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 28 березня 1956 р. термін покарання знижено до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 18 травня 1992 р.

ПІЦЬ Михайло Олексійович, 1901 р.н., українець, неписьменний, колгоспник. Заарештований Вашківським РВ МДБ 15 квітня 1950 р. ОН при МДБ СРСР 23 вересня 1950 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 вересня 1992 р.

ПІЦЬ Олександра Іллівна, 1929 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 28 червня 1950 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПІЦЬ Петро Пантелійович, 1915 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Вашківським РВ НКДБ 31 березня 1945 р. ОН при НКВС СРСР 3 жовтня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 9 червня 1992 р.

ПІЦЬ Петро Петрович, 1927 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований ВББ УНКВС Чернівецької обл. 24 березня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 29 травня 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 23 жовтня 1991 р.

ПІЦЬ Савета Костянтинівна, 1921 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Вашківським РВ МВС 6 серпня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 20 жовтня 1948 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 12 серпня 1955 р. термін покарання знижено до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 25 січня 1992 р.

ПІЦЬ Савета Миколаївна, 1920 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. За постановою ОН при МВС СРСР від 3 лютого 1951 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПІЦЬ Степан Олексійович, 1930 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Вашківським РВ МДБ 9 вересня 1950 р. ОН при МДБ СРСР 20 січня 1951 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 3 березня 1992 р.

ПЛЕШКАН Дмитро Дмитрович, 1914 р.н., українець, освіта початкова, агент райміззагу. Заарештований 7 серпня 1948 р. ОН при МВС СРСР 27 листопада 1948 р. за участь в ОУН і дворушництво за ст. ст. 54-1 "а", 54-11, 19-206-17 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 вересня 1993 р.

ПОПАДЮК Ганна Костянтинівна, 1900 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Вашківським РВ МДБ 14 січня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 24 березня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 16 травня 1956 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 12 березня 1992 р.

ПОПАДЮК Іван Костянтинович, 1919 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований 96 ПЗ НКВС 7 травня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР. Засуджений не був. Справа припинена 4 лютого 1941 р. на підставі ст. 5 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 14 червня 1996 р.

Фото з кримінальної справи Попадюка І.К.

ПОПАДЮК Іван Тодорович, 1929 р.н., українець, селянин. За постановою ОН при МВС СРСР від 19 березня 1947 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПОПАДЮК Марія Тодорівна, 1929 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПОПАДЮК Микола Петрович, 1928 р.н., українець, освіта початкова, боєць винищувального загону. Заарештований Вашківським РВ МДБ 1 березня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 18 травня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 16 квітня 1992 р.

ПОПАДЮК Микола Федорович, 1927 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць. Заарештований ВКР "Смерш" ЛьвівВО 5 липня 1945 р. ВТ ЛьвівВО 8 жовтня 1945 р. за контрреволюційні ворожі дії за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 жовтня 1992 р.

ПОПАДЮК Савета Андріївна, 1897 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МВС СРСР від 19 березня 1947 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПОПАДЮК Тодор Іванович, 1897 р.н., українець, освіта початкова, голова сільради. Заарештований ВББ УНКВС Чернівецької обл. 27 лютого 1945 р. ОН при НКВС СРСР 18 серпня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 11 грудня 1950 р. в Ухтіжлазі Комі АРСР Російської Федерації. Чернівецьким обласним судом 22 червня 1957 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 54-1 "а", 54-11 на ст. 54-12 КК УРСР за недонесення і термін покарання змінено на 5 р. позбавлення волі у ВТТ (посмертно). Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 вересня 1991 р.

ПОПОВИЧ Євген Петрович, 1936 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. висланий на спецпоселення як член родини пособників ОУН-УПА. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПОПОВИЧ Іван Георгійович, 1893 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Вашківським РВ МДБ 29 квітня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 19 липня 1946 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 17 лютого 1992 р.

ПОПОВИЧ Марафта Тодосіївна, 1930 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 29 липня 1950 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПОПОВИЧ Марія Григорівна, 1895 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПОПОВИЧ Микола Петрович, 1937 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. висланий на спецпоселення як член родини пособників ОУН-УПА. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПОПОВИЧ Олександра Тодосіївна, 1933 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 29 липня 1950 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПОПОВИЧ Параска Миколаївна, 1902 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПОПОВИЧ Петро Миколайович, 1898 р.н., українець, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. висланий на спецпоселення за пособництво ОУН-УПА. Помер на спецпоселенні 22 червня 1952 р. у Томській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПОПОВИЧ Тодосій Прокопович, 1883 р.н., українець, неписьменний, колгоспник. Заарештований Вашківським РВ МДБ 13 травня 1950 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 7 липня 1950 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Звільнений із ВТТ 5 червня 1956 р. Помер на спецпоселенні 26 листопада 1957 р. у Хабаровському краї Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 червня 1992 р.

ПОПОВИЧ Февронія Миколаївна, 1912 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. вислана на спецпоселення за пособництво ОУН-УПА. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПОПОВИЧ Фрозина Тодосіївна, 1933 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 29 липня 1950 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПРОКОПЕЦЬ Віктор Іванович, 1912 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 96 ПЗ НКВС 23 листопада 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Спеціальним табірним судом 17 лютого 1947 р. за ст. ст. 19, 58-14 КК РРФСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 29 серпня 1969 р.

ПРОКОПЕЦЬ Вікторія Павлівна, 1923 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР

від 28 червня 1950 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПРОКОПЕЦЬ В'ячеслав Степанович, 1937 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 16 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПРОКОПЕЦЬ Ганна Дмитрівна, 1922 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована ВББ УМДБ Чернівецької обл. 16 жовтня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 8 квітня 1947 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 28 січня 1992 р.

ПРОКОПЕЦЬ Георгій Дмитрович, 1914 р.н., українець, освіта неповна середня, столяр. Заарештований Вашківським РВ МВС 29 липня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 30 серпня 1948 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 17 січня 1992 р.

ПРОКОПЕЦЬ Данило Захарович, 1921 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 19 квітня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 6 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Івано-Франківським облсудом 8 квітня 1994 р.

ПРОКОПЕЦЬ Домна Максимівна, 1898 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована ВББ УМВС Чернівецької обл. 18 жовтня 1946 р. за пособництво ОУН. Засуджена не була. Справа припинена ст. слідчим слідвідділу УМДБ Чернівецької обл. 7 березня 1947 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітована на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р. Повторно заарештована Вашківським РВ МДБ 14 квітня 1950 р. ОН при МДБ СРСР 4 жовтня 1950 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 28 вересня 1992 р.

ПРОКОПЕЦЬ Євген Дмитрович, 1924 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. висланий на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПРОКОПЕЦЬ Євгенія Петрівна, 1918 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 16 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПРОКОПЕЦЬ Іван Петрович, 1913 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований ВББ УМДБ Чернівецької обл. 16 жовтня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 8 квітня 1947 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 січня 1992 р.

ПРОКОПЕЦЬ Марія Петрівна, 1905 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Вашківським РВ НКДБ 22 грудня 1945 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 18 березня 1946 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР виправдана, а за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджена до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 29 червня 1991 р.

ПРОКОПЕЦЬ Микола Васильович, 1928 р.н., українець, освіта початкова, кондуктор. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 19 червня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 21 серпня 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 26 листопада 1991 р.

ПРОКОПЕЦЬ Микола Степанович, 1943 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 16 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПРОКОПЕЦЬ Михайло Дмитрович, 1920 р.н., українець, неписьменний, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 28 червня 1950 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПРОКОПЕЦЬ Олексій Васильович, 1914 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований ВББ УНКВС Чернівецької обл. 9 березня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 29 травня 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 жовтня 1991 р.

ПРОКОПЕЦЬ Ольга Степанівна, 1930 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 27 червня 1950 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПРОКОПЕЦЬ Орися Михайлівна, 1949 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 28 червня 1950 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПРОКОПЕЦЬ Павло Антонович, 1890 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Вашківським РВ МДБ 3 листопада 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 25 грудня 1948 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 2 березня 1992 р.

ПРОКОПЕЦЬ Петро Степанович, 1927 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 27 червня 1950 р. висланий на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПРОКОПЕЦЬ Савета Олексіївна, 1890 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Вашківським РВ МДБ 17 липня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 30 жовтня 1947 р. за пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 21 листопада 1992 р.

ПРОКОПЕЦЬ Степан Георгійович, 1892 р.н., українець, освіта початкова, працівник сільського споживчого товариства. Заарештований Вашківським РВ НКДБ 22 грудня 1945 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 18 березня 1946 р. за зв'язок з ОУН і дворушництво за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-11, 7-206-17 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 1 грудня 1947 р. у місцях позбавлення волі в Донецькій обл. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 червня 1991 р.

ПРОКОПЕЦЬ Степан Миколайович, 1908 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 9 липня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 15 жовтня 1946 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 10 вересня 1991 р.

РОТАР Домна Петрівна, 1900 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 21 квітня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РОТАР Євген Миколайович, 1902 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 6 червня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 24 серпня 1946 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 16 липня 1947 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 13 листопада 1991 р.

РОТАР Євген Петрович, 1893 р.н., українець, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 28 червня 1950 р. висланий на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РОТАР Зіновія Георгіївна, 1910 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 26 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РОТАР Марія Євгенівна, 1926 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 21 квітня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РОТАР Савета Євгенівна, 1933 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 26 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РУСНАК Юстина Миколаївна, 1928 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована УМВС Чернівецької обл. 8 листопада 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 19 грудня 1946 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 21 січня 1991 р.

САВЧУК Василь Ілліч, 1920 р.н., українець, освіта початкова, боєць винищувального загону. Заарештований ВББ УМВС Чернівецької обл. 30 грудня 1946 р. Чернівецьким обласним судом 22 липня 1947 р. за зв'язок з ОУН і недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі в загальних місцях ув'язнення. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

САВЧУК Ганна Костянтинівна, 1931 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

САВЧУК Ганна Миколаївна, 1931 р.н., українка, освіта початкова, колгоспниця. Заарештована Вашківським РВ МДБ 16 червня 1949 р. Чернівецьким обласним судом 17 серпня 1949 р. за зв'язок з ОУН і недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 28 квітня 1992 р.

САВЧУК Іван Миколайович, 1905 р.н., українець, освіта неповна середня, колгоспник. Заарештований Вашківським РВ МДБ 13 квітня 1950 р. ОН при МДБ СРСР 11 жовтня 1950 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 8 вересня 1992 р.

САВЧУК Михайло Костянтинович, 1922 р.н., українець, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

САВЧУК Савета Іванівна, 1890 р.н., українка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні в 1948 р. у Пермській обл. Російської Федерації.

САВЧУК Севастян Никифорович, 1899 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Вашківським РВ МДБ 17 липня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 5 лютого 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ.

Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 січня 1992 р.

САДОВА Ганна Григорівна, 1874 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

САДОВА Домна Петрівна, 1889 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 11 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Померла на спецпоселенні 30 січня 1944 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

САДОВА Євгенія Георгіївна, 1922 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 11 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як невістка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

САДОВА Марія Олексіївна, 1922 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

САДОВА Марія Яківна, 1922 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 11 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

САДОВИЙ Іван Григорович, 1908 р.н., українець, освіта початкова, секретар сільради. Заарештований ВББ УНКВС Чернівецької обл. 27 лютого 1945 р. ОН при НКВС СРСР 18 серпня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 “а”, 54-11 КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Чернівецьким обласним судом 22 червня 1957 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 54-1 “а”, 54-11 на ст. 54-12 КК УРСР за недонесення і термін покарання змінено на 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 вересня 1991 р.

САДОВИЙ Степан Якович, 1912 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 11 лютого 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 29 травня 1945 р. за участь в УПА за ст. 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 20 р. каторжних робіт. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 жовтня 1991 р.

САДОВИЙ Яків Петрович, 1883 р.н., українець, освіта початкова, примар. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 8 травня 1943 р. як член контрреволюційної партії за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 травня 1989 р.

СКАРІОЦЬКА Савета Никифорівна, 1927 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 27 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособників ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СКАРІОЦЬКА Фрозина Никифорівна, 1933 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

СКАРІОЦЬКИЙ Деонизій Никифорович, 1937 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні в 1948 р. у Пермській обл. Російської Федерації.

СЛЮЗОВИЧ Євген Михайлович, 1917 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований ВББ УМДБ Чернівецької обл. 13 січня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 21 березня 1947 р. за зв’язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а”, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 19 березня 1955 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 20, 54-1 “а”, 54-11 на ст. 54-12 КК УРСР за недонесення і термін покарання змінено на 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 10 квітня 1992 р.

СЛЮЗОВИЧ Марія Михайлівна, 1893 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 20 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СЛЮЗОВИЧ Параска Михайлівна, 1930 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ТЕЛЕКІ Дмитро Михайлович, 1948 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 28 червня 1950 р. висланий на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТЕЛЕКІ Іван Семенович, 1886 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 25 грудня 1946 р. за зв’язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 17 липня 1947 р. виправданий. Повторно заарештований УМДБ Чернівецької обл. у серпні 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 28 серпня 1947 р. за зв’язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 червня 1992 р.

ТЕЛЕКІ Михайло Іванович, 1904 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 28 червня 1950 р. висланий на спецпоселення за пособництво ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТЕЛЕКІ Фризан Михайлович, 1946 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 28 червня 1950 р. висланий на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТЕЛЕКІ Фрозина Григорівна, 1913 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ТИМЧУК Іван Миколайович, 1949 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ТИМЧУК Мафта Прокопівна, 1926 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ТИМЧУК Микола Прокопович, 1934 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ТИМЧУК Прокіп Семенович, 1890 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Вашківським РВ МДБ 17 липня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 3 листопада 1947 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 квітня 1992 р.

ТИМЧУК Савета Олексіївна, 1890 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 28 червня 1950 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

УРСАКІ Марія Миколаївна, 1906 р.н., румунка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФІЛІПЧУК Євген Павлович, 1945 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЦУРИК Іван Степанович, 1883 р.н., народився в с. Бобівці Сторожинецького р-ну, українець, неписьменний, селянин. Заарештований Вашківським РВ НКДБ 31 березня 1945 р. ОН при НКВС СРСР 3 жовтня 1945 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ, але на підставі Указу ПВР СРСР від 7 липня 1945 р. "Про амністію" з-під варти звільнений. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 9 червня 1992 р.

ЧОРНА Катерина Семенівна, 1884 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 28 червня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Померла на спецпоселенні 2 жовтня 1945 р. у Пермській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЧОРНА Савета Онуфріївна, 1926 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

Д У Б І В Ц І

АЗУЦА Дмитро Іванович, 1914 р.н., народився в с. Порубне Глибоцького р-ну, українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 10 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 22 грудня 1988 р.

БАБЮК Аспазія Миколаївна, 1924 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Чортківським ПЗ НКВС 10 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджена до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецьким облсудом 22 грудня 1988 р.

БАБЮК Марія Миколаївна, 1922 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Чортківським ПЗ НКВС 10 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджена до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 22 грудня 1988 р.

БАБЮК Фрозина Сильвестрівна, 1906 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Чортківським ПЗ НКВС 10 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджена до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецьким облсудом 22 грудня 1988 р.

ГАНДАБУРЯК Дмитро Васильович, 1900 р.н., українець, освіта неповна середня, червоноармієць 1158 сп 352 сд. Заарештований заочно ВКР "Смерш" 352 сд 3 грудня 1944 р. ВТ 31 армії 29 грудня 1944 р. за зраду батьківщини за ст. 58-1 "б" КК РРФСР заочно засуджений до вищої міри покарання. Військовою колегією ВС СРСР 7 лютого 1945 р. вирок відмінено. Повторно заарештований ВББ УМВС Чернівецької обл. 15 травня 1946 р. за зраду батьківщини. Засуджений не був. Справа припинена ст. слідчим ВББ УМВС Чернівецької обл. 12 червня 1946 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 8 грудня 1994 р.

ГАНДАБУРЯК Дмитро Миколайович, 1910 р.н., українець, неписьменний, селянин. Зареш-

Пам'ятний хрест жертвам політичних репресій

тований 11 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 29 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Івано-Франківською облпрокуратурою 4 червня 1996 р.

ГАРМАТЮК Деонизій Іванович, 1899 р.н., українець, освіта початкова, робітник Лужанського цукрового заводу. Заарештований Кіцманським РВ НКВС 26 грудня 1940 р. Чернівецьким обласним судом 13 лютого 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 жовтня 1990 р.

ГАРМАТЮК Іван Петрович, 1904 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 1315 сп 173 сд. Заарештований ВКР "Смерш" 173 сд 12 грудня 1944 р. за намір перейти на бік ворога за ст. ст. 19, 58-1 б" КК РРФСР. ВТ 3 БФ 31 армії 10 січня 1945 р. виправданий.

ГОДОВАНЧУК Адам Степанович, 1906 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований 11 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 29 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Івано-Франківською облпрокуратурою 4 червня 1996 р.

КОСТАЩУК Дмитро Георгійович, 1909 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 11 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 29 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Івано-Франківською облпрокуратурою 4 червня 1996 р.

ЛЕПКАН Зіновія Миколаївна, 1906 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 1 березня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАШУК Василь Іванович, 1910 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 11 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 29 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Івано-Франківською Чернівецькою облпрокуратурою 4 червня 1996 р.

НЯВЧУК Сильвестр Петрович, 1888 р.н., українець, освіта початкова, ветеринарний санітар. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 6 лютого 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 2 березня 1947 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 22 березня 1954 р. у місцях позбавлення волі в м. Рівне. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 грудня 1991 р.

ПАСКАР Кризант Миколайович, 1912 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 11 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 29 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Івано-Франківською облпрокуратурою 4 червня 1996 р.

РУРАК Дмитро Васильович, 1907 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований 11 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 29 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Івано-Франківською облпрокуратурою 4 червня 1996 р.

СКАКУН Іван Кирилович, 1904 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 1315 сп 173 сд. Заарештований ВКР “Смерш” 173 сд 12 грудня 1944 р. за намір перейти на бік ворога за ст. ст. 19, 58-1 “б” КК РРФСР. ВТ 31 армії 3 БФ 10 січня 1945 р. виправданий.

ЦИГАНЧУК Сильвестр Григорович, 1880 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 29 червня 1941 р. як член контрреволюційної партії за ст. 54-13 КК УРСР. Засуджений не був. Помер 13 жовтня 1941 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Справа припинена 28 березня 1942 р. на підставі ст. 4 п. 1 КПК РРФСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 листопада 1996 р.

ЧОПЮК Манолій Васильович, українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований 11 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 29 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Івано-Франківською облпрокуратурою 4 червня 1996 р.

ЧОРНИЙ Георгій Іванович, 1928 р.н., українець. За постановою ОН при НКВС СРСР від 1 березня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЧОРНИЙ Євген Іванович, 1926 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЧОРНИЙ Іван Гордійович, 1901 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 1 березня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ШЛЕМКО Деонизій Гаврилович, 1883 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Кіцманським РВ НКВС 20 липня 1940 р. Чернівецьким обласним судом 21 листопада 1940 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 вересня 1990 р.

З Е Л Е Н І В

ВАКАРЮК Івонина Іванівна, 1927 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована Вашківським РВ МДБ 14 січня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 23 березня 1948 р. за зв’язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 31 січня 1992 р.

ВЕРВЕГА Марія Петрівна, 1908 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Вашківським РВ МДБ 14 січня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 31 березня 1948 р. за зв’язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 29 квітня 1992 р.

ВЕРВЕГА Микола Олексійович, 1893 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Вашківським РВ МДБ 8 січня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 24 лютого 1948 р. за зв’язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 липня 1992 р.

ГРИЦЮК Георгій Амбросійович, 1910 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Вашківським РВ МДБ 8 січня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 24 лютого 1948 р. за зв’язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 січня 1992 р.

ГРИЦЮК Іван Георгійович, 1922 р.н., українець, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГРИЦЮК Івонина Василівна, 1893 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГРИЦЮК Марія Георгіївна, 1924 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як доч-

Пам'ятний хрест жертвам політичних репресій

ка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГРИЦЮК Микола Георгійович, 1927 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГРИЦЮК Петро Георгійович, 1919 р.н., українець, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ДАНИЛЮК Василь Михайлович, 1917 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Вашківським РВ МДБ 18 червня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 24 липня 1946 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 грудня 1991 р.

ДАНИЛЯК Георгій Тодорович, 1903 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Коломийським ПЗ НКВС 4 березня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 29 березня 1941 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 лютого 1990 р.

ДАНИЛЯК Домна Амбросіївна, 1900 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 12 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДАНИЛЯК Марафта Георгіївна, 1916 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована Вашківським РВ МДБ 13 січня 1948 р. ВТ військ МВС

Чернівецької обл. 16 червня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 22 жовтня 1991 р.

ДАНИЛЯК Михайло Онуфрійович, 1906 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Вашківським РВ МДБ 8 січня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 24 лютого 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 січня 1992 р.

ДАНИЛЯК Ольга Іванівна, 1923 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 12 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДАНИЛЯК Онуфрій Онуфрійович, 1914 р.н., українець, освіта початкова, двірник. Заарештований Вашківським РВ МДБ 8 січня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 24 лютого 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 22 листопада 1948 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 січня 1992 р.

ДАНИЛЯК Теофіл Іванович, 1927 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 12 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДРУЦУЛ Домна Василівна, 1885 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 26 грудня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Померла на спецпоселенні в Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДРУЦУЛ Савета Семенівна, 1930 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ДРУЦУЛ Семен Дмитрович, 1884 р.н., українець, неписьменний, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні в Комі АРСР Російської Федерації.

КАЛЕНЧУК Єлизавета Василівна, 1921 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КАЛЕНЧУК Іван Васильович, 1919 р.н., українець, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КАЛЕНЧУК Марія Іванівна, 1887 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КАЛЕНЧУК Михайло Васильович, 1925 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КАЛЕНЧУК Олексій Петрович, 1898 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 22 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 29 березня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 27 липня 1942 р. у Печлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 3 квітня 1965 р.

КМІТЬ Дмитро Федорович, 1919 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 25 жовтня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 1 липня 1941 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 2 листопада 1990 р.

КОСТЮК Михайло Онуфрійович, 1911 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Вашківським РВ МДБ 14 січня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 9 квітня 1948 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 22 грудня 1948 р. у місцях позбавлення волі у Красноярському краї Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 червня 1992 р.

КОСТЮК Онуфрій Михайлович, 1870 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 14 квітня 1943 р. як член контрреволюційної партії за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер у 1943 р. в Устьвимлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

КОШУРБА Степан Семенович, 1895 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Вашківським РВ МДБ 6 січня 1948 р. ОН при МДБ СРСР 20 листопада 1948 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 травня 1992 р.

КРИЖАНІВСЬКА Іванна Андріївна, 1921 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Вашківським РВ МДБ 19 грудня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 3 березня 1947 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 29 листопада 1991 р.

КРИЖАНІВСЬКА Олена Тодорівна, 1883 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КРИЖАНІВСЬКИЙ Андрій Михайлович, 1891 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КРИЖАНІВСЬКИЙ Петро Пилипович, 1919 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За-

арештований Вашківським РВ МДБ 7 січня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 24 лютого 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 січня 1992 р.

КРИЦЯК Ганна Михайлівна, 1925 р.н., народилася в с. Брусниця, українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 4 червня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КРИЦЯК Зіновія Степанівна, 1930 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособників ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КРИЦЯК Іван Михайлович, 1916 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 4 вересня 1944 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 "а", 54-2, 54-11 КК УРСР. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 15 грудня 1944 р. за ст. 206-7 п. 2 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Звільнений у жовтні 1945 р. по амністії. Повторно заарештований Вашківським РВ МДБ 27 червня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 18 серпня 1947 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 6 листопада 1950 р. у Краслазі Красноярського краю Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 13 квітня 1992 р.

КРИЦЯК Степан Михайлович, 1900 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Вашківським РВ МДБ 27 червня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 18 серпня 1947 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 29 грудня 1947 р. у Сєввостлазі Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 6 квітня 1992 р.

КРИЦЯК Юстина Іванівна, 1908 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Вашківським РВ МДБ 27 червня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 18 серпня 1947 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 19 січня 1956 р. термін покарання знижено до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 6 квітня 1992 р.

МЕРДИК Марія Іванівна, 1928 р.н., українка, освіта неповна середня, секретар сільради. Заарештована Вашківським РВ МДБ 7 січня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 26 лютого 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 22 жовтня 1991 р.

МОЙСЮК Іван Георгійович, 1918 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 16 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 5 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Івано-Франківською облпрокуратурою 13 серпня 1993 р.

МОЙСЮК Савета Пантеліївна, 1908 р.н., народилася в с. Клокічка, українка, неписьменна, селянка. Заарештована Вашківським РВ МДБ 13 січня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 30 березня 1948 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Військовою колегією ВС СРСР 14 квітня 1954 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 16 квітня 1992 р.

НИКИФОРЕЦЬ Івонина Михайлівна, 1905 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована УМДБ Чернівецької обл. 8 січня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 25 лютого 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ПВР СРСР 13 червня 1956 р. термін покарання знижено до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 26 січня 1992 р.

НИКИФОРЕЦЬ Олексій Костянтинович, 1912 р.н., українець, освіта початкова, різноробочий. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 8 січня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 24 лютого 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 27 квітня 1955 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 20, 54-1 "а" на ст. 54-12 КК УРСР за недонесення і термін покарання змінено на 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 25 січня 1992 р.

ПОНИЧ Євдокія Олексіївна, 1902 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована 14 квітня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 2 жовтня 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецьким облсудом 19 січня 1989 р.

ПОНИЧ Ілля Іванович, 1884 р.н., українець, селянин. Заарештований Вашківським РВ МДБ 30 березня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 2 жовтня 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 19 січня 1989 р.

ПОНИЧ Петро Іванович, 1902 р.н., українець, освіта початкова, залізничник. Заарештований Вашківським РВ МДБ 21 квітня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 2 жовтня 1945 р. за зв'язок з ОУН і недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 6 р. позбавлення волі у ВТТ, але на підставі Указу ПВР СРСР

від 7 липня 1945 р. “Про амністію” термін покарання знижено до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 19 січня 1989 р.

ПОНИЧ Савета Іллівна, 1927 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована ВББ Вашківського РВ НКВС 24 березня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 29 травня 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 “а” КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 23 жовтня 1991 р.

ПОНИЧ Стефанія Іллівна, 1920 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована УНКВС Чернівецької обл. 31 жовтня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 1 лютого 1946 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 “а” КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 18 березня 1992 р.

СКАРІОЦЬКИЙ Віктор Семенович, 1928 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. За постановою ОН при МВС СРСР від 11 серпня 1951 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СОЙКА Михайло Олексійович, 1894 р.н., народився в с. Брусниця, українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Вашківським РВ МДБ 4 березня 1949 р. ОН при МДБ СРСР 8 квітня 1950 р. за зв’язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Трагічно загинув 4 березня 1951 р. у Мінераллазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 травня 1992 р.

ТКАЧУК Микола Дмитрович, 1914 р.н., українець, освіта неповна середня, коваль на залізниці. Заарештований Вашківським РВ МДБ 6 січня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 26 лютого 1948 р. за зв’язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 20 серпня 1992 р.

ТКАЧУК Михайло Іванович, 1925 р.н., українець, освіта неповна середня, вантажник. Заарештований Вашківським РВ МДБ 28 вересня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 1 грудня 1947 р. за зв’язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 травня 1992 р.

ФЕДОРЯК Дмитро Матвійович, 1919 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 10 листопада 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 30 березня 1990 р.

ХАРЕНА Михайло Іванович, 1896 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Вашківським РВ МДБ 14 січня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 31 березня 1948 р. за зв’язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 травня 1992 р.

ШЕРШЕНЬ Домна Михайлівна, 1898 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована Вашківським РВ МДБ 7 липня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 18 серпня 1947 р. за зв’язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 13 квітня 1992 р.

ШЕРШЕНЬ Михайло Георгійович, 1892 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Вашківським РВ МДБ 5 липня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 18 серпня 1947 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою в листопаді 1991 р.

І В А Н К І В Ц І

АНДРОНЯК Олексій Іванович, 1906 р.н., українець, червоноармієць 1315 сп 173 сд. Заарештований 13 грудня 1944 р. за антирадянську агітацію за ст. 58-10 ч. 2 КК РРФСР. Засуджений не був. Справа припинена військовим прокурором 173 сд 16 лютого 1945 р. за не доведенням в його діях складу злочину.

АРІЧУК Корнилій Васильович, 1919 р.н., народився в с. Шипинці, українець, освіта початкова, швець. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 14 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 27 жовтня 1989 р.

БАТРИНОВСЬКИЙ Андрій Миколайович, 1912 р.н., українець, освіта неповна середня, столяр. Заарештований 97 ПЗ НКВС 30 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 26 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 28 вересня 1989 р.

БУЦУРА Василь Васильович, 1900 р.н., українець, освіта вища, науковий співробітник Харківсько-

го інституту географії і картографії, ст. геолог Укргіпроводу, професор Педагогічного інституту. Заарештований ТПВ ДПУ УРСР 13 січня 1933 р. Судовою трійкою при колегії ДПУ УРСР 23 вересня 1933 р. як член повстанської контрреволюційної організації за ст. 54-4 КК УРСР засуджений до 3 р. вислання на спецпоселення. Реабілітований.

ВАКАРЧУК Іван Миколайович, 1902 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 29 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 5 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер у Сєвжелдорлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 27 жовтня 1989 р.

ВАКАРЧУК Марія Костянтинівна, 1906 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Чортківським ПЗ НКВС 15 березня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР. Засуджена не була. Справа припинена 28 червня 1940 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 26 червня 1996 р.

ВАКАРЧУК Олексій Миколайович, 1906 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 29 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 5 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 1 серпня 1943 р. у Сєвжелдорлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 27 жовтня 1989 р.

ВАКАРЧУК Семен Миколайович, 1919 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 97 ПЗ НКВС 30 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 27 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 28 вересня 1989 р.

ВЕГЕРА Василь Григорович, 1920 р.н., українець, освіта неповна середня, колгоспник. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 11 листопада 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 25 грудня 1948 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-10 КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 27 квітня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 10 березня 1992 р.

ГОЛДИК Андрій Іванович, 1909 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 11 листопада 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 5 січня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 18 березня 1992 р.

ГОТИНЧАН Іларій Іванович, 1923 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 148 гв. сп 50 гв. сд. Заарештований ВКР "Смерш" 50 гв. сд 19 січня 1945 р. ВТ 50 гв. сд 12 лютого 1945 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 7 лютого 1992 р.

КАРП'ЮК Василь Андрійович, 1912 р.н., українець, освіта неповна середня, столяр. Заарештований 97 ПЗ НКВС 30 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 27 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 22 березня 1943 р. у Воркутлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 28 вересня 1989 р.

КАРП'ЮК Вікторія Романівна, 1920 р.н., народилася в с. Ошихліби, українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Кіцманським РВ МДБ 27 липня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 15 жовтня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Військовою колегією ВС СРСР 26 лютого 1955 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 20, 54-1 "а" на ст. 46 КК УРСР і термін покарання змінено на 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 13 листопада 1991 р.

КИШКАН Ілля Тодорович, 1913 р.н., українець, освіта початкова, столяр. Заарештований 97 ПЗ НКВС 30 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 27 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 28 вересня 1989 р.

КОСТАШЕК Ганна Михайлівна, 1899 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Кіцманським РВ МДБ 31 травня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 29 липня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 17 вересня 1955 р. термін покарання знижено до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 4 лютого 1992 р.

КОСТАШЕК Марія Семенівна, 1927 р.н., українка, освіта неповна середня, рахівник колгоспу с. Малятинці. Заарештована Кіцманським РВ МДБ 11 листопада 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 6 січня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 15 квітня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 7 лютого 1992 р.

КОСТАШЕК Никифор Георгійович, 1895 р.н., українець, освіта неповна середня, колгоспник. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 19 січня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 7 квітня 1949 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а"

КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 19 березня 1993 р.

КОСТАШЕК Семен Юрійович, 1899 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 10 листопада 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 6 січня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 15 квітня 1955 р. термін покарання знижено до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 7 лютого 1992 р.

КОСТАШЕК Юрій Семенович, 1923 р.н., українець, освіта неповна середня, різноробочий. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 10 листопада 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 6 січня 1949 р. за зв'язок з ОУН і недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 15 квітня 1955р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 17 лютого 1992 р.

МАКСИМЮК Василь Михайлович, 1920 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 14 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 10 вересня 1943 р. у Сєвжелдорлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 27 жовтня 1989 р.

МАКСИМЮК Мафта Іванівна, 1893 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована УНКДБ Чернівецької обл. 16 грудня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 3 березня 1945 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 7 лютого 1992 р.

МЕЛЬНИЧУК Єлизавета Тодорівна, 1899 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Кіцманським РВ МДБ 7 серпня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 15 вересня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Померла 1 березня 1951 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 7 лютого 1992 р.

МЕЛЬНИЧУК Михайло Васильович, 1930 р.н., українець, освіта неповна середня, учень Кіцманського сільськогосподарського технікуму. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 7 серпня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 15 вересня 1948 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч.1 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 7 лютого 1992 р.

ПАУШ Іван Ісайович, 1899 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 27 липня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 6 вересня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 13 липня 1955 р. термін покарання знижено до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 17 січня 1992 р.

ПОТАПІЄВИЧ Флоріан Тодорович, 1925 р.н., українець, освіта початкова, кравець. Заарештований Кіцманським РВ МВС 10 січня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 23 березня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 16 липня 1955 р. термін покарання знижено до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 24 січня 1992 р.

САВЧУК Георгій Олексійович, 1885 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 10 листопада 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 18 грудня 1948 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 19 березня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 19 березня 1992 р.

САВЧУК Олександра Георгіївна, 1929 р.н., українка, освіта неповна середня, колгоспниця. Заарештована Кіцманським РВ МДБ 10 листопада 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 18 грудня 1948 р. за зв'язок з ОУН і недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджена до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 19 березня 1955 р. термін покарання знижено до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 20 березня 1992 р.

САВЧУК Параска Іванівна, 1898 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Кіцманським РВ МДБ 9 листопада 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 18 грудня 1948 р. за зв'язок з ОУН і недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 19 березня 1955 р. термін покарання знижено до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 19 березня 1992 р.

САВЧУК Семен Георгійович, 1930 р.н., українець, освіта початкова, столяр Чернівецького військового училища. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 27 січня 1949 р. ОН при МДБ СРСР 25 травня 1949 р. за недонесення і розголошення таємних даних за ст. ст. 54-12, 109 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 19 березня 1992 р.

САВЧУК Терентій Онуфрійович, 1914 р.н., українець, освіта початкова, тесля. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 19 січня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 4 квітня 1949 р. за зв'язок з ОУН

за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 23 серпня 1955 р. термін покарання знижено до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 18 березня 1992 р.

СКРИПНИК Микола Іванович, 1910 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований 97 ПЗ НКВС 30 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 27 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 28 вересня 1989 р.

СЛОБОДЯН Петро Петрович, 1920 р.н., молдаванин, неписьменний, слюсар металоштампувального заводу. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 17 червня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 18 липня 1949 р. за зв’язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 19 березня 1993 р.

СТЕФАНЧУК Степанія Георгіївна, 1927 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Кіцманським РВ МДБ 9 листопада 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 18 грудня 1948 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 “а” КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 19 березня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 20 березня 1992 р.

ТКАЧУК Аксенія Андріївна, 1890 р.н., народилася в с. Гаврилівці, українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Кіцманським РВ МДБ 12 січня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 17 лютого 1949 р. за зв’язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 26 березня 1992 р.

ТКАЧУК Петро Степанович, 1889 р.н., народився в с. Гаврилівці, українець, освіта неповна середня, бригадир городньої бригади. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 12 січня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 17 лютого 1949 р. за зв’язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 20 березня 1992 р.

ЦИГАНЮК Володимир Іванович, 1905 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 12 січня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 23 березня 1949 р. за зв’язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 7 вересня 1955 р. термін покарання знижено до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 15 березня 1992 р.

ЦИГАНЮК Георгій Гнатович, 1879 р.н., українець, освіта початкова, примар. Заарештований Кіцманським РВ НКДБ 3 червня 1941 р. як соціально небезпечний елемент. Засуджений не був. Пропав безвісти. Справа припинена УКДБ при РМ УРСР по Чернівецькій обл. 8 лютого 1964 р. за відсутністю в його діях складу злочину. Реабілітований.

ЦИГАНЮК Степанія Юріївна, 1906 р.н., українка, освіта початкова, колгоспниця. Заарештована Кіцманським РВ МДБ 12 січня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 9 березня 1949 р. за зв’язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Померла 28 серпня 1950 р. у Береговому ВТТ Хабаровського краю Російської Федерації. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 12 березня 1992 р.

ЦИГАНЮК Трифон Іванович, 1912 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 10 січня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 23 березня 1949 р. за зв’язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 7 вересня 1955 р. термін покарання знижено до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 20 січня 1992 р.

ЦИГАНЮК Филимон Іванович, 1904 р.н., українець, освіта початкова, коваль. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 12 січня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 9 березня 1949 р. за зв’язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 30 березня 1956 р. термін покарання знижено до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 березня 1992 р.

ЦИГАНЮК Юрій Гнатович, 1879 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 19 серпня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 22 грудня 1944 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 листопада 1993 р.

ЯКОБЧАК Самуїл Гаврилович, 1898 р.н., народився в с. Ошихліби, українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований 97 ПЗ НКВС 30 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 27 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 28 вересня 1989 р.

К И С Е Л І В

АЛЕКСАНДРЮК Григорій Дмитрович, 1895 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований 97 ПЗ НКВС 11 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Подальша доля невідома. Справа припинена УКДБ при РМ УРСР по Чернівецькій обл. 4 березня 1964 р. на підставі ст. 6 п. 3 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 4 січня 1995 р.

АЛЕКСАНДРЮК Григорій Федорович, 1921 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 1293 сп 160 сд. Заарештований ВКР "Смерш" 160 сд 24 жовтня 1944 р. ВТ 160 сд 24 листопада 1944 р. за зраду батьківщини за ст. 58-1 "б" КК РРФСР засуджений до вищої міри покарання. ВТ 2 БФ 10 березня 1945 р. вирок замінено на 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований військовою прокуратурою Західного регіону України 27 лютого 1998 р.

АНДРІЄЦЬ Іван Васильович, 1922 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 16 листопада 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 6 січня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 19 березня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 січня 1992 р.

АНДРІЄЦЬ Іван Тодорович, 1912 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 4 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 29 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 25 січня 1990 р.

АНДРІЄЦЬ Олена Дмитрівна, 1923 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Кіцманським РВ МДБ 16 листопада 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 6 січня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 19 березня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 30 січня 1992 р.

БАБЧУК Анастасія Василівна, 1921 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Кіцманським РВ МВС 22 грудня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 11 березня 1947 р. за зв'язок з ОУН і недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджена до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

БАБ'ЯК Анастасія Миколаївна, 1932 р.н., українка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БАБ'ЯК Варвара Миколаївна, 1909 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БАБ'ЯК Марія Георгіївна, 1909 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БАБ'ЯК Олександра Василівна, 1912 р.н., народилася в с. Борівці, українка, неписьменна, селянка. Заарештована Кіцманським РВ НКДБ 18 грудня 1945 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 11 березня 1947 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

БАБ'ЯК Олена Миколаївна, 1937 р.н., українка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ВИШНЕВСЬКИЙ Василь Миколайович, 1921 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 21 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 29 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 25 грудня 1980 р.

ВОЛЯНСЬКА Марія Георгіївна, 1917 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ВОЛЯНСЬКА Олена Георгіївна, 1937 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГОРДЕЙ Олена Григорівна, 1904 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДРАГАН Аглая Василівна, 1903 р.н., народилася в с. Дорнокандрень Кимполунзького повіту Румунії, румунка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДРАГАН Валеріан Леонтійович, 1933 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні в Тюменській обл. Російської Федерації.

ДРАГАН Драгомир Леонтійович, 1924 р.н., народився в Румунії, румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ДРАГАН Іван Леонтійович, 1921 р.н., народився в Румунії, румун, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні в Тюменській обл. Російської Федерації.

ДРАГАН Леонтій Дмитрович, 1889 р.н., народився в Румунії, румун, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Помер на спецпоселенні 19 червня 1947 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДРАГАН Никанор Леонтійович, 1927 р.н., румун. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДРАГАН Софія Леонтіївна, 1925 р.н., народилася в Румунії, румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КАРБАШЕВСЬКИЙ Георгій Олександрович, 1917 р.н., українець, освіта початкова, кочегар. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 25 грудня 1950 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 17 березня 1951 р. за зв’язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 серпня 1992 р.

КЛЕЦЬКО Василь Георгійович, 1909 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 16 травня 1944 р. за участь в ОУН. Засуджений не був. Справа припинена слідчим слідвідділу УНКДБ Чернівецької обл. 20 лютого 1945 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КЛЕЦЬКО Микола Георгійович, 1928 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 30 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КЛЕЦЬКО Олена Георгіївна, 1926 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 14 грудня 1944 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КЛЕЦЬКО Олена Михайлівна, 1884 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні 21 травня 1945 р. у Комі АРСР Російської Федерації.

КЛЕЦЬКО Параска Іванівна, 1921 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КЛЕЦЬКО Параска Тодорівна, 1920 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 14 грудня 1944 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОВАЛЬСЬКА Катерина Ісаківна, 1878 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 12 лютого 1949 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Померла на спецпоселенні 2 березня 1956 р. у Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОВАЛЬСЬКА Марія Іванівна, 1917 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КОВАЛЬСЬКА Параска Іванівна, 1919 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 20 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАЗУРОВИЧ Олексій Онуфрійович, 1903 р.н., народився в с. Кміт Сучавського повіту Румунії, українець, освіта неповна середня, учитель. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 16 липня 1940 р. ВТ 12 армії КОВО 23-25 січня 1941 р. за шпигунську діяльність за ст. 54-6 ч.1 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ 12 армії КОВО 10 червня 1941 р. термін покарання змінено на 15 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 2 квітня 1947 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 вересня 1993 р.

МАРЧУК Євдокія Петрівна, 1913 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Померла на спецпоселенні в 1947 р. в Архангельській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАРЧУК Іван Миколайович, 1943 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МАРЧУК Олена Миколаївна, 1934 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МУЛИК Іван Андрійович, 1919 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований ПЗ НКВС СРСР 26 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 2 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Івано-Франківською облпрокуратурою 3 грудня 1991 р.

ПАЛАГНЮК Василь Дмитрович, 1902 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 4 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 29 червня 1940 р. за нелегальний пе-

рехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 25 січня 1990 р.

ПАЛАГНЮК Василь Іванович, 1912 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований ПЗ НКВС СРСР 13 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер восени 1942 р. у місцях позбавлення волі в Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 30 вересня 1971 р.

ПАЛАГНЮК Григорій Васильович, 1926 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 9 жовтня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 23 грудня 1944 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 15 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 26 листопада 1993 р.

ПАЛАГНЮК Микола Дмитрович, 1908 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 4 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 29 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 25 січня 1990 р.

ПАЛІЙЧУК Василь Васильович, 1916 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 43 зсп 5 зсд. Заарештований ВКР "Смерш" 5 зсд 10 лютого 1945 р. ВТ 5 зсд МосВО 6 квітня 1946 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований ВТ ПрикВО 7 липня 1959 р.

ПАЛІЙЧУК Олександр Васильович, 1922 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 21 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 29 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 19 червня 1944 р. у Сєвжелдорлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 25 грудня 1980 р.

ПАСІЧНИК Іван Петрович, 1900 р.н., народився в с. Борівці, українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 15 липня 1940 р. ВТ 12 армії КОВО 23-25 січня 1941 р. за шпигунську діяльність за ст. 54-6 ч.1 КК УРСР засуджений до 15 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 26 квітня 1943 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 вересня 1993 р.

ПІТИК Василина Василівна, 1933 р.н., українка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН і соціально небезпечного елементу . Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПІТИК Марія Іванівна, 1882 р.н., народилася в с. Брідок Заставнівського р-ну, українка, освіта неповна середня, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПІТИК Марія Петрівна, 1914 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПІТИК Ярослав Васильович, 1940 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ТАРАНГУЛ Катерина Семенівна, 1937 р.н., українка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТАРАНГУЛ Олена Іванівна, 1911 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ТОПОЛЬНИЦЬКИЙ Георгій Олександрович, 1921 р.н., українець, освіта неповна середня, бібліотекар. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 16 листопада 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 24 січня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 31 березня 1956 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 березня 1992 р.

ТОПОЛЬНИЦЬКИЙ Олександр Георгійович, 1913 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 55 зсп 5 зсд. Заарештований ВКР "Смерш" 5 зсд 7 вересня 1944 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР. Засуджений не був. Справа припинена ст. слідчим слідвідділу УМДБ Чернівецької обл. 11 березня 1947 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФЕДІРЧИК Василина Василівна, 1929 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 22 травня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФЕСИК Василь Іванович, 1926 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 22 червня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 20 липня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ЧФ 21 квітня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 16 квітня 1992 р.

ФІЛІПЧУК Анастасія Василівна, 1907 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 20 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника єврейських погромів. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФІЛІПЧУК Василь Іванович, 1930 р.н., українець, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ФІЛІПЧУК Василь Миколайович, 1908 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 15 липня 1940 р. ВТ 12 армії КОВО 23-25 січня 1941 р. за шпигунську

діяльність за ст. 54-6 ч.1 КК УРСР засуджений до вищої міри покарання. Військовою колегією ВС СРСР 15 квітня 1941 р. вирок замінено на 20 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 31 серпня 1941 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 вересня 1993 р.

ФІЛІПЧУК Іван Миколайович, 1901 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кіцманським РВ НКДБ 9 вересня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 23 січня 1945 р. за участь у єврейських погромах за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 3 лютого 1992 р.

ФІЛІПЧУК Катерина Василівна, 1886 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Кіцманським РВ МВС 22 грудня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 11 березня 1947 р. за зв'язок з ОУН і недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджена до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

ФІЛІПЧУК Олександр Іванович, 1943 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 20 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника єврейських погромів. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЦЕБРИК Георгій Васильович, 1896 р.н., українець, освіта початкова, секретар сільради. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 19 травня 1941 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-2, 54-11 КК УРСР. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Помер 2 січня 1942 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 6 грудня 1996 р.

ЧЕРЕШНЮК Василь Петрович, 1911 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований ПЗ НКВС СРСР 13 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР у 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 30 вересня 1971 р.

ЧЕРЕШНЮК Іван Петрович, 1910 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований ПЗ НКВС СРСР 13 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР у 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 11 листопада 1941 р. у Печлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 30 вересня 1971 р.

ЯКІВЧИК Василь Онуфрійович, 1906 р.н., українець, освіта початкова, завгосп лікарні. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 30 січня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 9 квітня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 4 травня 1992 р.

ЯКІВЧИК Іван Миколайович, 1898 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 55 зсп 5 зсд. Заарештований ВКР "Смерш" 5 зсд 7 вересня 1944 р. за участь в ОУН за ст. 58-1 "а" КК РРФСР. Засуджений не був. Справа припинена ст. слідчим ВКР "Смерш" 5 зсд 28 жовтня 1944 р. за відсутністю в його діях складу злочину.

ЯКІВЧИК Іван Михайлович, 1902 р.н., українець, освіта неповна середня, червоноармієць 43 зсп 5 зсд. Заарештований ВКР "Смерш" 5 зсд 15 лютого 1945 р. ВТ 5 зсд МосВО 6 квітня 1946 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 жовтня 1991 р.

ЯКІВЧИК Катерина Георгіївна, 1925 р.н., українка, неписьменна, колгоспниця. Заарештована Кіцманським РВ МДБ 29 квітня 1949 р. ОН при МВС СРСР 27 серпня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 18 серпня 1991 р.

ЯКІВЧИК Марія Георгіївна, 1938 р.н., українка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЯКІВЧИК Марія Іванівна, 1931 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Кіцманським РВ МДБ 23 червня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 29 липня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 11 грудня 1991 р.

ЯКІВЧИК Олександр Георгійович, 1942 р.н., українець. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЯКІВЧИК Олена Василівна, 1904 р.н., українка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЯКІВЧИК Олена Георгіївна, 1928 р.н., українка, неписьменна, колгоспниця. Заарештована Кіцманським РВ МДБ 29 квітня 1949 р. ОН при МВС СРСР 27 серпня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 18 серпня 1991 р.

ЯЦЮК Іван Васильович, 1911 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований ПЗ НКВС СРСР 13 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР у 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 12 травня 1943 р. у місцях позбавлення волі в Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований на підставі Закону України від 17 квітня 1991 р.

К І Ц М А Н Ь

Меморіал Слави

АНДРІЙЧУК Степан Миколайович, 1901 р.н., українець, освіта початкова, городничий. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 29 червня 1940 р. Чернівецьким обласним судом 28 вересня 1940 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 7 жовтня 1941 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 квітня 1992 р.

АПОСТОЛЮК Василь Тодорович, 1915 р.н., українець, освіта початкова, солдат румунської армії. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 7 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 12 жовтня 1990 р.

АПОСТОЛЮК Дмитро Михайлович, 1907 р.н., українець, освіта початкова, робітник лісоскладу. Заарештований 96 ПЗ НКВС 25 травня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР. Засуджений не був. Справа припинена слідчим слідчастини УНКВС Чернівецької обл. 24 жовтня 1940 р. на підставі ст. 5 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 18 червня 1996 р.

АПОСТОЛЮК Параска Дмитрівна, 1913 р.н., народилася в с. Оршівці, українка, освіта середня, селянка. Заарештована 96 ПЗ НКВС 25 травня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР. Засуджена не була. Справа припинена слідчим слідчастини УНКВС Чернівецької обл. 24 жовтня 1940 р. на підставі ст. 5 КПК УРСР. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 18 червня 1996 р.

БАБІЙ Іванна Петрівна, 1921 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Чортківським ПЗ НКВС 13 листопада 1939 р. ОН при НКВС СРСР 20 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджена до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецьким облсудом 30 березня 1972 р.

БАЖАН Дмитро Костянтинович, 1910 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 97 ПЗ НКВС 31 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 29 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону

Фото з кримінальної справи Апостолюка Д.М.

Фото з кримінальної справи Апостолюк П.Д.

за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 26 січня 1942 р. у Сєвжелдорлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 12 квітня 1990 р.

БАЖАН Іван Дмитрович, 1898 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кіцманським РВ НКДБ 30 червня 1941 р. за участь в ОУН. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Під час евакуації звільнений з-під варти. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 16 червня 1995 р.

БАЖАН Іван Костянтинович, 1918 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 13 листопада 1939 р. ОН при НКВС СРСР 20 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер у 1942 р. у Печлазі Архангельської обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 30 березня 1972 р.

БЕЗУШКО Олександра Марківна, 1891 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУЛАВКА Іван Онуфрійович, 1882 р.н., українець, селянин. Заарештований у 1941 р. за участь в ОУН і антирадянську агітацію. Засуджений не був. Помер у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 жовтня 1990 р.

БУЛАВКА Микола Іванович, 1910 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 29 зсп 7 зсд. Заарештований ВКР "Смерш" УралВО 22 вересня 1944 р. ОН при НКВС СРСР 21 квітня 1945 р. за антирадянську агітацію за ст. 58-10 ч.2 КК РРФСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 9 липня 1949 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 квітня 1989 р.

БУЛЕГА Микола Васильович, 1919 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 31 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 25 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Тернопільським облсудом 2 вересня 1967 р.

ВАКАРЧУК Василь Георгійович, 1914 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 97 ПЗ НКВС 29 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 29 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 листопада 1990 р.

ГАВРИЛИШИН Георгій Михайлович, 1890 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 20 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 26 квітня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 30 жовтня 1941 р. у Сєввостлазі Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 травня 1989 р.

ГАВРИЛЮК Григорій Васильович, 1914 р.н., українець, освіта початкова, кравець. Заарештований 97 ПЗ НКВС 29 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 29 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 листопада 1990 р.

ГЕШКО Дмитро Васильович, 1901 р.н., українець, освіта початкова, городовий. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 9 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 7 квітня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 травня 1989 р.

ГЕШКО Іван Васильович, 1883 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 20 липня 1940 р. як соціально небезпечний елемент. Засуджений не був. Помер 12 листопада 1940 р. у місцях позбавлення волі. Справа припинена УНКВС Чернівецької обл. 18 січня 1941 р. на підставі ст. 4 п. "а" КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 10 квітня 1992 р.

ГЕШКО Сильвестр Іванович, 1917 р.н., румун, освіта неповна середня, солдат румунської армії. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 5 листопада 1939 р. ОН при НКВС СРСР 8 серпня 1942 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 12 квітня 1990 р.

ГНАТЮК Омелян Васильович, 1924 р.н., українець, освіта середня, студент. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 14 жовтня 1946 р. ВТ військ МВС Київської обл. 10 квітня 1947 р. за зраду батьківщини за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 7 вересня 1992 р.

ГОЛОВАЧУК Михайло Ісакович, 1909 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 31 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 25 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Тернопільським облсудом 2 вересня 1967 р.

ГРИГОРЯК Дмитро Васильович, українець, червоноармієць 29 зсп 7 зсд. Заарештований ВКР "Смерш" УралВО 20 грудня 1944 р. ОН при НКВС СРСР 18 серпня 1945 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 серпня 1992 р.

ГРИГОРЯК Іван Васильович, українець, червоноармієць 29 зсп 7 зсд. Заарештований ВКР "Смерш"

УралВО 20 грудня 1944 р. ОН при НКВС СРСР 18 серпня 1945 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч.2 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 серпня 1992 р.

ДМИТРЮК Дмитро Андрійович, 1912 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 31 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 25 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Тернопільським облсудом 2 вересня 1967 р.

ДМИТРЮК Марія Іванівна, 1926 р.н., українка, освіта неповна середня, бухгалтер споживчого товариства с. Суховерхів. Заарештована УНКДБ Чернівецької обл. 20 серпня 1945 р. за участь в ОУН. Засуджена не була. Справа припинена слідчим УНКДБ Чернівецької обл. 10 жовтня 1945 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 4 червня 1996 р.

ЖИЗНОМІРСЬКИЙ Георгій Васильович, 1912 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 29 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 25 вересня 1975 р.

ЗАВАДА Степан Дмитрович, 1915 р.н., українець, освіта неповна середня, шофер. Заарештований 97 ПЗ НКВС 29 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 29 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 листопада 1990 р.

ЗАВЕРШЕНЮК Дмитро Степанович, 1912 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 30 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 18 грудня 1965 р.

ЗАДУБРИЦЬКИЙ Дмитро Петрович, 1913 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 97 ПЗ НКВС 31 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 29 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 12 квітня 1990 р.

КАНТИМІР Петро Артамонович, 1905 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОЖУХАР Євген Іванович, 1912 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 31 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 25 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Тернопільським облсудом 2 вересня 1967 р.

КОРОЛЮК Георгій Степанович, 1920 р.н., українець, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 31 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 25 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Тернопільським облсудом 2 вересня 1967 р.

КОСТАЩУК Дмитро Іванович, 1914 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований 97 ПЗ НКВС 29 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 29 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 листопада 1990 р.

КОСТЕНЮК Тадеуш Григорович, 1909 р.н., поляк, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 17 січня 1945 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 6 квітня 1946 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 лютого 1992 р.

КРАМАРЮК Василь Сидорович, 1914 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 29 зсп 7 зсд. Заарештований ВКР "Смерш" УралВО 20 грудня 1944 р. ОН при НКВС СРСР 18 серпня 1945 р. за зраду батьківщини і антирадянську агітацію за ст. ст. 54-1 "а", 54-10 ч. 2 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 серпня 1992 р.

КРИВА Івона Георгіївна, 1919 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Померла на спецпоселенні в Архангельській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛАСКОВИЧ Іван Тодорович, 1923 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 15 листопада 1939 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР. Засуджений не був. Справа припинена 11 жовтня 1940 р. на підставі ст. 5 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 25 червня 1996 р.

ЛЕГКУН Василь Степанович, 1886 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 23 червня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 58-13 КК РРФСР. Засуджений не був. Помер 21 квітня 1942 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Справа припинена слідчим слідгрупи НКВС УРСР 5 липня 1942 р. у зв'язку зі смертю обвинуваченого.

Справа припинена повторно слідчим слідвідділу УКДБ при РМ УРСР по Чернівецькій обл. 2 серпня 1968 р. за відсутністю в його діях складу злочину.

ЛЕГКУН Єлизавета Дмитрівна, 1915 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована Чортківським ПЗ НКВС 28 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджена до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецьким облсудом 20 листопада 1970 р.

ЛЕГКУН Іван Дмитрович, 1913 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 28 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 20 листопада 1970 р.

ЛИТВИНЮК Дарія Михайлівна, 1931 р.н., українка, освіта неповна середня, обліковець. Заарештована Кіцманським РВ МДБ 17 червня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 29 липня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 17 вересня 1955 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 20, 54-1 "а" на 54-12 КК УРСР за недонесення і термін покарання змінено на 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 10 лютого 1992 р.

ЛИТВИНЮК Іван Дмитрович, 1923 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 15 листопада 1939 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР. Засуджений не був. Справа припинена 11 жовтня 1940 р. на підставі ст. 5 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 25 червня 1996 р.

ЛИТВИНЮК Михайло Ілліч, 1905 р.н., українець, освіта неповна середня, продавець. Заарештований Кіцманським РВ НКДБ 23 червня 1941 р. за участь в ОУН. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Під час евакуації звільнений з-під варти. Повертаючись додому, потрапив у зону бойових дій і був убитий. Справа припинена Кіцманським РВ МДБ 18 квітня 1948 р. Реабілітований на підставі Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛІБЕРМАН Мотель Йосифович, 1909 р.н., народився в с. Ватра-Дорней Кимполунзького повіту Румунії, єврей, освіта неповна середня, торговець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛІЗІЙ Василь Іванович, 1906 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 31 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 25 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Тернопільським облсудом 2 вересня 1967 р.

ЛІЗІЙ Василь Миколайович, 1915 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 31 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 25 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Тернопільським облсудом 2 вересня 1967 р.

ЛІЗІЙ Онуфрій Миколайович, 1913 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований 97 ПЗ НКВС 25 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 17 листопада 1989 р.

МАЄВСЬКА Ганна Петрівна, 1909 р.н., народилася в с. Турка Коломийського р-ну Станіславської обл., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Чортківським ПЗ НКВС 31 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджена до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецьким облсудом 19 січня 1989 р.

МАЛАРЧУК Іван Степанович, 1902 р.н., народився в с. Чорногузи Вижницького р-ну, українець, освіта неповна середня, збирач податків. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 20 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 7 квітня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 травня 1989 р.

МАЛЕК Іван, 1914 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований 30 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 18 грудня 1965 р.

МАРКОВСЬКИЙ Віктор Михайлович, 1900 р.н., поляк, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 2 квітня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 15 червня 1946 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований ВТ ПрикВО 4 серпня 1970 р.

МАРКОВСЬКИЙ Петро Михайлович, 1914 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 29 зсп 7 зсд. Заарештований ВКР "Смерш" УралВО 22 вересня 1944 р. ОН при НКВС СРСР 21 квітня 1945 р. за антирадянську агітацію за ст. 58-10 ч. 2 КК РРФСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 10 червня 1993 р.

МАРКОВСЬКИЙ Степан Михайлович, 1913 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований 97 ПЗ НКВС 29 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 29 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбав-

лення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 листопада 1990 р.

МАР'ЯНЧУК Дмитро Васильович, 1912 р.н., українець, освіта початкова, залізничник. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 19 листопада 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 5 січня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 26 березня 1992 р.

МЕЛЬНИЧУК Микола Георгійович, 1895 р.н., українець, освіта середня, збирач податків. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 20 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 7 квітня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 30 березня 1972 р.

МОРГОЧ Іван Дмитрович, 1912 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 13 листопада 1939 р. ОН при НКВС СРСР 20 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 30 березня 1972 р.

МОРГОЧ Микола Георгійович, 1890 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кіцманським РВ НКДБ 10 листопада 1944 р. ОН при НКВС СРСР 17 листопада 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 9 квітня 1992 р.

МОРГОЧ Петро Юхимович, 1911 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 96 ПЗ НКВС 2 травня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 7 червня 1941 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 5 липня 1990 р.

ОЛІЙНИК Михайло Степанович, 1912 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 29 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 12 червня 1943 р. у Сєвжелдорлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 25 вересня 1975 р.

ОЛІЙНИК Параска Степанівна, 1921 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Чортківським ПЗ НКВС 19 листопада 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджена до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецьким облсудом 11 лютого 1971 р.

ПАВЛЮК Бенедикт Георгійович, 1916 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 2 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 25 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 19 січня 1989 р.

Фото з кримінальної справи Олійник П.С.

ПАВЛЮК Василь Дмитрович, 1914 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 31 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 25 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Тернопільським облсудом 2 вересня 1967 р.

ПАВЛЮК Ганна Іванівна, 1921 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Чортківським ПЗ НКВС 13 листопада 1939 р. ОН при НКВС СРСР 20 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджена до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецьким облсудом 30 березня 1972 р.

ПАВЛЮК Дмитро Григорович, 1919 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 30 квітня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 14 листопада 1942 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

ПАВЛЮК Іван Дмитрович, 1908 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 31 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 25 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Тернопільським облсудом 2 вересня 1967 р.

ПАЛАГНЮК Степан Іванович, 1915 р.н., українець, освіта початкова, столяр. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 26 листопада 1939 р. ОН при НКВС СРСР 2 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 23 березня 1945 р. у Сєвжелдорлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 27 жовтня 1989 р.

ПІВТОРАК Микола Іванович, 1912 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований 30 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 18 грудня 1965 р.

ПІГУЛЯК Дмитро Васильович, 1913 р.н., українець, освіта середня, художник. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 28 лютого 1950 р. Чернівецьким обласним судом 26 червня 1950 р. за антирадянську агітацію і недонесення за ст. ст. 54-10 ч. 1, 54-12 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РОСТОЦЬКИЙ Іван Васильович, 1887 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Кіцманським РВ НКДБ 29 червня 1941 р. за участь в ОУН. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Подальша доля невідома. Справа припинена УКДБ при РМ УРСР по Чернівецькій обл. 21 січня 1964 р. за відсутністю в його діях складу злочину. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РОТАС Соломон Срульович, 1887 р.н., єврей. За постановою ОН при НКВС СРСР від 17 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РУСНАК Артемон Георгійович, 1877 р.н., українець, освіта початкова, примар. Заарештований 20 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 3 червня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 січня 1991 р.

РУСНАК Домна Іллівна, 1915 р.н., народилася в с. Суховерхів, українка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована Чернівецьким облсудом 28 вересня 1988 р.

РУСНАК Іван Георгійович, 1912 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 26 листопада 1939 р. ОН при НКВС СРСР 2 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 23 грудня 1941 р. у Печлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 27 жовтня 1989 р.

РУСНАК Марія Семенівна, 1939 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована Чернівецьким облсудом 28 вересня 1988 р.

РУСНАК Орися Семенівна, 1936 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РУСНАК Семен Ілліч, 1902 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 10 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 5 травня 1943 р. як член контрреволюційної партії за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 28 вересня 1988 р.

САВЧУК Василь Дмитрович, 1922 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 15 листопада 1939 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР. Засуджений не був. Справа припинена 11 жовтня 1940 р. на підставі ст. 5 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 25 червня 1996 р.

СЕРБИН Мафтей Ілліч, 1902 р.н., народився в с. Хлівище, українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 30 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 18 грудня 1965 р.

СКУТЕЛЬНИК Іван Петрович, 1912 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 25 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 9 листопада 1942 р. у Самарлазі Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 17 листопада 1989 р.

СНЯТИНЧУК Василь Дмитрович, 1918 р.н., українець, освіта неповна середня, столяр. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 10 листопада 1939 р. ОН при НКВС СРСР 7 червня 1941 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 лютого 1990 р.

СНЯТИНЧУК Василь Тодорович, 1875 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кіцманським РВ НКДБ 30 червня 1941 р. за антирадянську агітацію. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Справа припинена Кіцманським РВ МДБ 6 березня 1951 р. за відсутністю в його діях складу злочину. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 4 березня 1996 р.

СНЯТИНЧУК Микола Тодорович, 1918 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 31 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 25 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Тернопільським облсудом 2 вересня 1967 р.

СТРОШКО Едуард Омелянович, 1915 р.н., поляк, освіта початкова, перукар. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 17 січня 1945 р. за націоналістичну діяльність. Засуджений не був. Справа припинена управлінням ПФТ НКВС № 048 15 серпня 1945 р. за відсутністю в його діях злочину. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 5 січня 1996 р.

СУХОЛОТЮК Василь Георгійович, 1908 р.н., українець, неписьменний, вантажник. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 31 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 19 січня 1989 р.

СУХОЛОТЮК Іван Миколайович, 1900 р.н., українець, освіта початкова, городовий. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 29 червня 1940 р. Чернівецьким обласним судом 13 листопада 1940 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 4 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 березня 1994 р.

ТКАЧУК Василь Деонизійович, 1933 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТКАЧУК Георгій Дмитрович, 1912 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 15 листопада 1939 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР. Засуджений не був. Справа припинена 11 жовтня на підставі ст. 5 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 25 червня 1996 р.

ТКАЧУК Деонизій Гаврилович, 1902 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Помер на спецпоселенні 16 лютого 1942 р. в Омській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТКАЧУК Дмитро Васильович, 1903 р.н., українець, освіта початкова селянин. Заарештований 96 ПЗ НКВС 2 травня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 31 травня 1941 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 12 грудня 1989 р.

ТКАЧУК Іван Григорович, 1909 р.н., українець, освіта початкова, ст. їздовий 2338 ППГ. Заарештований ОВ НКВС в/ч 1125 4 листопада 1941 р. ВТ 18 армії 10 листопада 1941 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР засуджений до вищої міри покарання. Вирок виконано 13 листопада 1941 р. Реабілітований прокуратурою ПрикВО 18 червня 1992 р.

ТКАЧУК Іван Деонизійович, 1929 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТКАЧУК Костянтин Георгійович, 1877 р.н., українець, селянин. Заарештований 23 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 17 листопада 1942 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТКАЧУК Микола Костянтинович, 1910 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Кіцманським РВ НКДБ 23 червня 1941 р. як член контрреволюційної партії за ст. 54-13 КК УРСР. Засуджений не був. Помер 12 травня 1942 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Справа припинена слідчим слідгрупи НКВС УРСР 15 липня 1942 р. у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 13 жовтня 1989 р.

ТКАЧУК Параска Іванівна, 1910 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного еле-

менту. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФІВЧУК Георгій Миколайович, 1922 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований 14 листопада 1939 р. ОН при НКВС СРСР 25 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Івано-Франківською облпрокуратурою 20 травня 1996 р.

ФІВЧУК Дмитро Іванович, 1899 р.н., українець, збирач податків. Заарештований Кіцманським РВ НКВС 26 серпня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 3 червня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 18 липня 1942 р. у Сєввостлазі Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 10 грудня 1990 р.

ФІВЧУК Іхтемій Михайлович, 1915 р.н., українець, освіта неповна середня, робітник. Заарештований 30 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 18 грудня 1965 р.

ФІВЧУК Микола Дмитрович, 1922 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 4 листопада 1939 р. ОН при НКВС СРСР 29 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 17 липня 1970 р.

ФІВЧУК Михайло Васильович, 1903 р.н., українець, освіта середня, бухгалтер райфінвідділу. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 23 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 28 лютого 1942 р. як член контрреволюційної партії за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер до винесення вироку 21 січня 1942 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 квітня 1989 р.

ФУРМАН Юрій Михайлович, 1920 р.н., українець, освіта вища. Заарештований УКР МДБ Південної групи військ у вересні 1946 р. ОН при МДБ СРСР 20 грудня 1947 р. за участь в ОУН засуджений до 15 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 10 червня 1994 р.

ХАРЧЕНКО Георгій Дмитрович, 1898 р.н., українець, освіта початкова, поліцейський. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 8 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 17 травня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 травня 1989 р.

ЧЕБОТАРЕНКО Дмитро Іванович, 1878 р.н., народився в с. Котюжани Сорокського р-ну Молдавії, молдаванин, освіта середня, помічник комісара поліції. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 9 липня 1940 р. як соціально небезпечний елемент. Засуджений не був. Помер 28 лютого 1941 р. у місцях позбавлення волі. Справа припинена слідчим слідчастини УНКДБ Чернівецької обл. 7 травня 1941 р. у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 19 жовтня 1990 р.

ШАРАМА Казимір Йозефович, 1892 р.н., поляк, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 9 січня 1945 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 КК УРСР. Засуджений не був. 12 лютого 1945 р. етапований у спецтабір НКВС СРСР № 310 м. Ворошиловград. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 26 червня 1995 р.

ШВАРЦ Василь Іванович, 1902 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 15 січня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 7 червня 1941 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 5 жовтня 1989 р.

ШЕВЧИК Василь Григорович, 1900 р.н., українець, освіта початкова, городовий. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 13 липня 1940 р. Чернівецьким обласним судом 28 вересня 1940 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 грудня 1991 р.

ШЕВЧУК Адам Захарович, 1913 р.н., українець, освіта середня, бухгалтер. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. у квітні 1941 р. як член контрреволюційної партії. Засуджений не був. Помер 11 листопада 1941 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Справа припинена слідчим слідгрупи УНКДБ Свердловської обл. 17 липня 1943 р. у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ШНАЦІРЕН Генріх Соломонович, 1908 р.н., єврей, токар. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член сіоністської організації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ШНАЦІРЕН Регіна Ісаківна, 1911 р.н., єврейка, домогосподарка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена сіоністської організації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ШУМОВСЬКИЙ Микола Антонович, 1896 р.н., поляк, освіта неповна середня, хорист. Заарештований Кіцманським РВ НКДБ 17 січня 1945 р. за націоналістичну діяльність і антирадянську агітацію. Етапований у спецтабір НКВС СРСР № 310 м. Ворошиловград. Засуджений не був. Помер 1 травня 1945 р. у місцях позбавлення волі.

Фото з кримінальної справи Якубчак Д.С.

Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 7 червня 1996 р.

ЩЕПАНСЬКА Катерина Миколаївна, 1895 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МВС СРСР від 19 жовтня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Померла на спецпоселенні в Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЩЕПАНСЬКА Марія Дмитрівна, 1923 р.н., українка, освіта середня, вчителька. Заарештована УНКДБ Чернівецької обл. 27 грудня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 20 серпня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецьким облсудом 31 серпня 1989 р.

ЩЕПАНСЬКА Марія Дмитрівна, 1925 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МВС СРСР від 19 жовтня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЩЕПАНСЬКИЙ Іван Дмитрович, 1921 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЯКУБЧАК Домна Степанівна, 1914 р.н., народилася в с. Ошихліби, українка, неписьменна, селянка. Заарештована Чортківським ПЗ НКВС 19 листопада 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджена до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецьким облсудом 11 лютого 1971 р.

К Л І В О Д И Н

АРАНОВИЧ Василь Олексійович, 1927 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

АРАНОВИЧ Лукерія Петрівна, 1904 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

АРАНОВИЧ Марія Олексіївна, 1931 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

АРАНОВИЧ Микола Олексійович, 1929 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

АРАНОВИЧ Олексій Дмитрович, 1895 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кіцманським РВ НКДБ 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 14 квітня 1943 р. як член контрреволюційної партії за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 3 листопада 1988 р.

БАЖАН Занхіра Михайлівна, 1899 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою Чернівецького облвиконкому від 31 серпня 1950 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БАЖАН Іван Іванович, 1933 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БАЛАНЕЦЬКИЙ Василь Матвійович, 1913 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 29 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 7 квітня 1943 р. у місцях позбавлення волі в Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 22 березня 1971 р.

БАЛАНЕЦЬКИЙ Георгій Степанович, 1914 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 29 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 31 березня 1944 р. у місцях позбавлення волі в Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 22 березня 1971 р.

БАЛАНЕЦЬКИЙ Омелян Дмитрович, 1915 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 29 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 22 березня 1971 р.

БЕРНИК Дмитро Якович, 1903 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 29 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер у Самарлазі Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 22 березня 1971 р.

БЕРНИК Мафтей Васильович, 1903 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кіцманським РВ НКВС 20 липня 1940 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР. Засуджений не був. Помер 17 листопада 1941 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 19 жовтня 1989 р.

ВАКАРЧУК Іван Данилович, 1913 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований 97 ПЗ НКВС 25 березня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 22 листопада 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 28 вересня 1989 р.

ВЕРСТЮК Степан Петрович, 1914 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 29 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 22 березня 1971 р.

ГАВРИЛЮК Івона Пантеліївна, 1930 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАВРИЛЮК Марія Пантеліївна, 1925 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГАВРИЛЮК Марта Тодорівна, 1899 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАВРИЛЮК Степан Пилипович, 1898 р.н., українець, освіта середня, збирач податків. Заарештований 20 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 24 травня 1941 р. за зрадницьку діяльність засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 11 червня 1943 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 січня 1991 р.

ГАМАНЮК Матвій Семенович, 1923 р.н., українець, освіта неповна середня, колгоспник. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 25 червня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 15 серпня 1949 р. за зв’язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 19 листопада 1949 р. у місцях позбавлення волі в м. Чернівці. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 серпня 1991 р.

ГНІДИЙ Іван Васильович, 1901 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 20 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 29 березня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 3 квітня 1967 р.

ГНІДИЙ Микола Васильович, 1904 р.н., українець, освіта початкова, староста примарії. Заареш-

тований УНКВС Чернівецької обл. 25 липня 1940 р. Чернівецьким обласним судом 13 грудня 1940 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Верховним судом УРСР 23 вересня 1966 р.

ДЯЧУК Івона Василівна, 1921 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Чортківським ПЗ НКВС 29 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджена до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецьким облсудом 22 березня 1971 р.

ДЯЧУК Матвій Георгійович, 1910 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 29 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 9 жовтня 1944 р. у місцях позбавлення волі в Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 22 березня 1971 р.

ЗАГАРІЯ Володимир Іванович, 1918 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 29 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер у місцях позбавлення волі в Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 22 березня 1971 р.

ЗАГАРІЯ Георгій Васильович, 1910 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 29 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 8 квітня 1943 р. у Сєвжелдорлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 22 березня 1971 р.

ЗАГАРІЯ Марія Василівна, 1914 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Чортківським ПЗ НКВС 29 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджена до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Померла 27 червня 1941 р. у Темлазі Мордовської АРСР Російської Федерації. Реабілітована Чернівецьким облсудом 22 березня 1971 р.

ЗАПОТІЧНИЙ Сидір Іванович, 1919 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 29 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 22 березня 1971 р.

ЗУБАТЮК Георгій Костянтинович, 1909 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 20 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 7 червня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст.1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

КОВБЛИК Магдалина Іванівна, 1908 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована УМДБ Чернівецької обл. 19 січня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 7 квітня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Військовою колегією ВС СРСР 9 березня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 28 червня 1991 р.

ЛУПІНСЬКИЙ Олексій Іванович, 1903 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кіцманським РВ НКВС 20 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 7 квітня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

НЕЗВИЦЬКА Марія Тодорівна, 1922 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Чортківським ПЗ НКВС 29 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджена до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецьким облсудом 22 березня 1971 р.

НЕЗВИЦЬКИЙ Дмитро Васильович, 1914 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 29 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 22 березня 1971 р.

ОДАЙСЬКА Марія Іванівна, 1902 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Кіцманським РВ МДБ 31 жовтня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 27 грудня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 23 березня 1956 р. термін покарання знижено до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 10 липня 1991 р.

ОДАЙСЬКИЙ Георгій Лазарович, 1900 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 1 листопада 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 27 грудня 1948 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 23 березня 1956 р. термін покарання знижено до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 10 липня 1991 р.

ОДАЙСЬКИЙ Степан Васильович, 1921 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 19 січня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл.

7 квітня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 червня 1991 р.

ОЛЕКСЮК Дмитро Євстафійович, 1919 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 29 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 22 березня 1971 р.

ОНЕЩУК Євзебій Іванович, 1905 р.н., українець, освіта середня, збирач податків. Заарештований 20 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 28 лютого 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до вислання за межі СРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

ОСТАПЮК Іван Федорович, 1901 р.н., народився в с. Скопівка Station Станіславської обл., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 19 квітня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 1 червня 1942 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 16 серпня 1942 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 27 жовтня 1989 р.

ПАЗЮК Георгій Дмитрович, 1919 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований 97 ПЗ НКВС 25 березня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 22 листопада 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 28 вересня 1989 р.

ПАЗЮК Іван Дмитрович, 1914 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 29 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 22 березня 1971 р.

ПЕНТЕЛЮК Василь Тодорович, 1915 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 29 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 22 березня 1971 р.

ПІВТОРАН Георгій Васильович, 1911 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 29 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 25 жовтня 1943 р. у Печлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 22 березня 1971 р.

ПІВТОРАН Ірина Мафтеївна, 1922 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Чортківським ПЗ НКВС 29 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджена до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецьким облсудом 22 березня 1971 р.

ПОГУРСЬКА Домніка Пантелеймонівна, 1935 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПОГУРСЬКА Марія Василівна, 1915 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПОГУРСЬКИЙ Пантелеймон Васильович, 1908 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 5 травня 1943 р. як член контрреволюційної партії за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 22 серпня 1943 р. в Устьвимлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

ПОГУРСЬКИЙ Степан Пантелеймонович, 1938 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПОПОВЕЦЬКИЙ Дмитро Степанович, 1920 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 29 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 22 березня 1971 р.

ПОПОВЕЦЬКИЙ Ілля Ілліч, 1913 р.н., українець, освіта неповна середня, колгоспник. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 27 квітня 1950 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 3 липня 1950 р. за зраду батьківщини за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 26 листопада 1991 р.

ПУКАВКА Мафта Іванівна, 1886 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Кіцманським РВ МДБ 27 грудня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 6 січня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 18 грудня 1991 р.

ПУКАВКА Микола Тодорович, 1912 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 29 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 березня 1971 р.

САВЧУК Василь Степанович, 1919 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 29 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 22 березня 1971 р.

САВЧУК Дмитро Георгійович, 1912 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 29 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 22 березня 1971 р.

САВЧУК Євген Іванович, 1918 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 30 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 23 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 19 лютого 1985 р.

САВЧУК Іван Іванович, 1900 р.н., українець, освіта неповна середня, червоноармієць 37 луСП 27 усд. Заарештований ВКР “Смерш” СибВО 27 усд 16 вересня 1944 р. за зв’язок з ОУН. Засуджений не був. Помер 11 квітня 1945 р. в Єнісейлазі Красноярського краю Російської Федерації. Справа припинена ОН при НКВС СРСР 30 вересня 1945 р. у зв’язку зі смертю обвинуваченого. Реабілітований на підставі Закону України від 17 квітня 1991 р.

САВЧУК Ілля Іванович, 1913 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 30 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 23 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 2 листопада 1990 р.

САВЧУК Мафтей Якович, 1919 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 29 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 22 березня 1971 р.

САВЧУК Тодор Петрович, 1913 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 14 червня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 8 липня 1949 р. за зв’язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Військовою колегією ВС СРСР 24 березня 1954 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 серпня 1991 р.

СКРИПНИК Василь Васильович, 1921 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 29 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 22 березня 1971 р.

СКРИПНИК Танасій Васильович, 1913 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 29 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 11 липня 1943 р. у місцях позбавлення волі в Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 22 березня 1971 р.

СТАНАКОВСЬКИЙ Василь Іванович, 1911 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований 97 ПЗ НКВС 25 березня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 22 листопада 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 28 вересня 1989 р.

СТАС Вікторія Миколаївна, 1888 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як мати члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СТАС Йосип Вікентійович, 1903 р.н., поляк, освіта вища, вчитель. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 5 травня 1943 р. як член контрреволюційної партії за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

СТРАДЕЦЬКИЙ Микола Миколайович, 1914 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 30 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 23 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 2 листопада 1990 р.

ФИЛИП’ЮК Микола Іванович, 1912 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 29 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 22 квітня 1943 р. у місцях позбавлення волі в Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 22 березня 1971 р.

ФИЛИП'ЮК Савіна Василівна, 1912 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Чортківським ПЗ НКВС 29 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджена до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецьким облсудом 22 березня 1971 р.

Л А Ш К І В К А

АНДРІЯШИК Іван Петрович, 1920 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 16 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 27 грудня 1941 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 27 жовтня 1989 р.

АНДРУСЮК Парафтей Федорович, 1922 р.н., українець, червоноармієць 1 гв. пдд. Заарештований ОВ НКВС 1 гв. пдд 23 лютого 1943 р. ВТ 68 армії 1 квітня 1943 р. за антирадянську агітацію за ст. 58-10 ч. 3 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 30 листопада 1948 р. у Норильлазі Красноярського краю Російської Федерації. Реабілітований військовою прокуратурою Західного регіону України 28 листопада 1997 р.

БАЛАНЕЦЬКИЙ Іван Тодорович, 1913 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 15 листопада 1939 р. ОН при НКВС СРСР 18 червня 1941 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 12 квітня 1990 р.

БАЛАНЕЦЬКИЙ Сильвестр Семенович, 1920 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 16 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 29 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 15 серпня 1990 р.

БАЛАНЕЦЬКИЙ Степан Васильович, 1920 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 5 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 17 січня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 5 липня 1990 р.

БОДНАРЮК Василь Іванович, 1890 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 13 квітня 1943 р. як член контрреволюційної партії за ст. 58-10 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер до винесення вироку 25 вересня 1942 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

БОДНАРЮК Євгенія Василівна, 1930 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БОДНАРЮК Захарій Васильович, 1917 р.н., українець, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Помер на спецпоселенні 3 квітня 1955 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БОДНАРЮК Корнилій Васильович, 1920 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 16 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 27 грудня 1941 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 27 жовтня 1989 р.

БОДНАРЮК Марафта Григорівна, 1904 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДАНИЛЮК Євген Андрійович, 1907 р.н., українець, освіта середня, торговець. Заарештований УКР МДБ Південної групи військ 27 листопада 1946 р. ОН при МДБ СРСР 18 жовтня 1947 р. за націоналістичну діяльність засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 10 червня 1994 р.

ДАНИЛЮК Микола Іванович, 1903 р.н., українець, освіта початкова, завідуючий клубом. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 14 червня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 29 липня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 16 квітня 1992 р.

ДАНИЛЮК Ольга Іванівна, 1913 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКДБ СРСР від 20 березня 1945 р. вислана на спецпоселення. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЗЕЛЕНЬКО Василь Іванович, 1920 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 16 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 27 грудня 1941 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 27 жовтня 1989 р.

КАПАЦЕН Василь Мойсейович, 1900 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 120 зсп 43 зсд. Заарештований ВКР "Смерш" СибВО 24 липня 1944 р. за зраду батьківщини за ст. 54-1 "а" КК УРСР. Засуджений не був. Помер 3 січня 1945 р. у місцях позбавлення волі в Красноярському краї Російської Федерації. Справа припинена ГУКР "Смерш" 27 квітня 1945 р. у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КАЦАБА Василь Миколайович, 1920 р.н., народився в м. Кіцмань, українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 16 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 28 березня 1985 р.

КОЗНЮК Корнилій Іванович, 1908 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 2 червня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 26 червня 1948 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Військовою колегією ВС СРСР 31 березня 1954 р. термін покарання знижено до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 10 березня 1992 р.

КОШМАН Василь Георгійович, 1901 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 23 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 5 липня 1990 р.

КРИКЛИВЕЦЬ Ганна Миколаївна, 1902 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Кіцманським РВ МДБ 28 грудня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 28 липня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 15 р. каторжних робіт. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 25 грудня 1992 р.

КРИКЛИВЕЦЬ Іван Васильович, 1901 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 28 грудня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 28 липня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 15 р. каторжних робіт. Помер 20 червня 1954 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 25 грудня 1992 р.

МАКОВІЙЧУК Євген Степанович, 1923 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 15 листопада 1939 р. ОН при НКВС СРСР 18 червня 1941 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 12 квітня 1990 р.

МАКОВІЙЧУК Ілля Григорович, 1899 р.н., українець, освіта початкова, збирач податків. Заарештований Кіцманським РВ НКВС 20 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 7 жовтня 1942 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 29 травня 1943 р. в Івдельлазі Свердловської обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 травня 1989 р.

МАКОВІЙЧУК Орест Павлович, 1922 р.н., українець, освіта середня, учень. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 25 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 14 листопада 1942 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 10 червня 1944 р. в Івдельлазі Свердловської обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

МАКОВІЙЧУК Семен Степанович, 1911 р.н., українець, освіта початкова, різноробочий. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 11 червня 1941 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 КК УРСР. Засуджений не був. Помер 1 квітня 1942 р. у місцях позбавлення волі в Свердловській обл. Російської Федерації. Справа припинена слідчим слідгрупи НКВС УРСР 17 липня 1942 р. у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 20 жовтня 1989 р.

МАКОВІЙЧУК Степан Юрійович, 1907 р.н., українець, освіта початкова, будівельник. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 6 серпня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 10 вересня 1948 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 14 травня 1993 р.

МАЛАЙКО Петро Савич, 1915 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 19 серпня 1940 р. Чернівецьким обласним судом 2 жовтня 1940 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 15 травня 1990 р.

МАНИК Андрій Данилович, 1918 р.н., українець, неписьменний, робітник Челябінського тракторного заводу. Заарештований Ногінським РВ НКВС Московської обл. 2 листопада 1941 р. ВТ 10 сад 4 грудня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. 58-1 "а" КК РРФСР засуджений до вищої міри покарання. Вирок виконано 17 грудня 1941 р. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 квітня 1994 р.

МАРКОВСЬКИЙ Йосип Іванович, 1881 р.н., українець, освіта неповна середня, примар. Заарештований Кіцманським РВ НКВС 20 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 7 квітня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

МАРУСЯК Георгій Васильович, 1910 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 10 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 24 травня 1990 р.

МАРУСЯК Корній Васильович, 1912 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 4 листопада 1939 р. ОН при НКВС СРСР 25 квітня 1942 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 12 квітня 1990 р.

МАРУСЯК Степан Миколайович, 1902 р.н., українець, освіта початкова, продавець. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 24 червня 1941 р. як соціально небезпечний елемент. Засуджений не був. Помер 11 липня 1942 р. у місцях позбавлення волі в Свердловській обл. Російської Федерації. Справа припинена слідчим слідгрупи НКВС Свердловської обл. 26 квітня 1943 р. у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 жовтня 1990 р.

ОЛІЙНИК Василь Григорович, 1920 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 16 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 27 грудня 1941 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 23 березня 1943 р. у місцях позбавлення волі в Узбецькій РСР. Реабілітований Чернівецьким облсудом 27 жовтня 1989 р.

ОЛІЙНИК Никифор Іванович, 1918 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 4 листопада 1939 р. ОН при НКВС СРСР 29 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 17 липня 1970 р.

СЕВЕРИН Євген Васильович, 1921 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований 22 листопада 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 3 квітня 1965 р.

СНІЖИК Едуард Іванович, 1891 р.н., народився в с. Добринівці Заставнівського р-ну, поляк, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 8 травня 1944 р. за зрадницьку діяльність. Засуджений не був. Справа припинена заст. начальника слідвідділу УНКДБ Чернівецької обл. 6 червня 1944 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 24 липня 1995 р.

СОРОХАН Корнилій Ілліч, 1920 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 15 листопада 1939 р. ОН при НКВС СРСР 18 червня 1941 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 12 квітня 1990 р.

СОРОХАН Корнилій Прокопович, 1897 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 14 червня 1949 р. ОН при МДБ СРСР 17 вересня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 9 червня 1992 р.

ТУПИЧКА Раїфта Григорівна, 1901 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Кіцманським РВ МДБ 15 червня 1949 р. ОН при МДБ СРСР 17 вересня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 9 червня 1992 р.

ШЕВЧУК Гаврило Парфентійович, 1916 р.н., народився в с. Велика Севастянівка Христинівського р-ну Черкаської обл., українець, освіта неповна середня, механік Кіцманської МТС. Заарештований Кіцманським РВ НКДБ 28 липня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 14 жовтня 1944 р. за зраду

ЛукеріяМафтеївна Якимович (зліва)

батьківщини за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 червня 1993 р.

ШЛЕМКО Георгій Васильович, 1906 р.н., українець, освіта середня, примар. Заарештований Кіцманським РВ НКВС 20 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 31 травня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 травня 1989 р.

ЯКИМОВИЧ Лукерія Мафтеївна, 1898 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Кіцманським РВ МДБ 28 лютого 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 26 квітня 1948 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 12 лютого 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 12 травня 1992 р.

Л У Ж А Н И

Пам'ятник воїнам УПА (на передньому плані)

АЛЕКСАНДРЕСКУ Костянтин Танович, 1885 р.н., народився в с. Деса в Румунії, румун, освіта початкова, примар. Заарештований НКВС Чернівецької обл. 6 липня 1940 р. ОН при УНКВС СРСР 29 березня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

БАШАК Михайло Георгійович, 1877 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 27 квітня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 15 червня 1946 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 8 грудня 1948 р. у місцях позбавлення волі в Донецькій обл. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 червня 1992 р.

БОГАЙЧУК Георгій Георгійович, 1910 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований ВТВ НКДБ ст. Чернівці 8 вересня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 22 грудня 1944 р. за участь

в ОУН за ст. ст. 54-1 “а”, 54-11 КК УРСР засуджений до вищої міри покарання. Військовою колегією ВС СРСР 7 лютого 1945 р. вирок замінено на 20 р. каторжних робіт. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 17 квітня 1991 р.

ВАСИЛЬКО Ельпідефор Олексійович, 1905 р.н., народився в с. Слобода-Комарівці Сторожинецького р-ну, українець, освіта неповна середня, столяр. Заарештований Сторожинецьким РВ МДБ 13 жовтня 1950 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 29 грудня 1950 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 25 листопада 1993 р.

ГАЙЗБЕРГЕР Омелян Іванович, 1892 р.н., німець, освіта початкова, швець. Заарештований Кіцманським РВ НКДБ 20 червня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 14 жовтня 1944 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 26 листопада 1993 р.

ДОМБРОВСЬКА Ганна Костянтинівна, 1867 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН-УПА. Померла на спецпоселенні в Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДОМБРОВСЬКА Марія Тодорівна, 1908 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЗАЄЦЬ Іван Тодорович, 1927 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований ВКР МДБ в/ч 38778 27 січня 1950 р. ОН при МВС СРСР 27 вересня 1950 р. за антирадянську агітацію і розголошення державної таємниці за ст. ст. 58-10 ч. 1, 121 КК РРФСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 вересня 1993 р.

ІГНАТУШ Федір Миколайович, 1891 р.н., народився в с. Ропча Сторожинецького р-ну, румун, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 8 липня 1940 р. Чернівецьким обласним судом 7 вересня 1940 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 18 травня 1994 р.

КИЗИМА Микола Іванович, 1894 р.н., українець, освіта неповна середня, сторож. Заарештований Кіцманським РВ НКДБ 17 червня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 16 жовтня 1945 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 25 листопада 1949 р. в Ухтіжлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 9 грудня 1993 р.

КЛИПАЧ Деонизій Тимофійович, 1918 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 97 ПЗ НКВС 3 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 29 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 12 квітня 1990 р.

КОСТИНЕР Абрам Якубович, 1877 р.н., народився в с. Ясени Сторожинецького р-ну, єврей, освіта неповна середня, власник магазину. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 30 грудня 1942 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер до винесення вироку 14 липня 1942 р. в Устьвимлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 квітня 1989 р.

КОСТИНЕР Густа Гершківна, 1901 р.н., єврейка, освіта неповна середня, домогосподарка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 13 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОСТИНЕР Яків Абрамович, 1941 р.н., єврей. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КОТИК Михайло Микитович, 1897 р.н., народився в с. Стара Жадова Сторожинецького р-ну, українець, освіта початкова, робітник. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 12 липня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 1 жовтня 1946 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 5 березня 1955 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 17 лютого 1992 р.

МАНДРИК Микола Петрович, 1885 р.н., українець, освіта середня спеціальна, службовець. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 9 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 10 лютого 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 травня 1989 р.

МОЙСЮК Данило Тодорович, 1882 р.н., українець, освіта середня, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Помер на спецпоселенні 5 грудня 1950 р. у Томській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МОЙСЮК Меланія Петрівна, 1886 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні 26 квітня 1953 р. у Томській обл. Російської Федерації.

ОДОВІЙЧУК Дмитро Матвійович, 1923 р.н., українець, освіта неповна середня, кочегар. Заарештований відділом охорони МДБ ст. Чернівці 30 червня 1949 р. Лінійним судом Кишинівської залізниці 27 серп-

ня 1949 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР засуджений до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 20 липня 1991 р.

ОДОВІЙЧУК Семен Матвійович, 1909 р.н., українець, освіта початкова, кочегар. Заарештований відділом охорони МДБ ст. Чернівці 30 червня 1949 р. Лінійним судом Кишинівської залізниці 27 серпня 1949 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР засуджений до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 липня 1991 р.

ОЛЕЙНИК Володимир Петрович, 1887 р.н., українець, освіта неповна середня, робітник. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як батько членів контрреволюційної партії. Помер на спецпоселенні 18 жовтня 1949 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ОЛЕЙНИК Євген Володимирович, 1918 р.н., українець, освіта початкова, механік. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 5 травня 1943 р. як член контрреволюційної партії за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ОЛЕЙНИК Казимір Володимирович, 1924 р.н., українець, освіта неповна середня. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як брат членів контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ОЛЕЙНИК Марія Гнатівна, 1893 р.н., полька, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як мати членів контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ОЛЕЙНИК Надія Федорівна, 1920 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як родичка членів контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ОЛЕЙНИК Рудольф Володимирович, 1914 р.н., українець, освіта початкова, механік. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 14 квітня 1943 р. як член контрреволюційної партії за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ОНЧУЛ-ЩУРСЬКА Євпраксія Вікторівна, 1910 р.н., народилася в с. Мілієве Вижницького р-ну, українка, освіта початкова, касир. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 14 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ОРЛЕЦЬКИЙ Георгій Тодорович, 1918 р.н., українець, освіта неповна середня, залізничник. Заарештований ВТВ НКДБ Кишинівської залізниці ст. Чернівці 31 січня 1946 р. за зрадницьку діяльність. Засуджений не був. Справа припинена оперуповноваженим ВТВ МДБ Кишинівської залізниці ст. Чернівці 30 березня 1946 р. за відсутністю в його діях складу злочину. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 25 червня 1996 р.

ОРЛЕЦЬКИЙ Григорій Феодосійович, 1903 р.н., українець, освіта середня, бухгалтер. Заарештований Кіцманським РВ НКДБ 30 жовтня 1944 р. ОН при НКВС СРСР 17 листопада 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 14 травня 1992 р.

ПОПОВИЧ Степан Миколайович, 1903 р.н., народився в с. Драчинці, українець, освіта неповна середня, робітник. Заарештований дорожньо-транспортним УМВС Львівської залізниці 7 грудня 1953 р. за антирадянську агітацію. За ухвалою Чернівецького облсуду від 16 липня 1954 р. направлений на примусове лікування в психіатричну лікарню. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 9 квітня 1996 р.

РОМАШКАНУ Василь Костянтинович, 1896 р.н., народився в с. Пашкани Сучавського повіту Румунії, румун, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 14 липня 1940 р. за зрадницьку діяльність. Засуджений не був. Справа припинена помічником прокурора по спецсправах Чернівецької обл. 16 листопада 1940 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 5 травня 1996 р.

ТЕРЛЕЦЬКИЙ Павло Федорович, 1906 р.н., народився в с. Старі Мамаївці, українець, освіта початкова, швець. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 28 вересня 1951 р. Чернівецьким обласним судом 11 січня 1952 р. як член нелегальної релігійної організації адвентистів-реформістів за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11, 68 ч. 2 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 грудня 1991 р.

УГРЕНЧУК Дмитро Георгійович, 1883 р.н., народився в с. Нові Мамаївці, українець, селянин. Заарештований 5 вересня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 24 травня 1941 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 2 лютого 1942 р. у місцях позбавлення волі у Башкирській АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 січня 1991 р.

ФРЕНЮК Василь Миколайович, 1896 р.н., народився в с. Слобідка Київського р-ну Київської обл.,

українець, освіта початкова, залізничник. Заарештований Кіцманським РВ НКДБ 21 жовтня 1944 р. за участь в ОУН. Засуджений не був. Справа припинена УНКДБ Чернівецької обл. 16 квітня 1945 р. Реабілітований.

ШТАЙН Йосиф Хаймович, 1887 р.н., народився в м. Вижниця, єврей, освіта початкова, управляючий спиртзаводом. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 квітня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ШТИР Ізраїль Ірикович, 1908 р.н., єврей. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ШТИР Ірик Ізраїльович, 1881 р.н., єврей, освіта початкова, торговець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ШТИР Озіас Соломонович, 1891 р.н., єврей, освіта середня, експедитор. Заарештований 23 травня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 17 жовтня 1942 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 листопада 1990 р.

ШТИР Роза Іриківна, 1912 р.н., єврейка, домогосподарка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ШТИР Соломон Ірикович, 1915 р.н., єврей. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ШТИР Сура Менделівна, 1880 р.н., єврейка, домогосподарка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЮРІЙЧУК Деонизій Дмитрович, 1899 р.н., українець, освіта неповна середня, староста села. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 13 липня 1940 р. Чернівецьким обласним судом 21 вересня 1940 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 18 березня 1992 р.

М А Л Я Т И Н Ц І

ВАЛЬЧУК Василь Антонович, 1925 р.н., українець, освіта середня, боєць винищувального загону. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 23 листопада 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 21 січня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 9 жовтня 1955 р. у Воркутлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 11 липня 1991 р.

ВАЛЬЧУК Василь Дорофтейович, 1902 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кіцманським РВ НКДБ 21 листопада 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 20 січня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 20 р. каторжних робіт. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 8 липня 1991 р.

ВАЛЬЧУК Дмитро Авксентійович, 1907 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 21 листопада 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 21 січня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО у 1956 р. термін покарання знижено до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 11 липня 1991 р.

ГРИГІРЧИК Василь Юрійович, 1911 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Кіцманським РВ НКДБ 9 жовтня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 15 грудня 1944 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 15 р. каторжних робіт. Помер 22 травня 1946 р. у Сєввостлазі Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

ГУЗІЙ Георгій Васильович, 1911 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 27 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 15 грудня 1944 р. у Сєвдвінлазі Архангельської обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 28 вересня 1989 р.

ДЕМ'ЯНЧУК Ганна Тодосіївна, 1895 р.н., українка, освіта, неповна середня, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 12 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОЛОТИЛЮК Георгій Гаврилович, 1912 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 2 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 15 серпня 1940 р. за нелегаль-

ний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 30 листопада 1990 р.

КОСТРИБА Василь Георгійович, 1913 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 2 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 15 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 листопада 1990 р.

МЕЛЬНИЧУК Партемій Олександрович, 1915 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 330 сп 86 сд. Заарештований ВКР "Смерш" 86 сд 19 грудня 1944 р. ВТ 86 сд 12 січня 1945 р. за антирадянську агітацію за ст. 58-10 ч. 2 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований військовою прокуратурою ПрикВО 6 вересня 1991 р.

НАЦЮК Дмитро Порфирійович, 1911 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 18 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 23 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 12 квітня 1990 р.

ОДИНСЬКИЙ Василь Корнійович, 1916 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 4 вересня 1948 р. ОН при МВС СРСР 7 вересня 1949 р. за терористичні наміри за ст. ст. 18, 54-8 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Справа припинена Центральною комісією СРСР з перегляду справ 26 вересня 1955 р. за відсутністю в його діях складу злочину.

ПАВЛЮК Василь Юрійович, 1912 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Кіцманським РВ НКДБ 18 вересня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 15 грудня 1944 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 20 р. каторжних робіт. Помер 26 грудня 1955 р. у Сєввостлазі Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

ПАВЛЮК Дмитро Миколайович, 1924 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 24 листопада 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 13 січня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 31 березня 1956 р. термін покарання знижено до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 серпня 1991 р.

СЕМЕНЮК Андрій Іванович, 1920 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 10 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 2 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 12 грудня 1989 р.

СЕМЕНЮК Василина Петрівна, 1921 р.н., українка, освіта неповна середня, колгоспниця. Заарештована Кіцманським РВ МДБ 24 листопада 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 31 січня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Військовою колегією ВС СРСР 7 квітня 1954 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

СЕМЕНЮК Іван Васильович, 1921 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 10 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 23 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 12 квітня 1990 р.

СЕМЕНЮК Іван Миколайович, 1921 р.н., українець, освіта неповна середня, колгоспник. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 21 листопада 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 21 січня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО у 1956 р. термін покарання знижено до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 11 липня 1991 р.

СЕМЕНЮК Степан Ілліч, 1909 р.н., українець, освіта неповна середня, агент міністерства заготівель. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 24 листопада 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 31 січня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Військовою колегією ВС СРСР 7 квітня 1954 р. термін покарання знижено до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

ТКАЧИК Дмитро Георгійович, 1913 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 2 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 15 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 30 листопада 1990 р.

ТКАЧИК Онуфрій Іванович, 1904 р.н., українець, освіта неповна середня, колгоспник. Заарештований Кіцманським РВ МДБ Чернівецької обл. 24 листопада 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 27 січня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

ТУРИК Василь Тимофійович, 1913 р.н., народився в с. Южинець, українець, освіта неповна середня, вчитель. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 7 лютого 1946 р. Чернівецьким обласним судом 9 квітня 1946 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10

ч. 2 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 3 серпня 1990 р.

ЧОРНОЛИЦЬКИЙ Іван Ілліч, 1919 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 10 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 29 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 листопада 1990 р.

ЧОРНОЛИЦЬКИЙ Михайло Матвійович, 1913 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 2 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 15 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 2 квітня 1942 р. в Івдельлазі Свердловської обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 30 листопада 1990 р.

ШЕЛЕПЕНДА Костянтин Миколайович, 1902 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кіцманським РВ НКДБ 9 жовтня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 15 грудня 1944 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 15 р. каторжних робіт. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 19 липня 1991 р.

ЯКУБОВИЧ Захарій Мафтейович, 1911 р.н., українець, освіта неповна середня, кравець. Заарештований Кіцманським РВ НКДБ 9 жовтня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 15 грудня 1944 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 22 травня 1946 р. у Норильлазі Красноярського краю Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

М А М А Ї В Ц І

Пам'ятний хрест жертвам політичних репресій

БУРАК Ганна Миколаївна, 1886 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника УПА. Померла на спецпоселенні в 1950 р. у Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУРАК Іван Тодорович, 1882 р.н., українець, неписьменний, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні в Комі АРСР Російської Федерації.

БУРАК Минодора Іванівна, 1925 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГНІДКО Дмитро Васильович, 1921 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 30 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 25 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 лютого 1990 р.

ГОМЕНЮК Асінафта Георгіївна, 1895 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОМЕНЮК Корнилій Дмитрович, 1925 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОМЕНЮК Рахіля Дмитрівна, 1927 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня1991 р.

ГРИГОРАЩУК Рахіля Дорофіївна, 1927 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована Кіцманським РВ МДБ 13 листопада 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 12 лютого 1948 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 17 березня 1992 р.

ДЕМЧУК Василь Іванович, 1918 р.н., українець, освіта початкова, солдат румунської армії. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 31 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 27 липня 1990 р.

ДЕМЧУК Дмитро Пилипович, 1914 р.н., українець, освіта початкова, швець. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 3 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 2 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 30 липня 1974 р.

ДУТЧАК Сидір Миколайович, 1912 р.н., українець, освіта неповна середня, червоноармієць 46 усп 8 оубр. Заарештований ВКР "Смерш" 8 оубр 17 березня 1944 р. ВТ 8 оубр 28 травня 1944 р. за антирадянську агітацію за ст. 58-10 ч. 2 КК РРФСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 жовтня 1992 р.

КАПЛУН Леонтій Михайлович, 1899 р.н., українець, освіта вища, декан філологічного факультету ЧДУ. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 1 грудня 1944 р. ОН при НКВС СРСР 17 листопада 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 31 жовтня 1954 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 14 травня 1992 р.

КОСТРИБА Георгій Тодорович, 1915 р.н., народився в с. Ставчани, українець, освіта неповна середня, швець. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 3 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 2 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 30 липня 1974 р.

ЛАГОДИН Василь Іванович, 1906 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Коломийським ПЗ НКВС 23 листопада 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 7 травня 1991 р.

МАКОВІЙЧУК Захар Григорович, 1907 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 23 серпня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 7 травня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

МЕНЗАТЮК Захар Олександрович, 1922 р.н., українець, освіта неповна середня, колгоспник. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 13 березня 1948 р. ОН при МВС СРСР 19 червня 1948 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 травня 1992 р.

МОГИЛЮК Василь Миколайович, 1920 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 31 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 27 липня 1990 р.

ОСТАПЮК Василь Танасійович, 1911 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Коломийським ПЗ НКВС 23 листопада 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 7 травня 1991 р.

ОСТАПЮК Микола Дмитрович, 1907 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 3 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 3 квітня 1943 р. у Печлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 11 лютого 1971 р.

ПАРАНЮК Іван Миколайович, 1912 р.н., українець, освіта початкова, залізничник. Заарештований ВТВ НКДБ Кишинівської залізниці ст. Чернівці 16 липня 1944 р. за зв'язок з ОУН. Засуджений не був. Справа припинена слідчим ВТВ НКДБ Кишинівської залізниці ст. Чернівці 25 серпня 1944 р. за не доведенням в його діях складу злочину. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 25 червня 1996 р.

ПЕТРАЩУК Микола Степанович, 1891 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 2 вересня 1940 р. Чернівецьким обласним судом 18 жовтня 1940 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 18 травня 1943 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 17 березня 1992 р.

ПЕТРЮК-СТОВБИК Марія Миронівна, 1926 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Кіцманським РВ МДБ 13 листопада 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 12 лютого 1948 р. за участь в ОУН і дворушництво за ст. ст. 54-1 "а", 54-11, 7-206-17 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 20 березня 1992 р.

ПОДІЛЬЧУК Танасій Георгійович, 1898 р.н., українець, освіта початкова, робітник цукрового заводу. Заарештований ВТВ НКДБ Кишинівської залізниці ст. Чернівці 16 липня 1944 р. за зв'язок з ОУН. Засуджений не був. Справа припинена слідчим ВТВ НКДБ Кишинівської залізниці ст. Чернівці 25 серпня 1944 р. за не доведенням в його діях складу злочину. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 25 червня 1996 р.

СЕМЕНЮК Захар Дмитрович, 1904 р.н., українець, освіта початкова, залізничник. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 10 травня 1945 р. ВТ Кишинівської залізниці ст. Чернівці 18 серпня 1945 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 3 листопада 1992 р.

СМЕРЕКА Захар Миколайович, 1904 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 29 серпня 1950 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 10 жовтня 1950 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 23 липня 1992 р.

ТАЩУК Євгенія Григорівна, 1892 р.н., народилася в с. Глиниця, українка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТАЩУК Корнилій Миколайович, 1929 р.н., українець, освіта неповна середня, червоноармієць в/ч 83236. Заарештований ВКР МДБ в/ч 92680 28 березня 1951 р. ВТ в/ч 12662 за намір скоїти терористичний акт за ст. ст. 17, 58-2, 58-8 КК РРФСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ КВО 10 грудня 1954 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 17, 58-2, 58-8 КК РРФСР на ст. 54-10 ч.1 КК УРСР і термін покарання змінено на 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований військовою прокуратурою Західного регіону України 23 червня 1997 р.

ТОВСТЮК Ілля Васильович, 1901 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 3 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 11 лютого 1971 р.

УГРЕНЧУК Дмитро Іванович, 1911 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Коломийським ПЗ НКВС 23 листопада 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 7 травня 1991 р.

ЮРЧУК Олександр Васильович, 1900 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 6 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 3 травня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 5 липня 1990 р.

ЯКОВИШИНА Ганна Танасіївна, 1916 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована 22 листопада 1940 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1941 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджена до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецьким облсудом 5 липня 1990 р.

ЯКУБОВИЧ Василь Григорович, 1907 р.н., українець, освіта вища юридична. Заарештований УКР МДБ Південної групи військ у вересні 1946 р.

ОН при МДБ СРСР 20 грудня 1947 р. за участь в ОУН і антирадянську агітацію засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 10 червня 1994 р.

ЯКУБОВИЧ Іван Васильович, 1919 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Коломийським ПЗ НКВС 23 листопада 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 7 травня 1991 р.

Н Е П О Л О К І В Ц І

АЛЬБОТА Василь Теодорович, 1880 р.н., румун, освіта середня спеціальна, збирач податків. Заарештований ВДТВ НКВС Львівської залізниці ст. Чернівці 17 липня 1940 р. за зрадницьку діяльність. Засуджений не був. Помер 7 червня 1942 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Справа припинена слідчим слідгрупи НКВС СРСР 18 вересня 1942 р. у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 4 листопада 1989 р.

БАЛАНЮК Іван Миколайович, 1910 р.н., народився в с. Гаврилівці, українець, освіта початкова, червоноармієць 67 сп 20 сд. Заарештований ВКР "Смерш" 55 гсд 2 жовтня 1945 р. ВТ 20 ск 30 жовтня 1945 р. за контрреволюційну агітацію за ст. 72 п. "б" КК БРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований ВТ БілорусВО 11 березня 1966 р.

БОДНАР Лазар Іларіонович, 1898 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 14 травня 1947 р. ОН при МДБ СРСР 27 грудня 1947 р. за пособництво ОУН і антирадянську діяльність за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-10 ч. 2 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 6 лютого 1954 р. у Печлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 19 березня 1993 р.

БОДНАР Парафтей Гаврилович, 1905 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований ВДТВ НКВС Львівської залізниці ст. Чернівці 18 липня 1940 р. як соціально небезпечний елемент. Засуджений не був. Справа припинена оперуповноваженим ВДТВ НКВС Кишинівської залізниці ст. Чернівці 26 жовтня 1940 р. на підставі ст. 197 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 18 червня 1996 р.

ВАРЗАР Георгій Георгійович, 1934 р.н., українець. За постановою ОН при НКВС СРСР від 20 жовтня 1945 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ВАРЗАР Ілля Георгійович, 1932 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ВАРЗАР Матрона Іхтимівна, 1903 р.н., українка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ВАРЗАР Орися Георгіївна, 1940 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ДАУБЕР Мендель Ангельович, 1898 р.н., єврей, освіта вища медична, лікар. Заарештований опергрупою НКВС Львівської залізниці ст. Чернівці в липні 1940 р. як соціально небезпечний елемент. Засуджений не був. Справа припинена заст. начальника ВДТВ НКВС Кишинівської залізниці ст. Чернівці 13 січня 1941 р. на підставі ст. 113 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 серпня 1995 р.

КОКОРЯН Василь Петрович, 1893 р.н., народився в м. Чернівці, українець, освіта неповна середня, примар. Заарештований Кіцманським РВ НКВС 20 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 12 травня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 травня 1989 р.

КУЗИК Віктор Григорович, 1922 р.н., українець, освіта неповна середня, кравець. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 17 грудня 1948 р. ОН при МДБ СРСР 16 квітня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 2 липня 1992 р.

КУЗИК Любов Олександрівна, 1925 р.н., українка, освіта неповна середня, колгоспниця. Заарештована Кіцманським РВ МДБ 17 грудня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 31 січня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 11 жовтня 1955 р. термін покарання знижено до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 24 березня 1992 р.

МАСИКЕВИЧ Орест Сидорович, 1911 р.н., українець, освіта вища. Заарештований УКР МДБ СРСР 26 липня 1946 р. ОН при МВС СРСР 30 листопада 1946 р. за участь в ОУН і шпигунство за ст. ст. 58-2, 58-6, 58-11 КК РРФСР засуджений до 15 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 10 червня 1994 р.

ОЛІЙНИК Іван Костянтинович, 1898 р.н., українець, освіта початкова, староста села. Заарештова-

ний УНКВС Чернівецької обл. 10 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1941 р. як член контрреволюційної партії за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 11 грудня 1941 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 травня 1989 р.

ОЛІЙНИК Сильвестр Ксенофонтович, 1906 р.н., українець, освіта неповна середня, колгоспник. Заарештований УКДБ при РМ УРСР по Чернівецькій обл. 20 серпня 1955 р. за зрадницьку діяльність. Засуджений не був. Справа припинена заст. начальника слідвідділу УКДБ при РМ УРСР по Чернівецькій обл. 14 жовтня 1955 р. за не доведенням в його діях складу злочину. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 19 червня 1996 р.

ПРІНЬКОВСЬКИЙ Гнат Семенович, 1900 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Кіцманським РВ НКДБ 26 червня 1941 р. як член контрреволюційної партії. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Справа припинена ст. слідчим слідвідділу УКДБ при РМ УРСР по Чернівецькій обл. 14 січня 1964 р. на підставі ст. 6 п. 3 КПК УРСР.

СРІБНЯК Андріана Костянтинівна, 1915 р.н., українка, освіта неповна середня, кухар. Заарештована ВТВ УНКДБ Чернівецької обл. 30 вересня 1944 р. ВТ Кишинівської залізниці 10 листопада 1944 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР засуджена до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 12 грудня 1992 р.

ТАУБЕНКІБЕЛЬ Лія Михайлівна, 1900 р.н., народилася в с. Коритне Вижницького р-ну, єврейка, освіта неповна середня, домогосподарка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТАУБЕНКІБЕЛЬ Михайло Хаймович, 1895 р.н., єврей, освіта середня, агроном. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 5 травня 1943 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТАУБЕНКІБЕЛЬ Еріка Михайлівна, 1923 р.н., єврейка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТРІСКА Василь Тодорович, 1902 р.н., народився в с. Ошихліби, українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 25 червня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 30 вересня 1949 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 22 вересня 1954 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 квітня 1992 р.

ФРАЄР Аврора Василівна, 1907 р.н., румунка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 24 жовтня 1944 р. вислана на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФРАЄР Георгіна Вільгельмівна, 1939 р.н., румунка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 24 жовтня 1944 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФРАЄР Драгуш Вільгельмович, 1935 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ФРАЄР Едмунд Вільгельмович, 1941 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ФРАЄР Родіка Вільгельмівна, 1939 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ХАВКО Дмитро Софронович, 1896 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 19 січня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 6 квітня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 19 березня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 березня 1992 р.

ХАВКО Домна Мафтеївна, 1905 р.н., українка, освіта початкова, колгоспниця. Заарештована Кіцманським РВ МДБ 19 січня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 6 квітня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Померла 4 жовтня 1954 р. в Озерлазі Іркутської обл. Російської Федерації. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 12 березня 1992 р.

ХАВКО Михайло Софронович, 1898 р.н., українець, неписьменний, колгоспник. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 17 лютого 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 11 квітня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 14 травня 1992 р.

ХМЕЛЮК Олександра Іллівна, 1904 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована Кіцманським РВ МДБ 11 листопада 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 12 січня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 28 квітня 1992 р.

ХМЕЛЮК Онуфрій Степанович, 1895 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 11 листопада 1948 р. ВТ військ МВС Чер-

нівецької обл. 12 січня 1949 р. за зв'язок з ОУН і недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 квітня 1992 р.

ШАПКА Олексій Євгенович, 1901 р.н., народився в с. Оршівці, українець, освіта середня, фельдшер. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 22 листопада 1948 р. ОН при МДБ СРСР 11 квітня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 травня 1992 р.

ШАПОВАЛОВА Марія Антонівна, 1921 р.н., народилася в Запорізькій обл., українка, освіта неповна середня, робітниця. Заарештована УМДБ Чернівецької обл. 13 листопада 1948 р. ОН при МДБ СРСР 31 грудня 1949 р. за зрадницьку діяльність і антирадянську агітацію за ст. ст. 54-1 "а", 54-10 ч. 1 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 30 квітня 1993 р.

ШЕРШИН Георгій Тодорович, 1934 р.н., українець. За постановою ОН при НКВС СРСР від 23 січня 1945 р. висланий на спецпоселення за батька, звинуваченого у зрадницькій діяльності. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ШЕРШИН Раїфта Яківна, 1909 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 23 січня 1945 р. вислана на спецпоселення за чоловіка, звинуваченого у зрадницькій діяльності. Померла на спецпоселенні в Архангельській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ШЕРШИН Степанія Тодорівна, 1932 р.н., українка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 23 січня 1945 р. вислана на спецпоселення за батька, звинуваченого у зрадницькій діяльності. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ШЕРШИН Тодор Іванович, 1909 р.н., українець, освіта неповна середня, завгосп спиртзаводу. Заарештований ВКР "Смерш" ЛьвівВО 7 лютого 1945 р. ОН при НКВС СРСР 6 жовтня 1945 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 17 грудня 1946 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 26 травня 1992 р.

НИЖНІ СТАНІВЦІ

Пам'ятний хрест жертвам політичних репресій (зліва)

АЙСМАН Хайна Шмілівна, 1910 р.н., єврейка, домогосподарка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

АЙСМАН Хана-Маріан Абрамівна, 1868 р.н., єврейка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

АЙСМАН Шміль Лейзерович, 1868 р.н., єврей, освіта початкова, торговець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БАБ'ЮК Іван Миколайович, 1901 р.н., українець, неписьменний, червоноармієць 528 сп 130 сд. Заарештований ВКР "Смерш"130 сд 14 січня 1945 р. ВТ 28 армії 24 січня 1945 р. за намір зрадити батьківщину за ст. ст. 19, 58-1 "б" КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ 3 БФ 22 лютого 1945 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 19, 58-1 "б" на ст. 58-10 ч. 2 КК РРФСР за антирадянську агітацію і термін покарання не змінено. Реабілітований військовою прокуратурою Західного регіону України 30 вересня 1997 р.

БАРБІР Мирон Васильович, 1898 р.н., українець, освіта початкова, лісоруб. Заарештований Вашківським РВ НКДБ 7 лютого 1945 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 24 квітня 1945 р. виправданий.

БАРБІР Олександр Васильович, 1900 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Вашківським РВ НКДБ 5 лютого 1945 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР. Засуджений не був. Справа припинена слідчим слідвідділу УНКДБ Чернівецької обл. 7 квітня 1945 р. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БОДНАРЮК Михайло Іванович, 1896 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований ВКР "Смерш" 161 сд 31 січня 1946 р. за зв'язок і пособництво ОУН. Засуджений не був. Справа припинена слідчим ВББ УМВС Чернівецької обл. 20 травня 1946 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 4 січня 1995 р.

БОРОЗНЯК Микола Миколайович, 1922 р.н., румун, неписьменний, пастух. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 25 жовтня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 25 липня 1942 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 листопада 1990 р.

ВАСИЛИНЮК Василина Іванівна, 1905 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника УПА. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ВАСИЛИНЮК Іван Романович, 1933 р.н., українець, освіта початкова. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ВИШИВАН Ганна Георгіївна, 1904 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована ВКР "Смерш" 161 сд 31 січня 1946 р. за зв'язок і пособництво ОУН. Засуджена не була. Справа припинена слідчим ВББ УМВС Чернівецької обл. 20 травня 1946 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 4 січня 1995 р.

ВИШИВАН Іван Миколайович, 1927 р.н., українець, освіта початкова, робітник. Заарештований Вашківським РВ МДБ 15 травня 1950 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 22 липня 1950 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 16 вересня 1955 р. термін покарання знижено до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 3 лютого 1992 р.

ВИШИВАН Катерина Петрівна, 1909 р.н., українка, неписьменна, колгоспниця. Заарештована Вашківським РВ МДБ 15 травня 1950 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 22 липня 1950 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 16 вересня 1955 р. термін покарання знижено до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 3 лютого 1992 р.

ВИШИВАН Марія Миколаївна, 1925 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована опертрійкою УНКДБ Чернівецької обл. 25 лютого 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 13 травня 1946 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецьким облсудом 22 березня 1990 р.

ВИШИВАН Самсон Онуфрійович, 1928 р.н., українець, освіта неповна середня, писар на лісопильному заводі. Заарештований ВББ УМВС Чернівецької обл. 3 жовтня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 13-14 лютого 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 13 липня 1949 р. у Степлазі Карагандинської обл. Казахської РСР. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ВИШИВАН Федір Миколайович, 1929 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 84 обб. Заарештований 21 серпня 1951 р. ВТ СєвВО 5 листопада 1951 р. за терористичні наміри і антирадянську агітацію за ст. ст. 17, 58-2, 58-8, 58-10 ч. 1 КК РРФСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Військовою колегією ВС СРСР 16 грудня 1953 р. термін покарання знижено до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований військовою прокуратурою Західного регіону України 20 лютого 1998 р.

ГАЇВ Василь Михайлович, 1900 р.н., народився в Station Станіславській обл., українець, освіта початкова,

Пам’ятний хрест жертвам політичних репресій

садівник у колгоспі. Заарештований Вашківським РВ МДБ 30 березня 1951 р. Чернівецьким обласним судом 16 травня 1951 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 8 грудня 1994 р.

ГАЛЬЧУК Агафія Іванівна, 1908 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника УПА. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАЛЬЧУК Агафія Іллівна, 1891 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 травня 1950 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника УПА. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАЛЬЧУК Василина Михайлівна, 1923 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника УПА. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАЛЬЧУК Василь Дмитрович, 1911 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГАЛЬЧУК Віктор Михайлович, 1932 р.н., українець, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГАЛЬЧУК Георгій Михайлович, 1922 р.н., українець, селянин. За постановою ОН при МВС СРСР від 20 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника УПА. Помер на спецпоселенні в травні 1949 р. у Пермській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАЛЬЧУК Григорій Михайлович, 1926 р.н., українець, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 25 жовтня 1947 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Помер на спецпоселенні 17 травня 1949 р. у Пермській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАЛЬЧУК Євгенія Іванівна, 1914 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника УПА. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАЛЬЧУК Євдокія Танасіївна, 1892 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника УПА. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАЛЬЧУК Іван Михайлович, 1930 р.н., українець, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГАЛЬЧУК Івонина Миронівна, 1947 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника УПА. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАЛЬЧУК Катерина Тодорівна, 1880 р.н., народилася в с. Брусниця, українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МВС СРСР від 20 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника УПА. Померла на спецпоселенні в 1948 р. у Пермській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАЛЬЧУК Марія Тимофіївна, 1947 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника УПА. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАЛЬЧУК Мирон Миколайович, 1918 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. висланий на спецпоселення за пособництво УПА. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАЛЬЧУК Михайло Дмитрович, 1894 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований ВКР "Смерш" 161 сд 5 січня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 18-19 квітня 1946 р. за пособництво УПА за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 21 червня 1990 р.

ГАЛЬЧУК Олена Миронівна, 1949 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника УПА. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАЛЬЧУК Пилип Михайлович, 1906 р.н., українець, неписьменний, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. висланий на спецпоселення за пособництво УПА. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАЛЬЧУК Роман Тимофійович, 1932 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. висланий на спецпоселення як член родини пособника УПА. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАЛЬЧУК Тимофій Дмитрович, 1902 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. висланий на спецпоселення за пособництво УПА. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАРАМІТА Василина Георгіївна, 1929 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособників ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАРАМІТА Василь Георгійович, 1930 р.н., українець, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГАРАМІТА Георгій Танасійович, 1900 р.н., народився в с. Стара Жадова Сторожинецького р-ну, українець, неписьменний, селянин. Заарештований УМВС Чернівецької обл. 5 жовтня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 13 грудня 1946 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 7 лютого 1992 р.

ГАРАМІТА Марія Танасіївна, 1903 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособників ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАРАМІТА Олена Георгіївна, 1928 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована ВББ УМВС Чернівецької обл. 1 жовтня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 7 лютого 1947 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 18 березня 1992 р.

ГАРАМІТА Ольга Георгіївна, 1938 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособників ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАРАМІТА Самсон Георгійович, 1933 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГЛАДІ Вікторія Миколаївна, 1917 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована ВКР "Смерш" 161 сд 24 грудня 1945 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 18-19 квітня 1946 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГЛЕЗЕР Софія Айзиківна, 1921 р.н., єврейка, домогосподарка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

ГОРШОВСЬКИЙ Онуфрій Дмитрович, 1905 р.н., українець, неписьменний, червоноармієць 528 сп 130 сд. Заарештований ВКР "Смерш" 130 сд 14 січня 1945 р. ВТ 28 армії 24 січня 1945 р. за намір зрадити батьківщину за ст. ст. 19, 58-1 "б" КК РРФСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ 3 БФ 22 лютого 1945 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 19, 58-1 "б" на ст. 58-10 ч. 2 КК РРФСР за антирадянську агітацію і термін покарання не змінено. Реабілітований військовою прокуратурою Західного регіону України 30 вересня 1997 р.

ГРОНСЬКА-КОСТЮК Катерина Василівна, 1912 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 11 жовтня 1947 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГУЛЯ Василина Григорівна, 1901 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГУЛЯ Василь Олексійович, 1941 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГУЛЯ Іван Олексійович, 1936 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГУЛЯ Ілля Олексійович, 1938 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГУЛЯ Катерина Олексіївна, 1928 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. вислана на спецпоселення за пособництво ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГУЛЯ Марія Олексіївна, 1932 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГУЛЯ Олексій Ілліч, 1897 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГУНЬКО Михайло Дмитрович, 1884 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований ВКР "Смерш" 161 сд 6 січня 1946 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-11 КК УРСР. Засуджений не був. Справа припинена слідчим ВББ УМВС Чернівецької обл. 20 травня 1946 р. на підставі ст. 4 п. "д" КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 липня 1995 р.

ГУЦУЛ Ганна Іванівна, 1935 р.н., українка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 25 листопада 1944 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГУЦУЛ Іван Петрович, 1912 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований ВББ УНКВС Чернівецької обл. 7 лютого 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 11 квітня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 15 р. каторжних робіт. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 25 грудня 1991 р.

ГУЦУЛ Корній Іванович, 1937 р.н., українець. За постановою ОН при НКВС СРСР від 25 листопада 1944 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГУЦУЛ Марія Іванівна, 1942 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГУЦУЛ Микола Іванович, 1940 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГУЦУЛ Устина Миколаївна, 1910 р.н., українка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГУЦУЛЯК Василина Василівна, 1896 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГУЦУЛЯК Марія Федорівна, 1926 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГУЦУЛЯК Федір Георгійович, 1885 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член контрреволюційної партії. Помер на спецпоселенні в 1941 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДАУМ Альбін Іванович, 1931 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. висланий на спецпоселення як член родини пособника УПА. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДАУМ Йосиф Іванович, 1937 р.н., українець, освіта початкова. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ДАУМ Кароль Іванович, 1929 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ДАУМ Марія Георгіївна, 1897 р.н., народилася в с. Михальча Сторожинецького р-ну, українка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ДАУМ Рудольф Іванович, 1926 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ДАУМ Юзефіна Іванівна, 1929 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Вашківським РВ МДБ 2 вересня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 5 листопада 1948 р. за зв'язок і пособництво УПА за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 9 жовтня 1954 р. термін покарання знижено до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 9 вересня 1991 р.

ДЕМИД Петро Дмитрович, 1907 р.н., українець, освіта початкова, робітник. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 16 грудня 1949 р. ОН при МДБ СРСР 24 червня 1950 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а", 70 ч. 1 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 16 січня 1992 р.

ДМИТРЮК Іван Миколайович, 1885 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований ВББ УМВС Чернівецької обл. 6 жовтня 1946 р. за пособництво ОУН і недонесення за ст. 54-12 КК УРСР. 4 грудня 1946 р. засуджений до 1,5 р. позбавлення волі у ВТТ. Справа припинена судовою колегією ВС СРСР 31 січня 1947 р. за відсутністю в його діях складу злочину. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ІЛЬНИЦЬКИЙ Аркадій Ілліч, 1919 р.н., українець, освіта неповна середня, перукар. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 9 вересня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 26 квітня 1941 р. за спробу нелегального переходу кордону за ст. ст. 16, 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 19 серпня 1992 р.

ІНКАЛО Володимир Петрович, 1923 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований ВКР "Смерш" 161 сд 24 грудня 1945 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 18-19 квітня 1946 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 21 червня 1990 р.

ІСАР Леопольд Дмитрович, 1895 р.н., українець, освіта початкова, секретар сільради. Заарештований ВББ УМВС Чернівецької обл. 21 серпня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 28 жовтня 1946 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 25 лютого 1948 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 жовтня 1992 р.

КАЛИНЧУК Іван Кирилович, 1910 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Вашківським РВ НКДБ 9 червня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 30 серпня 1944 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "б" КК УРСР засуджений до 15 р. каторжних робіт. Реабілітований ВТ ПрикВО 7 травня 1968 р.

КАРПІЛЬ Герш Айзикович, 1923 р.н., єврей, освіта неповна середня. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 грудня 1989 р.

КАРПІЛЬ Етіль Срулівна, 1882 р.н., єврейка, освіта початкова, домогосподарка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 27 грудня 1989 р.

КАРПІЛЬ Марія Юлівна, єврейка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як родичка члена контрреволюційної партії. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 27 грудня 1989 р.

КАРПІЛЬ Мордко Айзикович, 1925 р.н., єврей, освіта початкова. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 грудня 1989 р.

КОСТАЩУК Аделія Онисіївна, 1942 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОСТАЩУК Наталя Назарівна, 1908 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КОСТАЩУК Онисій Савич, 1894 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. висланий на спецпоселення за пособництво ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОСТАЩУК Теофіл Онисійович, 1934 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. висланий на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КРУПКА Василь Петрович, 1926 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. висланий на спецпоселення за зв'язок і пособництво ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КРУПКА Марія Григорівна, 1929 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН.

Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУШНІРЮК Степан Ілліч, 1900 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Вашківським РВ МДБ 7 грудня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 4 лютого 1949 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 12 лютого 1955 р. злочин перекваліфіковано зі ст. 54-1 "а" на ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР за зв'язок з ОУН і термін покарання змінено на 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 березня 1992 р.

ЛАКУСТА Домна Іванівна, 1934 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛАКУСТА Зіновія Іванівна, 1938 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЛАКУСТА Олена Степанівна, 1906 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЛАКУСТА Ольга Трифонівна, 1943 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. вислана на спецпоселення як член родини пособників ОУН-УПА. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛАКУСТА Онуфрій Іванович, 1932 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛАКУСТА Савета Онуфріївна, 1919 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. вислана на спецпоселення за пособництво ОУН-УПА. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛАКУСТА Тимофій Іванович, 1924 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛАКУСТА Трифон Дмитрович, 1920 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. висланий на спецпоселення за пособництво ОУН-УПА. Заарештований на спецпоселенні. Томським обласним судом 2 квітня 1953 р. за ст. ст. 17, 58-14 КК РРФСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛИВОРЮК Федір Григорович, 1907 р.н., українець, неписьменний, боєць винищувального загону. Заарештований ВКР "Смерш" 161 сд 31 січня 1946 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР. Засуджений не був. Справа припинена УКР "Смерш" ПрикВО 15 березня 1946 р. за не доведенням в його діях складу злочину. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 9 квітня 1996 р.

ЛИСАК Іван Ілліч, 1910 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований ВББ УМВС Чернівецької обл. 8 жовтня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 10 грудня 1946 р. за пособництво ОУН і недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Справа припинена ст. слідчим слідвідділу УМДБ Чернівецької обл. 19 березня 1947 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛИСАК Ілля Танасійович, 1886 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований УМВС Чернівецької обл. 6 жовтня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 9 червня 1947 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 серпня 1992 р.

ЛИСАК Марія Онуфріївна, 1891 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН-УПА. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛІБСТЕР Йосиф Срульович, 1891 р.н., єврей, освіта неповна середня, торговець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛІБСТЕР Мейєр Йосифович, 1919 р.н., єврей. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛІБСТЕР Міна Аронівна, 1894 р.н., єврейка, домогосподарка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЛІБСТЕР Мордко-Хаїм Йосифович, 1927 р.н., єврей. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЛІБСТЕР Сара Йосифівна, 1923 р.н., єврейка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЛЮТИК Ганна Іллівна, 1909 р.н., народилася в с. Оршівці, українка, неписьменна, селянка. Заарештована ВББ УМВС Чернівецької обл. 3 жовтня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 7 лютого 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 11 серпня 1992 р.

ЛЮТИК Євдокія Миколаївна, 1926 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована Вашківським РВ МДБ 1 вересня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 5 листопада 1948 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО

9 жовтня 1954 р. термін покарання знижено до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 9 вересня 1991 р.

ЛЮТИК Катерина Миколаївна, 1924 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛЮТИК Михайло Миколайович, 1930 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЛЮТИК Олена Василівна, 1897 р.н., народилася в с. Карапчів Вижницького р-ну, українка, неписьменна, селянка. Заарештована Вашківським РВ МДБ 1 вересня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 5 листопада 1948 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 9 жовтня 1954 р. термін покарання знижено до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 9 вересня 1991 р.

ЛЮТИК Тодор Миколайович, 1894 р.н., народився в с. Стара Жадова Сторожинецького р-ну, українець, неписьменний, селянин. Заарештований ВББ УМВС Чернівецької обл. 3 жовтня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 7 лютого 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР виправданий, а за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 11 серпня 1992 р.

МАГІТ Беня Маркусович, 1909 р.н., єврей, освіта неповна середня, механік. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 19 липня 1940 р. за співробітництво з іноземною державою. Засуджений не був. Справа припинена ст. слідчим УНКВС Чернівецької обл. 31 жовтня 1940 р. на підставі ст. 4 п. "д" КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 7 червня 1995 р.

МАКОВІЙ Ілля Тодорович, 1922 р.н., українець, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. висланий на спецпоселення як член родини пособника ОУН-УПА. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАКОВІЙ Марія Іванівна, 1908 р.н., народилася в с. Брусниця, українка, освіта початкова, селянка. Заарештована УНКВС Чернівецької обл. 4 лютого 1941 р. ОН при НКВС СРСР 7 квітня 1943 р. за антирадянську агітацію за ст. 58-10 ч. 1 КК РРФСР засуджена до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 26 листопада 1990 р.

МАКОВІЙ Микола Тодорович, 1930 р.н., українець, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. висланий на спецпоселення як член родини пособника ОУН-УПА. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАКОВІЙ Тодор Ілліч, 1879 р.н., українець, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МАКОВІЙ Юстина Тодорівна, 1924 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. вислана на спецпоселення за пособництво ОУН-УПА. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАЛАЙКО Іван Тодорович, 1887 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований ВББ УМВС Чернівецької обл. 17 вересня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 13-14 лютого 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАНИК Василь Тодорович, 1900 р.н., українець, неписьменний, робітник спиртзаводу. Заарештований Вашківським РВ НКДБ 7 лютого 1945 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 24 квітня 1945 р. виправданий.

МАРЧУК Іван Васильович, 1903 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Вашківським РВ МДБ 1 вересня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 5 листопада 1948 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 9 жовтня 1954 р. термін покарання знижено до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 9 вересня 1991 р.

МЕЛЬНИЧУК Євдокія Миколаївна, 1892 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована ВКР "Смерш" 161 сд 31 січня 1946 р. за пособництво ОУН. Засуджена не була. Справа припинена слідчим ВББ УМВС Чернівецької обл. 20 травня 1946 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 4 січня 1995 р.

МЕЛЬНИЧУК Онуфрій Георгійович, 1893 р.н., українець, освіта неповна середня, бухгалтер сільського споживчого товариства. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 12 квітня 1950 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 29 червня 1950 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 9 грудня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 9 червня 1992 р.

МИРОНЮК Ганна Георгіївна, 1947 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 27 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника УПА. Померла на спецпоселенні в 1948 р. у Пермській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МИРОНЮК Іван Георгійович, 1941 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МИРОНЮК Марія Іванівна, 1919 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МИРОНЮК Степанія Георгіївна, 1943 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ОСИПЧУК Марія Миколаївна, 1884 р.н., народилася в с. Брусниця, українка, неписьменна, селянка. Заарештована ВКР "Смерш" 161 сд 31 січня 1946 р. за зв'язок і пособництво ОУН. Засуджена не була. Справа припинена слідчим ВББ УМВС Чернівецької обл. 20 травня 1946 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 4 січня 1995 р.

ОСТАП'ЮК Катерина Григорівна, 1923 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована ВКР "Смерш" 161 сд 24 грудня 1945 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 18-19 квітня 1946 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПАСІЧНЯК Дмитро Миколайович, 1888 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований ВКР "Смерш" 161 сд 24 грудня 1945 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 18-19 квітня 1946 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПАСІЧНЯК Юстина Дмитрівна, 1883 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 27 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПЛЕСКА-ПАЛЬЧИНСЬКА Олена Василівна, 1886 р.н., народилася в Польщі, українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 12 листопада 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Померла на спецпоселенні в Архангельській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПОПЕСКУ Дмитро Дмитрович, 1905 р.н., народився в с. Скепець Мегодиці в Румунії, румун, освіта середня, жандармський субофіцер. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 30 червня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 17 травня 1941 р. за активну боротьбу проти революційного руху за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 4 травня 1989 р.

РУДНИЦЬКА Василина Трохимівна, 1900 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН-УПА. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РУДНИЦЬКА Євгенія Іванівна, 1942 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РУДНИЦЬКА Зіновія Іванівна, 1939 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РУДНИЦЬКА Ольга Іванівна, 1936 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РУДНИЦЬКА Орися Іванівна, 1939 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РУДНИЦЬКИЙ Іван Васильович, 1884 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. висланий на спецпоселення за пособництво ОУН-УПА. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РУДНИЦЬКИЙ Корнилій Іванович, 1932 р.н., українець, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. висланий на спецпоселення як член родини пособника ОУН-УПА. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РУДНИЦЬКИЙ Михайло Іванович, 1937 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РУДНИЦЬКИЙ Роман Іванович, 1949 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РУСНАК Катерина Миколаївна, 1920 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 20 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН-УПА. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РУСНАК Марія Максимівна, 1928 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована ВКР "Смерш" 161 сд 5 січня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 18-19 квітня 1946 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецьким облсудом 21 червня 1990 р.

РУСНАК Микола Ілліч, 1922 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 10 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Івано-Франківською облпрокуратурою 10 грудня 1997 р.

РУСНАК Микола Танасійович, 1938 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 20 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини пособника ОУН-УПА. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РУСНАК Танасій Григорович, 1912 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований ВКР "Смерш" 161 сд 24 грудня 1945 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 18-19 квітня 1946 р. за зв'язок і пособництво ОУН-УПА за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер у 1947 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецьким облсудом 21 червня 1990 р.

САВИСКУЛ Василина Тодорівна, 1930 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Вашківським РВ МДБ 28 грудня 1949 р. ОН при МВС СРСР 11 жовтня 1950 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбав-

лення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 24 липня 1991 р.

САВИСКУЛ Домна Тодорівна, 1924 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Вашківським РВ МДБ 31 січня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 23 березня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 10 лютого 1992 р.

САВИСКУЛ Марія Тодорівна, 1920 р.н., народилася в с. Луківці Вижницького р-ну, українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Вашківським РВ МДБ 26 липня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 4 вересня 1946 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 13 січня 1992 р.

САНДУЛЯК Віктор Георгійович, 1928 р.н., румун, освіта неповна середня, селянин. Заарештований ВКР "Смерш" 161 сд 25 грудня 1945 р. за пособництво УПА за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 18-19 квітня 1946 р. виправданий. За постановою ОН при МДБ СРСР від 20 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини пособників УПА. Реабілітований на підставі Закону України від 17 квітня 1991 р.

САНДУЛЯК Георгій Михайлович, 1882 р.н., народився в с. Волока Вашківського р-ну, румун, освіта неповна середня, селянин. Заарештований ВКР "Смерш" 161 сд 25 грудня 1945 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 18-19 квітня 1946 р. за пособництво УПА за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 26 грудня 1952 р. у Піщаному ВТТ Карагандинської обл. Казахської РСР. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

САНДУЛЯК Юлія Омелянівна, 1894 р.н., румунка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована ВКР "Смерш" 161 сд 24 грудня 1945 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 18-19 квітня 1946 р. за пособництво УПА за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

САРІОН Петро Миколайович, 1909 р.н., народився в с. Глиниця, румун, неписьменний, селянин. Заарештований ВКР "Смерш" 161 сд 24 грудня 1945 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 18-19 квітня 1946 р. за пособництво УПА за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 13 червня 1950 р. у Горлазі Красноярського краю Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 21 червня 1990 р.

САРІОН Розалія Яківна, 1905 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 20 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника УПА. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СЕМЕНЮК Василь Петрович, 1891 р.н., народився в с. Верхні Станівці, українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Вашківським РВ МДБ 12 квітня 1950 р. ОН при МДБ СРСР 7 жовтня 1950 р. за пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 червня 1991 р.

СЕМЕНЮК Михайло Васильович, 1930 р.н., українець, освіта неповна середня, робітник лісопункту. Заарештований Вашківським РВ МДБ 12 квітня 1950 р. ОН при МДБ СРСР 7 жовтня 1950 р. за пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 червня 1991 р.

СОБКО Марія Маковіївна, 1931 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 20 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СОБКО Михайло Маковійович, 1927 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований ВКР "Смерш" 161 сд 5 січня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 18-19 квітня 1946 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 21 червня 1990 р.

СОБКО Онисія Семенівна, 1907 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 20 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СТРІЛЬЧУК Анастасія Миколаївна, 1895 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СТРІЛЬЧУК Ганна Семенівна, 1927 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована ВББ УМВС Чернівецької обл. 17 вересня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 13-14 лютого 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СТРІЛЬЧУК Ілля Семенович, 1938 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СТРІЛЬЧУК Олена Семенівна, 1934 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

СТРІЛЬЧУК Семен Онуфрійович, 1888 р.н., українець, неписьменний, селянин. Підстави репресії

і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні 13 жовтня 1949 р. у Пермській обл. Російської Федерації.

ТАРАНГУЛ Альбіна Дмитрівна, 1881 р.н., українка, освіта середня, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 22 травня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТКАЧУК Катерина Іванівна, 1898 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Вашківським РВ МВС 6 серпня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 20 жовтня 1948 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Померла 25 лютого 1952 р. в Озерному ВТТ Іркутської обл. Російської Федерації. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 25 січня 1992 р.

ТУНЯК Михайло Остапович, 1921 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований 13 березня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 14 червня 1941 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Івано-Франківською облпрокуратурою 2 липня 1996 р.

ТУНЬ Марія Георгіївна, 1889 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 21 квітня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Померла на спецпоселенні в Пермській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФІШЕР Василина Георгіївна, 1919 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФЛОРЕСКУЛ Ганна Миколаївна, 1915 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 28 червня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФЛОРЕСКУЛ Марія Григорівна, 1919 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. вислана на спецпоселення за пособництво ОУН-УПА. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФЛОРЕСКУЛ Марія Миколаївна, 1944 р.н., українка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 28 червня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФЛОРЕСКУЛ Мафтей Данилович, 1877 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований ВКР "Смерш" 161 сд 31 січня 1946 р. за пособництво ОУН. Засуджений не був. Справа припинена слідчим ВББ УМВС Чернівецької обл. 20 травня 1946 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 4 січня 1995 р.

ФЛОРЕСКУЛ Микола Степанович, 1908 р.н., румун, неписьменний, селянин. Заарештований ВББ УНКВС Чернівецької обл. 3 червня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 9 листопада 1944 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-2, 54-11 КК УРСР засуджений до 20 р. каторжних робіт. Помер 12 березня 1945 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФЛОРЕСКУЛ Самсон Миколайович, 1914 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. висланий на спецпоселення за пособництво ОУН-УПА. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФЛОРЕСКУЛ Степан Миколайович, 1936 р.н., українець. За постановою ОН при НКВС СРСР від 28 червня 1945 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФЛОРЕСКУЛ Степанія Самсонівна, 1940 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. вислана на спецпоселення як член родини пособників ОУН-УПА. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФЛОРЕСКУЛ Фрозина Василівна, 1892 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МВС СРСР від 19 березня 1947 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФРУНЗЕ Георгій Іванович, 1914 р.н., українець, селянин. За постановою ОН при МВС СРСР від 19 жовтня 1946 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФРУНЗЕ Олена Георгіївна, 1880 р.н., українка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ФРУНЗЕ Самсон Іванович, 1909 р.н., румун, освіта початкова, столяр. Заарештований ВББ УНКВС Чернівецької обл. 16 червня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 9 листопада 1944 р. за пособництво ОУН і недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Справа припинена ВТ ПрикВО 16 травня 1956 р. за відсутністю в його діях складу злочину. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ХАРИНА Ганна Іванівна, 1898 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Вашківським РВ МДБ 12 вересня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 25 листопада 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. поз-

бавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 25 січня 1992 р.

ХАРИНА Іван Григорович, 1892 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований ВКР "Смерш" 161 сд 28 січня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 18-19 квітня 1946 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 21 червня 1990 р.

ХАРИНА Іван Іванович, 1928 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 20 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ХАРИНА Іван Миколайович, 1888 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований ВББ УМВС Чернівецької обл. 30 грудня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 19 травня 1947 р. за пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ військ МВС УкрВО 16 червня 1947 р. термін покарання знижено до 2 р. позбавлення волі в загальних місцях ув'язнення. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ХУЛИК Катерина Василівна, 1939 р.н., українка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 25 квітня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ХУЛИК Марія Тодорівна, 1914 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ХУЛИК Тодор Васильович, 1937 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЧУВИК Наталя Георгіївна, 1904 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 21 квітня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЧУВИК Степанида Михайлівна, 1933 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ШИМАНСЬКА Сільвія Мартинівна, 1931 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Вашківським РВ МДБ 1 вересня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 5 листопада 1948 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 9 жовтня 1954 р. термін покарання знижено до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 9 вересня 1991 р.

ШКРАБА Василь Партемович, 1874 р.н., народився в с. Волока Вашківського р-ну, румун, освіта неповна середня, селянин. Заарештований ВКР "Смерш" 161 сд 8 січня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 18-19 квітня 1946 р. за пособництво УПА за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЯЦЬКО Ганна Михайлівна, 1946 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. вислана на спецпоселення як член родини пособників ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЯЦЬКО Катерина Михайлівна, 1941 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЯЦЬКО Микола Михайлович, 1949 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЯЦЬКО Михайло Дмитрович, 1908 р.н., українець, неписьменний, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. висланий на спецпоселення за пособництво ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЯЦЬКО Раїфта Михайлівна, 1936 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. вислана на спецпоселення як член родини пособників ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЯЦЬКО Юстина Михайлівна, 1925 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. вислана на спецпоселення за пособництво ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

О Р Ш І В Ц І

БЕРЕЗДЕЦЬКА Марія Тодорівна, 1898 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від червня 1941 р. вислана на спецпоселення. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БЕРЕЗДЕЦЬКА Параска Іванівна, 1929 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БЕРЕЗДЕЦЬКИЙ Дмитро Іванович, 1931 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БЕРЕЗДЕЦЬКИЙ Тарас Іванович, 1941 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БУЧКО Василь Іванович, 1918 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 8 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 лютого 1990 р.

Фото з кримінальної справи Бучко Г.А.

БУЧКО Ганна Андріївна, 1919 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Коломийським ПЗ НКВС 8 травня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР. Засуджена не була. Справа припинена 7 жовтня 1940 р. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 2 квітня 1996 р.

БУЧКО Степан Тодорович, 1912 р.н., українець, солдат румунської армії. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 5 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 25 січня 1990 р.

ВАРВАРЮК Степан Іванович, 1921 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 11 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 30 листопада 1990 р.

ГАВРИЛЮК Михайло Ілліч, 1906 р.н., українець, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 2 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 29 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 13 січня 1942 р. у Печлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 30 березня 1990 р.

ГАВРИЛЮК Петро Ілліч, 1918 р.н., українець, освіта початкова, солдат румунської армії. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 2 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 29 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 30 березня 1990 р.

ГАЛИЦЬКИЙ Іван Миколайович, 1914 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 14 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону з метою шпигунства за ст. 54-6 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 1 вересня 1944 р. у Приволзькому ВТТ Саратовської обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 12 грудня 1989 р.

ГАЛИЦЬКИЙ Степан Миколайович, 1927 р.н., українець, освіта початкова, учень. Заарештований 12 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 25 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТК. Реабілітований Чернівецьким облсудом 25 січня 1990 р.

КАПША Нестор Григорович, 1911 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 19 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 2 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 4 жовтня 1943 р. у Печлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Львівською облпрокуратурою 14 листопада 1991 р.

КЕБИЧ Василь Андрійович, 1907 р.н., українець, червоноармієць 91 кп 17 кд. Заарештований ОВ НКВС

Фото з кримінальної справи Капші Н.Г.

17 кд 7 квітня 1942 р. ВТ 9 кк 9 квітня 1942 р. за антирадянську агітацію за ст. 58-10 ч. 2 КК РРФСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований військовою прокуратурою ПрикВО 18 червня 1992 р.

КЕБИЧ Катерина Танасіївна, 1939 р.н., українка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КЕБИЧ Марія Танасіївна, 1934 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КЕБИЧ Параска Никифорівна, 1907 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КРАВЧУК Іван Тодорович, 1913 р.н., народився в с. Неполоківці, українець, освіта неповна середня, столяр. Заарештований УКДБ при РМ УРСР по Чернівецькій обл. 20 серпня 1955 р. за зрадницьку діяльність. Засуджений не був. Справа припинена заст. начальника слідвідділу УКДБ при РМ УРСР по Чернівецькій обл. 14 жовтня 1955 р. за не доведенням в його діях складу злочину. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 19 червня 1996 р.

КРАЙЗБЕРГЕР Йосиф-Лейб Абрамович, 1908 р.н., єврей, освіта середня, селянин. Заарештований головною опергрупою НКВС ст. Чернівці 18 липня 1940 р. за зрадницьку діяльність. Засуджений не був. Справа припинена оперуповноваженим ВДТВ НКВС Кишинівської залізниці ст. Чернівці 27 листопада 1940 р. на підставі ст. 197 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 18 червня 1996 р.

МАЗУРЯК Петро Іванович, 1912 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований 97 ПЗ НКВС 7 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 29 квітня 1942 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 25 січня 1990 р.

МОЛОДИЛО Василь Миколайович, 1920 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 7 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 3 травня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 30 листопада 1990 р.

МУЧАЛА Михайло Данилович, 1919 р.н., народився в с. Кулачин Снятинського р-ну Станіславської обл., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 8 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 лютого 1990 р.

ОРСУЛЯК Марія Никифорівна, 1904 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована ВТВ НКДБ Чернівецької обл. 3 грудня 1944 р. ВТ Кишинівської залізниці 5 січня 1945 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 22 жовтня 1992 р.

ПАВЛЮК Дмитро Ілліч, 1905 р.н., народився в с. Давидівці, українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 9 квітня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 10 серпня 1949 р. за зв’язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20,

54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 5 квітня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 жовтня 1992 р.

РИБКА Михайло Тимофійович, 1915 р.н., українець, освіта неповна середня, червоноармієць 166 гв. сп 55 гв. сд. Заарештований ВКР "Смерш" 55 гв. сд 6 грудня 1944 р. ВТ 55 гв. сд 26 грудня 1944 р. за антирадянську агітацію за ст. 58-10 ч. 2 КК РРФСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований ВТ БілорусВО 4 березня 1974 р.

СНЄЖИК Йоганн Матеясович, 1882 р.н., народився в с. Солка в Румунії, німець, освіта початкова, примар. Заарештований ВДТВ НКВС ст. Чернівці 17 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 14 червня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до вислання за межі СРСР. Помер 9 березня 1942 р. у місцях позбавлення волі в Пензенській обл. Російської Федерації. Справа припинена УНКДБ Пензенської обл. 21 березня 1942 р. у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Реабілітований Чернівецьким облсудом 3 листопада 1989 р.

ТАУ Салі Лейбівна, 1899 р.н., єврейка, освіта неповна середня, домогосподарка. Заарештована 97 ПЗ НКВС 5 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 3 червня 1941 р. за пособництво в шпигунській діяльності за ст. ст. 20, 54-6 КК УРСР засуджена до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована військовою прокуратурою Західного регіону України 31 січня 1997 р.

ТКАЧ Іван Степанович, 1905 р.н., українець, освіта початкова, псаломщик. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 22 листопада 1944 р. ОН при НКВС СРСР 17 листопада 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 14 травня 1992 р.

ТКАЧ Михайло Іванович, 1929 р.н., українець. За постановою ОН при МВС СРСР від 19 жовтня 1946 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТКАЧ Раїфта Євгенівна, 1903 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні 9 травня 1947 р. у Красноярському краї Російської Федерації.

УРСУЛЯК Денис Трифонович, 1934 р.н., українець. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

УРСУЛЯК Катерина Іванівна, 1905 р.н., українка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

УРСУЛЯК Орест Трифонович, 1936 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

УРСУЛЯК Степанія Трифонівна, 1932 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЧЕРЕДАРИК Марія Никифорівна, 1885 р.н., українка, селянка. За постановою УНКВС Чернівецької обл. від 31 березня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЧЕРЕДАРИК Степан Васильович, 1922 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 29 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 лютого 1990 р.

ЧЕРНІВЧАН Василина Георгіївна, 1898 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 15 листопада 1947 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЧЕРНІВЧАН Дарія Дмитрівна, 1933 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЧЕРНІВЧАН Єлизавета Дмитрівна, 1942 р.н., українка. За постановою ОН при НКДБ СРСР від 28 червня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЧЕРНІВЧАН Микола Георгійович, 1919 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 8 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 лютого 1990 р.

ЧЕРНІВЧАН Наталя Дмитрівна, 1937 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 15 листопада 1947 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЧЕРНІВЧАН Параска Яківна, 1912 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 28 червня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЧЕРНІВЧАН Раїфта Андріївна, 1912 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою Чернівецького облвиконкому від 31 серпня 1950 р. вислана на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЧЕРНІВЧАН Степан Георгійович, 1911 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 1 листопада 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 12 квітня 1990 р.

ЧОБАН Василь Андрійович, 1900 р.н., українець, освіта неповна середня, поліцейський. Заарештований

ДТВ НКВС Львівської залізниці 2 червня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 7 травня 1941 р. за активну боротьбу проти революційного руху за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 червня 1989 р.

ЧОБАН Раїфта Олексіївна, 1900 р.н., українка, селянка. За постановою УНКВС Чернівецької обл. від 31 березня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ШАПКА Микола Степанович, 1905 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 20 серпня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 3 червня 1941 р. за пособництво в шпигунській діяльності за ст. ст. 20, 54-6 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований військовою прокуратурою Західного регіону України 31 січня 1997 р.

ЩІТКЕВИЧ Василь Іванович, 1915 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 29 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 30 березня 1990 р.

ЯКИМЕЦЬ Михайло Васильович, 1920 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 7 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 3 травня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 30 березня 1990 р.

О Ш И Х Л І Б И

Пам’ятний хрест жертвам політичних репресій

БАБЧУК Леонтій Васильович, 1915 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 12 листопада 1948 р. ОН при МДБ СРСР 5 лютого 1949 р. за зв’язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 травня 1992 р.

БАБЮК Василь Миронович, 1923 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 20 листопада 1939 р. ОН при

НКВС СРСР 2 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 12 квітня 1990 р.

БАБЮК Іван Миколайович, 1918 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 16 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 12 квітня 1990 р.

БАБЮК Іван Тодорович, 1900 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 9 червня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 11 серпня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 26 березня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 16 квітня 1992 р.

БОЙДА Василь Тодосійович, 1919 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 1 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 20 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 27 жовтня 1977 р.

БОЙДА Дмитро Семенович, 1930 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 31 березня 1945 р. висланий на спецпоселення за батька, звинуваченого у зрадницькій діяльності. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БОЙДА Зінаїда Семенівна, 1932 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БОЙДА Ілля Авксентійович, 1914 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 23 листопада 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 17 грудня 1973 р.

БОЙДА Костянтин Тодосійович, 1919 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 1 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 20 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 27 жовтня 1977 р.

БОЙДА Марія Іванівна, 1912 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 31 березня 1945 р. вислана на спецпоселення за чоловіка, звинуваченого у зрадницькій діяльності. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БОЙДА Олександр Тодосійович, 1922 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 1 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 20 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 9 червня 1942 р. у Печлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 27 жовтня 1977 р.

БОЙДА Семен Дмитрович, 1908 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 22 травня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 29 липня 1944 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 23 грудня 1993 р.

ЗАЛІТАЧ Іван Іванович, 1921 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 12 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 11 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 27 жовтня 1989 р.

ІВАСЮК Василь Григорович, 1913 р.н., українець, освіта неповна середня, бухгалтер. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 23 червня 1941 р. за участь в ОУН. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Подальша доля невідома. Справа припинена УКДБ при РМ УРСР по Чернівецькій обл. 12 листопада 1963 р. на підставі ст. 6 п. 3 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 жовтня 1999 р.

КУРЧАК Аксенія Василівна, 1909 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована ВББ УМВС Чернівецької обл. 11 листопада 1946 р. Чернівецьким обласним судом 7 липня 1947 р. за пособництво ОУН і недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджена до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 29 червня 1991 р.

КУРЧАК Микола Семенович, 1902 р.н., народився в с. Драчинці, українець, освіта початкова, селянин. Заарештований ВББ УМВС Чернівецької обл. 26 жовтня 1946 р. Чернівецьким обласним судом 7 липня 1947 р. за пособництво ОУН і недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 червня 1991 р.

ЛАКОМСЬКА Марія Авксентіївна, 1920 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована Чортківським ПЗ НКВС 23 листопада 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджена до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецьким облсудом 17 грудня 1973 р.

ЛАКОМСЬКА Марія Дмитрівна, 1918 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Чортківським ПЗ НКВС 23 листопада 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджена до 3 р. позбав-

лення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецьким облсудом 17 грудня 1973 р.

ЛАКОМСЬКИЙ Іван Авксентійович, 1917 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 23 листопада 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 23 червня 1943 р. у Сєвжелдорлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 17 грудня 1973 р.

ЛИПКО Іван Тодорович, 1918 р.н., українець, освіта середня, солдат румунської армії. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 1 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 20 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 27 жовтня 1977 р.

ЛИПКО Костянтин Тодорович, 1920 р.н., українець, освіта середня. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 1 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 20 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 8 січня 1941 р. у Печлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 27 жовтня 1977 р.

ЛУПУЛ Денис Никифорович, 1921 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 1 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 лютого 1941 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 28 грудня 1976 р.

ЛУПУЛ Гнат Олексійович, 1911 р.н., українець, освіта неповна середня, колгоспник. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 11 листопада 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 25 грудня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ЧФ 22 квітня 1955 р. термін покарання знижено до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 25 березня 1992 р.

ЛУПУЛ Онуфрій Михайлович, 1904 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 11 червня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 14 липня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 16 квітня 1992 р.

СКРИПНИК Сильвестр Григорович, 1911 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 22 червня 1941 р. за участь в ОУН. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Подальша доля невідома. Справа припинена УКДБ при РМ УРСР по Чернівецькій обл. 12 листопада 1963 р. на підставі ст. 6 п. 3 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 5 листопада 1991 р.

ТОВПИЧ Калина Олексіївна, 1898 р.н., українка, освіта неповна середня, колгоспниця. Заарештована Кіцманським РВ МДБ 12 листопада 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 12 січня 1949 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ЛьвівВО 22 березня 1955 р. термін покарання знижено до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 31 жовтня 1991 р.

ТОВПИЧ Макар Петрович, 1903 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 12 листопада 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 12 січня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ЛьвівВО 22 березня 1955 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 20, 54-1 "а" на ст. 54-12 КК УРСР за недонесення і термін покарання змінено на 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 жовтня 1991 р.

ТОДОРЮК Корнилій Олександрович, 1920 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 16 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 12 квітня 1990 р.

ТРІСКА Георгій Опанасович, 1913 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 265 сп 20 сд. Заарештований ВКР "Смерш" 20 сд 20 грудня 1944 р. ВТ 20 сд 3 березня 1945 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "б" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований військовою прокуратурою Західного регіону України 21 липня 1997 р.

Р Е В А К І В Ц І

БАКРІВ Ганна Іванівна, 1889 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БАКРІВ Єлизавета Іванівна, 1923 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БАКРІВ Іван Семенович, 1883 р.н., українець, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БАКРІВ Орест Іванович, 1930 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БРЕНИК Агрипина Степанівна, 1893 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні в Комі АРСР Російської Федерації.

БРЕНИК Віктор Дмитрович, 1915 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований 22 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Івано-Франківською облпрокуратурою 4 червня 1996 р.

БРЕНИК Орест Іванович, 1930 р.н., українець, освіта неповна середня. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. висланий на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДРОНЬ Захар Іванович, 1943 р.н., українець. За постановою ОН при НКВС СРСР від 12 листопада 1945 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДРОНЬ Степанія Іванівна, 1918 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ІЛІЧУК Вікторія Миколаївна, 1944 р.н., українка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 4 червня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Померла на спецпоселенні в 1954 р. в Архангельській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ІЛІЧУК Вікторія Олексіївна, 1941 р.н., українка. За постановою УНКВС Чернівецької обл. від 11 грудня 1944 р. вислана на спецпоселення за батька, звинуваченого в ухилянні від мобілізації в ЧА. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ІЛІЧУК Денис Дмитрович, 1938 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від січня 1945 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ІЛІЧУК Євген Дмитрович, 1933 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ІЛІЧУК Євгенія Миколаївна, 1920 р.н., українка, селянка. За постановою УНКВС Чернівецької обл. від 11 грудня 1944 р. вислана на спецпоселення за чоловіка, звинуваченого в ухилянні від мобілізації в ЧА. Померла на спецпоселенні 22 березня 1945 р. в Архангельській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ІЛІЧУК Єлизавета Дмитрівна, 1943 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від січня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Померла на спецпоселенні в 1946 р. в Архангельській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ІЛІЧУК Марія Тодорівна, 1910 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні 14 червня 1946 р. в Архангельській обл. Російської Федерації.

ІЛІЧУК Микола Костянтинович, 1911 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Кіцманським РВ НКВС 21 березня 1945 р. за участь в ОУН. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 25 липня 1945 р. виправданий.

ІЛІЧУК Микола Олексійович, 1944 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 11 грудня 1944 р. висланий на спецпоселення за батька, звинуваченого в ухилянні від мобілізації в ЧА. Помер на спецпоселенні 23 вересня 1945 р. в Архангельській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ІЛІЧУК Орися Миколаївна, 1940 р.н., українка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 4 червня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ІЛІЧУК Степанія Степанівна, 1920 р.н., народилася в с. Глиниця, українка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Народним судом Успенського р-ну Архангельської обл. 27 листопада 1945 р. за втечу зі спецпоселення засуджена до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована на підставі Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПОНИЧ Ілля Семенович, 1911 р.н., народився в с. Брусниця, українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 18 червня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 24-25 липня 1946 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 “а”, 54-11 КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 грудня 1991 р.

РОШКО Асинефта Михайлівна, 1904 р.н., народилася в с. Берегомет, українка, неписьменна, селянка. За постановою УМДБ Чернівецької обл. від 15 березня 1951 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РОШКО Василь Гнатович, 1898 р.н., українець, освіта початкова, староста села. Заарештований Кіцманським РВ НКВС 20 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 7 квітня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 29 жовтня 1941 р. у Сєввостлазі Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 травня 1989 р.

РОШКО Іван Іванович, 1932 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. За постановою УМДБ Чернівецької обл. від 15 березня 1951 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РУСНАК Ганна Пилипівна, 1908 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. вислана на спецпоселення за чоловіка, звинуваченого в ухилянні від мобілізації в ЧА. Померла на спецпоселенні 26 березня 1947 р. в Архангельській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РУСНАК Іван Георгійович, 1928 р.н., українець, селянин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. висланий на спецпоселення за батька, звинуваченого в ухилянні від мобілізації в ЧА. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РУСНАК Микола Георгійович, 1935 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РУСНАК Михайло Георгійович, 1937 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РУСНАК Петро Георгійович, 1944 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РУСНАК Фризан Георгійович, 1934 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

СЕРНА Євген Іванович, 1942 р.н., українець. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника УПА. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СЕРНА Єлизавета Георгіївна, 1918 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

СЕРНА Марафта Миколаївна, 1881 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 12 листопада 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника УПА. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СЕРНА Сільва Іванівна, 1944 р.н., українка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника УПА. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

С Т А В Ч А Н И

Пам’ятний хрест жертвам політичних репресій

АЛЕКСІЄВИЧ Агафія Яківна, 1929 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

АЛЕКСІЄВИЧ Ахтима Онуфріївна, 1899 р.н., українка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні 17 січня 1952 р. у Пермській обл. Російської Федерації.

АЛЕКСІЄВИЧ Ганна Яківна, 1920 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

АЛЕКСІЄВИЧ Магдалина Яківна, 1933 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

АЛЕКСІЄВИЧ Марія Яківна, 1927 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

АЛЕКСІЄВИЧ Юрій Партемович, 1894 р.н., українець, освіта вища. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 30 липня 1940 р. Чернівецьким обласним судом 2 жовтня 1940 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Чернівецьким обласним судом 21 лютого 1941 р. повторно засуджений до вищої міри покарання. Судовою колегією ВС СРСР 10 травня 1941 р. злочин перекваліфіковано зі ст. 54-13 на ст. ст. 54-4, 54-10 ч.1 КК УРСР за антирадянську агітацію і вирок замінено на 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 14 лютого 1994 р.

АЛЕКСІЄВИЧ Яків Партемович, 1889 р.н., українець, освіта неповна середня, фельдшер. Заарештований Кіцманським РВ НКДБ 27 вересня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 15 грудня 1944 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 20 р. каторжних робіт. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

АУФЛЕГЕР Арон Давидович, 1922 р.н., єврей, освіта неповна середня, робітник шовкопрядильної фабрики в м. Бухарест у Румунії. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 15 квітня 1941 р. за нелегальний перехід кордону. У зв’язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Подальша доля невідома. Справа припинена слідчим УКДБ при РМ УРСР по Чернівецькій обл. 7 лютого 1964 р. на підставі ст. 6 п. 3 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 червня 1996 р.

АХТЕМІЙЧУК Іван Магдалинович, 1920 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 19 червня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 29 серпня 1947 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 листопада 1991 р.

АХТЕМІЙЧУК Іван Степанович, 1891 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 29 серпня 1947 р. Чернівецьким обласним судом 9 вересня 1947 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-14 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Верховним судом України 26 червня 1992 р.

БУЦУРА Ісидор Ілліч, 1890 р.н., українець, освіта вища, судовиконавець у житлових справах Київського обласного суду. Заарештований УДБ Київського облуправління НКВС УРСР 5 вересня 1937 р. ОН при НКВС СРСР 26 грудня 1937 р. за контрреволюційну діяльність за ст. 54-6 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Верховним судом СРСР 17 квітня 1954 р.

ГАВРИЛЮК Іван Онуфрійович, 1911 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 29 грудня 1939 р. ОН при

Фото з кримінальної справи Гаврилюка І.О.

Фото з кримінальної справи Гешка В.С.

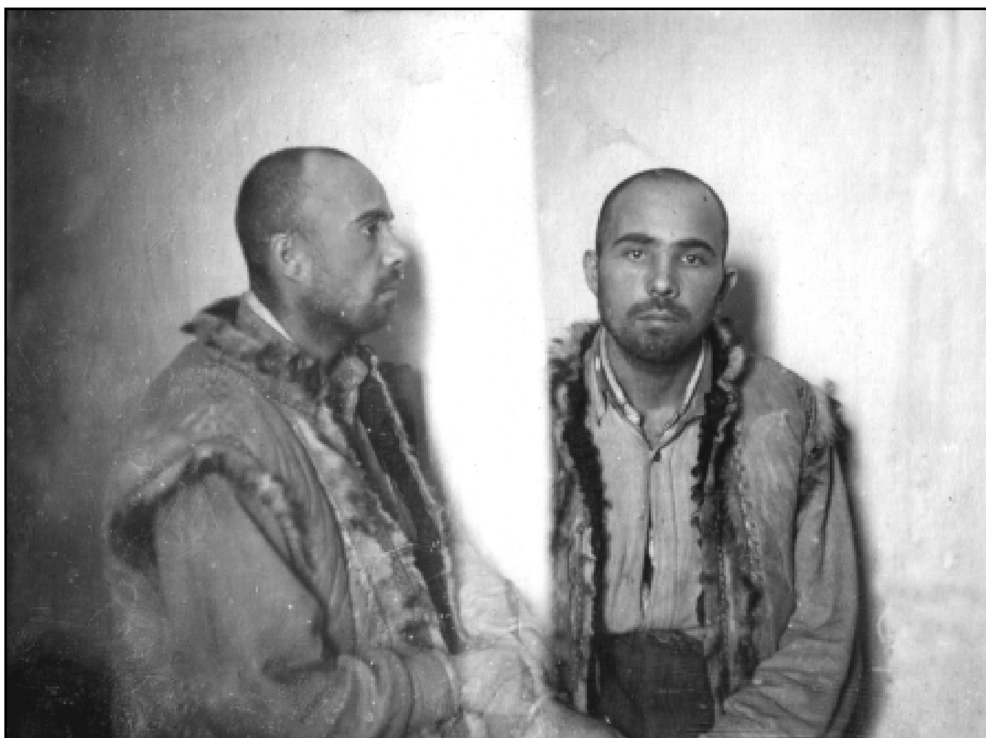

Фото з кримінальної справи Клевчука І.О.

НКВС СРСР 20 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 15 вересня 1940 р. у Печлазі Комі АРСР Російської Федерації. Справа припинена ст. слідчим МДБ УРСР 21 травня 1946 р. у зв'язку зі смертю обвинуваченого.

ГЕШКО Василь Степанович, 1909 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 29 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 20 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Справа припинена ст. слідчим МДБ УРСР 21 травня 1946 р.

КЛЕВЧУК Іван Олексійович, 1910 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 29 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 20 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 8 жовтня 1940 р. у Печлазі Комі АРСР Російської Федерації. Справа припинена ст. слідчим МДБ УРСР 21 травня 1946 р. у зв'язку зі смертю обвинуваченого.

КЛЕВЧУК Онуфрій Васильович, 1913 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 29 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 20 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Справа припинена ст. слідчим МДБ УРСР 21 травня 1946 р.

КОЗУЛЬКЕВИЧ Микола Тодорович, 1926 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 18 червня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 29 серпня 1947 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 листопада 1991 р.

КОЗУЛЬКЕВИЧ Мирослав Тодорович, 1929 р.н., українець, освіта неповна середня, колгоспник. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 18 червня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 29 серпня 1947 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 листопада 1991 р.

КОТИК Іван Онуфрійович, 1901 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кіцманським РВ НКВС 20 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 7 квітня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

Фото з кримінальної справи Клевчука О.В.

Фото з кримінальної справи Кравчука І.Г.

Фото з кримінальної справи Кравчука М.Г.

КРАВЧУК Василь Григорович, 1919 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 29 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 20 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 11 вересня 1942 р. у Печлазі Комі АРСР Російської Федерації. Справа припинена ст. слідчим МДБ УРСР 21 травня 1946 р. у зв'язку зі смертю обвинуваченого.

КРАВЧУК Іван Григорович, 1918 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 29 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 20 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 23 лютого 1943 р. у Сєвжелдорлазі Комі АРСР Російської Федерації. Справа припинена ст. слідчим МДБ УРСР 21 травня 1946 р. у зв'язку зі смертю обвинуваченого.

КРАВЧУК Мафтей Григорович, 1922 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 29 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 20 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Справа припинена ст. слідчим МДБ УРСР 21 травня 1946 р.

КРИСТАФОВИЧ Георгій Михайлович, 1895 р.н., народився в с. Яблуниця Путильського р-ну, українець, освіта середня спеціальна, вчитель. Заарештований Кіцманським РВ НКДБ 9 жовтня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 15 грудня 1944 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 20 р. каторжних робіт. Помер 28 липня 1947 р. у Сиблазі Іркутської обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

КУРИЛЮК Василь Партемович, 1916 р.н., українець, освіта початкова, заступник голови сільради. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 19 червня 1947 р. ОН при МДБ СРСР 20 вересня 1947 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 17 лютого 1992 р.

КУРИЛЮК Олександр Миколайович, 1897 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 22 квітня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 31 липня 1946 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 7 лютого 1992 р.

КУРИЛЮК Тодор Георгійович, 1918 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 29 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 20 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Справа припинена ст. слідчим МДБ УРСР 21 травня 1946 р. Реабілітований Чернівецьким облсудом 26 травня 1976 р.

Фото з кримінальної справи Курилюка Т.Г.

Фото з кримінальної справи Мачушака І.П.

МАР'ЯНЧУК Микола Григорович, 1910 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 29 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 20 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 10 лютого 1941 р. у Печлазі Комі АРСР Російської Федерації. Справа припинена ст. слідчим МДБ УРСР 21 травня 1946 р. у зв'язку зі смертю обвинуваченого.

МАЧУШАК Іван Партемович, 1913 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 29 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 20 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 13 грудня 1940 р. у Печлазі Комі АРСР Російської Федерації. Справа припинена ст. слідчим МДБ УРСР 21 травня 1946 р. у зв'язку зі смертю обвинуваченого.

ОЙСТРИК Агафія Іванівна, 1938 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ОЙСТРИК Василь Іванович, 1943 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ОЙСТРИК Георгій Іванович, 1935 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ОЙСТРИК Зоя Іванівна, 1930 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ОЙСТРИК Іван Іванович, 1905 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Кіцманським РВ НКДБ 9 жовтня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 15 грудня 1944 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 15 р. каторжних робіт. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

ОЙСТРИК Мафта Миколаївна, 1910 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ОЙСТРИК Онуфрій Андрійович, 1914 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 14 лютого 1941 р. ВТ військ НКВС Станіславської обл. 17 червня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 17 червня 1994 р.

ОЙСТРИК Танасій Васильович, 1891 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 17 липня 1947 р. ОН при МВС СРСР 11 жовтня 1947 р. за пособництво ОУН і дворушництво за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-11, 7-206-17 "а" КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 18 серпня 1989 р.

ОЛЕКСЮК Михайло Данилович, 1924 р.н., народився в с. Давидівці, українець, освіта неповна середня, служитель культу. Заарештований Кіцмансь-

ким РВ НКДБ 16 грудня 1944 р. ОН при НКВС СРСР 21 листопада 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 “а”, 54-11 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 7 квітня 1992 р.

ПЕТРУНИК Онуфрій Якович, 1898 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований ВББ УНКВС Чернівецької обл. 29 грудня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 23 лютого 1946 р. за зв’язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 7 лютого 1992 р.

ПОТАПІЄВИЧ Леонід Денисович, 1890 р.н., народився в с. Погорілівка Заставнівського р-ну, українець, освіта вища, учитель. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 3 лютого 1948 р. Чернівецьким обласним судом 15 квітня 1948 р. за співробітництво з іноземною державою за ст. ст. 54-3, 54-10 ч. 1 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 січня 1992 р.

РУСНАК Іван Танасійович, 1929 р.н., українець, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 16 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РУСНАК Мафта Василівна, 1901 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РУСНАК Танасій Васильович, 1898 р.н., українець, освіта середня, учитель. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 27 червня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 29 серпня 1947 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 “а”, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 листопада 1991 р.

САВЧУК Георгій Петрович, 1912 р.н., народився в с. Стара Жадова Сторожинецького р-ну, українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Вашківським РВ МДБ 3 грудня 1950 р. Чернівецьким обласним судом 17 лютого 1951 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Судовою колегією ВС СРСР у 1953 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 14 листопада 1992 р.

СКУТАР Онуфрій Дмитрович, 1919 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 12 липня 1947 р. ОН при МДБ СРСР 6 грудня 1947 р. за зв’язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 листопада 1991 р.

СУХОЛОТСЬКИЙ Микола Якович, 1909 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 29 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 20 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Справа припинена ст. слідчим МДБ УРСР 21 травня 1946 р.

Фото з кримінальної справи Сухолотського М.Я.

Фото з кримінальної справи Сухолотюка В.Д.

Фото з кримінальної справи Ткачука М.О.

Фото з кримінальної справи Ткачука С.О.

Фото з кримінальної справи Федоряка В.П.

СУХОЛОТЮК Василь Дмитрович, 1913 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 29 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 20 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 7 серпня 1940 р. у Печлазі Комі АРСР Російської Федерації. Справа припинена ст. слідчим МДБ УРСР 21 травня 1946 р. у зв'язку зі смертю обвинуваченого.

ТКАЧУК Микола Олексійович, 1905 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 29 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 20 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 25 листопада 1940 р. у Печлазі Комі АРСР Російської Федерації. Справа припинена ст. слідчим МДБ УРСР 21 травня 1946 р. у зв'язку зі смертю обвинуваченого.

ТКАЧУК Степан Олексійович, 1911 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 29 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 20 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Справа припинена ст. слідчим МДБ УРСР 21 травня 1946 р.

ТОДОРОВИЧ Василь Онуфрійович, 1913 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 29 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 20 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 6 серпня 1940 р. у Печлазі Комі АРСР Російської Федерації. Справа припинена ст. слідчим МДБ УРСР 21 травня 1946 р. у зв'язку зі смертю обвинуваченого.

ФЕДОРЯК Василь Петрович, 1913 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 29 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 20 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Справа припинена ст. слідчим МДБ УРСР 21 травня 1946 р.

СТРІЛЕЦЬКИЙ КУТ

БУЛЬБУК Микола Васильович, 1915 р.н., українець, освіта неповна середня, городничий. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 6 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 7 квітня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ військ НКВС Сєвпечлагу 29 лютого 1944 р. за антирадянську агітацію за ст. 58-10 ч. 2 КК РРФСР повторно засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований ВТ СєвВО 1 серпня 1957 р.

БУРАЧЕК Євгенія Василівна, 1939 р.н., українка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 9 грудня 1944 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУРАЧЕК Зіновія Миколаївна, 1917 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні 27 березня 1945 р. в Архангельській обл. Російської Федерації.

БУРАЧЕК Мефодій Васильович, 1938 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БУРСУК Микола Олексійович, 1896 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чернівецьким РВ МДБ 19 грудня 1946 р. за пособництво ОУН. Засуджений не був. Справа припинена ст. слідчим слідвідділу УМДБ Чернівецької обл. 19 березня 1947 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 6 червня 1995 р.

ВАСИЛОВИЧ Катерина Гаврилівна, 1896 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована Кіцманським РВ НКДБ 22 вересня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 26 березня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджена до 20 р. каторжних робіт. Реабілітована Чер-нівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

ВУДВУД Євгенія Гаврилівна, 1916 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Чернівецьким МВ НКВС у березні 1945 р. за участь в УПА за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 13-14 липня 1945 р. виправдана.

ВУДВУД Марія Петрівна, 1916 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Чернівецьким МВ НКВС у березні 1945 р. за участь в УПА за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 13-14 липня 1945 р. виправдана.

ГАДЖУК Василь Дмитрович, 1931 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 19 жовтня 1946 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАДЖУК Ганна Дмитрівна, 1925 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГАДЖУК Дмитро Тодосійович, 1901 р.н., українець, освіта початкова, робітник. Заарешто-

Дмитро Тодосійович Гаджук

Параска Григорівна Гаджук

ваний Чернівецьким РВ НКДБ 20 грудня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 26 березня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 15 р. каторжних робіт. Помер 4 серпня 1945 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

ГАДЖУК Іван Дмитрович, 1933 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 19 жовтня 1946 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАДЖУК Марія Дмитрівна, 1925 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГАДЖУК Михайло Дмитрович, 1937 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГАДЖУК Параска Григорівна, 1895 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГАНЗІЛЬ Стефанія Іванівна, 1928 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Чернівецьким МВ НКВС у березні1945 р. за участь в УПА за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 13-14 липня 1945 р. виправдана.

ГАНЧЕРЮК Іван Дмитрович, 1927 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 3 червня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 7 серпня 1946 р. за участь в УПА за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 17 квітня 1991 р.

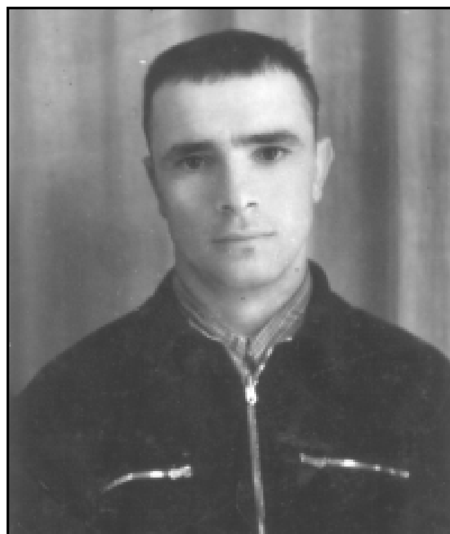

Іван Дмитрович Ганчерюк

Марія Михайлівна Ганчерюк

ГАНЧЕРЮК Марія Михайлівна, 1890 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована УМДБ Чернівецької обл. 3 червня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 7 серпня 1946 р. за зв'язок з УПА за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 17 квітня 1991 р.

ГУЦУЛЯК Дмитро Григорович, 1886 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Чернівецьким РВ МДБ 19 грудня 1946 р. за пособництво ОУН. Засуджений не був. Справа припинена ст. слідчим слідвідділу УМДБ Чернівецької обл. 19 березня 1947 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГУЦУЛЯК Дмитро Іванович, 1898 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 19 грудня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 18 лютого 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 9 квітня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 25 січня 1992 р.

ДОБРИНІНА Марія Іванівна, 1910 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КАЛЕНЮК Георгій Григорович, 1909 р.н., українець, освіта неповна середня, столяр. Заарештований 97 ПЗ НКВС 2 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 травня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 17 листопада 1989 р.

КАЛЕНЮК Георгій Степанович, 1894 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чернівецьким РВ МДБ 19 грудня 1946 р. за пособництво ОУН. Засуджений не був. Справа припинена ст. слідчим слідвідділу УМДБ Чернівецької обл. 18 лютого 1947 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 6 червня 1995 р.

КИРИЛЮК Рахіля Пантеліївна, 1913 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Чернівецьким МВ НКВС у березні 1945 р. за участь в УПА за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 13-14 липня 1945 р. виправдана.

КОВАЛЬЧУК Онуфрій Данилович, 1899 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 30 червня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 17 серпня 1946 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 11 січня 1947 р. у Приморлазі Приморського краю Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 листопада 1992 р.

КОВАЛЮК Анастасія Тимофіївна, 1865 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Померла на спецпоселенні в 1946 р. у Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОШЕК Григорій Григорович, 1922 р.н., українець, освіта початкова, робітник цукрового заводу смт Лужани. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 3 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 25 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 30 листопада 1990 р.

КУШНІРЮК Іван Гаврилович, 1904 р.н., українець, освіта вища, священик. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 21 серпня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 28 травня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 22 лютого 1958 р.

КУШНІРЮК Марія Юріївна, 1899 р.н., народилася в с. Топорівці Новоселицького р-ну, українка, освіта середня, селянка. Заарештована Кіцманським РВ НКДБ 16 вересня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 26 березня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджена до 20 р.

каторжних робіт. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

КУШНІРЮК Надія Георгіївна, 1920 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована Чернівецьким МВ НКДБ 30 січня 1945 р. ОН при МВС СРСР 20 червня 1946 р. за невиконання спецзавдань і розголошення державної таємниці за ст. 7-206-17 КК УРСР засуджена до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 15 квітня 1993 р.

МАГАС Дмитро Іванович, 1901 р.н., народився в м. Чернівці, українець, освіта початкова, робітник. Заарештований 97 ПЗ НКВС 2 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 3 травня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 17 листопада 1989 р.

МАЄВСЬКА Марія Василівна, 1916 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована Кіцманським РВ НКДБ 16 вересня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 26 березня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджена до 20 р. каторжних робіт. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

МАЄВСЬКИЙ Іван Костянтинович, 1914 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 97 ПЗ НКВС 2 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 3 травня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 17 листопада 1989 р.

МАЛЯРЧУК Іван Фокович, 1919 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований 97 ПЗ НКВС 2 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 3 травня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 17 листопада 1989 р.

МЕЛЬНИЧУК Святослав Васильович, 1926 р.н., українець, селянин. Заарештований ВББ УНКВС Чернівецької обл. 14 квітня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 27-28 вересня 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 20 р. каторжних робіт. Реабілітований Верховним судом України 9 лютого 1999 р.

МИХАЙЛЮК Раїфта Антонівна, 1904 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 19 жовтня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МИХАЙЛЮК Филимон Якович, 1927 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МИХАЙЛЮК Яків Фокович, 1896 р.н., українець, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні 31 січня 1959 р. в Архангельській обл. Російської Федерації.

ПЕНТЕЛЮК Володимир Петрович, 1918 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 21 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 12 грудня 1989 р.

ПЕНТЕЛЮК Георгій Васильович, 1915 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чернівецьким МВ НКВС у березні 1945 р. за участь в УПА за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 13-14 липня 1945 р. як такий, що з'явився з повинною за ст. 4 п. "ж" КПК УРСР виправданий.

ПЕТРУНИК Петро Леонтійович, 1894 р.н., українець, освіта неповна середня, робітник цукрового заводу смт Лужани. Заарештований Чернівецьким РВ НКДБ 10 листопада 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 29 березня 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 листопада 1993 р.

РОДОМСЬКИЙ Іван Степанович, 1899 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чернівецьким МВ НКВС 17 березня 1945 р. за зв'язок і пособництво ОУН-УПА. Засуджений не був. Справа припинена ст. слідчим слідвідділу УНКВС Чернівецької обл. 15 червня 1945 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР.

САВ'ЮК Олена Михайлівна, 1915 р.н., народилася в с. Мамаївці, українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Чернівецьким МВ НКВС 2 березня 1945 р. за участь в УПА за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 13-14 липня 1945 р. виправдана.

СЕМЕНЮК Микола Ілліч, 1911 р.н., українець, освіта початкова, столяр. Заарештований 97 ПЗ НКВС 2 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 3 травня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 17 листопада 1989 р.

СКИДАНЮК Микола Іванович, 1904 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Чернівецьким МВ НКВС у березні 1945 р. за участь в УПА за ст. 54-1 "а" КК УРСР. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 13-14 липня 1945 р. виправданий.

СКИДАНЮК Микола Олексійович, 1903 р.н., українець, освіта неповна середня, будівельник. Заарештований 20 грудня 1944 р. ОН при НКВС СРСР 28 вересня 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 28 лютого 1948 р. у Карлазі Карагандинської обл. Казахської РСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 16 березня 1993 р.

СКИДАНЮК Раїфта Костянтинівна, 1916 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Чернівецьким РВ НКДБ 6 березня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 30 травня 1946 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 15 квітня 1994 р.

СТРІЛЬЧУК Георгій Дем'янович, 1891 р.н., українець, освіта неповна середня, псаломщик. Заарештований Чернівецьким РВ МДБ 19 грудня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 18 лютого 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 листопада 1992 р.

СТРУТИНСЬКА Раїфта Гаврилівна, 1886 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Чернівецьким РВ НКДБ 22 вересня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 26 березня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджена до 15 р. каторжних робіт. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

СТРУТИНСЬКИЙ Олексій Васильович, 1895 р.н., українець, освіта неповна середня, пасічник. Заарештований Чернівецьким РВ НКДБ 22 вересня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 26 березня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 15 р. каторжних робіт. Помер 25 березня 1950 р. у Степлазі Карагандинської обл. Казахської РСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

ТАЩУК Василь Пилипович, 1888 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 18 серпня 1945 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТАЩУК Георгій Гаврилович, 1914 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць. Заарештований ОВ НКВС УралВО 30 квітня 1943 р. ВТ Свердловського гарнізону 21 липня 1943 р. за антирадянську агітацію за ст. 58-10 ч. 2 КК РРФСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 жовтня 1992 р.

ТАЩУК Євгенія Василівна, 1936 р.н., українка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 28 червня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТАЩУК Євфросинія Дмитрівна, 1911 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТАЩУК Замфіра Гаврилівна, 1883 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні в Архангельській обл. Російської Федерації.

ТАЩУК Марія Костянтинівна, 1895 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 28 червня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Померла на спецпоселенні в 1945 р. в Архангельській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТОМАШЕВСЬКИЙ Іван Васильович, 1891 р.н., українець, освіта початкова, сторож Садгірського ліспромгоспу. Заарештований Чернівецьким РВ МДБ 19 грудня 1946 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР. Засуджений не був. Справа припинена слідчим слідвідділу УМДБ Чернівецької обл. 19 березня 1947 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 7 травня 1996 р.

УГРЕНЮК Василь Онуфрійович, 1908 р.н., українець, освіта початкова, столяр. Заарештований Чернівецьким МВ НКДБ 5 березня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 3 серпня 1945 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 липня 1992 р.

ШУМКА Євгенія Василівна, 1928 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Померла на спецпоселенні в 1946 р. у Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ШУМКА Марія Василівна, 1904 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ШУМКА Орест Васильович, 1937 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні в 1946 р. у Комі АРСР Російської Федерації.

С У Х О В Е Р Х І В

АНДРОНИК Іван Никифорович, 1928 р.н., українець, освіта неповна середня, тракторист. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 17 січня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 13 січня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 19 травня 1956 р. термін покарання знижено до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Верховним судом УРСР 20 грудня 1989 р.

АНДРОНИК Ілля Андрійович, 1905 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 30 липня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 19 вересня 1947 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

АНДРОНИК Катерина Степанівна, 1897 р.н., українка, освіта неповна середня, колгоспниця. Заарештована Кіцманським РВ МДБ 17 січня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 13 січня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 16 квітня 1956 р. термін покарання знижено до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Верховним судом УРСР 20 грудня 1989 р.

АНДРОНИК Микола Васильович, 1915 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 8 січня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 17 лютого 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 7 червня 1955 р. термін покарання знижено до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 жовтня 1991 р.

АНДРОНИК Никифор Андрійович, 1892 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 17 листопада 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 13 січня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 21 липня 1955 р. у Дубравлазі Мордовської АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 18 лютого 1992 р.

АНДРОНИК Степан Никифорович, 1925 р.н., українець, освіта неповна середня, колгоспник. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 19 листопада 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 13 січня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 16 квітня 1956 р. термін покарання знижено до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 січня 1992 р.

АНДРОНИК Федір Васильович, 1918 р.н., українець, червоноармієць 166 гв. сп 55 гв. сд. Заарештований ВКР "Смерш" 55 гв. сд 16 січня 1945 р. ВТ 55 гв. сд 19 січня 1945 р. за зраду батьківщини за ст. 58-1 "б" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований військовою прокуратурою Західного регіону України 11 липня 1997 р.

АХТИМІЙЧУК Юрій Дмитрович, 1929 р.н., народився в с. Веренчанка Заставнівського р-ну, українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 17 грудня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 13 січня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 16 квітня 1956 р. термін покарання знижено до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Верховним судом УРСР 20 грудня 1989 р.

БАЛИЦЬКА Марія Гаврилівна, 1902 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована Кіцманським РВ МДБ 24 листопада 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 13 січня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 27 лютого 1992 р.

БАЛИЦЬКИЙ Георгій Степанович, 1899 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 16 липня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 22 вересня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 29 грудня 1953 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 січня 1992 р.

БІБЛЮК Василь Мардарович, 1918 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 166 гв. сп 55 гв. сд. Заарештований ВКР "Смерш" 55 гв. сд 16 січня 1945 р. ВТ 55 гв. сд 19 січня 1945 р. за зраду батьківщини за ст. 58-1 "б" КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований військовою прокуратурою Західного регіону України 11 липня 1997 р.

БУЛЕГА Василь Захарович, 1913 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 37 лусп 27 усд. Заарештований ВКР "Смерш" 27 усд СибВО 21 вересня 1944 р. ОН при НКВС СРСР 30 червня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 2 листопада 1992 р.

ВАКАРЧУК Василь Васильович, 1918 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 29 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 22 березня 1971 р.

ГЕШКО Іван Омелянович, 1921 р.н., українець, освіта неповна середня, колгоспник. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 15 червня 1949 р. ОН при МДБ СРСР 24 вересня 1949 р. за зв'язок з ОУН і недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 9 червня 1992 р.

ДЖЕМАРЯК Магдалина Манолiївна, 1893 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 4 червня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Померла на спецпоселенні в 1947 р. в Архангельській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДЖЕМАРЯК Марія Василівна, 1928 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ДИМУРЯК Дмитро Васильович, 1920 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 19 січня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 4 квітня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 лютого 1992 р.

ДИМУРЯК Домна Іванівна, 1899 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою УНКВС Чернівецької обл. від 16 грудня 1944 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДИМУРЯК Євген Андрійович, 1921 р.н., народився в с. Драчинці, українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 24 листопада 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 13 січня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 лютого 1992 р.

ДИМУРЯК Манолій Тодорович, 1893 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 19 січня 1949 р. ОН при МДБ СРСР 14 травня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 10 червня 1992 р.

ДИМУРЯК Марія Адамівна, 1926 р.н., українка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 16 грудня 1944 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДИМУРЯК Марія Никифорівна, 1921 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована Кіцманським РВ МДБ 24 листопада 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 13 січня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 27 лютого 1992 р.

ДИМУРЯК Михайло Андрійович, 1918 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 29 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 6 березня 1943 р. у Сєвжелдорлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 22 березня 1971 р.

ДИМУРЯК Параска Адамівна, 1927 р.н., українка. За постановою УНКВС Чернівецької обл. від 16 грудня 1944 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДРИЦАН Тодор Костянтинович, 1898 р.н., українець, касир. Заарештований Кіцманським РВ НКВС 26 жовтня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 7 липня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 травня 1989 р.

ІВАСЮК Костянтин Костянтинович, 1908 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 37 лусп 27 усд. Заарештований ВКР "Смерш" 27 усд СибВО 21 вересня 1944 р. ОН при НКВС СРСР 30 червня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований ВТ СибВО 29 квітня 1960 р.

КОСТЕНЮК Євген Іванович, 1918 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 29 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 22 березня 1971 р.

КОСТЕНЮК Леонтій Васильович, 1904 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 37 лусп 27 усд. Заарештований ВКР "Смерш" 27 усд СибВО 16 вересня 1944 р. ОН при МВС СРСР 30 травня 1946 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 29 квітня 1949 р. у Норильлазі Красноярського краю Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 жовтня 1992 р.

КУЙБІДА Василь Іванович, 1918 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 29 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 23 липня 1943 р. у місцях позбавлення волі в Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 22 березня 1971 р.

МАРИНЮК Самійло Ілліч, 1894 р.н., українець, освіта початкова, староста села. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 20 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 28 травня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 травня 1989 р.

НИКОРЯК Борис Іванович, 1918 р.н., українець, освіта незакінчена вища, учитель. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 9 грудня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 20 серпня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 15 р. каторжних робіт. Реабілітований Чернівецьким облсудом 31 серпня 1989 р.

НИКОРЯК Василь Тимофійович, 1913 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 37 лусп 24 усд. Заарештований ВКР "Смерш" 27 усд СибВО

21 вересня 1944 р. ОН при НКВС СРСР 30 червня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований ВТ СибВО 29 квітня 1960 р.

НИКОРЯК Іван Миколайович, 1878 р.н., українець, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 19 жовтня 1946 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

НИКОРЯК Катерина Іванівна, 1923 р.н., українка, освіта середня спеціальна, вчителька. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ОДАЙСЬКИЙ Василь Іванович, 1905 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 16 липня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 22 вересня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 січня 1992 р.

ОЛЕКСЮК Василь Онуфрійович, 1922 р.н., українець, освіта неповна середня, колгоспник. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 17 січня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 20 серпня 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 31 серпня 1989 р.

ОЛЕКСЮК Дмитро Савович, 1919 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 29 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 21 березня 1943 р. у місцях позбавлення волі в Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 22 березня 1971 р.

ОЛЕКСЮК Домна Василівна, 1926 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МВС СРСР від 19 жовтня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ОЛЕКСЮК Євген Захарович, 1929 р.н., українець, освіта початкова. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ОЛЕКСЮК Захар Миколайович, 1893 р.н., українець, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ОЛЕКСЮК Іван Пилипович, 1913 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 29 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 4 червня 1943 р. у місцях позбавлення волі в Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 22 березня 1971 р.

ОЛЕКСЮК Катерина Василівна, 1894 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МВС СРСР від 19 жовтня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ОЛЕКСЮК Марія Захарівна, 1930 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПЕНТЕЛЮК Федір Костянтинович, 1913 р.н., українець, освіта неповна середня, червоноармієць 37 лусп 27 усд. Заарештований ВКР "Смерш" 27 усд СибВО 20 вересня 1944 р. ОН при НКВС СРСР 30 червня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований ВТ СибВО 29 квітня 1960 р.

ПІВТОРАН Катерина Георгіївна, 1925 р.н., українка, освіта початкова, колгоспниця. Заарештована 17 листопада 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 12 січня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована на підставі Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПІВТОРАН Тодор Назарович, 1922 р.н., українець, освіта неповна середня, колгоспник. Заарештований 17 листопада 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 12 січня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПІЛАТ Домніка Миколаївна, 1906 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 30 січня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПІЛАТ Олександр Олександрович, 1940 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПРОЦЮК Євген Васильович, 1919 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 29 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 5 квітня 1942 р. у Печлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 22 березня 1971 р.

СЕМЕНЮК Василь Іванович, 1901 р.н., українець, освіта середня, збирач податків. Заарештований Кіцманським РВ НКВС 20 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 24 серпня 1940 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 червня 1989 р.

СЕМЕНЮК Дмитро Васильович, 1913 р.н., українець, неписьменний, колгоспник. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 12 червня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 30 липня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 26 грудня 1991 р.

ШИМАНСЬКА Домна Антонівна, 1921 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 16 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ШИМАНСЬКИЙ Антон Мафтейович, 1896 р.н., народився в с. Кадубівці Заставнівського р-ну, українець, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

Х Л І В И Щ Е

ВАКАРЮК Георгій Танасійович, 1891 р.н., народився в с. Драчинці, українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований ВББ УМВС Чернівецької обл. 11 листопада 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 10 грудня 1946 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 серпня 1992 р.

ВЕЛИКГОЛОВА Петро Степанович, 1928 р.н., українець, освіта неповна середня, колгоспник. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 30 листопада 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 19 січня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 16 вересня 1955 р. термін покарання знижено до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 20 серпня 1992 р.

ГЕБА Семен Іванович, 1878 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований 97 ПЗ НКВС 24 квітня 1941 р. за шпигунську діяльність за ст. 54-6 КК УРСР. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Подальша доля невідома. Справа припинена УКДБ при РМ УРСР по Чернівецькій обл. 12 грудня 1963 р. на підставі ст. 6 п. 3 КПК УРСР.

ГРИГОРЧУК Іван Олександрович, 1919 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований 1 травня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 17 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Івано-Франківською облпрокуратурою 7 травня 1996 р.

КАЛИТЧУК Віктор Кузьмич, 1924 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 13 листопада 1939 р. ОН при НКВС СРСР 2 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 12 квітня 1990 р.

ПАВЛЮК Василь Миколайович, 1909 р.н., народився в с. Малятинці, українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 29 квітня 1949 р. Чернівецьким обласним судом 29 липня 1949 р. за зв'язок з ОУН і недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Судовою колегією ВС УРСР 12 лютого 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 квітня 1992 р.

ПРОДАНЮК Марія Григорівна, 1912 р.н., народилася в с. Малятинці, українка, освіта неповна середня, колгоспниця. Заарештована Кіцманським РВ МДБ 8 січня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 1 березня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Військовою колегією ВС СРСР 9 березня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 11 липня 1991 р.

ПРОДАНЮК Тодор Танасійович, 1907 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 8 січня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 1 березня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Військовою колегією ВС СРСР 9 березня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 11 липня 1991 р.

РОМАНЮК Іван Тодорович, 1893 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 6 жовтня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 16 лютого 1948 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 січня 1993 р.

СТРИЖИБОРОДА Михайло Семенович, 1930 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 1 грудня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 10 лютого 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 25 березня 1992 р.

СТРИЖИБОРОДА Семен Семенович, 1924 р.н., українець, освіта неповна середня, колгоспник. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 1 грудня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 10 лютого 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 25 березня 1992 р.

УРСУЛЯК Михайло Мафтейович, 1920 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 14 жовтня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 16 січня 1948 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 23 березня 1992 р.

ШТЕФЮК Сава Якович, 1901 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 29 вересня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 30 листопада 1990 р.

ШТЕФЮК Семен Олександрович, 1903 р.н., українець, освіта початкова, перукар. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 29 грудня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 17 лютого 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 9 серпня 1955 р. термін покарання знижено до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 18 березня 1992 р.

Ч О Р Т О Р И Я

БЕВЦИК Ганна Дмитрівна, 1906 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Вашківським РВ МДБ 18 червня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 24-25 липня 1946 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Померла 2 жовтня 1946 р. у місцях позбавлення волі у м. Львів. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 30 грудня 1991 р.

ГАВАЛЕШКО Микола Дмитрович, 1928 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований ВББ УМВС Чернівецької обл. 6 жовтня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 7 лютого 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 20 листопада 1991 р.

ДАВИМУК Іван Петрович, 1899 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УМВС Чернівецької обл. 5 жовтня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 13 грудня 1946 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-11 КК УРСР виправданий, а за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ військ МВС УкрВО 12 лютого 1947 р. термін покарання змінено на 3 р. умовно. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 7 лютого 1992 р.

ЖУРАВЕЛЬ Ганна Тимофіївна, 1896 р.н., народилася в с. Оршівці, українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Вашківським РВ МДБ 7 серпня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 7 жовтня 1948 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 29 січня 1993 р.

ЖУРАВЕЛЬ Давид Іванович, 1909 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 7 серпня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 7 жовтня 1948 р. за зв'язок з ОУН і недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 січня 1993 р.

ЖУРАВЕЛЬ Тодор Іванович, 1903 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Вашківським РВ МДБ 7 серпня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 7 жовтня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 січня 1993 р.

ІВАНЮК Василина Іванівна, 1902 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. вислана на спецпоселення за пособництво ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ІВАНЮК Микола Мафтейович, 1894 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ІВАНЮК Орест Миколайович, 1938 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. висланий на спецпоселення як член родини пособників ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ІВАНЮК Савета Василівна, 1927 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована ВББ УМДБ Чернівецької обл. 26 вересня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 6 листопада 1946 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджена до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 30 вересня 1991 р.

ІВАНЮК Тарас Миколайович, 1941 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. висланий на спецпоселення як член родини пособників ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУПЧАНКО Катерина Миколаївна, 1911 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 14 червня 1950 р. вислана на спецпоселення як член родини пособни-

ка ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУПЧАНКО Марія Деонизіївна, 1937 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЛАКУСТА Домна Дмитрівна, 1924 р.н., народилася в м. Вашківці Вижницького р-ну, українка, освіта початкова, селянка. Заарештована ВББ УМВС Чернівецької обл. 6 листопада 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 10 грудня 1946 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-2 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 9 червня 1992 р.

ЛУКИНЮК Костянтин Дмитрович, 1924 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований 30 травня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 19 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Івано-Франківською облпрокуратурою 13 січня 1995 р.

ЛУК'ЯНЮК Олена Дмитрівна, 1913 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована ВББ УМВС Чернівецької обл. 26 жовтня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 26 листопада 1946 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 11 серпня 1992 р.

МЕЛЬНИЧУК Василь Іванович, 1917 р.н., українець, освіта неповна середня, маляр. За постановою ОН при МДБ СРСР від 25 листопада 1950 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МЕЛЬНИЧУК Катерина Тодорівна, 1930 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Вашківським РВ МДБ 6 серпня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 7 жовтня 1948 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Трагічно загинула 16 жовтня 1950 р. в Мінераллазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 29 січня 1993 р.

МИЦИК Дмитро Андрійович, 1907 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Вашківським РВ МДБ 25 серпня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 15 квітня 1948 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 березня 1992 р.

МИЦИК Іван Андрійович, 1910 р.н., українець, освіта початкова, солдат румунської армії. Заарештований 16 вересня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 2 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Івано-Франківською облпрокуратурою 13 серпня 1993 р.

ПАНЧУК Катерина Михайлівна, 1900 р.н., народилася в м. Вашківці Вижницького р-ну, українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Вашківським РВ МДБ 12 січня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 9 березня 1949 р. за пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 30 березня 1956 р. термін покарання знижено до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 20 серпня 1991 р.

ПИЛИПЮК Катерина Василівна, 1938 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПИЛИПЮК Фрозина Миколаївна, 1905 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. вислана на спецпоселення за пособництво ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПЛЕШКА Василь Миколайович, 1899 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Вашківським РВ МДБ 19 серпня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 21 жовтня 1948 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 9 серпня 1955 р. термін покарання знижено до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 25 січня 1992 р.

ПЛЕШКО Костянтин Миколайович, 1895 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. висланий на спецпоселення за пособництво ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПЛЕШКО Марія Онуфріївна, 1904 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

САВ'ЮК Микола Олексійович, 1880 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 30 серпня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 14 січня 1946 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 8 травня 1947 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 вересня 1992 р.

ШЕМЧУК Василь Тодорович, 1935 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. висланий на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ШЕМЧУК Марія Тодорівна, 1929 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована УМДБ Чернівецької обл. 1 вересня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 25 жовтня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 11 жовтня 1955 р. термін покарання знижено до 7 р. позбавлення волі

у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 29 грудня 1991 р.

ШЕМЧУК Микола Тодорович, 1931 р.н., українець, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. висланий на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ШЕМЧУК Олена Миколаївна, 1888 р.н., українка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЮСИП Василь Тимофійович, 1892 р.н., народився в с. Іспас Вижницького р-ну, українець, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. висланий на спецпоселення за пособництво ОУН-УПА. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЮСИП Георгій Васильович, 1921 р.н., народився в с. Іспас Вижницького р-ну, українець, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. висланий на спецпоселення як член родини пособників ОУН-УПА. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЮСИП Іван Васильович, 1944 р.н., народився в с. Іспас Вижницького р-ну, українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЮСИП Кузьма Васильович, 1946 р.н., народився в с. Іспас Вижницького р-ну, українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЮСИП Марія Василівна, 1931 р.н., народилася в с. Іспас Вижницького р-ну, українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЮСИП Микола Васильович, 1938 р.н., народився в с. Іспас Вижницького р-ну, українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЮСИП Михайло Васильович, 1921 р.н., народився в с. Іспас Вижницького р-ну, українець, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЮСИП Петро Васильович, 1941 р.н., народився в с. Іспас Вижницького р-ну, українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЮСИП Ярина Дмитрівна, 1901 р.н., народилася в с. Іспас Вижницького р-ну, українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 10 червня 1950 р. вислана на спецпоселення за пособництво ОУН-УПА. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

Ш И П И Н Ц І

АНДРУСЯК Дмитро Васильович, 1884 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований ВББ УМВС Чернівецької обл. 6 листопада 1946 р. Чернівецьким обласним судом 30 грудня 1946 р. за пособництво ОУН і недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 4 р. позбавлення волі у ВТТ. Чернівецьким обласним судом 15 квітня 1947 р. виправданий.

БІЗЮК Мойсей Тодорович, 1911 р.н., українець, освіта неповна середня, робітник. Заарештований 96 Коломийським ПЗ НКВС 12 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 10 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Івано-Франківською облпрокуратурою 19 вересня 1997 р.

БОГАЙЧУК Єлизавета Миколаївна, 1918 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована ВТВ НКДБ ст. Чернівці 26 жовтня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 22 грудня 1944 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджена до 15 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 13 травня 1992 р.

БОГДАНЮК Василь Миколайович, 1912 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований 19 листопада 1939 р. ОН при НКВС СРСР 25 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Івано-Франківською облпрокуратурою 7 травня 1996 р.

БОЙЧУК Корнилій Касянович, 1922 р.н., українець, освіта неповна середня, залізничник. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 4 січня 1950 р. Чернівецьким обласним судом 22 лютого 1950 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Судовою колегією ВС УРСР 11 вересня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 19 травня 1992 р.

ВЕРЕНЬКО Сильвестр Ахтемович, 1910 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований 96 Коломийським ПЗ НКВС 15 лютого 1940 р. ОН при НКВС СРСР 20 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 31 травня 1973 р.

ГАВГАНЕЦЬ Микола Васильович, 1910 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УДБ НКВС УРСР 1 липня 1940 р. ВТ військ НКВС при "Дальстрої" 12 березня 1943 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 вересня 1993 р.

ГАКМАН Євген Денисович, 1914 р.н., українець, освіта початкова, коваль. Заарештований 96 Коломийським ПЗ НКВС 29 лютого 1940 р. ОН при НКВС СРСР 4 вересня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 31 березня 1966 р.

ГОРДЕЙЧУК Микола Миколайович, 1911 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 6 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 13 січня 1943 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 4 грудня 1949 р. у місцях позбавлення волі в Красноярському краї Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 травня 1989 р.

ГРЕКУЛ Василь Миколайович, 1919 р.н., українець, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 16 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГРЕКУЛ Євген Денисович, 1922 р.н., українець, освіта неповна середня, робітник. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 7 листопада 1939 р. ОН при НКВС СРСР 25 листопада 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Тернопільською облпрокуратурою 30 липня 1990 р.

ГРЕКУЛ Захар Іванович, 1919 р.н., українець, освіта неповна середня, зварювальник. Заарештований Коломийським ПЗ НКВС 7 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 2 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 8 квітня 1943 р. у Сєвжелдорлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 13 липня 1972 р.

ГРЕКУЛ Ілля Олексійович, 1908 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 17 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 19 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 5 липня 1990 р.

ГРЕКУЛ Йосип Йосипович, 1905 р.н., українець, освіта початкова, коваль. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 16 листопада 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер у Печлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 12 квітня 1990 р.

ГРЕКУЛ Любомира Миколаївна, 1928 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована ВТВ НКДБ ст. Чернівці 26 жовтня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 22 грудня 1944 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 23 травня 1992 р.

ГРЕКУЛ Марфа Пантеліївна, 1895 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 16 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Померла на спецпоселенні в 1951 р. у Пермській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГРЕКУЛ Микола Онуфрійович, 1892 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

Фото з кримінальної справи Грекула С.Й.

ГРЕКУЛ Сильвестр Йосипович, 1910 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Коломийським ПЗ НКВС 10 січня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР. Засуджений не був. Справа припинена оперуповноваженим Чернівецького РВ НКВС 24 жовтня 1940 р. на підставі ст. 5 КПК УРСР.

ГУЦУЛЯК Степан Ілліч, 1908 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 96 Коломийським ПЗ НКВС 8 лютого 1940 р. ОН при НКВС СРСР 20 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Івано-Франківською облпрокуратурою 19 вересня 1997 р.

ДРАПАКА Денис Парафтейович, 1909 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 23 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 2 жовтня 1942 р. у Сєвжелдорлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 21 липня 1965 р.

ДРАПАКА Дмитро Васильович, 1919 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 96 Коломийським ПЗ НКВС 12 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 2 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Івано-Франківською облпрокуратурою 12 жовтня 1997 р.

ДРАПАКА Іван Денисович, 1918 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 29 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 25 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Тернопільським облсудом 7 лютого 1991 р.

ДРАПАКА Корнилій Петрович, 1916 р.н., українець, освіта початкова, коваль на залізниці. Заарештований Кіцманським РВ НКДБ 3 листопада 1944 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 “а”, 54-11 КК УРСР. Засуджений не був. Справа припинена ст. слідчим слідвідділу УНКДБ Чернівецької обл. 16 квітня 1945 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований.

ДРАПАКА Микола Георгійович, 1914 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований 96 Коломийським ПЗ НКВС 23 листопада 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 22 жовтня 1976 р.

ДРАПАКА Микола Григорович, 1913 р.н., українець, освіта неповна середня, робітник на залізниці. Заарештований Кіцманським РВ НКДБ 8 грудня 1944 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 “а”, 54-11 КК УРСР. Засуджений не був. Справа припинена ст. слідчим слідвідділу УНКДБ Чернівецької обл. 16 квітня 1945 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований.

ЄРЕМІЙЧУК Василь Тимофійович, 1912 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 16 листопада 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 18 травня 1945 р. за ухиляння від мобілізації в ЧА за ст. ст. 54-1 “а”, 54-8 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 30 березня 1989 р.

ЄРЕМІЙЧУК Манолій Іванович, 1893 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований ВББ УМВС Чернівецької обл. 7 листопада 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 19 грудня 1946 р. за зв’язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 22 липня 1947 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 11 серпня 1992 р.

ЄРЕМІЙЧУК Сильвестр Дмитрович, 1924 р.н., українець, селянин. Заарештований 27 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Верховним судом України 22 грудня 1994 р.

ЄРМІЙЧУК Денис Давидович, 1919 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 20 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 30 березня 1990 р.

ЗАХАРЮК Георгій Миколайович, 1903 р.н., українець, освіта початкова, швець. Заарештований ПЗ НКВС СРСР 10 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Івано-Франківським облсудом 31 січня 1969 р.

ІВАСЮК Дмитро Миколайович, 1902 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Коломийським ПЗ НКВС 10 січня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР. Засуджений не був. Справа припинена оперуповноваженим Чернівецького РВ НКВС 24 жовтня 1940 р. на підставі ст. 5 КПК УРСР.

ІВАСЮК Захар Тодорович, 1881 р.н., українець, освіта неповна середня, староста села. Заарештований Кіцманським РВ НКВС 20 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 7 квітня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

ІВАСЮК Костянтин Григорович, 1910 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Коломийським ПЗ НКВС 10 січня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР. Засудже-

Фото з кримінальної справи Івасюка Д.М.

Фото з кримінальної справи Івасюка К.Г.

ний не був. Справа припинена оперуповноваженим Чернівецького РВ НКВС 4 жовтня 1940 р. на підставі ст. 5 КПК УРСР.

ІЛЮК Григорій Григорович, 1913 р.н., українець, освіта неповна середня, колгоспник. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 26 вересня 1950 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 5 січня 1951 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 грудня 1993 р.

ІЛЮК Микола Ілліч, 1911 р.н., українець, освіта початкова, стрілочник. Заарештований ВТВ МДБ ст. Чернівці 26 червня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 23 липня 1947 р. за участь в ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 червня 1991 р.

КИРИЛЮК Степанія Манолііївна, 1912 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована ВТВ НКДБ ст. Чернівці 8 вересня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 22 грудня 1944 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджена до вищої міри покарання. Військовою колегією ВС СРСР 7 лютого 1945 р. вирок замінено на 20 р. каторжних робіт. Померла 5 квітня 1946 р. у Сєввостлазі Російської Федерації. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 31 травня 1991 р.

КОЗАК Василь Михайлович, 1915 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 2 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 25 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 19 січня 1989 р.

КОЗАК Деонизій Михайлович, 1897 р.н., українець, освіта неповна середня, ст. стрілочник. Заарештований ТПВ УНКДБ Чернівецької обл. в червні 1941 р. за антирадянську агітацію. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Справа припинена слідчим УКДБ при РМ УРСР по Чернівецькій обл. 25 лютого 1964 р. на підставі ст. 6 п. 2 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 14 жовтня 1994 р.

КОРНИШ Ганна Георгіївна, 1923 р.н., українка, освіта середня, селянка. Заарештована Кіцманським РВ НКДБ 11 листопада 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 19 листопада 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 31 січня 1991 р.

ЛЕБІДЬ Іван Семенович, 1907 р.н., українець, освіта початкова, залізничник. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 5 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 25 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 24 травня 1990 р.

ЛУЦАК Василь Григорович, 1919 р.н., українець, освіта початкова, візник. Заарештований Кіцманським РВ НКДБ 8 грудня 1944 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР. Засуджений не був. Справа припинена ст. слідчим слідвідділу УНКДБ Чернівецької обл. 16 квітня 1945 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований.

ЛУЦИК Степан Романович, 1912 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований ВББ УМВС Чернівецької обл. 7 листопада 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 10 грудня 1946 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 18 вересня 1992 р.

ЛУЦЯК Микола Васильович, 1908 р.н., українець, освіта неповна середня, залізничник. Заарештований ВТВ НКДБ Кишинівської залізниці ст. Чернівці 22 серпня 1944 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР. ВТ Кишинівської залізниці ст. Чернівці 11 вересня 1944 р. виправданий.

МАКОВІЙЧУК Микола Тодорович, 1906 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 96 Коломийським ПЗ НКВС 24 березня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 20 вересня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер у Каргопольлазі Архангельської обл. Російської Федерації. Реабілітований Івано-Франківським облсудом 13 лютого 1963 р.

МАТЕЙЧУК Григорій Васильович, 1914 р.н., українець, освіта неповна середня, робітник. Заарештований 96 Коломийським ПЗ НКВС 29 лютого 1940 р. ОН при НКВС СРСР 4 вересня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 31 березня 1966 р.

МЕЛЬНИК Андрій Іванович, 1900 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 20 липня 1940 р. як соціально небезпечний елемент. Засуджений не був. Справа припинена слідчим УНКВС Чернівецької обл. 10 жовтня 1940 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 23 квітня 1996 р.

МИРОНЮК Андрій Григорович, 1919 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 96 Коломийським ПЗ НКВС 24 березня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 20 вересня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер у Каргопольлазі Архангельської обл. Російської Федерації. Реабілітований Івано-Франківським облсудом 13 лютого 1963 р.

МИРОНЮК Василь Іванович, 1912 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Коломийським ПЗ НКВС 10 січня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР. Засуджений не був. Справа припинена оперуповноваженим Чернівецького РВ НКВС 4 жовтня 1940 р. на підставі ст. 5 КПК УРСР.

Фото з кримінальної справи Миронюка В.І.

МИРОНЮК Василь Манолійович, 1919 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований 96 Коломийським ПЗ НКВС 24 березня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 20 вересня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Івано-Франківським облсудом 13 лютого 1963 р.

МИРОНЮК Денис Миколайович, 1900 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Коломийським ПЗ НКВС 10 січня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР. Засуджений не був. Справа припинена оперуповноваженим Чернівецького РВ НКВС 24 жовтня 1940 р. на підставі ст. 5 КПК УРСР.

МИРОНЮК Микола Васильович, 1909 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кіцманським РВ НКВС 18 травня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 20 вересня 1944 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 22 травня 1945 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 липня 1993 р.

МИХАЛЬЧУК Володимир Георгійович, 1919 р.н., українець, освіта неповна середня, коваль. Заарештований 96 Коломийським ПЗ НКВС 24 березня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 20 вересня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер у Каргопольлазі Архангельської обл. Російської Федерації. Реабілітований Івано-Франківським облсудом 13 лютого 1963 р.

МИЦИК Єлизавета Лазарівна, 1920 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована 96 Коломийським ПЗ НКВС 24 березня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 20 вересня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджена до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Івано-Франківським облсудом 13 лютого 1963 р.

МІСЬКИЙ Микола Георгійович, 1899 р.н., українець, столяр. Заарештований Коломийським ПЗ НКВС 10 січня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР. Засуджений не був. Справа припинена оперуповноваженим Чернівецького РВ НКВС 24 жовтня 1940 р. на підставі ст. 5 КПК УРСР.

ПРОДАНЮК Ілля Тарасович, 1915 р.н., українець, освіта неповна середня, солдат румунської армії. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 8 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 2 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 17 листопада 1989 р.

РЕХЛО Олена Іванівна, 1890 р.н., народилася в с. Стецева Снятинського р-ну Станіславської обл., українка, неписьменна, селянка. Заарештована УМДБ Чернівецької обл. 16 листопада 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 12 січня 1949 р. за зв’язок з ОУН і недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 29 січня 1993 р.

РІПКА Михайло Миколайович, 1909 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 22 квітня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 21 серпня 1940 р. за нele-

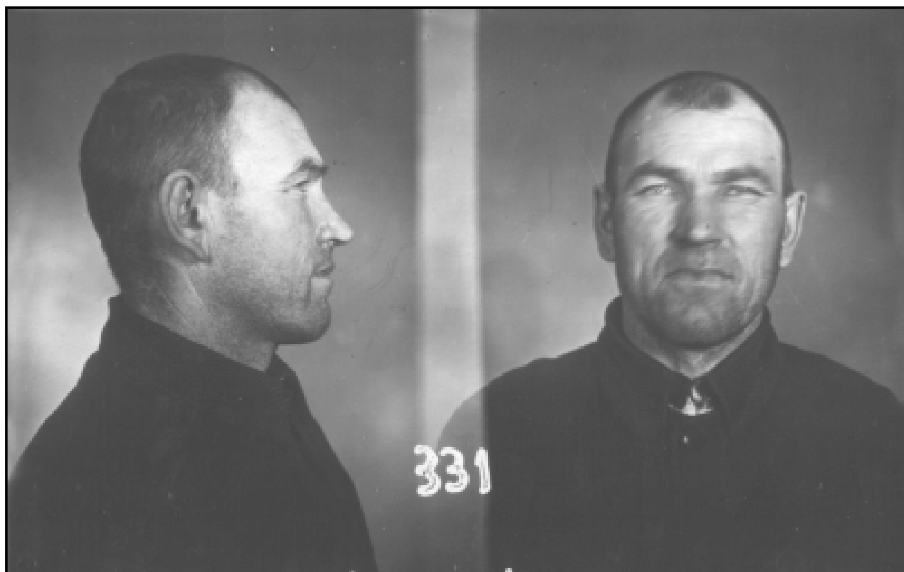

Фото з кримінальної справи Міського М.Г.

гальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Івано-Франківською облпрокуратурою 14 травня 1996 р.

РІЧКЕНДА Василь Тодорович, 1915 р.н., українець, освіта неповна середня, робітник. Заарештований 96 Коломийським ПЗ НКВС 29 лютого 1940 р. ОН при НКВС СРСР 4 вересня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 2 серпня 1946 р. у місцях позбавлення волі у Волгоградській обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 31 березня 1966 р.

РОСІЙЧУК Василь Степанович, 1906 р.н., українець, освіта початкова, бригадир дистанції будівель і споруд ст. Чернівці. Заарештований МДБ Кишинівської залізниці 20 травня 1951 р. ВТ ОдВО 27 жовтня 1951 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Верховним судом СРСР 3 серпня 1956 р.

САВЧУК Григорій Семенович, 1910 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 628 сп 174 сд. Заарештований ВКР "Смерш" 174 сд 29 грудня 1944 р. ВТ 174 сд 6 січня 1945 р. за спробу перейти на бік ворога за ст. 58-1 "б" КК РРФСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований військовою прокуратурою Західного регіону України 12 березня 1997 р.

САЛИГА Василь Онуфрійович, 1914 р.н., українець, освіта неповна середня, солдат румунської армії. Заарештований 96 Коломийським ПЗ НКВС 12 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 10 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Івано-Франківською облпрокуратурою 15 вересня 1997 р.

САЛИГА Микола Григорович, 1911 р.н., українець, освіта неповна середня, солдат румунської армії. Заарештований 96 Коломийським ПЗ НКВС 3 травня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 25 листопада 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Івано-Франківською облпрокуратурою 29 серпня 1997 р.

СКАКУН Василь Прокопович, 1904 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 23 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 21 липня 1965 р.

СКИДАНЮК Микола Прокопович, 1910 р.н., українець, селянин. Заарештований 27 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Верховним судом України 22 грудня 1994 р.

СКОРЕЙКО Олександр Онуфрійович, 1909 р.н., румун, освіта середня, робітник. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 7 жовтня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 24 травня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-14 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Повторно заарештований 7 червня 1944 р. ОН при НКВС СРСР 10 січня 1945 р. за антирадянську агітацію і участь в антирадянській групі за ст. ст. 58-10, 58-11 КК РРФСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 травня 1989 р.

СУЛЯК Корнель Данилович, 1921 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Снятинським РВ НКВС 3 квітня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 2 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Івано-Франківською облпрокуратурою 15 жовтня 1997 р.

СУЛЯК Марин Данилович, 1915 р.н., українець, освіта неповна середня, солдат румунської армії. Заарештований Снятинським РВ НКВС 3 квітня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 2 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Івано-Франківською облпрокуратурою 15 жовтня 1997 р.

СУЛЯК Филимон Васильович, 1913 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 1 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Тернопільською облпрокуратурою 23 листопада 1999 р.

ТАЩУК Степан Іванович, 1911 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 25 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 9 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер у 1942 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Івано-Франківською облпрокуратурою 7 травня 1996 р.

ФОРФИЛО Василь Григорович, 1911 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований 9 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 29 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Івано-Франківською облпрокуратурою 6 червня 1996 р.

ХІМЮК Олександр Семенович, 1921 р.н., українець, освіта неповна середня, швець. Заарештований Коломийським ПЗ НКВС 7 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 2 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 13 липня 1972 р.

ЧУВИК Ганна Миколаївна, 1944 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. вислана на спецпоселення за батька, звинуваченого в антирадянській агітації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЧУВИК Єлизавета Миколаївна, 1940 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЧУВИК Марія Давидівна, 1915 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. вислана на спецпоселення за чоловіка, звинуваченого в антирадянській агітації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЧУВИК Микола Прокопович, 1907 р.н., українець, освіта початкова, залізничник. Заарештований Кіцманським РВ НКДБ 28 листопада 1944 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 26 квітня 1946 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР засуджений до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 13 червня 1959 р.

ЧУВИК Орися Миколаївна, 1937 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. вислана на спецпоселення за батька, звинуваченого в антирадянській агітації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЧУВИК Степанія Миколаївна, 1934 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ШАМРАЙ Кузьма Остапович, 1893 р.н., народився в Харківській обл., українець, освіта початкова, робітник. Заарештований Кіцманським РВ НКДБ 21 жовтня 1944 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР. Засуджений не був. Справа припинена ст. слідчим слідвідділу УНКДБ Чернівецької обл. 16 квітня 1945 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований.

ШПАЮК Іван Олексійович, 1910 р.н., українець, освіта неповна середня, солдат румунської армії. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 8 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 2 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер у Сєвжелдорлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 17 листопада 1989 р.

ШПАЮК Йосип Дорофтейович, 1915 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 24 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Тернопільським облсудом 7 лютого 1991 р.

ЯРМИСТИЙ-СКАКУН Тодор Георгійович, 1908 р.н., українець, неписьменний, колійник ст. Чернівці. Заарештований ВТВ НКДБ Кишинівської залізниці ст. Чернівці 30 грудня 1945 р. ВТ Кишинівської залізниці ст. Чернівці 25 лютого 1946 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР засуджений до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 жовтня 1992 р.

ШИШКІВЦІ

БОЙКО Тимофій Артемович, 1903 р.н., народився в с. Ставчани Хотинського р-ну, українець, освіта початкова, селянин. Заарештований ПЗ НКВС СРСР 23 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 20 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 лютого 1990 р.

БУГАЙ Ілля Васильович, 1912 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 28 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 27 березня 1943 р. у місцях позбавлення волі в Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 листопада 1990 р.

ГАВДУН Василь Миколайович, 1914 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 28 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 листопада 1990 р.

ГЕРМАН Іван Васильович, 1913 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 18 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 28 квітня 1990 р.

ГЕРМАН Іван Георгійович, 1908 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 17 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 20 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 27 липня 1990 р.

ГУЛЕЙ Іван Миколайович, 1924 р.н., українець, освіта неповна середня, учень. Заарештований 25 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 2 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 12 квітня 1990 р.

ДУШИНСЬКИЙ Микола Тодорович, 1910 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 20 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 22 березня 1990 р.

ІЛИК Іван Васильович, 1914 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований 97 ПЗ НКВС 31 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 15 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 13 серпня 1943 р. у Самарлазі Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 2 листопада 1990 р.

ІЛИК Юрій Іванович, 1919 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований 97 ПЗ НКВС 31 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 15 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 2 листопада 1990 р.

КОВАЛЬСЬКА Марія Іванівна, 1916 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОВАЛЬСЬКА Степанія Дмитрівна, 1941 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КОРЖЕНІВСЬКИЙ Євген Євгенович, 1921 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 18 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 30 листопада 1971 р.

КОРЖЕНІВСЬКИЙ Ілля Євгенович, 1910 р.н., українець, освіта початкова, коваль. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 18 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 30 листопада 1971 р.

КРИВЕНЧИК Іван Степанович, 1912 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 18 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 28 квітня 1990 р.

ЛИНКО Зіновія Миколаївна, 1929 р.н., українка, освіта неповна середня, колгоспниця. Заарештована Кіцманським РВ МДБ 4 травня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 18 червня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ЧФ 7 травня 1955 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 20, 54-1 "а" на ст. 54-12 КК УРСР за недонесення і термін покарання змінено на 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 29 грудня 1991 р.

ЛИНКО Микола Онуфрійович, 1898 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований

Кіцманським РВ МДБ 4 травня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 18 червня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ЧФ 7 травня 1955 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 20, 54-1 "а" на ст. 54-12 КК УРСР за недонесення і термін покарання змінено на 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 грудня 1991 р.

ЛИПКА Іван Якович, 1922 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 10 січня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 29 березня 1946 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 березня 1991 р.

ЛИПКА Костянтин Миколайович, 1914 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Кіцманським РВ МВС 27 грудня 1946 р. Чернівецьким обласним судом 27 лютого 1947 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі в загальних місцях ув'язнення. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛИПКА Мафта Михайлівна, 1924 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована УНКДБ Чернівецької обл. 10 січня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 29 березня 1946 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 27 березня 1991 р.

ЛИПОВИК Георгій Онуфрійович, 1908 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 18 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 30 листопада 1971 р.

ЛИПОВИК Марія Дмитрівна, 1906 р.н., народилася в с. Борівці, українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 31 березня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛИПОВИК Никифор Васильович, 1899 р.н., українець, освіта неповна середня, секретар сільради. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 4 січня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 10 квітня 1946 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 червня 1990 р.

ЛИПОВИК Степан Миколайович, 1908 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 25 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 27 жовтня 1989 р.

ЛІТУН Василь Григорович, 1912 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 28 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 5 липня 1943 р. у місцях позбавлення волі в Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 листопада 1990 р.

ЛІТУН Василь Миколайович, 1907 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кіцманським РВ НКДБ 29 вересня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 15 грудня 1944 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 20 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

ЛІТУН Василь Олексійович, 1921 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 22 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер у Печлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 17 листопада 1989 р.

ЛІТУН Ганна Василівна, 1932 р.н., українка. За постановою ОН при МВС СРСР від 11 квітня 1947 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛІТУН Георгій Васильович, 1893 р.н., українець, освіта неповна середня, механік. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 10 липня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 8 жовтня 1946 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 листопада 1994 р.

ЛІТУН Георгій Миколайович, 1912 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 28 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 листопада 1990 р.

ЛІТУН Марія Василівна, 1913 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МВС СРСР від 11 квітня 1947 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Померла на спецпоселенні в Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛІТУН Мафта Василівна, 1940 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЛІТУН Олексій Григорович, 1920 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 23 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 26 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 27 жовтня 1989 р.

МИРОНИК Андрій Степанович, 1919 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 17 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 20 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 27 липня 1990 р.

РИХЛО Зіновія Олексіївна, 1931 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 29 березня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Померла на спецпоселенні в 1946 р. у Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РИХЛО Іван Васильович, 1926 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 16 листопада 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 12 січня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 7 серпня 1950 р. у Рєчлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 січня 1993 р.

РИХЛО Ілля Миколайович, 1911 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 22 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 17 листопада 1989 р.

РИХЛО Катерина Василівна, 1890 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РИХЛО Марія Олексіївна, 1938 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 29 березня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РИХЛО Мафта Іванівна, 1911 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РИХЛО Мафта Миколаївна, 1923 р.н., українка, освіта початкова. Заарештована Чортківським ПЗ НКВС 18 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджена до 3 р. позбавлення волі у ВТК. Реабілітована Чернівецьким облсудом 28 квітня 1990 р.

РИХЛО Олексій Васильович, 1906 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кіцманським РВ НКДБ 22 вересня 1944 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР. Засуджений не був. Помер 1 жовтня 1944 р. у місцях позбавлення волі. Справа припинена ст. слідчим слідвідділу УНКДБ Чернівецької обл. 2 листопада 1944 р. на підставі ст. 4 п. "а" КПК УРСР. Реабілітований на підставі Закону України від 17 квітня 1991 р.

РИХЛО Олексій Олексійович, 1941 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 29 березня 1945 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СЕМЕНЮК Степан Лук'янович, 1912 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 20 листопада 1940 р. ОН при НКВС СРСР 14 червня 1941 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 12 квітня 1990 р.

СТЕФАНЧУК Семен Георгійович, 1916 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 28 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 11 червня 1943 р. у Печлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 листопада 1990 р.

ТАНАСІЙЧУК Магдалина Степанівна, 1915 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Кіцманським РВ МДБ 19 листопада 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 25 грудня 1948 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ЧФ 14 квітня 1955 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 20, 54-1 "а" на ст. 54-12 КК УРСР за недонесення і термін покарання змінено на 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 15 липня 1991 р.

ТАНАСІЙЧУК Степан Іванович, 1922 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 18 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 25 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 31 жовтня 1940 р. у Сєвпечлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 22 березня 1990 р.

УРСУЛЯК Василь Мафтейович, 1918 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 28 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 25 березня 1942 р. у Печлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 листопада 1990 р.

УРСУЛЯК Іван Мафтейович, 1920 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 23 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 26 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 27 жовтня 1989 р.

УРСУЛЯК Костянтин Васильович, 1912 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 18 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 25 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 27 жовтня 1989 р.

ФАЛІБОГА Василина Михайлівна, 1942 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФАЛІБОГА Дмитро Васильович, 1922 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований 12 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 22 березня 1990 р.

ФАЛІБОГА Дмитро Михайлович, 1929 р.н., українець, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФАЛІБОГА Зіновія Михайлівна, 1934 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ФАЛІБОГА Іван Васильович, 1925 р.н., українець, освіта початкова, учень. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 6 листопада 1939 р. ОН при НКВС СРСР 2 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТК. Реабілітований Чернівецьким облсудом 12 квітня 1990 р.

ФАЛІБОГА Магдалина Михайлівна, 1943 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФАЛІБОГА Марія Михайлівна, 1927 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ФАЛІБОГА Михайло Васильович, 1899 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Кіцманським РВ НКДБ 22 вересня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 15 грудня 1944 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до вищої міри покарання. ПВР СРСР 21 лютого 1945 р. вирок замінено на 20 р. каторжних робіт. Помер 2 листопада 1945 р. у Воркутлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

ФАЛІБОГА Олена Дмитрівна, 1919 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФЕДИК Іван Юрійович, 1904 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 4 травня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 18 червня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 травня 1992 р.

ФЕДИК Семен Георгійович, 1907 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 19 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 25 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 22 березня 1990 р.

ШУПЕНЯ Василь Іванович, 1925 р.н., українець, освіта початкова, учень. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 6 листопада 1939 р. ОН при НКВС СРСР 2 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТК. Реабілітований Чернівецьким облсудом 12 квітня 1990 р.

ШУПЕНЯ Ілля Іванович, 1912 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 28 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 листопада 1990 р.

ШУПЕНЯ Марія Михайлівна, 1913 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована Чортківським ПЗ НКВС 16 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 2 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджена до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецьким облсудом 16 лютого 1990 р.

ШУПЕНЯ Петро Юрійович, 1906 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 16 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 2 липня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 лютого 1990 р.

ШУПЕНЯ Семен Васильович, 1912 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 28 грудня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 листопада 1990 р.

Ю Ж И Н Е Ц Ь

Пам'ятник жертвам політичних репресій

БОГДАН Орестина Степанівна, 1915 р.н., українка, освіта неповна середня, кравчиня. Заарештована Кіцманським РВ НКДБ 29 вересня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 15 грудня 1944 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджена до 15 р. каторжних робіт. Померла 25 червня 1946 р. у Карлазі Карагандинської обл. Казахської РСР. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

БОЯНОВСЬКА Єлизавета Георгіївна, 1893 р.н., народилася в м. Кіцмань, українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ВІЗНЮК Фросина Григорівна, 1920 р.н., українка, освіта початкова, колгоспниця. Заарештована Кіцманським РВ МВС 25 листопада 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 10 січня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Військовою колегією ВС СРСР 27 березня 1954 р. термін покарання знижено до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 24 січня 1992 р.

ГАВРИЛЮК Василь Васильович, 1918 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 22 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 25 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 5 жовтня 1989 р.

ГНАТЧУК Ганна Іванівна, 1909 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Кіцманським РВ МДБ 25 листопада 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 27 січня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 23 серпня 1955 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 20, 54-1 "а" на ст. 46 КК УРСР і термін покарання змінено на 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 31 березня 1992 р.

ГНАТЧУК Іван Тимофійович, 1908 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 25 листопада 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 27 січня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 23 серпня 1955 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 20, 54-1 "а"

на ст. 46 КК УРСР і термін покарання змінено на 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 березня 1992 р.

ГУРАЛЕК Василь Степанович, 1921 р.н., українець, освіта неповна середня, різноробочий. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 17 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер у 1940 р. у Печлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 19 січня 1989 р.

ЗЕЛІСКО Василь Дементійович, 1895 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 16 квітня 1951 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 4 червня 1951 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ УралВО 11 березня 1955 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 20, 54-1 "а" на ст. 54-12 КК УРСР за недонесення і термін покарання змінено на 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 8 вересня 1992 р.

ЛАЗАРЯК Олександра Георгіївна, 1892 р.н., народилася в м. Кіцмань, українка, неписьменна, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛЕСЕЦЬКА Ганна Георгіївна, 1880 р.н., народилася в м. Кіцмань, українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні в 1944 р. в Омській обл. Російської Федерації.

ЛІКАР Зоя Андріївна, 1914 р.н., українка, освіта неповна середня, колгоспниця. Заарештована Кіцманським РВ МВС 25 листопада 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 10 січня 1949 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Померла 30 листопада 1953 р. в Інталазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 24 січня 1992 р.

ЛІКАР Іван Михайлович, 1911 р.н., українець, освіта неповна середня, колгоспник. Заарештований Кіцманським РВ МВС 25 листопада 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 10 січня 1949 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 24 січня 1992 р.

ЛІКАР Юрій Іванович, 1901 р.н., українець, освіта неповна середня, столяр. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 18 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 лютого 1990 р.

МИРОНИК Ілля Іванович, 1914 р.н., українець, освіта неповна середня, колгоспник. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 18 квітня 1951 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 4 червня 1951 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПдУралВО 17 червня 1955 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 20, 54-1 "а" на ст. 54-12 КК УРСР за недонесення і термін покарання змінено на 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 вересня 1991 р.

МИРОНЮК Ілля Миколайович, 1919 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 22 жовтня 1939 р. ОН при НКВС СРСР 25 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 5 жовтня 1989 р.

ПІЦИК Василь Миколайович, 1919 р.н., українець, освіта неповна середня, продавець. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 27 листопада 1948 р. ОН при МДБ СРСР 20 квітня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 10 червня 1992 р.

ПІЦИК Микола Тодорович, 1886 р.н., українець, освіта неповна середня, сторож. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 26 листопада 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 7 лютого 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 березня 1992 р.

СЕМЕРГА Василь Іванович, 1908 р.н., українець, неписьменний, колгоспник. Заарештований Кіцманським РВ МДБ 18 червня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 14 серпня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 23 травня 1956 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 16 квітня 1992 р.

ЧЕМЕРИС Степан Миронович, 1922 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Кіцманським РВ НКДБ 9 жовтня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 15 грудня 1944 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

ШИКИРІНСЬКИЙ Микола Іванович, 1910 р.н., українець, освіта початкова, коваль. Заарештований Кіцманським РВ НКДБ 29 вересня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 15 грудня 1944 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 20 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 7 березня 1956 р. термін покарання знижено до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

СПИСОК ГРОМАДЯН, РЕПРЕСОВАНИХ РАДЯНСЬКОЮ ВЛАДОЮ, НА ЯКИХ НЕМАЄ ДОКУМЕНТІВ В АРХІВАХ МВС ТА СБУ

БЕРЕГОМЕТ

ІРИЧУК Віра Григорівна, 1927 р.н., народилася в с. Вілія Шумського р-ну Тернопільської обл., українка, селянка.

ІРИЧУК Григорій Петрович, 1922 р.н., народився в с. Глиниця, українець, селянин.

БІЛА

БЕЗУШКО Микола Михайлович, 1920 р.н., українець, селянин.

БОРІВЦІ

ВОЛЯНСЬКИЙ Іван Миколайович, 1920 р.н., українець, селянин.

КАРБАШЕВСЬКА Марія Григорівна, 1904 р.н., українка, селянка.

КРАВЧУК Григорій Васильович, 1909 р.н., українець, селянин.

ОДИНАК Михайло Степанович, 1889 р.н., українець, селянин.

СЛИВКА Михайло Іванович, 1906 р.н., українець, селянин.

БРУСНИЦЯ

ГРИЦЮК Василь Миколайович, 1872 р.н., українець, селянин.

КОЗЬМА Марія Іванівна, українка, селянка.

ПЕТРАЩУК Іван Захарович, 1918 р.н., українець, селянин.

ПЕТРАЩУК Микола Танасійович, 1918 р.н., українець, селянин.

РУСНАК Дмитро Танасійович, 1922 р.н., українець, селянин.

ТРАЧУК Іван Георгійович, 1907 р.н., українець, селянин.

ЯВОРЕНКО Дмитро Захарович, 1923 р.н., українець, селянин.

ЯВОРЕНКО Танасій Корнилович, 1918 р.н., українець, селянин.

ВАЛЯВА

ГРЕЙФ Габріела Тунівна, 1934 р.н., єврейка.

ГРЕЙФ Гергард Туньович, 1935 р.н., єврей.

ГРЕЙФ Регіна Ісаківна, 1908 р.н., єврейка.

КИШКАН Олена Миколаївна, 1921 р.н., українка, селянка.

НЕПІТ Степанія Захарівна, 1920 р.н., українка, селянка.

ВЕРХНІ СТАНІВЦІ

КОСТАЩУК Василь Іванович, українець.

ОСИПЧУК Адам Васильович, українець.

ОСИПЧУК Василина Миколаївна, українка.

ОСИПЧУК Василь Онуфрійович, 1899 р.н., українець, селянин.

ОСИПЧУК Ольга Василівна, 1929 р.н., українка.

СОПКО Дмитро Іванович, 1911 р.н., українець, селянин.

ЦАРИК Дмитро Миколайович, 1919 р.н., українець, селянин.

ГАВРИЛІВЦІ

КУШНІРЮК Георгій Олексійович, 1915 р.н., українець, селянин.

КУШНІРЮК Юстина Іванівна, 1922 р.н., українка, колгоспниця.

ГЛИНИЦЯ

ДРАФТ Тодор Михайлович, 1877 р.н., народився в с. Костинці Сторожинецького р-ну, румун, освіта середня, примар.

ЄРИЧУК Микола Петрович, 1926 р.н., українець, освіта неповна середня, колгоспник.

ПАНТЮК Іван Васильович, 1909 р.н., українець, селянин.

ПАНТЮК Марія Іванівна, 1932 р.н., українка.

ДАВИДІВЦІ

БЕВЦИК Костянтин Деонизійович, 1918 р.н., українець, селянин.

БЕВЦИК Микола Петрович, 1922 р.н., українець, селянин.

ВІКСИЧ Василь Миколайович, 1920 р.н., українець, селянин.

ЖЕНИКАЙ Георгій Георгійович, 1922 р.н., українець, селянин.

КАВЮК Василь Георгійович, 1898 р.н., українець, селянин.

КОШМАН Василь Тимофійович, 1922 р.н., українець, селянин.

КРИКЛИВЕЦЬ Мафтей Степанович, 1920 р.н., українець, селянин.

КРИКЛИВЕЦЬ Микола Дмитрович, 1890 р.н., українець, селянин.

КРИКЛИВЕЦЬ Степан Дмитрович, 1902 р.н., українець, селянин.

ДРАЧИНЦІ

АВРАМ Сильвестр Георгійович, 1904 р.н., українець, освіта початкова, селянин.

ВІКСІЧ Сильвестр Михайлович, 1907 р.н., українець, селянин.

КИЛЬЯН Марія Тодорівна, 1920 р.н., українка, селянка.

КУРЧАК Олександр Ілліч, 1875 р.н., українець, освіта початкова, селянин.

ЛУНГУЛ Павло Миколайович, 1906 р.н., українець, селянин.

ДУБІВЦІ

ГАРМАТЮК Адам Петрович, 1916 р.н., українець, селянин.

КОЗЬМИК Марія Михайлівна, 1914 р.н., українка, селянка.

НЯВЧУК Марафта Омелянівна, 1891 р.н., українка, селянка.

РУСНАК Денис Сильвестрович, українець, селянин.

РУСНАК Євген Сильвестрович, українець, селянин.

РУСНАК Євгенія Денисівна, українка, селянка.

РУСНАК Марафта Євгенівна, українка, селянка.

ТОДОРЮК Зінаїда Сильвестрівна, 1913 р.н., українка, селянка.

ЦИГАНЧУК Іван Петрович, 1879 р.н., українець, селянин.

ЗЕЛЕНІВ

ГАСЯК Георгій Сильвестрович, 1927 р.н., українець, селянин.

ГРИЦЮК Георгій Михайлович, 1883 р.н., українець, селянин.

ДАНИЛЯК Іван Тодорович, 1898 р.н., українець, селянин.

КАЛЕНЧУК Василь Петрович, 1896 р.н., українець, селянин.

ПОНИЧ Івона Петрівна, 1920 р.н., українка, селянка.

ПОНИЧ Марафта Миколаївна, 1892 р.н., українка, селянка.

СОЙКА Євген Михайлович, 1921 р.н., українець, селянин.

КИСЕЛІВ

АНДРІЄЦЬ Микола Васильович, 1929 р.н., українець, селянин.

ГУМЕНЮК Ілля, українець, селянин.

КОЗИК Олександр Іванович, 1920 р.н., українець, неписьменний, селянин.

ЯКІВЧИК Георгій Петрович, 1913 р.н., українець, селянин.

ЯКІВЧИК Микола Іванович, 1926 р.н., українець, селянин.

ЯКІВЧИК Олександр Іванович, 1928 р.н., українець, селянин.

КІЦМАНЬ

ТКАЧУК Василь Георгійович, 1916 р.н., українець, освіта початкова, селянин.

КЛІВОДИН

БАЖАН Іван Тодорович, 1899 р.н., українець, селянин.

ГАВРИЛЮК Пантелій Пантелійович, 1899 р.н., українець, селянин.

ПОПОВЕЦЬКА Марія Іллівна, 1935 р.н., українка.

ПОПОВЕЦЬКА Параска Дмитрівна, 1912 р.н., українка, селянка.

ПОПОВЕЦЬКИЙ Василь Ілліч, 1938 р.н., українець.

ПОПОВЕЦЬКИЙ Ілля Ілліч, 1941 р.н., українець.

САВЧУК Степанія Олександрівна, 1920 р.н., українка, селянка.

ТАРНОВЕЦЬКА Марія Василівна, 1911 р.н., українка, селянка.

ТАРНОВЕЦЬКИЙ Микола Степанович, 1906 р.н., українець, селянин.

ЛАШКІВКА

ГРИЖУК Марія Іванівна, 1916 р.н., українка, селянка.

ЗЕЛЕНЬКО Ілля Васильович, 1923 р.н., українець.

МАКОВІЙЧУК Денис Ілліч, 1925 р.н., українець, селянин.

МАЛАЙКО Давид Георгійович, 1918 р.н., українець, селянин.

МАЛАЙКО Олена Георгіївна, 1912 р.н., українка, освіта початкова, селянка.

МИХАЛЬЧУК Микола Омелянович, 1917 р.н., українець, селянин.

ЛУЖАНИ

БАШАК Іван Михайлович, 1918 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин.

МАЛЯТИНЦІ

ГРІНКА Онуфрій Йосипович, 1903 р.н., українець, селянин.

КОЛОТИЛЮК Георгій Порфирович, 1911 р.н., українець, селянин.

МАРКЕВИЧ Леонтій Дементійович, 1910 р.н., українець, селянин.

МЕЛЬНИК Дмитро Степанович, 1905 р.н., українець, селянин.

ПАВЛЮК Микола Купріянович, 1902 р.н., українець, селянин.

ТИМОФІЙЧУК Василь Тимофійович, 1918 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин.

ТУМАК Іван Онуфрійович, 1908 р.н., українець, селянин.

ЧИЖЕВСЬКИЙ Іван Юрійович, 1918 р.н., українець, селянин.

МАМАЇВЦІ

ГРИЩЕНКО Микола Васильович, 1921 р.н., українець, селянин.

ЦИГАНЮК Євфросинія Василівна, 1891 р.н., українка, селянка.

ЦИГАНЮК Костянтин Олександрович, 1881 р.н., українець, селянин.

НЕПОЛОКІВЦІ

БОДНАР Тодор Тодорович, 1895 р.н., українець, селянин.

БОЙЧУК Михайло, 1920 р.н., українець, селянин.

ВАТАМАНЮК Михайло, 1893 р.н., українець, селянин.

ГРИЩУК Козьма Миколайович, 1900 р.н., українець, селянин.

ГРИЩУК Марія Козьмівна, 1925 р.н., українка, селянка.

ГРИЩУК Параска Козьмівна, 1900 р.н., українка, селянка.

САВКА Іван Петрович, 1895 р.н., українець, селянин.

СТРИЖКО Сильвестр Іванович, 1900 р.н., українець, освіта початкова, власник ресторану.

ТАРНОВЕЦЬКИЙ Дмитро, 1925 р.н., українець, селянин.

НИЖНІ СТАНІВЦІ

АНДРУСЯК Василь Григорович, 1910 р.н., українець, освіта початкова, селянин.

ВАСИЛИНЮК Роман Іванович, 1912 р.н., українець, селянин.

ЄРЕМЧУК Іван Павлович, 1910 р.н., українець, селянин.

ІЛЬНИЦЬКА Матрона Гаврилівна, 1877 р.н., українка, селянка.

КАРПІЛЬ Айзик Мордкович, 1882 р.н., єврей, торговець.

ЛЮТИК Василь Пилипович, 1933 р.н., українець.

ЛЮТИК Дмитро Михайлович, 1900 р.н., українець, селянин.

ЛЮТИК Микола Пилипович, 1938 р.н., українець.

МАКОВІЙ Іван Дмитрович, 1900 р.н., українець, селянин.

МАРЧУК Марія Євтихіївна, 1905 р.н., народилася в с. Мамаївці, українка, селянка.

МАРЧУК Микола Іванович, 1942 р.н., українець.

СОБКО Нестор Маковійович, 1929 р.н., українець.

ХОДАН Маковій Тодорович, 1897 р.н., українець, селянин.

ЧУВИК Михайло Георгійович, 1900 р.н., українець, селянин.

ШИМАНСЬКА Лідія Мартинівна, 1936 р.н., українка.

ШИМАНСЬКИЙ Йосип Мартинович, 1935 р.н., українець.

ОРШІВЦІ

ЛАКУСТА Василь Григорович, 1914 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин.

ЧОРНЕЙ Анастасія Степанівна, 1931 р.н., українка.

ЧОРНЕЙ Марія Георгіївна, 1900 р.н., українка, селянка.

ОШИХЛІБИ

БОЙДА Денис Дмитрович, 1923 р.н., українець, освіта початкова, селянин.

НИКИФОРЮК Артемон Іванович, 1914 р.н., українець, освіта початкова, селянин.

НИКИФОРЮК Григорій Данилович, 1877 р.н., українець, селянин.

РЕВАКІВЦІ

БАКРІВ Пилип Іванович, 1927 р.н., українець, селянин.

БРЕНИК Захар Іванович, 1923 р.н., українець, освіта початкова, селянин.

ІЛІЧУК Дмитро Дмитрович, 1907 р.н., українець, селянин.

СТАВЧАНИ

АЛЕКСІЄВИЧ Георгій Партемович, 1882 р.н., українець, учитель.

АЛЕКСІЄВИЧ Теодосій Васильович, 1888 р.н., українець, селянин.

КАДИЩУК Гафія Никифорівна, 1914 р.н., народилася в с. Гаврилівці, українка, освіта початкова, селянка.

СКУТАР Василь Дмитрович, 1924 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин.

СКУТАР Дмитро Степанович, 1880 р.н., українець, селянин.

ФЕДОРЯК Василь Олексійович, 1913 р.н., українець, селянин.

ФІЛІПЧУК Дорофтей Дмитрович, 1909 р.н., українець, селянин.

СТРІЛЕЦЬКИЙ КУТ

БУРАЧЕК Василь Дмитрович, 1912 р.н., українець, освіта початкова, селянин.

МИХАЙЛЮК Василь Якович, 1922 р.н., українець, селянин.

СУХОВЕРХІВ

ШИМАНСЬКИЙ Іван Антонович, українець, селянин.

ХЛІВИЩЕ

ГЕБА Віктор Семенович, 1905 р.н., українець, освіта початкова, селянин.

КАТЕРИНЮК Василина Семенівна, 1908 р.н., українка, селянка.

ШТЕФЮК Зоя Костянтинівна, 1888 р.н., українка, освіта початкова, селянка.

ШТЕФЮК Олександр Тодорович, 1885 р.н., українець, неписьменний, селянин.

ШИПИНЦІ

БАЛАНЕЦЬКА Марія, 1908 р.н., українка, селянка.

БЛИЩУК Зіновія Денисівна, 1918 р.н., українка, селянка.

ГРЕКУЛ Ганна Омелянівна, 1904 р.н., українка, селянка.

ГРЕКУЛ Денис Парафтейович, 1907 р.н., українець, селянин.

ГРЕКУЛ Іван Михайлович, 1907 р.н., українець, селянин.

ГРЕКУЛ Ілля Мафтейович, 1913 р.н., українець, селянин.

ГРЕКУЛ Сильвестр Васильович, 1914 р.н., українець, селянин.

ГУЦУЛЯК Захар Ілліч, 1915 р.н., українець, селянин.

ГУЦУЛЯК Дмитро Ілліч, 1919 р.н., українець, селянин.

ДРАПАКА Хрисанф Парафтейович, 1912 р.н., українець, селянин.

ДРУЦУЛ Зіновія Іванівна, 1912 р.н., українка, селянка.

ЄРМІЙЧУК Микола Еммануїлович, 1919 р.н., українець, селянин.

ЖИТАР Захар Миколайович, 1920 р.н., українець, селянин.

ЗАЙШЛЮК Василь Семенович, 1919 р.н., українець, селянин.

ЗАЙШЛЮК Захар Миколайович, 1921 р.н., українець, селянин.

ІВАСЮК Іван, 1905 р.н., українець, селянин.

ІВАСЮК Хрисанф Григорович, 1918 р.н., українець, селянин.

КИРИЛЮК Євгенія Маноліївна, 1915 р.н., українка, селянка.

КОЗАК Микола Васильович, 1914 р.н., українець, селянин.

КОРНИШ Георгій Васильович, 1888 р.н., українець, селянин.

КОРНИШ Марія Іванівна, 1896 р.н., українка, селянка.

ЛУЦЯК Домна Михайлівна, 1903 р.н., українка, селянка.

ЛУЦЯК Корній Іванович, 1922 р.н., українець, селянин.

МЕЛЬНИК Іван Прокопович, 1917 р.н., українець, селянин.

МИРОНЮК Асинефта Мафтеївна, 1920 р.н., українка, селянка.

МИРОНЮК Володимир Адамович, 1927 р.н., українець, селянин.

МИРОНЮК Ганна Адамівна, 1923 р.н., українка, селянка.

МИРОНЮК Ганна Дмитрівна, 1917 р.н., українка, селянка.

МИРОНЮК Григорій Мафтейович, 1914 р.н., українець, селянин.

МИРОНЮК Єлизавета Миколаївна, 1908 р.н., українка, селянка.

МИРОНЮК Лукерія, 1904 р.н., українка, селянка.

МИРОНЮК Степанія Софронівна, 1922 р.н., українка, селянка.

МІСЬКИЙ Михайло, 1924 р.н., українець, селянин.

МІХАЙЛИК Василь Тодорович, 1921 р.н., українець, селянин.

МУРИН Іван, 1916 р.н., українець, селянин.

РОСІЙЧУК Дмитро Петрович, 1912 р.н., українець, селянин.

САЛИГА Денис Миронович, 1914 р.н., українець, селянин.

САЛИГА Корній Онуфрійович, 1921 р.н., українець, селянин.

СЕМЕНОВИЧ Захар Парафтейович, 1916 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин.

СЕМЕНОВИЧ Микола Денисович, 1919 р.н., українець, селянин.

СКИДАНЮК Микола Іванович, 1905 р.н., українець, селянин.

СТРУГАР Корній Михайлович, 1921 р.н., українець, селянин.

СУЛЯК Дмитро Данилович, 1912 р.н., українець, селянин.

СУЛЯК Парафтей Данилович, 1923 р.н., українець, селянин.

ТАЩУК Василь Гаврилович, 1903 р.н., українець, селянин.

ТАЩУК Денис Гаврилович, 1900 р.н., українець, селянин.

ТРІСКА Євгенія Мануїлівна, 1920 р.н., українка, селянка.

ФОРФИЛО Василь, 1919 р.н., українець, селянин.

ЧОВІК Василь, українець, селянин.

ШИШКІВЦІ

АНТОНЮК Іван Томашович, 1920 р.н., українець, селянин.

БРИЧКА Іван Миколайович, 1911 р.н., українець, селянин.

БУГАЙ Василь Іванович, 1920 р.н., українець, селянин.

ГАВДУН Микола Олексійович, 1926 р.н., українець.

ГЕРМАН Василь Миколайович, 1912 р.н., українець, селянин.

ГЕРМАН Іван Степанович, українець, селянин.

ГРИГІРЧИК Василь Степанович, 1914 р.н., українець, селянин.

ГРИГІРЧИК Микола Степанович, 1920 р.н., українець, селянин.

ГУНЧАК Георгій Андрійович, 1921 р.н., українець, селянин.

ДЕРПАК Георгій Петрович, 1921 р.н., українець, селянин.

ДУШИНСЬКИЙ Іван Дмитрович, 1899 р.н., українець, селянин.

КРИВЕНЧИК Танасій Якович, 1899 р.н., українець, селянин.

КРИВЕНЧИК Яків Іванович, 1906 р.н., українець, селянин.

КУШКА Василь Васильович, 1910 р.н., українець, селянин.

ЛИПКА Василь Олексійович, 1906 р.н., українець, селянин.

ЛИПКА Іван Миколайович, 1919 р.н., українець, селянин.

МАЛІНОВСЬКИЙ Василь Михайлович, 1907 р.н., українець, селянин.

МАЛІНОВСЬКИЙ Іван Михайлович, 1912 р.н., українець, селянин.

МИШКОВСЬКИЙ Василь Купріянович, 1905 р.н., українець, селянин.

МУЛИК Іван Дмитрович, 1905 р.н., українець, селянин.

РИХЛО Андрій Васильович, 1921 р.н., українець, селянин.

РИХЛО Іван Миколайович, 1914 р.н., українець, селянин.

РИХЛО Микола Дементійович, 1889 р.н., українець, селянин.

РИХЛО Олексій Іванович, 1908 р.н., українець, селянин.

РИХЛО Тодор Степанович, 1905 р.н., українець, селянин.

СЕМЕНЮК Георгій Лук'янович, 1920 р.н., українець, селянин.

СЕРБИН Василь Іванович, 1920 р.н., українець, селянин.

СЕРБИН Василь Миколайович, 1913 р.н., українець, селянин.

СТЕФАНЧУК Микола Георгійович, 1920 р.н., українець, селянин.

ТАНАСІЙЧУК Василь Миколайович, 1913 р.н., українець, селянин.

ТАНАСІЙЧУК Іван Васильович, 1912 р.н., українець, селянин.

УРСУЛЯК Василь Степанович, 1906 р.н., українець, селянин.

ФАЛІБОГА Дументій Васильович, 1920 р.н., українець, селянин.

ШУПЕНЯ Василь Тодорович, 1914 р.н., українець, селянин.

ШУПЕНЯ Юрій Петрович, 1935 р.н., українець.

ЯНЧУК Іван Васильович, 1914 р.н., українець, селянин.

НОВОСЕЛИЦЬКИЙ РАЙОН

Пам'ятник "Жертви сталінізму" в с. Ванчиківці

СУМНА СТАТИСТИКА ПОЛІТИЧНИХ РЕПРЕСІЙ

Кривавим, жорстоким котком проїхалася радянська влада по населених пунктах Новоселицького району. Не було тут села, яке б не зазнало нещадних розправ. Найбільше постраждала Магала, де було арештовано і депортовано 701 особу, місто Новоселиця – 200, села Топорівці – 195, Рідківці – 126, Бояни – 113 репресованих. У решті сіл цифри коливаються від 6 до 56 осіб. Всього з району було депортовано 1961 осіб.

Що ж це були за люди? 832 молдаванина, 520 румунів, 475 українців, 95 євреїв, 22 росіянина, 12 поляків, 3 греки, 1 німець, 1 австрієць і 6 осіб, національність яких не зазначено.

За соціальним станом репресовані ділилися так: селян – 1122, колгоспників – 40, робітників – 56, службовців – 75, червоноармійців – 29, бійців винищувального загону – 1, примарів – 20, поміщиків – 4, служителів релігійного культу – 3, солдатів румунської армії – 2, торговців – 25, домогосподарок – 33, без професії – 14 осіб.

Серед репресованих було 794 чоловіки, 630 жінок, 543 дитини.

Всього було засуджено 530 осіб. З них:

за статтею 54-1 "а" – зрада батьківщини і зрадницька діяльність – 160 осіб;

за статтею 54-1 "а" – участь в ОУН – 27 осіб;

за статтями 20, 54-1 "а" – зв'язок і пособництво ОУН (УПА) – 72 особи;

за статтями 54-2, 54-10 ч. 2 – члени нелегальної релігійної організації “Свідки Єгови” – 32 особи;

за статтею 54-6 – шпигунство – 3 особи;

за статтями 54-8, 54-10 ч. 1, 54-11 – скоєння терористичного акту і приналежність до терористичної групи – 8 осіб;

за статтею 54-10 – антирадянська агітація – 58 осіб;

за статтею 54-12 – недонесення про підготовку контрреволюційного злочину – 20 осіб;

за статтею 54-13 (35, 58-13 РРФСР) – як члени контрреволюційних партій і соціально небезпечний елемент – 105 осіб;

за статтями 16, 80 – спроба та нелегальний перехід кордону – 33 особи.

По дві особи було засуджено за співробітництво з іноземною державою; боротьбу проти революційного руху; ухиляння від мобілізації в Червону армію; як члени нелегальної релігійної організації п’ятидесятників. По одній – за зраду батьківщини і дезертирство; антирадянську діяльність; ухиляння від виконання спецзавдання і як член нелегальної релігійної організації адвентистів-реформістів.

Із 530 засуджених померло у виправно-трудових таборах 109 осіб, а із 1349 виселених на спецпоселення – 193. Всього – 302 особи.

Без даних про міру покарання в районі нараховується 88 репресованих.

Б А Л К І В Ц І

АРНАЛЮК Іван Гнатович, 1879 р.н., українець, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Помер на спецпоселенні 7 жовтня 1947 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

АРНАЛЮК Фекла Іванівна, 1886 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БОДЯН Михайло Семенович, 1890 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований Новоселицьким РВ МДБ 23 червня 1950 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 13 грудня 1950 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Справа припинена ВТ 4 ВМФ 1 червня 1955 р. на підставі ст. 4 п. 5 КПК РРФСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 листопада 1993 р.

ГРОМИК Віра Андріївна, 1939 р.н., українка. За постановою УНКДБ Чернівецької обл. від 31 січня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГРОМИК Лариса Андріївна, 1937 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГРОМИК Марія Андріївна, 1934 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГРОМИК Мірча Андрійович, 1944 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні 19 серпня 1945 р. в Архангельській обл. Російської Федерації.

ГРОМИК Юстина Дмитрівна, 1914 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ДУДКА Арсеній Миколайович, 1912 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 7 жовтня 1940 р. Чернівецьким обласним судом 28 листопада 1940 р. як соціально небезпечний елемент за ст. ст. 54-2, 54-13 КК УРСР засуджений до 4 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований судовою колегією ВС УРСР 4 жовтня 1990 р.

КОДІЦА Акулина Василівна, 1906 р.н., молдаванка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації “Свідки Єгови”. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОДІЦА Віра Кирилівна, 1927 р.н., молдаванка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КОДІЦА Михайло Петрович, 1947 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КОЗАК Леонтій Іванович, 1900 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований Новоселицьким РВ МДБ 23 червня 1950 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 13 грудня 1950 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ 4 ВМФ 1 червня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі

у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 листопада 1993 р.

ЛУК'ЯНЧУК Віра Михайлівна, 1912 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛУК'ЯНЧУК Денис Олександрович, 1939 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЛУК'ЯНЧУК Євгенія Олександрівна, 1941 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні в Архангельській обл. Російської Федерації.

МАТЧАК Зіновій Олександрович, 1910 р.н., молдаванин, освіта початкова, сержант поліції. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 6 липня 1940 р. Чернівецьким обласним судом 10 жовтня 1940 р. як соціально небезпечний елемент за ст. ст. 54-2, 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 18 лютого 1992 р.

МОРГЕНШТЕРН Міхель Мойсейович, 1883 р.н., єврей, освіта неповна середня, поміщик. Заарештований опергрупою НКВС Хотинського повіту 20 липня 1940 р. Чернівецьким обласним судом 12 листопада 1940 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 18 травня 1994 р.

ПЕРЕПЕЛЮК Валентина Павлівна, 1932 р.н., росіянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПЕРЕПЕЛЮК Дарія Тимофіївна, 1909 р.н., росіянка, освіта середня, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПЕРЕПЕЛЮК Олена Павлівна, 1939 р.н., росіянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

САЇНЧУК Анна Іванівна, 1859 р.н., молдаванка, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Померла на спецпоселенні в Архангельській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

САЇНЧУК Варвара Миколаївна, 1920 р.н., молдаванка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

САЇНЧУК Пантелеймон Федорович, 1929 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 19 лютого 1953 р. Чернівецьким обласним судом 31 березня 1953 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 січня 1992 р.

САЇНЧУК Прокіп Петрович, 1880 р.н., молдаванин, неписьменний, селянин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

Б Е Р Е С Т Я

РУСНАК Анета Петрівна, 1920 р.н., румунка, неписьменна, селянка. Заарештована ПЗ НКВС СРСР 25 квітня 1941 р. за спробу нелегального переходу кордону. У зв'язку з початком війни евакуйована на Схід СРСР. Засуджена не була. Померла 8 лютого 1942 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Справа припинена УКДБ Чернівецької обл. 17 січня 1964 р. у зв'язку зі смертю обвинуваченої. Реабілітована на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РУСНАК Костянтин Васильович, 1920 р.н., румун, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РУСНАК Марія Несторівна, 1858 р.н., румунка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як мати члена контрреволюційної партії. Померла на спецпоселенні 24 січня 1942 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РУСНАК Феодосія Федорівна, 1880 р.н., румунка, неписьменна, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СОФІЄЦЬ Іван Іванович, 1938 р.н., молдаванин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СОФІЄЦЬ Марія Георгіївна, 1907 р.н., молдаванка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

Б О Я Н И

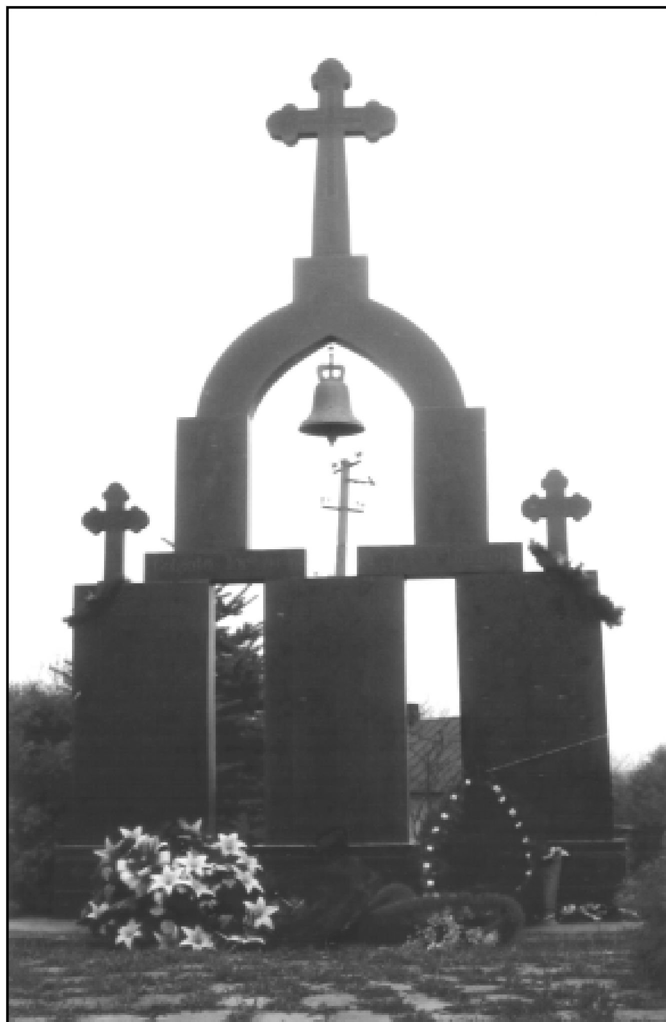

Пам'ятник жертвам сталінських репресій

БОБИК Якуб Гаврилович, 1882 р.н., народився в Закарпатській обл., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Садгірським РВ МДБ 16 квітня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 8 липня 1949 р. за антирадянську агітацію за ст. ст. 16, 54-8 КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 10 серпня 1950 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 19 березня 1993 р.

БОДНАР Флорій Георгійович, 1924 р.н., народився в с. Арбори в Румунії, румун, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Садгірським РВ МДБ 28 вересня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 10 грудня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 березня 1992 р.

БОДНАРЮК Георгій Васильович, 1939 р.н., румун. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БОДНАРЮК Замфіра Василівна, 1930 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БОДНАРЮК Іван Васильович, 1932 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БОДНАРЮК Олена Василівна, 1928 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БОДНАРЮК Фросина Тодорівна, 1909 р.н., румунка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БОСОВИЧ Дмитро Семенович, 1892 р.н., румун, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 21 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 7 квітня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 травня 1989 р.

БОТА Дмитро Ілліч, 1893 р.н., молдаванин, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 20 липня 1940 р. Чернівецьким обласним судом 26 вересня 1940 р. за антирадянську агітацію і як соціально небезпечний елемент за ст. ст. 54-10, 54-13 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 березня 1994 р.

ВАЙПАН Андрій Іванович, 1894 р.н., молдаванин, освіта початкова, робітник на залізниці. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 10 грудня 1940 р. за антирадянську агітацію. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Подальша доля невідома. Справа припинена ст. слідчим УКДБ Чернівецької обл. 11 березня 1964 р. на підставі ст. 6 п. 3 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 8 червня 1995 р.

ВАЙПАН Георгій Іванович, 1890 р.н., молдаванин, освіта початкова, примар. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 20 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 7 квітня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

ВАЙПАН Ілля Іванович, 1888 р.н., румун, освіта неповна середня, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 25 травня 1941 р. за спробу нелегального переходу кордону. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Помер 24 червня 1942 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 31 серпня 1990 р.

ВАЙПАН Петро Ілліч, 1918 р.н., румун, освіта неповна середня, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 10 грудня 1940 р. за намір нелегального переходу кордону. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Подальша доля невідома. Справа припинена ст. слідчим УКДБ Чернівецької обл. 11 березня 1964 р. на підставі ст. 6 п. 3 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 8 червня 1995 р.

ВАЙПАН Флорій Ілліч, 1918 р.н., румун, освіта початкова, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 25 травня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 28 жовтня 1942 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 35 КК РРФСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 31 серпня 1990 р.

ГЕРАСИМ Флорія Миколаївна, 1926 р.н., молдаванка, освіта початкова, селянка. Заарештована Садгірським РВ МДБ 15 січня 1949 р. Чернівецьким обласним судом 28 лютого 1949 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. 28 лютого 1955 р. термін покарання знижено до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 25 липня 1991 р.

ГЕРИНГ Леопольд Сигізмундович, 1918 р.н., поляк, освіта початкова, перукар. Заарештований Садгірським РВ МДБ 2 листопада 1951 р. Чернівецьким обласним судом 12 січня 1952 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 жовтня 1992 р.

ГИЗА Василина Олексіївна, 1879 р.н., молдаванка, неписьменна, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГИЗА Вероніка Іванівна, 1923 р.н., молдаванка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГИЗА Іван Григорович, 1876 р.н., молдаванин, неписьменний, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні 9 серпня 1950 р. в Омській обл. Російської Федерації.

ГЛОДЯНУ Василина Георгіївна, 1891 р.н., молдаванка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Померла на спецпоселенні 25 серпня 1955 р. в Омській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГЛОДЯНУ Марія Григорівна, 1924 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГЛОДЯНУ Мірча Григорович, 1919 р.н., українець, освіта неповна середня, кравець. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 24 жовтня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 31 травня 1941 р. за спробу нелегального переходу кордону за ст. ст. 16, 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 15 серпня 1990 р.

ГОРДА Ілля Миколайович, 1889 р.н., румун, освіта неповна середня, селянин. Заарештований 15 травня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 5 листопада 1944 р. за зрадницьку діяльність на підставі ч. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. засуджений до 15 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 11 жовтня 1993 р.

ГОСТЮК Агрипина Василівна, 1902 р.н., румунка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОСТЮК Вероніка Герасимівна, 1927 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГОСТЮК Герасим Флорович, 1894 р.н., румун, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГОСТЮК Єлизавета Герасимівна, 1930 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГОСТЮК Марія Герасимівна, 1936 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГОСТЮК Флорій Герасимович, 1933 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЄРИМЕСКУ Микола Григорович, 1897 р.н., народився в с. Арбори в Румунії, молдаванин, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Садгірським РВ МДБ 10 серпня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 30 серпня 1948 р. за пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 березня 1992 р.

ЄРИМЕСКУ Фрозина Миколаївна, 1929 р.н., молдаванка, освіта початкова, селянка. Заарештована Садгірським РВ МДБ 14 грудня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 27 січня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Військовою колегією ВС СРСР 14 травня 1949 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 20, 54-1 "а" на ст. 54-12 КК УРСР за недонесення і термін покарання змінено на 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 5 березня 1992 р.

ЖУК Флорій Федорович, 1896 р.н., молдаванин, освіта початкова, примар. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 21 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 12 квітня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 19 червня 1989 р.

ІСТРАТІЙ Георгій Васильович, 1884 р.н., румун, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Помер на спецпоселенні в Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КИБАК Георгій Іванович, 1890 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований Садгірським РВ МДБ 21 січня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 9 квітня 1949 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 10 листопада 1992 р.

КОЗУБ Аксенія Олексіївна, 1896 р.н., народилася в Миколаївській обл., росіянка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОЗУБ Віктор Петрович, 1926 р.н., румун. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОЗУБ Петро Степанович, 1896 р.н., румун, освіта початкова, продавець. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 2 грудня 1942 р. як член контрреволюційної партії за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 червня 1989 р.

КОЗУБ Тамара Петрівна, 1928 р.н., росіянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОЗУБ Юрій Петрович, 1936 р.н., румун. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КРОЙТОР Георгій Миколайович, 1913 р.н., румун, освіта початкова, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 10 грудня 1940 р. за антирадянську агітацію. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Подальша доля невідома. Справа припинена ст. слідчим УКДБ при РМ УРСР по Чернівецькій обл. 11 березня 1964 р. на підставі ст. 6 п. 3 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 8 червня 1995 р.

КУЧЕРЯН Іван Васильович, 1889 р.н., румун, освіта початкова, лісник. Заарештований Садгірським РВ НКДБ 15 травня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 22 вересня 1944 р. за зрадницьку діяльність на підставі ч. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. засуджений до 15 р. каторжних робіт. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 вересня 1993 р.

КУЧУРОВСЬКА Анна Степанівна, 1932 р.н., молдаванка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 11 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУЧУРОВСЬКА Олена Василівна, 1906 р.н., молдаванка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 11 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контррево-

люційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУЧУРОВСЬКИЙ Мірча Степанович, 1928 р.н., молдаванин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 11 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУЧУРОВСЬКИЙ Степан Єлисейович, 1908 р.н., молдаванин, освіта початкова, ливарник. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 12 грудня 1942 р. як член контрреволюційної партії за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

КУЧУРЯН Анна Георгіївна, 1930 р.н., молдаванка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУЧУРЯН Вероніка Георгіївна, 1933 р.н., молдаванка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КУЧУРЯН Дмитро Васильович, 1906 р.н., молдаванин, освіта неповна середня, колгоспник. Заарештований Новоселицьким РВ КДБ 28 жовтня 1955 р. Чернівецьким обласним судом 20 грудня 1955 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 17 квітня 1990 р.

КУЧУРЯН Дмитро Георгійович, 1935 р.н., молдаванин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУЧУРЯН Дмитро Михайлович, 1902 р.н., румун, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 21 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 24 травня 1941 р. як член контрреволюційної партії за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 6 листопада 1941 р. у Сєввостлазі Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

КУЧУРЯН Іван Георгійович, 1927 р.н., молдаванин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУЧУРЯН Марія Георгіївна, 1895 р.н., молдаванка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУЧУРЯН Микола Георгійович, 1931 р.н., молдаванин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛЕОНТІЙ Касандра Георгіївна, 1927 р.н., молдаванка, освіта початкова, селянка. Заарештована Новоселицьким РВ МДБ 10 червня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 26 липня 1948 р. за зв’язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 16 серпня 1955 р. термін покарання знижено до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 31 березня 1992 р.

МАРІУЦАК Іван Степанович, 1898 р.н., молдаванин, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 20 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 29 березня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

МЕГИРЯН Георгій Іванович, 1930 р.н., молдаванин, неписьменний, селянин. Заарештований Садгірським РВ МДБ 28 вересня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 8 грудня 1948 р. за зв’язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 14 листопада 1949 р. у Рєчлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 10 березня 1992 р.

МЕРТИКАРЬ Марія Михайлівна, 1912 р.н., молдаванка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 26 квітня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МЕРТИКАРЬ Семен Михайлович, 1940 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні в 1941 р. у Комі АРСР Російської Федерації.

МИГАЛЬЧАН Василь Степанович, 1895 р.н., молдаванин, освіта середня, збирач податків. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 24 липня 1940 р. Чернівецьким обласним судом 24 жовтня 1940 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Верховним судом УРСР 12 жовтня 1990 р.

МИГАЛЬЧАН Мигай Дмитрович, 1908 р.н., народився в Канаді, румун, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 26 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 27 червня 1941 р. як член контрреволюційної партії і організатор збройного переходу кордону за ст. ст. 54-13, 16-80 КК УРСР засуд-

жений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 липня 1990 р.

МИХАЛЬЧАН Георгій Ілліч, 1927 р.н., румун. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МИХАЛЬЧАН Єлизавета Петрівна, 1882 р.н., румунка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МИХАЛЬЧАН Михайло Ілліч, 1913 р.н., румун, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

НЕСКРОМНА Марія Георгіївна, 1928 р.н., молдаванка, освіта середня спеціальна, вчителька початкових класів. Заарештована Новоселицьким РВ МДБ 28 березня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 17 листопада 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 16 серпня 1955 р. термін покарання знижено до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 3 лютого 1992 р.

НИКОРЮК Віоріка Георгіївна, 1932 р.н., румунка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

НИКОРЮК Георгій Іванович, 1896 р.н., румун, освіта початкова, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

НИКОРЮК Дмитро Іванович, 1875 р.н., румун, освіта початкова, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадників батьківщини. Помер на спецпоселенні в 1948 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

НИКОРЮК Ілля Дмитрович, 1910 р.н., румун, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

НИКОРЮК Лазар Олексійович, 1878 р.н., румун, освіта неповна середня, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

НИКОРЮК Марія Дмитрівна, 1902 р.н., румунка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

НИКОРЮК Олена Пилипівна, 1884 р.н., румунка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадників батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

НИКОРЮК Ревека Флорівна, 1888 р.н., румунка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

НИКОРЮК Фрозина Дмитрівна, 1922 р.н., румунка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадників батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

НІДЕРМАЄР Іван Йосипович, 1889 р.н., німець, освіта початкова, селянин. Заарештований Садгірським РВ НКДБ 14 квітня 1945 р. за приналежність до терористичної групи за ст. ст. 54-8, 54-11 КК УРСР. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 19-20 грудня 1946 р. виправданий. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 листопада 1994 р.

ПАВЕЛ Аврелія Олександрівна, 1929 р.н., румунка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПАВЕЛ Євдокія Василівна, 1927 р.н., румунка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПАВЕЛ Євдокія Миколаївна, 1904 р.н., румунка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПАВЕЛ Земфіра Дмитрівна, 1902 р.н., румунка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПАВЕЛ Марія Василівна, 1872 р.н., румунка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПАВЕЛ Марія Олександрівна, 1923 р.н., румунка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПАВЕЛ Раду Олександрович, 1931 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПАВЕЛ Сільвія Олександрівна, 1927 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПАВЕЛ Теодора Олександрівна, 1940 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПИНЗАРУ Адела Іллівна, 1935 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПИНЗАРУ Ганна Георгіївна, 1909 р.н., румунка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПИНЗАРУ Лаура Іллівна, 1939 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПИНЗАРУ Олена Василівна, 1903 р.н., румунка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПОКЛІТАР Агрипина Іванівна, 1910 р.н., румунка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПОКЛІТАР Дмитро Георгійович, 1934 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПОКЛІТАР Домніка Несторівна, 1876 р.н., румунка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПОКЛІТАР Петро Георгійович, 1936 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РОМЕНКО-РУСУ Іван Дмитрович, 1898 р.н., молдаванин, неписьменний, робітник. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 10 грудня 1940 р. за антирадянську агітацію. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Подальша доля невідома. Справа припинена ст. слідчим УКДБ при РМ УРСР по Чернівецькій обл. 11 березня 1964 р. на підставі ст. 6 п. 3 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 8 червня 1995 р.

РУСУЛ Флорія Петрівна, 1929 р.н., молдаванка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована Садгірським РВ МДБ 14 грудня 1948 р. Чернівецьким обласним судом 17 січня 1949 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджена до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 30 березня 1992 р.

РУШТИ Ревека Василівна, 1921 р.н., молдаванка, освіта початкова, селянка. Заарештована Садгірським РВ МДБ 14 грудня 1948 р. Чернівецьким обласним судом 17 січня 1949 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Судовою колегією ВС УРСР 27 жовтня 1955 р. термін покарання знижено до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 24 березня 1992 р.

САГЛЯН Ганна Іванівна, 1917 р.н., молдаванка, освіта початкова, селянка. Заарештована Новоселицьким РВ МДБ 10 червня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 26 липня 1948 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 16 серпня 1955 р. термін покарання знижено до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 31 березня 1992 р.

СТРОЄНКО Іона Несторович, 1896 р.н., молдаванин, освіта неповна середня, збирач податків. Заарештований Садгірським РВ НКВС 21 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 7 квітня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

СУПРОВИЧ Ілля Васильович, 1910 р.н., молдаванин, освіта початкова, заготівельник. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 3 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 17 жовтня 1942 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 35 КК РРФСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст.1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

ТОДОЩУК Василь Флорович, 1923 р.н., румун, освіта початкова, селянин. Заарештований Садгірським РВ НКДБ 14 квітня 1945 р. за приналежність до терористичної групи. Засуджений не був. Справа припинена мол. слідчим УНКДБ Чернівецької обл. 12 липня 1945 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований.

ТОКА Іван Стефанович, 1920 р.н., румун, освіта неповна середня, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 10 грудня 1940 р. як організатор збройного переходу кордону. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Подальша доля невідома. Справа припинена ст. слідчим УКДБ при РМ УРСР по Чернівецькій обл. 11 березня 1964 р. на підставі ст. 6 п. 3 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 8 червня 1995 р.

ФЕДОРЯК Микола Георгійович, 1890 р.н., румун, освіта неповна середня, примар. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 21 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 1 березня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 травня 1989 р.

ФЕДОРЯК Микола Костянтинович, 1912 р.н., молдаванин, освіта початкова, залізничник. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 10 грудня 1940 р. за намір нелегального переходу кордону. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Справа припинена ст. слідчим УКДБ при РМ УРСР по Чернівецькій обл. 11 березня 1964 р. на підставі ст. 6 п. 3 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 8 червня 1995 р.

ФИЛИМОН Антон Якубович, 1896 р.н., поляк, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Садгірським РВ МДБ 6 листопада 1951 р. Чернівецьким обласним судом 12 січня 1952 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 жовтня 1992 р.

ЧЕБОТАР Георгій Іванович, 1923 р.н., молдаванин, освіта неповна середня, залізничник. Заарештований Садгірським РВ МДБ 17 лютого 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 13 травня 1949 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Справа припинена ВТ ПрикВО 18 квітня 1956 р. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 20 серпня 1992 р.

ЧОБАН Анна Дмитрівна, 1863 р.н., румунка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЧОБАН Марія Іванівна, 1930 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЧОБАН Санда Іванівна, 1908 р.н., румунка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЧУБУКА Георгій Іванович, 1903 р.н., румун, освіта початкова, селянин. Заарештований Садгірським РВ МДБ 28 вересня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 8 грудня 1948 р. за зрадницьку діяльність і пособництво ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 3 червня 1992 р.

ШУГАН Іван Петрович, 1910 р.н., румун, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 29 травня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 13 червня 1942 р. за сприяння нелегальному переходу кордону за ст. ст. 19, 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Повторно заарештований оперчеквідділом Сєвураллагу 27 лютого 1943 р. ОН при НКВС СРСР 21 серпня 1943 р. за антирадянську агітацію за ст. ст. 58-2, 58-10 ч. 2, 58-11 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Свердловською облпрокуратурою 15 травня 1958 р.

В А Н Ч И К І В Ц І

АДУКОВСЬКИЙ Леонтій Іванович, 1877 р.н., українець, народився в с. Макарівка Кельменецького р-ну, неписьменний, селянин. Заарештований Новоселицьким РВ НКДБ 30 квітня 1941 р. за антирадянську агітацію. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Помер 30 грудня 1941 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Справа припинена слідчим слідгрупи УНКВС Свердловської обл. 7 квітня 1942 р. у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 20 лютого 1996 р.

БОЙНЧАН Афанасій Олександрович, 1902 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БОЙНЧАН Олена Миколаївна, 1904 р.н., молдаванка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БОРДІЯН Варвара Іванівна, 1915 р.н., молдаванка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БОРДІЯН Гаврило Іванович, 1907 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БОРДІЯН Каленик Гаврилович, 1932 р.н., молдаванин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Помер на спецпоселенні 11 грудня 1942 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГЛІГОР Аксентій Степанович, 1891 р.н., молдаванин, освіта початкова, службовець. Заарештований 28 лютого 1950 р. Чернівецьким обласним судом 22 травня 1950 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-3 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 19 березня 1993 р.

ГОВОРНЯН Варвара Іванівна, 1909 р.н., молдаванка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОВОРНЯН Олексій Петрович, 1900 р.н., молдаванин, освіта неповна середня, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДІЛІОН Агафія Антонівна, 1896 р.н., молдаванка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на

спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДІЛІОН Віктор Петрович, 1925 р.н., молдаванин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДІЛІОН Петро Васильович, 1894 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДІЛІОН Серафим Петрович, 1929 р.н., молдаванин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДОЛГАН Серафим Фомович, 1916 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований 31 ПЗ НКВС 3 листопада 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 15 червня 1945 р. за зраду батьківщини за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 7 вересня 1992 р.

КАРП Василь Федорович, 1918 р.н., молдаванин, освіта початкова, залізничник. Заарештований ВДТВ НКВС Кишинівської залізниці ст. Чернівці 29 січня 1941 р. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Повторно заарештований прокуратурою Когановицького р-ну Красноярського краю 30 січня 1945 р. Засуджений не був. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 15 лютого 1996 р.

КАРП Володимир Миколайович, 1929 р.н., молдаванин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КАРП Іван Миколайович, 1922 р.н., молдаванин, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КАРП Іван Федорович, 1902 р.н., молдаванин, освіта неповна середня, збирач податків. Заарештований 14 жовтня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 січня 1995 р.

КАРП Микола Іванович, 1902 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КАРП Олександра Миколаївна, 1930 р.н., молдаванка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КАРП Ольга Миколаївна, 1926 р.н., молдаванка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні в березні 1942 р. у Тюменській обл. Російської Федерації.

КАРП Ольга Федорівна, 1907 р.н., молдаванка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КАРП Сильвестр Миколайович, 1909 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КАРП Софронія Семенівна, 1903 р.н., молдаванка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КІРІЯК Прокопій Микитович, 1904 р.н., молдаванин, освіта неповна середня, залізничник. Заарештований Новоселицьким РВ НКВС 29 квітня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 7 квітня 1943 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

КОСТИРКО Володимир Федорович, 1920 р.н., молдаванин, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОСТИРКО Євдокія Георгіївна, 1897 р.н., молдаванка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КОСТИРКО Євсей Федорович, 1919 р.н., молдаванин, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КОСТИРКО Микола Федорович, 1928 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КОСТИРКО Олександра Пантелеймонівна, 1922 р.н., молдаванка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КОСТИРКО Федір Іванович, 1895 р.н., молдаванин, освіта неповна середня, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально

небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУКУ Андрій Миколайович, 1906 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований 23 ПЗ НКВС 20 серпня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 17 травня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

МЕЛЬНИК Георгій Якович, 1904 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований ВББ Новоселицького РВ НКВС 13 травня 1944 р. за зрадницьку діяльність. Засуджений не був. Справа припинена ст. слідчим ВББ УНКВС Чернівецької обл. 12 серпня 1944 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 24 липня 1995 р.

МЕЛЬНИК Іван Васильович, 1910 р.н., українець, освіта початкова, робітник. Заарештований Новоселицьким РВ МДБ 1 липня 1952 р. ВТ військ МДБ Чернівецької обл. 29 серпня 1952 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 березня 1994 р.

ПАПУКА Василь Олександрович, 1891 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований ПЗ НКВС СРСР 9 вересня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 29 березня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 травня 1989 р.

ПАСКАР Володимир Павлович, 1919 р.н., народився в с. Костичани, молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований 97 ПЗ НКВС 17 жовтня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 14 червня 1941 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 25 січня 1990 р.

ПОСТОЛАТІЙ Федір Порфирійович, 1899 р.н., молдаванин, освіта початкова, примар. Заарештований Новоселицьким РВ НКВС 25 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 7 квітня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 25 січня 1945 р. у місцях позбавлення волі в Свердловській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст.1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

ТАНАЩУК Іван Васильович, 1903 р.н., українець, освіта початкова, вантажник. Заарештований Новоселицьким РВ НКДБ 28 травня 1944 р. за зрадницьку діяльність за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР. Засуджений не був. З-під варти втік. Справа припинена 8 червня 1946 р. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТАНАЩУК Феодосій Васильович, 1906 р.н., українець, освіта початкова, вантажник. Заарештований Новоселицьким РВ НКДБ 6 червня 1944 р. за зрадницьку діяльність за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР. Засуджений не був. З-під варти втік. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФЛОРЯ Федір Іванович, 1924 р.н., молдаванин, освіта початкова, залізничник. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 16 січня 1951 р. Чернівецьким обласним судом 29 березня 1951 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ПВР УРСР 6 травня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 жовтня 1992 р.

Д И Н І В Ц І

ДУШКА Катерина Іванівна, 1925 р.н., молдаванка, неписьменна, селянка. Заарештована Новоселицьким РВ МДБ 20 вересня 1948 р. Чернівецьким обласним судом 13 листопада 1948 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ПВР СРСР 16 вересня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 21 жовтня 1992 р.

ІСТРАТІЙ Василь Петрович, 1924 р.н., молдаванин, освіта початкова, кочегар. Заарештований Новоселицьким РВ МВС 17 лютого 1958 р. Чернівецьким обласним судом 28 квітня 1958 р. за антирадянську агітацію за ст. ст. 54-10 ч. 1, 70 ч. 2 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 жовтня 1992 р.

КИМАК Іван Матвійович, 1906 р.н., молдаванин, освіта неповна середня, голова колгоспу. Заарештований Новоселицьким РВ МДБ 3 травня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 16-17 липня 1948 р. за скоєння терористичного акту за ст. 54-8 КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 16 січня 1995 р.

КУШНІР Георгій Григорович, 1882 р.н., молдаванин, освіта неповна середня, шахтар. Заарештований Шахтинським МВ НКВС 29 травня 1942 р. за намір зрадити батьківщину і антирадянську діяльність за ст. ст. 19, 54-1 "а", 54-10 ч. 2 КК УРСР. Засуджений не був. Справа припинена начальником 2 відділення слідвідділу УМДБ Чернівецької обл. 20 травня 1949 р. за не доведенням в його діях скла-

ду злочину. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛИСИЙ Георгій Іванович, 1912 р.н., молдаванин, освіта початкова, бригадир у колгоспі. Заарештований Новоселицьким РВ МДБ 3 травня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 16-17 липня 1948 р. за зрадницьку діяльність і скоєння терористичного акту за ст. ст. 19, 54-1 "а", 54-8 КК УРСР і ст. 4 Указу ПВР СРСР від 4 червня 1947 р. засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 16 січня 1995 р.

ЧУПАК Андрій Іванович, 1912 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований ВКР "Смерш" 26 червня 1944 р. за зраду батьківщини і дезертирство за ст. ст. 54-1 "б", 206-7 п. "г" КК УРСР. Засуджений не був. Справа припинена помічником військового прокурора ОдВО 13 жовтня 1944 р. за відсутністю в його діях складу злочину. Реабілітований.

Д О В Ж О К

ГЛАВИЦЬКИЙ Микола Устинович, 1886 р.н., українець, освіта середня, лісник. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 6 жовтня 1944 р. за зрадницьку діяльність. Засуджений не був. Справа припинена ст. слідчим УМДБ Чернівецької обл. 27 березня 1946 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 17 червня 1996 р.

ЖУК Леонід Павлович, 1934 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Помер на спецпоселенні в 1942 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЖУК Марія Михайлівна, 1922 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЖУК Олександра Семенівна, 1891 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як мати члена контрреволюційної партії. Померла на спецпоселенні в 1943 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЖУК Павло Андрійович, 1908 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член контрреволюційної партії. Помер на спецпоселенні в 1942 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПРОДАН Андрій Федорович, 1910 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 13 січня 1943 р. як член контрреволюційної партії за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Справа припинена Чернівецьким облсудом 22 червня 1963 р. за відсутністю в його діях складу злочину. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПРОДАН Єфимія Касянівна, 1917 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПРОДАН Надія Андріївна, 1936 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Померла на спецпоселенні в 1942 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

Д Р А Н И Ц Я

БАРАН Анастасія Несторівна, 1944 р.н., молдаванка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 24 листопада 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БАРАН Віра Несторівна, 1940 р.н., молдаванка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БАРАН Марія Несторівна, 1936 р.н., молдаванка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БАРАН Профира Пантеліївна, 1905 р.н., молдаванка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БЕЖАН Євгенія Максимівна, 1945 р.н., молдаванка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БЕЖАН Максим Васильович, 1897 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БЕЖАН Марія Максимівна, 1930 р.н., молдаванка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БЕЖАН Михайло Максимович, 1927 р.н., молдаванин, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БЕЖАН Ніна Максимівна, 1936 р.н., молдаванка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БЕЖАН Ольга Максимівна, 1933 р.н., молдаванка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БЕЖАН Февронія Дмитрівна, 1904 р.н., молдаванка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РУССУ Катерина Іванівна, 1894 р.н., молдаванка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні в 1954 р. в Іркутській обл. Російської Федерації.

РУССУ Тетяна Зіновіївна, 1934 р.н., молдаванка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РУСУ Аркадій Васильович, 1941 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РУСУ Василь Георгійович, 1912 р.н., молдаванин, освіта неповна середня, тесляр. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РУСУ Вікторія Василівна, 1943 р.н., молдаванка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РУСУ Еміль Васильович, 1938 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РУСУ Ірина Василівна, 1937 р.н., молдаванка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РУСУ Істра Василівна, 1949 р.н., молдаванка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РУСУ Ольга Василівна, 1914 р.н., молдаванка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні 27 квітня 1952 р. в Іркутській обл. Російської Федерації.

Ж И Л І В К А

АНТОНЮК Павло Михайлович, 1906 р.н., українець, освіта неповна середня, червоноармієць 51 зсп. Заарештований ВКР “Смерш” 24 зсд 17 жовтня 1944 р. ВТ 24 зсд 31 грудня 1944 р. за зрадницьку діяльність за ст. ст. 54-1 “а”, 54-11 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 26 квітня 1945 р. у місцях позбавлення волі в Узбецькій РСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 червня 1992 р.

ВАСИЛЬКІВ Віктор Васильович, 1925 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Новоселицьким РВ МДБ 14 серпня 1946 р. Чернівецьким обласним судом 8 жовтня 1946 р. як член нелегальної релігійної організації “Свідки Єгови” за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Верховним судом УРСР 20 грудня 1946 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 на ст. 67 ч. 2 КК УРСР і термін покарання змінено на 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. висланий на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації “Свідки Єгови”. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ВАСИЛЬКІВ Григорій Дмитрович, 1900 р.н., українець, неписьменний, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. висланий на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації “Свідки Єгови”. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ВАСИЛЬКІВ Євдокія Григорівна, 1933 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ВАСИЛЬКІВ Лукерія Семенівна, 1903 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ВАСИЛЬКІВ Марія Іванівна, 1930 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ВАСИЛЬКІВ Никодим Григорович, 1931 р.н., українець, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ВАСИЛЬКІВ Олександр Григорович, 1941 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ВАСИЛЬКОВ Олександр Васильович, 1937 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ВАСИЛЬКОВА Василина Михайлівна, 1912 р.н., українка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ВАСИЛЬКОВА Марія Василівна, 1934 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ВАСИЛЬКОВА Тетяна Василівна, 1902 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Новоселицьким РВ МВС 6 листопада 1953 р. Чернівецьким обласним судом 20 лютого 1954 р. як член нелегальної релігійної організації “Свідки Єгови” за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 21 жовтня 1992 р.

ВАТАМАН Анна Степанівна, 1902 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації “Свідки Єгови”. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ВАТАМАН Григорій Пантелійович, 1904 р.н., українець, неписьменний, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ВАТАМАН Наталя Григорівна, 1932 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ВАТАМАН Федора Григорівна, 1938 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГАРАЩУК Анастасія Миколаївна, 1922 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УМДБ Чернівецької обл. від 23 березня 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАРАЩУК Борис Феодосійович, 1941 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГАРАЩУК Єфимія Іванівна, 1893 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАРАЩУК Микола Олександрович, 1893 р.н., українець, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГАРАЩУК Наталя Степанівна, 1900 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Новоселицьким РВ МДБ 19 лютого 1953 р. Чернівецьким обласним судом 31 березня 1953 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 10 липня 1992 р.

ГАРАЩУК Никодим Олександрович, 1932 р.н., українець, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. висланий на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАРАЩУК Феодосій Олександрович, 1920 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Новоселицьким РВ МДБ 14 серпня 1946 р. Чернівецьким обласним судом 8 жовтня 1946 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Верховним судом УРСР 20 грудня 1946 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 на ст. 67 ч. 2 КК УРСР і термін покарання змінено на 2 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р. За постановою УМДБ Чернівецької обл. від 23 березня 1951 р. висланий на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОРБАТА Зіновія Володимирівна, 1919 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 24 листопада 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОРБАТА Ревека Северинівна, 1950 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГОРБАТИЙ Борис Северинович, 1944 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГОРБАТИЙ Северин Васильович, 1908 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Новоселицьким РВ МДБ 25 січня 1947 р. Чернівецьким обласним судом 21 квітня 1947 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. 67 ч. 2 КК УРСР засуджений до 1 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р. За постановою ОН при МДБ СРСР від 24 листопада 1951 р. висланий на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ІЛЬЧУК Анастасія Пантеліївна, 1906 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ІЛЬЧУК Василь Іванович, 1897 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць. Заарештований ВКР "Смерш" Барнаульського гарнізону 18 квітня 1945 р. ВТ Барнаульського гарнізону 6 червня 1945 р. за антирадянську агітацію за ст. 58-10 ч. 2 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 жовтня 1992 р.

ІЛЬЧУК Веніамін Олександрович, 1935 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. висланий на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ІЛЬЧУК Віра Володимирівна, 1923 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ІЛЬЧУК Давид Олександрович, 1941 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ІЛЬЧУК Діна Олександрівна, 1932 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ІЛЬЧУК Леонтій Андрійович, 1927 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 27 квітня 1950 р. Чернівецьким обласним судом 21 липня 1950 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 9 червня 1992 р.

ІЛЬЧУК Людмила Семенівна, 1949 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ІЛЬЧУК Никодим Олександрович, 1930 р.н., українець, освіта початкова, швець. Заарештований

УМДБ Чернівецької обл. 16 лютого 1949 р. Чернівецьким обласним судом 23 травня 1949 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 17 серпня 1988 р.

ІЛЬЧУК Олександр Андрійович, 1904 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Новоселицьким РВ МДБ 26 січня 1947 р. Чернівецьким обласним судом 21 квітня 1947 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. 67 ч. 2 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

ІЛЬЧУК Рахіль Олександрівна, 1947 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ІЛЬЧУК Рувім Олександрович, 1937 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ІЛЬЧУК Семен Андрійович, 1922 р.н., українець, освіта початкова, швець. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 16 лютого 1949 р. Чернівецьким обласним судом 23 травня 1949 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 17 серпня 1988 р.

ІЛЬЧУК Серафим Олександрович, 1926 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 27 квітня 1950 р. Чернівецьким обласним судом 21 липня 1950 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 9 червня 1992 р.

КОЗАК Василина Андріївна, 1910 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОЗАК Микола Арсентійович, 1939 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Трагічно загинув на спецпоселенні в грудні 1952 р. в Іркутській обл. Російської Федерації.

КОЗАК Феодосій Арсентійович, 1935 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МАНЮК Євдокія Миколаївна, 1928 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МАНЮК Микола Юхимович, 1916 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МАНЮК Павло Юхимович, 1921 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 16 лютого 1949 р. Чернівецьким обласним судом 23 травня 1949 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 17 серпня 1988 р.

МАНЮК Юлія Миколаївна, 1950 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПАРАЩУК Ніна Василівна, 1912 р.н., українка, освіта початкова, колгоспниця. Заарештована УМДБ Чернівецької обл. 16 лютого 1949 р. Чернівецьким обласним судом 23 травня 1949 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджена до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 3 червня 1992 р.

ПИСЛАР Любов Дорофіївна, 1919 р.н., українка, освіта початкова, колгоспниця. Заарештована Новоселицьким РВ МДБ 28 січня 1953 р. Чернівецьким обласним судом 31 березня 1953 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 10 липня 1992 р.

СИНЖЕРЯН Катерина Михайлівна, 1915 р.н., українка, освіта початкова, колгоспниця. Заарештована Новоселицьким РВ МДБ 19 лютого 1953 р. Чернівецьким обласним судом 31 березня 1953 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 10 липня 1992 р.

ХАВРИК Анастасія Григорівна, 1925 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ХАВРИК Віра Дмитрівна, 1910 р.н., українка, освіта початкова, колгоспниця. Заарештована Новоселицьким РВ МВС 6 листопада 1953 р. Чернівецьким обласним судом 20 лютого 1954 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 21 жовтня 1992 р.

ХАВРИК Ілля Іванович, 1950 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. висланий на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ХАВРИК Олександра Іванівна, 1947 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

З Е Л Е Н И Й   Г А Й

ДУМИТРАЩУК Віра Пантеліївна, 1924 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 4 червня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника УПА. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДУМИТРАЩУК Лора Лазарівна, 1944 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ДУМИТРАЩУК Петро Костянтинович, 1901 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Новоселицьким РВ НКДБ 25 квітня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 15 листопада 1944 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 вересня 1993 р.

КАПРИЧУК Дмитро Іванович, 1913 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 1151 сп 34 сд. Заарештований ВКР “Смерш” 97 гв. сд 2 травня 1943 р. ВТ 97 гв. сд 29 травня 1943 р. за антирадянську агітацію за ст. 58-10 ч. 2 КК РРФСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований військовою прокуратурою Західного регіону України 10 лютого 1998 р.

РАЙЛЯН Георгій Петрович, 1913 р.н., молдаванин, освіта початкова, залізничник. Заарештований Садгірським РВ МДБ 23 червня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 23 липня 1948 р. за зв’язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 12 лютого 1955 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 20, 54-1 “а” на ст. 54-12 КК УРСР за недонесення і термін покарання змінено на 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 грудня 1991 р.

СЕМЕНЮК Дем’ян Петрович, 1901 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Липканським ПЗ НКВС МРСР 14 лютого 1941 р. ОН при НКВС СРСР 13 червня 1942 р. за намір зрадити батьківщину за ст. ст. 19, 58-1 “а”, 58-13 КК РРФСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 травня 1994 р.

ТУРЯК Дмитро Петрович, 1923 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований ОВ МДБ Одеської залізниці 22 листопада 1947 р. ВТ військ МВС Одеської обл. 22 квітня 1948 р. за зраду батьківщини за ст. 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований ВТ ОдВО 19 вересня 1958 р.

К О С Т И Ч А Н И

АЛЕКСАНДРОЙ Афанасій Матвійович, 1896 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член контрреволюційної партії. Помер на спецпоселенні 15 листопада 1945 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

АЛЕКСАНДРОЙ Василь Афанасійович, 1937 р.н., молдаванин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

АЛЕКСАНДРОЙ Віра Афанасіївна, 1928 р.н., молдаванка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

АЛЕКСАНДРОЙ Володимир Афанасійович, 1930 р.н., молдаванин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

АЛЕКСАНДРОЙ Георгій Афанасійович, 1932 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

АЛЕКСАНДРОЙ Ксенія Афанасіївна, 1922 р.н., молдаванка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

АЛЕКСАНДРОЙ Марія Аксентіївна, 1904 р.н., молдаванка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

АЛЕКСАНДРОЙ Февронія Афанасіївна, 1926 р.н., молдаванка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БОНАРЬ Борис Федорович, 1931 р.н., молдаванин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БОНАРЬ Любов Онуфріївна, 1910 р.н., молдаванка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БОНАРЬ Федір Федорович, 1906 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ВАТАМАН Андрій Пантелеймонович, 1897 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ВАТАМАН Віра Андріївна, 1925 р.н., молдаванка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ВАТАМАН Григорій Андрійович, 1927 р.н., молдаванин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ВАТАМАН Марія Андріївна, 1932 р.н., молдаванка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ВАТАМАН Ольга Дмитрівна, 1900 р.н., молдаванка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАРАБАЖІУ Валентина Сергіївна, 1950 р.н., молдаванка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації “Свідки Єгови”. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАРАБАЖІУ Віктор Сергійович, 1948 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГАРАБАЖІУ Володимир Федорович, 1921 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 24 листопада 1951 р. висланий на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації “Свідки Єгови”. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАРАБАЖІУ Григорій Федорович, 1934 р.н., молдаванин, освіта початкова, робітник. Заарештований УКДБ при РМ УРСР по Чернівецькій обл. 12 вересня 1962 р. Чернівецьким обласним судом 3 грудня 1962 р. як член нелегальної релігійної організації “Свідки Єгови” за ст. 62 ч. 1 КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. ВС УРСР 13 вересня 1967 р. злочин перекваліфіковано зі ст. 62 ч. 1 на ст. 209 ч. 1 КК УРСР і термін покарання змінено на 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 3 вересня 1991 р.

ГАРАБАЖІУ Любов Петрівна, 1919 р.н., молдаванка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 24 листопада 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації “Свідки Єгови”. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАРАБАЖІУ Сергій Іванович, 1921 р.н., молдаванин, освіта неповна середня, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. висланий на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації “Свідки Єгови”. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАРАБАЖІУ-ПАРПАУЦ Ольга Антонівна, 1927 р.н., молдаванка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ІВАНЕСУ Георгій Фомич, 1914 р.н., молдаванин, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Новоселицьким РВ НКДБ 14 листопада 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 8 січня 1946 р. за антирадянську діяльність за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 5 липня 1990 р.

ІВАНОВ Іларіон Олексійович, 1922 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. висланий на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації “Свідки Єгови”. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ІВАНОВ Серафим Іларіонович, 1942 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ІВАНОВА Євгенія Іларіонівна, 1942 р.н., молдаванка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ІВАНОВА Профіра Іванівна, 1921 р.н., молдаванка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КЕРСТЯ Серафим Степанович, 1930 р.н., молдаванин, освіта початкова. Заарештований ПЗ НКВС СРСР 27 лютого 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 10 квітня 1947 р. за зраду батьківщини за ст. 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 10 червня 1991 р.

КУШНІР Андрій Іванович, 1890 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований Новоселицьким РВ МДБ 16 лютого 1949 р. Чернівецьким обласним судом 9 травня 1949 р. як член неле-

гальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 7 квітня 1992 р.

НИКОРИЧ Аксенія Василівна, 1934 р.н., молдаванка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

НИКОРИЧ Василь Іванович, 1900 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член контрреволюційної партії. Помер на спецпоселенні в 1943 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

НИКОРИЧ Любов Василівна, 1926 р.н., молдаванка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

НИКОРИЧ Марія Федорівна, 1908 р.н., молдаванка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

НИКОРИЧ Серафим Васильович, 1928 р.н., молдаванин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РАЦА Андрій Васильович, 1930 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РАЦА Василь Миколайович, 1899 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член контрреволюційної партії. Помер на спецпоселенні в 1946 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РАЦА Віктор Васильович, 1938 р.н., молдаванин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РАЦА Зінаїда Василівна, 1941 р.н., молдаванка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РАЦА Леонід Васильович, 1932 р.н., молдаванин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РАЦА Марія Павлівна, 1912 р.н., молдаванка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РАЦА Ольга Василівна, 1936 р.н., молдаванка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РАЦА Федір Васильович, 1925 р.н., молдаванин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

САВКА Анастасія Петрівна, 1912 р.н., молдаванка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

САВКА Віктор Володимирович, 1941 р.н., молдаванин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як внук члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

САВКА Володимир Георгійович, 1916 р.н., молдаванин, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

САВКА Георгій Іванович, 1888 р.н., молдаванин, неписьменний, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член контрреволюційної партії. Помер на спецпоселенні 16 червня 1956 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

САВКА Іван Андрійович, молдаванин, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як батько члена контрреволюційної партії. Помер на спецпоселенні в Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

САВКА Марія Миколаївна, 1893 р.н., молдаванка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

САВКА Марія Серафимівна, 1933 р.н., молдаванка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

САВКА Ніна Василівна, 1920 р.н., молдаванка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як родичка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

САВКА Олександра Володимирівна, 1938 р.н., молдаванка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як внучка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

САВКА Серафим Спиридонович, 1910 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

САВКА Федір Георгійович, 1922 р.н., молдаванин, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

САВКА Федір Серафимович, 1934 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Трагічно загинув на спецпоселенні в 1949 р. у Тюменській обл. Російської Федерації.

ЧИМПОЙ Андрій Олексійович, 1902 р.н., народився в с. Ванчиківці, молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 17 березня 1950 р. Чернівецьким обласним судом 22 травня 1950 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 19 травня 1992 р.

К О Т Е Л Е В Е

БАЖУРЯН Порфирій Ісайович, 1902 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований Липканським РВ НКВС МРСР 12 вересня 1940 р. як член контрреволюційної партії. Засуджений не був. Справа припинена ст. слідчим УНКВС Чернівецької обл. 14 березня 1941 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 10 червня 1996 р.

ГУЦУЛ Василь Іванович, 1904 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Новоселицьким РВ НКВС 15 квітня 1941 р. за намір скоїти терористичний акт за ст. 54-8 КК УРСР. У зв’язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Справа припинена ст. слідчим УМДБ Чернівецької обл. 12 травня 1948 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 червня 1995 р.

МЕЛЬНИК Порфирій Васильович, 1900 р.н., молдаванин, неписьменний, селянин. Заарештований Липканським РВ НКВС МРСР 12 вересня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 7 червня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

РОТАР Олексій Васильович, 1917 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований УКДБ Чернівецької обл. 17 червня 1958 р. Чернівецьким обласним судом 1 серпня 1958 р. як член нелегальної релігійної організації “Свідки Єгови” за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 8 квітня 1992 р.

СІКОРА Віра Андріївна, 1918 р.н., молдаванка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СІКОРА Дмитро Семенович, 1917 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СІКОРА Єлизавета Дмитрівна, 1938 р.н., молдаванка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СІКОРА Іван Дмитрович, 1941 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЩЕРБАНЮК Анна Степанівна, 1899 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЩЕРБАНЮК Єлизавета Іванівна, 1932 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЩЕРБАНЮК Єремій Іванович, 1902 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований

Новоселицьким РВ МДБ 19 лютого 1953 р. Чернівецьким обласним судом 8 квітня 1953 р. як член нелегальної релігійної організації “Свідки Єгови” за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 жовтня 1992 р.

ЩЕРБАНЮК Іван Антонович, 1889 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

М А Г А Л А

Пам’ятник жертвам трагічних подій

Аурел Ілліч Антонеску з дружиною Устиною на висланні

Сім'я Антонеску: Ілля Іонович, Віоріка Іллівна та Євдокія Теодорівна

АКСАНІЙ Іван Ілліч, 1923 р.н., румун, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 8 лютого 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 14 квітня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 квітня 1960 р.

АЛЕКСІЙЧУК Олександра Іванівна, 1917 р.н., румунка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

АНТОНЕСКУ Анна Андріївна, 1927 р.н., молдаванка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадників батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

АНТОНЕСКУ Анна Олександрівна, 1883 р.н., молдаванка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні в Комі АРСР Російської Федерації.

АНТОНЕСКУ Аурел Ілліч, 1920 р.н., румун, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

АНТОНЕСКУ Василь Іванович, 1888 р.н., румун, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Помер на спецпоселенні в 1942 р. у Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

АНТОНЕСКУ Василь Іванович, 1898 р.н., молдаванин, освіта середня, секретар примарії. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 21 липня 1940 р. Чернівецьким обласним судом 5 листопада 1940 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 11 квітня 1942 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 10 липня 1992 р.

АНТОНЕСКУ Віоріка Іллівна, 1937 р.н., румунка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

АНТОНЕСКУ Гликерія Іллівна, 1928 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

АНТОНЕСКУ Євдокія Теодорівна, 1901 р.н., румунка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

АНТОНЕСКУ Ілля Іонович, 1890 р.н., румун, освіта неповна середня, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

АНТОНЕСКУ Касандра Дмитрівна, 1896 р.н., румунка, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення. Реабілітована судовою колегією ВС СРСР 31 березня 1965 р.

АНТОНЕСКУ Олександра Дмитрівна, 1896 р.н., молдаванка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

АНТОНЕСКУ Тодор Ілліч, 1922 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 8 лютого 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 14 квітня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 квітня 1960 р.

БАЛАН Василь Дмитрович, 1934 р.н., молдаванин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БАЛАН Грапина Георгіївна, 1911 р.н., молдаванка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БАЛАН Дмитро Миколайович, 1912 р.н., молдаванин, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 8 лютого 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 14 квітня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР, керуючись ст. ст. 295,302 п. 3 КПК УРСР, і згідно ст. 45 КК УРСР засуджений до вищої міри покарання. Вирок виконано 22 червня 1941 р. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 квітня 1960 р.

БАЛАН Степан Дмитрович, 1938 р.н., молдаванин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БЕСПЛІТНА Олександра Іванівна, 1878 р.н., молдаванка, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Померла на спецпоселенні 15 липня 1944 р. у Кіровській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БЕСПЛІТНА Олена Дмитрівна, 1900 р.н., румунка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадників батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БЕСПЛІТНИЙ Кіндрат Георгійович, 1873 р.н., молдаванин, неписьменний, селянин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщи-

Євдокія Теодорівна Антонеску (в центрі) з дочками Віорікою та Гликерією

Гликерія Іллівна Антонеску

ни. Помер на спецпоселенні 14 вересня 1943 р. у Кіровській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БОДНАР Дмитро Олександрович, 1874 р.н., молдаванин, неписьменний, селянин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадників батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БОДНАР Домніка Іллівна, 1906 р.н., молдаванка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БОДНАР Флорій Іванович, 1900 р.н., молдаванин, освіта неповна середня, голова сільської ради. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 31 грудня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 25 лютого 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 3 березня 1992 р.

БОЙЧУК Анна Іванівна, 1882 р.н., румунка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 26 квітня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадників батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БОЙЧУК Георгій Іванович, 1932 р.н., молдаванин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БОЙЧУК Євгенія Василівна, 1901 р.н., румунка, освіта неповна середня, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 1 липня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БОЙЧУК Євгенія Тодорівна, 1910 р.н., молдаванка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БОЙЧУК Іван Михайлович, 1910 р.н., молдаванин, неписьменний, селянин. Заарештований 28 січня 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 28-31 березня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до вищої міри покарання. Вирок виконано. ВС СРСР 21 грудня 1960 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 54-1 "а", 54-11 на ст. ст. 16, 80 КК УРСР за спробу нелегального переходу кордону. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою в жовтні 1991 р. за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР.

БОЙЧУК Марія Іванівна, 1936 р.н., молдаванка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БОЙЧУК Флоря Онуфрійович, 1898 р.н., румун, освіта початкова, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 8 лютого 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 14 квітня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 квітня 1960 р.

БУГАЯНУ Степан Тодорович, 1906 р.н., народився в Румунії, румун, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Садгірським РВ НКВС 23 лютого 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР. Засуджений не був. Помер 15 листопада 1941 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Справа припинена ст. слідчим слідвідділу УКДБ при РМ УРСР по Чернівецькій обл. 18 березня 1964 р. у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 жовтня 1989 р.

БУДНИК Ганна Григорівна, 1897 р.н., румунка, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Померла на спецпоселенні 2 жовтня 1942 р. у Кіровській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУЖЕНІЦА Ангеліна Дмитрівна, 1889 р.н., румунка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУЖЕНІЦА Ангеліна Кіндратівна, 1906 р.н., молдаванка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУЖЕНІЦА Анна Кіндратівна, 1892 р.н., румунка, селянка. В червні 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУЖЕНІЦА Василь Семенович, 1920 р.н., молдаванин, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 8 лютого 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 14 квітня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 15 вересня 1944 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 квітня 1960 р.

БУЖЕНІЦА Георгій Миколайович, 1936 р.н., молдаванин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУЖЕНІЦА Домніка Василівна, 1938 р.н., молдаванка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУЖЕНІЦА Домніка Іллівна, 1891 р.н., молдаванка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 22 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Померла на спецпоселенні в 1948 р. у Красноярському краї Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУЖЕНІЦА Домніка Петрівна, 1927 р.н., румунка, освіта початкова. За постановою опертрійки УНКВС Чернівецької обл. від 11 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУЖЕНІЦА Євзебій Семенович, 1926 р.н., румун. У червні 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУЖЕНІЦА Замфіра Іллівна, 1866 р.н., молдаванка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Померла на спецпоселенні в Омській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУЖЕНІЦА Замфіра Миколаївна, 1925 р.н., молдаванка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БУЖЕНІЦА Іван Васильович, 1932 р.н., молдаванин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУЖЕНІЦА Іван Семенович, 1924 р.н., румун, селянин. У червні 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУЖЕНІЦА Іван Тодорович, 1912 р.н., молдаванин, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 8 лютого 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 14 квітня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 “а”, 54-11 КК УРСР, керуючись ст. ст. 295, 302 п. 3 КПК УРСР, і згідно ст. 45 КК УРСР засуджений до вищої міри покарання. Вирок виконано 22 червня 1941 р. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 квітня 1960 р.

БУЖЕНІЦА Ілля Васильович, 1887 р.н., румун, освіта початкова, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУЖЕНІЦА Катерина Михайлівна, 1910 р.н., румунка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУЖЕНІЦА Костянтин Іванович, 1910 р.н., молдаванин, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУЖЕНІЦА Марія Іванівна, 1901 р.н., молдаванка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУЖЕНІЦА Марія Іванівна, 1918 р.н., молдаванка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 22 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУЖЕНІЦА Марія Петрівна, 1924 р.н., румунка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 11 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУЖЕНІЦА Марія Флорівна, 1936 р.н., молдаванка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 21 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУЖЕНІЦА Микола Васильович, 1936 р.н., молдаванин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУЖЕНІЦА Микола Іванович, 1918 р.н., румун, освіта початкова, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 19 червня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. 54-1 “а” КК УРСР. Засуджений не був. Помер 14 лютого 1942 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУЖЕНІЦА Микола Ілліч, 1894 р.н., молдаванин, освіта неповна середня, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУЖЕНІЦА Михайло Флорович, 1938 р.н., молдаванин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 27 травня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУЖЕНІЦА Олена Дмитрівна, 1903 р.н., молдаванка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БУЖЕНІЦА Олена Іванівна, 1922 р.н., молдаванка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 22 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУЖЕНІЦА Петро Семенович, 1891 р.н., румун, освіта початкова, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 11 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Помер на спецпоселенні в грудні 1942 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУЖЕНІЦА Семен Іванович, 1891 р.н., румун, освіта початкова, селянин. У червні 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУЖЕНІЦА Флорій Семенович, 1907 р.н., румун, освіта початкова, селянин. Заарештований 28 січня 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 28-31 березня 1941р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до вищої міри покарання. Вирок виконано 22 червня 1941 р. ВС СРСР 21 грудня 1960 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 54-1 "а", 54-11 на ст. ст. 16, 80 КК УРСР за спробу нелегального переходу кордону. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою в жовтні 1991 р. за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР.

БУЖЕНІЦА Флорій Семенович, 1932 р.н., румун. У червні 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУЖЕНІЦА Флоріка Петрівна, 1928 р.н., румунка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 11 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУЖЕНІЦА Флоріка Флоріївна, 1941 р.н., румунка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Померла на спецпоселенні в 1942 р. у Красноярському краї Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУЖЕНІЦА Фрозина Костянтинівна, 1896 р.н., румунка, неписьменна, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 11 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУЖЕНІЦА Цецілія Кіндратівна, 1914 р.н., молдаванка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУЖНИЦЯ Василина Іванівна, 1914 р.н., молдаванка, освіта неповна середня, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БУЖНИЦЯ Віоріка Гаврилівна, 1914 р.н., молдаванка, освіта неповна середня, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БУЖНИЦЯ Домніка Георгіївна, 1885 р.н., народилася в с. Молодія Глибоцького р-ну, румунка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БУЖНИЦЯ Марія Іванівна, 1913 р.н., румунка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БУЖНИЦЯ Марія Іллівна, 1920 р.н., румунка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БУЖНИЦЯ Микола Іванович, 1871 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БУЖНИЦЯ Михайло Романович, 1908 р.н., молдаванин, освіта початкова, колгоспник. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 30 січня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 3 березня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Верховним судом УРСР 13 березня 1973 р.

БУЖНИЦЯ Параска Іванівна, 1875 р.н., молдаванка, освіта неповна середня, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУЖНИЦЯ Параска Петрівна, 1919 р.н., молдаванка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БУЖНІЦА Марія Григорівна, 1883 р.н., румунка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БУЖНІЦА Микола Георгійович, 1881 р.н., румун, неписьменний, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БУЖНІЦА Нестор Георгійович, 1875 р.н., румун, неписьменний, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БУРАКОВСЬКА Василина Семенівна, 1913 р.н., румунка, освіта неповна середня, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БУРЕГА Анна Онисимівна, 1905 р.н., молдаванка, неписьменна, селянка. 12 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Померла на спецпоселенні в 1945 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУРЕГА Георгій Іванович, 1927 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БУРЕГА Дмитро Іванович, 1925 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БУРКОВСЬКА Анна Іванівна, 1926 р.н., молдаванка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУРКОВСЬКА Катерина Іванівна, 1885 р.н., румунка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУРКОВСЬКА Марія Онисимівна, 1897 р.н., молдаванка, освіта неповна середня, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУРКОВСЬКА Олена Іванівна, 1928 р.н., молдаванка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БУРКОВСЬКА Рафіра Іванівна, 1923 р.н., молдаванка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БУРКОВСЬКИЙ Дмитро Іванович, 1937 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БУРКОВСЬКИЙ Іван Іванович, 1884 р.н., румун, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУРКОВСЬКИЙ Костянтин Іванович, 1919 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 8 лютого 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 14 квітня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 14 вересня 1941 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 квітня 1960 р.

БУРКОВСЬКИЙ Степан Іванович, 1930 р.н., молдаванин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ВАЛЕНТИР Анна Мардаріївна, 1921 р.н., молдаванка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ВАЛЕНТИР Василь Мардарійович, 1930 р.н., молдаванин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ВАЛЕНТИР Маргарита Степанівна, 1895 р.н., молдаванка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ВАСИЛОЙ Вероніка Несторівна, 1894 р.н., молдаванка, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ВАСИЛОЙ Віктор Флорійович, 1919 р.н., молдаванин, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ВАСИЛОЙ Домніка Флоріївна, 1919 р.н., молдаванка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ВАСИЛОЙ Флорій Георгійович, 1890 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ВАСИЛЬНЮК Іван Ілліч, 1922 р.н., молдаванин, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 8 лютого 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 14 квітня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 4 серпня 1942 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 квітня 1960 р.

ГАВКА Іван Георгійович, 1896 р.н., народився в с. Бояни, румун, неписьменний, селянин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАВКА Леонора Іванівна, 1928 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГАВКА Марія Дмитрівна, 1895 р.н., румунка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГАВКА Мірча Іванович, 1935 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГАЇНА Георгій Іванович, 1920 р.н., народився в м. Чернівці, молдаванин, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 8 лютого 1941 р.

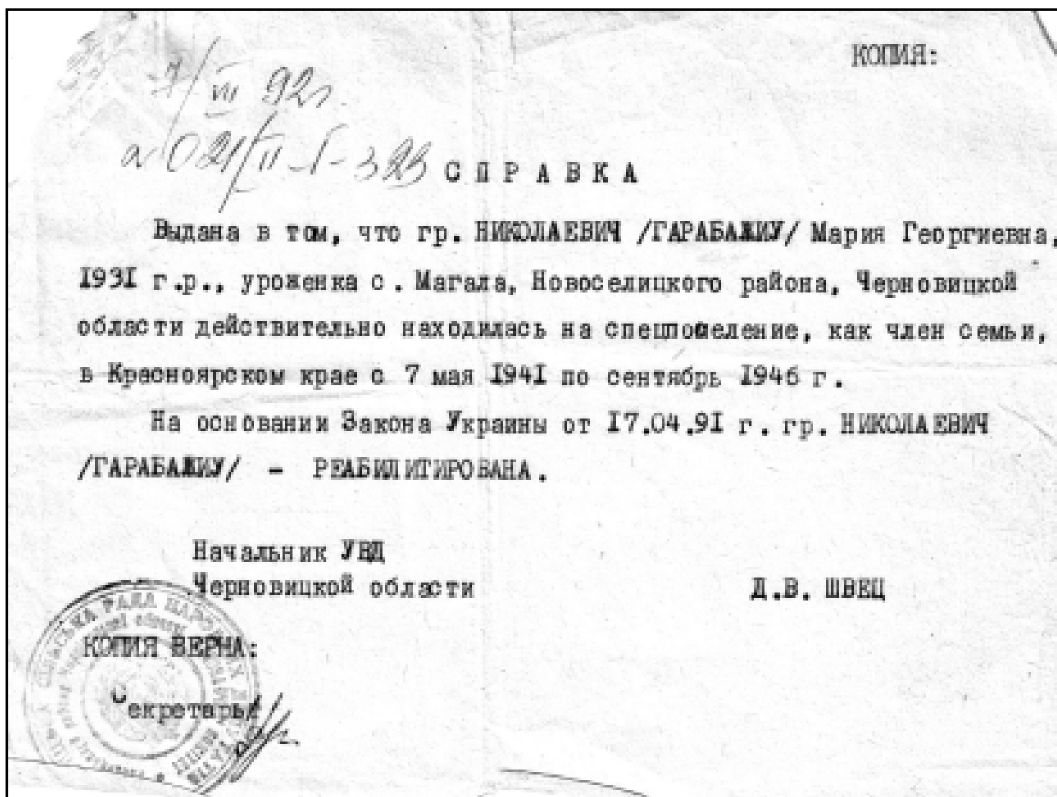

КОПИЯ:

СПРАВКА

Выдана в том, что гр. НИКОЛАЕВИЧ /ГАРАБАЖИУ/ Мария Георгиевна, 1931 г.р., уроженка с. Магала, Новоселицкого района, Черновицкой области действительно находилась на спецпоселение, как член семьи, в Красноярском крае с 7 мая 1941 по сентябрь 1946 г.

На основании Закона Украины от 17.04.91 г. гр. НИКОЛАЕВИЧ /ГАРАБАЖИУ/ – РЕАБИЛИТИРОВАНА.

Начальник УВД
Черновицкой области Д.В. ШВЕЦ

КОПИЯ ВЕРНА:
Секретарь

Марія Георгіївна Гарабажиу

ВТ 12 армії КОВО 14 квітня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР, керуючись ст. ст. 295, 302 п. 3 КПК УРСР, і згідно ст. 45 КК УРСР засуджений до вищої міри покарання. Вирок виконано 22 червня 1941 р. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 квітня 1960 р.

ГАРАБАЖИУ Георгій Дмитрович, 1876 р.н., румун, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАРАБАЖИУ Домніка Дмитрівна, 1889 р.н., румунка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГАРАБАЖИУ Марія Георгіївна, 1931 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГАРАБАЖИУ Штефанія Георгіївна, 1928 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГАРБУЗЯК Агрипина Василівна, 1926 р.н., румунка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАРБУЗЯК Вероніка Георгіївна, 1909 р.н., молдаванка, неписьменна, селянка. За постановою

ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Померла на спецпоселенні в 1942 р. у Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАРБУЗЯК Вероніка Петрівна, 1939 р.н., молдаванка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні в 1942 р. у Комі АРСР Російської Федерації.

ГАРБУЗЯК Іона Іванівна, 1907 р.н., румунка, неписьменна, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАРБУЗЯК Марія Василівна, 1932 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГАРБУЗЯК Михайло Петрович, 1937 р.н., молдаванин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАРБУЗЯК Рахіра Петрівна, 1933 р.н., молдаванка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГОРОШИНСЬКА Віра Михайлівна, 1940 р.н., румунка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОРОШИНСЬКА Домніка Миколаївна, 1915 р.н., румунка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГОРОШИНСЬКА Олена Миколаївна, 1899 р.н., молдаванка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОСТЮК Анна Василівна, 1891 р.н., румунка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОСТЮК Анна Георгіївна, 1905 р.н., румунка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОСТЮК Анна Георгіївна, 1919 р.н., румунка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОСТЮК Анна Михайлівна, румунка, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОСТЮК Анна Петрівна, 1935 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОСТЮК Анна Порфирівна, 1890 р.н., молдаванка, неписьменна, селянка. За постановою РНК СРСР від 7 грудня 1940 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОСТЮК Ауріка Захарівна, 1925 р.н., румунка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОСТЮК Василь Миколайович, 1902 р.н., молдаванин, освіта початкова, лісоруб. Заарештований Садгірським РВ НКДБ 24 лютого 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 23 травня 1946 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 січня 1992 р.

ГОСТЮК Вероніка Дмитрівна, 1925 р.н., румунка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадників батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОСТЮК Гаврило Дмитрович, 1917 р.н., румун, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОСТЮК Ганна Антонівна, 1889 р.н., румунка, освіта неповна середня, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадників батьківщини. Померла на спецпоселенні в 1944 р. у Красноярському краї Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОСТЮК Ганна Прокопівна, 1889 р.н., румунка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГОСТЮК Георгій Дмитрович, 1920 р.н., румун, освіта початкова, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 8 лютого 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 14 квітня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 квітня 1960 р.

ГОСТЮК Георгій Дмитрович, 1930 р.н., румун. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОСТЮК Георгій Ілліч, 1879 р.н., румун, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОСТЮК Георгій Ілліч, румун, селянин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОСТЮК Дмитро Миколайович, 1890 р.н., румун, освіта початкова, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОСТЮК Дмитро Петрович, 1926 р.н., українець. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОСТЮК Домніка Захарівна, 1935 р.н., румунка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОСТЮК Домніка Іванівна, 1922 р.н., молдаванка, освіта неповна середня, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОСТЮК Домніка Костянтинівна, 1930 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГОСТЮК Євдокія Дмитрівна, 1923 р.н., румунка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Померла на спецпоселенні 11 листопада 1949 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОСТЮК Євдокія Захарівна, 1921 р.н., румунка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОСТЮК Євдокія Миколаївна, 1903 р.н., румунка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОСТЮК Іван Васильович, 1899 р.н., румун, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 5 лютого 1941 р. ОН при НКВС СРСР 25 липня 1942 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

ГОСТЮК Іван Петрович, 1939 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОСТЮК Ілля Іванович, 1937 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГОСТЮК Ірина Георгіївна, 1895 р.н., молдаванка, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОСТЮК Катерина Георгіївна, 1890 р.н., молдаванка, освіта неповна середня, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГОСТЮК Костянтин Ілліч, 1919 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований 28 січня 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 28-31 березня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВС СРСР 21 грудня 1960 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 54-1 "а", 54-11 на ст. ст. 16, 80 КК УРСР за спробу нелегального переходу кордону. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою в жовтні 1991 р. за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР.

ГОСТЮК Маргарита Іванівна, 1890 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОСТЮК Маргарита Яківна, 1902 р.н., румунка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГОСТЮК Марія Іванівна, 1907 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОСТЮК Марія Флорівна, 1890 р.н., румунка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Померла на спецпоселенні в 1944 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОСТЮК Михайло Петрович, 1930 р.н., українець. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 трав-

ня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОСТЮК Олександра Кіндратівна, 1900 р.н., румунка, освіта неповна середня, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОСТЮК Парафтей Тодорович, 1895 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОСТЮК Петро Георгійович, 1885 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні в листопаді 1941 р. у Красноярському краї Російської Федерації.

ГОСТЮК Петро Георгійович, 1906 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 8 лютого 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 14 квітня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 квітня 1960 р.

ГОСТЮК Петро Дмитрович, 1932 р.н., румун. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадників батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОСТЮК Петро Парафтейович, 1921 р.н., молдаванин, селянин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОСТЮК Соломія Дмитрівна, 1866 р.н., румунка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Померла на спецпоселенні в Омській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОСТЮК Тодор Захарович, 1899 р.н., румун, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОСТЮК Федір Дмитрович, 1927 р.н., румун. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадників батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОСТЮК Флора Федорівна, 1892 р.н., румунка, освіта неповна середня, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГОСТЮК Флоріка Дмитрівна, 1940 р.н., румунка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОСТЮК Флоріка Кіндратівна, 1909 р.н., румунка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 26 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОСТЮК Флоріка Костянтинівна, 1922 р.н., румунка, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОСТЮК Флоріка Парафтеївна, 1930 р.н., молдаванка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГРИГОРАЩУК Домніка Іванівна, 1928 р.н., молдаванка. За постановою РНК СРСР від 7 грудня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГРИГОРАЩУК Євдокія Дмитрівна, 1900 р.н., молдаванка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГРИГОРАЩУК Іван Георгійович, 1890 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні в Красноярському краї Російської Федерації.

ГРИГОРАЩУК Марія Іванівна, 1931 р.н., молдаванка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГРИГОРЧУК Вероніка Георгіївна, 1922 р.н., молдаванка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 26 квітня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГРИГОРЧУК Вероніка Миколаївна, 1892 р.н., молдаванка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГРИГОРЧУК Вероніка Танасіївна, 1894 р.н., молдаванка, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 1 липня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГРИГОРЧУК Віктор Степанович, 1921 р.н., молдаванин, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 8 лютого 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 14 квітня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 28 лютого 1944 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 квітня 1960 р.

ГРИГОРЧУК Георгій Тодорович, 1883 р.н., румун, неписьменний, селянин. За постановою ОН при

НКВС СРСР від 26 квітня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Помер на спецпоселенні в квітні 1942 р. у Красноярському краї Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГРИГОРЧУК Степан Іванович, 1895 р.н., молдаванин, освіта неповна середня, селянин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 1 липня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Помер на спецпоселенні в квітні 1942 р. у Красноярському краї Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГРОСУ Анна Семенівна, 1905 р.н., румунка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГРОСУ Віоріка Флорівна, 1940 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГРОСУ Олена Флорівна, 1937 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГРОСУ Флорій Флорійович, 1929 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГУЗУН Георгій Дмитрович, 1930 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГУЗУН Дмитро Іванович, 1892 р.н., румун, освіта неповна середня, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні в квітні 1942 р. у Красноярському краї Російської Федерації.

ГУЗУН Ілля Дмитрович, 1928 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні в Красноярському краї Російської Федерації.

ГУЗУН Катерина Георгіївна, 1893 р.н., румунка, освіта неповна середня, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГУЗУН Фрозина Дмитрівна, 1921 р.н., румунка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГУРИЛЮК Марія Іллівна, 1883 р.н., румунка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 17 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДАСКАЛЮК Федір Костянтинович, 1904 р.н., румун, освіта початкова, збирач податків. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 21 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 7 квітня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 11 вересня 1990 р.

ДМИТРЮК Євдокія Іванівна, 1910 р.н., румунка, освіта неповна середня, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 13 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДМИТРЮК Ольга Георгіївна, 1941 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ДМИТРЮК Філіп Георгійович, 1939 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ДОЛГАН Герасим Самійлович, 1872 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. За постановою опертрійки УНКВС Чернівецької обл. від 6 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Помер на спецпоселенні 6 квітня 1942 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДОЛГАН Іван Петрович, 1940 р.н., румун. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДОЛГАН Костянтин Герасимович, 1919 р.н., молдаванин, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 8 лютого 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 14 квітня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 “а”, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 квітня 1960 р.

ДОЛГАН Марія Іванівна, 1876 р.н., молдаванка, неписьменна, селянка. За постановою опертрійки УНКВС Чернівецької обл. від 6 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДОЛГАН Олена Герасимівна, 1924 р.н., молдаванка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ДОЛГАН Петро Герасимович, 1914 р.н., румун, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДОЛГАН Степанія Василівна, 1921 р.н., румунка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ДОМНЯН Ангеліна Миколаївна, 1920 р.н., молдаванка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні в 1946 р. у Комі АРСР Російської Федерації.

ДОМНЯН Домніка Георгіївна, 1885 р.н., молдаванка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні 12 лютого 1942 р. у Комі АРСР Російської Федерації.

ДОМНЯН Микола Георгійович, 1880 р.н., молдаванин, освіта неповна середня, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні 7 лютого 1942 р. у Комі АРСР Російської Федерації.

ДОМНЯН Петро Миколайович, 1922 р.н., молдаванин, селянин. Підстави репресії і реабілітації

ті самі. Помер на спецпоселенні в 1943 р. у Комі АРСР Російської Федерації.

ДОРОШ Василь Іванович, 1897 р.н., румун, освіта початкова, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 6 лютого 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 14 квітня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР, керуючись ст. ст. 295, 302 п. 3 КПК УРСР, і згідно ст. 45 КК УРСР засуджений до вищої міри покарання. Вирок виконано 22 червня 1941 р. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 квітня 1960 р.

ДОРОШ Василь Стефанович, 1881 р.н., румун, неписьменний, селянин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДОРОШ Вероніка Дмитрівна, 1920 р.н., молдаванка, освіта неповна середня, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 1 липня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДОРОШ Вероніка Іванівна, 1896 р.н., молдаванка, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДОРОШ Домніка Іванівна, 1930 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ДОРОШ Домніка Флорівна, 1924 р.н., румунка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ДОРОШ Євдокія Никифорівна, 1908 р.н., румунка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні в Комі АРСР Російської Федерації.

ДОРОШ Євдокія Семенівна, 1878 р.н., румунка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДОРОШ Замфіра Кіндратівна, 1900 р.н., молдаванка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДОРОШ Іван Флорович, 1932 р.н., румун. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДОРОШ Ілля Миколайович, 1886 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДОРОШ Катерина Петрівна, 1922 р.н., молдаванка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ДОРОШ Марія Василівна, 1908 р.н., румунка, неписьменна, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДОРОШ Марія Георгіївна, 1880 р.н., румунка, освіта неповна середня, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДОРОШ Марія Георгіївна, 1882 р.н., румунка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ДОРОШ Марія Іванівна, 1889 р.н., румунка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ДОРОШ Марія Іванівна, 1935 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні в Комі АРСР Російської Федерації.

ДОРОШ Марія Миколаївна, 1915 р.н., молдаванка, освіта неповна середня, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 26 квітня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДОРОШ Марія Степанівна, 1900 р.н., молдаванка, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Померла на спецпоселенні в Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДОРОШ Марія Яківна, 1937 р.н., молдаванка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ДОРОШ Петро Дмитрович, 1878 р.н., молдаванин, неписьменний, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ДОРОШ Рафіра Іванівна, 1937 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні в Комі АРСР Російської Федерації.

ДОРОШ Рафіра Флорівна, 1937 р.н., румунка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДОРОШ Троян Петрович, 1932 р.н., молдаванин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДОРОШ Троян Якович, 1932 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ДОРОШ Флоріка Іллівна, 1923 р.н., молдаванка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ДОРОШ Флоріка Петрівна, 1920 р.н., румунка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ДОРОШ Флоріка Флорівна, 1929 р.н., румунка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДОРОШ Фрозина Іванівна, 1941 р.н., румунка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Померла на спецпоселенні в Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДОРОШ Фрозина Степанівна, 1901 р.н., румунка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 11 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДОРОШ Штефан Іванович, 1939 р.н., румун. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Помер на спецпоселенні в Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДОРОШ Яків Васильович, 1906 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований 28 січня 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 28-31 березня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 26 лютого 1944 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. ВС СРСР 21 грудня 1960 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 54-1 "а", 54-11 на ст. ст. 16, 80 КК УРСР за спробу нелегального переходу кордону. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою в жовтні 1991 р. за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР.

ДОСКАЛЮК Аксенія Миколаївна, 1901 р.н., молдаванка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДОСКАЛЮК Анна Степанівна, 1938 р.н., румунка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДОСКАЛЮК Георгій Степанович, 1926 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ДОСКАЛЮК Євгенія Степанівна, 1935 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ДОСКАЛЮК Євдокія Степанівна, 1933 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ДОСКАЛЮК Іван Лазарович, 1899 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 21 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 29 березня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

ДОСКАЛЮК Марія Георгіївна, 1904 р.н., румунка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДОСКАЛЮК Микола Степанович, 1930 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ДОСКАЛЮК Степан Флорович, 1901 р.н., молдаванин, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 8 лютого 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 14 квітня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 10 січня 1942 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 квітня 1960 р.

ДРОБОТ Вікторія Георгіївна, 1924 р.н., молдаванка, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 1 липня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДРОБОТ Ганна Миколаївна, 1881 р.н., молдаванка, освіта неповна середня, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ДРОБОТ Євгенія Георгіївна, 1926 р.н., молдаванка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ДРОБОТ Євдокія Костянтинівна, 1924 р.н., румунка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 12 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДРОБОТ Іван Георгійович, 1919 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 1 липня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДРОБОТ Олена Іллівна, 1892 р.н., румунка, освіта неповна середня, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 12 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДУБЕЦЬ Георгій Руфимович, 1937 р.н., румун. За постановою ОН при НКВС СРСР від червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДУБЕЦЬ Георгій Троянович, 1923 р.н., румун, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 8 лютого 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 14 квітня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР

засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 квітня 1960 р.

ДУБЕЦЬ Євдокія Дмитрівна, 1894 р.н., румунка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 29 березня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДУБЕЦЬ Марія Андріївна, 1910 р.н., румунка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДУБЕЦЬ Марія Дмитрівна, 1927 р.н., румунка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 29 березня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДУБЕЦЬ Олена Антонівна, 1888 р.н., румунка, освіта неповна середня, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДУБЕЦЬ Троян Семенович, 1895 р.н., румун, освіта неповна середня, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЄРЕМЕЙ Георгій Михайлович, 1924 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЄРЕМЕЙ Іона Несторівна, 1897 р.н., молдаванка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЄРЕМЕЙ Михайло Георгійович, 1897 р.н., молдаванин, освіта неповна середня, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЄРЕМЕЙ Степан Михайлович, 1926 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні в 1951 р. у Тюменській обл. Російської Федерації.

ЄРЕМЕЙ Тодор Семенович, 1910 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований 28 січня 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 28-31 березня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 “а”, 54-11 КК УРСР засуджений до вищої міри покарання. Вирок виконано 30 червня 1941 р. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 19 грудня 1991 р.

ЗАВКА Василь Ілліч, 1924 р.н., румун, селянин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЗАВКА Євфросинія Григорівна, 1911 р.н., молдаванка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 13 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЗАВКА Ілля Васильович, 1894 р.н., румун, освіта неповна середня, селянин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЗАВКА Костянтин Ілліч, 1935 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЗАВКА Марія Танасіївна, 1898 р.н., румунка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЗАВКА Танасій Ілліч, 1940 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЗАВКА Троян Ілліч, 1932 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЗАГАРІЧУК Степан Миколайович, 1884 р.н., українець, освіта початкова, примар. Заарештований Новоселицьким РВ НКВС 20 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 7 квітня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 14 лютого 1942 р. у Карлазі Карагандинської обл. Казахської РСР. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

ЗАПОТІЦЬКА Домна Дмитрівна, 1926 р.н., молдаванка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЗАПОТІЦЬКА Домна Петрівна, 1888 р.н., румунка, освіта початкова, селянка. Заарештована УНКВС Чернівецької обл. 28 лютого 1941 р. як член родини зрадника батьківщини. Засуджена не була. Подальша доля невідома. Справа припинена ст. слідчим слідвідділу УКДБ при РМ УРСР по Чернівецькій обл. 6 січня 1964 р. за відсутністю в діях складу злочину. Реабілітована на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЗАПОТІЦЬКА Євдокія Георгіївна, 1899 р.н., молдаванка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЗАПОТІЦЬКА Марія Дмитрівна, 1930 р.н., молдаванка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЗАПОТІЦЬКИЙ Василь Дмитрович, 1939 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЗАПОТІЦЬКИЙ Дмитро Петрович, молдаванин, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні в 1942 р. в Омській обл. Російської Федерації.

ЗАПОТІЦЬКИЙ Іван Дмитрович, 1920 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 8 лютого 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 14 квітня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 1 листопада 1941 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 квітня 1960 р.

ЗАПОТІЦЬКИЙ Пантелеймон Іванович, 1909 р.н., румун, освіта середня, колгоспник. Заарештований Садгірським РВ МДБ 18 лютого 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 13-14 червня 1947 р. за зрадницьку діяльність за ст. ст. 54-2, 54-3 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ, але на підставі Указу ПВР СРСР від 7 липня 1945 р. "Про амністію" з-під арешту звільнений. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 18 листопада 1992 р.

ЗАУКА Петро Васильович, 1907 р.н., молдаванин, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 8 лютого 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 14 квітня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 квітня 1960 р.

ЗОТА Василь Миколайович, 1932 р.н., румун. За постановою ОН при НКВС СРСР від 26 квітня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЗОТА Євдокія Василівна, 1892 р.н., румунка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ІВАНЕЦЬ Дмитро Степанович, 1909 р.н., молдаванин, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Чернівецьким РВ МДБ 11 серпня 1951 р. ВТ військ МДБ Чернівецької обл. 29 вересня 1951 р. за зраду батьківщини за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 14 лютого 1994 р

ІВАНЕЦЬ Іван Миколайович, 1920 р.н., молдаванин, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Чернівецьким РВ МДБ 13 серпня 1951 р. ВТ військ МДБ Чернівецької обл. 29 вересня 1951 р. за зраду батьківщини за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 14 лютого 1994 р.

ІВАНЕЦЬ Іван Михайлович, 1940 р.н., молдаванин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 26 квітня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ІВАНЕЦЬ Микола Михайлович, 1934 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ІВАНЕЦЬ Флоріка Микитівна, 1911 р.н., молдаванка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ІГНАТЮК Марія Кіндратівна, 1900 р.н., румунка, освіта неповна середня, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ІГНАТЮК Семен Касянович, 1885 р.н., румун, неписьменний, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ІЛІНЧУК Марія Костянтинівна, 1893 р.н., румунка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні в 1944 р. у Красноярському краї Російської Федерації.

ІЛІНЧУК Тодор Урсакійович, 1929 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ІЛІНЧУК Урсакій Іванович, 1890 р.н., румун, освіта неповна середня, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні в 1944 р. у Красноярському краї Російської Федерації.

ІОНУЦА Аркадій Миколайович, 1926 р.н., румун. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Помер на спецпоселенні в 1954 р. у Томській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ІОНУЦА Євдокія Миколаївна, 1924 р.н., румунка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ІОНУЦА Марія Дмитрівна, 1898 р.н., румунка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні в 1943 р. у Томській обл. Російської Федерації.

ІОНУЦА Микола Самійлович, 1898 р.н., румун, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні в 1942 р. у Томській обл. Російської Федерації.

ІРЕМІЄ Василь Михайлович, 1923 р.н., румун, освіта початкова, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 8 лютого 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 14 квітня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР, керуючись ст. ст. 295, 302 п. 3 КПК УРСР, і згідно ст. 45 КК УРСР засуджений до вищої міри покарання. Вирок виконано 22 черв-ня 1941 р. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 квітня 1960 р.

ІРИМІЯ Марія Іллівна, 1913 р.н., молдаванка, освіта неповна середня, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Померла на спецпоселенні в 1942 р. у Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ІСАК Аксенія Миколаївна, 1887 р.н., молдаванка, освіта неповна середня, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні 12 червня 1942 р. у Комі АРСР Російської Федерації.

ІСАК Анна Михайлівна, 1920 р.н., молдаванка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ІСАК Валерія Танасіївна, 1925 р.н., молдаванка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ІСАК Василь Петрович, 1928 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ІСАК Віктор Ілліч, 1940 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ІСАК Георгій Семенович, 1939 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ІСАК Домніка Семенівна, 1927 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ІСАК Замфіра Іванівна, 1930 р.н., румунка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ІСАК Марія Мануїлівна, 1903 р.н., румунка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадників батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ІСАК Михайло Семенович, 1928 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ІСАК Олександра Петрівна, 1893 р.н., молдаванка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення за нелегальний перехід кордону. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ІСАК Параска Степанівна, 1899 р.н., румунка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ІСАК Фрозина Василівна, 1902 р.н., румунка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КАРП Ангеліна Романівна, 1921 р.н., молдаванка, освіта неповна середня, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КАРП Вероніка Дмитрівна, 1889 р.н., молдаванка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КАРП Гафія Костянтинівна, 1894 р.н., молдаванка, освіта неповна середня, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 26 квітня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Померла на спецпоселенні в Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КАРП Роман Дмитрович, 1890 р.н., молдаванин, неписьменний, селянин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Помер на спецпоселенні в 1943 р. у Кіровській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КАРЧА Дмитро Михайлович, 1913 р.н., народився в с. Малий Кучурів Заставнівського р-ну, українець, освіта початкова, фінагент. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 21 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 29 березня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 травня 1989 р.

КАТАРАНЧУК Георгій Степанович, 1909 р.н., румун, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Помер на спецпоселенні в 1942 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КАТАРАНЧУК Євдокія Миколаївна, 1870 р.н., румунка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КАТАРАНЧУК Марія Дмитрівна, 1885 р.н., румунка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Померла на спецпоселенні в 1942 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КАТАРАНЧУК Степан Георгійович, 1905 р.н., румун, неписьменний, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні в 1942 р. у Тюменській обл. Російської Федерації.

КАТЕРИНЧУК Іван Трифонович, 1905 р.н., молдаванин, освіта початкова, робітник. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 31 грудня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 25 лютого 1948 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ПВР СРСР 13 січня 1957 р. термін покарання знижено до 12 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 3 березня 1992 р.

КАТЕРИНЧУК Ілля Леонтійович, 1893 р.н., румун, освіта неповна середня, примар. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 21 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 7 квітня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

КЕЛЬБА Аурел Миколайович, 1936 р.н., румун. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня

1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КЕЛЬБА Віоріка Миколаївна, 1932 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КЕЛЬБА Ганна Авраамівна, 1937 р.н., молдаванка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КЕЛЬБА Георгій Миколайович, 1934 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КЕЛЬБА Дмитро Георгійович, 1873 р.н., молдаванин, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Помер на спецпоселенні в 1946 р. в Омській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КЕЛЬБА Дмитро Георгійович, 1940 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КЕЛЬБА Марія Іллівна, 1908 р.н., молдаванка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КЕЛЬБА Микола Дмитрович, 1908 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований 28 січня 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 28-31 березня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВС СРСР 21 грудня 1960 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 54-1 "а", 54-11 на ст. ст. 16, 80 КК УРСР за спробу нелегального переходу кордону. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою в жовтні 1991 р. за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР.

КЕЛЬБА Олена Авраамівна, 1939 р.н., молдаванка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КЕЛЬБА Олена Петрівна, 1915 р.н., румунка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КЕЛЬБА Парасковія Кирилівна, 1882 р.н., молдаванка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КЕЛЬБА Парасковія Семенівна, 1911 р.н., молдаванка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КИБАК Віоріка Георгіївна, 1934 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КИБАК Георгій Захарович, 1888 р.н., румун, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні в 1943 р. у Тюменській обл. Російської Федерації.

КИБАК Домніка Георгіївна, 1931 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КИБАК Євдокія Миколаївна, 1901 р.н., румунка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КИБАК Іван Георгійович, 1926 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КИБАК Олена Георгіївна, 1923 р.н., румунка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КИБАК Стефан Георгійович, 1928 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КІФІЧАК Вероніка Миколаївна, 1928 р.н., молдаванка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КІФІЧАК Віржинія Терентіївна, 1904 р.н., румунка, освіта початкова, селянка. За постановою УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КІФІЧАК Дмитро Миколайович, 1925 р.н., молдаванин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КІФІЧАК Євгенія Іванівна, 1905 р.н., молдаванка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні 21 квітня 1942 р. у Комі АРСР Російської Федерації.

КІФІЧАК Микола Дмитрович, 1900 р.н., румун, освіта початкова, селянин. Заарештований 28 січня 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 28-31 березня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 30 вересня 1942 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. ВС СРСР 21 грудня 1960 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 54-1 "а", 54-11 на ст. ст. 16, 80 КК УРСР за спробу нелегального переходу кордону. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою в жовтні 1991 р. за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР.

КІФІЧАК Олена Георгіївна, 1926 р.н., румунка. За постановою УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КІФІЧАК Олена Миколаївна, 1929 р.н., українка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОВА Домніка Іванівна, 1935 р.н., румунка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка

члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОВА Іван Кіндратович, 1905 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований Чернівецьким РВ НКДБ 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 28 квітня 1943 р. як член контрреволюційної партії за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Верховним судом УРСР 18 жовтня 1966 р.

КОВА Кіндрат Іванович, 1932 р.н., румун. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОВА Марія Іванівна, 1928 р.н., румунка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОВА Марія Миколаївна, 1937 р.н., румунка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 1 липня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОВА Микола Кіндратович, 1909 р.н., румун, освіта початкова, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 8 лютого 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 14 квітня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 24 вересня 1941 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 квітня 1960 р.

КОВА Олена Петрівна, 1907 р.н., румунка, неписьменна, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОВА Фрозина Георгіївна, 1914 р.н., румунка, освіта неповна середня, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 1 липня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОЙЦАН Домніка Георгіївна, 1883 р.н., молдаванка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 26 квітня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОЙЦАН Домніка Миколаївна, 1909 р.н., молдаванка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОЙЦАН Марія Дмитрівна, 1932 р.н., молдаванка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КОЙЦАН Олена Іванівна, 1921 р.н., молдаванка, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 26 квітня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОЙЦАН Раду Несторович, 1940 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КОЙЦАН Федір Дмитрович, 1936 р.н., молдаванин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОЙЦАН Флорія Дмитрівна, 1930 р.н., молдаванка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КОЙЦАН Фрозина Дмитрівна, 1939 р.н., молдаванка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КОСТАН Ангеліна Дмитрівна, 1933 р.н., молдаванка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 20 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Померла на спецпоселенні в 1951 р. у Красноярському краї Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОСТАН Анна Григорівна, 1905 р.н., молдаванка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КОСТАН Дмитро Іванович, 1907 р.н., молдаванин, неписьменний, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 8 лютого 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 14 квітня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР, керуючись ст. ст. 295, 302 п. 3 КПК УРСР, і згідно ст. 45 КК УРСР засуджений до вищої міри покарання. Вирок виконано 22 червня 1941 р. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 квітня 1960 р.

КОСТАН Микола Дмитрович, 1939 р.н., молдаванин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 1 липня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КРАЮЦА Аурел Георгійович, 1938 р.н., молдаванин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КРАЮЦА Вероніка Дмитрівна, 1898 р.н., молдаванка, освіта неповна середня, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КРАЮЦА Вероніка Каліївна, 1891 р.н., румунка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Померла на спецпоселенні в 1943 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КРАЮЦА Георгій Захарович, 1898 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований 28 січня 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 28-31 березня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 26 лютого 1942 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. ВС СРСР злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 54-1 "а", 54-11 на ст. ст. 16, 80 КК УРСР за спробу нелегального переходу кордону. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою в жовтні 1991 р. за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР.

КРАЮЦА Елеонора Георгіївна, 1933 р.н., молдаванка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КРАЮЦА Євгенія Миколаївна, 1905 р.н., молдаванка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КРАЮЦА Земфіра Миколаївна, 1923 р.н., румунка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КРАЮЦА Іван Миколайович, 1938 р.н., румун. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КРАЮЦА Октавіан Георгійович, 1926 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КРАЮЦА Олена Іванівна, 1918 р.н., румунка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КРАЮЦА Сільвія Георгіївна, 1928 р.н., молдаванка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КРИСТЕЛ Михайло Іванович, 1908 р.н., молдаванин, освіта неповна середня, голова сільради. Заарештований Садгірським РВ МДБ 20 лютого 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 13-14 червня 1947 р. за зрадницьку діяльність за ст. ст. 54-2, 54-3 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 10 грудня 1992 р.

КУДЛА Андрій Іванович, 1934 р.н., молдаванин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУДЛА Анна Дмитрівна, 1904 р.н., молдаванка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУДЛА Василь Кирилович, 1927 р.н., молдаванин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУДЛА Георгій Федорович, 1898 р.н., молдаванин, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Садгірським РВ НКДБ 19 лютого 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 16 травня 1946 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 липня 1992 р.

КУДЛА Дмитро Кирилович, 1925 р.н., молдаванин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУДЛА Домніка Іванівна, 1906 р.н., молдаванка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУДЛА Емілія Дмитрівна, 1883 р.н., румунка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Померла на спецпоселенні в Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУДЛА Іван Андрійович, 1907 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований 28 січня 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 28-31 березня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до вищої міри покарання. Вирок виконано 30 червня 1941 р. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою в жовтні 1991 р.

КУДЛА Іван Андрійович, 1938 р.н., молдаванин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУДЛА Кирило Федорович, 1895 р.н., молдаванин, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 12 грудня 1942 р. як член контрреволюційної партії за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер у 1943 р. в Устьвимлазі Комі АРСР Російської Федерації. Справа припинена Чернівецьким облсудом на підставі ст. 4 п. "д" КПК УРСР. Реабілітований.

КУДЛА Лукерія Дмитрівна, 1924 р.н., румунка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чер-

нівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУДЛА Марія Іванівна, 1914 р.н., молдаванка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУДЛА Михайло Федорович, 1902 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 20 липня 1940 р. Чернівецьким обласним судом 21 грудня 1940 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 7 липня 1942 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 18 травня 1994 р.

КУДЛА Олена Пантеліївна, 1912 р.н., румунка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУДЛА Соловія Дмитрівна, 1917 р.н., румунка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КУДЛА Стефанія Андріївна, 1940 р.н., молдаванка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУДЛА Тодор Кирилович, 1930 р.н., молдаванин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛАЗАР Віоріка Миколаївна, 1930 р.н., румунка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛАЗАР Георгій Миколайович, 1928 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЛАЗАР Євдокія Іванівна, 1900 р.н., румунка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЛАЗАР Іван Флорійович, 1914 р.н., румун, освіта неповна середня, селянин. Заарештований 19 травня 1941 р. за спробу нелегального переходу кордону. Засуджений не був. Трагічно загинув 15 серпня 1941 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 жовтня 1990 р.

ЛЕНКОСТІЙ Георгій Олександрович, 1920 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 8 лютого 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 14 квітня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 “а”, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 22 березня 1942 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 квітня 1960 р.

ЛИСАК Костянтин Миколайович, 1905 р.н., румун, освіта середня, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 8 лютого 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 14 квітня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 “а”, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 квітня 1960 р.

ЛИСЕЙ Ганна Тодорівна, 1893 р.н., молдаванка, освіта неповна середня, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛИСЕЙ Йона Іванівна, 1926 р.н., молдаванка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЛИСЕЙ Петро Іванович, 1930 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЛУНЖАК Петро Прокопович, 1900 р.н., молдаванин, освіта неповна середня, селянин. Заарештований ВДТВ Кишинівської залізниці 15 грудня 1940 р. ВТ військ НКВС Станіславської обл. 17 травня 1941 р. за недонесення за ст. 54-1 “г” ч. 2 КК УРСР засуджений до 2 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 17 лютого 1942 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 26 травня 1992 р.

ЛЯГУ Василь Костянтинович, 1938 р.н., молдаванин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 13 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛЯГУ Віктор Костянтинович, 1934 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЛЯГУ Ганна Георгіївна, 1880 р.н., молдаванка, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадників батьківщини. Померла на спецпоселенні 17 липня 1942 р. у Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛЯГУ Георгій Семенович, 1927 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЛЯГУ Домніка Костянтинівна, 1922 р.н., молдаванка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 13 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛЯГУ Євгенія Костянтинівна, 1932 р.н., молдаванка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЛЯГУ Костянтин Георгійович, 1897 р.н., молдаванин, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЛЯГУ Марія Костянтинівна, 1940 р.н., молдаванка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЛЯГУ Настасія Георгіївна, 1864 р.н., румунка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Померла на спецпоселенні в 1942 р. у Кіровській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛЯГУ Олена Костянтинівна, 1920 р.н., молдаванка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 13 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛЯГУ Рафіра Семенівна, 1923 р.н., молдаванка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадників батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛЯГУ Фрозина Романівна, 1900 р.н., молдаванка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 13 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАГДАЛІН Василь Петрович, 1897 р.н., румун, освіта початкова, селянин. Заарештований Садгірським РВ НКВС 20 липня 1940 р. Чернівецьким обласним судом 27 грудня 1940 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 19 жовтня 1990 р.

МАГДАЛІН Ганна Костянтинівна, 1881 р.н., молдаванка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 1 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадників батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАГДАЛІН Ілля Костянтинович, 1904 р.н., румун, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 8 лютого 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 14 квітня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 31 січня 1942 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 квітня 1960 р.

МАГДАЛІН Костянтин Іванович, 1879 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 1 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадників батьківщини. Помер на спецпоселенні 3 травня 1943 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАГДАЛІН Марія Костянтинівна, 1918 р.н., молдаванка, освіта неповна середня, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МАГДАЛІН Мартин Костянтинович, 1914 р.н., молдаванин, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 8 лютого 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 14 квітня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР, керуючись ст. ст. 295, 302 п. 3 КПК УРСР, і згідно ст. 45 КК УРСР засуджений до вищої міри покарання. Вирок виконано 22 червня 1941 р. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 квітня 1960 р.

МАЙОРСЬКА Євдокія Георгіївна, 1891 р.н., молдаванка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАЙОРСЬКИЙ Мигай Онуфрійович, 1900 р.н., молдаванин, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 8 лютого 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 14 квітня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР, керуючись ст. ст. 295, 302 п. 3 КПК УРСР, і згідно ст. 45 КК УРСР засуджений до вищої міри покарання. Вирок виконано 22 червня 1941 р. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 квітня 1960 р.

МАКОВЕЙЧУК Кіндрат Дмитрович, 1887 р.н., молдаванин, неписьменний, селянин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАКОВЕЙЧУК Олена Іванівна, 1889 р.н., молдаванка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МАКСИМЕЦЬ Ангеліна Дмитрівна, 1911 р.н., молдаванка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 26 квітня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАКСИМЕЦЬ Ангеліна Саїнівна, 1936 р.н., румунка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАКСИМЕЦЬ Георгій Саїнович, 1937 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МАКСИМЕЦЬ Марія Іллівна, 1915 р.н., румунка, освіта неповна середня, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МАКСИМЕЦЬ Саїн Михайлович, 1939 р.н., молдаванин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 26 квітня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАЛИК Аглая Флорівна, 1910 р.н., молдаванка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАЛИК Іван Георгійович, 1935 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МАЛИК Михайло Георгійович, 1931 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МАЛІНСЬКА Анастасія Іллівна, 1879 р.н., молдаванка, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАМОЛЯ Дмитро Кіндратович, 1900 р.н., румун, освіта початкова, селянин. Заарештований 28 січня 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 28-31 березня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 12 травня 1945 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. ВС СРСР 21 грудня 1960 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 54-1 "а", 54-11 на ст. ст. 16, 80 КК УРСР за спробу нелегального переходу кордону. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою в жовтні 1991 р. за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР.

МАМОЛЯ Домніка Іванівна, 1915 р.н., молдаванка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 1 липня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАМОЛЯ Євдокія Костянтинівна, 1906 р.н., молдаванка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАМОЛЯ Іван Васильович, 1910 р.н., румун, освіта початкова, селянин. Заарештований 28 січня 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 28-31 березня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 22 січня 1942 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. ВС СРСР 21 грудня 1960 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 54-1 "а", 54-11 на ст. ст. 16, 80 КК УРСР за спробу нелегального переходу кордону. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою в жовтні 1991 р. за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР.

МАМОЛЯ Ісай Іванович, 1936 р.н., молдаванин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Помер на спецпоселенні в 1942 р. у Красноярському краї Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАНДРЕСКУ Ауріка Флорівна, 1938 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МАНДРЕСКУ Віра Миколаївна, 1936 р.н., румунка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 20 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАНДРЕСКУ Земфіра Василівна, 1914 р.н., румунка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 20 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАНДРЕСКУ Іван Миколайович, 1940 р.н., румун. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 20 травня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАНДРЕСКУ Леонора Миколаївна, 1916 р.н., румунка, освіта неповна середня, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАНДРЕСКУ Марія Флорівна, 1937 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МАНДРЕСКУ Флорій Іванович, 1920 р.н., румун, неписьменний, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 22 травня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 17 жовтня 1942 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 35 КК РРФСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

МАСАРЮК Василь Михайлович, 1934 р.н., румун. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАСАРЮК Вероніка Григорівна, 1902 р.н., румунка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні 5 червня 1943 р. у Тюменській обл. Російської Федерації.

МАСАРЮК Георгій Михайлович, 1936 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МАСАРЮК Іван Михайлович, 1930 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МАСЛОВСЬКА Домніка Миколаївна, 1912 р.н., румунка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Померла на спецпоселенні в Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАСЛОВСЬКИЙ Василь Флорійович, 1930 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МАСЛОВСЬКИЙ Георгій Флорійович, 1936 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні в Комі АРСР Російської Федерації.

МАСЛОВСЬКИЙ Дмитро Флорійович, 1931 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МАСЛОВСЬКИЙ Михайло Флорійович, 1940 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні в Комі АРСР Російської Федерації.

МАСЛОВСЬКИЙ Саїн Флорійович, 1934 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні в Комі АРСР Російської Федерації.

МИГАЛЕСКУ Вероніка Іллівна, 1914 р.н., румунка, освіта початкова, селянка. Заарештована 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 8 лютого 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 14 квітня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецьким облсудом 16 квітня 1960 р.

МИГАЛЕСКУ Дмитро Дмитрович, 1935 р.н., молдаванин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МИГАЛЕСКУ Іван Дмитрович, 1938 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МИГАЛЕСКУ Олена Василівна, 1910 р.н., молдаванка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МИГАЛУК-РОМАНЮК Євфросинія Георгіївна, 1914 р.н., молдаванка, освіта неповна середня, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від жовтня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МИНДРЕСКУ Ганна Тодорівна, 1915 р.н., молдаванка, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 26 квітня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МИНДРЕСКУ Георгій Тодорович, 1925 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МИНДРЕСКУ Дафіна Тодорівна, 1928 р.н., молдаванка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МИНДРЕСКУ Тодор Георгійович, 1884 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні в 1942 р. у Красноярському краї Російської Федерації.

МІГАЛЕСКУ Вероніка Іванівна, румунка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МІГАЛЕСКУ Іван Тодорович, 1891 р.н., румун, неписьменний, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МІГАЛЕСКУ Іона Іванівна, 1895 р.н., румунка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МОЛДОВАН Василь Іванович, 1913 р.н., українець, секретар сільради. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 8 лютого 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 14 квітня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР, керуючись ст. ст. 295, 302 п. 3 КПК УРСР, і згідно ст. 45 КК УРСР засуджений до вищої міри покарання. Вирок виконано 22 червня 1941 р. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 квітня 1960 р.

МОРАР Марія Семенівна, 1910 р.н., румунка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Померла на спецпоселенні в Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МОСОРЮК Домніка Михайлівна, 1885 р.н., молдаванка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 1 липня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадників батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МОСОРЮК Іван Дмитрович, 1879 р.н., молдаванин, неписьменний, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МОСОРЮК Костянтин Іванович, 1920 р.н., молдаванин, освіта неповна середня, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 8 лютого 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 14 квітня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 2 червня 1943 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 квітня 1960 р.

МОСОРЮК Маргарита Іванівна, 1929 р.н., молдаванка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 1 липня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадників батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МОСОРЮК Михайло Васильович, 1903 р.н., румун, освіта початкова, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 8 лютого 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 14 квітня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 квітня 1960 р.

МОСОРЮК Михайло Іванович, 1924 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 8 лютого 1941 р. ОН при НКВС СРСР 4 лютого 1942 р. за спробу нелегального переходу кордону за ст. ст. 16, 80 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 21 червня 1990 р.

МОСОРЮК Фросина Петрівна, 1896 р.н., молдаванка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 26 квітня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Померла на спецпоселенні 26 травня 1942 р. у Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

НАНДРИШ Анна Іллівна, 1905 р.н., румунка, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 1 липня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадників батьківщини. Померла на спецпоселенні в 1942 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

НАНДРИШ Ганна Василівна, 1922 р.н., молдаванка, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

НАНДРИШ Ганна Степанівна, 1886 р.н., румунка, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадників батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

НАНДРИШ Дмитро Васильович, 1932 р.н., молдаванин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

НАНДРИШ Дмитро Ілліч, 1920 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 8 лютого 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 14 квітня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 “а”, 54-11 КК УРСР, керуючись ст. ст. 295, 302 п. 3 КПК УРСР, і згідно ст. 45 КК УРСР засуджений до вищої міри покарання. Вирок виконано 22 червня 1941 р. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 квітня 1960 р.

НАНДРИШ Домна Іллівна, 1925 р.н., румунка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 1 липня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадників батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

НАНДРИШ Домніка Миколаївна, 1895 р.н., молдаванка, освіта неповна середня, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

НАНДРИШ Домніка Федорівна, 1906 р.н., молдаванка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

НАНДРИШ Дорофтій Миколайович, 1870 р.н., румун, неписьменний, селянин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадників батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

НАНДРИШ Євдокія Іванівна, 1883 р.н., румунка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 1 липня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадників батьківщини. Померла на спецпоселенні в 1942 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

НАНДРИШ Євфросинія Іллівна, 1914 р.н., румунка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Померла на спецпоселенні 18 вересня 1942 р. у Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

НАНДРИШ Іван Петрович, 1937 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

НАНДРИШ Марія Петрівна, 1936 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

НАНДРИШ Микола Васильович, 1925 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

НАНДРИШ Рахіра Георгіївна, 1921 р.н., румунка, освіта неповна середня, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні 27 березня 1943 р. у Комі АРСР Російської Федерації.

НАНДРИШ Стефанія Георгіївна, 1917 р.н., румунка, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадників батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

НАНДРИШ Федір Васильович, 1927 р.н., молдаванин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

НАНДРИШ Флоріка Петрівна, 1935 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

НИКОЛАЄВИЧ Глафіра Василівна, 1887 р.н., румунка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

НИКОЛАЄВИЧ Домніка Іванівна, 1926 р.н., молдаванка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

НИКОЛАЄВИЧ Іван Миколайович, 1886 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні в 1942 р. у Тюменській обл. Російської Федерації.

НИКОЛАЄВИЧ Стефанія Іванівна, 1928 р.н., молдаванка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

НІГУЦОЙ Давид Миколайович, 1929 р.н., молдаванин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

НІГУЦОЙ Лукерія Миколаївна, 1896 р.н., молдаванка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

НІГУЦОЙ Микола Іванович, 1890 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні в 1942 р. у Комі АРСР Російської Федерації.

НІКА Анна Іванівна, 1913 р.н., румунка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

НІКОЛАЄВИЧ Марія, 1917 р.н., румунка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ОГРИНЧУК Стефанія Іванівна, 1889 р.н., народилася в м. Чернівці, молдаванка, освіта середня спеціальна, вчителька. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ОЗАРЧУК Віра Георгіївна, 1900 р.н., румунка, освіта початкова, селянка. В червні 1941 р. вислана на спецпоселення. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПАЛАДЯН Григорій Іванович, 1913 р.н., румун, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Чернівецьким РВ МДБ 16 лютого 1950 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 17 квітня 1950 р. за зраду батьківщини за ст. 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Справа припинена ВТ ПдУралВО 26 січня 1955 р. за не доведенням в його діях складу злочину. Реабілітований ВТ ПдУралВО 5 лютого 1955 р.

ПЕТРЮК Агрипина Костянтинівна, 1880 р.н., румунка, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПЕТРЮК Анна Іванівна, 1914 р.н., молдаванка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПЕТРЮК Аурел Дмитрович, 1926 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПЕТРЮК Ганна Іванівна, 1897 р.н., молдаванка, освіта неповна середня, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадників батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПЕТРЮК Георгій Іванович, 1879 р.н., молдаванин, неписьменний, селянин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПЕТРЮК Георгій Мартинович, 1912 р.н., румун, неписьменний. За постановою ОН при НКВС СРСР від 26 квітня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПЕТРЮК Давид Іванович, 1907 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПЕТРЮК Дмитро Георгійович, 1872 р.н., румун, неписьменний, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПЕТРЮК Дмитро Флорійович, 1921 р.н., румун, освіта початкова, селянин. Заарештований 28 січня 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 28-31 березня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 “а”, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВС СРСР 21 грудня 1960 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 54-1 “а”, 54-11 на ст. ст. 16, 80 КК УРСР за спробу нелегального переходу кордону. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою в жовтні 1991 р. за ст. ст. 54-1 “а”, 54-11 КК УРСР.

ПЕТРЮК Домніка Дмитрівна, 1877 р.н., румунка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 26 квітня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПЕТРЮК Домніка Тодорівна, 1924 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від квітня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПЕТРЮК Єремій Дмитрович, 1924 р.н., румун, освіта початкова, селянин. Заарештований 28 січня 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 28-31 березня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 “а”, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВС СРСР 21 грудня 1960 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 54-1 “а”, 54-11 на ст. ст. 16, 80 КК УРСР за спробу нелегального переходу кордону. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою в жовтні 1991 р. за ст. ст. 54-1 “а”, 54-11 КК УРСР.

ПЕТРЮК Іван Тодорович, 1939 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від квітня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПЕТРЮК Ілля Дмитрович, 1912 р.н., румун, освіта початкова, селянин. Заарештований 28 січня 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 28-31 березня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 “а”, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВС СРСР 21 грудня 1960 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 54-1 “а”, 54-11 на ст. ст. 16, 80 КК УРСР за спробу нелегального переходу кордону. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою в жовтні 1991 р. за ст. ст. 54-1 “а”, 54-11 КК УРСР.

ПЕТРЮК Марія Іванівна, 1917 р.н., молдаванка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПЕТРЮК Олександра Михайлівна, 1901 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від квітня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПЕТРЮК Рахіль Дмитрівна, 1921 р.н., румунка, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПЕТРЮК Тодор Іванович, 1914 р.н., румун, освіта початкова, селянин. Заарештований 28 січня 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 28-31 березня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВС СРСР 21 грудня 1960 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 54-1 "а", 54-11 на ст. ст. 16, 80 КК УРСР за спробу нелегального переходу кордону. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою в жовтні 1991 р. за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР.

ПЕТРЮК Тодор Іванович, 1899 р.н., румун, освіта неповна середня, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 8 лютого 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 14 квітня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР, керуючись ст. ст. 295, 302 п. 3 КПК УРСР, і згідно ст. 45 КК УРСР засуджений до вищої міри покарання. Вирок виконано 22 червня 1941 р. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 квітня 1960 р.

ПЕТРЮК Флорій Георгійович, 1900 р.н., румун, освіта початкова, селянин. Заарештований 28 січня 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 28-31 березня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВС СРСР 21 грудня 1960 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 54-1 "а", 54-11 на ст. ст. 16, 80 КК УРСР за спробу нелегального переходу кордону. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою в жовтні 1991 р. за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР.

ПЕТРЮК Флоріка Дмитрівна, 1920 р.н., румунка, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПЕТРЮК Флоріка Тодорівна, 1928 р.н., румунка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від квітня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПЛЕШКА Іван Семенович, 1917 р.н., молдаванин, освіта неповна середня, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 8 лютого 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 14 квітня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 квітня 1960 р.

ПОЛІЩУК Микола Микитович, 1900 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований 28 січня 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 28-31 березня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 16 квітня 1942 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. ВС СРСР 21 грудня 1960 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 54-1 "а", 54-11 на ст. ст. 16, 80 КК УРСР за спробу нелегального переходу кордону. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою в жовтні 1991 р. за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР.

ПОПІЧУК Анна Петрівна, 1917 р.н., румунка, освіта неповна середня, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПОПІЧУК Ганна Кіндратівна, 1919 р.н., молдаванка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПОПІЧУК Георгій Іванович, 1925 р.н., румун. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПОПІЧУК Євдокія Петрівна, 1915 р.н., румунка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПОПІЧУК Іван Петрович, 1897 р.н., румун, неписьменний, селянин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Помер на спецпоселенні в 1947 р. у Красноярському краї Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПОПІЧУК Йон Костянтинович, 1937 р.н., румун. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Помер на спецпоселенні в 1943 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПОПІЧУК Костянтин Іванович, 1919 р.н., румун, колгоспник. За постановою ОН при НКВ ССРСР від 7 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПОПІЧУК Сільва Петрівна, 1938 р.н., румунка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПОПІЧУК Торіора Василівна, 1939 р.н., молдаванка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПОПОВИЧ Домніка Костянтинівна, 1916 р.н., румунка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Померла на спецпоселенні 17 березня 1942 р. у Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПРЕДІЙ Земфіра Іванівна, 1929 р.н., молдаванка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадників батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПРЕДІЙ Іван Васильович, 1880 р.н., молдаванин, освіта неповна середня, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні в 1942 р. у Комі АРСР Російської Федерації.

ПРЕДІЙ Костянтин Іванович, 1927 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПРЕДІЙ Марія Олександрівна, 1886 р.н., молдаванка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні в 1942 р. у Комі АРСР Російської Федерації.

ПРЕДІЙ Стефанія Іванівна, 1925 р.н., молдаванка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПРОДАНЧУК Аурелія Костянтинівна, 1880 р.н., румунка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Померла на спецпоселенні 10 червня 1958 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПУРИЧ Дмитро Несторович, 1927 р.н., румун. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПУРИЧ Домніка Іванівна, 1906 р.н., румунка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 1 липня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадників батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПУРИЧ Євдокія Іванівна, 1897 р.н., румунка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Померла на спецпоселенні в 1944 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПУРИЧ Костянтин Миколайович, 1939 р.н., румун. За постановою ОН при НКВС СРСР від 1 липня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадників батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПУРИЧ Марія Несторівна, 1928 р.н., румунка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПУРИЧ Микола Костянтинович, 1897 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 8 лютого 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 14 квітня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР, керуючись ст. ст. 295, 302 п. 3 КПК УРСР, і згідно ст. 45 КК УРСР засуджений до вищої міри покарання. Вирок виконано 22 червня 1941 р. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 квітня 1960 р.

ПУРИЧ Нестор Дмитрович, 1901 р.н., румун, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 22 жовтня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 31 травня 1941 р. як член контрреволюційної партії за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 7 липня 1942 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецьким облсудом 30 вересня 1967 р.

РАУЦЬКА Ауріка Степанівна, 1923 р.н., румунка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РАУЦЬКА Марія Степанівна, 1927 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РАУЦЬКА Олена Георгіївна, 1891 р.н., румунка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РАУЦЬКИЙ Василь Степанович, 1929 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РАУЦЬКИЙ Петро Степанович, 1934 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РАУЦЬКИЙ Степан Ілліч, 1880 р.н., румун, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РАЦА Єлизавета Данилівна, 1905 р.н., народилася в м. Чернівці, румунка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РАЦА Костянтин Семенович, 1897 р.н., румун, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 30 листопада 1940 р. ОН при НКВС СРСР 30 квітня 1941 р. як член контрреволюційної партії і за намір нелегального переходу кордону за ст. ст. 54-13, 16, 80 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 травня 1989 р.

РОГАЛЬСЬКА Ангеліна Степанівна, 1891 р.н., молдаванка, освіта неповна середня, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РОГАЛЬСЬКА Марія Костянтинівна, 1932 р.н., молдаванка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РОГАЛЬСЬКИЙ Віктор Костянтинович, 1923 р.н., молдаванин, освіта неповна середня, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 8 червня 1947 р. Чернівецьким обласним судом 29 вересня 1947 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 грудня 1991 р.

РОГАЛЬСЬКИЙ Костянтин Васильович, 1894 р.н., молдаванин, освіта пчаткова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 12 грудня 1942 р. як член контрреволюційної партії за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 20 січня 1943 р. в Устьвимлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 лютого 1967 р.

РОГАЛЬСЬКИЙ Михайло Костянтинович, 1929 р.н., молдаванин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РОДИЧ Ганна Іванівна, 1928 р.н., молдаванка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 26 квітня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РОДИЧ Зінаїда Георгіївна, 1896 р.н., молдаванка, освіта неповна середня, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РОДИЧ Параска Іванівна, 1926 р.н., молдаванка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РОСОШАН Марія Дмитрівна, 1870 р.н., молдаванка, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РОХАЛЬСЬКА Домніка Дмитрівна, 1907 р.н., румунка, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадників батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РУПТАШ Степан Агрипинович, 1922 р.н., молдаванин, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 8 лютого 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 14 квітня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 “а”, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 квітня 1960 р.

САЇНЧУК Аврора Георгіївна, 1937 р.н., румунка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

САЇНЧУК Ангеліна Іллівна, 1911 р.н., румунка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

САЇНЧУК Аурел Ілліч, 1920 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 8 лютого 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 14 квітня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 “а”, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 квітня 1960 р.

САЇНЧУК Василина Петрівна, 1909 р.н., румунка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 1 липня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

САЇНЧУК Дмитро Георгійович, 1940 р.н., румун. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

САЇНЧУК Дмитро Тодорович, 1904 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 8 лютого 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 14 квітня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 “а”, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 квітня 1960 р.

САНДУЛЯК Анна Георгіївна, 1907 р.н., молдаванка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Померла на спецпоселенні в Красноярському краї Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

САНДУЛЯК Домніка Іванівна, 1938 р.н., молдаванка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

САНДУЛЯК Іван Ілліч, 1903 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований 28 січня

1941 р. ВТ 12 армії КОВО 28-31 березня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 23 липня 1942 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. ВС СРСР 21 грудня 1960 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 54-1 "а", 54-11 на ст. ст. 16, 80 КК УРСР за спробу нелегального переходу кордону. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою в жовтні 1991 р. за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР.

САНДУЛЯК Ілля Іванович, 1932 р.н., молдаванин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

САНДУЛЯК Марія Іванівна, 1878 р.н., молдаванка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні в Красноярському краї Російської Федерації.

САНДУЛЯК Марія Іванівна, 1935 р.н., молдаванка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

САНДУЛЯК Олександра Георгіївна, 1916 р.н., молдаванка, освіта неповна середня, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадників батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

САНДУЛЯК Флорій Іванович, 1930 р.н., молдаванин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

САРАЙМАН Домніка Дмитрівна, 1896 р.н., молдаванка, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 1 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

САРАЙМАН Іван Іванович, 1899 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні в 1942 р. у Тюменській обл. Російської Федерації.

САРАЙМАН Михайло Іванович, 1921 р.н., молдаванин, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 8 лютого 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 14 квітня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 квітня 1960 р.

СКАВРОНСЬКА Вероніка Миколаївна, 1918 р.н., молдаванка, освіта неповна середня, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СОРОФІНЧАН Леонора Георгіївна, 1922 р.н., народилася в с. Валя Кузьмина Глибоцького р-ну, молдаванка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

СПИНУЛ Василь Іванович, 1935 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

СПИНУЛ Ганна Василівна, 1884 р.н., румунка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

СПИНУЛ Дмитро Георгійович, 1921 р.н., румун, освіта початкова, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 8 лютого 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 14 квітня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 квітня 1960 р.

СПИНУЛ Домніка Василівна, 1909 р.н., румунка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СПИНУЛ Домніка Михайлівна, 1883 р.н., румунка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 1 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СПИНУЛ Марія Флорівна, 1930 р.н., молдаванка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадників батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СПИНУЛ Микола Іванович, 1930 р.н., румун. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СПИНУЛ Микола Ілліч, 1877 р.н., румун, освіта неповна середня, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні в 1947 р. у Красноярському краї Російської Федерації.

СПИНУЛ Михайло Дмитрович, 1864 р.н., румун, селянин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 1 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Помер на спецпоселенні в 1941 р. в Омській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СПИНУЛ Флорій Іванович, 1879 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадників батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СПИНУЛ Флоріка Костянтинівна, молдаванка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СПИНУЛ Фрозина Іванівна, 1895 р.н., молдаванка, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадників батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТАНАСЕСКО Василина Кирилівна, 1932 р.н., румунка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТАНАСЕСКО Василина Олександрівна, 1880 р.н., румунка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТАНАСЕСКО Георгій Кирилович, 1926 р.н., румун. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТАНАСЕСКО Ілля Кирилович, 1923 р.н., румун, освіта неповна середня, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 8 лютого 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 14 квітня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 квітня 1960 р.

ТАНАСЕСКО Кирило Миколайович, 1889 р.н., румун, освіта неповна середня, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТАНАСЕСКО Микола Кирилович, 1919 р.н., румун, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ТАНАСЕСКО Самфіра Антонівна, 1892 р.н., румунка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ТАНАСЕСКО Флоріка Кирилівна, 1928 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ТАНАСОЙ Ангеліна Онуфріївна, 1913 р.н., румунка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 17 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТАНАСОЙ Олена Василівна, 1871 р.н., румунка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні в Кіровській обл. Російської Федерації.

ТАРГОН Ангеліна Миколаївна, 1914 р.н., румунка, освіта неповна середня, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТИМЧУК Стефан Георгійович, 1907 р.н., румун, освіта неповна середня, торговець. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 27 вересня 1940 р. за антирадянську агітацію і як соціально небезпечний елемент за ст. ст. 54-10, 54-13 КК УРСР. Засуджений не був. Справа припинена слідчим слідчастини УНКДБ Чернівецької обл. 2 червня 1941 р. на підставі ст. 5 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 травня 1995 р.

ТИМЧУК Федір Миколайович, 1901 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 8 травня 1943 р. як член контрреволюційної партії за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 травня 1989 р.

ТОДИРАШ Істратій Гаврилович, 1896 р.н., румун, освіта неповна середня, селянин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадників батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТОДИРАШ Санфіра Андріївна, 1898 р.н., румунка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ТОДОРЯН Вероніка Георгіївна, 1914 р.н., народилася в с. Валя Кузьмина Глибоцького р-ну, молдаванка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТОДОРЯН Домніка Василівна, 1938 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ТОДОРЯН Іван Васильович, 1940 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ТОДОРЯН Марія Каленикіівна, 1919 р.н., румунка, освіта неповна середня, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ТОМА Касандра Лазарівна, 1904 р.н., молдаванка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ТРІШКУ Дмитро Петрович, 1887 р.н., молдаванин, освіта неповна середня, селянин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 26 квітня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТРІШКУ Фрозина Михайлівна, 1890 р.н., молдаванка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні в 1942 р. у Красноярському краї Російської Федерації.

УРСУ Анна Іванівна, 1928 р.н., румунка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член

родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

УРСУ Василь Іванович, 1938 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

УРСУ Євдокія Кіндратівна, 1883 р.н., румунка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Померла на спецпоселенні в 1948 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

УРСУ Марія Василівна, 1907 р.н., румунка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

УРСУ Петро Іванович, 1937 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ФЕРДІЙ Степан Ілліч, 1919 р.н., румун, освіта початкова, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 2 травня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 13 червня 1942 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 14 червня 1942 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Справа припинена слідчим слідгрупи УНКДБ Свердловської обл. 1 вересня 1943 р. у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 листопада 1990 р.

ФІСЕЛЬ Модеста Кондрівна, 1899 р.н., молдаванка, освіта неповна середня, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФІСЕЛЬ Флорій Якубович, 1904 р.н., румун, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 8 лютого 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 14 квітня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 квітня 1960 р.

ХОРОШИНСЬКА Марія Миколаївна, 1917 р.н., румунка, освіта неповна середня, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадників батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ХОРОШИНСЬКА Олександра Тодорівна, 1910 р.н., румунка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ХОРОШИНСЬКИЙ Георгій Миколайович, 1919 р.н., румун, освіта початкова, робітник цегельного заводу. Заарештований 28 січня 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 28-31 березня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВС СРСР 21 грудня 1960 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 54-1 "а", 54-11 на ст. ст. 16, 80 КК УРСР за спробу нелегального переходу кордону. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою в жовтні 1991 р. за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР.

ХОРОШИНСЬКИЙ Михайло Миколайович, 1910 р.н., румун, освіта початкова, робітник цегельного заводу. Заарештований 28 січня 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 28-31 березня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВС СРСР 21 грудня 1960 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 54-1 "а", 54-11 на ст. ст. 16, 80 КК УРСР за спробу нелегального переходу кордону. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою в жовтні 1991 р. за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР.

ЧЕБОТАРУ Адріана Василівна, 1940 р.н., румунка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЧЕБОТАРУ Костянтин Васильович, 1937 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЧЕБОТАРУ Лівія Миколаївна, 1915 р.н., румунка, освіта середня, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЧЕРНОВЦАН Анна Григорівна, 1923 р.н., румунка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 26 грудня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЧЕРНОВЦАН Аурел Іванович, 1933 р.н., молдаванин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 1 липня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЧЕРНОВЦАН Василь Іванович, 1924 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 8 лютого 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 14 квітня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 10 травня 1941 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 квітня 1960 р.

ЧЕРНОВЦАН Вероніка Петрівна, 1893 р.н., молдаванка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 1 липня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЧЕРНОВЦАН Георгій Іванович, 1927 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЧЕРНОВЦАН Дмитро Іванович, 1929 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЧЕРНОВЦАН Домніка Василівна, 1944 р.н., румунка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 26 грудня 1945 р. вислана на спецпоселення як член

родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЧЕРНОВЦАН Євдокія Іванівна, 1927 р.н., молдаванка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 1 липня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЧЕРНОВЦАН Іван Григорович, 1890 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЧЕРНОВЦАН Іван Миколайович, 1923 р.н., румун, селянин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 26 грудня 1945 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЧЕРНОВЦАН Марія Георгіївна, 1907 р.н., румунка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЧЕРНОВЦАН Марія Миколаївна, 1927 р.н., молдаванка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадників батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЧЕРНОВЦАН Микола Васильович, 1893 р.н., молдаванин, освіта неповна середня, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЧЕРНОВЦАН Олена Миколаївна, 1929 р.н., молдаванка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЧЕРНОВЦАН Флорій Миколайович, 1931 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЧЕРНУШКА Василь Іванович, 1925 р.н., румун. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЧЕРНУШКА Віктор Іванович, 1935 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЧЕРНУШКА Дмитро Іванович, 1934 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЧЕРНУШКА Домніка Іванівна, 1885 р.н., румунка, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Померла на спецпоселенні в 1941 р. у Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЧЕРНУШКА Єлизавета Флорівна, 1896 р.н., румунка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЧЕРНУШКА Іван Петрович, 1890 р.н., румун, неписьменний, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЧЕРНУШКА Марія Іллівна, 1917 р.н., румунка, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Померла на спецпоселенні в 1942 р. у Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ШИРОТИК Василь Танасійович, 1910 р.н., українець, освіта початкова, робітник на залізниці. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 9 лютого 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 14 квітня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 16 квітня 1960 р.

ШИРОТИК Іван Танасійович, 1909 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 22 січня 1941 р. ВТ 12 армії КОВО 27 квітня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до вищої міри покарання. Військовою колегією ВС СРСР 6 червня 1941 р. вирок замінено на 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 15 червня 1994 р.

ШКРАБАНСЬКА Вероніка Миколаївна, 1920 р.н., румунка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ШКРАБАНСЬКА Елеонора Михайлівна, 1940 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЮРІЙ Вероніка Семенівна, 1877 р.н., молдаванка, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЮРІЙ Георгій Миколайович, 1886 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЮРІЙ Домніка Георгіївна, 1920 р.н., молдаванка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЮРІЙ Євгенія Флорівна, 1928 р.н., молдаванка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЮРІЙ Катерина Кіндратівна, 1890 р.н., молдаванка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЮРІЙ Флорій Йонович, 1881 р.н., молдаванин, освіта неповна середня, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЯКОБЕЦЬ Агрипина Георгіївна, 1903 р.н., румунка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЯКОБЕЦЬ Ангеліна Іванівна, 1887 р.н., румунка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

Померла на спецпоселенні в лютому 1943 р. у Красноярському краї Російської Федерації.

ЯКОБЕЦЬ Ганна Дорофтеївна, 1898 р.н., румунка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадників батьківщини. Померла на спецпоселенні в 1941 р. у Красноярському краї Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЯКОБЕЦЬ Ганна Сидорівна, 1927 р.н., румунка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЯКОБЕЦЬ Давид Тодорович, 1929 р.н., румун. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадників батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЯКОБЕЦЬ Домніка Іллівна, молдаванка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Померла на спецпоселенні в 1947 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЯКОБЕЦЬ Євдокія Іллівна, 1898 р.н., молдаванка, освіта неповна середня, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЯКОБЕЦЬ Костянтин Флорійович, 1884 р.н., румун, неписьменний, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні в березні 1942 р. у Красноярському краї Російської Федерації.

ЯКОБЕЦЬ Марія Сидорівна, 1925 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЯКОБЕЦЬ Олена Костянтинівна, 1896 р.н., румунка, освіта неповна середня, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні в 1943 р. у Комі АРСР Російської Федерації.

ЯКОБЕЦЬ Олена Костянтинівна, 1921 р.н., румунка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЯКОБЕЦЬ Петро Тодорович, 1924 р.н., румун, селянин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадників батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЯКОБЕЦЬ Степан Тодорович, 1926 р.н., румун, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЯКОБЕЦЬ Флорій Сидорович, 1920 р.н., румун, селянин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 травня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Помер на спецпоселенні в 1943 р. у Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЯКОБЕЦЬ Флоріка Михайлівна, 1924 р.н., молдаванка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЯКОБЕЦЬ Штефан Кіндратович, 1893 р.н., румун, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 28 жовтня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 29 березня 1941 р. як член контрреволюційної партії за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

М А М А Л И Г А

АБРАМЧУК Зінаїда Филимонівна, 1949 р.н., молдаванка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації “Свідки Єгови”. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

АБРАМЧУК Марія Митрофанівна, 1928 р.н., молдаванка, освіта неповна середня, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

АБРАМЧУК Марія Филимонівна, 1947 р.н., молдаванка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

АБРАМЧУК Петро Филимонович, 1950 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

АБРАМЧУК Филимон Семенович, 1924 р.н., молдаванин, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГЕОРГІЦА Володимир Федорович, 1911 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований Липканським ПЗ НКВС МРСР 16 січня 1941 р. ВТ військ НКВС Станіславської обл. 16 травня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Генеральною прокуратурою України 18 червня 1998 р.

ДИРЗА Василь Миколайович, 1906 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований Липканським ПЗ НКВС МРСР 16 січня 1941 р. ВТ військ НКВС Станіславської обл. 16 травня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. 54-1 “г” ч. 2 КК УРСР засуджений до 2 р. позбавлення волі в загальних місцях ув’язнення. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 24 червня 1994 р.

ІВАНОВ Олександр Єлисейович, 1893 р.н., народився в с. Починичі Климовичського повіту Могилівської губернії, росіянин, освіта середня спеціальна, власник ресторану. Заарештований 18 липня 1940 р. як соціально небезпечний елемент. Засуджений не був. Помер 15 листопада 1941 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 серпня 1995 р.

КАПРОШ Іван Федорович, 1918 р.н., українець, освіта початкова, солдат румунської армії. Заарештований 13 червня 1943 р. ВТ СталВО 24 серпня 1943 р. за зраду батьківщини за ст. 58-1 "а" КК РРФСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 19 вересня 1994 р.

КИТАР Лідія Григорівна, 1928 р.н., народилася в с. Несвоя, молдаванка, освіта початкова. Заарештована Чернівецьким ПЗ НКВС 24 січня 1946 р. за контрреволюційні дії. Засуджена не була. Справа припинена Новоселицьким РВ НКДБ Чернівецької обл. 11 лютого 1946 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітована на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОВАЛЬ Марія Омелянівна, 1878 р.н., молдаванка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Померла на спецпоселенні в 1946 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОВАЛЬ Михайло Гаврилович, 1878 р.н., молдаванин, неписьменний, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КОВАЛЬ Олександра Юхимівна, молдаванка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні в 1945 р. у Тюменській обл. Російської Федерації.

КОВАЛЬ Стефанія Михайлівна, молдаванка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні в 1945 р. у Тюменській обл. Російської Федерації.

КОДІЦА Антон Петрович, 1919 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований Новоселицьким РВ КДБ 27 грудня 1957 р. Чернівецьким обласним судом 6 березня 1958 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10, 54-11 КК УРСР засуджений до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 жовтня 1992 р.

КОДІЦА Антон Семенович, 1922 р.н., молдаванин, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Липканським ПЗ НКВС МРСР 16 січня 1941 р. ВТ військ НКВС Станіславської обл. 16 травня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. 54-1 "а" із застосуванням ст. 48 КК УРСР засуджений до 2 р. позбавлення волі умовно з випробним терміном протягом 3 р. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 червня 1994 р.

КОДІЦА Георгій Пантелійович, 1913 р.н., молдаванин, освіта неповна середня, столяр. Заарештований Липканським ПЗ НКВС МРСР 16 січня 1941 р. ВТ військ НКВС Станіславської обл. 16 травня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. 54-1 "г" ч. 2 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 12 серпня 1943 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 червня 1994 р.

КОДІЦА Лідія Іллівна, 1929 р.н., молдаванка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована УМВС Чернівецької обл. 4 жовтня 1947 р. Чернівецьким обласним судом 26 січня 1948 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР засуджена до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 17 жовтня 1994 р.

КОДІЦА Любов Семенівна, 1924 р.н., молдаванка, освіта початкова, учениця. Заарештована Липканським ПЗ НКВС МРСР 16 січня 1941 р. ВТ військ НКВС Станіславської обл. 16 травня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. 54-1 "а" із застосуванням ст. 48 КК УРСР засуджена до 2 р. позбавлення волі умовно з випробним терміном протягом 3 р. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 24 червня 1994 р.

КОДІЦА Пелагея Федорівна, 1900 р.н., молдаванка, освіта початкова, селянка. Заарештована Липканським ПЗ НКВС МРСР 16 січня 1941 р. ВТ військ НКВС Станіславської обл. 16 травня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Генеральною прокуратурою України 18 червня 1998 р.

КОДІЦА Семен Миколайович, 1899 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований Липканським ПЗ НКВС МРСР 16 січня 1941 р. ВТ військ НКВС Станіславської обл. 16 травня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Генеральною прокуратурою України 18 червня 1998 р.

КОДІЦА Софія Григорівна, 1920 р.н., молдаванка, освіта початкова, селянка. Заарештована Липканським ПЗ НКВС МРСР 16 січня 1941 р. за спробу нелегального переходу кордону. ВТ військ НКВС Станіславської обл. 16 травня 1941 р. виправдана.

КОРДУНЯН Мелетій Петрович, 1904 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований Чернівецьким ПЗ НКВС 15 жовтня 1944 р. за співробітництво з іноземною державою за ст. 54-3 КК УРСР. Засуджений не був. Справа припинена 31 ПЗ НКВС 26 березня 1945 р. за відсутністю в його діях складу злочину. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАЙДАНЮК Анна Сергіївна, 1904 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПАЛАМАРЧУК Володимир Васильович, 1913 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований 19 ПЗ НКВС Молдавського округу 19 жовтня 1944 р. ВТ військ НКВС МРСР 5 квітня 1945 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 13 липня 1994 р.

РОШКО Антоніна Кирилівна, 1916 р.н., молдаванка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТАМАЗЛИКАР Олександра Павлівна, 1869 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Померла на спецпоселенні в 1942 р. у Томській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЧЕКАН Лідія Олексіївна, 1918 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЧЕКАН Олександра Кіндратівна, 1889 р.н., народилася в смт Кельменці, українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні в 1961 р. у Томській обл. Російської Федерації.

М А Р Ш И Н Ц І

ГАЛАК Олександра Георгіївна, 1892 р.н., молдаванка, неписьменна, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КЛЮЙКО Василь Іванович, 1901 р.н., молдаванин, освіта неповна середня, рядовий 62-ї морської сбр. Заарештований ВКР "Смерш" 56 армії 22 ск 31 травня 1943 р. ВТ 62-ї морської сбр 6 червня 1943 р. за антирадянську агітацію за ст. 58-10 ч. 2 КК РРФСР засуджений до вищої міри покарання. Вирок виконано 9 липня 1943 р. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 2 листопада 1992 р.

КУРОЧКІН Іван Степанович, 1902 р.н., росіянин, освіта початкова, швець. Заарештований 97 ПЗ НКВС 5 березня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 14 листопада 1942 р. за зраду батьківщини за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 1 лютого 1963 р. злочин перекваліфіковано зі ст. 54-1 "а" на ст. 80 КК УРСР за нелегальний перехід кордону і термін покарання змінено на 2 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 25 квітня 1996 р.

ЛУНГУ Анна Олександрівна, 1930 р.н., молдаванка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 11 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛУНГУ Лідія Олександрівна, 1930 р.н., молдаванка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЛУНГУ Марія Андріївна, 1894 р.н., молдаванка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 11 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛУНГУ Микола Олександрович, 1925 р.н., молдаванин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 11 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛУНГУ Надія Олександрівна, 1923 р.н., молдаванка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 11 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛУНГУ Олександр Миколайович, 1881 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 11 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАНДРЕСКУ Софія Олексіївна, 1918 р.н., молдаванка, неписьменна, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РОЖКО Георгій Васильович, 1888 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РОЖКО Марія Миколаївна, 1892 р.н., молдаванка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

СУРДУ Захарій Гаврилович, 1890 р.н., молдаванин, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ

Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член контрреволюційної партії. Помер на спецпоселенні в 1948 р. у Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СУРДУ Марія Василівна, 1888 р.н., молдаванка, неписьменна, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Померла на спецпоселенні 25 серпня 1952 р. в Іркутській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

УНГУРЯН Дмитро Степанович, 1904 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 14 квітня 1943 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 червня 1989 р.

Н Е Г Р И Н Ц І

БЕЛІНСЬКИЙ Тимофій Петрович, 1894 р.н., народився в с. Жванець Хмельницької обл., українець, освіта початкова, голова сільради. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 30 березня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 17 жовтня 1942 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 14 січня 1943 р. в Івдельлазі Свердловської обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

БУЧИНСЬКА Катерина Іванівна, 1897 р.н., селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУЧИНСЬКИЙ Всеволод Павлович, 1890 р.н., народився в с. Санківці Хотинського р-ну, українець, освіта середня, вчитель. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БУЧИНСЬКИЙ Костянтин Всеволодович, 1928 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КАПРА Сергій Іванович, 1922 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований 23 ПЗ НКВС 18 січня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 9 грудня 1942 р. за намір нелегального переходу кордону за ст. ст. 19, 58-1 "а" КК РРФСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 18 травня 1994 р.

КОРКОС Зіновія Іванівна, 1873 р.н., освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МЕЛЕНТІЙ Віра Іванівна, 1915 р.н., молдаванка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МЕЛЕНТІЙ Олександр Ілліч, 1906 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МОШАН Василь Олександрович, 1899 р.н., молдаванин, освіта середня, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 25 липня 1940 р. Чернівецьким обласним судом 22 листопада 1940 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-4 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 9 грудня 1942 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 вересня 1991 р.

ПОДУРАРІ Сергій Георгійович, 1920 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований 23 ПЗ НКВС 18 січня 1941 р. за спробу нелегального переходу кордону. Засуджений не був. Помер 25 липня 1942 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 19 квітня 1994 р.

ПОЗУМСЬКИЙ Володимир Миколайович, 1907 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 12 листопада 1940 р. Чернівецьким обласним судом 11 березня 1941 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР засуджений до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 серпня 1993 р.

РОШКО Степанида Михайлівна, 1905 р.н., молдаванка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Померла на спецпоселенні в січні 1948 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

Н Е С В О Я

БАЛТА Ганна Олександрівна, 1950 р.н., молдаванка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 24 листопада 1951 р. вислана на сецпоселення як член нелегальної релігійної організації “Свідки Єгови”. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БАЛТА Наталя Василівна, 1927 р.н., молдаванка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БАЛТА Олександр Порфирійович, 1928 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БУРЛА Анелія Георгіївна, 1950 р.н., молдаванка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації “Свідки Єгови”. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУРЛА Георгій Харлампійович, 1920 р.н., молдаванин, неписьменний, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БУРЛА Емілія Георгіївна, 1925 р.н., молдаванка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КОДІЦА Віра Кирилівна, 1927 р.н., молдаванка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КОДІЦА Михайло Петрович, 1947 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КРЕЧУН Георгій Іванович, 1899 р.н., народився в с. Гординешти в Молдавії, молдаванин, освіта початкова, псаломщик. Заарештований 30 червня 1941 р. за шпигунську діяльність. У зв’язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Подальша доля невідома. Справа припинена слідчим УКДБ при РМ УРСР по Чернівецькій обл. 21 січня 1964 р. на підставі ст. 6 п. 2 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 18 січня 1996 р.

МІШИН Іван Васильович, 1899 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований Новоселицьким РВ МДБ 12 лютого 1953 р. Чернівецьким обласним судом 30 березня 1953 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 жовтня 1992 р.

МІШИН Іван Петрович, 1923 р.н., молдаванин, освіта початкова, поліцейський. Заарештований 31 ПЗ МВС 12 грудня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 30 березня 1953 р. за зраду батьківщини і нелегальний перехід кордону за ст. ст. 54-1 “а”, 80 КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 19 червня 1992 р.

НАГРУДНА Анна Семенівна, 1894 р.н., молдаванка, освіта середня, вчителька. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

НАГРУДНИЙ Борис Іванович, 1919 р.н., молдаванин, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

НАГРУДНИЙ Георгій Іванович, 1926 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

НАГРУДНИЙ Іван Олексійович, 1894 р.н., молдаванин, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член контрреволюційної партії. Помер на спецпоселенні в 1948 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

НИЦУЛЯК Ольга Сидорівна, 1931 р.н., молдаванка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації “Свідки Єгови”. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПАЛАМАРЮК Василь Захарович, 1922 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПАЛАМАРЮК Катерина Назарівна, 1922 р.н., молдаванка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 29 вересня 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації “Свідки Єгови”. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПАЛАМАРЮК Роза Сергіївна, 1945 р.н., молдаванка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПАЛАМАРЮК Сергій Миколайович, 1920 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ТОПОРЕЦЬ Георгій Дмитрович, 1906 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований Новоселицьким РВ МДБ 16 серпня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 13 грудня 1948 р. за скоєння терористичного акту за ст. 54-8 КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 листопада 1994 р.

ЧАБАН Спиридон Васильович, 1894 р.н., молдаванин, освіта початкова, червоноармієць 49 зб 21 збр. Заарештований 1 квітня 1945 р. ВТ залізничних військ ЛФ 30 червня 1945 р. за антирадянську агітацію за ст. 58-10 ч. 2 КК РРФСР засуджений до 2 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 3 січня 1995 р.

ШАФРАН Агрипина Іванівна, 1914 р.н., молдаванка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 24 листопада 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ШАФРАН Василь Назарович, 1949 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ШАФРАН Євгенія Назарівна, 1942 р.н., молдаванка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ШАФРАН Назарій Федорович, 1903 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

НОВОСЕЛИЦЯ

БАМБУРА Георгій Михайлович, 1929 р.н., румун. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БАМБУРА Замфіра Михайлівна, 1931 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БАМБУРА Марія Михайлівна, 1923 р.н., румунка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БАМБУРА Микола Михайлович, 1925 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БАМБУРА Олена Михайлівна, 1928 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БАМБУРА Омелян Михайлович, 1934 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БАМБУРА Параска Іллівна, 1889 р.н., румунка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні в липні 1954 р. у Тюменській обл. Російської Федерації.

БАРАК Герш Срульович, 1907 р.н., народився в м. Хотин, єврей, освіта неповна середня, годинникар. Заарештований Новоселицьким РВ МДБ 26 червня 1951 р. Чернівецьким обласним судом 24 грудня 1951 р. за антирадянську агітацію і наклепи на радянську дійсність за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 17 січня 1995 р.

БАРТКО Ілля Григорович, 1895 р.н., українець, освіта неповна середня, службовець. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 10 травня 1941 р. як соціально небезпечний елемент. Засуджений не був. Помер 19 березня 1942 р. у місцях позбавлення волі в Свердловській обл. Російської Федерації. Справа припинена ст. слідчим слідгрупи УНКВС Свердловської обл. 10 квітня 1942 р. на підставі ст. 4 п. 1 КПК РРФСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 грудня 1989 р.

БЕРБЕК Іван Миколайович, 1902 р.н., молдаванин, освіта початкова, директор промислового комбінату. Заарештований Новоселицьким РВ НКДБ 17 травня 1945 р. ОН при МДБ СРСР 18 листопада 1946 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 15 квітня 1993 р.

БЕРБЕК Марія Іллівна, 1896 р.н., народилася в м. Герца, румунка, неписьменна, робітниця. Заарештована Новоселицьким РВ НКДБ 20 вересня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 27 березня 1945 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 12 листопада 1993 р.

БОДНІКЕВИЧ Олексій Терентійович, 1889 р.н., народився в м. Хотин, українець, освіта початкова, завідуючий фінвідділом. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУМБАК Валерія Іванівна, 1926 р.н., молдаванка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУМБАК Домніка Костянтинівна, 1903 р.н., молдаванка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БУМБАК Євгенія Іванівна, 1932 р.н., молдаванка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БУМБАК Костянтин Іванович, 1930 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БУМБАК Олена Іванівна, 1923 р.н., молдаванка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БУМБАК Омелян Іванович, 1936 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ВАЙНБЕРГ Мордко Аронович, 1912 р.н., єврей, освіта початкова, різноробочий промкомбінату. Заарештований Новоселицьким РВ МДБ 23 червня 1951 р. Чернівецьким обласним судом 24 грудня 1951 р. за антирадянську агітацію і наклепи на радянську дійсність за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 17 січня 1995 р.

ВЕКСЕЛЬМАН Йойль Мошкович, 1888 р.н., народився в с. Теленешти в Молдавії, єврей, освіта не-

повна середня, торговець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ВЕКСЕЛЬМАН Сура Йойлівна, 1924 р.н., єврейка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ВЕКСЕЛЬМАН Фейда Пінкасівна, 1892 р.н., єврейка, домогосподарка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ВЕКСЕЛЬМАН Шліма Йойлівна, 1928 р.н., єврейка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ВОЛОХ Мойша Симхович, 1894 р.н., народився в с. Ржавинці Заставнівського р-ну, єврей, освіта початкова, годинникар. Заарештований Новоселицьким РВ НКДБ 22 червня 1941 р. за антирадянську агітацію. Засуджений не був. Справа припинена УКДБ при РМ УРСР по Чернівецькій обл. 9 січня 1964 р. на підставі ст. 6 п. 2 КПК УРСР за відсутністю в його діях складу злочину. Реабілітований.

ГАРНШТЕЙН Ідес Сандерівна, 1894 р.н., єврейка, вчителька. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАРНШТЕЙН Файвель Срульович, 1886 р.н., народився в м. Кам'янець-Подільський Хмельницької обл., єврей, освіта початкова, торговець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Помер на спецпоселенні в 1951 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГВОЗДЕЦЬКА Олена Михайлівна, 1883 р.н., полька, освіта неповна середня, селянка. Заарештована УНКДБ Чернівецької обл. 26 січня 1945 р. за антирадянську агітацію. Засуджена не була. Справа припинена слідчим відділу управління перевірочно-фільтраційного табору НКВС СРСР № 048 22 грудня 1945 р. за відсутністю в діях складу злочину. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 11 грудня 1995 р.

ГЕРЕЛЮК Олексій Антонович, 1913 р.н., народився в с. Крива у Молдавії, молдаванин, освіта початкова, залізничник. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 13 січня 1943 р. як член контрреволюційної партії за ст. ст. 54-10, 54-13 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Справа припинена Чернівецьким облсудом 21 лютого 1959 р. на підставі ст. 4 п. "д" КПК УРСР. Реабілітований.

ГЛЕЙЗЕР Броня Захарівна, 1926 р.н., народилася в Румунії, єврейка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

ГЛЕЙЗЕР Захар Іцкович, 1893 р.н., єврей, торговець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Помер на спецпоселенні в 1943 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

ГЛЕЙЗЕР Мойсей Захарович, 1927 р.н., народився в Румунії, єврей. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

ГЛЕЙЗЕР Хая Шмілівна, 1894 р.н., єврейка, домогосподарка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГОЛЬЦМАН Мінцель Мошківна, 1912 р.н., єврейка, домогосподарка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГОЛЬЦМАН Мошко Лейзерович, 1883 р.н., народився в м. Хотин, єврей, торговець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Помер на спецпоселенні 25 березня 1944 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОЛЬЦМАН Хаїм Мошкович, 1920 р.н., єврей, торговець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОНЧАРОВ Микола Іванович, 1909 р.н., народився в м. Хотин, росіянин, освіта середня, збирач податків. Заарештований Хотинським РВ НКВС 25 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 29 березня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 19 червня 1989 р.

ГЕРНИК Володимир, 1906 р.н., народився в с. Погорілівка Заставнівського р-ну, українець, неписьменний, селянин. Заарештований Новоселицьким РВ НКВС 24 квітня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 5 листопада 1944 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 15 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 липня 1993 р.

ГУКОВСЬКА Крейна Мошківна, 1888 р.н., єврейка, домогосподарка. За постановою опертрійки

УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГУКОВСЬКА Лея Найхівна, 1920 р.н., єврейка, домогосподарка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГУКОВСЬКА Рахіль Найхівна, 1918 р.н., єврейка, домогосподарка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГУКОВСЬКА Фріда Найхівна, 1923 р.н., єврейка, домогосподарка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГУКОВСЬКИЙ Мошко Найхович, 1922 р.н., єврей, освіта початкова, торговець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГУКОВСЬКИЙ Найх Лейзерович, 1883 р.н., єврей, освіта початкова, торговець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Помер на спецпоселенні 5 вересня 1951 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЕЛЬКІС Видгор Мойшович, 1923 р.н., єврей. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЕЛЬКІС Мойша Мордкович, 1877 р.н., єврей, освіта початкова, власник пекарні. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Помер на спецпоселенні 31 серпня 1949 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЕЛЬКІС Сося Мойшівна, 1929 р.н., єврейка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЕЛЬКІС Фібга Мойшівна, 1921 р.н., єврейка, домогосподарка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЕЛЬКІС Хайм Мойшович, 1920 р.н., єврей. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЕЛЬКІС Ципра Видгорівна, 1887 р.н., єврейка, домогосподарка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні 5 вересня 1952 р. у Тюменській обл. Російської Федерації.

ІЛЬНИЦЬКИЙ Гнат Тимофійович, 1879 р.н., росіянин, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 12 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 19 квітня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 19 червня 1989 р.

КАЛІСТРУК Дарія Іванівна, 1899 р.н., молдаванка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КАЛІСТРУК Федір Васильович, 1897 р.н., молдаванин, освіта початкова, примар. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КАТРИНЮК Василь Іванович, 1900 р.н., молдаванин, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член контрреволюційної партії. Помер на спецпоселенні в 1954 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КАТРИНЮК Дмитро Васильович, 1933 р.н., молдаванин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КАТРИНЮК Євдокія Василівна, 1937 р.н., молдаванка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КАТРИНЮК Єлизавета Федорівна, 1902 р.н., народилася в с. Маршинці, молдаванка, неписьменна, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КАТРИНЮК Надія Василівна, 1925 р.н., молдаванка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КАТРИНЮК Олександра Василівна, 1928 р.н., молдаванка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КВАПИШ Іван Мартинович, 1891 р.н., народився в с. Меліш у Польщі, поляк, освіта початкова, заготівельник райспоживспілки. Заарештований Новоселицьким РВ НКДБ 23 вересня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 30 грудня 1944 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 31 березня 1994 р.

КЕРЦНУС Ісаак Нухімович, 1923 р.н., єврей. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

КЕРЦНУС Міна Лейбівна, 1892 р.н., єврейка, домогосподарка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КЕРЦНУС Нухім Лейбович, 1887 р.н., єврей, освіта початкова, торговець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

КЕРЦНУС Хаїм Нухімович, 1922 р.н., єврей. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

КИЛИМАН Аврам Гершкович, 1907 р.н., єврей, освіта початкова. Заарештований 97 ПЗ НКВС 17 січня 1941 р. ВТ військ НКВС Станіславської обл. 20 травня 1941 р. за зраду батьківщини за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до вищої міри покарання. Вирок замінено на 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 30 серпня 1941 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 липня 1993 р.

КИСЕЛЕВИЧ Сара Срулівна, 1914 р.н., єврейка, освіта початкова, домогосподарка. Заарештована ВТВ НКДБ Кишинівської залізниці 24 листопада 1947 р. Чернівецьким обласним судом 13 лютого 1948 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 27 липня 1993 р.

КОЖУХАР Василь Георгійович, 1913 р.н., молдаванин, освіта неповна середня, пожежник. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 19 квітня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 13 червня 1942 р. за активну боротьбу проти революційного руху за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. ОН при НКВС СРСР 10 квітня 1943 р. злочин перекваліфіковано зі ст. 58-13 на ст. ст. 17, 58-1 "а", 121 КК РРФСР за намір зрадити батьківщину та розголошення державної таємниці і термін покарання змінено на 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 23 червня 1994 р.

КОРДОНСЬКА Малка Шимонівна, 1917 р.н., єврейка, домогосподарка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОРДОНСЬКА Рухля Янкелівна, 1876 р.н., єврейка, домогосподарка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КОРДОНСЬКИЙ Шимон Зельманович, 1875 р.н., єврей, освіта початкова, торговець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОРОВИЦЬКА Марина Петрівна, 1910 р.н., молдаванка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОРОВИЦЬКА Марія Іванівна, 1885 р.н., молдаванка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОРОВИЦЬКИЙ Андрій Петрович, 1918 р.н., молдаванин, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОРОВИЦЬКИЙ Микола Петрович, 1923 р.н., молдаванин, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КОРОВИЦЬКИЙ Олексій Петрович, 1929 р.н., молдаванин, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КОРОВИЦЬКИЙ Петро Михайлович, 1881 р.н., молдаванин, неписьменний, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КРАВЧУК Георгій Петрович, 1926 р.н., молдаванин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

КРАВЧУК Замфіра Костянтинівна, 1907 р.н., молдаванка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КРЕЦУ Василь Георгійович, 1938 р.н., румун. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КРЕЦУ Євфросинія Костянтинівна, 1918 р.н., румунка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КРОЯЛО Євдокія Олександрівна, 1923 р.н., молдаванка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вис-

лана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КРОЯЛО Олександр Васильович, 1881 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КРОЯЛО Олександра Олексіївна, 1899 р.н., молдаванка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛАЗАР Ілля Дмитрович, 1904 р.н., народився в с. Войтинел у Румунії, молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований 23 Липканським ПЗ НКВС МРСР 31 грудня 1940 р. за спробу нелегального переходу кордону. Засуджений не був. Подальша доля невідома. Справа припинена УКДБ Чернівецької обл. 10 лютого 1964 р. на підставі ст. 6 п. 3 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 14 червня 1995 р.

ЛЕРНЕР Шлойма Шмільович, 1899 р.н., єврей, освіта початкова, художник. Заарештований Новоселицьким РВ МДБ 23 червня 1951 р. Чернівецьким обласним судом 24 грудня 1951 р. за антирадянську агітацію за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 17 січня 1995 р.

ЛЕХТИК Броніслава Зельмівна, 1905 р.н., єврейка, домогосподарка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛЕХТИК Мойша Елькунович, 1909 р.н., народився в м. Дорохой у Румунії, єврей. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Помер на спецпоселенні 31 січня 1943 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛЕХТИК Сімха Елькунович, 1898 р.н., народився в Румунії, єврей, освіта неповна середня, торговець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛЕХТИК Хана Сімхівна, 1874 р.н., народилася в Румунії, єврейка, домогосподарка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Померла на спецпоселенні 8 лютого 1945 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛЕХТИК Хая Елькунівна, 1895 р.н., народилася в м. Дорохой у Румунії, єврейка, освіта початкова, домогосподарка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЛУКИЯН Олена Степанівна, 1926 р.н., румунка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛУКИЯН Степан Миколайович, 1896 р.н., румун, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЛУКИЯН Фрозина Костянтинівна, 1901 р.н., румунка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МАЗУРКЕВИЧ Олексій Федорович, 1881 р.н., українець, освіта початкова, комерсант. Заарештований Хотинським РВ НКВС 25 травня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 7 вересня 1940 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

МАЛКОЧ Іван Костянтинович, 1904 р.н., росіянин, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 23 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 21 березня 1942 р. як член контрреволюційної партії за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

МАМЧЕНКО Валентин Миколайович, 1918 р.н., молдаванин, освіта початкова, водій-механік. Заарештований опергрупою контррозвідки МДБ в/ч 93210 22 березня 1950 р. ВТ в/ч 06614 29 травня 1950 р. за зраду батьківщини за ст. 58-1 "а" КК РРФСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 16 червня 1994 р.

МЕЛЬНИК Микола Сергійович, 1910 р.н., українець, освіта початкова, молодший командир в/ч 6202. Заарештований 1 травня 1938 р. Особливою трійкою УНКВС Кам'янець-Подільської обл. 19 вересня 1938 р. за зраду батьківщині за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до вищої міри покарання. Вирок виконано. Реабілітований військовою прокуратурою Західного регіону України 23 жовтня 1997 р.

МОКРИЦЬКИЙ Олексій Спиридонович, 1912 р.н., молдаванин, освіта початкова, вантажник. Заарештований Новоселицьким РВ НКДБ 12 серпня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 5 жовтня 1945 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 20 грудня 1993 р.

МОСКАЛЕНКО Євген Іванович, 1914 р.н., народився в с. Грушівці Кельменецького р-ну, українець, освіта незакінчена вища, вчитель. Заарештова-

ний УНКДБ Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 5 травня 1943 р. за контрреволюційну діяльність за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

НЕСТЕРЕНКО Іван Михайлович, 1898 р.н., народився в с. Єгоровка Околинської волості в Бессарабії, українець, освіта початкова, городовий. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 9 липня 1940 р. ВТ ОдВО 30 серпня 1940 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до вищої міри покарання. Вирок виконано 16 жовтня 1940 р. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 19 квітня 1994 р.

ОДАЙНИК Охрім Васильович, 1892 р.н., народився на ст. Медвежа Хотинського р-ну, українець, освіта початкова, залізничник. Заарештований УНКДБ ст. Чернівці 28 квітня 1941 р. за антирадянську агітацію. Засуджений не був. Помер 2 березня 1942 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Справа припинена слідчим слідгрупи НКВС УРСР 2 липня 1942 р. у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 3 січня 1995 р.

ОЛЕНЮК Віра Олександрівна, 1884 р.н., румунка, неписьменна, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ОЛЕНЮК Дмитро Костянтинович, 1924 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ОЛЕНЮК Костянтин Семенович, 1884 р.н., румун, неписьменний, електромонтер. Заарештований 97 ПЗ НКВС 10 жовтня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 5 червня 1941 р. за спробу нелегального переходу кордону за ст. ст. 16, 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 5 липня 1990 р.

ОНЧУЛ Георгій Миколайович, 1912 р.н., молдаванин, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Новоселицьким РВ МДБ 7 лютого 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 7 травня 1949 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Справа припинена військовою колегією ВС СРСР 12 травня 1956 р. за відсутністю в його діях складу злочину. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 червня 1993 р.

ОРДЖЕХОВСЬКИЙ Костянтин Михайлович, 1878 р.н., народився в с. Щербинці, українець, освіта початкова, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПАЛАГНЮК Аврора Іллівна, 1918 р.н., молдаванка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПАЛАГНЮК Георгій Іванович, 1918 р.н., молдаванин, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПАЛАГНЮК Іван Васильович, 1886 р.н., молдаванин, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПАЛАГНЮК Йона Миколаївна, 1886 р.н., молдаванка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПАЛАГНЮК Флорій Іванович, 1927 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПИНЗАР Федір Іванович, 1890 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований Новоселицьким РВ МДБ 5 липня 1952 р. ВТ військ МДБ Чернівецької обл. 22 липня 1952 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 березня 1994 р.

ПИРЛЯ Діна Павлівна, 1915 р.н., росіянка, освіта середня, вчителька. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПИРЛЯ Олександр Іванович, 1939 р.н. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПИРЛЯ Світлана Іванівна, 1940 р.н. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПИСИКА Донат Федорович, 1927 р.н., молдаванин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 11 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПИСИКА Марія Іванівна, 1906 р.н., народилася в с. Ларга в Молдавії, українка, освіта вища, вчителька. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПИСИКА Федір Миколайович, 1897 р.н., народився в с. Чора-Мурза в Молдавії, молдаванин, освіта середня, вчитель. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 16 січня 1943 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

ПОДОЛЮК Марія Михайлівна, 1920 р.н., молдаванка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ

Чернівецької обл. від 13 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПОДОЛЮК Федір Іванович, 1907 р.н., молдаванин, освіта початкова, залізничник. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 28 квітня 1943 р. як член контрреволюційної партії за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 травня 1989 р.

ПОКЛІТАР Гаврило Вікторович, 1925 р.н., українець, освіта початкова, прикордонник. Заарештований 23 Липканським ПЗ НКВС МРСР 8 березня 1941 р. як агент румунської розвідки. Засуджений не був. Помер 31 липня 1941 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Справа припинена УМДБ Чернівецької обл. 20 січня 1950 р. на підставі ст. 4 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 24 червня 1996 р.

ПОЛІКМАН Глікель Абрамівна, 1903 р.н., народилася в с. Ришкани в Молдавії, єврейка, освіта середня спеціальна, фельдшер. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПОЛІКМАН Меєр Бурхович, 1937 р.н., єврей. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПОЛІКМАН Мір'ям Бурхівна, 1939 р.н., єврейка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПОПОВИЧ Іван Андрійович, 1873 р.н., румун, неписьменний, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 20 травня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Помер на спецпоселенні в 1942 р. у Красноярському краї Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПОПОВИЧ Марія Іванівна, 1924 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПОПОВИЧ Олексій Іванович, 1910 р.н., молдаванин, освіта початкова, городовий. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 9 липня 1940 р. ВТ ОдВО 30 серпня 1940 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до вищої міри покарання. Вирок виконано 16 жовтня 1940 р. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 18 травня 1994 р.

ПОПОВИЧ Олена Юхимівна, 1916 р.н., румунка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 20 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РАБІНОВИЧ Нафтул Давидович, 1885 р.н., єврей, освіта вища, завідуючий амбулаторією залізничної лікарні. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 22 червня 1941 р. за антирадянську агітацію. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 червня 1995 р.

РАЦА Микола Степанович, 1902 р.н., молдаванин, освіта початкова, сторож. Заарештований Новоселицьким РВ МДБ 5 травня 1952 р. ВТ військ МДБ Чернівецької обл. 20 червня 1952 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 березня 1994 р.

РЕЙНІС Арон Алторович, 1862 р.н., єврей, торговець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РЕЙНІС Сімхе Аронович, 1907 р.н., єврей, торговець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Помер на спецпоселенні в Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РЕЙНІС Фейга Йосипівна, 1910 р.н., єврейка, домогосподарка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Трагічно загинула на спецпоселенні 15 травня 1943 р. у Тюменській обл. Російської Федерації.

РЕЙНІС Хана Мошківна, 1872 р.н., єврейка, домогосподарка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РЕЙНІС Яків Сімхович, 1929 р.н., єврей, освіта початкова. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РИБАК Дмитро Васильович, 1894 р.н., молдаванин, освіта початкова, касир на залізничній станції. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 6 грудня 1940 р. за зрадницьку діяльність. Засуджений не був. Справа припинена начальником 1-го відділення УНКВС Чернівецької обл. 23 грудня 1940 р. на підставі ст. 197 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 серпня 1995 р.

РОЗЕНБЕРГ Герш Шмілович, 1912 р.н., єврей, освіта початкова, завідуючий рестораном. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 27 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 14 лютого 1942 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 35 КК РРФСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 19 червня 1989 р.

РОЗЕНТАЛЬ Йосип Хаймович, 1918 р.н., єврей, торговець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

РОЗЕНТАЛЬ Фаїна Йосипівна, 1887 р.н., єврейка, домогосподарка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РОМАНЧУК Пантелій Іванович, 1903 р.н., народився в с. Зелений Гай, українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Новоселицьким РВ МДБ 2 серпня 1950 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 7 жовтня 1950 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 26 листопада 1993 р.

РОШКОВСЬКИЙ Володимир Гнатович, 1910 р.н., народився в м. Хотин, росіянин, освіта початкова, селянин. Заарештований 21 лютого 1946 р. ВТ військ МВС Станіславської обл. 9 серпня 1946 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Івано-Франківською облпрокуратурою 19 липня 1994 р.

РУСУ Дмитро Атанасович, 1901 р.н., румун, селянин. Заарештований опергрупою НКВС Львівської залізниці 15 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 1 липня 1941 р. як член контрреволюційної партії за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 4 травня 1989 р.

САКА Володимир Іванович, 1911 р.н., народився в с. Ванчиківці, молдаванин, освіта середня, голова райспоживспілки. Заарештований Новоселицьким РВ МДБ 28 лютого 1950 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 19 травня 1950 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 24 січня 1994 р.

СИСАК Ольга Опанасівна, 1893 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СКРИКУЛЯК Андрій Степанович, 1890 р.н., румун, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Помер на спецпоселенні в Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СКРИКУЛЯК Василина Петрівна, 1890 р.н., румунка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Померла на спецпоселенні в Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СКРИКУЛЯК Георгій Степанович, 1884 р.н., молдаванин, неписьменний, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СКРИКУЛЯК Єлизавета Миколаївна, 1890 р.н., молдаванка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Померла на спецпоселенні 2 січня 1942 р. у Кемеровській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СКРИКУЛЯК Іван Георгійович, 1922 р.н., молдаванин, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СКРИКУЛЯК Марфта Йосипівна, 1922 р.н., селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СКРИКУЛЯК Микола Андрійович, 1925 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

СКРИКУЛЯК Олексій Андрійович, 1920 р.н., румун, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

СКРИКУЛЯК Олена Миколаївна, 1926 р.н., молдаванка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СКРИКУЛЯК Петро Андрійович, 1933 р.н., румун. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СЛОНІН Костянтин Георгійович, 1880 р.н., румун, освіта початкова, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СЛОНІН Флорій Костянтинович, 1923 р.н., румун, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Заарештований у квітні 1947 р. Ямало-Ненецьким окружним судом Тюменської обл. 21 травня 1947 р. за антирадянську агітацію за ст. 58-10 ч. 2 КК РРФСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТОКА Аглая Іванівна, 1911 р.н., молдаванка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТОКА Анна Григорівна, 1885 р.н., молдаванка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ТОКА Дмитро Костянтинович, 1894 р.н., румун, освіта початкова, примар. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 12 липня 1940 р. Чернівецьким обласним судом 24 червня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до вищої міри покарання. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 17 червня 1994 р.

ТОКА Домніка Георгіївна, 1890 р.н., румунка, освіта неповна середня, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТОКА Іван Костянтинович, 1885 р.н., румун, освіта початкова, залізничник. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 30 грудня 1942 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 травня 1989 р.

ТОКА Іван Михайлович, 1877 р.н., молдаванин, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТОМАШЕВСЬКА Марія Миколаївна, 1872 р.н., полька, домогосподарка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТОМАШЕВСЬКИЙ Ілля Георгійович, 1872 р.н., народився в Польщі, поляк, освіта вища, власник магазину. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Помер на спецпоселенні 20 травня 1943 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТОМІК Лариса Дмитрівна, 1940 р.н., молдаванка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТОМІК-ГОНЧАРОВА Олена Іванівна, 1922 р.н., молдаванка, освіта неповна середня, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ТОПОРЧАН Анна Пантеліївна, 1894 р.н., селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТОПОРЧАН Дмитро Петрович, 1932 р.н., молдаванин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТОПОРЧАН Євдокія Петрівна, 1928 р.н., молдаванка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТОПОРЧАН Надія Петрівна, 1926 р.н., молдаванка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ТОПОРЧАН Петро Миколайович, 1884 р.н., молдаванин, неписьменний, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член контрреволюційної партії. Помер на спецпоселенні в 1943 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФЕДОРЯК Георгій Костянтинович, 1909 р.н., румун, освіта неповна середня, селянин. Заарештований 97 ПЗ НКВС 26 листопада 1940 р. ОН при НКВС СРСР 7 жовтня 1942 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Повторно заарештований оперчеквідділом Сєвураллагу 10 лютого 1943 р. як член контрреволюційної партії. Засуджений не був. Помер 3 червня 1943 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Справа припинена ст. слідчим оперчеквідділу Сєвураллагу 29 червня 1943 р. у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Реабілітований Свердловським облсудом 15 травня 1958 р.

ФЕЛЬДЕР Беюмен Зельманович, 1930 р.н., єврей. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФЕЛЬДЕР Зельман Беркович, 1888 р.н., єврей, торговець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФЕЛЬДЕР Кейла Зельманівна, 1931 р.н., єврейка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФЕЛЬДЕР Туба Нойлівна, 1900 р.н., єврейка, домогосподарка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ФЕЛЬДМАН Зельман Мойсейович, 1890 р.н., народився в м. Бердичів Житомирської обл., єврей, освіта початкова, зубний технік. Заарештований Новоселицьким РВ МДБ 5 лютого 1951 р. ОН при

НКВС СРСР 23 червня 1951 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 9 лютого 1953 р. у Сиблазі Кемеровської обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 16 січня 1989 р.

ФЕЛЬДМАН Йосиф Ушерович, 1922 р.н., єврей. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФЕЛЬДМАН Лея Йосифівна, 1890 р.н., народилася в Молдавії, єврейка, освіта початкова, домогосподарка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ФЕРЧУК Євгенія Митрофанівна, 1931 р.н., молдаванка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФЕРЧУК Іван Митрофанович, 1934 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ФЕРЧУК Марія Іванівна, 1906 р.н., народилася в м. Чернівці, молдаванка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ФЕРЧУК Олена Митрофанівна, 1924 р.н., молдаванка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ФЕРЧУК Ольга Митрофанівна, 1929 р.н., молдаванка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ФІЛІПЕЦЬКА Соня Сафонівна, 1881 р.н., єврейка, домогосподарка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Померла на спецпоселенні в 1944 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФІЛІПЕЦЬКИЙ Микола Петрович, єврей, освіта початкова, кравець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ФРЕНК Берель Абрамович, 1897 р.н., єврей, освіта середня спеціальна, торговець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФРЕНК Ейнебрана Лейзерівна, 1889 р.н., народилася в м. Сокиряни, єврейка, освіта середня, домогосподарка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Померла на спецпоселенні 3 жовтня 1950 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФРЕНК Ізраїль Зайдерович, 1882 р.н., єврей, торговець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Помер на спецпоселенні в 1943 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФРЕНК Сойбель Шимівна, 1896 р.н., єврейка, домогосподарка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФРЕНК Сулеміф Берелівна, 1932 р.н., єврейка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ФРЕНК Шулім Берельович, 1924 р.н., єврей. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ФУКС Абрам Хунович, 1873 р.н., єврей, освіта початкова, службовець у примарії. Заарештований опергрупою НКВС Львівської залізниці 12 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 19 квітня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

ФУКС Мойша Беркович, 1919 р.н., єврей, освіта початкова, продавець. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 29 серпня 1951 р. ВТ ПрикВО 27 березня 1952 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Справа припинена військовою колегією ВС СРСР 8 вересня 1960 р. за відсутністю в його діях складу злочину. Реабілітований.

ЦІМЕРМАН Сруль Іхілович, 1878 р.н., єврей, освіта початкова, помічник примаря. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 квітня 1941 р. висланий на спецпоселення як член контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ШАДУРСЬКИЙ Микола Денисович, 1891 р.н., народився в Молдавії, росіянин, освіта середня спеціальна, агроном. Заарештований Новоселицьким РВ НКДБ 16 серпня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 20 січня 1946 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 24 грудня 1954 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 лютого 1992 р.

ШВАРЦМАН Вольф Шмільович, 1914 р.н., народився в м. Липкани в Молдавії, єврей, освіта початкова. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 22 серпня 1951 р. ВТ ПрикВО 27 березня 1952 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "б" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Справа припинена військовою колегією ВС СРСР 8 вересня 1960 р. за відсутністю в його діях складу злочину. Реабілітований.

ШЕСТАКОВ Микола Федорович, 1901 р.н., народився в Тернопільській обл., росіянин, освіта се-

редня, робітник деревообробної фабрики. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 8 серпня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 19 квітня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 травня 1989 р.

ШЕХТЕР Мірка Шимонівна, 1885 р.н., єврейка, неписьменна, домогосподарка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ШЕХТЕР Фроїм Нухимович, 1885 р.н., єврей, торговець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Помер на спецпоселенні 23 вересня 1943 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ШПІЛЕР Йосип Аронович, 1899 р.н., єврей, неписьменний, кравець. За постановою ОН при НКВС СРСР від 24 травня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

П О Д В І Р Н Е

БАБИН Василь Никифорович, 1903 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Новоселицьким РВ НКДБ 23 серпня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 23 жовтня 1945 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 15 р. каторжних робіт. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 23 березня 1994 р.

БУРЯК Афанасій Ісайович, 1909 р.н., українець, освіта початкова, трудармієць брк № 747. Заарештований ТПВ УНКВС Чкаловської обл. 21 липня 1942 р. ОН при НКВС СРСР 31 березня 1943 р. за зрадницьку діяльність і антирадянську агітацію за ст. ст. 58-1 "а", 58-10 ч. 2, 58-11 КК РРФСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований ВТ ПриволВО 3 березня 1967 р.

ЖОЛОНДКІВСЬКА Ольга Дмитрівна, 1885 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Померла на спецпоселенні 16 липня 1943 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЖОЛОНДКІВСЬКА Тамара Олексіївна, 1916 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЖОЛОНДКІВСЬКИЙ Олексій Карпович, українець, освіта середня, агроном. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАМАЄВСЬКИЙ Степан Ананійович, 1910 р.н., українець, освіта початкова, трудармієць брк № 747. Заарештований ТПВ УНКВС Чкаловської обл. 21 липня 1942 р. ОН при НКВС СРСР 31 березня 1943 р. за зрадницьку діяльність і антирадянську агітацію за ст. ст. 58-1 "а", 58-10 ч. 2, 58-11 КК РРФСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 8 червня 1943 р. в Актюбінлазі Казахської РСР. Реабілітований ВТ ПриволВО 3 березня 1967 р.

НАСТАЩУК Павло Іванович, 1906 р.н., народився в с. Баламутівка Заставнівського р-ну, українець, освіта початкова, червоноармієць. Заарештований ВКР "Смерш" Сталінградського спецтабору 6 березня 1945 р. ОН при НКВС СРСР 4 серпня 1945 р. за зрадницьку поведінку під час перебування в полоні у німців за ст. 58-1 КК РРФСР засуджений до 4 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований військовою прокуратурою Західного регіону України 27 липня 1997 р.

УСАТИЙ Афанасій Степанович, 1911 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 1287 сп 110 сд. Заарештований ОВ НКВС 110 сд 9 лютого 1943 р. ВТ 110 сд 11 березня 1943 р. за антирадянську агітацію за ст. 58-10 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 жовтня 1992 р.

ЧУБАТЬКО Олександр Федорович, 1911 р.н., українець, освіта початкова, трудармієць брк № 747. Заарештований ТПВ УНКВС Чкаловської обл. 1 серпня 1942 р. ОН при НКВС СРСР 31 березня 1943 р. за зрадницьку діяльність і антирадянську агітацію за ст. ст. 58-1 "а", 58-10 ч. 2, 58-11 КК РРФСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований ВТ ПриволВО 3 березня 1967 р.

ШВЕЦЬ Іван Гаврилович, 1925 р.н., українець, освіта середня, учень гімназії. Заарештований Кам'янець-Подільським ПЗ НКВС 9 березня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 5 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 2 листопада 1990 р.

П Р И П Р У Т Т Я

АНТОНЮК Віоріка Василівна, 1938 р.н., румунка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 11 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

АНТОНЮК Йона Василівна, 1908 р.н., румунка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

АНТОНЮК Марія Василівна, 1932 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

АНТОНЮК Михайло Васильович, 1941 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні в Тюменській обл. Російської Федерації.

АНТОНЮК Флорій Васильович, 1930 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КЕМІН Дмитро Іванович, 1893 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований Садгірським РВ МДБ 11 липня 1951 р. Чернівецьким обласним судом 7 вересня 1951 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 грудня 1991 р.

КОЖОКАР Вероніка Іванівна, 1906 р.н., молдаванка, селянка. За постановою УМДБ Чернівецької обл. від 9 квітня 1951 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОЖОКАР Георгій Степанович, 1905 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. За постановою УМДБ Чернівецької обл. від 9 квітня 1951 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОЖОКАР Іван Георгійович, 1938 р.н., молдаванин. За постановою УМДБ Чернівецької обл. від 9 квітня 1951 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОЖОКАР Микола Георгійович, 1941 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КОЖОКАР Микола Дмитрович, 1911 р.н., молдаванин, неписьменний, робітник цукрового заводу. Заарештований Садгірським РВ МДБ 15 серпня 1950 р. Чернівецьким обласним судом 27 жовтня 1950 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 23 липня 1992 р.

КОЖОКАР Степан Георгійович, 1933 р.н., молдаванин, селянин. За постановою УМДБ Чернівецької обл. від 9 квітня 1951 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛИТВАК Василь Дмитрович, 1890 р.н., румун, неписьменний, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 27 листопада 1948 р. Чернівецьким обласним судом 24 січня 1949 р. як член нелегальної релігійної організації адвентистів-реформістів за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 7 квітня 1992 р.

СКРУМЕДА Антон Миколайович, 1902 р.н., поляк, освіта неповна середня, обліковець. Заарештований Садгірським РВ МДБ 26 вересня 1951 р. Чернівецьким обласним судом 12 грудня 1951 р. за антирадянську діяльність за ст. ст. 54-10 ч. 1, 69 ч. 2 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 24 листопада 1953 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 вересня 1992 р.

ЮРКО Василь Андрійович, 1921 р.н., румун, освіта початкова, селянин. Заарештований Садгірським РВ НКДБ 14 квітня 1945 р. як член терористичної групи за ст. ст. 54-8, 54-11 КК УРСР. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 19-20 грудня 1946 р. виправданий. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 листопада 1994 р.

Р И Н Г А Ч

ВАНЗЯК Іван Васильович, 1912 р.н., українець, неписьменний, червоноармієць 204 сп 10 сд. Заарештований ВКР "Смерш" 10 сд 23 травня 1945 р. ВТ 4 УдА 7 червня 1945 р. за зрадницьку діяльність за ст. 58-1 "б" КК РРФСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований військовою прокуратурою ЛенВО 20 серпня 1992 р.

ВАНЗЯК Леонтій Семенович, 1925 р.н., українець, освіта неповна середня, червоноармієць 23 інжсапп. Заарештований ВКР МДБ ЗабВО 23 лютого 1948 р. ВТ Читинського гарнізону 9 квітня 1948 р. за антирадянську агітацію за ст. 58-10 ч. 1 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований військовою прокуратурою Західного регіону України 15 січня 1997 р.

ВАТАМАНЮК Григорій Іванович, 1912 р.н., українець, освіта неповна середня, столяр. Заарештований ОВ НКВС 17 ск 9 липня 1940 р. ВТ 17 ск КОВО 25 липня 1940 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Чернівецьким обласним судом 18 вересня 1940 р. повторно засуджений до вищої міри покарання. Вирок виконано 9 січня 1941 р. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 10 червня 1994 р.

ДОБРОВОЛЬСЬКИЙ Іван Іванович, 1914 р.н., українець, освіта початкова, пожежник. Заарештований Новоселицьким РВ НКДБ 26 травня 1945 р. за зрадницьку діяльність. Засуджений не був. Справа припинена оперуповноваженим ВКР УНКВС "Смерш" Чернівецької обл. 25 червня 1945 р. на підставі ст. 4 п. 2 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 16 травня 1995 р.

НЕСТЕРОВСЬКИЙ Василь Омелянович, 1897 р.н., українець, освіта початкова, фінагент. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 20 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 12 березня 1942 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

ПАЛАГНЮК Василь Олексійович, 1898 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 6 червня 1941 р. за шпигунську діяльність. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Подальша доля невідома. Справа припинена УМДБ Чернівецької обл. 27 січня 1949 р. на підставі ст. 5 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 25 січня 1996 р.

Р І Д К І В Ц І

БЕЗПОЯСНА Домніка Григорівна, 1938 р.н., українка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 28 квітня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БЕЗПОЯСНА Параска Іванівна, 1914 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БЕРЕНДА Василь Дмитрович, 1926 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Садгірським РВ НКДБ 12 липня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 13 жовтня 1944 р. за ухиляння від мобілізації в ЧА і участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до вищої міри покарання. Військовою колегією ВС СРСР 6 грудня 1944 р. вирок замінено на 20 р. каторжних робіт. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 23 січня 1992 р.

БЕРЕНДА Дмитро Дмитрович, 1920 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 3 лютого 1951 р. висланий на спецпоселення за брата, звинуваченого в ухилянні від мобілізації в ЧА і участі в ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БЕРЕНДА Марія Іванівна, 1890 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 16 жовтня 1948 р. вислана на спецпоселення за сина, звинуваченого в ухилянні від мобілізації в ЧА і участі в ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БИШЕГА Григорій Васильович, 1940 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 16 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БІДНЯК Дмитро Мафтейович, 1915 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 20 липня 1940 р. Чернівецьким обласним судом 6 листопада 1940 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Верховним судом УРСР 9 жовтня 1964 р.

БОЙКО Ілля Васильович, 1921 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Садгірським РВ НКДБ 20 листопада 1944 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 19 серпня 1946 р. виправданий.

БОЙКО Нестор Григорович, 1903 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 21 липня 1940 р. як соціально небезпечний елемент. Засуджений не був. Справа припинена слідчим УНКВС Чернівецької обл. 17 листопада 1940 р. на підставі ст. 4 п. "д" КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 7 червня 1995 р.

БОЙКО Олександр Григорович, 1883 р.н., українець, освіта початкова, примар. Заарештований Садгірським РВ НКВС 23 липня 1940 р. Чернівецьким обласним судом 5 листопада 1940 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 9 жовтня 1941 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 жовтня 1990 р.

ВАСИЛИНЧУК Василь Григорович, 1912 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Садгірським РВ НКДБ 20 листопада 1944 р. за участь в

ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 19 серпня 1946 р. виправданий.

ВАСИЛИНЧУК Василь Григорович, 1928 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ВАСИЛИНЧУК Вероніка Андріївна, 1906 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ВАСИЛИНЧУК Володимир Григорович, 1937 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ВАСИЛИНЧУК Григорій Миколайович, 1900 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 21 листопада 1942 р. як член контрреволюційної партії за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 11 серпня 1943 р. в Устьвимлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 17 липня 1970 р.

ВАСИЛИНЧУК Домна Григорівна, 1931 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ВАСИЛИНЧУК Іван Григорович, 1941 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ВАСИЛИНЧУК Микола Григорович, 1925 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні в 1955 р. в Омській обл. Російської Федерації.

ВІВЧАРЮК Георгій Іванович, 1900 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 22 березня 1951 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ВІВЧАРЮК Домна Іванівна, 1903 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 22 березня 1951 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ВІВЧАРЮК Іван Георгійович, 1931 р.н., українець, колгоспник. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ВІВЧАРЮК Іван Миколайович, 1926 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Садгірським РВ НКДБ 12 липня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 13 жовтня 1944 р. за ухиляння від мобілізації в ЧА і участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до вищої міри покарання. Військовою колегією ВС СРСР 6 грудня 1944 р. вирок замінено на 20 р. каторжних робіт. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 23 січня 1992 р.

ГРИГОРАЩУК Ірина Григорівна, 1864 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГУЗУМАН Ілля Артемович, 1898 р.н., українець, освіта неповна середня, червоноармієць 363 зсп 46 зсд. Заарештований ВКР "Смерш" 46 зсд 2 липня 1944 р. за участь в ОУН. Засуджений не був. Справа припинена оперуповноваженим ВКР "Смерш" Казанського гарнізону 17 серпня 1944 р. за не доведенням в його діях складу злочину. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 лютого 1996 р.

ГУМЕННИЙ Микола Васильович, 1901 р.н., українець, освіта початкова, вантажник на цукрозаводі. Заарештований Садгірським РВ НКДБ 23 листопада 1944 р. ОН при МВС СРСР 2 серпня 1946 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1"а", 54-11 КК УРСР засуджений до 1 р. 9 міс. позбавлення волі у ВТТ. Справа припинена ВТ ПрикВО 19 травня 1960 р. за не доведенням в його діях складу злочину. Реабілітований.

ГУЦУЛ Теофіл Михайлович, 1907 р.н., народився в м. Чернівці, румун, освіта початкова, селянин. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 15 серпня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 27 січня 1942 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 26 грудня 1990 р.

ДУДКА Флоря Омелянович, 1923 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 25 червня 1941 р. за антирадянську агітацію. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Справа припинена УКДБ Чернівецької обл. 17 січня 1964 р. на підставі ст. 6 п. 2 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 11 червня 1996 р.

ЖИТАРЮК Веронія Іванівна, 1939 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 15 листопада 1947 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЖИТАРЮК Георгій Іванович, 1946 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЖИТАРЮК Марія Іванівна, 1941 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЖИТАРЮК Олена Дмитрівна, 1921 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЗАЯЦЬ Іван Миронович, 1926 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Садгірським РВ МДБ 18 червня 1951 р. Чернівецьким об-

ласним судом 3 серпня 1951 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ПВР УРСР 25 квітня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 жовтня 1992 р.

ЩКУШ Агап Ілліч, 1882 р.н., румун, освіта початкова, писар. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 17 липня 1940 р. Чернівецьким обласним судом 9 вересня 1940 р. за антирадянську агітацію і як соціально небезпечний елемент за ст. ст. 54-10, 54-13 КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 квітня 1992 р.

КАПЦАН Георгій Георгійович, 1922 р.н., народився в с. Луковиця Герцаївського р-ну, румун, неписьменний, селянин. Заарештований Садгірським РВ НКВС 2 квітня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 14 липня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 20 р. каторжних робіт. ПВР СРСР 24 березня 1956 р. термін покарання знижено до 12 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 17 липня 1991 р.

КАРНАЗА Микола Костянтинович, 1888 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований 28 червня 1941 р. за антирадянську агітацію. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Справа припинена 31 липня 1952 р. на підставі ст. 197 ч. 2 КПК УРСР. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

Нестор Григорович Кашул

КАШУЛ Нестор Григорович, 1920 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 363 зсп 46 зсд. Заарештований ВКР "Смерш" 46 зсд 2 липня 1944 р. за участь в ОУН. Засуджений не був. Справа припинена оперуповноваженим ВКР "Смерш" Казанського гарнізону 17 серпня 1944 р. за не доведенням в його діях складу злочину. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 лютого 1996 р.

КЕРНАДЗ Ганна Григорівна, 1903 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КЕРНАДЗ Георгій Костянтинович, 1903 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 23 червня 1941 р. за антирадянську агітацію і як соціально небезпечний елемент. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Справа припинена УКДБ Чернівецької обл. 12 листопада 1963 р. на підставі ст. 6 п. 3 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 19 червня 1996 р.

КЕРНАДЗ Марія Василівна, 1939 р.н., українка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КІРОНДА Василина Маноліївна, 1904 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 16 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КІРОНДА Домніка Дмитрівна, 1929 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КІРОНДА Тодор Миколайович, 1899 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 21 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 18 квітня 1942 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 квітня 1989 р.

КОЗУБ Василь Георгійович, 1907 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований 27 травня 1940 р. за нелегальний перехід кордону. Засуджений не був. Справа припинена слідвідділом слідчастини УНКВС Київської обл. 7 березня 1941 р. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 2 квітня 1996 р.

Фото з кримінальної справи Козуба В.Г.

КОЛОМИЙЧУК Василь Іванович, 1945 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 16 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Помер на спецпоселенні в Пермській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОЛОМИЙЧУК Параска Іллівна, 1924 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КОРНЕТСЬКИЙ Григорій Пантелійович, 1897 р.н., українець, освіта початкова, поліцейський. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 22 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 17 травня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 квітня 1989 р.

КОЧЕТИНСЬКА Домка Іванівна, 1928 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 23 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОЧЕТИНСЬКА Олександра Григорівна, 1882 р.н., українка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КРАСОВСЬКА Олена Дмитрівна, 1910 р.н., народилася в с. Топорівці, українка, неписьменна, селянка. Заарештована Садгірським РВ МДБ 23 червня 1947 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР. Чернівецьким обласним судом 14 жовтня 1947 р. виправдана.

КУРИШ Василь Михайлович, 1945 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 16 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУРИШ Вілюся Георгіївна, 1912 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КУРИШ Марія Михайлівна, 1940 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КУРИШ Михайло Степанович, 1911 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Садгірським РВ МВС 16 червня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 4 серпня 1947 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. 25 серпня 1947 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 березня 1990 р.

КУРИШ Степан Михайлович, 1944 р.н., українець. За постановою ОН при МДБ СРСР від 16 березня 1948 р. висланий на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУШНІРУК Мирон Васильович, 1888 р.н., українець, освіта неповна середня, збирач податків. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 12 липня 1940 р. Чернівецьким обласним судом 7 вересня 1940 р. за антирадянську агітацію і як соціально не-

безпечний елемент за ст. ст. 54-10, 54-13 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 1 червня 1990 р.

КУШНІРЮК Василь Миронович, 1921 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 1 квітня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 17 жовтня 1942 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 35 КК РРФСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 4 грудня 1989 р.

КУШНІРЮК Василь Степанович, 1885 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Садгірським РВ МДБ 13 вересня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 29 жовтня 1946 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 травня 1992 р.

КУШНІРЮК Вероніка Дмитрівна, 1912 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 16 серпня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУШНІРЮК Захарій Миронович, 1914 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 31 березня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 14 листопада 1942 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 35 КК РРФСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 4 грудня 1989 р. Повторно заарештований оперчеквідділом Сєвураллагу 3 травня 1943 р. ОН при НКВС СРСР 21 серпня 1943 р. за антирадянську агітацію за ст. ст. 58-2, 58-10 ч. 2, 58-11 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Свердловською облпрокуратурою 15 травня 1958 р.

КУШНІРЮК Іван Степанович, 1901 р.н., українець, освіта неповна середня, машиніст Садгірської МТС. Заарештований Садгірським РВ МДБ 24 липня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 28 серпня 1946 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 15 грудня 1946 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 18 серпня 1992 р.

КУШНІРЮК Марія Миколаївна, 1941 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 16 серпня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУШНІРЮК Микола Степанович, 1908 р.н., українець, селянин. Заарештований Садгірським РВ НКДБ 23 листопада 1944 р. ОН при МВС СРСР 2 серпня 1946 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Справа припинена ВТ ПрикВО 19 травня 1960 р. за не доведенням в його діях складу злочину. Реабілітований.

ЛУПУЛ Василь Антонович, 1910 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований 27 травня 1940 р. за нелегальний перехід кордону. Засуджений не був. Справа припинена слідчим слідвідділу УНКВС Київської обл. 7 березня 1941 р. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 2 квітня 1996 р.

ЛУПУЛ Марія Миколаївна, 1920 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Садгірським РВ МВС 16 червня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 4 серпня 1947 р. за недонесення

Фото з кримінальної справи Лупула В.А.

за ст. 54-12 КК УРСР засуджена до 3 р. позбавлення волі умовно і з-під варти звільнена. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 22 березня 1990 р.

ЛУПУЛ Микола Васильович, 1891 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 21 січня 1949 р. ОН при МВС СРСР 1 червня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 листопада 1990 р.

ЛУПУЛ Микола Васильович, 1911 р.н., українець, освіта неповна середня, касир у колгоспі. Заарештований Садгірським РВ МДБ 4 жовтня 1950 р. Чернівецьким обласним судом 4 липня 1951 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 вересня 1992 р.

ЛУПУЛ Тодор Васильович, 1909 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Садгірським РВ МВС 16 червня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 4 серпня 1947 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 березня 1990 р.

МАКСИМ Георгій Пилипович, 1893 р.н., народився в с. Бояни, румун, освіта неповна середня, колгоспник. Заарештований Садгірським РВ МДБ 14 грудня 1948 р. Чернівецьким обласним судом 18 лютого 1949 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 березня 1992 р.

МАРИНЮК Василь Григорович, 1912 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Садгірським РВ НКДБ 3 лютого 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 14 листопада 1945 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 вересня 1992 р.

МЕЛЕНКО Володимир Миколайович, 1911 р.н., українець, освіта початкова, залізничник. Заарештований Садгірським РВ МДБ 28 грудня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 23 березня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 26 березня 1992 р.

МЕЛЬНИЧУК Василь Іванович, 1911 р.н., українець, селянин. Заарештований Садгірським РВ НКВС 23 листопада 1944 р. ОН при МВС СРСР 2 серпня 1946 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "б", 54-11 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 22 червня 1950 р. у місцях позбавлення волі. Справа припинена ВТ ПрикВО 19 травня 1960 р. за не доведенням в його діях складу злочину. Реабілітований.

МЕЛЬНИЧУК Домніка Василівна, 1942 р.н., українка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 16 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МЕЛЬНИЧУК Іван Олександрович, 1884 р.н., українець, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МЕЛЬНИЧУК Катерина Дмитрівна, 1920 р.н., українка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МЕЛЬНИЧУК Параска Василівна, 1889 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МИРОНЮК Василь Миколайович, 1907 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 363 зсп 46 зсд. Заарештований ВКР "Смерш" 46 зсд 2 липня 1944 р. ОН при НКВС СРСР 24 вересня 1945 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 3 липня 1949 р. у місцях позбавлення волі в Татарській АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 жовтня 1992 р.

МИРОНЮК Григорій Дмитрович, 1875 р.н., українець, неписьменний, селянин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 2 червня 1945 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Помер на спецпоселенні 29 червня 1945 р. в Архангельській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МИРОНЮК Марія Григорівна, 1919 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована 17 лютого 1945 р. ОН при МВС СРСР 27 березня 1946 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР засуджена до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецьким облсудом 18 вересня 1965 р.

МИРОНЮК Олена Василівна, 1898 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 2 червня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Померла на спецпоселенні в 1945 р. в Архангельській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МИХАЙЛЮК Василь Тодорович, 1909 р.н., українець, освіта початкова, примар. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 20 липня 1940 р. Чернівецьким обласним судом 11 жовтня 1940 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 4 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 12 лютого 1943 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований прокуратурою УРСР 5 листопада 1991 р.

МОРАРАШ Василь Іванович, 1903 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Садгірським РВ НКВС 21 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 5 червня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 27 листопада 1990 р.

ПАНТЕЛЕЙЧУК Василь Тодорович, 1919 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин.

Заарештований Садгірським РВ МДБ 5 січня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 8 березня 1948 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 4 травня 1992 р.

ПАРАБ'ЮК Василь Онуфрійович, 1924 р.н., народився в с. Бояни, румун, освіта неповна середня, колгоспник. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 14 грудня 1948 р. ОН при МВС СРСР 10 травня 1949 р. за антирадянську агітацію і недонесення за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-12 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 листопада 1990 р.

ПАШИНСЬКИЙ Григорій Іванович, 1916 р.н., українець, освіта початкова, лісоруб ліспромгоспу. Заарештований Садгірським РВ МДБ 11 березня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 28 квітня 1948 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 січня 1992 р.

РОМАНЧУК Василь Іванович, 1941 р.н., українець. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. висланий на спецпоселення за батька і дядька, звинувачених в ухилянні від мобілізації в ЧА. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РОМАНЧУК Домна Несторівна, 1901 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. вислана на спецпоселення за чоловіка і його брата, звинувачених в ухилянні від мобілізації в ЧА. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РОМАНЧУК Марина Іванівна, 1931 р.н., українка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. вислана на спецпоселення за батька і дядька, звинувачених в ухилянні від мобілізації в ЧА. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РОМАНЧУК Микола Іванович, 1937 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РУКШИНСЬКА Домна Миколаївна, 1903 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 травня 1949 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РУКШИНСЬКА Рахіля Іллівна, 1933 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РУКШИНСЬКИЙ Володимир Ілліч, 1929 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РУКШИНСЬКИЙ Ілля Миколайович, 1898 р.н., українець, селянин. Заарештований Садгірським РВ НКДБ 22 листопада 1944 р. ОН при МВС СРСР 2 серпня 1946 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1"а", 54-11 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Справа припинена ВТ ПрикВО 19 травня 1960 р. за не доведенням в його діях складу злочину. Реабілітований.

САРАНЧУК Іван Дмитрович, 1922 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Садгірським РВ НКДБ 20 листопада 1944 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 19 серпня 1946 р. виправданий.

СЕРЕМАК Василь Григорович, 1909 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Садгірським РВ НКДБ 23 листопада 1944 р. ОН при МВС СРСР 2 серпня 1946 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1"а", 54-11 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Справа припинена ВТ ПрикВО 19 травня 1960 р. за не доведенням в його діях складу злочину. Реабілітований.

СЕРЕМАК Дмитро Григорович, 1912 р.н., українець, освіта неповна середня, тракторист МТС. Заарештований Садгірським РВ НКДБ 20 листопада 1944 р. за участь в ОУН за ст. ст. 54-1 "а", 54-11 КК УРСР. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 19 серпня 1946 р. виправданий.

СОРОЧАН Василина Георгіївна, 1893 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 21 жовтня 1947 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СОРОЧАН Василь Миколайович, 1917 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Садгірським РВ МВС 16 червня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 4 серпня 1947 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. 25 серпня 1947 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 березня 1990 р.

СОРОЧАН Георгій Миронович, 1904 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 31 березня 1941 р. за скоєння терористичного акту за ст. 54-8 КК УРСР. Помер 7 січня 1942 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Засуджений не був. Справа припинена ОН при НКВС СРСР 14 грудня 1942 р. у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 4 грудня 1989 р.

СОРОЧАН Іван Дмитрович, 1887 р.н., українець, освіта початкова, примар. Заарештований Садгірським РВ НКВС 21 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 1 березня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 червня 1989 р.

СОРОЧАН Микола Григорович, 1884 р.н., українець, неписьменний, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 21 жовтня 1947 р. висланий на спецпоселення як член родини пособника ОУН.

Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СОРОЧАН Микола Ілліч, 1894 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 31 березня 1941 р. за скоєння терористичного акту за ст. 54-8 КК УРСР. Помер 9 травня 1942 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Засуджений не був. Справа припинена ОН при НКВС СРСР 14 грудня 1942 р. у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 4 грудня 1989 р.

СТЕФАНЮК Василь Лазарович, 1937 р.н., українець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Помер на спецпоселенні в 1943 р. в Іркутській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СТЕФАНЮК Іван Лазарович, 1938 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні в 1943 р. в Іркутській обл. Російської Федерації.

СТЕФАНЮК Параска Феодосіївна, 1907 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТОДОРЮК Дмитро Іванович, 1911 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Садгірським РВ МДБ 10 березня 1951 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 28 квітня 1951 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 26 березня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 18 вересня 1992 р.

ТОДОРЮК Микола Ілліч, 1920 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Садгірським РВ МДБ 3 квітня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 12 травня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 16 квітня 1992 р.

ТУЛИК Василина Миколаївна, 1894 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 16 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТУЛИК Василь Іванович, 1909 р.н., українець, червоноармієць 651 сп 96 гсд. Заарештований 3 вересня 1941 р. ВТ 96 гсд 18 армії 7 вересня 1941 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР засуджений до вищої міри покарання. Вирок виконано 9 вересня 1941 р. Реабілітований військовою прокуратурою Центрального регіону України 31 грудня 1998 р.

ТУЛИК Дмитро Васильович, 1902 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Садгірським РВ МДБ 24 липня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 31 серпня 1946 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Справа припинена ВТ військ МВС УкрВО 8 жовтня 1946 р. за відсутністю в його діях складу злочину. Реабілітований.

ТУЛИК Євгенія Дмитрівна, 1929 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 16 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ФЕДОРЮК Петро Ілліч, 1896 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Садгірським РВ МДБ 18 червня 1951 р. Чернівецьким обласним судом 3 серпня 1951 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ПВР УРСР 25 квітня 1955 р. термін покарання знижено до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 жовтня 1992 р.

ЧУБУКА Трифон Іванович, 1922 р.н., народився в с. Бояни, молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований Садгірським РВ МДБ 8 лютого 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 30 березня 1949 р. за пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Справа припинена ВТ ПрикВО 12 лютого 1955 р. за не доведенням в його діях складу злочину і з-під варти звільнений. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 26 жовтня 1994 р.

ЯКУБЧАК Григорій Федорович, 1880 р.н., народився в с. Шубранець Заставнівського р-ну, українець, селянин. За постановою ОН при МВС СРСР від 12 грудня 1947 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЯКУБЧАК Домна Григорівна, 1935 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЯКУБЧАК Єлизавета Григорівна, 1928 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЯКУБЧАК Степан Григорович, 1932 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

Р О К И Т Н Е

ВЕРДВЕГА Софія Андріївна, 1905 р.н., молдаванка, неписьменна, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 13 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДАНИЛОВ Володимир Агафонович, 1885 р.н., молдаванин, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 28 квітня 1943 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

ДАНИЛОВ Георгій Агафонович, 1887 р.н., молдаванин, освіта вища, вчитель. Заарештований 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 13 січня 1943 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Судовою колегією ВС Комі АРСР 25 липня 1944 р. за ст. ст. 16, 116 ч. 1 КК РРФСР повторно засуджений до 2 р. позбавлення волі з приєднанням їх до не відбутого терміну покарання. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 травня 1989 р.

ДАНИЛОВА Марія Іванівна, 1890 р.н., росіянка, освіта вища, службовець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 11 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КІОРЕСКО Зіновія Василівна, 1901 р.н., молдаванка, неписьменна, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КІОРЕСКО Іван Самійлович, 1926 р.н., молдаванин, селянин. Заарештований 27 січня 1945 р. ОН при НКВС СРСР 19 травня 1945 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 19 червня 1994 р.

КІОРЕСКО Олександра Василівна, 1881 р.н., молдаванка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КІОРЕСКО Олександра Григорівна, 1886 р.н., неписьменна, молдаванка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як мати члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КІОРЕСКО Порфирій Єремійович, 1901 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований Новоселицьким РВ НКДБ 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 12 грудня 1942 р. як член контрреволюційної партії за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 19 червня 1989 р.

КІОРЕСКО Феодосій Ісайович, 1903 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований Новоселицьким РВ МДБ 21 квітня 1949 р. Чернівецьким обласним судом 18 липня 1949 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 лютого 1993 р.

КІОРЕСКО Яків Єфремович, 1877 р.н., молдаванин, неписьменний, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член контрреволюційної партії. Помер на спецпоселенні 27 жовтня 1941 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОСТАШ Василь Тихонович, 1916 р.н., молдаванин, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Новоселицьким РВ МДБ 24 квітня 1950 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 12 липня 1950 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 5 березня 1993 р.

НЕГРУЦ Іван Федорович, 1907 р.н., молдаванин, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як родич члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ОРОШАН Аксентій Якович, 1899 р.н., народився в с. Колінківці Хотинського р-ну, молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 21 квітня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 17 липня 1944 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 1 січня 1945 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 11 жовтня 1993 р.

ПИВОВАРОВА Марія Феодосіївна, 1864 р.н., росіянка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Померла на спецпоселенні 7 травня 1949 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РОШКА Параска Ісаївна, 1927 р.н., молдаванка, освіта початкова, селянка. Заарештована Новосе-

лицьким РВ МДБ 28 серпня 1947 р. Чернівецьким обласним судом 13 листопада 1947 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР засуджена до 3 р. позбавлення волі у загальних місцях позбавлення волі. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 8 квітня 1993 р.

РОШКА Петро Ісайович, 1917 р.н., молдаванин, освіта початкова, колгоспник. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 20 липня 1950 р. Чернівецьким обласним судом 22 вересня 1950 р. як член нелегальної релігійної організації п'ятидесятників за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 24 грудня 1992 р.

ФОКА Марк Савич, 1899 р.н., молдаванин, неписьменний, червоноармієць 355 зсп 4 зсд. Заарештований ВКР "Смерш" 4 зсд 355 зсп 1 вересня 1944 р. ВТ 4 зсд 2 листопада 1944 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 7 червня 1994 р.

ЦУРКАН Василь Григорович, 1933 р.н., молдаванин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. В 1946 р. самовільно покинув спецпоселення. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 лютого 1947 р. повторно висланий. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЦУРКАН Віра Федорівна, 1907 р.н., молдаванка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. В 1946 р. самовільно покинула спецпоселення. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 лютого 1947 р. повторно вислана. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЦУРКАН Григорій Якович, 1902 р.н., молдаванин, освіта початкова, примар. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член контрреволюційної партії. В 1946 р. самовільно покинув спецпоселення. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 лютого 1947 р. повторно висланий. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЦУРКАН Зіновія Григорівна, 1941 р.н., молдаванка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. В 1946 р. самовільно покинула спецпоселення. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 лютого 1947 р. повторно вислана. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЦУРКАН Любов Григорівна, 1938 р.н., молдаванка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЦУРКАН Марія Григорівна, 1935 р.н., молдаванка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЦУРКАН Сергій Григорович, 1930 р.н., молдаванин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. В 1946 р. самовільно покинув спецпоселення. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 лютого 1947 р. повторно висланий. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЯКОБЕЦЬ Федір Васильович, 1910 р.н., молдаванин, освіта початкова, колгоспник. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 20 липня 1950 р. Чернівецьким обласним судом 22 вересня 1950 р. як член нелегальної релігійної організації п'ятидесятників за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 24 грудня 1992 р.

ЯКУБЧАК Калина Григорівна, 1928 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Садгірським РВ МДБ 4 лютого 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 31 травня 1948 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ПВР СРСР 24 березня 1956 р. термін покарання знижено до фактично відбутого. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 21 листопада 1992 р.

С Л О Б О Д А

БОДНИЦЬКИЙ Флорій Іванович, 1925 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Садгірським РВ МДБ 9 грудня 1948 р. Чернівецьким обласним судом 7 лютого 1949 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 18 лютого 1992 р.

КОКОЩУК Денис Степанович, 1922 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Садгірським РВ МДБ 20 серпня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 3 жовтня 1947 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Справа припинена ВТ ПрикВО 15 квітня 1955 р. за відсутністю в його діях складу злочину. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 3 грудня 1991 р.

КОКОЩУК Назар Іванович, 1894 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Сад-

гірським РВ НКДБ 15 травня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 18 вересня 1944 р. за зрадницьку діяльність на підставі ст. 2 Указу ПВР СРСР від 19 квітня 1943 р. засуджений до 20 р. каторжних робіт. Помер 28 березня 1945 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 вересня 1991 р.

ЛАСТІВКА Манолій Якович, 1918 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 5 січня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 12 березня 1948 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 грудня 1991 р.

ЛАСТІВКА Олексій Якович, 1902 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Садгірським РВ МДБ 3 січня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 12 березня 1948 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. 26 травня 1948 р. термін покарання змінено на 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 грудня 1991 р.

ЛАСТІВКА Федір Васильович, 1910 р.н., українець, освіта початкова, заготівельник. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 25 грудня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 3 березня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 9 листопада 1948 р. у Магаданлазі Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 24 квітня 1992 р.

ЛАСТЮК Манолій Васильович, 1911 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Садгірським РВ МДБ 15 травня 1944 р. ОН при НКВС СРСР 6 січня 1945 р. за зраду батьківщини за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 19 березня 1993 р.

ЛОПАЩУК Василь Денисович, 1920 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Садгірським РВ МДБ 13 березня 1948 р. ВТ військ МВС 7 травня 1948 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 5 лютого 1992 р.

МАКАРЕНКО Василь Григорович, 1922 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Садгірським РВ МДБ 2 січня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 9 березня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 2 квітня 1992 р.

МОЙСЕВИЧ Георгій Іванович, 1900 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 5 січня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 24 лютого 1948 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 26 березня 1992 р.

МУНТЯНУ Георгій Олександрович, 1897 р.н., румун, освіта неповна середня, псаломщик. Заарештований 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 14 серпня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 15 травня 1941 р. за спробу нелегального переходу кордону за ст. ст. 16, 80 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 31 серпня 1990 р.

ПАЛАМАРЧУК Георгій Дмитрович, 1900 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 25 грудня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 20 лютого 1948 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 вересня 1991 р.

ПАЛАМАРЧУК Микола Георгійович, 1922 р.н., українець, освіта неповна середня, тракторист. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 25 грудня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 20 лютого 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 вересня 1991 р.

ПАЛАМАРЧУК Петро Несторович, 1922 р.н., українець, освіта неповна середня, тракторист. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 5 січня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 5 березня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 5 квітня 1955 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 20, 54-1 "а" на ст. 54-12 КК УРСР за недонесення і термін покарання змінено на 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

ЯРОСЛАВСЬКИЙ Микола Ілліч, 1927 р.н., українець, освіта неповна середня, червоноармієць в/ч 14261. Заарештований ВКР МДБ в/ч 14644 30 жовтня 1948 р. ВТ ЗабВО 7 січня 1949 р. за антирадянську агітацію за ст. 58-10 ч. 1 КК РРФСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований військовою прокуратурою ЗабВО 24 серпня 1992 р.

С Т А Л Ь Н І В Ц І

ЖАЛОБА Василь Іванович, 1923 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЖАЛОБА Домніка Федорівна, 1850 р.н., молдаванка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як мати члена контрреволюційної партії. Померла на спецпоселенні в лютому 1942 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЖАЛОБА Іван Ілліч, 1897 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЖАЛОБА Марія Іванівна, 1926 р.н., молдаванка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Померла на спецпоселенні в 1943 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЖАЛОБА Микола Іванович, 1929 р.н., молдаванин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЖАЛОБА Ольга Федорівна, 1903 р.н., молдаванка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Померла на спецпоселенні в грудні 1942 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МОШАН Дмитро Дмитрович, 1927 р.н., росіянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МОШАН Дмитро Йосипович, 1903 р.н., росіянин, освіта неповна середня, примар. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МОШАН Олександра Іванівна, 1907 р.н., росіянка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Померла на спецпоселенні в Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МОШАН Тамара Дмитрівна, 1930 р.н., росіянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РУСНАК Іван Семенович, 1907 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований Новоселицьким РВ МДБ 15 квітня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 27 червня 1949 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 17 листопада 1992 р.

С Т Р О Ї Н Ц І

ЄФТЕНІЙ Ераст Олександрович, 1929 р.н., молдаванин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЄФТЕНІЙ Ілля Олександрович, 1935 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЄФТЕНІЙ Олександра Федорівна, 1896 р.н., молдаванка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЄФТЕНІЙ Олена Олександрівна, 1924 р.н., молдаванка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЄФТЕНІЙ Параска Олександрівна, 1927 р.н., молдаванка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

НАГІРНИЙ Назар Романович, 1894 р.н., молдаванин, неписьменний, селянин. Заарештований Новоселицьким РВ МВС 14 квітня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 23 червня 1946 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 26 квітня 1991 р.

НІКІТІН Василь Пантелійович, 1926 р.н., молдаванин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

НІКІТІН Олексій Пантелійович, 1939 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

НІКІТІН Пантелій Васильович, 1893 р.н., молдаванин, освіта початкова, робітник цукрового заводу. Заарештований Новоселицьким РВ НКДБ 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 16 січня 1943 р. як член контрреволюційної партії за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер в Устьвимлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 19 червня 1989 р.

НІКІТІН Петро Васильович, 1908 р.н., росіянин, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 12 грудня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 21 червня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

НІКІТІНА Євдокія Василівна, 1900 р.н., молдаванка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ШЕВЧУК Василина Іванівна, 1896 р.н., молдаванка, неписьменна, селянка. За постановою опертрійки УНКВС Чернівецької обл. від 13 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ШЕВЧУК Василь Іванович, 1899 р.н., молдаванин, освіта початкова, голова сільради. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 12 жовтня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 19 грудня 1944 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 “а” КК УРСР засуджений до 15 р. каторжних робіт. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 26 листопада 1993 р.

ШЕВЧУК Ганна Дмитрівна, 1925 р.н., молдаванка. За постановою опертрійки УНКВС Чернівецької обл. від 13 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ШЕВЧУК Георгій Дмитрович, 1934 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ШЕВЧУК Дмитро Олексійович, 1892 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 16 червня 1943 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 25 липня 1989 р.

ШЕВЧУК Замфіра Дмитрівна, 1933 р.н., молдаванка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 13 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ШЕВЧУК Іван Дмитрович, 1927 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ШЕВЧУК Ілля Дмитрович, 1922 р.н., молдаванин, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ШЕВЧУК Марія Дмитрівна, 1931 р.н., молдаванка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ШЕВЧУК Олексій Дмитрович, 1929 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ШЕВЧУК Сергій Дмитрович, 1938 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

Т А Р А С І В Ц І

БАЛАН Микола Дмитрович, 1892 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 31 травня 1941 р. за антирадянську агітацію. Засуджений не був. Помер 10 квітня 1942 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Справа припинена 9 липня 1942 р. у зв’язку зі смертю обвинуваченого. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 жовтня 1989 р.

БЕЖЕНАР Дорофтей Федорович, 1904 р.н., народився в с. Ванчиківці, українець, неписьменний, обхідник колій. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 23 квітня 1949 р. Лінійним судом Кишинівської залізниці 2 липня 1949 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 19 березня 1993 р.

БЕЗУШКА Маріца Герасимівна, 1898 р.н., молдаванка, неписьменна, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БЕРЧА Василь Герасимович, 1917 р.н., румун, освіта початкова, селянин. За директивою НКВС СРСР від 5 листопада 1946 р. висланий на спецпоселення як особа німецької національності. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БЕРЧА Георгій Васильович, 1922 р.н., українець, освіта неповна середня, червоноармієць 2 кулеметної роти 1134 сп. Заарештований ВКР "Смерш" 338 сд 5 серпня 1943 р. ВТ Західного фронту 25 жовтня 1943 р. за зраду батьківщини за ст. 58-1 "а" КК РРФСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 2 жовтня 1995 р.

БЕРЧА Дем'ян Васильович, 1912 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований 31 ПЗ НКВС 23 вересня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 18 грудня 1944 р. за зраду батьківщини за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 20 грудня 1993 р.

БУЗУМУРГА Андрій Іванович, 1937 р.н., молдаванин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУЗУМУРГА Василь Іванович, 1925 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БУЗУМУРГА Віктор Іванович, 1939 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні в 1942 р. у Тюменській обл. Російської Федерації.

БУЗУМУРГА Іван Андрійович, 1899 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні в 1944 р. у Тюменській обл. Російської Федерації.

БУЗУМУРГА Катерина Іванівна, 1922 р.н., молдаванка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БУЗУМУРГА Надія Дмитрівна, 1903 р.н., молдаванка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БУЗУМУРГА Сергій Іванович, 1929 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГЕОРГІЦА Іван Тодорович, 1912 р.н., молдаванин, робітник. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 21 листопада 1942 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 14 серпня 1972 р.

ГЕОРГІЦА Катерина Миколаївна, 1914 р.н., народилася в м. Вашківці Вижницького р-ну, українка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 12 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГЕОРГІЦА Микола Іванович, 1938 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГЕОРГІЦА Сільва Іванівна, 1939 р.н., молдаванка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГРИШКА Євгенія Іванівна, 1892 р.н., молдаванка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГРИШКА Іван Давидович, 1894 р.н., молдаванин, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Помер на спецпоселенні 26 липня 1946 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДАТИЧ Ефимія Пантелеймонівна, 1878 р.н., молдаванка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 13 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як родичка члена контрреволюційної партії. Померла на спецпоселенні в 1942 р. в Омській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ІСАК Олексій Іванович, 1905 р.н., молдаванин, освіта початкова, міліціонер. Заарештований УМВС Чернівецької обл. 9 грудня 1946 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР. Засуджений не був. Справа припинена ст. оперуповноваженим ВКР УМВС Чернівецької обл. 7 лютого 1947 р. на підставі ст. 4 п. "д" КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 березня 1996 р.

КИРИЛЕСКУ Леон Георгійович, 1927 р.н., молдаванин, неписьменний. Заарештований ПЗ НКВС СРСР 19 вересня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 19 квітня 1945 р. за зраду батьківщини за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 вересня 1993 р.

КИТИК Віра Тодорівна, 1936 р.н., молдаванка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 13 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КИТИК Георгій Ілліч, 1899 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований 31 ПЗ МВС 18 жовтня 1946 р. ОН при МВС СРСР 10 травня 1947 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КИТИК Деонизій Тодорович, 1929 р.н., молдаванин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 13 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КИТИК Євгенія Тодорівна, 1931 р.н., молдаванка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КИТИК Соломія Герасимівна, 1905 р.н., молдаванка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

Фото з кримінальної справи Китика Т.І.

Померла на спецпоселенні в 1942 р. у Тюменській обл. Російської Федерації.

КИТИК Тодор Ілліч, 1901 р.н., молдаванин, примар. Заарештований 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 14 квітня 1943 р. за боротьбу проти революційного руху за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 17 квітня 1989 р.

КНЯЗЬКО Євдокія Георгіївна, 1890 р.н., народилася в м. Вашківці Вижницького р-ну, українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 12 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Померла на спецпоселенні 24 листопада 1951 р. в Омській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОРБУ Афанасій Іванович, 1885 р.н., молдаванин, освіта початкова, служитель культу. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 30 травня 1941 р. за антирадянську агітацію. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Помер 21 січня 1942 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 20 лютого 1996 р.

ЛУНГУ Валентин Олександрович, 1922 р.н., молдаванин, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 13 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛУНГУ Домніка Костянтинівна, 1899 р.н., молдаванка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 13 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛУНГУ Олександр Іванович, 1886 р.н., народився в с. Котюшани Липканського р-ну Молдавії, молдаванин, освіта середня, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 13 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член контрреволюційної партії. Помер на спецпоселенні в 1942 р. в Омській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

НІСТРЯНУ Антон Георгійович, 1892 р.н., румун, освіта початкова, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як батько члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

НІСТРЯНУ Василь Антонович, 1912 р.н., румун, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

НІСТРЯНУ Іван Антонович, 1927 р.н., румун. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як брат члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

НІСТРЯНУ Олександра Георгіївна, 1890 р.н., румунка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як мати члена контрреволюційної

партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

НІСТРЯНУ Олексій Антонович, 1918 р.н., румун, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як брат члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

НІСТРЯНУ Соломія Антонівна, 1926 р.н., румунка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як сестра члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

НІСТРЯНУ Софія Антонівна, 1935 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РОТАР Георгій Дмитрович, 1899 р.н., молдаванин, освіта початкова, примар. Заарештований Хотинським РВ НКВС 19 серпня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 29 березня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 3 січня 1946 р. у Сєвпечлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

РОТАР Олександра Георгіївна, 1896 р.н., молдаванка, неписьменна, селянка. Заарештована УНКДБ Чернівецької обл. 19 листопада 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 8 січня 1946 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 28 березня 1991 р.

СИРОТЯН Марія Георгіївна, 1904 р.н., молдаванка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Померла на спецпоселенні в 1954 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СИРОТЯН Михайло Георгійович, 1929 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

СКРИКУЛЯК Володимир Федорович, 1926 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

СКРИКУЛЯК Іван Федорович, 1933 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

СКРИКУЛЯК Олексій Федорович, 1941 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні в Тюменській обл. Російської Федерації.

СКРИКУЛЯК Федір Іванович, 1902 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТОПОРІВЦІ

АНДРУСЯК Варвара Афанасіївна, 1892 р.н., румунка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

АНДРУСЯК Дмитро Федорович, 1926 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

АНДРУСЯК Домніка Федорівна, 1920 р.н., румунка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

АНДРУСЯК Ревека Федорівна, 1928 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

АНДРУСЯК Федір Пантелеймонович, 1894 р.н., народився в м. Радівці в Румунії, румун, освіта початкова, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

АНТИМІЄ Георгій Павлович, 1900 р.н., народився в с. Старі Фратівці в Румунії, румун, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 9 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 14 квітня 1943 р. як член контрреволюційної партії за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 27 квітня 1942 р. в Устьвимлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 19 січня 1989 р.

АНТИМІЄ Домніка Георгіївна, 1924 р.н., румунка, селянка. Заарештована 97 Чернівецьким ПЗ НКВС 21 листопада 1940 р. ОН при НКВС СРСР 1 липня 1941 р. за спробу нелегального переходу кордону за ст. ст. 16, 80 КК УРСР засуджена до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецьким облсудом 12 квітня 1990 р.

АНТИМІЄ Параска Георгіївна, 1900 р.н., румунка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

АНТОНЮК Георгій Єлашович, 1913 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 21 липня 1940 р. Чернівецьким обласним судом 18 жовтня 1940 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 березня 1994 р.

АНТОНЮК Іван Ілліч, 1910 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 3 вересня 1940 р. Чернівецьким обласним судом 18 жовтня 1940 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 березня 1994 р.

АНТОНЮК Петро Ілліч, 1904 р.н., українець, неписьменний, червоноармієць омсбр. Заарештований ОВ НКВС 5 гв. омсбр 17 липня 1943 р. ВТ 266 сд 17 серпня 1943 р. за антирадянську агітацію за ст. 58-10 ч. 2 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 жовтня 1992 р.

АНТОНЮК Юрій Васильович, 1899 р.н., народився в с. Старі Фратівці в Румунії, молдаванин, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Хотинським МВ НКДБ 26 червня 1941 р. за шпигунство. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Помер 4 серпня 1942 р. у місцях позбавлення волі в м. Челябінськ Російської Федерації. Справа припинена оперуповноваженим НКВС Челябінської обл. 7 серпня 1942 р. на підставі ст. 4 п. 1 КПК РРФСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 серпня 1995 р.

БІЛИЧ Георгій Васильович, 1932 р.н., румун. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БІЛИЧ Дмитро Васильович, 1883 р.н., народився в с. Виків Верхній у Румунії, румун, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 13 січня 1943 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 58-13 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер до винесення вироку в серпні 1942 р. в Устьвимлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 3 квітня 1967 р.

БІЛИЧ Дмитро Васильович, 1935 р.н., румун. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БІЛИЧ Докіца Георгіївна, 1912 р.н., народилася в с. Виків Верхній у Румунії, румунка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БІЛИЧ Савета Василівна, 1939 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БІЛИЧ Фросина Василівна, 1936 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БУЖДЕЙ Олена Георгіївна, 1892 р.н., румунка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадників батьківщини. Померла на спецпоселенні в 1945 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУЖДЕЙ Трифон Самійлович, 1885 р.н., народився в с. Виків Нижній у Румунії, румун, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні в 1942 р. у Тюменській обл. Російської Федерації.

БУРЛА Калістрат Костянтинович, 1880 р.н., народився в с. Виків Верхній у Румунії, румун, освіта початкова, селянин. Заарештований Чернівецьким РВ НКДБ 23 травня 1941 р. за сприяння нелегальному переходу кордону за ст. 54-1 "а" КК УРСР. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Подальша доля невідома. Справа припинена Садгірським РВ МДБ 29 квітня 1948 р. за відсутністю в його діях складу злочину. Реабілітований на підставі Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУРЛА Ревека Іванівна, 1891 р.н., народилася в Румунії, румунка, неписьменна, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 20 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Померла на спецпоселенні в 1943 р. у Красноярському краї Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БРАНДМАН Ісак Натанович, 1889 р.н., єврей, торговець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БРАНДМАН Роза Абрамівна, 1887 р.н., єврейка, освіта неповна середня, домогосподарка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ВАРТОЛОМЕЙ Амбросій Онуфрійович, 1891 р.н., народився в Румунії, румун, освіта неповна середня, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ВАРТОЛОМЕЙ Драгуш Амбросійович, 1925 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Трагічно загинув на спецпоселенні в 1943 р. у Тюменській обл. Російської Федерації.

ВАРТОЛОМЕЙ Килина Георгіївна, 1893 р.н., румунка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ВАРТОЛОМЕЙ Михайло Амбросійович, 1934 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ВАРТОЛОМЕЙ Олена Амбросіївна, 1932 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ВАРТОЛОМЕЙ Троян Амбросійович, 1922 р.н., румун, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ВАРТОЛОМЕЙ Фелічія Амбросіївна, 1928 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ВАСИЛИШИН Микола Дмитрович, 1930 р.н., українець, освіта початкова. Заарештований Хотинським РВ МДБ 9 грудня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 4 березня 1948 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 15 липня 1991 р.

ВІТВІЦЬКИЙ Василь Іванович, 1921 р.н., українець, освіта початкова, візник. Заарештований Садгірським РВ МДБ 28 липня 1947 р. Чернівецьким обласним судом 24 жовтня 1947 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 жовтня 1992 р.

ВІТВІЦЬКИЙ Танас Дмитрович, 1893 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 6 вересня 1940 р. Чернівецьким обласним судом 7 жовтня 1940 р. як член контрреволюційної партії за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 жовтня 1990 р.

ГАВРИЛЕЦЬ Домніка Миколаївна, 1924 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАВРИЛЕЦЬ Замфіра Іванівна, 1903 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГАВРИЛЕЦЬ Іван Миколайович, 1930 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГАВРИЛЕЦЬ Микола Олексійович, 1895 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 13 січня 1943 р. за співробітництво з іноземною державою за ст. ст. 58-3, 84 КК РРФСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер у 1944 р. в Усть-вимлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 19 грудня 1968 р.

ГАРАСИМ Євдокія Василівна, 1921 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Садгірським РВ МДБ 29 лютого 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл.7 травня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 15 квітня 1955 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 20, 54-1 "а" на ст. 54-12 КК УРСР за недонесення і термін покарання змінено на 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 1 квітня 1992 р.

ГАРАСИМ Іван Кіндратович, 1907 р.н., українець, неписьменний, колгоспник. Заарештований Садгірським РВ МДБ 23 березня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 13 травня 1949 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 16 квітня 1992 р.

ГАРАСИМ Йордатій Іванович, 1890 р.н., українець, неписьменний, колгоспник. Заарештований Садгірським РВ МДБ 6 серпня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 22 вересня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 грудня 1991 р.

ГАРАСИМ Катерина Федорівна, 1895 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Померла на спецпоселенні 20 березня 1949 р. у Пермській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГАЦ Дмитро Іванович, 1898 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Садгірським РВ МДБ 23 серпня 1947 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР. Засуджений не був. Чернівецьким обласним судом 18 жовтня 1947 р. виправданий.

ГЕЛИЧ Домніка Михайлівна, 1889 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована Садгірським РВ НКДБ 17 лютого 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 12-13 квітня 1945 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 27 травня 1994 р.

ГЕЛИЧ Юрій Танасійович, 1878 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Садгірським РВ НКДБ 17 лютого 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 12-13 квітня 1945 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер у 1947 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 травня 1994 р.

ГЕРАСИМ Домка Федорівна, 1914 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГЕРАСИМ Іван Васильович, 1911 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОРДАЩУК Василь Танасійович, 1914 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Садгірським РВ МДБ 7 лютого 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 15 квітня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 13 травня 1955 р. термін пока-

рання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 16 січня 1992 р.

ГУЦУЛЯК Домка Михайлівна, 1892 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Померла на спецпоселенні 30 травня 1946 р. у Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГУЦУЛЯК Михайло Григорович, 1929 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ГУЦУЛЯК Петро Миколайович, 1922 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Садгірським РВ МДБ 3 серпня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 24 вересня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 листопада 1991 р.

ДВІРНИЧУК Домніка Миколаївна, 1904 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МВС СРСР від 19 березня 1947 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДВІРНИЧУК Євгенія Костянтинівна, 1932 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ДВІРНИЧУК Костянтин Миколайович, 1902 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований 22 червня 1944 р. ОН при НКВС СРСР 17 листопада 1943 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 6 квітня 1994 р.

ДВІРНИЧУК Михайло Костянтинович, 1934 р.н., українець. За постановою ОН при МВС СРСР від 19 березня 1947 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДВІРНИЧУК Олена Костянтинівна, 1927 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ДУБЕЦЬ Домка Пантеліївна, 1906 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МВС СРСР від 13 березня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДУБЕЦЬ Ілля Іванович, 1874 р.н., українець, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні в Пермській обл. Російської Федерації.

ДУБЕЦЬ Марія Дмитрівна, 1935 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні 19 лютого 1950 р. у Пермській обл. Російської Федерації.

ДУБЕЦЬ Микола Дмитрович, 1945 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні в Пермській обл. Російської Федерації.

ДУБЕЦЬ Петро Дмитрович, 1921 р.н., українець, освіта неповна середня, бухгалтер. Заарештований Садгірським РВ НКДБ 17 лютого 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 12-13 квітня 1945 р. за участь в ОУН і недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 4 липня 1991 р.

ІЛАЩУК Іван Танасійович, 1928 р.н., українець, освіта початкова, їздовий. Заарештований Садгірським РВ МДБ 7 лютого 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл.15 квітня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 14 грудня 1952 р. у Береговому ВТТ Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 16 січня 1992 р.

ІСАК Василь Степанович, 1919 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Садгірським РВ МДБ 14 серпня 1947 р. Чернівецьким обласним судом 27 жовтня 1947 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 20 жовтня 1992 р.

ІСАК Василь Юрійович, 1913 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Садгірським РВ МДБ 13 серпня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 23 вересня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 квітня 1992 р.

ІСАК Домна Іллівна, 1883 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Садгірським РВ МДБ 21 липня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 27 вересня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Померла 28 червня 1948 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 30 листопада 1992 р.

КАЛАНЧА Петро Михайлович, 1902 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 14 квітня 1943 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 26 квітня 1989 р.

КАЛАНЧА Фрозина Дмитрівна, 1917 р.н., українка, освіта початкова, колгоспниця. Заарештована УМДБ Чернівецької обл. 17 лютого 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 29 березня 1948 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ЧФ 14 квітня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 31 березня 1992 р.

КЕЛЬБА Георгій Михайлович, 1893 р.н., народився в с. Виків Верхній у Румунії, румун, освіта початкова, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщи-

ни. Помер на спецпоселенні в 1948 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КЕЛЬБА Дмитро Георгійович, 1921 р.н., народився в Румунії, румун, освіта неповна середня, селянин. Заарештований 97 ПЗ НКВС 10 грудня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 20 червня 1942 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Повторно заарештований оперчеквідділом Сєвураллагу 17 березня 1943 р. ОН при НКВС СРСР 21 серпня 1943 р. за антирадянську агітацію за ст. ст. 58-2, 58-10 ч. 2, 58-11 КК РРФСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Свердловською облпрокуратурою 15 травня 1958 р.

КЕЛЬБА Дмитро Георгійович, 1940 р.н., румун. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КЕЛЬБА Параска Григорівна, 1910 р.н., румунка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КЕЛЬБА Трандафіра Георгіївна, 1935 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КІРДЕЙ Домніка Ісидорівна, 1922 р.н., румунка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КІРДЕЙ Єлизавета Ісидорівна, 1910 р.н., румунка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КІРДЕЙ Ілля Ісидорович, 1915 р.н., румун, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КІРДЕЙ Ісидор Якубович, 1885 р.н., народився в Румунії, румун, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КІРДЕЙ Рахіля Софронівна, 1888 р.н., румунка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КІРИЛ Василь Юрійович, 1939 р.н., румун. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 20 травня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КІРИЛ Замфіра Юріївна, 1930 р.н., румунка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КІРИЛ Іван Юрійович, 1932 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КІРИЛ Калістрат Юрійович, 1936 р.н., румун. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КІРИЛ Марія Іванівна, 1912 р.н., румунка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КІРИЛ Юрій Андрійович, 1904 р.н., румун, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КІРЧА Аврора Іллівна, 1931 р.н., молдаванка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КІРЧА Валерія Іллівна, 1925 р.н., молдаванка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КІРЧА Віорел Ілліч, 1936 р.н., молдаванин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КІРЧА Георгій Ілліч, 1925 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КІРЧА Ілля Танасійович, 1898 р.н., народився в с. Виків Верхній у Румунії, молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 12 грудня 1942 р. як член контрреволюційної партії за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 31 січня 1944 р. в Устьвимлазі Комі АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецьким облсудом 30 вересня 1967 р.

КІРЧА Лукреція Гаврилівна, 1905 р.н., народилася в м. Радівці в Румунії, австрійка, освіта початкова, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОВАША Сава Костянтинович, 1921 р.н., народився в Румунії, румун, освіта неповна середня, селянин. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. висланий на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОГУТ Леон Антонович, 1921 р.н., українець, освіта неповна середня, робітник. Заарештований Садгірським РВ МДБ 23 липня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 29 жовтня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 грудня 1991 р.

КОЗУБ Василь Павлович, 1896 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при МВС СРСР від 19 березня 1947 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОЗУБ Олена Миколаївна, 1900 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КОЗЬМА Домка Георгіївна, 1925 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника УПА. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОЗЬМА Захарій Андрійович, 1873 р.н., українець, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Помер на спецпоселенні 7 червня 1947 р. в Удмуртській АРСР Російської Федерації.

На засланні. Перший ряд: друга зліва Козьма Д.Г., четверта Писаренко В.М. з дочкою Аурікою; другий: перша справа Кравчук В.М.; третій: в центрі Трифаненко О.Т., поряд зліва Якубчак Д.Г. з Рідківців. Фото 1954 р.

КОЗЬМА Микола Григорович, 1918 р.н., українець, освіта неповна середня, солдат румунської армії. Заарештований ПЗ НКВС СРСР 6 лютого 1940 р. ОН при НКВС СРСР 20 червня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 11 вересня 1988 р.

КОРБУТ Василь Іванович, 1898 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 20 липня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 7 березня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 22 жовтня 1966 р.

КОРНЯ Євдокія Федорівна, 1924 р.н., румунка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 20 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОТИК Василь Миколайович, 1939 р.н., українець. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 серпня 1945 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника УПА. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КОТИК Домна Іллівна, 1884 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КОТИК Іван Миколайович, 1943 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КРАВЧУК Іван Степанович, 1922 р.н., українець, неписьменний, боєць винищувального загону. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 26 липня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 22 вересня 1947 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 25 січня 1992 р.

КРАВЧУК Марія Миколаївна, 1926 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована УМДБ Чернівецької обл. 31 січня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 12 травня 1948 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Військовою колегією ВС СРСР 6 квітня 1955 р. термін покарання знижено до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 30 вересня 1991 р.

КУЛИК Ананій Мартинович, 1916 р.н., українець, освіта середня, селянин. За постановою ОН при МВС СРСР від 19 жовтня 1946 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУЛИК Іларія Євгенівна, 1919 р.н., українка, освіта середня, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КУЛИК Орися Ананіївна, 1941 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КУШНІРЮК Василь Федорович, 1896 р.н., українець, неписьменний, червоноармієць 139 сп 46 зсд. Заарештований ВКР "Смерш" 46 зсд 12 липня 1944 р. за участь в ОУН. Засуджений не був. Справа припинена начальником ВКР "Смерш" 1 онтп 11 серпня 1944 р. за відсутністю в його діях складу злочину. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 лютого 1996 р.

КУШНІРЮК Домка Миколаївна, 1925 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 31 березня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУШНІРЮК Іван Дмитрович, 1902 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Садгірським РВ МДБ 31 липня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 27 вересня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 листопада 1991 р.

КУШНІРЮК Микола Дмитрович, 1900 р.н., українець, освіта початкова, обліковець. Заарештований Садгірським РВ НКДБ 15 лютого 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 12-13 квітня 1945 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 4 липня 1991 р.

КУШНІРЮК Олена Танасіївна, 1899 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 31 березня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУШНІРЮК Олена Юріївна, 1914 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 13 травня 1948 р. вислана на спецпоселення як член родини пособника ОУН. Померла на спецпоселенні 14 листопада 1954 р. у Пермській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУШНІРЮК Юрій Тодорович, 1864 р.н., українець, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЛИСЕНКО Ілля Миколайович, 1911 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Садгірським РВ МДБ 14 лютого 1949 р. ОН при МВС СРСР 28 травня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 вересня 1991 р.

ЛУГАН Аспазія Костянтинівна, 1912 р.н., румунка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 20 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Померла на спецпоселенні в Красноярському краї Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛУГАН Вероніка Тодорівна, 1933 р.н., румунка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 20 травня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛУГАН Іван Тодорович, 1937 р.н., румун. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 20 травня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Помер на спецпоселенні в Красноярському краї Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАГІТ Іта-Перла Беніамінівна, 1890 р.н., єврейка, освіта неповна середня, домогосподарка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАГІТ Міна Мордківна, 1924 р.н., єврейка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МАГІТ Тоні Мордківна, 1925 р.н., єврейка. Підстави репресії і реабілітації ті самі. Померла на спецпоселенні в 1948 р. у Тюменській обл. Російської Федерації.

МАГІТ Якуб Мордкович, 1923 р.н., єврей. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МАКАРЕНКО Василь Васильович, 1879 р.н., українець, неписьменний, селянин. За постановою ОН при НКВС СРСР від 12 листопада 1945 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Помер на спецпоселенні в Архангельській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАКАРЕНКО Ганна Павлівна, 1883 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 12 листопада 1945 р. вислана на спецпоселеня як член родини учасника ОУН. Самовільно покинула спецпоселення і померла в дорозі. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАКАРЕНКО Георгій Дмитрович, 1912 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Садгірським РВ МДБ 26 липня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 29 жовтня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 грудня 1991 р.

МАКАРЕНКО Іван Васильович, 1904 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Садгірським РВ МДБ 4 серпня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 25 вересня 1947 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 червня 1992 р.

МАКАРЕНКО Іван Миколайович, 1875 р.н., українець, примар. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реа-

білітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАКАРЕНКО Марія Тодорівна, 1880 р.н., українка, неписьменна, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАРТИНЮК Вероня Іванівна, 1943 р.н., українка. За постановою ВББ УНКВС Чернівецької обл. від 27 березня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАРТИНЮК Домка Григорівна, 1923 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МАРТИНЮК Євдокія Миколаївна, 1924 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МАРТИНЮК Петро Григорович, 1926 р.н., українець, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ОПРЮК Іордатій Федорович, 1897 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць 1393 сп 46 зсд. Заарештований ВКР "Смерш" 46 зсд 12 липня 1944 р. за участь в ОУН. Засуджений не був. Справа припинена начальником ВКР "Смерш" 1 онтп 11 серпня 1944 р. за відсутністю в його діях складу злочину. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 лютого 1996 р.

ОПРЮК Юрій Танасійович, 1909 р.н., українець, освіта початкова, тесля. Заарештований Садгірським РВ МДБ 7 лютого 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 15 квітня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 13 травня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 16 січня 1992 р.

ПАВЛОВСЬКИЙ Теофіл Якубович, 1879 р.н., поляк, неписьменний, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 10 квітня 1941 р. як соціально небезпечний елемент. У зв'язку з початком війни евакуйований на Схід СРСР. Засуджений не був. Помер 19 січня 1942 р. у Сєвураллазі Свердловської обл. Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 1 березня 1996 р.

ПЕТРАЩУК Петро Васильович, 1906 р.н., українець, неписьменний, столяр. Заарештований Садгірським РВ МДБ 23 липня 1947 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР. Чернівецьким обласним судом 30 жовтня 1947 р. виправданий.

ПИСАРЕНКО Віра Михайлівна, 1917 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 7 серпня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника УПА. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПОДОРОЖНА Олена Георгіївна, 1923 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. Заарештована Садгірським РВ МДБ 21 серпня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 24 вересня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 19 березня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 30 вересня 1991 р.

ПУШКАР Василь Корнійович, 1924 р.н., народився в с. Рукшин Хотинського р-ну, українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Хотинським РВ МДБ 9 грудня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 4 березня 1948 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Справа припинена ВТ ПрикВО 8 квітня 1955 р. на підставі ст. 347 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

ПУШКАР Вероніка Миколаївна, 1921 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Чортківським ПЗ НКВС 4 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засуджена до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецьким облсудом 19 січня 1989 р.

ПУШКАР Ганна Корніївна, 1930 р.н., народилася в с. Рукшин Хотинського р-ну, українка, освіта початкова. Заарештована Хотинським РВ МДБ 9 грудня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 4 березня 1948 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджена до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Справа припинена ВТ ПрикВО 8 квітня 1955 р. на підставі ст. 347 КПК УРСР. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

ПУШКАР Корній Іванович, 1888 р.н., народився в с. Рукшин Хотинського р-ну, українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Хотинським РВ МДБ 9 грудня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 4 березня 1948 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Справа припинена ВТ ПрикВО 8 квітня 1955 р. на підставі ст. 347 КПК УРСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

ПУШКАР Марія Михайлівна, 1901 р.н., народилася в с. Гордівці Хотинського р-ну, українка, неписьменна, селянка. Заарештована Хотинським РВ МДБ 9 грудня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 4 березня 1948 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Справа припинена ВТ ПрикВО 8 квітня 1955 р. на підставі ст. 347 КПК УРСР. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 15 серпня 1991 р.

ПУШКАР Юхим Корнійович, 1918 р.н., народився в с. Рукшин Хотинського р-ну, українець, неписьменний, селянин. Заарештований Чортківським ПЗ НКВС 4 січня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 10 серпня 1940 р. за нелегальний перехід кордону за ст. 80 КК УРСР засудже-

ний до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецьким облсудом 19 січня 1989 р.

РЕВЕГА Георгій Ілліч, 1897 р.н., українець, освіта неповна середня, голова колгоспу. Заарештований Садгірським РВ МДБ 24 липня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 22 жовтня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 листопада 1992 р.

РЕВЕГА Домна Танасіївна, 1925 р.н., українка, освіта початкова, колгоспниця. Заарештована Садгірським РВ МДБ 14 грудня 1948 р. Чернівецьким обласним судом 31 січня 1949 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджена до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 18 березня 1992 р.

РЕВЕГА Манолій Ілліч, 1903 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 4 березня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 7 травня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 грудня 1991 р.

РЕВЕГА Микола Федорович, 1919 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Садгірським РВ МДБ 23 серпня 1947 р. Чернівецьким обласним судом 18 жовтня 1947 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 травня 1992 р.

РЕВЕГА Танасій Петрович, 1921 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Садгірським РВ МДБ 20 серпня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 12 листопада 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 12 вересня 1991 р.

РЕВЕГА Фрозина Танасіївна, 1924 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Садгірським РВ МДБ 2 листопада 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 30 листопада 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. Військовою колегією ВС СРСР 9 березня 1955 р. термін покарання знижено до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 10 березня 1992 р.

РІТБЕРГ Карл Самуілович, 1926 р.н., єврей. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РІТБЕРГ Тіна Самуілівна, 1931 р.н., єврейка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РІТБЕРГ Фаїна Соломонівна, 1900 р.н., народилася в м. Чернівці, єврейка, освіта неповна середня, домогосподарка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

РОБУЛЯК Степан Іванович, 1905 р.н., українець, освіта початкова, робітник винкомбінату. Заарештований Садгірським РВ МДБ 20 грудня 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 4 лютого 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 7 березня 1956 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 17 березня 1992 р.

РОМАНЧУК Іван Юрійович, 1895 р.н., українець, неписьменний, червоноармієць 139 зсп 46 зсд. Заарештований ВКР "Смерш" 46 зсд 12 липня 1944 р. за участь в ОУН. Засуджений не був. Справа припинена начальником ВКР "Смерш" 1 онтп 11 серпня 1944 р. за відсутністю в його діях складу злочину. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 лютого 1996 р.

РОМАНЧУК Іларій Миколайович, 1928 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Садгірським РВ МДБ 1 серпня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 25 вересня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 6 квітня 1955 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 20, 54-1 "а" на ст. 54-12 КК УРСР за недонесення і термін покарання змінено на 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 грудня 1991 р.

РУСНАК Марія Василівна, 1908 р.н., українка, освіта початкова, селянка. За постановою НКВС СРСР від 31 березня 1944 р. вислана на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РУСНАК Марія Дмитрівна, 1922 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована УМДБ Чернівецької обл. 23 липня 1947 р. ОН при МВС СРСР 29 жовтня 1947 р. за пособництво ОУН і ухилляння від виконання спецзавдань за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-11, 7-206-17 "а" КК УРСР засуджена до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 13 вересня 1991 р.

РУСНАК Степан Васильович, 1931 р.н., українець. За постановою НКВС СРСР від 31 березня 1944 р. висланий на спецпоселення як член родини зрадника батьківщини. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СМЕРЧИНСЬКА Марія Василівна, 1894 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 19 жовтня 1945 р. вислана на спецпоселення за чоловіка, звинуваченого у зрадницькій діяльності. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СМЕРЧИНСЬКИЙ Євгеній Миколайович, 1886 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 21 липня 1940 р. Чернівецьким обласним судом 5 листопада 1940 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-2 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер

16 січня 1943 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 24 березня 1992 р.

СОРОДЖІЙ Микола Степанович, 1896 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Садгірським РВ НКДБ 15 лютого 1945 р. за участь в ОУН. Засуджений не був. Помер 8 травня 1945 р. у місцях позбавлення волі. Справа припинена ст. оперуповноваженим УНКДБ Чернівецької обл. 23 серпня 1945 р. у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

СОРОЖІЙ Василь Степанович, 1885 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Садгірським РВ НКВС 7 вересня 1940 р. Чернівецьким обласним судом 10 листопада 1940 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-2 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 28 вересня 1941 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 жовтня 1991 р.

СТАРЧУК Юрій Петрович, 1929 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Садгірським РВ МДБ 27 лютого 1948 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 7 травня 1948 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 15 квітня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 1 квітня 1992 р.

СУПРОВИЧ Іван Дмитрович, 1896 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Садгірським РВ МДБ 14 серпня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 22 вересня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ЧФ 12 квітня 1955 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 20, 54-1 "а" на ст. 54-12 КК УРСР за недонесення і термін покарання змінено на 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 жовтня 1992 р.

ТОМАЩУК Степан Іванович, 1924 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 22 січня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 25 березня 1949 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 26 березня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 січня 1992 р.

ТОМЧУК Валентина Іллівна, 1939 р.н., українка. За постановою ОН при НКВС СРСР від 30 січня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН-УПА. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТОМЧУК Минодора Іллівна, 1945 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ТОМЧУК Фрозина Афанасіївна, 1916 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ТРИФАНЕНКО Георгій Костянтинович, 1882 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Садгірським РВ МДБ 21 липня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 24 вересня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ ПрикВО 19 березня 1955 р. термін покарання знижено до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 вересня 1991 р.

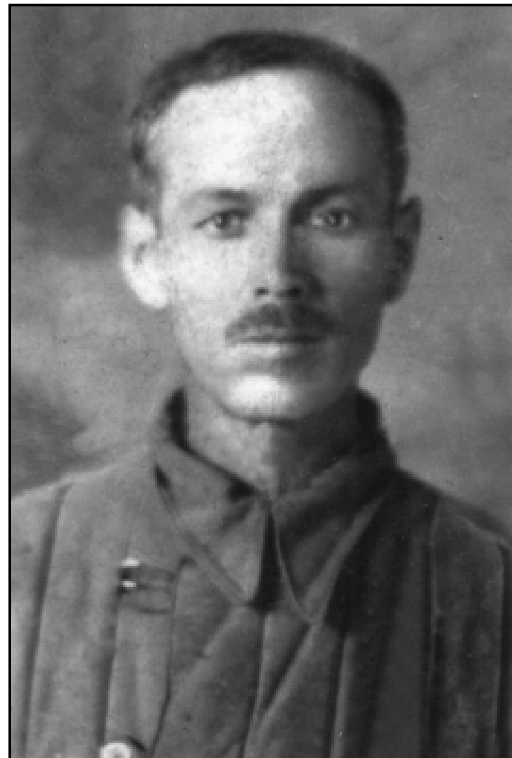

Григорій Костянтинович Трифаненко

ТРИФАНЕНКО Григорій Костянтинович, 1897 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою ОН при МВС СРСР від 19 жовтня 1946 р. висланий на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Помер на спецпоселенні 4 червня 1947 р. в Удмуртській АРСР Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТРИФАНЕНКО Дмитро Софронович, 1914 р.н., українець, неписьменний, червоноармієць139 зсп 46 зсд. Заарештований ВКР "Смерш" 46 зсд 12 липня 1944 р. за участь в ОУН. Засуджений не був. Справа припинена начальником ВКР "Смерш" 1 онтп 11 серпня 1944 р. за відсутністю в його діях складу злочину. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 лютого 1996 р.

ТРИФАНЕНКО Іван Георгійович, 1930 р.н., українець, освіта початкова. Заарештований Садгірським РВ МДБ 5 серпня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 24 вересня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 5 липня 1951 р. у Дубравлазі Мордовської АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 вересня 1991 р.

Олександра Танасівна Трифаненко з сином Танасієм

ТРИФАНЕНКО Олександра Танасівна, 1915 р.н., українка, селянка. За постановою ОН при МВС СРСР від 19 жовтня 1946 р. вислана на спецпоселення як член родини учасника ОУН. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ТРИФАНЕНКО Танасій Григорович, 1940 р.н., українець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ТУПКАЛО Іван Танасійович, 1893 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 25 серпня 1947 р. Чернівецьким обласним судом 14 жовтня 1947 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 квітня 1992 р.

ТУПКАЛО Танасій Іванович, 1921 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Садгірським РВ МДБ 8 серпня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 23 вересня 1947 р. за зв'язок і пособництво ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 квітня 1992 р.

ЦИБУЛЯК Афанасій Семенович, 1912 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Садгірським РВ МДБ 28 червня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 26 вересня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 жовтня 1992 р.

ЦИБУЛЯК Василь Петрович, 1891 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Садгірським РВ МДБ 21 липня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 23-24 вересня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 12 червня 1948 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 лютого 1992 р.

ЦИБУЛЯК Георгій Васильович, 1921 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Садгірським РВ МДБ 21 липня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 23-24 вересня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 лютого 1992 р.

ЦИБУЛЯК Георгій Манолійович, 1909 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Садгірським РВ МДБ 9 серпня 1947 р. Чернівецьким обласним судом 14 жовтня 1947 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 жовтня 1992 р.

ЦИБУЛЯК Іван Петрович, 1913 р.н., українець, освіта початкова, пожежник. Заарештований Садгірським РВ МДБ 23 липня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 29 жовтня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 грудня 1991 р.

ЦИБУЛЯК Ілля Іванович, 1891 р.н., українець, освіта неповна середня, селянин. Заарештований Садгірським РВ МДБ 23 липня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 29 жовтня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 1 жовтня 1950 р. у Дубравлазі Мордовської АРСР Російської Федерації. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 грудня 1991 р.

ЦИБУЛЯК Костянтин Семенович, 1922 р.н., українець, освіта початкова, механік. Заарештований Садгірським РВ МДБ 22 липня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 29 жовтня 1947 р. за участь в ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 27 грудня 1991 р.

ЦИБУЛЯК Марія Миколаївна, 1926 р.н., українка, освіта початкова, обліковець. Заарештована Садгірським РВ МДБ 29 липня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 26 вересня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 3 серпня 1989 р.

ЦИБУЛЯК Олена Іордатіївна, 1903 р.н., українка, неписьменна, селянка. Заарештована Садгірським РВ МДБ 26 липня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 23-24 вересня 1947 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Померла 2 грудня 1947 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 22 лютого 1947 р.

ЦИБУЛЯК Петро Васильович, 1929 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Садгірським РВ МДБ 26 серпня 1947 р. ОН при МДБ СРСР 1 листопада 1947 р. за пособництво УПА і розголошення державної таємниці за ст. ст. 20, 54-1 "а", 109 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 22 лютого 1992 р.

ЦИБУЛЯК Петро Манолійович, 1912 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 28 квітня 1943 р. як член контрреволюційної партії за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

ЯРЕМКО Дмитро Миколайович, 1923 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Садгірським РВ МДБ 20 серпня 1947 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 20 жовтня 1947 р. за недонесення за ст. 54-12 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 жовтня 1994 р.

Ф О Р О С Н А

БЕЗРОДНИЙ Петро Гаврилович, 1916 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. За постановою від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Помер 18 лютого 1942 р. у Свердловській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЗАМІСНИЙ Сидір Петрович, 1901 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований Новоселицьким РВ НКВС 22 вересня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 20 січня 1946 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 1 квітня 1946 р. у місцях позбавлення волі. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 січня 1993 р.

МАЛИК Іван Федорович, 1890 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Помер на спецпоселенні в 1943 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАЛИК Микола Іванович, 1922 р.н., молдаванин, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАЛИК Тимофій Іванович, 1918 р.н., молдаванин, селянин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МАЛИК Фрозина Тихонівна, 1892 р.н., молдаванка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ОНЕСКУ Віра Василівна, 1910 р.н., молдаванка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ОНЕСКУ Володимир Васильович, 1906 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ОНЕСКУ Ніна Володимирівна, 1932 р.н., молдаванка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дочка члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПЕНТЯКОВ Ілля Олімпович, 1914 р.н., молдаванин, селянин. За постановою УНКДБ Чернівецької обл. від 11 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПЕНТЯКОВ Микола Федорович, 1928 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПЕНТЯКОВ Михайло Федорович, 1930 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПЕНТЯКОВ Федір Олімпович, 1907 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 11 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

РОЗЛОГА Дмитро Тихонович, 1901 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований Ново-

селицьким РВ НКДБ 22 вересня 1945 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 20 січня 1946 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 29 січня 1993 р.

ЧОРНОПИСЬКА Любов Денисівна, 1916 р.н., молдаванка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЧОРНОПИСЬКА Тетяна Прокопівна, 1887 р.н., молдаванка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як мати члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЧОРНОПИСЬКИЙ Володимир Дем'янович, 1904 р.н., молдаванин, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЧОРНОПИСЬКИЙ Дем'ян Прокопович, 1884 р.н., молдаванин, освіта середня спеціальна, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як батько члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЧЕРЛЕНІВКА

БАЛТА Вікторія Миколаївна, 1923 р.н., молдаванка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БАЛТА Леонід Миколайович, 1936 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БАЛТА Марія Миколаївна, 1919 р.н., молдаванка, колгоспниця. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БАЛТА Микола Федорович, 1891 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований Новоселицьким РВ МДБ 25 січня 1947 р. Чернівецьким обласним судом 23 квітня 1947 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Чернівецьким обласним судом 14-15 серпня 1947 р. виправданий. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. висланий на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БАЛТА Олександра Семенівна, 1898 р.н., молдаванка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БРЯБИН Андрон Георгійович, 1883 р.н., молдаванин, освіта початкова, сторож. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БРЯБИН Ганна Федорівна, 1886 р.н., молдаванка, колгоспниця. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БРЯБИН Сидір Андронович, 1922 р.н., молдаванин, кравець. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БУЧИНСЬКА Катерина Федорівна, 1928 р.н., молдаванка, освіта початкова, селянка. Заарештована Новоселицьким РВ МДБ 16 лютого 1949 р. Чернівецьким обласним судом 9 травня 1949 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 28 квітня 1992 р.

БУЧИНСЬКА Катерина Яківна, 1896 р.н., молдаванка, неписьменна, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 24 листопада 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БУЧИНСЬКИЙ Володимир Федорович, 1919 р.н., молдаванин, колгоспник. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БУЧИНСЬКИЙ Федір Петрович, 1889 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований Новоселицьким РВ МДБ 25 січня 1947 р. Чернівецьким обласним судом 23 квітня 1947 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Чернівецьким обласним судом 11 квітня 1949 р. термін покарання змінено на 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 14 квітня 1992 р.

ВАСИЛЬКОВ Андрій Григорович, 1925 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Новоселицьким РВ МДБ 16 лютого 1949 р. Чернівецьким обласним судом 23 травня 1949 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Верховним судом УРСР 17 серпня 1988 р.

ГАЖІУ Іван Олександрович, 1880 р.н., молдаванин, селянин. Заарештований 13 вересня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 6 грудня 1944 р. за співробітництво з іноземною державою за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 20 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 25 листопада 1993 р.

ЗАНФІРА Віра Іванівна, 1924 р.н., молдаванка, освіта початкова, колгоспниця. Заарештована Новоселицьким РВ МДБ 27 квітня 1953 р. Чернівецьким обласним судом 12 червня 1953 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 21 жовтня 1992 р.

МАНЮК Олександр Афанасійович, 1903 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований Новоселицьким РВ НКДБ 19 жовтня 1944 р. ВТ військ НКВС Чернівецької обл. 9 травня 1945 р. за зраду батьківщини за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 15 р. каторжних робіт. Реабілітований Чернівецьким облсудом 24 березня 1990 р.

МОРАР Ганна Єпіфанівна, 1885 р.н., молдаванка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МОРАР Євдокія Трифонівна, 1921 р.н., молдаванка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МОРАР Іван Матвійович, 1885 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований Новоселицьким РВ МДБ 25 січня 1947 р. Чернівецьким обласним судом 23 квітня 1947 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. ВС УРСР 13 червня 1947 р. виправданий. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. висланий на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МОРАР Любов Іванівна, 1929 р.н., молдаванка, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МОРАР Олександр Іванович, 1913 р.н., молдаванин, освіта початкова, селянин. Заарештований Новоселицьким РВ МДБ 25 січня 1947 р. Чернівецьким обласним судом 23 квітня 1947 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 14 квітня 1992 р.

МОРАР Савета Олександрівна, 1941 р.н., молдаванка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МОРАР Христофор Олександрович, 1943 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ПОСТОЛАТІЙ Андрій Андрійович, 1930 р.н., молдаванин, освіта початкова, колгоспник. Заарештований УКДБ Чернівецької обл. 12 червня 1958 р. Чернівецьким обласним судом 1 серпня 1958 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 1 квітня 1992 р.

ПРИСЯЖНИЙ Петро Семенович, 1895 р.н., росіянин, освіта початкова, примар. Заарештований 5 червня 1940 р. ОН при НКВС СРСР 17 травня 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 24 січня 1990 р.

РОТАР Антон Васильович, 1917 р.н., молдаванин, освіта початкова, червоноармієць. Заарештований ВКР ЗахСибВО 15 червня 1946 р. ВТ Новосибірського гарнізону 19 липня 1946 р. за антирадянську агітацію за ст. 58-10 ч. 1 КК РРФСР засуджений до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 жовтня 1992 р.

СТРИШКА Февронія Іванівна, 1922 р.н., молдаванка, освіта початкова, колгоспниця. Заарештована Новоселицьким РВ КДБ 30 січня 1959 р. Чернівецьким обласним судом 10 квітня 1959 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 7 ч. 1, 9 КК УРСР засуджена до 6 р. позбавлення волі у ВТК. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 21 жовтня 1992 р.

ЧОРНОПИСЬКА Сільва-Олександра Григорівна, 1932 р.н., молдаванка, освіта початкова, селянка. Заарештована Новоселицьким РВ МДБ 27 січня 1953 р. Чернівецьким обласним судом 18 березня 1953 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 11 лютого 1992 р.

Ч О Р Н І В К А

Пам'ятник "Вічна пам'ять і шана Вашим іменам"

ВИЛУЩАК Петро Іванович, 1906 р.н., українець, неписьменний, червоноармієць 651 гсп 96 гсд. Заарештований військовою прокуратурою 96 гсд 27 серпня 1941 р. ВТ 96 гсд 18 армії ПдФ 30 серпня 1941 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 2 КК УРСР засуджений до вищої міри покарання. Вирок виконано 9 вересня 1941 р. Реабілітований військовою прокуратурою ПрикВО 18 червня 1992 р.

ГОРОВІЦ Абрам Давидович, 1921 р.н., єврей, торговець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОРОВІЦ Давид Ісакович, 1892 р.н., єврей, освіта початкова, торговець. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОРОВІЦ Етті Давидівна, 1924 р.н., єврейка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ГОРОВІЦ Сура Якубівна, 1895 р.н., єврейка, домогосподарка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ДРОБОТ Віра Василівна, 1937 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від червня 1944 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ДРОБОТ Фрозина Миколаївна, 1911 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КЕРНЕР Яків Мендельович, 1895 р.н., народився в с. Добринівці Заставнівського р-ну, єврей, освіта середня спеціальна, касир у млині. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 28 листопада 1942 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

КУЧЕРЯН Вікторія Андріївна, 1897 р.н., українка, освіта неповна середня, селянка. За постано-

вою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

КУЧЕРЯН Іларія Єфремівна, 1926 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КУЧЕРЯН Любов Єфремівна, 1930 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

КУЧЕРЯН Ольга Єфремівна, 1929 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЛЕЄЛЬ Гольда Міналівна, 1878 р.н., єврейка, домогосподарка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЛЕЄЛЬ Якоб Давидович, 1878 р.н., єврей, торговець. Заарештований 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 25 квітня 1943 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою в 1991 р.

МАКАРЕНКО Василь Юрійович, 1929 р.н., українець. 6 січня 1945 р. висланий на спецпоселення як особа без громадянства. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МАКАРЕНКО Домніка Георгіївна, 1905 р.н., українка, неписьменна, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МАКАРЕНКО Фрозина Юріївна, 1935 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МАНОЛЯК Григорій Петрович, 1918 р.н., українець, робітник. За постановою УНКВС Чернівецької обл. від січня 1945 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

МАНОЛЯК Зоя Юріївна, 1897 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

МАНОЛЯК Петро Григорович, 1888 р.н., українець, селянин. За постановою УНКВС Чернівецької обл. від січня 1945 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

МАНОЛЯК Фрозина Костянтинівна, 1923 р.н., українка, селянка. За постановою УНКВС Чернівецької обл. від січня 1945 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

ОСТРОВСЬКА Катерина Миколаївна, 1880 р.н., полька, домогосподарка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як мати члена контрреволюційної партії. Померла на спецпоселенні в жовтні 1945 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ОСТРОВСЬКА Марія Іванівна, 1898 р.н., полька, домогосподарка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Померла на спецпоселенні в травні 1945 р. у Тюменській обл. Російської Федерації. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ОСТРОВСЬКИЙ Юлій Михайлович, 1902 р.н., народився в с. Топорівці, поляк, неписьменний, селянин. Заарештований УНКВС Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 8 травня 1943 р. як член контрреволюційної партії за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 28 квітня 1989 р.

ПАНГАЛОС Валентина Аристидівна, 1926 р.н., гречанка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як сестра члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПАНГАЛОС Петро Аристидович, 1910 р.н., народився на х. Городище Оргеєвського р-ну Молдавії, грек, освіта неповна середня, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 5 травня 1943 р. як член контрреволюційної партії за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 травня 1989 р.

ПЕЧОНКІН Василь Степанович, 1916 р.н., народився в с. Покрово-Козацьке Лебедянського р-ну Рязанської обл. у Росії, росіянин, освіта початкова, міліціонер. Заарештований ВКР УМВС Чернівецької обл. 13 червня 1949 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 9 липня 1949 р. за антирадянську агітацію за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Верховним судом УРСР 2 листопада 1963 р.

РУДАН Марія Георгіївна, 1909 р.н., народилася в с. Вербівці Заставнівського р-ну, українка, освіта початкова, двірник. Заарештована УМДБ Чернівецької обл. 13 липня 1946 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 3 жовтня 1946 р. за участь в ОУН за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 21 листопада 1991 р.

ХАРИК Лазар Тодорович, 1891 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований УНКДБ Чернівецької обл. 13 червня 1941 р. ОН при НКВС СРСР 28 квітня 1943 р. як член контрреволюційної партії за ст. 58-13 КК РРФСР засуджений до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований на підставі ст. 1 Указу ПВР СРСР від 16 січня 1989 р.

ЧЕБРІЙ Василь Дмитрович, 1923 р.н., українець, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 24 жовтня 1944 р. висланий на спец-

поселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЧЕБРІЙ Вероніка Дмитрівна, 1932 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЧЕБРІЙ Дмитро Іванович, 1893 р.н., українець, освіта початкова, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 24 жовтня 1944 р. висланий на спецпоселення як соціально небезпечний елемент. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЧЕБРІЙ Зоя Дмитрівна, 1927 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 24 жовтня 1944 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ЧЕБРІЙ Санхіра Михайлівна, 1898 р.н., українка, селянка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

ЧЕРНЕЙ Костянтин Дмитрович, 1924 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Садгірським РВ МДБ 26 червня 1951 р. ВТ військ МДБ Чернівецької обл. 8 вересня 1951 р. за зв'язок з ОУН за ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-8 КК УРСР засуджений до 25 р. позбавлення волі у ВТТ. ВТ 4 ВМФ 11 травня 1955 р. злочин перекваліфіковано зі ст. ст. 20, 54-1 "а", 54-8 на ст. 54-12 КК УРСР за недонесення і термін покарання змінено на 5 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 жовтня 1992 р.

Ш И Ш К І В Ц І

БІЛА Марія Дмитрівна, 1897 р.н., українка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 9 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БІЛА Надія Єреміївна, 1926 р.н., українка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Звільнена в травні 1947 р. За постановою ОН при МВС СРСР від 27 травня 1949 р. повторно вислана на спецпоселення. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

БІЛА Наталя Єреміївна, 1931 р.н., українка. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

БІЛИЙ Григорій Порфирович, 1907 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Новоселицьким РВ НКДБ 17 листопада 1945 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 15 травня 1946 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 15 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 3 березня 1992 р.

БІЛИЙ Єремій Семенович, 1896 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований 10 лютого 1941 р. як соціально небезпечний елемент за ст. 54-13 КК УРСР. Засуджений не був. Справа припинена ст. слідчим слідчастини УНКДБ Чернівецької обл. 20 травня 1941 р. на підставі ст. ст. 5, 7 КПК УРСР. Реабілітований на підставі ст. 1 Закону України від 17 квітня 1991 р.

МЕЛЬНИК Василь Іванович, 1915 р.н., українець, неписьменний, селянин. Заарештований Новоселицьким РВ НКДБ 8 листопада 1945 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 15 травня 1946 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 3 березня 1992 р.

МЕЛЬНИК Іван Васильович, 1894 р.н., українець, освіта початкова, селянин. Заарештований Новоселицьким РВ НКДБ 8 листопада 1945 р. ВТ військ МВС Чернівецької обл. 15 травня 1946 р. за зрадницьку діяльність за ст. 54-1 "а" КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Помер 22 серпня 1946 р. у Карлазі Карагандинської обл. Казахської РСР. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 3 березня 1992 р.

ЮРІЙ Михайло Петрович, 1948 р.н., українець. За постановою ОН при МВС СРСР від 27 травня 1949 р. висланий на спецпоселення як член родини соціально небезпечного елементу. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

Щ Е Р Б И Н Ц І

ВАНЗЯК Марія Сергіївна, 1934 р.н., українка, освіта початкова, колгоспниця. Заарештована УКДБ Чернівецької обл. 21 лютого 1959 р. Чернівецьким обласним судом 27 квітня 1959 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 7 ч. 1, 9 КК УРСР засуджена до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 21 жовтня 1992 р.

ВАНЗЯК Михайло Григорович, 1905 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 19 лютого 1953 р. Чернівецьким обласним судом 10 квітня 1953 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. ВС УРСР 3 квітня 1955 р. термін покарання знижено до 6 р. позбавлення волі у ВТТ. Звільнений 26 квітня 1956 р. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 19 вересня 1991 р. Повторно заарештований УКДБ Чернівецької обл. 30 вересня 1959 р. Чернівецьким обласним судом 23 листопада 1959 р. за державний злочин за ст. 7 ч. 2 КК УРСР засуджений до 3 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 30 січня 1992 р.

ВАНЗЯК Рафіра Миколаївна, 1933 р.н., народилася в с. Данківці Хотинського р-ну, українка, освіта початкова, колгоспниця. Заарештована УКДБ Чернівецької обл. 20 травня 1958 р. Чернівецьким обласним судом 1 серпня 1958 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджена до 8 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 8 квітня 1992 р.

ВАНЗЯК Сергій Григорович, 1903 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Новоселицьким РВ МДБ 19 лютого 1953 р. Чернівецьким обласним судом 10 квітня 1953 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 19 вересня 1991 р.

ПОПІСТАШ Зіновія Іванівна, 1883 р.н., молдаванка, селянка. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. вислана на спецпоселення як дружина члена контрреволюційної партії. Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПОПІСТАШ Іван Федорович, 1893 р.н., молдаванин, освіта середня, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як член контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПОПІСТАШ Микола Іванович, 1920 р.н., молдаванин, селянин. За постановою опертрійки УНКДБ Чернівецької обл. від 10 червня 1941 р. висланий на спецпоселення як син члена контрреволюційної партії. Реабілітований на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ПРОЦЮК Василь Іванович, 1921 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований УМДБ Чернівецької обл. 19 лютого 1953 р. Чернівецьким обласним судом 10 квітня 1953 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 19 вересня 1991 р.

ПРОЦЮК Михайло Іванович, 1897 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Новоселицьким РВ МДБ 19 лютого 1953 р. Чернівецьким обласним судом 10 квітня 1953 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 19 вересня 1991 р.

ПРОЦЮК Федір Прокопович, 1920 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць. Заарештований ВКР "Смерш" ПЕП-193 20 лютого 1945 р. ВТ 3 БФ 18 березня 1945 р. за антирадянську агітацію за ст. 58-10 ч. 2 КК РРФСР засуджений до 7 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 21 жовтня 1992 р.

УРСАТІЙ Марія Василівна, 1923 р.н., українка, освіта початкова, колгоспниця. Заарештована Новоселицьким РВ МДБ 19 лютого 1953 р. Чернівецьким обласним судом 10 квітня 1953 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 19 вересня 1991 р.

ШУМЕЙКО Катерина Михайлівна, 1931 р.н., українка, освіта початкова, селянка. Заарештована Новоселицьким РВ МДБ 19 лютого 1953 р. Чернівецьким обласним судом 10 квітня 1953 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджена до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітована Чернівецькою облпрокуратурою 19 вересня 1991 р.

ШУМЕЙКО Микола Михайлович, 1921 р.н., українець, освіта початкова, колгоспник. Заарештований Новоселицьким РВ МДБ 3 листопада 1948 р. Чернівецьким обласним судом 19 січня 1949 р. як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови" за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-11 КК УРСР засуджений до 10 р. позбавлення волі у ВТТ. Реабілітований Чернівецькою облпрокуратурою 24 березня 1992 р.

ШУМЕЙКО Ольга Демидівна, 1927 р.н., народилася в с. Черленівка, молдаванка, освіта початкова, селянка. За постановою ОН при МДБ СРСР від 7 липня 1951 р. вислана на спецпоселення як член нелегальної релігійної організації "Свідки Єгови". Реабілітована на підставі ст. 3 Закону України від 17 квітня 1991 р.

ШУМЕЙКО Петро Миколайович, 1948 р.н., молдаванин. Підстави репресії і реабілітації ті самі.

СПИСОК ГРОМАДЯН, РЕПРЕСОВАНИХ РАДЯНСЬКОЮ ВЛАДОЮ, НА ЯКИХ НЕМАЄ ДОКУМЕНТІВ В АРХІВАХ МВС ТА СБУ

БЕРЕСТЯ

ЗАМАР Власій Порфирович, 1900 р.н., молдаванин, селянин.

ЗАМАР Євгенія Василівна, 1909 р.н., молдаванка, селянка.

МОЛДОВАН Василь Миронович, 1889 р.н., молдаванин, селянин.

МОЛДОВАН Парфеній Михайлович, молдаванин, селянин.

ТОМУЛЕЦЬ Лаврентій Гаврилович, 1898 р.н., молдаванин, селянин.

БОЯНИ

БОТА Іван Федорович, 1890 р.н., молдаванин, селянин.

ЄРИМЕСКУ Георгій Миколайович, 1923 р.н., румун, селянин.

КУЧУРЯН Георгій Іванович, 1893 р.н., молдаванин, селянин.

МОРАР Михайло Миколайович, 1905 р.н., молдаванин, селянин.

ПОМПУШ Дмитро Михайлович, 1910 р.н., молдаванин, селянин.

ВАНЧИКІВЦІ

ДІЛІОН Віра Федорівна, 1868 р.н., молдаванка, селянка.

ДІЛІОН Микола Іванович, 1865 р.н., молдаванин, селянин.

ПОСТОЛАТІЙ Федір Іванович, 1903 р.н., молдаванин, селянин.

ЗЕЛЕНИЙ ГАЙ

СКРИПКАР Матвій Матвійович, 1890 р.н., румун, освіта початкова, залізничник.

КОТЕЛЕВЕ

ГАБА Деомид Антонович, 1918 р.н., молдаванин, селянин.

КИРИЯК Тимофій Дмитрович, 1918 р.н., молдаванин, селянин.

ПЕРЕПЕЛЮК Іван Іванович, 1905 р.н., українець, селянин.

ТРИПАДУШ Порфир Іванович, 1918 р.н., українець, селянин.

МАГАЛА

БОЙЧУК Рахіра Флорівна, 1924 р.н., румунка, селянка.

БУРКОВСЬКИЙ Тодор Іванович, 1915 р.н., молдаванин, селянин.

ВАСІЛАЄ Василь Іванович, 1888 р.н., румун, селянин.

ГОСТЮК Дмитро Парфентійович, 1932 р.н., молдаванин.

КАЛАНЧА Василина, 1896 р.н., молдаванка, селянка.

КАЛАНЧА Дмитро Георгійович, 1866 р.н., молдаванин, селянина.

КІФІЧАК Георгій Фролович, 1909 р.н., молдаванин, селянин.

КУДЛА Стефанія Іванівна, 1902 р.н., молдаванка, селянка.

РОЩУК Іона Якубівна, 1912 р.н., молдаванка, освіта неповна середня, селянка.

МАМАЛИГА

КОДІЦА Лазар Трофимович, молдаванин, селянин.

МАРШИНЦІ

ГАЛАК Василь Федорович, молдаванин, селянин.

УНГУРЯН Леон Дмитрович, молдаванин, селянин.

УНГУРЯН Людмила Дмитрівна, молдаванка, селянка.

УГНУРЯН Марія, 1880 р.н., молдаванка, селянка.

НЕСВОЯ

КОДІЦА Петро Назарович, молдаванин, селянин.

ПОДВІРНЕ

ГУЦУЛ Іван Федорович, 1909 р.н., українець, селянин.

ЛУЦИК Дмитро Кирилович, українець, селянин.

МАЗУРЯК Максим Гаврилович, українець, селянин.

НЕЗВИЩУК Федір Федорович, 1910 р.н., українець, освіта початкова, червоноармієць.

ЧОРНИЙ Микола Никифорович, українець, селянин.

ЧОРНИЙ Петро Никифорович, українець, селянин.

ПРИПРУТТЯ

ГЕРАСИМ Атанас Тодорович, 1918 р.н., молдаванин, селянин.

ГЕРАСИМ Леонора Миколаївна, 1924 р.н., молдаванка, селянка.

РІДКІВЦІ

БУБЛИК Дмитро Мафтейович, 1898 р.н., українець, селянин.

КАРОТЮК Василь Кирилович, 1910 р.н., українець, селянин.

КОЛОМИЙЧУК Іван Миколайович, 1919 р.н., українець, освіта початкова, селянин.

КОЧЕТИНСЬКИЙ Григорій Іванович, 1921 р.н., українець, селянин.

МАЛАНЧУК Іван Андрійович, 1926 р.н., українець, селянин.

МЕЛЬНИЧУК Марія Данилівна, 1900 р.н., українка, селянка.

МОРАРАШ Микола Федорович, 1915 р.н., українець, освіта початкова, селянин.

СТЕПЕНЮК Дмитро Танасович, 1904 р.н., українець, селянин.

Перший справа
Василь Дмитрович Тулик

ТРЕБИШ Степан Миколайович, 1907 р.н., українець, селянин.

ТУЛИК Василь Дмитрович, 1923 р.н., українець, освіта неповна середня, червоноармієць 363 зсп.

СЛОБОДА

БОДНИЦЬКА Ликерія Петрівна, 1907 р.н., українка, селянка.

БОДНИЦЬКИЙ Ілля Васильович, 1892 р.н., українець, селянин.

КОЗНЮК Марія Іванівна, 1908 р.н., українка, селянка.

МАКАРЕНКО Андрій Несторович, 1907 р.н., українець, селянин.

ШТЕФАНЮК Лазар Васильович, 1909 р.н., українець, селянин.

ЯРОСЛАВСЬКА Марія Василівна, 1904 р.н., українець, селянка.

СТАЛЬНІВЦІ

БАРБАКАР Степан Іванович, 1897 р.н., молдаванин, селянин.

РУРАК Василь Максимович, 1901 р.н., молдаванин, робітник.

ЧЕБАН Павло Петрович, 1899 р.н., молдаванин, селянин.

ЧЕБАН Пантелій Олександрович, 1889 р.н., молдаванин, селянин.

ЧЕКАН Лариса Юхимівна, 1935 р.н., молдаванка.

ЧЕКАН Марія Василівна, 1902 р.н., молдаванка, селянка.

СТРОЇНЦІ

ЄФТЕНІЙ Олександр Леонтійович, 1895 р.н., молдаванин, селянин.

САВЧУК Дмитро, молдаванин, селянин.

ТАРАСІВЦІ

БЕЗУШКА Олександр Абрамович, 1891 р.н., молдаванин, селянин.

ТОПОРІВЦІ

АНДРУСЯК Георгій Федорович, 1923 р.н., народився в м. Радівці в Румунії, румун, селянин.

ГУЦУЛЯК Уляна Антонівна, 1925 р.н., українка, селянка.

МАГІТ Мордко Зайлевич, 1888 р.н., єврей, торговець.

СТАРЧУК Параска Іллівна, 1885 р.н., українка, селянка.

СТАРЧУК Юрій Тодорович, 1880 р.н., українець, селянин.

ЦИБУЛЯК Катерина Юріївна, 1920 р.н., українка, селянка.

ЦИБУЛЯК Юрій Петрович, 1939 р.н., українець.

ЧЕРЛЕНІВКА

БАЛТА Влас Миколайович, 1925 р.н., молдаванин, селянин.

БАНАР Зіна Василівна, 1942 р.н., молдаванка, селянка.

БРЯБИН Іван Андронович, 1911 р.н., молдаванин, селянин.

БУЧИНСЬКИЙ Олександр Федорович, 1921 р.н., молдаванин, селянин.

ВАКАРЧУК Филимон Іванович, 1921 р.н., молдаванин, селянин.

МИТЯ Деомид Феодосійович, 1899 р.н., молдаванин, селянин.

МИТЯ Іван Феодосійович, 1904 р.н., молдаванин, селянин.

МИТЯ Харлампій Феодосійович, 1911 р.н., молдаванин, селянин.

СТРИШКА Антон Петрович, 1915 р.н., молдаванин, селянин.

СТРИШКА Матвій Петрович, 1928 р.н., молдаванин, селянин.

СТРИШКА Федір Петрович, 1920 р.н., молдаванин, селянин.

ЧОРНОПИСЬКИЙ Григорій Іванович, 1910 р.н., молдаванин, селянин.

ЧОРНІВКА

КУЧЕРЯН Єфрем Дмитрович, 1888 р.н., українець, примар.

ПАНГАЛОС Вікторія Петрівна, 1938 р.н., гречанка.

ПАНГАЛОС Ольга Олександрівна, 1920 р.н., полька, селянка.

ІМЕННИЙ ПОКАЖЧИК

А
Абросимчук – 146
Аброскін А.Є. – 44
Аврам Віктор Теофілович – 328
Аврам Єлизавета – 310
Адажій Никифір – 38
Адась Роман – 104
Адрич Анастасія Іванівна – 113
Аксьонов Олексій – 188
Александрова – 78, 79
Альбота І.Л. – 3
Альбота Ф.І. – 38, 50
Альбота Ярослав – 318
Амосов – 221, 222, 225
Анака Василь Іванович – 62, 96
Анака Василь Петрович – 253
Анака Василь Степанович – 254
Анака Василь Федорович – 253
Анака Оксана – 253
Анастасієв – 48
Анастасюк Тетяна – 44
Андрєєв Н.П. – 44
Андрич Анастасія Миколаївна – 19, 103
Андрич Анна Іванівна – 19, 32, 111, 346
Андрич Іван – 28
Андрійчук Микола – 141
Андрійчук Сильвестр Григорович – 112
Андрійчук Т.Ф.– 308, 309
Андріящук Григорій – 28, 29
Андроник Гаврило Миколайович – 98
Андрос Іван Георгійович – 33
Андрусяк – 148
Андрусяк Марія – 140
Андрюк Георгій Амбросович – 95
Андрюк Григорій Васильович – 32, 110
Андрюк Микола Давидович – 32, 111
Анікіна Галина Миколаївна – 295
Анненський І. – 325
Антонеску – 39, 117, 118
Антонеску Йон – 324
Антонеску Мігай – 324
Антонов – 62, 63, 94, 96, 103, 105, 108, 115, 116
Антонюк – 78
Антонюк В. – 324
Антонюк Г.Г. – 255
Антонюк Георгій – 260
Антонюк Григорій – 260, 261
Антонюк Домка – 232
Антонюк М.Г. – 255
Антонюк Марія – 261
Антонюк Микола – 328
Антонюк Прокіп – 328
Антофій Дмитро Ігнатович – 99
Апольська Савета – 271
Апольський Іван – 271
Апольський Іларій – 271
Арделян – 147
Аркас М. – 182
Армаш К.В. – 145, 146
Архипов – 345
Аскріпкаріца Дмитро Григорович – 108
Атаманов – 145
Атаманюк М. – 29
Ауфлегер Арон Давидович – 107
Ахмідєєв – 221-227, 262
Ачесон – 150
Ашпалова Л.Д. – 175

Б
Бабинська Христина Мусіївна – 248
Бабич Микола – 261
Бабій Василь Антонович – 106
Бабій Федір Якович – 11
Бадіу Д.Г. – 148
Бадюк Василь – 261
Базелюк Антон – 301
Базелюк Петро – 300, 303-307, 309
Балан Марія Іордатіївна – 107
Балацький Василь – 86
Балицький Всеволод Аполлонович – 38, 50
Балусяк Парафтемій Петрович – 97
Бандера Степан – 185, 217
Барабаш-Ланер Єлизавета – 270
Баранецький В. – 324
Баранецький Тодор – 331
Баранецький Філіп – 331
Барбір Михайло Васильович – 98
Басараба Євдокія – 29
Басараба М.Д. – 189
Батий – 52
Батриновський Андрій Миколайович – 311, 312, 314, 315
Баумгартен Адольф Вільгельмович – 33
Бевщик Анна – 141
Безменов Олексій – 331
Бейко Василь Георгійович – 58, 62, 85-87, 109
Бейко Василь Григорович – 62, 63
Белецький Дмитро – 42
Белінська Францішка-Ольга Федорівна – 33
Белінський Віссаріон – 234
Бельцан О. – 35
Бербенюк Василь Тодорович – 262
Бербенюк Тодор Іванович – 262
Беренда І.В. – 344
Берія Л.П. – 14, 38, 174, 243, 259, 270
Берла Марія – 140

Бесараба Василь – 276
Бинявський Йосиф Михайлович – 106
Біго Віра – 331
Біго Кароль –331
Бідняк Захар Миколайович – 55, 65
Бідоча Михайло Томович – 207
Бізе Ш. – 183
Бізян (Візян) – 148
Білас І.Г. – 18, 20
Білевич Василь Григорович – 98
Білокінь С.І. – 2
Білоус Георгій Леонтійович – 97
Білоус Микола Тодорович – 97
Білоус Степан Михайлович – 97
Білоус Танасій – 97
Благун Дмитро Миколайович – 287, 288, 290
Благун Домніка – 287
Благун Параска Іллівна – 287, 288
Благун Степан – 287
Благун-Дульгер Марія – 287
Блок О. – 325
Бобчиніцер Л.І. – 222
Богданов В.М. – 25
Богданюк Павло – 328
Богічек – 146
Богомолов – 43
Богун Іван – 36
Богуцький Ю.П. – 2
Боднар Василь Якович – 339
Боднареску В. – 28
Боднарюк В.М. – 339
Боднарюк Василь – 142
Боднарюк Костянтин Миколайович – 339
Боженко Василь Назарович – 37
Божик Георгій Данилович – 72
Божик Іван – 67, 68, 73
Божик-Кривохижа Надія Андріївна – 67, 73
Бойко Галина Харитонівна – 192
Бойчук Василина – 13
Бойчук Василь – 260, 262
Бойчук Георгій – 260, 262
Бойчук Євдокія Василівна – 13
Бойчук Іван Васильович – 13
Бойчук Микола – 166
Бойчук Параска – 13
Бойчук Танасія – 126
Болинський В. – 325
Болінський Петро – 126
Бондар – 248
Бондаренко – 140, 221
Борденюк Кифа – 265
Бордюгов – 25
Борис – 55, 58, 87
Борчов – 341
Боряк Г.В. – 2
Ботушанський В.М. – 3, 4, 19, 209
Бофгар Гаврило Степанович – 99
Боцінська Марія – 126
Брадлей – 154
Брейтман – 25
Брензан Г.В. – 347
Бретіану І. – 28
Бриндзан Теофіл – 19, 35, 197, 199, 202
Брицький П.П. – 3, 4
Бродовська Вікторія Каролівна – 104
Бродовська Олена Фердинандівна – 108
Бродовський Фердинанд Карлович – 107
Броник Павло Федорович – 261
Бронштейн Ісаак Рувінович – 17
Бружа Василь Манолійович – 100
Бручковський О.М. – 187-189
Буга Василь Ілліч – 71
Буга Василь Олексійович – 71
Буга Домка Василівна – 71
Буга Іван Олексійович – 71
Буга Ілля Олексійович – 68-71
Буга Манолій Олексійович – 71
Буга Марія Василівна – 71
Буга Марія Миколаївна – 71
Буга Ольга Олексіївна – 71
Бугаєвич Ігор – 296
Бугай Аркадій – 297
Бугай Валентин – 297, 298
Бугай Василь Іванович – 296, 298, 299
Бугай Григорій Іванович – 296-299
Бугай Іван Іванович – 296-299
Бугай Лідія Дмитрівна – 297, 298
Бугай Никифір – 296, 299
Будзала Нестор 114
Будзинська Марія – 128
Бужора Іван Георгійович – 206
Бужора Іван Ілліч – 206
Бузинський Микола – 259, 260
Букат Михайло Васильович – 60
Буковицький Костянтин Олександрович – 95
Букшований Осип Семенович – 29
Буліч Ю.В. – 3
Бульба-Боровець – 39
Бульбук В.С. – 339
Бульбук Іван – 339
Бунич Ігор – 38, 50
Бунько Ілля – 292
Бурак Зоя – 339
Бурдига Василь Степанович – 104
Бурик Георгій Іванович – 62, 88-90, 100, 253
Бурик Еммануїл – 54
Бурлива Оксана – 165
Бурсук Іван Тодорович – 207
Буряк К. – 339
Буслаєв – 262
Бутук Василь Тодорович – 253
Бутук Григорій – 260, 261

Буцура Василь – 165
Бучко Микола – 201
Бучок Семен Олексійович – 206

В
Вайпан Андрій Іванович – 114
Вайпан Петро Ілліч – 115
Вайсберг – 12
Вайцнер Бруно Натанович – 104
Вакарчук Семен Миколайович – 311, 313-315
Вакарюк Михайло – 253
Вакарюк Теодор – 139
Вальдемар – 208
Варварич Дмитро Іванович – 101
Варюк Анастасія – 261
Василашко Іван – 359
Василашко-Тимінська – 77
Василевська – 232
Василинчук Василь Григорович – 343-346, 348
Василинчук Вероніка Андріївна – 344, 347
Василинчук Володимир – 344, 349, 350
Василинчук Ганна Миколаївна – 344
Василинчук Георгій Васильович – 62, 85-87, 109
Василинчук Григорій Миколайович – 344, 347, 348, 351
Василинчук Домка – 344, 349, 350
Василинчук Іван – 344, 348
Василинчук Марія – 344, 345, 348, 349
Василинчук Микола – 344, 346, 349, 350
Василинчук Павло Васильович – 72
Василишин Дмитро – 253
Василович Василь Тодорович – 340
Василович Катерина Гаврилівна – 340, 341
Василько – 33
Василько В.В. – 197
Василько Василь Степанович (Миляєв) – 171, 183
Васильченко С. – 166, 173, 175, 179
Васильчук Василина – 67
Васильчук Степан Романович – 67
Васіна І.В. – 3
Вахнюк Прокопій Михайлович – 98
Вахтангов – 171
Ващук Іван Григорович – 356
Веденєєв Д. – 64
Веліканов – 344
Веренько Григорій Петрович – 192
Веренько Корній Васильович – 192
Верстюк В.Ф. – 2
Верстюк Теодозій – 140
Веселова О.М. – 49
Виговський Іван – 36, 37
Вилущак Петро Іванович – 17
Винниченко В. – 49, 337
Винту – 319, 351
Витяркуш – 106
Вишиваний Іван – 362
Вишинський – 243
Вишневецький Байда – 36
Вишневська Євгенія Казимирівна – 24
Вишня Остап – 187, 222, 226, 227
Вівокан Іван Сильвестрович – 147
Вівсянник Я.І. – 3
Вівчарюк Георгій – 356
Відман – 129, 140
Війчук Василина – 253
Вінту – 148
Вітвинський – 146
Віщун Ольга – 190
Влад Домка – 261
Влад Олеся Георгіївна – 262
Власій – 21, 22
Вовк В. – 283, 286
Вовчок Марко – 198
Воєвідко – 170
Войналович В.А. – 2
Войновський Петро – 34, 76, 77, 170, 185, 319, 327
Войтехов – 169
Войцехівська І.Ф. – 3
Волик Марія Василівна – 96
Волков Олександр – 294
Володимир Великий – 154
Волошина Домна – 179
Волошнюк Василь Ілліч – 33
Волощак Андрій – 165
Волощук – 25
Волощук Василь Васильович – 30
Волощук Іван Васильович – 25
Волощук Іван Маркович – 97
Волощук М.П. – 339
Волощук Мидорія – 339
Волощук Ольга – 25
Волощук Павліна – 25
Волощук Рудольф – 25
Волощук Фрідріх – 25
Волянський Євген – 165
Вольчинський Іван – 164
Воробець Євдокія – 253
Воробець Н.В. – 44
Воробкевич Сидір – 216
Воронцов – 304
Воронюк Євгенія – 273
Ворошилов К.Є. – 190
Воскон Катерина – 127
Вшісс Георг – 267

Г
Габура Андрій Васильович – 62, 95
Гаврилюк В.В. – 29, 38, 50, 166
Гаврилюк Касіян – 192
Гаврилюк Н.Н. – 44
Гаврилюк Ольга – 44
Гаврилюк Юрій Васильович – 55-58

Гаврищук Григорій – 166
Гаджук Анна Дмитрівна – 341
Гаджук Василь Дмитрович – 341
Гаджук Дмитро Тодосійович – 341
Гаджук Іван – 339, 341
Гаджук Марія Дмитрівна – 341
Гаджук Михайло Дмитрович – 341
Гаджук Параска Георгіївна – 341
Гайдей Георгій Ілліч – 254, 262
Гайдей Микола Петрович – 253
Гайдей Тодор – 260
Гайдук Мирослав – 279, 280
Гайсенюк Я.С. – 26
Галас Михайло Юрійович – 102
Галицька Артемізія – 5, 40, 184, 185, 187-189, 279, 319
Галицький С.Г. – 28-30, 40, 165
Галлер – 219
Галунов – 62, 63, 96, 103, 105, 108, 115, 116
Галус Георгій Олексійович – 102
Галухіна Л.П. – 299
Гаман Танасій Лук'янович – 207
Ганєк Михайло – 28
Ганусяк Іван Тодорович – 254
Гапій Д. – 5
Гаранюк Юрій – 140
Гарас Микола – 197, 199
Гарас Михайло Юрійович – 113
Гарасим Василь Петрович – 359
Гаращенко Г. – 64
Гарбаш – 146
Гаркот Андрій – 261
Гарчинська – 25
Гасюк Василь – 142
Гафійчук Володимир Костянтинович – 106
Геба Семен Іванович – 99
Гемблюк (Гамблек) Олена Даріївна – 98, 113
Георгіца Михайло Онуфрійович – 62, 96, 253
Георгіян Петро Іванович – 102
Герасимов І.О. – 47, 48, 51, 272
Герасимович Іван – 195, 196
Герасимчук Михайло Арсентійович – 67, 73
Герасимчук Петро Арсенійович – 71
Герлах Йозеф Петрович – 33
Герлевич Варвара – 261
Герлевич Петрунелія – 261
Герман Василь Іванович – 111
Герман Георгій Васильович – 111
Гешко Георгій – 213
Гешко Іван Георгійович – 212-215, 217
Гешко Марія – 213
Гешко Раїса Михайлівна – 212-215, 217
Гирюк Дмитро – 184, 319
Гірняк Йосип Йосипович – 187
Гітлер Адольф – 39, 53, 117, 151, 322
Гіцул Георгій Флорович – 33
Гладій Петро Танасійович – 62, 101
Гливка Юрій – 29, 30
Глинський Максим – 30
Глібка Дмитро – 166
Глібов – 302
Гнатишин І.М. – 251
Гнатюк – 306
Гнеп М. – 202
Гнідевич Олександра – 34
Гнідевич Онуфрій Григорович – 34, 102
Гога Октавіан – 28, 198
Гоголь М. – 180
Годжа Василь Іванович – 102
Головатюк – 145
Головацька Домка – 266
Головацький Ілаш – 265
Головацький Микола Васильович – 71
Головацький Созонтій Костянтинович – 71
Головацький Яків Петрович – 72
Гологінська – 146
Голубєв В.Н. – 222
Голунг Костянтин Миколайович – 98
Гольдшмідт-Сенюк Катерина – 167, 169
Гонта Іван – 36
Гончар О. – 325
Гончаров – 147
Горбан Іван Семенович – 107
Горбанюк Ольга – 44
Горбатюк Володимир – 220
Горбачевська Анастазія – 126
Горбашевський – 82
Горбик В.О. – 2
Горбик П.В. – 222
Горвацький Іван – 178
Горгіца Онуфрій – 141
Гордій Георгій – 56
Горліс-Горський Юрій – 181
Горобець – 145
Горобецький – 148
Горобієвський – 145
Готинчан А.М. – 185
Готинчан Василь Георгійович – 29, 30, 314-316
Готинчан Іларій – 275
Готинчан Онисифор Георгійович – 190
Гошовський Роман – 34
Гоян В.В. – 3
Гоян Іван Миколайович – 102
Граб Микола Оленович – 207
Граб Петро Семенович – 207
Грабовський Петро Карлович – 108
Грамажора Іван Григорович – 207
Грапиняк Дмитро Іванович – 101
Грек А.Д. – 146
Грекул Денис Парафтейович – 30
Грекул Іван Михайлович – 30
Гренадьоров – 213, 214
Гресь Станіслав Янович – 99

Греул Ганна – 261
Гречанюк Антон Якович – 229
Гривул Андрій Васильович – 262
Гривул Василина Іванівна – 262
Гривул Петро Тодорович – 17
Грига Олекса – 276
Григоренко – 74
Григорій Ірина – 75
Григорович Григорій Миколайович – 254
Григорович Іван – 30, 77, 78
Григорович Петро – 30
Григорчук Василь Петрович – 34, 95
Григорюк М. – 139
Грижак – 147
Гриндей Іван – 141
Гринів – 232
Гринько – 297
Гриньку Мігай Дмитрович – 105
Грицев Петро – 42
Гришин – 243, 246
Гришкан Денис – 273
Грищенко-Меленєвський А.А. – 222
Гріор П.П. – 3
Гросман Льова – 208
Грузів – 361
Грушевський Михайло – 37, 217, 269
Грушецький І.С. – 15, 17
Гузан С.П. – 193
Гузар Володимир Євгенович – 74, 75, 77, 78, 80
Гузар Дарина – 79
Гузар Любомир – 30, 78
Гузар Ольга Захарівна – 74-80
Гузар Ростислав Володимирович – 74, 77-80
Гузар-Чемеринська Одарка – 324
Гузуман Ілля – 353, 354
Гулак-Артемовський С. – 166, 180, 182
Гуля – 146
Гуляєв – 21
Гуменюк Едвард Михайлович – 34
Гуменюк Марія – 126
Гунко Ілля – 127
Гуралюк Прокіп Степанович – 21, 22
Гусак – 262
Гуцко – 214
Гуцул Василь Іванович – 114
Гуцул Володимир Іванович – 99
Гуцуляк – 44
Гуцуляк Афанасій – 241
Гуцуляк Василь – 359, 360
Гуцуляк Іван Теодорович – 21
Гуцуляк Михайло – 360, 362
Гуцуляк С.Ю. – 29, 38, 50, 165
Гуцуляк Теодор Григорович – 21
Гучинська Євгенія – 260
Гушпан Дмитро – 192
Гушуль Микола Михайлович – 96

Д

Дабек Микола Михайлович – 97
Дабека Микола Семенович – 106
Давиденко Іван Миколайович – 16, 19, 32, 346
Давидюк Дарія Петрівна – 71
Давидюк Марія – 71
Далавурак Степан – 216
Данилюк Назарій Степанович – 184, 206
Даниляк Василь – 141
Даниляк Дмитро Григорович – 95
Даниляк Єлисавета – 141
Даниляк Марія – 141
Данищук Степан – 260
Дарик Сильвестр – 140
Дарій Микола Іванович – 40
Дарійчук Василь – 241
Дарійчук Георгій Олександрович – 56
Дарійчук Іван Корнилович – 250
Дарійчук Іван Софронович – 68
Дарійчук Марія – 248, 250
Дарійчук Оксана – 248, 250
Даутендей М. – 325
Двірська Ганна – 294
Двірська Катерина – 294
Двірська Ольга – 294
Двірська Параска – 294
Двірський Арсеній Григорович – 294
Двірський Микола – 295
Двірський Степан – 294
Дебелінов Д. – 325
Демидюк С. – 324
Демик – 356
Демочко Віктор – 292
Демочко Кузьма Макарович – 292
Демочко Олександра Онисимівна – 292
Демченко – 226
Демчук – 25
Демчук Анна Дмитрівна – 339
Денисенко – 21
Денисенко В.В. – 335
Деордейчук – 146
Дерев’янський – 145
Децембер Василь – 331
Децембер Прокіп – 331
Джабаєв Джамбул – 304, 305
Джуліба Степан – 76, 77, 184, 185, 187, 189
Джуряк Петро – 206
Дзюб Петро Васильович – 112
Дідик С.І. – 200
Дідів Дмитро – 166
Дідів І. – 324
Діонісій (Валединський), митрополит – 205
Дмитрюк Микола Васильович – 46
Добржанський О.В. – 3
Добровольська Олімпія – 182
Довбинчук Марія – 261

Довгаль – 248
Довганюк Василь Іванович – 103
Довганюк Михайло Іванович – 240, 353
Довганюк Михайло Федорович – 240
Довгешко Володимир – 272
Доманюк Георгій – 253
Домчук Дмитро Іванович – 287, 289-291
Домчук Олекса – 260
Донер – 232
Дорогань – 62, 90
Дорожний Василь – 140
Дорф Мендель – 260
Досвітній (Досвідний) – 222
Драгомирецька – 21
Драгомирецький Євген – 178
Драгоненко Костянтин Тимофійович – 145, 146, 294
Драйхмара М. – 325
Дребут Іван Дмитрович – 101
Дрегеліне – 323
Дробот Василь Васильович – 57
Дробот Василь Семенович – 250
Дробот Василь Танасійович – 57
Дронь Михайло Васильович – 33
Дуб’як Петро Іванович – 99
Дубець Петро – 276
Дубик Роман – 206
Дубіневич Степан – 167, 184, 193
Дубінін – 189
Дубовий Іван Наумович – 37, 49, 223
Дуда А. – 177
Дудич Євгенія – 165, 170
Дудич Іван Йосипович – 5, 164-177, 180, 182, 184, 197, 210, 211, 231, 232, 327
Дудич Тетяна – 172, 173
Дудич Юрій – 170, 173
Дудка – 146
Дульгер Володимир – 293
Дульгер Іван Григорович – 293
Думенко Леся Іванівна – 67
Дунець Ольга Назарівна – 192
Дута Ілля – 127
Дутка Іван – 167-169, 176, 178, 180, 210
Дуткевич Михайло – 178
Дутчак Василь – 28, 29
Душманов – 208
Дущак Прокопій Іванович – 102
Дячук Василь Антонович – 6, 167, 184, 193, 210, 211, 231, 275
Дячук Назарій Георгійович – 101
Дячук Оксана – 210
Дячук Ольга Костянтинівна – 210
Дячук Остап – 210, 211

Е

Еланн-Блакитний Василь – 297
Еттлі – 154

Є

Євстафієвич – 189
Єгоров В. – 64, 189
Єжов М. – 220, 226
Єлендюк Ганна Тодорівна – 69
Єлендюк Петро Михайлович – 69
Єлендюк Степан Петрович – 68-70
Єрмаков – 147
Єсаулов – 188
Єсипенко – 188

Ж

Желтовська Кизиля – 260
Женецький – 156
Жиряда Ауреліан Васильович – 97
Жиряда Іван Ілліч – 111
Житарюк Іван – 274
Жмундуляк Д.Д. – 3
Жок Марія – 167
Жуковський А. – 19, 35, 202, 326
Жуковський Іван – 178, 232
Жуковський М.А. – 222
Жукотинська Марія – 342
Жулинський М.Г. – 2
Журавець – 223

З

Забуло Л.Д. – 251
Завада Антон – 197, 199
Завадюк Дмитро Іванович –190
Заводський Олексій Григорович – 46
Загарюк Марко Дмитрович – 98
Загарюк Онуфрій Михайлович – 113
Загребельний П. – 175
Загул Ю. – 38, 50, 165, 216
Залєський – 55
Залізняк Максим – 36
Залозецький Володимир – 28, 32, 54, 76, 197, 200
Запаранюк Василь Миколайович – 58, 62, 85-87, 109
Запаранюк Домка – 264
Запаранюк Іван – 268
Запаранюк Ілля – 264
Запаранюк Марія Миколаївна – 269
Запаранюк Марія Танасіївна – 71
Запаранюк Микола Іванович – 269
Запотічна Юлія Іванівна – 60
Запотічний Іван Пантелійович – 60
Запотічний Петро Іванович – 58-60, 63, 64, 91-94, 113
Зарубін – 21, 227
Затонський Володимир Петрович – 38, 50, 226
Захарій Василь – 139
Захарко Раїса Никанорівна – 34
Звізда Анастасія Тодорівна – 254-258
Звізда Василь Тодорович – 252, 254-258
Звізда Дмитро – 109, 252-255
Звізда Марія – 260, 261

Звізда Михайло Васильович – 255-258
Звізда Тодор Васильович – 255, 256
Зегря Георгій Онуфрійович – 100
Зегря Микола Онуфрійович – 99
Зеленюк Іван – 346
Зелінський І.Т. – 222
Зибачинська-Мойсюк Марта Данилівна – 55, 64
Зибачинський Орест – 30, 54, 55, 78, 92, 184
Зизіна – 145
Зимайло Андрій – 260
Зинзюк Марфа Яківна – 147
Зільберман Юнас Альбертович – 105
Золотарьов В. – 50
Зонд Яків – 16
Зорян Василь – 67
Зорян Іван – 67
Зубов – 145
Зурак Василь – 141
Зяблюк М.П. – 2

І

Іваненко – 44
Іваницька-Синенька Іванна – 182
Іваницький Омелян – 166, 196
Іванишин П. – 80
Іванічек – 146
Іванків Василь Михайлович – 107
Іванов – 189
Івасюк Василь Григорович – 106, 108, 214
Івасюк Володимир Михайлович – 215-217
Івасюк Галина – 215
Івасюк Григорій Іванович – 214
Івасюк Дмитро – 214
Івасюк Іван – 214
Івасюк М.І. – 38, 50
Івасюк Михайло Григорович – 6, 212-217
Івасюк Олександра Василівна – 214
Івасюк Юрій – 214
Іващенко – 184, 187, 290
Ігнатюк Василь Петрович – 112
Ігор Святославович, князь – 36
Іларіон (Іван Огієнко), єпископ – 205
Ілащук Іван – 351
Іліщук Влас Юрійович – 114
Іллюк – 82
Іллюк Ілля – 82, 196
Ілюк В. – 139
Ільчук Домка – 266
Ільчук Катерина – 127
Іонесі Іон Костянтинович – 102
Іонеску С.А. – 44
Іонов – 76, 77, 79
Іордатій Петро Михайлович – 23
Іпатій Ілля Тодорович – 46
Ісак Танасій – 360-362
Ісапел Василь Ілліч – 100

Й

Йорга Ніколає – 28
Йордатій Настасія – 272

К

Кавнюк Марія – 140
Каганович Лазар Мойсейович – 45, 283, 286
Казимір Михайло – 237
Казін – 62, 63, 96, 103, 105, 108, 115, 116
Каленчук І.О. – 66
Каленюк Георгій Степанович – 339, 340
Калинюк – 21
Калинюк Андрій – 260
Калиняк Володимир Софронович – 104
Кантемір Василь – 281, 282
Канюк С.І. – 29, 30, 38, 50, 165, 177
Капінос Борис Олександрович – 257
Капінос Іван – 258
Капінос Михайло – 258
Капінос-Звізда Анастасія Тодорівна – 252
Каплун Леонтій Михайлович – 166, 327
Караджале Й.Л. – 167
Карбашевський Юрій – 331
Карбулицька Любов – 201
Карбулицький Володимир – 201
Карбулицький Іларій Іванович – 6, 194, 202
Карбулицький Роман – 201
Карл XII, король – 37, 52
Кароль II, король – 31, 55, 198
Карп Василь Федорович – 113
Карп Олександр – 138
Карп'юк Василь Андрійович – 311, 313-315
Карпенко-Карий І. – 166, 169, 180, 182
Касар Микола Максимович – 103
Кац Б.Ш. – 30, 315
Качуляк Василь Георгійович – 97
Кашул Нестор Григорович – 351-353, 355-357
Кашул Нестор Несторович – 355
Кашул Степанія Георгіївна – 355
Квасниця Ганна – 261
Квітка-Основ'яненко Г. – 182, 232
Квітковський Денис – 19, 30, 35, 184, 185, 187, 202
Кебич Василь Андрійович – 17
Кейван Дмитро Олександрович – 33
Кейван Костянтин – 138
Кенорій Г.І. – 44
Кера Федір Гаврилович – 112
Кермач Василь Петрович – 207
Кернбах В. – 324
Кернер Борух – 57
Кибич Танасій Мефодійович – 328
Кибіч А. – 324
Кирилов Антон – 199
Кирилюк Микола Степанович – 253
Кириляк Василь Георгійович – 101
Киселиця Аделія – 77, 78

Кисельов – 61
Кисилівська Олена – 76
Китайгородський К.Т. – 145, 146
Китан – 23
Кишка Петро Артемович – 328
Кишкан Дмитро – 276
Кишкан Ілля Тодорович – 311, 312, 314, 315
Кібець Пантелій Дмитрович – 250
Кімак – 148
Кіндзірська Ліда Василівна – 32
Кіндзірська Марія Миколаївна – 253
Кіндзірський Мирослав Васильович – 67, 261
Кіров – 297
Кітлер Анна Іванівна – 98
Кітлер Георгій Гаврилович – 98
Клевчук Ілля – 166, 167
Клесник Сидір Федорович – 146
Клим Марія – 179
Климчук Василь – 328
Ключевський Дмитро Васильович – 328
Ключников – 70, 255
Книш З. – 50
Княгницький Дмитро Олександрович – 54
Кобель Микола Костянтинович – 107
Кобилянська Ольга – 75, 165, 194, 197, 201, 202
Кобилянський Володимир – 165
Кобулов – 189
Коваленко Марія Андріївна – 220
Ковалик Андрій Іванович – 62, 88-90, 100, 253
Ковалик Петро Миколайович – 95, 253
Ковалин Микола Михайлович – 98
Ковалів Левко Данилович – 297
Ковалів Лесик – 297
Ковалів Марко – 297
Ковалюк Анастасія Тимофіївна – 341
Ковалюк Анна Іллівна – 264-267
Ковалюк Василь – 264, 266
Ковалюк Дмитро Партемійович – 69, 71, 264, 265
Ковалюк Іван Миколайович – 69-71, 264-266
Ковалюк М.С. – 339
Ковалюк Партемій – 264
Коваль – 146
Ковальська – 192
Ковальський Ян Петрович – 14, 104
Ковчак Василь Іванович – 59, 62, 91, 94, 103
Ковчак Степан Іванович – 101
Когут Лев – 28, 29, 31, 32, 75, 76
Кожман Марія – 140
Козак Дмитро – 355
Козак І.Ф. – 44
Козак Тео – 28
Козаковський Юрій Іванович – 190
Козарійчук Захарій Васильович – 62, 101
Козачук Дмитро – 140
Козволь Іван – 141
Козирєв І.І. – 222
Козій Степан – 80
Козловський Іван – 183
Козуб Іван – 359, 361, 362
Кокош Юрій Олексійович – 24
Колипчук Юрій – 141
Колісник – 69, 70
Колотило Василь Олексійович – 32, 110, 184
Колотило Іван Якович – 16, 19, 32, 113, 346
Колотило Микола Євгенович – 46
Колотило Михайло – 319
Колочко – 255
Колунов – 189
Колянко Анастасія – 231
Колянко Ганна Пилипівна – 6, 231-234
Колянко Орися – 231
Колянко Пилип Пилипович – 231
Колянко Стефанія – 231
Колянко Філіпіна – 231
Комареца Теодор – 142
Комаринець – 43
Комаров – 227
Комолова Марина – 201
Кон Фріц – 260
Коновалець Євген – 39, 331
Конта-Кузино Олександра – 75
Коняєв – 269
Копацина Рахиля – 139
Копейка – 304
Копиленко О. – 171
Корабльов І.М. – 38
Корбут І.І. – 347
Коржос – 68, 69
Кормич Юхим – 184, 187
Корнецький М.Г. – 347
Корнієнко – 68, 70
Корнієць Л.Р. – 43, 51
Корнійчук О. – 171
Королик Михайло Іванович – 62, 88-90, 100, 253
Королюк В.Ю. – 316
Коропецький Микола – 178
Корчинська – 250
Косар Василь Максимович – 112
Косар Петро Максимович – 112
Косик В. – 50
Косіор Station Вікентійович – 38, 50
Костащук Микола – 127
Костенко Ліна – 298
Костенюк Володимир – 184
Костенюк Георгій Васильович – 68-71
Костенюк Іван Васильович – 72
Костецький – 275
Костик Володимир Йосипович – 190
Костинюк – 180
Костинюк Євгенія – 271
Костинюк Михайло – 266
Костинюк Михайло Федорович – 68

Костинян – 148
Костинян Марія – 148
Костіні – 167
Коструб'як Іван Йосипович – 104
Костюк Іван Васильович – 67
Костянтинник Октавія Сильвестрівна – 192
Котвицька В.В. – 242
Котик Анастасія Онуфріївна – 69, 70
Котик Василь Іванович – 69, 70
Котик Дмитро Васильович – 69-71
Котик Дмитро Харитонович – 68, 72
Котик Манолій Петрович – 238
Котляревський І. – 166, 180, 182, 327
Котовський Г. – 219
Котовчинський – 16, 19
Коцюбинський Юрій Михайлович – 37
Коць М.П. – 27, 49
Коча Фрозина – 127
Кочерган Козьма – 126
Кочманюк Манолій Васильович – 69
Кошман Василь Іордатійович – 32
Кошовий Антон Іванович – 171
Кравчук Іван Васильович – 102
Кракалія Кость – 28, 29
Краснов – 355, 356
Красняк Михайло – 253
Краусс Інгрід – 266
Крачун Василь – 126
Крачун Михайло – 126
Крачун Олена – 126
Крейторик Андрій – 260
Кременецький Іван Миколайович – 55-58, 241
Кременецький Ілля Іванович – 241
Кремень В.Г. – 2
Кривохижа Іван Андрійович – 72
Кривохижа Катерина – 260
Кривохижа Сильвестр Григорович – 62, 95
Крилов І.А. – 173
Крисько Марія Миколаївна – 69, 71
Кричун Микола Пилипович – 45
Крістя Мірон – 198
Кройтор Георгій Миколайович – 114
Кропивницький М. – 166, 171, 180, 182, 232
Круковський Василь Якович – 107
Крюков – 142
Крюков В.В. – 187
Кубійович Володимир – 177, 204
Кугаєвська Кароліна Мільківна – 70
Кугаєвська Ольга Антонівна – 68, 70
Кугутяк Іван Іванович – 190
Куделька П.Г. – 44
Кудринська Марія Танасіївна – 178
Кудринський Іван Дмитрович – 178
Кудринський Ілля – 166
Кудринський Хризант Іванович – 6, 178-193, 231, 232
Кудрицький А.В. – 177
Кудрицький Христофор Іванович – 183
Куза Аурел – 28, 198
Кузик – 44
Кузнєцов – 79
Кузь Василь Іванович – 110
Куйбишев Микола Іванович – 186
Кулаковський – 139
Кулаковський П. – 20, 65
Кулаш Манолій Дмитрович – 68, 69, 71
Кулаш Юрій Калинович – 113
Кулишір Віктор Тодорович – 15, 55, 58, 65
Кулюк Микола Андрійович – 97
Купцов В.М. – 202, 242, 314
Купчанко Володимир – 166
Курвіна Аврора Іванівна – 33
Курганевич – 83
Куруляк Георгій – 260
Куруляк М.Г. – 255
Курчак Денис Іванович – 95
Курчієв – 341
Кутельвашер – 151
Куцак – 148
Кучеряну Микола Тодорович – 33
Кучма – 47
Кучурян Георгій Костянтинович – 100
Кучурян Іларіон Георгійович – 100
Кушнір – 146
Кушнірик Георгій – 260
Кушнірик-Васкан Катерина – 260
Кушнірук Катерина – 126
Кушнірюк Георгій Гаврилович – 341
Кушнірюк Григорій – 351, 352
Кушнірюк Домка – 359
Кушнірюк Іван Гаврилович – 340, 341
Кушнірюк Іван Дмитрович – 359, 360
Кушнірюк Марія Георгіївна – 341
Кушнірюк Марія Миколаївна – 359-361
Кушнірюк Микола Дмитрович – 359-364
Кушнірюк Микола Іванович – 358, 359
Кушнірюк Надія Георгіївна – 341
Кушнірюк Нестор – 351
Кушнірюк Олена – 359

Л

Лаба Іван Григорович – 68-70
Лавренюк Василь Олександрович – 59
Лавреньов Б. – 166, 169
Лагодинів Дарій – 166
Лагодинів Емілій – 166
Лазар Єлізар Олександрович – 191
Лазар Ілля Дмитрович – 98
Лазар Лідія Єлізарівна – 191, 192
Лазаренко – 61
Лазарук Мирослав – 322, 325, 326
Лакуста Василь – 127
Ларкін – 58

Ластівка Василь – 271, 272
Ластівка Дмитро – 271, 272
Ластівка Корнило – 165
Лахманюк Василь Васильович – 54, 62, 88-90, 100, 253
Леб'юк Микола – 206
Леб'юк Петро Миколайович – 206
Левицький Георгій – 260
Левицький Дмитро – 76
Лейба – 241
Ленін Володимир Ілліч (Ульянов) – 36-38, 49, 52, 208, 212, 297, 308
Лермонтов – 304
Лесів Іван – 260, 262
Лесюк Аким Олексійович – 309
Линник П.Я. – 145
Линюк Степан – 72
Лисенко М. – 183, 201
Лисюк Петро – 165
Литвин В.М. – 2
Литвиненко – 62, 63, 96, 103, 105, 108, 115
Литвинчук Василь Олексійович – 254
Лідовська Катерина – 292
Лідовський Петро Гнатович – 292
Ліпецький Євзебій – 178
Ліснянська Аполлонія – 167, 169, 170, 172-174
Ліхашва – 42
Ліховський А.Ф. – 222
Ліщук Д.Г. – 44
Логош Микита Юрійович – 99
Лозицький В.С. – 2
Лочук Іван – 139
Лошицький О. – 49
Лукашевич Антон – 28
Лунгул Василина – 250
Лунгул Микола – 241
Лунгул Михайло – 237
Луник Марія – 260
Луник Михайло Григорович – 34
Лупул Іван Григорович – 24
Луцишин Василь Іванович – 294, 295
Луцишин Венедикт (Віктор) – 294
Луцишин Іван Семенович – 294
Луцишина Ганна Матвіївна – 295
Луцишина Марія Феодосіївна – 294
Луць Іван – 139
Лучик Микола – 260
Лучик-Гулик Катерина – 260, 262
Любич – 62
Любка (Любко) Марія – 126, 260
Любка Микола Гаврилович – 108
Любко Яків – 126
Любченко Панас Петрович – 38, 50, 226, 297
Любчик Гнат – 223
Людкевич Станіслав – 217
Лютий – 25

М
Мавзон А. – 173
Маєвська Марія Василівна – 342
Мазепа Іван Степанович – 36, 37, 52
Мазур Пилип – 223
Майданський Костянтин Дмитрович – 69, 280
Майжук Калина – 126
Майовський Семен – 337
Макар Ю.І. – 4
Макаренко Іван – 359
Маковей Осип – 194
Маковійчук Василь Михайлович – 46
Маковська Н.В. – 2
Маковська Стефа – 207
Макогон Дмитро – 165
Максименко – 25
Максимчук Юрій Васильович – 56, 57
Макша Харитина – 147
Маленков – 189
Малик Василь – 54, 55, 58, 86
Малинчук Захарій – 140
Малинчук Катерина – 140
Малиш Степан Дмитрович – 207
Малярчук В. – 324
Мамалицька Олена Омелянівна – 101
Мандрик Юрій – 165
Маник Григорій Михайлович – 54, 55, 58, 59, 62, 63, 91-94, 103, 270
Манісалі Іван Васильович – 113
Манкевич – 188
Манчуленко Манолій Іванович – 58, 62, 85-87, 109
Маркович Аркадій-Арпат Францович – 95
Маркос – 150
Марочко В.І. – 49
Мартиміш Марія – 127
Мартинов О.М. – 15
Мартинюк Василь – 261
Мартинюк Степан Тодорович – 33
Марусик Параска – 140
Марчук Є.К. – 2
Марчук Євзебій – 192
Маршал – 150
Масикевич Омелян – 235, 321, 322
Масикевич Орест – 235, 321-326
Матвійчук – 148
Матейчук Тома – 128
Маценко Катерина – 140
Маценко Олена – 140
Мацкуляк Василина Іванівна – 58, 63, 85-87, 110
Маяковський – 308
Мегеда – 362
Мегера Василь – 86
Медведєв – 187
Медвєдєва Н.О. – 3
Мелін Микола – 166
Мельник Андрій – 174, 185

Мельников – 68, 69
Мельницький – 44, 45
Мельниченко Георгій Васильович – 46
Мельниченко Дмитро Іванович – 59, 62, 91-94, 103
Мельниченко Іван Савич – 101
Мельничук – 147
Мельничук Василь Іванович – 204, 205
Мельничук Емілія – 204, 205
Мельничук Іван Михайлович – 32, 110
Мельничук Ігор – 204, 205, 208
Мельничук Ілля – 356
Мельничук Ілля Іванович – 100
Мельничук Меланія Костянтинівна – 204
Мельничук Святослав Васильович – 6, 203-209, 332
Меншиков Олександр – 37
Меньщиков – 37
Меркулов Всеволод – 60, 61, 63
Мешик П.Я. – 61, 63, 94
Мигайчук Манолій Дмитрович – 238-240
Мигайчук Настасія – 238-240
Мигайчук Параска – 253
Мигалескул Василина Танасіївна – 250
Мигалескул Ілля – 241, 242
Мигалескул Микола Іванович – 241
Мизак Н.С. – 263
Микитюк Анна – 208
Микитюк Марія Йосипівна – 191
Микитюк Олександр – 185
Микитюк Олесь – 232, 327
Микуляк Василь – 260
Мирний П. – 166, 182, 232
Миронеску Георгій Антонович – 112
Миронів Ганна – 261
Миронюк Василь – 351, 352
Митрик Захар Тодорович – 16
Митя Іван – 139
Михайлина П.В. – 4
Михайлов – 142
Михайловський В.І. – 3
Михайлюк Василь Тодорович – 11
Михайлюк Григорій Іванович – 102
Михайлюк Іван Дмитрович – 238
Михайлюк (Мигайчук) Марія – 238-240
Мігай (Михайло І), король – 118, 324
Мізерій Іван Тимофійович – 294
Мізюн Григорій – 175
Мінтенко Мірча – 202
Мінько – 183
Мірош Ю.З. – 28-30, 315
Мірошниченко – 60
Міщенко Кузьма Харитонович – 57, 58
Мовчан О.М. – 49
Могилко – 219
Мойсеєнко – 146
Мойсюк Григорій Іванович – 32, 110
Мойсюк Дмитро Іванович – 207
Молдаван Георгій Омелянович – 46
Молдован Андрій – 147
Молдован Є.В. – 147
Молдован Манолій Миколайович – 59, 62, 91, 93, 94, 103
Молдован Уляна – 147
Молдован Фрозина – 147
Молитко Параска – 126
Молотов В'ячеслав – 53
Молотюк Михайло Георгійович – 105
Мольєр Ж.-Б. – 169, 173
Момот Л.М. – 229
Мономах Володимир – 36
Монтгомері – 154
Морару Дмитро Петрович – 100
Моргоч Іван Васильович – 106
Мороз В.Б. – 38, 50
Морох Франя Антонівна – 262
Москаленко – 62, 63, 96, 103, 105, 108, 115, 116
Москаленко Євген Михайлович – 294
Москалюк Пантелей – 86
Москаль Домка – 261
Москаль Корнелія Дмитрівна – 102
Мотренко Т.В. – 2
Мотрюк Петрунелія – 261
Моцарт В. – 183
Моцок Георгій Олександрович – 32
Мошук Корній Іванович – 106
Мурзін М.С. – 213
Мусатов Г.І. – 222
Мусієнко І.В. – 4, 10, 194
Мусоліні – 117
Мустеца Василь – 274, 277, 278, 280
Мустеца Вероня Іларіонівна – 274, 280
Мустеца Йосип – 274, 280
Мустеца Микола Олександрович – 271, 272
Мустеца Минодора – 273
Мустеца Петро – 271
Мустяц Іван Ілліч – 98
Муха Василь Тодорович – 14
Мухатаєв А. – 223
Мушатеску Тудор – 167
Мякота В. – 139

Н

Нагірний Степан Іванович – 62, 63, 85-87, 109
Назарій Василь Федорович – 33
Назарович – 141
Нарбут Данило Григорович – 182, 183, 190
Настуняк Дмитро Михайлович – 189
Настюк Дмитро – 232
Настюк Манолій Миколайович – 68, 72
Наумов Михайло – 5, 149
Недоля – 140
Незвіський Михайло – 253
Нерусяк Марія Семенівна – 148

Нескромний Семен Миколайович – 23
Нестерюк Олексій Іванович – 114
Нестерюк Параскева Федорівна – 114
Никифорюк О.О. – 25
Николайчук Михайло Павлович – 328
Никорович Сильвестр – 30
Никула Василь Прокопович – 32, 110
Ніколаєвич Герасим Миколайович – 17
Ніколаєнку Лазар Петрович – 106
Нікольський В. – 49
Ніндипова В.І. – 201
Ністор Й.Я. – 28
Новак Микола – 240
Новаківський Георгій – 260
Новохатько Л.М. – 2
Носков – 74, 187, 227, 327
Нуцуляк Василь Григорович – 58, 62, 85-87, 109
Нуцуляк Григорій Георгійович – 254, 255

О
Огородник А.П. – 242
Одейська Марія – 127
Одовійчук Іван – 181
Оес Зольтан Олександрович – 104
Олар – 148
Олександр II, цар – 37
Олексій Михайлович, цар – 36
Олексюк Калина – 141
Олексюк Олександр Іванович – 21
Олексявич Дмитро – 126
Оленюк В. – 339
Оленюк Марія – 339
Олепущенко – 61
Олесь О. – 325
Олійник Василь Дмитрович – 68, 339
Олійник Марія – 266
Олійник Микола Дмитрович – 264, 266
Олійник Никифор Феодосійович – 17
Олійник Петро – 331
Олійник Степан – 175
Олійник Степан Дмитрович – 264-266
Олійничук Василь Іванович – 253
Оловейникова Катерина Олександрівна – 218, 225, 226, 228-230
Ольга, княгиня – 36
Ольжич Олег – 80
Омельський Євген – 178
Онуфрійчук Іван – 140
Онуцький Ф.В. – 146
Ончул Тодор – 260
Опря Михайло Георгійович – 13
Осадчук Марія – 261
Осадчук Микола Юрійович – 55-58, 62, 85-87, 109, 247
Осадчук Наталя Юріївна – 248
Осадчук Параскіца – 248
Осадчук-Куцюруба Орися Миколаївна – 247
Осатюк Юрій Андрійович – 96
Остапович Манолій Васильович – 252
Остафій Георгій Васильович – 105
Остафійчук – 279
Остафійчук Й.Н. – 44
Остафійчук Танасій Миколайович – 56
Осташек Дмитро Семенович – 111
Осташек Михайло Семенович – 32, 111
Островський О.М. – 173
Острожна Марія Макарівна – 261
Охота Ф.С. – 222

П
Павленко Адам Леонтійович – 106
Павленко Іван Георгійович – 102
Павловська Катерина – 167
Павловська Марія – 231
Павловська Маруся – 167, 180, 182
Павловська Стефанія – 167
Павлюк В.І. – 3
Павлюк М.І. – 25
Павлюх Августина Йосипівна – 75
Павлюх Гнат Дмитрович – 75
Павлюх Захар Гнатович – 75
Павчук Агафія – 253
Павчук Михайло Миколайович – 54, 62, 88-90, 100, 253
Павчук Ярослава – 253
Пазюк Іван Васильович – 62, 88-90, 100, 253
Пакіт – 289
Палагнич Ганна – 260
Палагнюк Василка – 317
Палагнюк Василь – 317
Палагнюк Георгій – 317
Палагнюк Іван – 317
Палагнюк Іван Андрійович – 112
Палагнюк Микола – 317, 318
Палагнюк Степан Іванович – 317, 318
Паладійчук Марія Іллівна – 342
Паладійчук Семен – 342
Палíброда Василь Манолійович – 58, 62, 63, 85-87, 109
Паліброда Володимир Тодорович – 72
Паліброда Геннадій – 266
Паліброда Іван Онуфрійович – 58, 62, 64, 85-87, 109
Палладій (Видибіда-Руденко), єпископ – 205
Пампуш Дмитро Михайлович – 23
Панчик М.Д. – 29, 38, 50, 165
Панчук Ельпідефор – 166
Панчук Микола Степанович – 68, 70
Панчук Т. – 324
Паньків Ілля – 260, 262
Папакін Г.В. – 2
Пасайлюк Юрій Іванович – 102
Пасічник – 84
Паскал – 148

Пастух Андрій Якович – 308
Пелешатий Василь Петрович – 54, 55, 58-60, 63, 64, 82-84, 108
Пентилейчук Юрій – 165
Петренко Анна – 226
Петро І, цар– 37, 52
Петрова Є.О. – 188
Петрович Михайло Дмитрович – 100
Петрюк Іван Петрович – 101
Петрюк М.В. – 242
Петрюк Петро – 279
Пилипко Юрій Іванович – 207
Пиндеряк Тодор Васильович – 113
Пиріг Р.Я. – 2
Пирін Григорій – 192
Пігал Йосиф – 166
Пігуляк Дарій – 196
Пігуляк Іван – 165
Підгірянка Марія – 165
Підлубний В.М. – 4, 5, 66, 74
Підтикаленко – 318
Піковський Манолій Миколайович – 72
Пікузо О.І. – 3
Плаксій О. – 190
Платко – 25
Плеван В.Р. – 16
Плегуца Іван Григорович – 207
Подкур Р.Ю. – 2
Подольський П.Г. – 309
Поклітар Тодор Танасійович – 102
Полек Василь – 114
Полек Георгій – 114
Полонський В. – 230
Полуведько Кіндрат – 80
Понич Василь – 320
Понич Євдокія Олексіївна – 310
Понич Ілля – 320
Понич Орися – 310
Понич Петро Іванович – 310
Понич Савета – 320
Понич Стефанія – 279, 319, 320
Понич Теофіл – 310
Попов – 146
Попов Олексій Сергійович – 14
Попович – 22
Попович Микола – 236, 237
Попович Михайло Георгійович – 106
Попович Павло – 331
Порайко Валер'ян Миколайович – 111
Порембська Олена Володимирівна – 33
Порембський Олександр – 33, 106
Портей Ганна – 261
Посікіра Микола – 217
Потапієвич Євген Тодорович – 311, 313, 314
Прасол Валентина – 190
Примаков Віталій Маркович – 37
Пристайко В. – 50
Прищепа – 58
Прияк Йосип Йосипович – 182
Продан Корайко – 126
Продан Микола – 141
Прокопович Михайло Костянтинович – 34
Прокопович Отелія Іллівна – 195
Проскуряк Костянтин – 141
Пугач Георгій Іванович – 55, 60, 61, 82-84
Пуччіні Д. – 183
Пушкін О.С. – 173
Пушко А.І. – 222
Пшенніков О.М. – 2
Пшеняк – 148

Р

Раввінов В.Б. – 172
Радиш Денис Йосипович – 273
Радиш Дмитро – 273-276, 279-281
Радиш Домна Олексіївна – 23
Радиш Ілля – 276
Радиш Йосип – 286
Радиш Корнилія – 275
Радиш Костянтин Іларіонович – 275
Радік Альфред Гансович – 233, 234
Радік Ерік – 234
Радомський Д. – 339
Радомський Іван – 178
Радул Михайло – 128
Раєвський Петро Васильович – 11
Разуваєв – 341
Ракович – 146
Ракоча Олександр Вікторович – 11
Ревега Манолій – 359
Рендигевич Лев Степанович – 96
Репринцев В.Ф. – 2
Репчук Михайло Дмитрович – 98
Решетник Дмитро – 331
Решетов – 74, 187, 199, 200, 269
Рибак Н. – 183
Рижак Ірина – 45
Рижанов – 32
Ришітник Єлисавета – 141
Рищенко – 42
Ріббентроп Йозеф – 53
Різун Прокопій Павлович – 207
Рог – 344
Роговик Наталка – 246
Роговик Параска Іванівна – 246
Роговик Танасій Арсентійович – 241-243
Розенберг – 74
Розумовський – 75
Романенко М.П. – 146
Романець Олекса – 200, 202
Романів О. – 65
Романович Іларій Олександрович – 46

Романовський Лев – 178
Романчук Самійло – 348
Романюк Іларій Олександрович – 23, 24
Романюк Ілля – 142
Роменко-Руссу Іван Дмитрович – 114
Ромодановський Т. – 37
Роровський Іван-Андрій Іванович – 99
Ростоцький Іван Васильович – 95
Ротопан М. – 139
Рошкулець А.М. – 44
Рояль – 152
Рубанець Микола Михайлович – 97
Рубльов О.С. – 2
Рубчак Іван – 182
Руденко – 43
Рудик Степан – 237
Рудницька Мілена – 76
Рузвельт – 150
Рукшинський – 351
Русланова Лідія Андріївна – 187
Руснак В.Т. – 28, 29, 30, 165, 178
Руснак Василь – 319
Руснак Василь Васильович – 68
Руснак Іван Георгійович – 317, 318
Руснак Костянтин Денисович – 95
Руснак Микола – 139
Руссо Олег Васильович – 11
Рябінін – 262

С

Савельєв – 32, 59, 62, 84, 87, 90, 94
Савін М.М. – 3
Савко Павло Михайлович – 294
Савчак Василь Миколайович – 5, 81
Савченко – 39
Савченко І. – 183
Савчук Георгій Миколайович – 97
Савчук Марія – 141
Савчук Микола Іванович – 101
Савчук Михайло Дмитрович – 55, 59, 60, 82-84, 116
Сагайдачний Петро – 36
Садиков – 318
Салтиков-Щедрін М.Є. – 173
Самборський Іван Дмитрович – 269
Самило Микола – 59
Самракі Рудольф Миколайович – 102
Самушко Г.О. – 25, 44
Сараєв Роман – 41
Сасс Кароль Миколайович – 108
Сафенюк Микола Петрович – 105
Сафтюк Марійка – 237
Свинарчук П.І. – 201, 242
Свищ – 59
Свінціцький О.М. – 3
Северин (Павлюк) Василина – 236-238
Северин Іван – 236-240, 254
Северин Микола – 236, 237
Семанюк Тихон Миколайович – 308
Семенович Єлисавета – 141
Семенович Іван – 141
Семенович Раїфта Олексіївна – 339
Семенюк Василина – 260, 261
Семенюк Дмитро – 260
Семенюк І.І. – 3
Семенюк Михайло Васильович – 62, 64, 88-90, 100, 253
Сеник Омелян – 76, 80
Сербинюк Юрій – 28, 30-32, 54
Сергеєв – 345
Сергієнко В.Т. – 17
Сергійчук В. – 50
Середюк Зоя Йосипівна – 71
Середюк Іван Миколайович – 68, 69, 71
Середюк Марія – 248
Сєдов – 188, 189
Сєрков – 255
Сидор Йосип Федорович – 95
Сидор Стефан – 106
Сидоряк Петро Ілліч – 99
Симоненко Петро – 48
Синиця – 139
Сініцин – 69, 70
Синюк Іван – 196
Синятович Йосип Омелянович – 32, 111
Сірецький Б. – 324
Сірий Дмитро Михайлович – 62, 101
Скакун Іван – 237
Скиданюк Онуфрій – 337
Скиданюк Петро Олексійович – 339
Скляренко Є.М. – 2
Скорайко Марія – 126
Скорайко Наталина – 126
Скоропадський Павло – 75
Скоропадюк Марко – 40
Скрипник – 146
Скрипник Микола Іванович – 311-316
Скрипник Сильвестр Григорович – 108
Сливка Іван Дмитрович – 62, 88-90, 100, 253
Слимак Володимир Онуфрійович – 33, 107
Слободян Антон Петрович – 60
Слотарь Олександр – 140
Слюсарюк Марія Іллівна – 337, 338
Смаль-Стоцький Степан – 75
Смерека Захарій – 237
Смерека Микола – 166
Смолій В.А. – 2
Смоляк Домка – 68
Снігур Василь Михайлович – 359
Совик Дмитро – 276
Соколов – 226, 257
Соколюк М. – 139
Сологуб-Подзімик Христя – 166

Сорокан Григорій Михайлович – 191, 192
Сорокович Стефанида Пантелеймонівна – 113
Сороцька Дарія Василівна – 67-69, 71
Сороцький Іван – 67, 68
Сороцький Манолій – 67
Сосюра – 226
Сохань П.С. – 2
Спатар – 11
Споторюк – 148
Стабчук Михайло – 127
Стадник Й. – 210
Сталін Йосип Віссаріонович – 13, 14, 38, 53, 60, 71, 138, 143, 156, 174, 175, 189, 212, 220, 233, 237, 243, 259, 266, 284, 292, 297, 300, 310, 315, 338, 343, 350, 358
Станицький Лазар Петрович – 106
Станкевич Мирослав Іванович – 33
Старик В. – 177
Старицький М. – 166, 182
Стасюк І.Д. – 29, 30
Стащук Ф.І. – 222
Степаненко – 74
Стефанець Володимир – 311
Стоянцев О. – 42, 145
Стрекозов – 356
Стринадко І.І. – 66
Стринадко Іван Миколайович – 32, 110
Стринадко Микола Якович – 107
Стрільчук Василь – 342
Стрільчук Георгій Дем'янович – 342
Стрільчук Іван – 342
Стрільчук Марія Костянтинівна – 342
Стругалевич Леонід Болеславович – 218
Струтинська Раїфта Гаврилівна – 341
Струтинський Олекса Васильович – 341
Стус Дмитро Михайлович – 328
Стус Іван – 328
Стус Петро – 328
Суворов В. – 50
Сулятицький Тадей – 210, 234
Сухарик Мирослава Євгенівна – 208
Суховерська Євгенія – 324
Суховерська Тоська – 324
Суходольський О. – 166
Сухолотюк Омелян Георгійович – 212, 213, 215
Сухолотюк Омелян Іванович – 184, 187, 188
Сціборський Микола – 76, 80

Т

Табачник Д.В. – 2
Танасюк Михайло Михайлович – 232
Тар'ян Берталанд Віссаріонович – 107
Тарасенко – 214
Тарбинський В.Г. – 242
Тарко Максим Федорович – 96
Тацюк Іван Васильович – 261
Тацюк Ольга – 260-262
Тащук Б. – 139
Тащук Василь Тимофійович – 339
Тащук Гаврило Миколайович – 339
Тащук Георгій Ананійович – 339
Тащук Дмитро Костянтинович – 339
Тащук Олекса Костянтинович – 339
Тащук Рахіля Георгіївна – 339
Тащук Світлана – 337
Тащук Семен Миколайович – 342
Твардовський О. – 175
Твердохлєбов – 298
Терещенко Костянтин Петрович – 34
Терещенко Петро Васильович – 34
Терлецький Карл – 30
Терлецький Сидір – 164, 167-169, 176, 180, 182, 197, 327
Терон Г.Г. – 3
Тимошенко Олександр – 275
Тинкалюк Микола Дмитрович – 207
Тинкалюк Юрій Дмитрович – 206
Тирчинський Є. – 16, 19
Тихоненко – 79
Тихонов Микола – 184
Тичина – 226
Тіофе Аврам – 327
Тіто – 151
Ткач – 146
Ткач Іван Степанович – 327-329
Ткач Ілля – 54
Ткачук Анастазія – 126
Ткачук Микола Костянтинович – 33
Товстонос В. – 166
Того Ілля Васильович – 328
Тогобочний І. – 166
Тодорович Флоріан – 311
Тодорюк – 147
Тодорюк Стефан Костянтинович – 33
Тодощук Іван Тодорович – 328
Тока Іван Штефанович – 114
Токар Іван Михайлович – 40
Токар Ілля – 123
Толочинський – 360
Толстой Л.М. – 166
Томарський Степан – 260, 262
Томашевський Олег Дмитрович – 207, 330-333, 335, 336
Томик Андрій Андрійович – 207
Томко Анастасія Тодорівна – 252
Томко Василина – 256
Томко Михайло Степанович – 256
Томчук Марія Василівна – 250
Томюк Іван Васильович – 207
Топалла – 44
Треник В.С. – 43
Триннажора Григорій – 126

Тронько П.Т. – 49
Трофимчук – 21
Трубецькой О. – 37
Трубніков В.М. – 10, 32, 60, 62, 63, 82, 85, 88, 91, 96, 103, 105, 115, 116, 345
Трумен – 154
Трухачов – 207
Тудан Євзебій – 179
Тулик Василь – 352
Тулівська Юстина Іванівна – 315, 316
Тумак – 23
Тумак Леонтій – 279
Тураш М. (Грабовський) – 54
Турецький Іван Степанович – 54
Туркевич Євдокія – 127
Тусак Федір – 126
Тучин – 327, 328

У
Угринчук Василь – 166, 179
Удод О.А. – 2
Українка Л. – 169, 194, 201, 202, 210
Унгурян Євген – 167, 231
Унгурян Іларій Дмитрович – 342
Уренюк Георгій Васильович – 106
Урсуляк – 149
Усик Микола Петрович – 308
Устенко М.П. – 23, 25
Ушаков Олег Федорович – 99

Ф
Фактей Харитина – 147
Фараго – 104, 107
Федор Іван Степанович – 108
Федорак Степан – 140
Федоренко Василь Петрович – 292
Федорук Петро – 276
Федорюк – 223
Федорюк Микола – 316
Федоряк Микола Костянтинович – 115
Федущак І. – 65
Федюк Василина – 126
Фельдман Моісей Давидович – 14
Філоті Марія – 167
Флігль – 214
Фокаш Артур Мартинович – 104
Фостій І.П. – 3-7, 21, 28, 36, 50, 52, 65, 164, 177, 178, 194, 212, 218, 236, 252, 263, 269, 273, 294, 327, 330, 343, 351
Фошка Михайло Васильович – 114
Франко Іван – 164, 166, 175, 191, 192, 198, 217, 232, 324, 325
Франчук – 189
Фурман Юрій – 78

Х
Халатурник Манолій Степанович – 62, 85-87, 109
Харов'юк Дмитро – 165
Харюк Іван Васильович – 254
Харюк Іван Ігнатович – 99
Хащинський Збігнєв-Роман Тадеушович – 14
Хащовий Юрко – 140
Хвильовий – 222, 226, 227
Хімчинський Степан – 127
Хлівний Василь Андрійович – 254
Хмелівський Ілля Іванович – 59, 62, 63, 91-94, 103
Хмель Л.М. – 3, 4, 203, 231, 259, 358
Хмельницький Богдан – 36, 52, 270, 336
Холодницький В. – 27
Холодюк Ярослав – 331
Хомчаковський М. – 139
Хомюк Іван – 212
Храмов – 43
Хренніков Тихон – 188
Хрущов М.С. – 39, 174, 233, 303, 304, 345
Хутірна Галина – 167

Ц
Царик Марія – 141
Цебрик Георгій Васильович – 55, 60, 61, 82-84
Церенюк Іван Іванович – 46
Цибенко П.С. – 48
Циганюк Кость – 319
Циганюк С.Ю. – 185
Циганюк Степан Юрійович – 190
Цикал Назарій Іванович – 101
Цисик Євген Олексійович – 190
Цихон Марія Матвіївна – 11
Цуркан Іван Михайлович – 253
Цуркан Микола Андрійович – 253
Цуркан Назарій Дмитрович – 101

Ч
Чабан Анна Георгіївна – 214
Чабан Іван – 328
Чабан Іван Максимович – 223-225
Чабан Марія – 214
Чабан Микола – 214
Чабан Михайло Степанович – 214
Чабан Олександр – 214
Чабан Олексій – 328
Чабан Раїса – 213
Чабан Степан – 214
Чабан Фрозина – 214
Чебан Парасковія – 266
Чельтер О.В. – 3
Чемеринов Іван Іванович – 294
Чемеринова Ірина – 294
Чемеринова Ольга – 294

Чередниченко Іван – 260
Черешнюк М.М. – 66, 73, 286
Черкасенко С. – 166, 182
Черкез-Шнеєр Віра Михайлівна – 13
Чермак Степан Васильович – 97
Черних М.І. – 192
Чернишов В.В. – 17
Чернишова – 171
Чернівчан Василь – 328
Чернівчан Дмитро Степанович – 328
Чернюк Віра Олександрівна – 221
Чернюк Ігор Никанорович – 218, 220, 228, 229
Чернюк Никанор Антонович – 6, 218-227, 230
Чернюк Пимен Антонович – 218, 219, 224-226, 228, 229
Чернявська Т.В. – 229
Черняк Тимофій Вікторович – 37
Черчіль – 151
Чехов А.П. – 173
Чеховський Еміль – 68
Чечель – 262
Чиж І.С. – 2
Чирва Ф. – 306
Чобатюк Іван Ілліч – 262
Чобатюк Юлія Гаврилівна – 262
Чокалюк М.Д. – 66
Чорний Василь – 56
Чорний Ілля Олексійович – 56, 57
Чорний Микола Олексійович – 250
Чорновол В'ячеслав – 217
Чорногуз Григорій Макарович – 32, 110
Чорнокожий Михайло Ілліч – 19, 32, 110
Чубенко Володимир Петрович – 193
Чумак В. – 325
Чухно – 145
Чучко Пантелей Іванович – 112

Ш
Шагуров С. – 43, 44
Шандро Василина Назарівна – 32
Шандро Георгій Семенович – 96
Шандро Назарій Стефанович – 32
Шандро Степан Стефанович – 32
Шандро Стефан Танасович – 19, 31, 32, 110
Шандро Танасій Стефанович – 32
Шапка Іван Григорович – 328
Шаповал Ю. – 50, 51
Шатров М. – 175
Шашкевич Маркіян – 217
Шашков – 61
Швецов – 172
Шевченко – 184, 221, 223
Шевченко Тарас Григорович – 52, 166, 170, 269, 275, 337
Шевчук Дмитро – 328
Шевчук Іван – 260
Шевчук Олекса – 127
Шевчукевич – Ілля – 232
Шекспір В. – 169
Шемет – 75
Шемета Л. – 230
Шемшученко Ю.С. – 2
Шептицький – 76
Шикер Іван – 56
Шилін – 221
Шинкаренко К.Ю. – 38, 50
Шкваркін В. – 173
Шкрабенець Ілля Тодорович – 100
Шкрета Василь – 277, 281-283, 286
Шкрета Домка – 273, 274, 277, 279, 280
Шкрета Іван – 274, 277, 281-283
Шкрета Марія – 274, 277, 279
Шкрета Микола Васильович – 277, 279
Шкрета Минодора Йосипівна – 281, 282
Шкрета Орися – 277, 283
Шкрета Петро Васильович – 24, 282, 283
Шкурюк Д.А. – 43
Шлідов – 289, 290
Шмельов – 341, 361
Шор Беті – 30
Шор Міхель – 30
Шпанюк Пантелеймон – 126
Шрайбер Мойсей Пейсахович – 34
Шрепер – 146
Штайнберг Броня – 237
Штайнберг Юхим Ісакович – 186
Штарк – 208
Штефаниця Захарій – 339
Штефанюк Григорій – 292
Штраус Й. – 182, 183
Шульга – 243
Шумка Василь Миронович – 40, 341
Шумка Євгенія Василівна – 341
Шумка Марія Василівна – 341, 342
Шумка Орест Васильович – 341
Шупарський Микола Іванович – 254

Щ
Щадрінцев – 190
Щербак Юрій – 138
Щербанів Іван – 327
Щербанович Степан Антонович – 62, 88-90, 100, 253
Щербатий Микола – 38
Щорс Микола Олександрович – 37

Ю
Юрчук Володимир – 166
Юхновський Ігор Рафаїлович – 49
Ющенко Віктор Андрійович – 47, 48

Я
Яворська Г.М. – 38, 50
Яворський Володимир Васильович – 327, 328
Яків'юк Василь – 206
Якір Й.Е. – 218
Якобець Костянтин Васильович – 105
Якобець Михайло Георгійович – 98
Якобчак Самуїл Гаврилович – 311-313, 315, 316
Яковійчук Марія – 260
Яковлєв – 189
Якубович Василь – 180
Якубович Іван – 180
Якушик Т.І. – 255
Ямницький Василь Іванович – 98
Ямницький Дмитро Іванович – 99
Яніцький Василь – 311, 312
Янко Стефан Карлович – 100
Янковський – 21
Яновська Л. – 166
Янчук М. – 166
Яремчук – 92
Яремчук Василь Степанович – 46
Яремчук Дмитро – 184
Яремчук Олена Павлівна – 231
Яремчук П. – 139
Яричевський Сильвестр – 216
Ярославський Іван Федорович – 348, 349
Яхно – 273, 274, 362
Яцук Докія – 44
Ящук Василина – 261

ГЕОГРАФІЧНИЙ ПОКАЖЧИК

А

Абезь, с. – 187, 310
Абіс, м. – 312, 315
Австрія – 36, 75, 181, 183, 185, 195, 264, 266, 337
Австро-Угорщина – 66, 164, 179
Адруб, м. – 167
Айзенер, м. – 183
Акаржі, с. – 298
Акерманський повіт – 31, 34, 35
Актюбінська обл. – 13, 16
Америка – 150-152, 154, 212-214
Амурська обл. – 238
Ангара, р. – 173
Ангарськ, м. – 173
Англія – 39, 53, 75, 117, 118, 151, 154
Андорра – 36
Арга, ст. – 238
Арнштадт, м. – 232
Архангельськ – 238, 312
Архангельська обл. – 53, 71, 332, 341

Б

Бабин, с. – 126
Бабин, х. – 192
Бабин Яр – 186
Бабухів, с. – 42
Бабчинці, с. – 223
Багна, с. – 125, 207, 332, 335
Баєна, с. (Багна х.) – 45
Бакеу – 166
Балтика – 186
Банилів, с. – 16, 19, 121, 128, 133-136, 140, 346
Банилів Волоський, с. – 123-125, 140
Банилів Руський, с. – 123
Барановичі, м. – 354
Барбівці, с. – 123, 125, 141, 197, 202, 212, 213
Баренцеве море – 60, 61
Безим'яновський р-н – 315
Бельгія – 151, 154
Бендери – 169
Берегомет, с. – 40, 45, 78, 127, 128, 138, 159, 166, 206, 268, 332, 335
Бережниця, с. – 123, 125
Беркуль, ст. – 275
Берлін – 80, 185, 231, 232, 354
Берсове, с. – 170
Бессарабія – 21, 31, 34, 35, 53, 63, 117, 118, 122, 167, 197, 198, 259, 297, 358
Бессарабська губернія – 296
Біла, с. – 58, 60, 93, 339, 341
Біла Підляска, повіт – 205
Білий Черемош, р. – 160
Білобожницький р-н – 58, 59, 93
Біловодськ – 220
Біловодський р-н – 220
Білорусія – 38, 60, 354, 355
Білоруська РСР – 53
Бісків, х. – 127, 139, 162
Бішофсгофен, м. – 184
Бобівці, с. – 122, 123, 125
Богучани – 173
Богучанський р-н – 173
Болгарія – 117, 150
Бордени, с. – 204
Борівці, с. – 54, 55, 58, 59, 61, 83, 84, 126, 128, 260
Борщівський р-н – 72
Бочків, х. – 127, 162
Бочківці, с. – 147
Бояни, с. – 15, 23, 114, 115
Боянчук, с. – 288
Братськ, м. – 324
Брідок, с. – 54, 55, 58, 59, 62, 63, 86, 87, 94, 126, 128, 139, 239
Брідоцький р-н – 54
Бросківці, с. – 123
Брочин, с. – 123
Брусниця, с. – 212
Буг, р. – 69
Буковина – 5, 11-14, 18, 19, 21, 28, 29, 33, 35, 40, 41, 44, 50, 54, 55, 58-60, 63, 64, 67, 74-76, 79, 80, 82-84, 91, 117-122, 129-133, 137, 142, 161, 164-167, 170-172, 174, 176-179, 181, 183, 184, 190, 191, 194-202, 204, 208, 210, 212, 216, 231, 236, 253, 254, 261, 262, 264, 267, 279, 280, 300, 313-315, 319, 322-326, 329, 332, 340, 341, 343, 344, 348, 349, 351, 355
Бурдей, с. – 204, 339
Бухарест – 74, 75, 77-80, 107, 117, 167, 198, 322, 324, 325

В

В. Товарниця, х. – 162
Валява, с. – 278
Варшава – 75, 80, 156
Василів, с. – 54, 59, 62, 89, 93, 123-126, 128, 135, 139, 252, 253, 260, 261
Васловівці, с. – 131, 142, 241, 242, 260, 261, 278, 280
Вашківський р-н – 19, 43, 119, 120, 123, 125-128, 130, 131, 135, 136
Вашківці, м. – 122, 124, 125, 127, 139, 194, 195, 204, 310, 313
Вашківщина – 124, 130, 133, 138-142
Вашковецький р-н – 16, 24, 31, 44-46, 261, 262, 346
Вена, м. – 185
Вербівці, с. – 54
Веренчанка, с. – 54, 59, 124, 126, 127, 204, 260
Веренчанський р-н – 54
Верхні Петрівці, с. – 15, 17
Верхні Станівці, с. – 196, 197, 276

Виборг, м. – 53
Вивіз, с. – 125
Виженка, с. – 40, 332
Вижницький р-н – 40, 43 45, 66, 77, 120, 124-128, 130, 133, 138, 159-162, 191, 268
Вижниця, м. – 124, 132, 141, 161, 237, 279, 332
Вижниччина – 123, 135, 139-142, 158, 160, 161
Вилавче, с. – 123-125
Вилча, м. – 166
Витилівка, с. – 206
Вишнева, х. – 142
Відень – 39, 75, 80
Вікно, с. – 54, 58, 62, 70, 86, 121, 123
Вікно, ст. – 66
Вільшанський р-н – 219
Віндзор, м. – 214
Вінницька губернія – 224
Вінницька обл. – 38, 41, 218, 221, 222, 224, 228
Вінниця, м. – 219, 275, 298
Вінничина – 220, 221
Віньківці, с. – 232, 233
Владимирська обл. – 53
Вовча – 219
Вовчинець, с. – 145
Вожаєль, с. – 294, 347
Волинська обл. – 42, 43
Волинь – 39
Волноваха – 349
Вологодська обл. – 53
Волока, с. – 21, 44, 194, 204
Вопчина, г. – 241
Воркута – 7, 207, 208, 276, 313, 316, 341, 360, 362
Ворошилов, м. – 355
Ворошиловградська обл. – 220, 222, 227
Всеволод-Вільва, с. – 250

Г
Гайворон, м. – 230
Галинченці, с. (нині с. Голинчинці) – 224
Галичина – 29, 54, 67, 72, 75, 76, 80, 130-133, 139, 141, 156, 161, 170, 173, 182, 185, 187, 196, 210, 212, 213, 232, 254, 317, 319, 328, 329, 332, 349, 351
Гарячий Монастир, с. – 15
Гарячий Урбан, с. – 15
Герцаївський р-н – 15, 119
Гібралтар – 39
Гільче, с. – 123, 125
Глибока, смт – 15, 238
Глибоцький р-н – 15, 16, 25, 119, 120
Глиниця, с. – 123, 124, 140, 213, 284, 332
Голландія – 151, 154
Гореча – 11
Горішні Станівці, с. – 195
Горішні Шерівці, с. – 194, 236, 237
Городенка – 165, 232
Городенківський повіт – 130
Горошівці, с. – 135
Горошова, с. – 70, 72
Горький, м. (нині Нижній Новгород) – 185, 295
Граховський повіт – 204
Греція – 151
Гринява, с. – 332
Грубешів, м. – 205
Грушівці, с. – 294, 295
Грушка, с. – 218-221, 223, 228
Губаха, м. – 71
Гусятин – 165
Гуцульщина – 131

Д
Давиди, с. – 123, 124
Давидівці, с. – 140, 148
Далекий Схід – 151, 154, 350
Данія – 36, 151
Данківці, с. – 146
Дарабани, с. – 147
Дворічний Кут, с. – 219
Джурин, м. – 224
Джуринський р-н – 224
Диканька, с. – 296, 298
Динівці, с. – 148
Дихтинець, с. – 13, 45, 120, 126, 127, 142, 158, 159, 162
Дніпро, р. – 36, 219, 275
Дніпропетровськ, м. – 220, 225, 233
Дніпропетровщина – 355
Дністер, р. – 66, 69, 119, 212, 221, 236, 254, 261, 264, 297, 298, 303
Дністрівка, с. – 294
Добринівці, с. – 46, 55, 56, 58, 62, 67, 68, 70, 72, 86, 131, 166, 241, 243-245, 247, 248, 250, 251, 266, 280
Довга, с. – 205
Довгопілля, с. – 45, 160, 162
Довжок, с. – 11, 148
Долішні Станівці, с. – 194
Донбас – 121, 122, 125, 160, 219, 220, 278, 279, 349
Дорошівці, с. – 54, 58, 62, 63, 67, 87, 123, 124, 126-128, 135, 138, 141, 145, 165, 252-255, 258-261, 274
Драчинці, с. – 120, 121, 124, 125, 127, 131, 133-135, 237, 276, 280, 284, 332
Драчинці Старі, с. – 140
Дрогобицька обл. – 42, 43
Дубівка, с. – 276
Дубівці, с. – 204, 213
Дунаївці, с. – 232, 298
Дунай, р. – 166, 167, 175, 180, 182

Е
Енгельс, м. – 39
Естонія – 38, 53, 185, 186, 234

Є
Європа – 41, 54, 59, 151, 152, 154
Єнісей, р. – 338
Єрусалим – 217
Єсіль, м. – 303, 305

Ж
Жаб’є, с. – 29
Жаб’євський р-н – 160-162, 332
Жадова, с. – 122-125, 135
Жванчик, с. – 296
Житомир, м. – 76
Житомирська обл. – 41, 292
Житомирщина – 293
Жмеринка – 118
Жучка, с. – 274

З
Задубрівка, с. – 142, 180, 181
Закарпатська обл. – 41, 51
Закарпатська Україна – 181
Закарпаття – 41, 80, 181, 332
Залісся, с. – 60
Заліщицький р-н – 260
Залуччя, с. – 312
Замостя, с. – 123, 125, 133
Запорізька обл. – 160
Зарожани, с. – 147
Заставна, м. – 54, 62, 69, 89, 239, 253, 256, 290
Заставнівський р-н – 4, 5, 15, 25, 45, 46, 54, 58, 66, 70, 82-87, 89, 92-94, 119-121, 126-128, 130, 131, 139, 204, 244, 245, 247, 252, 253, 259-262, 266, 268, 270, 272, 286, 287, 289, 331, 340, 353
Заставнівщина – 52, 54, 55, 58, 60, 72, 123, 124, 135, 139-142, 253
Західна Європа – 154, 226, 322
Західна Україна – 41, 66, 82-84, 91-93, 170, 187, 212, 214, 232, 314
Західний Буг, р. – 39
Збруч, р. – 165
Звенячин, с. – 331
Зеленів, с. – 66, 125, 139, 140, 213, 279, 310
Зіньків – 233

І
Іванівка, с. – 223
Іванівці, с. – 294, 296-298
Іванківці, с. – 275, 311, 313-316
Івано-Франківськ, м. – 232
Ізмаїльська обл. – 11, 41, 43, 51
Ізмаїльський повіт – 31, 34, 35
Ілінський р-н – 255
Іркутськ, м. – 71, 270
Іркутська обл. – 72, 248, 255, 341, 362
Іртиш – 354
Ісландія – 151
Іспас, с. – 45, 125, 133
Іспаський Майдан, с. – 123
Італія – 33, 117, 118, 151

К
Кабин, с. – 120, 122-125, 134
Кавказ – 38, 153
Кадубівці, с. – 34, 54, 59, 62, 93, 94, 124, 126, 128, 140, 145, 204, 260
Казань, м. – 352
Казахстан – 16, 72, 173, 226, 246, 268, 292, 303, 307, 330, 332
Казахська РСР – 243, 350
Калинівці, с. – 123, 140, 141
Калинівщина, с. – 59
Кам’янець-Подільська губернія – 223
Кам’янець-Подільська обл. – 231, 232
Кам’янець-Подільський, м. – 61, 296
Кам’янець-Подільський р-н – 231
Кам’янеччина – 298
Канада – 150, 179, 239, 264, 316
Каплівка, с. – 146
Караганда – 17, 275, 276, 280, 341, 362
Карагандинська обл. – 173, 243
Карапчів, с. – 66, 72, 123, 125, 133, 135, 138, 139, 191, 193
Карелія – 298
Карпати – 120, 170, 205, 206, 236, 239, 324, 332
Кельменецький р-н – 4, 5, 12, 22, 119, 145, 294, 300, 307, 309
Кельменці, смт – 145, 298, 302, 309
Кемерово, м. – 280
Кемеровська обл. – 210, 275, 362
Київ, м. – 5, 37, 48, 79, 128, 169, 185, 186, 189, 257, 266, 275, 296, 297, 324
Київська обл. – 41
Киселиці, с. – 126, 142, 332
Киселів, с. – 83
Китай – 151, 154
Кінгір – 243
Кіров, м. – 185
Кіровоградська обл. – 41, 230
Кіровська обл. – 15
Кіцманський р-н – 4, 5, 25, 45, 66, 70, 119, 120, 126-128, 148, 184, 204, 206, 260, 261, 310, 314, 315, 317, 319, 327, 331, 338, 341
Кіцманщина – 139, 141
Кіцмань, м. – 30, 204, 208, 212-215, 286, 317
Кліводин, с. – 127
Клішківці, с. – 146
Княжий Погост, ст. – 255
Кожвинський р-н – 257
Кокчетавська обл. – 303, 307
Колима – 7, 71, 292, 297, 357
Колінківці, с. – 243
Коломийська округа – 131
Коломия, м. – 182, 183, 185, 188, 213, 232
Колонія, х. – 239
Комарівці, с. – 123
Комі АРСР – 15, 69, 187, 215, 246, 248, 255, 256, 294, 310, 315, 317, 347
Конотоп – 37
Корея – 151, 154
Корнилів – 241

Коробців, с. – 124
Косів, с. – 59, 60, 232
Косівський повіт – 129
Космач, с. – 331
Костильники, с. – 261, 262
Костинці, с. – 123, 124, 238
Кострижівка, с. – 169, 331
Костянтинівка, м. – 310
Котлас – 313
Кошіївка, с. – 123
Крайня Північ – 340
Краків, м. – 185, 188
Красноїльськ, с. – 16
Краснопутський р-н – 257
Красноярськ – 190, 268, 270
Красноярський край – 15, 173, 174, 188, 192, 210, 329, 341
Кременчук, м. – 312
Крим – 160
Кругла – 162
Крушник, х. – 142
Кубань – 160
Куйбишевська обл. – 313
Куклен (Ясси) – 166
Купка, с. – 16
Кутський р-н – 46

Л

Ла-Манш – 39
Ларга, ст. – 300, 302
Латвія – 38, 53, 60, 208
Лашківка, с. – 139, 204
Лемківщина – 141
Ленінград, м. – 60, 185, 278, 281, 295, 297, 298, 355
Ленківці, с. – 124, 125, 189, 237, 242, 276, 286
Литва – 38, 53, 60
Лінц – 183
Ліхтенштейн – 36
Лопушна, с. – 140
Лужани, с. – 166, 204, 283, 286
Лука, с. – 331
Лукавець, с. – 123, 142
Лукавці, с. – 125
Лукани, с. – 124
Луковиця, с. – 21
Лучинці, с. – 42
Люблін, м. – 153, 164
Люксембург – 36, 151, 154
Львів, м. – 39, 75, 76, 80, 107, 182, 185, 274, 326, 362
Львівська обл. – 43, 44, 205

М

Магаданська обл. – 71, 233
Магала, с. – 15
Мадярщина – 117, 150, 153
Майдан, х. – 24, 123, 125
Малий Кучурів, с. – 46, 278, 280
Малятинці, с. – 316
Мамаївці, с. – 124, 166, 195, 274, 283, 286, 319, 320, 327, 340
Маморниця, с. – 13
Мариничі, с. – 45, 126, 127, 139, 159, 161, 162, 206
Маріїнськ, м. – 210
Маріїнський р-н – 275
Маріуполь – 225, 349
Мармарощина – 197, 198
Межиріччя – 205
Мигове, с. (Мега) – 45, 120, 122, 123
Миколаїв, м. – 322-324
Миколаївська обл. – 57, 160
Митків, с. – 58, 62, 86, 87, 142
Михальче, с. – 125
Мілієве, с. – 33, 123, 124, 276
Могилів-Подільський, м. – 221
Могилів-Подільський р-н – 218, 221, 224, 228
Молдавія – 38, 195, 310, 349
Молодятичі, с. – 205
Молотовська обл. – 153, 284
Морашешти, м. – 167
Мордовія – 188, 189, 359
Мордовська АРСР – 67, 329, 362
Москва, м. – 17, 30, 33, 36-38, 40, 48, 52, 61, 104, 150-152, 174, 185, 188, 190, 219, 250, 284-286, 312, 324, 326, 337, 343
Мосорівка, с. – 54, 66, 126, 128, 131, 139, 142
Мошанець, с. – 300, 307-309
Мурманськ – 60

Н

Нагоряни, с. – 145
Наддністрянщина – 117, 118
Нар’ян-Мар – 312
Нарва, м. – 185, 186
Находка, порт – 233
Неполоківці, с. – 213, 321
Нижні Станівці, с. – 29, 233, 362
Нижня Губаха, м. – 71
Нижня Тура – 18
Німеччина – 17, 30-34, 39, 40, 53, 58, 60, 88, 104, 105, 117, 128, 129, 151-153, 199, 201, 204, 205, 231, 232, 271, 318, 337, 341, 344, 346, 355, 357
Нова Жадова, с. – 136, 142
Нова Жучка – 29
Нова Ревка, с. – 124
Нові Мамаївці – 166, 178, 179, 183, 184, 237
Новоселицький р-н – 4, 5, 11, 70, 119, 148, 237, 344, 358
Новоселиця, с. – 145, 346
Новосілка, с. – 190
Норвегія – 151

О
Одеса, м. – 118, 214, 298, 350
Одеська обл. – 41, 160
Одобешти, м. – 167
Околена, г. – 332
Околена, х. – 162
Олександрівський р-н – 250
Оленівка, с. – 220
Омськ, м. – 338, 346, 364
Омська обл. – 348, 349
Онут, р. – 66
Онут, с. – 54, 58, 62, 66, 67, 69, 71-73, 264, 265, 267
Орелець, с. – 276
Оренбурзька обл. – 18, 278
Оршівці, с. – 17, 165, 213, 314, 327-329
Острий Кілок – 120, 123, 125
Остриця, с. – 15
Ошихліби, с. – 331

П
П'ятра-Нямц – 166
Палтинос, ст. – 166
Панка, с. – 121-123
Панчів, м. – 166, 167
Папасова, с. – 315
Перемишль, м. – 75
Перехресне, с. – 160, 162
Пермська обл. – 71, 246, 250, 274, 282, 283, 286
Петербург – 223
Петраші, с. – 127, 159-161
Петрівці, с. – 16
Петроград – 52
Петрозаводськ – 60
Петропавловськ-Камчатський, м. – 350
Печора, р. – 215, 312
Печора, ст. – 187
Північ – 256
Північна Буковина – 10, 18, 21, 30-32, 34, 53, 63, 65, 66, 78, 82, 85, 92, 129, 168, 175, 182, 198, 201, 204, 252, 259, 263, 323, 327, 344, 358
Північна Корея – 150
Північний Казахстан – 341
Підзахаричі, с. – 161
Підкарпаття – 120
Підляшшя – 205
Плоєшті – 117
Плоска, с. – 162
Поволжжя – 39
Погорілівка, с. – 54, 240, 252
Поділля – 119, 130, 133
Покуття – 170
Полісся – 39
Половинка, с. – 188
Полтава, м. – 37, 296, 312, 315
Полтавська губернія – 296
Полтавська обл. – 38
Полтавщина – 188, 296
Поляна, х. – 142
Полянки, с. – 160-162
Польща – 53, 138, 150, 152, 153, 155, 156, 185, 264, 289, 354
Португалія – 151
Прага – 75, 76, 80, 165
Прикарпаття – 132, 133, 183
Прилипче, с. – 54, 207, 331
Приморський край – 355
Приуральський р-н – 67
Прут, р. – 119, 212, 213, 332, 340
Путильський р-н – 6, 45, 62, 119-121, 126, 130, 133, 138, 140, 158-162, 332
Путильщина – 139, 142, 160, 162

Р
Радянська Україна – 91, 93, 172, 175, 313, 314, 321
Радянський Союз – 6, 16, 23, 25, 28, 29, 33, 36, 38, 39, 53, 54, 59, 60, 79, 80, 85, 93, 107, 111-114, 151-154, 188, 212-214, 216, 220, 259, 297, 311, 314, 316-318, 322, 343-346
Ракова, х. – 127, 162
Раранча, с. – 24, 135, 236, 344, 355
Ревне, с. – 138, 194, 337, 339
Репужинці, с. – 128
Рибновський р-н – 313, 316
Рингач, с. – 148
Рівненська обл. – 43
Рівня, с. – 44, 127, 141
Рідківці, с. – 11, 236, 344, 350, 351, 355, 357
Рогізна, с. – 69, 286, 344
Рожнятівський р-н – 43
Розтоки, с. – 45, 127, 128, 132, 136, 160-162, 206, 207, 332
Романківці, с. – 38
Ропча, с. – 121, 147, 148
Російська Федерація – 233, 257, 268, 275, 341
Росія – 36, 38, 50, 52, 118, 125, 126, 136, 151, 156, 210, 236, 285, 297, 298, 329
Ростов – 275
Рошішний, х. – 127, 162
РРФСР – 255
Рукшин, с. – 22, 26
Румунія – 10, 11, 14, 15, 21, 28-31, 33, 55, 60, 63, 74, 75, 96-102, 107, 108, 111-115, 117, 118, 150, 152, 164, 166-168, 181, 197, 201, 204, 213, 214, 259, 265, 268, 270, 271, 275, 277, 278, 300, 301, 311, 313, 316, 319, 321-325, 329, 340, 343, 344, 348
Руський Банилів, с. – 31
Рухотин, с. – 243
Рязанська обл. – 313, 316

С
Садагура, ст. – 15
Садгірський р-н – 15, 24, 25, 45, 46, 70, 119, 120, 126, 130, 131, 194, 261, 283, 344, 359
Садгірщина – 142
Садгора – 279, 280, 283, 356, 359-361

Садки, с. – 260
Салехард – 295
Салтов, с. – 257
Самара – 219
Самушин, с. – 46, 54, 58, 62, 67, 68, 124, 139, 142
Самушинський р-н – 54
Сандормох – 298
Саранськ, м. – 276
Саратов, м. – 258, 315
Саратовська обл. – 257, 313
Сарафинець, с. – 83, 124, 127, 140
Сваричів, с. – 43
Свердловськ, м. – 233
Свердловська обл. – 15, 17, 18
Селище, с. – 294
Семипалатинськ, м. – 287
Сенкстеринес, м. – 214
Сергії, с. – 45, 159, 162
Середня Біла – 238
Серет, р. – 120, 140, 162
Сєвєроморськ, м. – 310, 349
Сибір – 7, 53, 123, 126, 136, 153, 156, 159, 160, 166, 173, 188, 236, 237, 241, 252, 264, 265, 270, 275, 292, 330, 332, 340, 341, 344, 348, 349, 351, 356, 357
Сигот, м. – 181
Сізяб, с. – 255
Сінай, м. – 325
Сірук, х. – 162
Слобода, с. – 123
Слобода-Банилів, с. – 125, 127, 141
Слобода-Комарівці, с. – 123, 127, 135, 212-214
Словаччина – 36, 153
Снятин, м. – 95, 140, 165, 185, 232, 312, 327-329
Снятинський повіт – 130
Снятинський р-н – 276, 317
Снятинщина – 140
Сокиряни, м. – 17
Сокирянський р-н – 6, 22, 25, 38, 119, 294
Солікамськ, м. – 67
Соловки – 53
Соль-Ілецьк, м. – 18
Сольоне, с. – 173
Спас, с. – 125
Спаськ, с. – 189
Спаська-Глиниця – 141
СРСР – 10, 12, 14, 17, 18, 22, 23, 29, 31, 32, 34, 36, 38, 39, 45, 53, 54, 56, 60, 63, 72, 83, 84, 86-89, 91-94, 96-102, 105, 107, 108, 111-114, 155, 171, 172, 174, 183, 187-189, 197, 200, 201, 213, 221, 229, 238, 243, 246, 247, 251-253, 255, 259, 265, 272, 277, 304, 311, 314, 317, 322, 324, 342, 344, 346, 348, 358
СССР – 41, 121, 151, 154, 174, 183, 267, 269, 290
Ставчани, с. – 38, 126
Сталів, с. – 123
Сталінград, м. – 38
Сталіно – 185
Сталінська обл. (нині Донецька) – 310
Сталінський р-н – 12
Станівці, с. – 132, 133, 135, 138, 139
Станівці Великі, с. – 122, 123
Станівці Долішні, с. – 125, 127, 139-142
Станівці Малі, с. – 120, 123
Станіслав, м. – 142, 165, 170, 182, 183, 185, 232, 278, 300
Станіславська обл. – 42, 43, 46, 83, 160, 162, 185, 214, 276, 278, 317, 327, 331, 333
Станіславщина – 278
Стара Жадова, с. – 25, 66, 141, 142
Стара Жучка – 25
Стара Ревка, с. – 124
Старі Мамаївці – 195
Старобільськ, м. – 220, 222, 227
Стебні, с. – 160, 162
Стопки, с. – 123
Сторожинець (Огороженець), м. – 11, 60, 65, 142, 212
Сторожинецький повіт – 212, 214
Сторожинецький р-н – 6, 15, 17, 25, 43, 62, 66, 119-121, 125, 138, 147, 148, 261
Сторожинеччина (Огороженеччина) – 123, 124, 130, 135, 136, 140, 141
Стрий, м. – 349
Стрілецький Кут, с. – 40, 124, 125, 127, 166, 180, 194, 332, 338, 339, 341
Струшіл, с. – 123
Суми, м. – 218, 229
Сумська обл. – 250
Суховерхів, с. – 204, 238
Сучава – 159
Східна Європа – 154
Східна Пруссія – 354
Східна Україна – 206
США – 150, 151, 226

Т

Тайшет – 248
Тереблече, ст. – 15
Тернопіль, м. – 312
Тернопільська обл. – 42, 58-60, 70, 72, 93, 262
Тернопільщина – 60, 72
Тімішоара, м. – 324
Товарниця, г. – 332
Товарниця, с. – 332
Товтри, с. – 54, 58, 67, 123, 124, 126, 128, 135, 139, 140, 260, 262
Томашпіль, м. – 219
Топорівці, с. – 25, 46, 276, 357, 358, 364
Торлої, х. – 141
Трансністрія – 118, 120
Тула – 67
Туреччина – 195
Туруханський р-н – 210
Тюменська обл. – 67, 72, 294

У

Углеуральськ, м. – 284
Угорщина – 60, 104, 107
Україна – 5-8, 15, 22, 23, 26, 27, 29, 30, 34-41, 43, 47-49, 51-54, 56, 58, 60, 64, 66, 67, 69, 71, 72, 75, 87, 112, 118, 132, 138, 143, 152, 155, 156, 158, 159, 164, 165, 168, 169, 176, 179, 182, 193, 194, 199-205, 216, 220-222, 231, 233, 236, 240, 242, 243, 248, 251, 259, 260, 263, 267, 268, 270-272, 274-276, 278-280, 288, 295, 301, 319, 321, 322, 324, 326, 330, 331, 333, 335-338, 340, 341, 350, 358, 259, 364
Умань, м. – 170
Урал – 53, 72, 243, 246, 248, 274, 282-284, 286, 297, 330, 332
УРСР – 17, 18, 26, 31, 32, 34, 35, 39, 41, 49, 51, 53, 61, 67, 188, 226, 343
Усть-Путила, с. – 45, 126, 139, 142, 158, 159, 161, 162
Ухта, м. – 310
Ухтинський р-н – 69

Ф
Філіпіни – 154
Фінляндія – 36, 53, 60
Франція – 39, 151, 154, 212

Х
Хабаровський край – 233, 330, 332
Харків, м. – 29, 182, 185, 186, 207, 210, 218-221, 225, 226, 228, 229, 233, 312
Харківська обл. – 218, 225, 228, 229
Херсонська обл. – 57, 160
Хлівище, с. – 29, 317
Хмельницька обл. – 41, 231
Холмщина – 205, 206
Хотин, м. – 11, 14, 17, 34, 38, 60, 61, 65, 300
Хотинський повіт – 31, 34, 35, 53, 294, 296, 300
Хотинський р-н – 6, 22, 25, 26, 38, 44, 62, 70, 119, 146, 147
Хотинщина – 10, 13, 18, 22, 65, 263
Хрещатик, с. – 29, 46, 62, 165, 166, 260

Ц
Цілиноградська обл. – 303, 307

Ч
Челябінськ, м. – 300
Червона Слобода, с. – 70
Черемош, р. – 72, 124, 134, 161, 162, 212
Черепанка – 162
Череш, с. – 14
Черешенька, с. – 125
Черкаська обл. – 70
Черкаський р-н – 70
Черлакський р-н – 346, 348
Чернівецька обл. – 5, 9-11, 13, 15-17, 21-23, 25, 26, 28, 34, 43, 44, 48, 50, 59, 60, 62, 63, 67, 69, 71-74, 79, 80, 82-84, 86, 87, 89, 92, 93, 96, 103, 105, 108, 115, 119, 145, 149, 158, 159, 184, 185, 189, 190, 196, 199, 201, 202, 207, 221, 227, 233, 242-247, 253, 255, 263, 269, 286, 297, 307, 309, 314, 321, 331, 345, 346, 359, 364
Чернівецький повіт – 166, 316
Чернівецький р-н – 15, 21, 22, 25, 45, 119, 120, 126, 127, 136, 138, 261
Чернівеччина – 119, 121, 125, 129, 138
Чернівці, м. – 5, 6, 8, 11, 12, 14, 15, 17, 18, 20, 27, 30, 33-35, 44, 45, 51, 55, 60, 61, 62, 65, 69, 73-77, 80, 84, 87, 90, 94, 103, 104, 107, 120, 123, 138, 141, 149, 154, 164-171, 173, 174, 176-179, 181-183, 185, 187, 189, 190, 193, 194, 196-199, 201, 202, 206-211, 213, 214, 216, 217, 221, 222, 227-231, 233, 234, 236-238, 240, 241, 246, 250, 251, 253, 256-258, 263, 269, 272-274, 276, 277, 279, 283, 286, 290, 292, 293, 295, 299, 302, 314, 316-318, 321, 323, 324, 329, 332, 336, 338-341, 345, 349-351, 357, 359, 361, 362, 364
Чернівці, ст. – 61
Чернігівська обл. – 49
Чехія – 36
Чехословаччина – 31, 150, 151, 153
Чечолівський, х. – 162
Чорне море – 60, 61
Чорний Потік, с. – 54, 56, 58, 62, 67, 86, 119, 123, 261, 268, 269
Чорнівка, с. – 17, 242
Чорногузи, с. – 125, 128
Чортків, м. – 165, 312, 315
Чортория, с. – 141
Чугуєв – 225
Чуньків, с. – 54, 55, 58, 59, 62, 89, 93, 124, 253, 260, 270

Ш
Шепетівка, м. – 300
Шепіт, с. – 159
Шипинці, с. – 30, 139, 141, 286, 321
Шипитинці, с. – 124, 237
Ширанський р-н – 188
Ширівці, с. – 121, 142
Шубранець, с. – 23, 24, 46, 131, 135, 136, 207, 260, 272-274, 278-280, 283, 285, 286, 319, 340

Ю
Югославія – 151
Юрківці, с. – 239, 240, 287, 289, 290, 353

Я
Яблуниця, с. – 120, 333
Японія – 118, 150, 151, 355, 357
Ясси, м. – 319, 323

СПИСОК СКОРОЧЕНЬ

аб – авіаційний батальйон

АГВ ХОУ НКВС – адміністративно-господарський відділ Харківського обласного управління НКВС

азсп – армійський запасний стрілецький полк

АКГ – армійська кавалерійська група

АРСР – Автономна Радянська Соціалістична Республіка

АЧОВПВАКПУ – Архів Чернівецького обласного відділення пошуково-видавничого агентства "Книга Пам'яті України"

бб – будівельний батальйон

БіломорВО – Біломорський військовий округ

БілорусВО – Білоруський військовий округ

БПУ (рос. **ДПЗ**) – будинок попереднього ув'язнення

брк – будівельна робоча колона

БРСР – Білоруська Радянська Соціалістична Республіка

БУСА – Буковинська українська самооборонна армія

БФ – Білоруський фронт

в/ч – військова частина

ВАПЛІТЕ – Всеукраїнська асоціація пролетарських літераторів

ВББ – відділ боротьби з бандитизмом

ВВ – внутрішні війська

ВДТВ – відділення дорожньо-транспортного відділу

ВЗУН – Всеукраїнський збір українських націоналістів

ВІЖ – Воєнно-історичний журнал

ВКП(б) – Всесоюзна комуністична партія (більшовиків)

ВКР "Смерш" – відділ контррозвідки "Смерть шпигунам"

ВладВО – Владивостоцький військовий округ

ВЛКСМ – Всесоюзна ленінська комуністична спілка молоді

вмб – військово-морська бригада

ВМП (рос. **ВМН**) – вища міра покарання

ВМФ – військово-морський флот

ВО – військовий округ

ВПС – військово-повітряні сили

ВС – Верховний суд

всб – відділ саперного батальйону

ВТ – військовий трибунал

ВТВ (рос. **ОТО**) – відділення транспортного відділу

ВТК – виправно-трудова колонія для неповнолітніх

ВТТ – виправно-трудовий табір

ВУАМЛ – Всеукраїнська академія марксизму-ленінізму

ВУАН – Всеукраїнська академія наук

ВУІКО – Всеукраїнський інститут комуністичної освіти

вул. – вулиця

ВУЧК (рос.) – Всеукраинская чрезвычайная комиссия

ВФ – військовий флот

ВЦРПС (рос. **ВЦСПС**) – Всесоюзна центральна рада професійних спілок

ВЧК (рос.) – Всесоюзная чрезвычайная комиссия

г. – гора

Галревком – Галицький революційний комітет

гв. – гвардійський

ГРУ – Головне розвідувальне управління

гсб – гірський стрілецький батальйон

гсд – гірська стрілецька дивізія

гсп – гірський стрілецький полк

ГУДБ (рос. **ГУГБ**) – Головне управління державної безпеки

ГУКР – Головне управління контррозвідки

ДА МВС ЧО – Державний архів Міністерства внутрішніх справ у Чернівецькій області

ДА СБУ – Державний архів Служби безпеки України

ДА СБУ ХО – ДА СБУ в Харківській області

ДА СБУ ЧО – ДА СБУ в Чернівецькій області

ДАЛО – Державний архів Львівської області

ДАРФ – Державний архів Російської Федерації

ДАЧО – Державний архів Чернівецької області

ДВУ – Державне видавництво України

ДПУ УРСР – Державне політичне управління УРСР

ДТВ – дорожньо-транспортний відділ

ЗабВО – Забайкальський військовий округ

заст. – заступник

ЗахСибВО – Західно-Сибірський військовий округ

зб – залізничний батальйон

збр – залізнична бригада

ЗДБ – закордонне бюро допомоги

зкабр – запасна кінно-артилерійська бригада

зсб – запасна стрілецька бригада

зсд – запасна стрілецька дивізія

зсмд – запасна стрілецька механізована дивізія

зсп – запасний стрілецький полк

ЗУЗ – західно-українські землі

інжсапп – інженерно-саперний полк

ІНО – Інститут народної освіти

кабр – кінно-артилерійська бригада

КазанВО – Казанський військовий округ

КВО – Київський військовий округ

кд – кавалерійська дивізія

КДБ – Комітет державної безпеки

КІ – Комуністичний інтернаціонал

кк – кавалерійський корпус

КК – Кримінальний кодекс

КОВО – Київський особливий військовий округ

кп – кавалерійський полк
КП – Комуністична партія
КП(б)У – Комуністична партія (більшовиків) України
КПЗУ – Комуністична партія Західної України
КПК – кримінально-процесуальний кодекс
КПН – Комуністична партія Німеччини
КПП – Комуністична партія Польщі
КПР – Комуністична партія Румунії
КПРС – Комуністична партія Радянського Союзу
КПСГ – Комуністична партія Східної Галичини
КПУ – Комуністична партія України
КПУ (рос. **КПЗ**) – камера попереднього ув'язнення
ЛенВО – Ленінградський військовий округ
ЛКСМУ – Ленінська комуністична спілка молоді України
лусп – літерний учбовий стрілецький полк
ЛФ – Ленінградський фронт
ЛьвівВО – Львівський військовий округ
м. (рос. **г.**) – місто
МВ – міський відділ
МВС – Міністерство внутрішніх справ
мд – механізована дивізія
МДБ – Міністерство державної безпеки
мзап – механізований зенітний артилерійський полк
міс. – місяць
МК (рос. **ГК**) – міський комітет
МОДР (рос. **МОПР**) – Міжнародна організація допомоги робітникам
мол. – молодший
МосВО – Московський військовий округ
МРВ – міський районний відділ
МРСР – Молдавська Радянська Соціалістична республіка
МТС – машинно-тракторна станція
нб – навчальний батальйон
НКВС (рос. **НКВД**) – народний комісаріат внутрішніх справ
НКДБ (рос. **НКГБ**) – народний комісаріат державної безпеки
НКО – народний комісаріат освіти
обб – окремий будівельний батальйон
обл. – область
обп – окремий батальйон постачання
ОВ – особливий відділ
ОдВО – Одеський військовий округ
ОДПУ – Об'єднане державне політичне управління
озб – окремий залізничний батальйон
омсбр – окрема мотострілецька бригада
ОН – особлива нарада
онтп – окремий навчальний танковий полк
ООН – Організація Об'єднаних Націй
ООПУЗ (рос. **ООППС**) – окремий одеський полк урядового зв'язку
осб – окремий стрілецький батальйон
ОСВОД (рос.)– общество спасения на водах
оубр – окружна учбова бригада
ОУН – Організація українських націоналістів
п/п – польова пошта
п/с – поштова скринька
ПАСШ – Північноамериканські Сполучені Штати
ПВР – Президія Верховної Ради
пдд – повітряно-десантна дивізія
ПдЗахФ – Південно-Західний фронт
ПдУралВО – Південно-Уральський військовий округ
ПдФ – Південний фронт
ПЕП – польовий евакуаційний пункт
ПЗ – прикордонний загін
ПОВ – Польська організація військова
ППГ – польовий пересувний госпіталь
ППО – протиповітряна оборона
ПрибВО – Прибалтійський військовий округ
ПриволВО – Приволзький військовий округ
ПрикВО – Прикарпатський військовий округ
ПСПУ – Прогресивна соціалістична партія України
ПФТ – перевірочний фільтраційний табір
р. – рік
р. – річка
р.н. – рік народження
районо – районний відділ народної освіти
РВ (рос. **РО**) – районний відділ
РК – районний комітет
РКП(б) – Російська комуністична партія (більшовиків)
РМ – Рада Міністрів
р-н – район
РНК (рос. **СНК**) – Рада народних комісарів
РПГ – розвідувально-пошукова група
РРФСР – Російська Радянська Федеративна Соціалістична Республіка
РСР – Радянська Соціалістична Республіка
РСЧА (рос. **РККА**) – Робітничо-селянська Червона армія
с. – село
сад – самохідна артилерійська дивізія
сапб – саперний батальйон
СБ – служба безпеки
сб – стрілецький батальйон
сбр – стрілецька бригада
сд – стрілецька дивізія
СєвВО – Сєвєрний військовий округ
СибВО – Сибірський військовий округ
ск – стрілецький корпус
СН – спеціальна нарада
сп – стрілецький полк
ср – стрілецька рота
СРПУ – Спілка радянських письменників України
СРСР – Союз Радянських Соціалістичних Республік

сст – сільське споживче товариство

ст. – станція

ст. – старший

ст. – стаття

СталВО – Сталінградський військовий округ

СТОП (рос. **СЛОН**) – Соловецький табір особливого призначення

СУРО – Спілка українських робітничих організацій

США – Сполучені Штати Америки

т. – товариш

ТВ – транспортний відділ

тд – танкова дивізія

тис. – тисяч

тп – танковий полк

ТПВ – таємно-політичний відділ

УББ – управління по боротьбі з бандитизмом

УВВР – управління внутрішніх військ Росії

УВО – Українська військова організація

УВС – управління внутрішніх справ

УГА – Українська галицька армія

УГВР – Українська Головна Визвольна Рада

УдА – Ударна армія

УДБ – управління державної безпеки

УІЖ – Український історичний журнал

УКР – управління контррозвідки

УкрВО – Український військовий округ

УМВС – управління Міністерства внутрішніх справ

УМДБ – управління Міністерства державної безпеки

УНДІП – Український науково-дослідний інститут педагогіки

УНКВС (рос. **УНКВД**) – управління НКВС

УНКДБ (рос. **УНКГБ**) – управління НКДБ

УНРА – Українська народна революційна армія

УПА – Українська повстанська армія

УПСР – Українська партія соціалістів-революціонерів

УралВО – Уральський військовий округ

УРСР – Українська Радянська Соціалістична Республіка

усд – учбова стрілецька дивізія

УСДП – Українська соціал-демократична партія

усп – учбовий стрілецький полк

УСС – українські січові стрільці

УССД – Українська Самостійна Соборна Держава

УФ – Український фронт

ФЗН (рос. **ФЗО**) – фабрично-заводське навчання

ФНВ – Фронт національного відродження

х. – хутір

ХВО – Харківський військовий округ

ХДУ – Харківський державний університет

ХПІПО – Харківський політехнічний інститут професійної освіти

ЦАМО – Центральний архів Міністерства оборони

ЦАФСБР – Центральний архів Федеральної служби безпеки Росії

ЦВК – Центральний виконавчий комітет

ЦДА РФ – Центральний державний архів Російської Федерації

ЦДАГОУ – Центральний державний архів громадських об’єднань України

ЦК – Центральний комітет

ЦКК – Центральна контрольна комісія

ЧА – Червона армія

ЧДУ – Чернівецький державний університет

ЧНУ – Чернівецький національний університет

ЧФ – Чорноморський флот

ШЧС – школа червоних старшин

ЮНРРА (з англійської) – Адміністрація допомоги і відновлення Об’єднаних Націй

ЗМІСТ

ПЕРЕДМОВА **5**
Фостій Іван. Не забудь, Україно! 7

РОЗДІЛ І. КРИВАВІ СТОРІНКИ ЛЮДСЬКИХ ТРАГЕДІЙ ГРОМАДЯН ЧЕРНІВЕЦЬКОЇ ОБЛАСТІ У 1941–1952 РОКАХ **9**

Мусієнко Ірина. Політичні репресії на Північній Буковині та Хотинщині у 1940–1941 роках 10
Фостій Іван. Репресії комуністичної влади проти заможного буковинського селянства у 1940–1947 роки 21
Фостій Іван. Комуністичні репресії проти політичних партій, національно-культурних товариств та їх членів у Чернівецькій області в 1940–1941 роках 28
Фостій Іван. Українська повстанська армія – жертовна захисниця українського народу 36
Фостій Іван. Шануймо імена і пам'ять розстріляних 52
Підлубний Володимир. Село Онут у боротьбі за незалежність Української держави (1940–1950 роки) 66
Підлубний Володимир. Ольга Захарівна Гузар – визначна діячка жіночого руху Буковини (1888–22.05.1945) 74

РОЗДІЛ ІІ. СВІДЧЕННЯ АРХІВНИХ ДОКУМЕНТІВ **81**
Обвинувальні висновки в справах репресованих:
№ 1 Обвинительное заключение Пелешатого В.П. и др. 82
№ 2 Обвинительное заключение Полиброды И.О. и др. 85
№ 3 Обвинительное заключение Семенюка М.В. и др. 88
№ 4 Обвинительное заключение Запотичного П.И. и др. 91
№ 5 Списки розстріляних у Чернівецьких тюрмах 28 червня – 3 липня 1941 року 95
№ 6 Вістки з-під румунської окупації (3 вересня 1943 р.) 117
№ 7 Буковина. Суспільно-політичний звіт (13.VII.1945 р.) 119
№ 8 Буковина. Суспільно-політичний звіт за час від 1-30.VII.1945 р. (20.VIII.1945 р.) 123
№ 9 Чернівеччина. Суспільно-політичний звіт за час від 1.IX. до 30.IX.1945 р. (1.X.1945 р.) 125
№ 10 Чернівеччина. Огляд організаційно-політичної роботи (31.12.45.) 129
№ 11 Чернівеччина. Суспільно-політичний звіт за м. червень 1946 р. 138
№ 12 Кущевим і станичним провідникам до виконання 143
№ 13 Докладная записка о некоторых случаях нарушений советской законности и искривления классовой линии в районах Черновицкой области (24 февраля 1948 г.) 145
№ 14 Вісті за час від дня 1 січня до 30 квітня 1949 року 150
№ 15 Радіовісті за місяць липень 1949 року 153
№ 16 Поляки, що живете в Україні! 155
№ 17 Вижниччина. Суспільно-політичний звіт за II квартал 1951 р. 158

РОЗДІЛ ІІІ. ДІЯЧІ КУЛЬТУРИ І НАУКИ, РЕПРЕСОВАНІ ТОТАЛІТАРНИМ РЕЖИМОМ **163**

Фостій Іван. Іван Дудич – безвинна жертва сталінського терору 164
Фостій Іван. Хризант Кудринський – актор і громадянин 178
Мусієнко Ірина, Фостій Іван. Іларій Карбулицький – науковець, педагог, громадянин і мученик 194
Хмель Лілія. Святослав Мельничук – чотовий УПА 203
Сулятицький Тадей. Василь Антонович Дячук – невільник сталінських концтаборів 210
Фостій Іван. Михайло Івасюк – один із симпатиків Радянського Союзу 212
Фостій Іван. Никанор Чернюк – жертва комуністичної сваволі 218
Хмель Лілія. Ганна Колянко – рабиня таборів НКВС 231

РОЗДІЛ IV. ЖЕРТВИ БОЇВ І МУЧЕНИКИ СТАЛІНСЬКИХ КОНЦТАБОРІВ ТА СПЕЦПОСЕЛЕНЬ **235**

Фостій Іван. Іван Северин – борець за волю України 236
Мигалескул Ілля. Хто вирішує нашу долю? 241

Осадчук-Куцюруба Орися. Хто ж повинен бути реабілітованим? .. 247
Фостій Іван. За чужу вину ... 252
Хмель Лілія. Боївка “Микити”у вирі політичних протистоянь ... 259
Ковалюк Іван. Хто нам поверне наше майно? ... 264
Запаранюк Іван. Як я став інвалідом ... 268
Фостій Іван. Марія Миколаївна Запаранюк – жертва сваволі слідчого УНКДБ ... 269
Барабаш-Ланер Єлизавета. Молюся Богу, щоб Україна була міцною! ... 270
Мустеца Петро. Так нас убивали енкаведисти… ... 271
Фостій Іван. Дмитро Радиш – один із малолітніх патріотів ... 273
Шкрета Василь. Доля моєї родини на тлі репресій ... 277
Благун-Дульгер Марія. Між молотом і ковадлом ... 287
Фостій Іван. Пережиті жахи не забуваються ... 294
Бугаєвич Ігор. Доля головного агронома МТС ... 296
Базелюк Петро. Кара за євангельську віру ... 300
Аврам Єлизавета. Трагедія нашої родини ... 310
Стефанець Володимир. Утікачі до радянського раю ... 311
Палагнюк Василь. Семидесятилітня таємниця зникнення Степана Палагнюка ... 317
Альбота Ярослав. Нам дорога історична правда ... 319
Масикевич Омелян. Слово про брата ... 321
Фостій Іван. Кара за корпортацію газет ... 327
Фостій Іван. Вояки УПА чекають повної реабілітації ... 330
Тащук Світлана. “Марта” – Марія з Ревного ... 337
Бульбук Іван. Не забуваймо борців за українську волю ... 339
Фостій Іван. Семеро із восьми тисяч ... 343
Фостій Іван. Життєві дороги Нестора Кашула ... 351
Хмель Лілія. Микола Іванович Кушнірюк – політичний в’язень ... 358

РОЗДІЛ V. ІМЕННІ ДОВІДКИ ПРО РЕПРЕСОВАНИХ ... 365

ЗАСТАВНІВСЬКИЙ РАЙОН ... 366

Сумна статистика політичних репресій ... 366
Бабин ... 367
Баламутівка ... 369
Боянчук ... 370
Брідок ... 372
Василів ... 378
Васловівці ... 382
Вербівці ... 384
Веренчанка ... 387
Вікно ... 392
Горішні Шерівці ... 398
Горошівці ... 400
Добринівці ... 402
Дорошівці ... 406
Задубрівка ... 414
Заставна ... 416
Звенячин ... 424
Кадубівці ... 425
Костриживка ... 433
Малий Кучурів ... 434
Митків ... 438
Мосорівка ... 440
Онут ... 445
Погорілівка ... 450

Прилипче ... 452
Репужинці ... 453
Ржавинці ... 456
Самушин ... 458
Товтри ... 462
Хрещатик ... 466
Чорний Потік ... 469
Чуньків ... 475
Шубранець ... 476
Юрківці ... 480
Список громадян, репресованих радянською владою,
на яких немає документів в архівах МВС та СБУ ... 486

КЕЛЬМЕНЕЦЬКИЙ РАЙОН ... 491
Сумна статистика політичних репресій ... 491
Бабин ... 492
Бернове ... 494
Бузовиця ... 497
Бурдюг ... 499
Вартиківці ... 499
Вовчинець ... 500
Вороновиця ... 501
Грушівці ... 501
Дністрівка ... 503
Зелена ... 507
Іванівці ... 508
Кельменці ... 514
Козиряни ... 518
Комарів ... 519
Коновка ... 522
Ленківці ... 523
Лівинці ... 524
Лукачани ... 525
Мошанець ... 526
Нелипівці ... 527
Новоселиця ... 527
Оселівка ... 531
Перківці ... 532
Подвір'ївка ... 533
Росошани ... 536
Список громадян, репресованих радянською владою,
на яких немає документів в архівах МВС та СБУ ... 539

КІЦМАНСЬКИЙ РАЙОН ... 542
Сумна статистика політичних репресій ... 542
Берегомет ... 543
Біла ... 545
Борівці ... 546
Брусниця ... 553
Валява ... 559
Верхні Станівці ... 562
Гаврилівці ... 568
Глиниця ... 571

Давидівці 574
Драчинці 576
Дубівці 593
Зеленів 595
Іванківці 599
Киселів 603
Кіцмань 607
Кліводин 616
Лашківка 621
Лужани 624
Малятинці 627
Мамаївці 629
Неполоківці 632
Нижні Станівці 634
Оршівці 645
Ошихліби 649
Реваківці 651
Ставчани 653
Стрілецький Кут 663
Суховерхів 667
Хлівище 671
Чортория 672
Шипинці 674
Шишківці 682
Южинець 686
Список громадян, репресованих радянською владою,
на яких немає документів в архівах МВС та СБУ 688

НОВОСЕЛИЦЬКИЙ РАЙОН 693
Сумна статистика політичних репресій 693
Балківці 694
Берестя 695
Бояни 696
Ванчиківці 702
Динівці 704
Довжок 705
Драниця 705
Жилівка 706
Зелений Гай 709
Костичани 709
Котелеве 712
Магала 713
Мамалига 746
Маршинці 748
Негринці 749
Несвоя 750
Новоселиця 751
Подвірне 761
Припруття 762
Рингач 762
Рідківці 763
Рокитне 771
Слобода 772

Стальнівці 774
Строїнці 774
Тарасівці 775
Топорівці 778
Форосна 789
Черленівка 790
Чорнівка 792
Шишківці 794
Щербинці 794
Список громадян, репресованих радянською владою,
на яких немає документів в архівах МВС та СБУ 796

Іменний покажчик 799
Географічний покажчик 817
Список скорочень 824

Наукове видання

РЕАБІЛІТОВАНІ ІСТОРІЄЮ

У двадцяти семи томах

ЧЕРНІВЕЦЬКА ОБЛАСТЬ

У трьох книгах

Книга друга

Головний редактор ***І.П. Фостій***
Коректор ***І.В. Васіна***
Технічна редакція
і комп'ютерна верстка
І.Л. Альбота

Підписано до друку 12.07.2010 р.
Формат 70х100/16. Папір офсетний.
Гарнітура Times. Друк офсетний.
Умов. друк. арк. 52. Обл.-вид. арк. 52.
Тираж 500 прим. Зам. 3095

Чернівецьке обласне відділення Пошуково-видавничого агентства
"Книга Пам'яті України". 58002, Чернівці, вул. Руська, 20,
ідентифікаційний код 21431738 МФО 356185.

Надруковано в Чернівецькій обласній друкарні.
58018, Чернівці, вул. Головна, 200.